

Cuộc Sống Thản Nhiên Của Cố Ninh

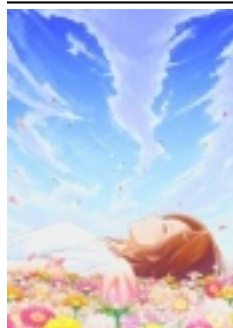
Contents

Cuộc Sống Thản Nhiên Của Cố Ninh	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	34
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	49
14. Chương 14	52
15. Chương 15	57
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	67
19. Chương 19	70
20. Chương 20	73
21. Chương 21	76
22. Chương 22	79
23. Chương 23	83
24. Chương 24	87
25. Chương 25	97
26. Chương 26	103
27. Chương 27	110
28. Chương 28	115
29. Chương 29	119
30. Chương 30	127
31. Chương 31	131
32. Chương 32	141
33. Chương 33	146
34. Chương 34	152
35. Chương 35	159
36. Chương 36	165
37. Chương 37	171
38. Chương 38	175
39. Chương 39	181
40. Chương 40	186
41. Chương 41	190

42. Chương 42	195
43. Chương 43	200
44. Chương 44	203
45. Chương 45	207
46. Chương 46	212
47. Chương 47	215
48. Chương 48	219
49. Chương 49	223
50. Chương 50	228
51. Chương 51	231
52. Chương 52	234
53. Chương 53	238
54. Chương 54	238
55. Chương 55	240
56. Chương 56	244
57. Chương 57	247
58. Chương 58	248
59. Chương 59	252
60. Chương 60	255
61. Chương 61	258
62. Chương 62	262
63. Chương 63	265
64. Chương 64	268
65. Chương 65	272
66. Chương 66	275
67. Chương 67	278
68. Chương 68	282
69. Chương 69	286
70. Chương 70	289
71. Chương 71	293
72. Chương 72	297
73. Chương 73	300
74. Chương 74	305
75. Chương 75	308
76. Chương 76	312
77. Chương 77	316
78. Chương 78	321
79. Chương 79	323
80. Chương 80	328
81. Chương 81	330
82. Chương 82	334
83. Chương 83	337
84. Chương 84	342
85. Chương 85	345
86. Chương 86	350
87. Chương 87	352
88. Chương 88	357
89. Chương 89	360
90. Chương 90	363
91. Chương 91	367
92. Chương 92	371
93. Chương 93	374
94. Chương 94	378
95. Chương 95	382

96. Chương 96	385
97. Chương 97	396
98. Chương 98	403
99. Chương 99	407
100. Chương 100	410
101. Chương 101	414
102. Chương 102	421
103. Chương 103	426
104. Chương 104	429
105. Chương 105	433
106. Chương 106	434
107. Chương 107	439
108. Chương 108	441
109. Chương 109	442
110. Chương 110: Kết Thúc	446
111. Chương 111: Phiên Ngoại Hà Cảnh (1)	452
112. Chương 112: Phiên Ngoại Hà Cảnh (2)	455

Cuộc Sống Thản Nhiên Của Cố Ninh

Giới thiệu

Đôi khi cô cho rằng hạnh phúc đến cuối cùng chẳng qua chỉ là một giấc mộng. Nói tới, cô đã mất đi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-than-nhien-cua-co-ninh>

1. Chương 1

Cố Ninh kinh ngạc nhìn bên ngoài cửa sổ, không dám chớp mắt một chút nào. Cảnh tượng này giống hệt những điều thường xuất hiện trong mơ của cô, tần suất cực kỳ cao, thế cho nên sau khi cô tỉnh sót năm phút, vẫn còn cảm thấy hoài nghi, đây không phải sự thật, cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi...

Sáng sớm, ánh mặt trời vừa mới lộ dạng, dưới lầu, ở sân bóng rổ bên cạnh bãi đất trống, mấy cụ già tập thể dục, tiếng radio loáng thoáng truyền vào trong phòng, tiếng chuông hỗn tạp của xe đạp, còn có tiếng rao to của người bán hàng rong, âm điệu kéo thật dài. Hơi thở của cuộc sống nhộn nhịp rộn ràng này, tất cả đối với cô mà nói, đều là tốt đẹp mà lại êm tai như thế. . .

Giống như là, vĩnh viễn muốn ở lại trong giấc mơ này, không bao giờ thức dậy nữa.

Còn có thể thở, không khí này thật tốt.

Đầu cô mơ hồ đau nhức, rõ ràng đêm qua, cả người lẫn xe đều từ trên vách núi rơi xuống, độ ấy trăm mét, sau khi xảy ra tai nạn, đúng nha, cô sớm nên tan xương nát thịt rồi, nhưng mà, tại sao lại ở chỗ này?

Căn phòng này vừa quen thuộc mà lại xa lạ, trên tường còn dán giấy khen, nét chữ cứng cáp phía trên giấy khen chính là viết tên của cô, trên bàn bày một ống đựng bút có hình con ếch. Cố Ninh nhớ rõ, ống đựng bút này chính là quà tặng sinh nhật của mẹ cô cho cô khi cô được 15 tuổi. Nơi này chính là phòng của cô, nói cho đúng hơn, là phòng của cô 10 năm về trước.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế này? Cố Ninh còn chưa kịp nghĩ nhiều, “Xoảng” – ngoài cửa có tiếng thứ gì đó vỡ vụn, kéo suy nghĩ của cô trở về.

– “Tôi đã nói, tôi đang vội đến công ty, không ăn sáng ở nhà, cô đừng cản đường tôi! Cái gì cũng làm không được! Vương tay vương chân!”

– “Xuân Sinh, anh... Đừng giận em, em lập tức dọn dẹp sạch sẽ chỗ này, em xin lỗi mà.”

Sau tiếng đàn ông lớn tiếng trách cứ, là tiếng phụ nữ cuống quýt cẩn thận giải thích. Cố Ninh giật mình, cô lập tức ngồi dậy, đẩy cửa phòng ra thì nhìn thấy một người đàn ông đứng trong phòng khách với vẻ mặt vẻ giận dữ và không kiên nhẫn. Mà dưới chân của người đàn ông này, là một người phụ nữ đeo tạp dề đang kinh sợ thu dọn mảnh vỡ của ly thủy tinh.

Ly sữa bị rơi vỡ, trên sàn gỗ tràn ra một mảng lớn sữa trắng xóa, nhìn hết sức không hài hòa, thậm chí có chút chói mắt. Cảnh tượng này, chính là giai đoạn trước khi cha mẹ cô ly hôn, cô đã từng nhìn thấy rất nhiều lần.

Hướng tầm mắt lên trên, nhìn thấy gương mặt của người đàn ông kia, trong nháy mắt, tim Cố Ninh đập rộn lên, không ngừng va chạm đến màng tai, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cố Xuân Sinh! Người này là cha của cô! Cũng là người đã hại chết cô! Nắm chặt nắm tay, móng tay đâm sâu vào trong da thịt cô cũng không cảm thấy đau, thân thể cứng ngắc dựa vào trên khung cửa, chỉ như thế, cô mới có thể làm mình giữ vững thanh tỉnh, không đến mức lập tức xông lên!

Vì sao Cố Xuân Sinh lại ở chỗ này? Cố Ninh nhìn lại áo ngủ trên người mình và hoàn cảnh chung quanh, rốt cuộc cô cũng cười ra tiếng, không biết bởi vì cái gì, cô đã trở về 10 năm trước, trở về thời điểm khi tất cả mọi việc đều chưa xảy ra.

Tất cả đều không phải nằm mơ!

Kiếp trước, cô chết không nhắm mắt, cuối cùng thì ông trời đối xử với cô không tệ, không hề bạc đãi cô! Để cho cô có thể trở về thời điểm này!

– “Ninh Ninh, sao cuối tuần lại dậy sớm như vậy, không ngủ thêm chút nữa đi con?” Thẩm Lan thấy Cố Ninh mở cửa phòng, nhưng chỉ đứng ở cửa ngáy ngốc nhìn hai người, kéo kéo tóc nói.

Khi Thẩm Lan nói chuyện, trong mắt chợt lóe lên một tia kích động, bà không muốn để cho con gái thấy bà và Cố Xuân Sinh cãi nhau. Bà đã nhường nhịn đủ đường, vừa nãy Thẩm Xuân Sinh muốn đi ra ngoài, bà thấy đối phương không động đến bữa sáng trên bàn, cho nên mới bưng sữa đến, muốn để Cố Xuân Sinh uống xong rồi mới đi, không ngờ còn chưa kịp mở miệng, Cố Xuân Sinh đã phát tay đánh đổ ly sữa trong tay bà, làm cho bà trở tay không kịp để ly sữa rơi xuống đổ tràn ra đất.

Cố Xuân Sinh nghiêng mặt nhìn Cố Ninh, trong lòng trầm xuống, không biết tại sao, hôm nay ánh mắt Cố Ninh nhìn ông, làm cho ông cảm thấy trong lòng cực kỳ không thoải mái, đó là một loại oán hận ẩn ẩn mà lại bùng bùng phẫn chấn.

Cố Xuân Sinh ngẩn ra, chẳng lẽ Cố Ninh biết hết tất cả rồi sao?

Nhưng lập tức, ông đã bác bỏ suy đoán của chính mình, không thể nào, rõ ràng ông đã rất cẩn thận, không để lộ ra một chút sơ hở nào. Sau khi Cố Xuân Sinh phân tích một phen, bỏ đi nghi vấn trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cát giọng nhàn nhạt, mở miệng tỏ vẻ thâm tình nhưng có chút không kiên nhẫn nói:

– “Rời giường thì đi ra ăn sáng đi, chớ có ngu ngốc đứng ở đó nữa.”

Nói xong, cũng không đợi Cố Ninh trả lời, Cố Xuân Sinh sửa sang lại caravat, xách theo túi công văn, đôi giày, lập tức đi ra ngoài.

Sau khi Cố Xuân Sinh đi, Cố Ninh đi tới bên cạnh Thẩm Lan, ngồi chồm hổ xuống, cầm lấy tay Thẩm Lan.

– “Mẹ.” Mới kêu lên một tiếng, nước mắt cô lập tức chảy xuống.

Cô không ngờ, lại có thể nhìn thấy mẹ cô một lần nữa, thật tốt. Nước mắt Cố Ninh rớt xuống trên mu bàn tay của Thẩm Lan, tay bà có chút run run, bà hơi hoảng hồn, vội vươn tay ra lau đi nước mắt trên mặt cô, nói:

– “Ninh Ninh, con đừng khóc, gần đây cha con chịu nhiều áp lực công việc, cho nên tính tình hơi kém một chút, có phải... dọa con sợ rồi hay không?”

Gần một năm nay, thời gian Cố Xuân Sinh về nhà càng ngày càng ít, hơn nữa tính tình cũng càng ngày càng kém, nếu bà ngẫu nhiên hỏi hai câu, Cố Xuân Sinh nhất định sẽ nổi trận lôi đình, tính tình đại phát. Vài lần như vậy, về sau Thẩm Lan không hỏi gì nữa, chỉ thật cẩn thận duy trì hòa bình ngoài mặt, nhưng cho dù là như vậy, hai vợ chồng ở chung cũng không hài hòa, Cố Xuân Sinh vẫn có thể chọn đại một lý do nào đó, lúc nào cũng có thể giận dữ, thế cho nên không khí trong nhà lúc nào cũng đều vô cùng áp lực, Cố Ninh cũng thay đổi, càng ngày càng hướng nội, thường xuyên tự giam mình trong phòng.

Thẩm Lan cảm thấy, bản thân bà khổ sở cũng không quan trọng, nhưng bầu không khí thế này lại làm khổ sở con gái bà. Bà sờ sờ đầu Cố Ninh, tháng sau, Cố Ninh đã sắp thi tốt nghiệp rồi, đây là giai đoạn mấu chốt nha. Cố Ninh cố gắng cầm tay Thẩm Lan, lắc lắc đầu, lau lệ trên khóe mắt, nói:

– “Mẹ, con không sao.” Dứt lời, cô lập tức đứng lên, vì để cho Thẩm Lan yên tâm, miễn cưỡng nở một nụ cười, “Con đi rửa mặt rồi mới ra ăn sáng.”

Trước tấm gương trong phòng vệ sinh, cô vẫn mang theo gương mặt ngây thơ như trước, là thiếu nữ mang theo hơi thở thanh xuân, nhưng trong đôi mắt kia, nhìn kỹ lại dường như đã hiểu rõ thế sự xoay vần, nhìn thấu hết tình người ấm lạnh. Cố Ninh vừa mới nhìn lướt qua tờ lịch treo trên tường ở phòng khách, dãy số hiển thị ngày tháng trên lịch kia cho cô biết, cô đã trở về 10 năm trước.

10 năm trước, cô vẫn còn học cấp 2, một tháng sau, chính là thi lên cấp 3.

Cố Ninh 15 tuổi, hung hăng úp mặt chôn vào trong nước lạnh, mãi cho đến khi cảm thấy không thở nổi mới ngẩng đầu lên. Cô nhìn hốc mắt mình đỏ lên trong gương, khóe môi lộ ra một tia cười lạnh.

Thật tốt, mẹ vẫn khỏe mạnh, cái gì cũng đều chưa xảy ra. Tất cả vẫn còn kịp. Mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì, nếu trời cao đã cho cô một cơ hội được trở về quá khứ, như vậy, lúc này đây cô nhất định phải sống cho thật khỏe mạnh, sẽ cố gắng sống cho thật tốt.

Nhưng những người đã nợ cô, cô nhất định muốn bọn họ phải hoàn trả gấp trăm ngàn lần.

Trên bàn cơm, ánh mắt Cố Ninh không ngừng di chuyển trên gương mặt mẹ mình. Thẩm Lan múc thêm một chén cháo đưa cho cô, cười hỏi:

– “Hôm nay con làm sao vậy? Hay là trên mặt mẹ có cái gì? Sao cứ nhìn chằm chằm vào mẹ vậy, có phải thấy mẹ đã già đi hay không?”

Cố Ninh mất nửa ngày mới kịp phản ứng lại, cười cười, nói:

– “Mẹ, tại con thấy mẹ trở nên xinh đẹp hơn thôi!”

Thẩm Lan có chút ngoài ý muốn, trước kia Cố Ninh chưa bao giờ nói như vậy.

– “Hôm nay sao miệng con lại biết nói ngọt như vậy, chớ nói nhảm nữa, mẹ đã lớn tuổi rồi, xinh đẹp hay không xinh đẹp cái gì chứ.”

Cố Ninh ôm lấy cánh tay Thẩm Lan một phen, nói:

– “Con nói thật mà, nói bậy chỗ nào chứ.”

Thẩm Lan cười, từ trước đến nay, Cố Ninh rất ít khi nói với bà như vậy. Tuy rằng Thẩm Lan đã hơn 40 tuổi, nhưng dáng người gầy yếu, khí chất rất tốt, ngoại trừ một chút nếp nhăn nơi khóe mắt, trên mặt bà

cũng không nhìn ra dấu vết của tuổi tác, có thể nói là mới ngoài 30 thôi, cũng không sai biệt lắm, Cố Ninh ngược lại không có nói quá.

Cố Ninh bưng chén cháo trên bàn, vội vàng uống xong, bỏ chén xuống, một bên mang giày một bên nói:

– “Mẹ, hôm nay thời tiết rất tốt. Con muốn ra ngoài đi dạo.”

– “VẬY con nhớ trở về ăn cơm chiều đó.”

– “Vâng, con nhất định sẽ về kịp mà.”

Mới vừa đi ra cửa, Cố Ninh lập tức đuổi đi nụ cười, trên mặt là một mảnh lạnh như băng. Lần này, không cần biết dùng cách gì, cô sẽ không để cho sự việc kiếp trước lại tái diễn nữa. Cố Xuân Sinh và Dương Mộng Đình, hai người này... Trong lòng cô âm thầm thề độc, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Bên ngoài, ánh mặt trời là một mảnh xán lạn, nhưng không đuổi được hàn ý trong lòng Cố Ninh, cô qua lại trong đám người, cảm thấy tất cả xung quanh có một vài chuyện không được đúng lắm.

Ra khỏi tiểu khu, Cố Ninh leo lên một chiếc xe bus, chờ lúc xuống xe cô mới phát hiện, cô lại có thể đi đến biệt thự Lan Đình.

Biệt thự Lan Đình được cho là khu nhà giàu có nhất ở thành phố Z. Cố Xuân Sinh và Dương Mộng Đình chính là mua nhà ở chỗ này.

Cố Ninh đứng giữa giao lộ ngã người, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đến nơi này, cô không khỏi tự giễu cợt mình, chẳng lẽ cô thật sự muốn chạy vào trong đó, cùng người bên trong đồng quy vu tận sao?

Không, tuyệt đối không được, sống lại một lần, cô không muốn chết, cũng không nỡ để cho hai người bọn họ chết dễ dàng như vậy, chết có gì đáng sợ, cô muốn để cho hai người kia sống thật khỏe mạnh.

– “Cố Ninh?”

Nghe thấy có người gọi mình, Cố Ninh xoay người lại, ở phía sau là bạn học cùng lớp với cô – Ninh Ngật.

Cố Ninh nhớ lại, ở kiếp trước, cô và Ninh Ngật cũng không thân quen bao nhiêu, có lẽ nên dùng từ xa lạ để hình dung thì đúng hơn, mức độ quen biết có thể nói là chỉ biết tên của nhau mà thôi. Nhưng cô nhớ rõ trong ngày cưới của cô, ngoài dự đoán Ninh Ngật lại đến tham dự, lúc ấy cô không cảm thấy nguyên nhân là bởi vì cô, cô chỉ nghĩ rằng có thể là do quan hệ bạn bè cùng lớp lúc trước của hai người.

Cấp II, bạn cùng lớp có thể chia ra làm 3 loại, một loại là tích cực học tập, một loại là đúng lúc hưởng lạc, còn có một loại chính là tự do lẩn lộn giữa hai loại kia. Mà Ninh Ngật, ba loại kể trên đều không thuộc loại nào, thành tích của Ninh Ngật không thể nói là nổi trội xuất sắc, nhưng cũng không thể nói là kém cỏi, cậu vẫn trải qua được cả ba năm học. Người này rất ít khi đến trường, cho dù có đến, phần lớn cũng hay nằm úp sấp lên trên bàn học mà ngủ gật. Ảnh hưởng không tốt đến thành tích của lớp, sau khi chủ nhiệm lớp vài lần không liên hệ được với gia đình cậu, không biết là vì nguyên nhân gì đột nhiên lại mất nhấm mắt mở bỏ qua. Cố Ninh không trả lời câu hỏi của cậu mà hỏi ngược lại:

– “Cậu ở gần chỗ này sao?”

– “Ừ, ba của mình ở đây mà.”

Ba của mình ở đây, thật ra là một câu nói đầy ẩn ý, Cố Ninh cười cười, nhưng vẫn chưa nhẹ nhàng nói ra ba chữ: “Thật vậy sao?” trong lúc Ninh Ngật đang tích cực trò chuyện với mình như vậy.

Nếu là ở kiếp trước, có khả năng cô sẽ chỉ chào hỏi thoáng qua với Ninh Ngật này mà thôi, dù sao thì hai người cũng không quen thân bao nhiêu. Lúc trước học cùng với Ninh Ngật, cô đã cảm thấy đối phương có một phong cách làm việc rất riêng, số lần hai người trò chuyện với nhau cũng không nhiều, phần lớn chẳng qua chỉ là “Tôi giúp bạn, bạn giúp tôi hết giờ học” linh tinh. Mãi cho đến rất nhiều năm về sau, Cố Ninh mới biết, cha của Ninh Ngật – Ninh Thanh Dương là luật sư rất có tiếng tăm ở thành phố Z, cực kỳ am hiểu chuyện ly hôn, khách hàng của ông có không ít nhân vật nổi tiếng trên thương trường, dùng lời thô tục để hình dung, chính là giúp cho người phụ nữ sau khi ly hôn tranh giành tài sản.

Sau khi Ninh Thanh Dương ly hôn, thì tự do vùng vẫy trong bụi hoa, nghe nói lúc trước, hai vợ chồng họ chia tay trong hòa bình, trách nhiệm nuôi con cũng không phải Ninh Thanh Dương, cho nên Ninh Ngật đối với việc này vô cùng rộng lượng. Tuy Ninh Thanh Dương thay đổi không ít bạn gái, nhưng trước sau vẫn chỉ có một đứa con là Ninh Ngật, quan hệ giữa hai cha con cũng vô cùng kỳ lạ.

Lúc này, Ninh Ngật nhìn bóng dáng phía trước có chút giống với bạn học của mình, cho nên mới bật thốt ra gọi tên cô, không ngờ quả đúng là Cố Ninh. Ninh Ngật nhún vai nói tiếp:

– “Thật là đúng lúc, vừa vặn ở phía trước có cửa tiệm mới khai trương, chúng ta đến đó uống nước đi, chỗ này nắng quá.”

Bây giờ đã đến giữa trưa, ánh nắng mùa hè hết sức gay gắt.

– “Được chứ.”

Ninh Ngật ngẩn người, hoàn toàn không ngờ mình vì lẽ phép cho nên mới thuận miệng đề nghị như thế, Cố Ninh lại có thể gật đầu đồng ý.

– “Vậy chúng ta đi thôi.”

Nói là đi uống nước, thật ra thì bọn họ đi đến nhà hàng Tây, mới khai trương không bao lâu, là Ninh Thanh Dương đầu tư, vẫn đang trong lúc hoạt động thử nghiệm, Ninh Ngật cũng là cổ đông, vốn dĩ hôm nay hẳn muốn đến nhà hàng xem xét một chút, cho nên mới thuận tiện mở lời mời Cố Ninh.

Hai người kêu một ly nước, không khí nhất thời có chút lạnh nhạt, Ninh Ngật tùy tiện tìm được đề tài, không ngờ lại có thể trò chuyện được với Cố Ninh. Nếu là Cố Ninh kiếp trước, tuyệt đối sẽ không như vậy. Nhưng mà hiện tại Cố Ninh đã sống hơn hai mươi mấy năm, cô đã lăn lộn ở xã hội lâu như vậy, sớm rèn luyện được sự sắc bén, nói chuyện cũng rất có kỹ xảo.

Lúc chia tay, dưới sự cố ý của Cố Ninh, mối quan hệ giữa hai người đã gần giống như bạn bè thật sự, Ninh Ngật cười cười, nói:

– “Cố Ninh, hóa ra cậu không lạnh nhạt giống như vẻ bề ngoài của cậu nha.”

– “Cậu cũng vậy, về sau nên thường xuyên đến trường học mới đúng.”

Hai người nhìn nhau cười.

Sau khi Cố Ninh ra khỏi nhà hàng Tây, thì thở phào một hơi, cô muốn nắm được tất cả những cơ hội để đảo ngược mọi việc, đem những người đó ra hung hăng chà đạp ở dưới chân, để cho bọn họ sống không bằng chết.

Cô lại nhớ tới chuyện ở kiếp trước.

Thẩm Lan cùng tuổi với Cố Xuân Sinh, chính là người vợ đồng cam cộng khổ với Cố Xuân Sinh, sau khi Thẩm Lan học xong trung học thì không đi học nữa mà đến Thẩm Quyển làm công, cho đến khi kết hôn, bà đem từng chút, từng chút tiền tích góp được đều đưa cho Cố Xuân Sinh, để cho Cố Xuân Sinh xem như tiền vốn mang đi làm ăn.

Lúc đó có vô số người phát tài, thật ra thì trong đó bao gồm cả Cố Xuân Sinh, Cố Xuân Sinh rất có đầu óc, ban đầu thì bao thầu công trình nhỏ, từng chút một mà bắt đầu làm ăn lớn, sau này mở được một công ty riêng.

Đàn ông lập nghiệp, cũng không phải chuyện ly kỳ gì, đại khái đều có vài phần tương tự như trong mấy bộ phim truyền hình. Cố Xuân Sinh phát đạt, tự nhiên là càng ngày càng không vừa mắt đối với người vợ đồng cam cộng khổ khi xưa, cảm thấy không thể cùng với một Thẩm Lan đã quen sống tiết kiệm ngồi chung một bàn, ở cùng một chỗ với Thẩm Lan khiến cho ông ta mất mặt mũi.

Vì thế, ông ta ở bên ngoài có “gia đình” của chính mình, mặt khác có một người vợ trẻ tuổi xinh đẹp, nhiều năm như vậy, lại có thêm một đôi trai gái nữa, tốt đẹp như thế sao lại không thấy mỹ mãn cho được? Có chuyện như vậy, đem hai chuyện ra so sánh, Cố Xuân Sinh tự nhiên không còn muốn nhìn thấy Thẩm Lan, ông ta cảm thấy bà chính là chướng ngại của mình, vì thế càng ngày càng không muốn gặp mặt bà.

Cố Ninh nhớ rất rõ, kiếp trước, một nhà ba người Dương Mộng Đình cùng với người của nhà họ Cố, buộc mẹ con cô tay không rời khỏi nhà, khiến cho hai mẹ con cô trong một ngày mất đi hết tất cả. Mãi cho đến sau này, Cố Ninh mới biết được, trước đó Cố Xuân Sinh che che giấu giấu, không dám công khai ọi người biết ba mẹ con Dương Mộng Đình, chính bởi vì sợ Thẩm Lan sẽ phân chia tài sản của ông ta. Đợi đến khi đại cục đã định, tự nhiên ông ta không hề bận tâm đến nữa.

Cố Xuân Sinh là người có ăn học, trong lòng ông ta hiểu rất rõ bản thân đã phạm vào tội trùng hôn, nếu náo động đến luật pháp, trùng hôn chính là tội phải ngồi tù, cho nên khắp nơi cẩn thận, lường gạt hết tất cả. Cho đến sau này, sau khi đã chờ đợi mười mấy năm, rốt cuộc Cố Xuân Sinh cũng tìm được cơ hội, đuổi hai mẹ con cô ra khỏi nhà, hơn nữa một phen tiền cũng không cho, thiếu chút nữa đã bức chết mẹ con cô, thật là mưu kế thâm độc.

Cố Ninh lấy lại tinh thần, lúc này đây cô không thể ngồi yên chờ đợi, trước hết phải mở rộng quan hệ mới được. Nếu có thể mời Ninh Thanh Dương làm luật sư đại diện khởi tố ly hôn cho Thẩm Lan, chỉ sợ Cố Xuân Sinh chưa hẳn có thể dễ dàng chiếm được lợi thế như vậy.

Nhưng mà, phải làm sao mới có thể thuyết phục được người trời sinh tính tình yếu đuối nhu nhược như mẹ cô, khiến ẹ cô chủ động ly hôn, chuyện này phải từ từ nghĩ cách nha.

Cố Ninh về đến nhà, bữa tối đã sớm đặt ở trên bàn, Thẩm Lan vừa cời bỏ tạp dề vừa nói:

- “Nhanh đi rửa tay rồi ra ăn cơm, xem ra tối hôm nay cha con không trở về ăn cơm đâu, hôm nay mẹ lại nấu nhiều cơm như vậy.”
- “Vâng, cha đi làm sao?” Cố Ninh biết Cố Xuân Sinh ở lại nơi đó, nhưng vẫn giả vờ như tùy ý hỏi.
- “Mẹ cũng không biết, có lẽ là bận chuyện gì đó.”

Trong lòng Cố Ninh lạnh lùng cười, Cố Xuân Sinh vẫn còn một gia đình khác, sao còn muốn quay về đây chứ?

- “Vâng, vậy chúng ta tự mình ăn cơm thôi.”

Ăn xong cơm, Cố Ninh trở về phòng, hôm nay là ngày mùng một tháng năm, là ngày nghỉ cuối cùng. Ngày mai cô phải trở lại trường học.

Kiếp trước, bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng mấy kỳ thi lớn nhỏ cô đều không tham gia, kỳ nghỉ hè kia hết như một cơn ác mộng, không ít lần cô bị thân thích của Cố Xuân Sinh bên kia khi dễ. Nhưng mà, ác mộng kia mới chỉ là bắt đầu...

Sau này, cô bị Cố Xuân Sinh tùy tiện nhét vào một trường học, bởi vì chuyện xảy ra sau đó, cô bị đả kích nặng nề, thiếu chút nữa đã hủy đi tiền đồ của mình, cho đến khi hết cấp ba, cô mới từ trong lạc đường biết quay đầu lại bắt đầu nghiêm túc học tập, thi đậu trường Đại học danh tiếng, sau khi tốt nghiệp thì mới liều mạng kiếm tiền.

Ngay khi cô có chuyển biến tốt, người của nhà họ Cố lại một lần nữa đẩy cô xuống vực sâu, làm sao cô có thể không hận?

Hiện tại, tất cả mọi thứ đều còn yên ổn như ở mặt ngoài, nhưng cô nhớ không lầm, mọi chuyện sẽ bắt đầu từ sau ngày mùng 1 tháng 5 năm nay, giống như một người đánh bắt chậm rãi giăng lưới, nhưng mà lần này, cô sẽ không làm con cá mắc lưới bị nhốt lại nữa, cô muốn trở thành người đi thu lưới!

2. Chương 2

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Buổi chiều được nghỉ học, Cố Ninh thu thập xong túi đựng tập sách, lẳng lặng đứng bên cửa sổ, chờ đám đông ngoài cổng trường rút đi, cô mới tóm lấy dây lưng của túi vải, từ từ đi ra ngoài.

Ra khỏi cổng trường, trước tiên, Cố Ninh dùng điện thoại công cộng gọi điện thoại về nhà, nói cho Thẩm Lan biết là hôm nay cô đi đến nhà bạn học làm bài tập, sẽ về nhà trễ một chút.

Trong ấn tượng, Cố Ninh rất ít khi cùng bạn bè chung lớp tới lui, tuy rằng Thẩm Lan cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng sau khi Cố Ninh khai báo vài câu bà cũng liền đáp ứng. Cùng bạn bè chung lớp kết giao là chuyện rất bình thường, bà không cần thiết phải ngăn cản. Huống hồ, bà còn cảm thấy con gái của bà có chút quá hướng nội, cho nên cần trao đổi nhiều hơn với bạn bè mới tốt.

Cố Ninh cúp điện thoại, nhảy lên xe bus đi ngược hướng về nhà.

Trung tâm thành phố có một thẩm mỹ viện rất xa hoa, lúc này vừa vặn đúng lúc tan tầm của thành phần lao động tri thức, cửa ra vào người ta nối liền không dứt, phần lớn ăn mặc vô cùng hoa lệ hợp mốt, một số người đàn ông đi ngang qua phần lớn đều hướng mắt nhìn vào bên trong liếc qua vài lần.

Cố Ninh từ rất xa đã thấy được bên trong cửa sổ nằm sát đất, Dương Mộng Đình đang cùng nói chuyện với khách, Dương Mộng Đình nóng bỏng quyến rũ, tóc màu rượu vang được uốn xoắn thả hờ hững, quần áo bó sát vào cơ thể, phác thảo ra đường cong ba vòng lung linh. Dương Mộng Đình so với Thẩm Lan thì nhỏ hơn 8 tuổi, bình tĩnh lại mà xem xét, thật đúng là xinh đẹp và có bản lĩnh, khó trách Cố Xuân Sinh vì bà ta mà vùng tiền như rác, dựa vào số tiền làm ăn mà Thẩm Lan đưa cho, ở tại trung tâm thành phố giúp Dương Mộng Đình mở cái thẩm mỹ viện này.

Khóe miệng Cố Ninh lộ ra một tia cười lạnh lùng trào phúng, cô đứng ở góc đường đợi một lát, nhìn thấy Dương Mộng Đình cùng Cố Huyền từ bên trong đi ra, liền lui lại nấp ở góc tường.

Cố Huyền chính là con gái của Cố Xuân Sinh cùng Dương Mộng Đình, nhỏ hơn cô một tuổi, học cùng trường với cô, cùng học chung một cấp nhưng khác ban, kiếp trước, vì chuyện phát sinh phía trước, cô chưa bao giờ biết ở trong trường học của mình thế nhưng cô còn một người gọi là “em gái”.

Buồn cười là, Cố Huyền tồn tại, cũng thể hiện việc Cố Xuân Sinh sớm đã thay lòng ngay lúc vừa mới làm giàu, nói như vậy thật là châm chọc, Cố Xuân Sinh ẩn nhẫn mười mấy năm, mãi cho đến năm nay mới bùng nổ, coi như cũng không dễ dàng gì. Mà nguyên nhân thúc đẩy Cố Xuân Sinh hạ quyết tâm ngoan độc, chính là do Dương Mộng Đình mùa đông năm trước lại sinh cho ông thêm một đứa con.

Dương Mộng Đình theo Cố Xuân Sinh mười mấy năm, lại vì ông mà sinh một đôi trai gái, mai phục lâu như vậy, tự nhiên là không cam lòng một mực yên lặng vô danh, bà ta muốn quang minh chính đại làm bà Cố.

Mà cha mẹ Cố Xuân Sinh từ lâu đã ao ước có một đứa cháu đích tôn, đối với Dương Mộng Đình cũng lập tức chấp nhận, từ đầu đến cuối, không có người nào nhớ đến hai mẹ con Cố Ninh, không có ai vì hai mẹ con cô mà suy xét. Người Cố gia đã sớm biết sự tồn tại của Dương Mộng Đình, nhiều năm như vậy, Thẩm Lan không phải chưa từng hoài nghi qua, nhưng chính do hai người chị gái của Cố Xuân Sinh đã giúp đỡ yểm trợ cho ông. Thẩm Lan bắt không được chứng cứ chân thực, nhưng lại bị Cố Xuân Sinh phát hiện, ngược lại hai người còn cãi nhau một trận, Thẩm Lan thấy Cố Xuân Sinh nói lời chuẩn xác, cũng lựa chọn tin tưởng người bên gối, bắt buộc chính mình bỏ đi nghi ngờ.

Cố Ninh nhìn hai mẹ con bọn họ lên xe, trong lòng lạnh dần, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, chỉ có hai mẹ con cô là bị giấu diếm, cuối cùng bị đuổi ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng. Cố Xuân Sinh cùng Dương Mộng Đình thật là giỏi tính toán, để Thẩm Lan tay không ra khỏi nhà còn chưa đủ, thiếu chút nữa còn làm cho Thẩm gia cửa nát nhà tan, để cho hai mẹ con cô trong một ngày trở nên mất hết tất cả.

Nếu không phải như vậy, Thẩm Lan như thế nào sẽ dễ dàng đi vào khuôn khổ? Như thế nào sau 10 năm làm bà chủ, Thẩm Lan lại có thể đi ra ngoài kiếm việc làm?

Cho dù được sống lại thêm một kiếp, Cố Ninh cũng không thể quên hình ảnh hôm đó, mẹ cô ở trong kho hàng vụng trộm rót nước mắt, chỉ cần nhớ lại tình cảnh lúc đó thì khiến cho lồng ngực cô cuộn cuộn nổi sóng, hận không thể tiến lên xé nát mặt người phụ nữ kia.

Kiếp trước, sau khi ly hôn Thẩm Lan không có rơi lệ, bị người chồng mình yêu thương phản bội Thẩm Lan cũng không có rơi lệ, thậm chí là lúc bị Cố Xuân Sinh dồn ép đến đường cùng, về mặt của bà vẫn rất quật cường. Mà buổi chiều ngày hôm đó, Cố Ninh ở trường học dự thi, vì thấy không yên lòng, cô chỉ làm bài trong nửa giờ liền nộp bài thi trước tiên. Cho nên cô mới có thể nhìn thấy một màn trong kho hàng kia...

– “Tôi sẽ lập tức quen thôi, tôi không thể không có công việc này, con gái của tôi vẫn còn đi học trung học, rất nhanh sẽ muốn lên đại học, tôi phải tích góp học phí cho nó, cần rất nhiều tiền.” Thẩm Lan đi theo phía sau một người đàn ông, buông thả tư thái đau khổ cầu xin.

Độc công nén tiếng thở dài, nghe xong lời Thẩm Lan nói, ông cũng có động lòng trắc ẩn, nghĩ nghĩ rồi nói:

– “Tôi cũng có một đứa con gái đang đọc cấp ba, tôi cũng làm cha mẹ cho nên tôi biết cô không dễ dàng gì, nhưng tôi cũng phải kiếm cơm ăn a, tôi cho cô thêm 2 ngày, nếu không được, thì cô nên ở nhà đi, cô là phụ nữ, không phải người có thể làm những công việc này.”

– “Cám ơn ông, tôi nhất định sẽ làm tốt.” Thẩm Lan liên tục gật đầu.

Thẩm Lan vì muốn kiếm tiền đã gạt Cố Ninh, từ vị trí thu ngân trong siêu thị xin điều chỉnh làm quản lý kho hàng, đơn giản bởi vì làm quản lý kho hàng tiền lương cao hơn một nửa so với nhân viên thu ngân. Đương nhiên, cũng phải mệt hơn rất nhiều.

Buổi chiều hôm đó, Cố Ninh vào trong kho hàng thì thấy người phụ nữ nhu nhược như Thẩm Lan, lúc dỡ hàng, hàng hóa quá nặng, lưng Thẩm Lan bị ép đến cong cong, hai tay gầy yếu bởi vì phải dùng sức mà nổi gân xanh. Làm bà chủ đã mười mấy năm, như thế nào có thể làm được những việc nặng nhọc của đàn ông, cho dù có cố gắng thế nào, thật sự cũng làm không được, vì vậy Thẩm Lan vụng trộm ngồi ở góc tường rót nước mắt.

Đó là lần đầu tiên sau khi cha mẹ ly hôn, Cố Ninh bắt gặp mẹ mình khóc, mỗi một giọt nước mắt, đều giống như nước sôi liên tục giọt vào tim cô, khiến cho cô cảm thấy khó thở. Trong nháy mắt, cô hiểu ra, có những thứ rồi cuộc không thể nào quay trở lại, cô cùng mẹ mình, chỉ có thể nương tựa lẫn nhau, cô nhất định phải trở nên kiên cường.

Cố Ninh từ trong hồi ức tỉnh lại, một lần nữa cô thấy được bản chất của sự việc, lúc này đây, những người đó không bao giờ có thể gây tổn thương cho cô cùng mẹ cô nữa, cô sẽ đem những người đã nợ cô, tất cả... đều phải đòi lại cho bằng hết.

Chờ chiếc xe chở 2 mẹ con Dương Mộng Đình đi xa, Cố Ninh mới xoay người, cô từ từ đi dọc theo đường cái, cảm thấy chính mình cần yên tĩnh một chút, nguyên lai, cô không nghĩ mình có thể dễ dàng bình tĩnh như vậy, loại hận ý muốn báo thù kia phảng phất giống như máu nóng đang sôi trào vậy.

Nhưng cô không thể cứ như vậy mà xông lên, cô muốn tìm ra một cơ hội thích hợp. Cô cứ đi rồi đi mãi, rồi cuộc tại giữa giao lộ thì dừng chân, trên đường cái, xe cộ tới lui đan xen không ngừng nghỉ, Cố Ninh nhìn đến xuất thần.

Cha của Dương Mộng Đình là Phó thị trưởng của thành phố Z, kiếp trước, nếu không có người đàn ông kia ở sau lưng lửa cháy đổ thêm dầu, vì con gái Dương Mộng Đình của ông ta mà trải đường, Thẩm gia cũng sẽ không thảm như vậy...

– “Đình linh linh”. Cố Ninh nghe được tiếng chuông xe đạp ở sau lưng, hoảng hồn giật mình, cô sợ run, quay đầu lại hỏi: “Ninh Ngật, tại sao bạn lại ở chỗ này?”

– “Mình còn đang muốn hỏi bạn, vì sao bạn lại đứng ngay giữa giao lộ mà ngăn người thế kia?”

Hắn đã bấm chuông xe một hồi lâu, Cố Ninh mới giật mình quay lại, cũng không biết nghĩ cái gì mà mất hồn như thế? Ninh Ngật cùng Cố Ninh cũng không thân quen lắm, học chung lớp hơn hai năm, chỉ có thể tính là sơ giao. Nếu không phải lần trước tình cờ gặp được, trò chuyện với nhau thật vui vẻ, có khả năng quan hệ giữa hai người cho đến khi tốt nghiệp vẫn cứ như vậy.

Sau khi phát hiện tính cách của một người, cùng với ấn tượng lưu lại trong đầu hoàn toàn tương phản, nhất định sẽ sinh ra tò mò, bây giờ Ninh Ngật đối với Cố Ninh, chính là như vậy. Ninh Ngật nhớ lại vừa rồi, ánh mắt Cố Ninh dõi theo mẹ con hai người kia, trong ấn tượng của hắn, bộ dáng Cố Ninh lạnh nhạt thì thật khác xa, đó là một loại oán hận khắc sâu, rồi lại ẩn nhẫn không bộc phát.

Bất quá chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi đầu, tại sao có thể có loại hận ý khắc sâu như thế, phảng phất giống như không đội trời chung, nhìn hết sức thê lương.

– “Mình chỉ là đi ngang qua đây thôi.” Thanh âm Cố Ninh nhàn nhạt trả lời.

Hôm nay ở trường học cô cũng không nhìn thấy Ninh Ngật, chủ nhiệm lớp ngược lại thật dung túng đối với người trước mắt cô đây, trốn học như vậy cũng đều mặc kệ. Bất quá lại nói, cô nhớ rõ đời trước, sau khi Ninh Ngật tốt nghiệp trung học năm thứ nhất liền xuất ngoại, nói vậy chủ nhiệm lớp cũng đã biết qua chuyện này, mới mở một con mắt nhắm một con mắt mà cho qua như thế.

Ninh Ngật cười cười nói:

– “Đi ngang qua, đây là lần thứ hai bạn đi ngang qua đây đây.” Vừa mới rồi chiếc xe kia, hẳn từng gặp qua một lần ở biệt thự Lan Đình, chỉ sợ chưa chắc Cố Ninh này là đi ngang qua.

Cố Ninh nhìn thoáng qua xe đạp dưới chân Ninh Ngật, nói:

– “Chẳng phải lúc đó cậu cũng đi ngang qua sao, tốt rồi, mình cũng cần phải trở về.”

Nói xong không đợi Ninh Ngật trả lời, Cố Ninh trực tiếp đi đến trạm dừng phía trước, nhảy lên chiếc xe bus vừa mới dừng lại, cô ngồi ngay tại cửa kính, đối với Ninh Ngật đối diện phất phất tay nói: “Hẹn gặp lại.”

Lúc Cố Ninh trở về nhà đã bảy giờ, Thẩm Lan đang ngồi trên sofa xem tivi, bà nhìn thấy Cố Ninh tiến vào, vội vàng đứng lên hỏi:

– “Ninh Ninh, con có ăn cơm hay không, mẹ giúp con hâm nóng đồ ăn nhé, thức ăn đều nguội cả rồi.”

Cố Ninh buông túi xuống, giữ chặt tay Thẩm Lan, đem Thẩm Lan ấn đến trên sofa, cười cười nói:

– “Để con tự làm, mẹ ngồi xuống xem tivi đi.”

Thẩm Lan cười nhìn Cố Ninh, nói:

– “Vậy con làm đi.”

Mấy ngày này, Cố Ninh thay đổi thật nhiều, giống như đột nhiên biết săn sóc người khác, hiểu chuyện hơn, còn có thể ngẫu nhiên làm nũng với bà.

Cố Ninh từ phòng ăn đi ra, Thẩm Lan vẫn đang xem phim truyền hình, gần đây trong TV có chiếu một bộ phim truyền hình về gia đình, nội dung đại khái là thuật lại tình cảnh khốn cùng của một người phụ nữ bị “tiểu tam” (tình nhân, vợ bé) chia rẽ gia đình, người phụ nữ này phải gian nan giãy dụa rất nhiều, cuối cùng cũng đạt được thành công.

Câu chuyện thật là cảm huyết, nhưng rất có tính kích động a, biên kịch thật là người biết kể chuyện xưa, đem chuyện nữ chính biết chồng mình ngoại tình đã chủ động đưa ra quyết định ly hôn khi thống khổ, từ một bà chủ điệu dàng lột xác trở thành người phụ nữ sắc bén trên thương trường, đại khái là kể về giai đoạn chuyển biến gian nan, tổn không ít máu và nước mắt, cuối cùng trở thành một người phụ nữ thành công độc lập.

Cố Ninh nhìn Thẩm Lan một lát, có vẻ tùy ý hỏi một câu:

– “Mẹ, mẹ cảm thấy nhân vật nữ chính này như thế nào?”

Thẩm Lan không nghĩ tới con gái bà sẽ cùng bà thảo luận nội dung trong phim, bình thường những đứa trẻ như con gái bà sẽ không thích xem loại phim này, bà nghĩ nghĩ rồi nói:

– “Bắt đầu rất khổ, nhà chồng đều không phải người tốt, còn rất đáng thương, bất quá sau này dần dần thay đổi tốt hơn, người tốt tất có tốt báo.”

Trên thực tế, những bộ phim truyền hình đang thịnh hành trên toàn quốc này, cũng kiếm được không ít nước mắt của phụ nữ, Thẩm Lan cũng không ngoại lệ. Chỉ là người tốt chưa chắc có tốt báo, thật sự sẽ có báo ứng sao?

Cố Ninh nhìn Thẩm Lan, mỉm cười, lại tùy ý hỏi:

– “Mẹ, nếu như mẹ là nhân vật nữ chính này, mẹ sẽ làm như thế nào?”

3. Chương 3

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Thắm Lan giật mình, nhìn Cố Ninh, mỉm cười nói:

– “Đứa nhỏ này, nói cái gì đó? Cha con sẽ không làm ra loại chuyện này đâu.”

Dứt lời, bà lại đem tầm mắt chuyển hướng đến trước TV. Cố Ninh cúi thấp đầu xuống, trong ánh mắt linh quang chớp động, miễn cưỡng nở một nụ cười, làm ra vẻ thoải mái nói:

– “Con chỉ nói là nếu như... chỉ là giả thiết thôi mà.”

Thắm Lan xem TV, thanh âm giống như không thể nghe thấy, trả lời:

– “Nếu thật như vậy, hẳn là mẹ không được kiên cường giống như nữ chính kia...”

Lòng của Cố Ninh trầm xuống. Lại nghe thấy tiếng Thắm Lan nói:

– “Bất quá, không tới cái loại tình trạng này, ai biết sẽ thế nào đâu?”

Cố Ninh đem đầu tựa vào vai Thắm Lan đáp:

– “Mặc kệ thế nào, mẹ còn có con mà.”

– “Đứa nhỏ này, hôm nay thế nào lại nói lung tung như vậy?” Thắm Lan cảm thấy là lạ hỏi lại.

Cố Ninh cười cười đáp:

– “Không có gì.”

Cố Ninh nhìn bóng mình trong gương, tối qua ngủ không ngon, cho nên lúc này dưới hốc mắt có một vòng màu xanh, cô dùng nước lạnh rửa mặt, dù sao cũng là tuổi trẻ có sức khỏe tốt, ngày hôm qua ngủ muộn như vậy, bây giờ vẫn còn có thể mạnh mẽ chuẩn bị tinh thần.

Lúc đến trường, lớp học không sai biệt lắm đã đến đông đủ hết rồi. Còn có một tháng nữa đã bắt đầu thi tốt nghiệp, cho nên không khí học tập tương đối nồng đậm. Cố Ninh đi tới vị trí ngồi của mình, từ trong túi rút ra quyển sách đặt lên trên bàn, ánh mắt lại nhìn ra bên ngoài.

Tri thức của cấp 2 so với cô mà nói không có gì khó khăn, tuy rằng bởi vì đã nhiều năm không tiếp xúc nên cô cảm thấy có chút mới lạ, nhưng nhìn qua một lần, cô có thể đem tất cả các tri thức đều nhớ lại hết, giống như cô có máy gian lận vậy. Cố Ninh vẫn như cũ, cuộc sống của cô vẫn là từng bước làm học sinh trung học, vì để cho Thắm Lan yên tâm, hơn nữa, cô cũng không muốn thiếu suy nghĩ mà dă thảo kinh xà. Lại nói, Cố Huyền không phải cũng học ở đây sao, hai người cuối cùng cũng sẽ gặp lại.

Bây giờ Cố Ninh suy nghĩ một chút, tuy rằng đời trước tính cách của cô không được sáng sủa cho lắm, nhưng chưa bao giờ gây chuyện sinh sự, nhưng đại đa số người trong lớp học đều không thích cô, thậm chí còn cô lập cô nữa. Trong đó, chắc chắn không thiếu công lao của người em gái Cố Huyền này.

Chuyện này, cũng là về sau Cố Ninh mới biết được, Cố Huyền ở sau lưng cô làm những trò bỉ ổi kia, cho dù là sau khi Cố Xuân Sinh cùng Thắm Lan ly hôn, Cố Huyền cũng làm cho cuộc sống trung học của cô biến thành cơn ác mộng. Dương Mộng Đình cùng Cố Huyền đối với tổ tiên nhà cô mà nói, giống như là một trận tai nạn, phá hủy hết thảy mọi thứ của cô.

Nhưng đây là như thế nào a, ông trời chung quy đối với cô không tệ, cô được trở lại, đứng ngay ở chỗ này. Lúc này đây, những người đó nợ cô, cô nhất định phải đòi lại cho đủ số.

La Mẫn vào phòng học, ánh mắt quét qua một vòng, cuối cùng lập tức đi tới trước bàn Cố Ninh, từ trong lòng bàn tay lấy ra một khối bánh ngọt, cười nói:

– “Ninh Ninh, đây là mình cố ý mang từ nhà đến cho bạn nè.”

Cố Ninh ngẩng đầu đáp:

– “Cám ơn bạn.”

La Mẫn ngẩn ra, trong ánh mắt lóe qua một tia nghi hoặc, từ sau khi xảy ra chuyện kia, Cố Ninh đối với cô ta vẫn không có sắc mặt tốt, như thế nào hôm nay đột nhiên đổi tính vậy? Tuy rằng La Mẫn cảm thấy không thích hợp, nhưng trên mặt cô ta vẫn mang theo ý cười, nói:

– “Bạn thích thì tốt rồi.”

Vài người ngồi chung quanh sôi nổi ghé mắt, trước kia La Mẫn tặng đồ cho Cố Ninh, cùng Cố Ninh nói chuyện, Cố Ninh đều bày ra một gương mặt lạnh nhạt, nói chuyện cũng thập phần khắc nghiệt, mấy người cùng La Mẫn giao hảo cũng có khuyên La Mẫn, nếu người khác không thấy cảm kích, thì cần gì phải làm như vậy. Mỗi lần như thế, La Mẫn đều cười vì Cố Ninh giải thích:

– “Mình cùng Ninh Ninh là bạn tốt, tính tình cậu ấy không tốt, mình khiêm nhượng một chút cũng không có gì.”

Cứ như vậy, người trong lớp vừa mắng La Mẫn ngốc, một bên cảm thấy Cố Ninh thật quá đáng, đối với bạn bè mà lại có thái độ như vậy, tự nhiên càng thêm không thích cô.

Hiện tại, Cố Ninh nhớ lại mới hiểu được. Kịp trước cô không biết diễn trò, nếu La Mẫn muốn diễn, cô liền cùng cô ta diễn đến cùng!

Ninh Ngật đập lên tiếng chuông vào lớp bước vào phòng học, đã hơn một tuần lễ hần chưa từng tới trường học, vừa vào cửa đã hấp dẫn không ít tầm mắt. Ninh Ngật mới vừa ngồi xuống, La Mẫn ngồi trước mặt hần liền nhìn qua, cười hỏi:

– “Ninh Ngật, hôm nay ngọn gió nào thổi tới, sao bạn lại tới đây vậy?”

Ninh Ngật cười cười, lộ ra hàm răng chính tề, nghiêm trang nói:

– “Gió đông nam.”

Những lời này khiến ấy bạn nữ ngồi chung quanh đều nở nụ cười, mãi cho đến khi giáo viên đi vào, mọi người mới ngồi nghiêm túc lại.

Một khóa học buổi sáng đều là giảng giải đề thi của mấy ngày hôm trước, tất cả mọi người đều có chút hỗn loạn, đến giờ nghỉ trưa, người trong lớp học tốp hai tốp ba cùng nhau rời khỏi. Cố Ninh cất sách xong, chậm rì rì đứng lên, vừa mới chuẩn bị đi, Ninh Ngật bước dài một bước đến trước mặt cô, cười hỏi:

– “Giữa trưa ăn cái gì?”

Cố Ninh có chút không rõ đầu đuôi, hình như cô không mời hần đi ăn cơm à! Ninh Ngật có chút ủy khuất nói:

– “Hôm nay không phải bạn kêu mình đi học sao?”

Cố Ninh càng thêm nghi ngờ, cô có nói với hần mấy lời này hử?

– “Tối qua, trước lúc bạn rời khỏi, có nói với mình ‘hẹn gặp lại’ đó!”

– “...” Được rồi, đúng là cô có nói như vậy, nhưng đây không phải là lời khách sáo sao? Hiện tại từ miệng Ninh Ngật nói ra, như thế nào lại biến thành như vậy, mấy người không đi đến căn tin vẫn còn ở lại trong lớp, đã bắt đầu nhìn về phía này.

Lúc này Ninh Ngật ra vẻ tội nghiệp nói:

– “Mình không có phiếu cơm của trường học, căn tin lại không thu tiền mặt, mình đói.”

Cố Ninh giật mình:

– “Được rồi.”

Bất quá chỉ là một bữa cơm thôi, hơn nữa, về sau cô còn có chuyện yêu cầu Ninh Ngật. Cô hi vọng Ninh Thanh Dương có thể làm luật sư biện hộ cho Thẩm Lan khi bà ly hôn.

Cố Ninh nhớ rõ kiếp trước, Ninh Ngật xem như thừa kế sự nghiệp của cha hắn, là một luật sư rất giỏi, từ hải ngoại du học trở về, có được văn phòng luật của chính mình, cũng chuyên môn giải quyết chuyện ly hôn, trò giỏi hơn thầy, đặc biệt nhận thụ lý một số vụ án lớn, cũng có chút danh tiếng trên toàn quốc, đặc biệt có một vụ án, là một minh tinh điện ảnh cùng với một ông chủ làm ăn lớn ly hôn, Ninh Ngật giúp đương sự cầm một số tiền bồi thường rất lớn, cơ hồ là một nửa tài sản của vị ông chủ này, đây là một trận chiến thành danh.

Cố Ninh ở trong lòng cười cười, đáng tiếc thời cơ không đúng, bằng không tìm Ninh Ngật làm luật sư thì tốt hơn. Hai người cùng nhau đến căn tin, lúc này một đám phía trước đã ăn xong rồi, cho nên trong căn tin không còn cảnh chen chúc nữa, hai người ngồi một bàn, không có người khác tới làm phiền, giống như vô tình bị ngăn cách.

Cố Ninh rất ngoài ý muốn, cô vốn cho rằng Ninh Ngật hẳn là rất khùng hoảng, không nghĩ tới đối phương ăn uống vô cùng ngon miệng, là một đứa nhỏ không kén ăn. Rất tốt, nếu như chung quanh không có nhiều người hướng về phía Cố Ninh xem xét, vậy thì càng tốt, cô cũng sẽ ăn ngon miệng hơn. Ninh Ngật ăn xong, đứng lên nói:

– “Bạn muốn uống gì, mình đi mua, bạn mời mình ăn cơm, mình mời bạn đồ uống.”

Cố Ninh sững sốt nói:

– “Không cần đâu.”

Ninh Ngật nhìn Cố Ninh còn nói thêm:

– “Vậy cũng được, uống giống như mình cũng tốt.”

Sau khi Ninh Ngật đi mua đồ uống, tầm mắt nam nam nữ nữ chung quanh đánh giá Cố Ninh càng thêm càn rỡ, tầm mắt kia phảng phất như có thể lột trần mọi thứ, Cố Ninh bất đắc dĩ buông đầu xuống.

Cố Ninh quay sang bên phải xem xét, cô vốn muốn nhìn một chút xem Ninh Ngật đã trở lại chưa, nhưng ngoài ý muốn thấy được Cố Huyền cùng La Mẫn.

Lúc này, ánh mắt La Mẫn nhìn cô cũng chẳng tốt đẹp gì, về phần Cố Huyền... ánh mắt Cố Ninh tối sầm lại, cô giương lên khóe môi đối với hai người bọn họ cười cười. Tầm mắt ba người giao nhau, ai cũng không chịu dời mắt đi trước. Ninh Ngật rất vui vẻ mua đồ uống trở lại, đẩy đẩy bả vai Cố Ninh nói:

– “Đồ uống của bạn nè.”

Từ tầm mắt của Cố Ninh, Ninh Ngật thấy được hai người đối diện, thời điểm tầm mắt La Mẫn cùng Ninh Ngật giao nhau, cô ta mắt tự nhiên nên không nhìn nữa. Lúc này, Cố Ninh mới thu hồi tầm mắt, nói:

– “Cũng không có gì.” Khiêu khích cầm lấy đồ uống từ trong tay Ninh Ngật, cô vẫn liếc nhìn La Mẫn.

Sau khi hai người Cố Ninh và Ninh Ngật rời khỏi căn tin, ánh mắt La Mẫn rất nhanh liền phát hỏa, phần hận đối với Cố Huyền đang ở một bên nói:

– “Cố Ninh cho rằng cô ta là cái gì, mình còn không biết sao, ở chỗ nào cô ta cũng giả dạng dễ nhìn, làm bộ như lạnh lùng câu dẫn người khác, như thế nào từng người một đều chú ý đến cô ta chứ?”

Cố Huyền cười cười, cô biết La Mẫn thích Ninh Ngật từ lâu rồi, thời điểm hai người ở cùng một chỗ, đề tài mà La Mẫn hay nhắc tới phần lớn là về Ninh Ngật.

– “Cô ta là người như thế nào, ngày đầu tiên bạn mới biết sao?” Cố Huyền bất động thanh sắc châm ngòi thổi gió.

La Mẫn cảm giận khó bình tĩnh được, cũng có chút sốt ruột nói:

– “Tiểu Huyền, mình đi trước nhìn một chút, xem cô ta cùng Ninh Ngật nói những gì.”

Cố Huyền gật gật đầu đáp:

– “Cùng nhau đi đi, mình cũng trở về phòng học.”

4. Chương 4

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh trở về phòng học, lập tức bị những người xung quanh nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, cô đi tới chỗ ngồi của mình, chưa từng nửa phần ghé mắt để ý tới bọn họ. Sống lại thêm một kiếp, ánh mắt của người khác đối với cô mà nói, không có chút ý nghĩa nào.

Sau khi tan học, chờ mọi người rời khỏi không sai biệt lắm, Cố Ninh mới thu thập sách vở rồi đi ra ngoài, về phần Ninh Ngật, đã sớm ở tiết học trước không thấy bóng dáng. Cố Ninh mới vừa ra khỏi trường học, ở một ngã rẽ liền bị một nhóm người ngăn cản.

– “Ai nha, đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng đi ra.” Người ngăn cô mang trên mặt một nụ cười lưu manh nói.

Cố Ninh mắt lạnh nhìn sang, cô đã sớm đoán được sẽ có người ở nửa đường chặn cô lại, bên trong nhóm người này có vài gương mặt cô vẫn còn nhớ mang máng.

Kiếp trước, cô chưa từng có một phần sợ hãi nào, hướng chi hiện tại. Những người này ở kiếp trước, làm cho cuộc sống trung học của cô rơi vào bóng tối.

Giáo viên và bạn bè chung lớp luôn nhìn Cố Ninh bằng ánh mắt rất quái dị, chung quy ai cũng không thích một người đã trêu chọc đến đám người hỗn tạp này, những người này ba lần bốn lượt đến quấy rầy Cố Ninh, bạn bè chung lớp dần dần tránh xa cô, cô trở thành người bị cô lập.

Đa số mọi người trước tiên sẽ nghĩ đến, cảm thấy nếu người không đi trêu chọc người khác, người khác như thế nào sẽ tìm đến người, rồi sẽ cho rằng tất cả đều là do người sai, nếu có thể trêu chọc tới đám người hỗn tạp như vậy, vậy nhân phẩm của người chắc chắn có vấn đề. Cố Ninh cũng lười giải thích thêm, cô ở trung học học 3 năm vẫn bị cô lập một mình, người khác tìm tới cô, cô cũng sẽ tận lực tránh đi.

Kiếp trước Cố Ninh không tham gia kỳ thi trung khảo, sau này Cố Xuân Sinh tùy tiện tìm đại một trường học cho cô, trường học kia ở gần vùng ngoại thành, trên cơ bản không ai đến học, phần lớn người đến đó học đều là những người không có lý tưởng.

Cùng với trường học cấp 2 của Cố Ninh trước kia hoàn toàn không thể so sánh, nói không khoa trương, quả thực là một cái ở trên trời, một cái ở dưới đất.

Chịu đựng qua ba năm, Cố Ninh là một trong số ít người có thể đậu vào đại học, trường đại học mà cô thi đậu là một trường trọng điểm của tỉnh, xem như đã phá kỷ lục của trường cấp 3 này, sau khi tốt nghiệp, lúc này mấy người bạn chung lớp mới bắt đầu ghé mắt nhìn đến cô.

Thiếu niên bạo lực, vô tri không sợ, sống lại một kiếp, cô càng không có nửa phần tha thứ. Đời trước những người đó đã thiếu cô, chung quy sẽ được hoàn trả gấp bội, nhưng không thể để cho bản thân cảm nhận một mình được, cũng phải nhường cho bọn họ hảo hảo mà nhắm nháp một phen mới tốt.

– “Cố Ninh, cô có biết xấu hổ hay không a? Không phải cô há mồm ngậm miệng nói cô không muốn yêu đương sao? Tại sao lại cùng với đàn ông ở chung một chỗ vậy? Cô muốn Cảnh ca phải nghĩ như thế nào?” Trương Diệu gay gắt một cái, vẻ mặt khinh bỉ quất.

Đủ loại người, cấu thành một giai đoạn phồn hoa, từng người đều phải trải qua giai đoạn là học sinh trung học, không phải ai cũng tích cực hướng tới tương lai, luôn có một ít kẻ thích lập bang kết phái, tự cho là mình nghĩa khí “Dị đoan”. Cho dù ngay tại trường học có danh nghiêm cấm phong cách như trung học Thanh Phong cũng không có chút ngoại lệ nào.

Cố Ninh lạnh lùng cười, quát:

– “Tránh ra! Tôi cùng ai ở cùng một chỗ, cùng với các người có quan hệ gì?”

Nhóm người vây quanh, không biết là bị khí thế của Cố Ninh dọa cho sợ hay là như thế nào đó, nhất thời đều không ai lên tiếng, chung quy chỉ là một nhóm học sinh mười mấy tuổi.

Trương Diệu sau khi ngơ ngàng cũng hồi tỉnh lại, bản thân hấn như thế nào lại bị một con nha đầu hù cho sợ đây? Hấn nắm lấy dây đeo cặp của Cố Ninh nói:

– “Cô nói cái gì?”

Vừa mới dứt lời, bị Cố Ninh cả người lặn túi xách lôi đến phía trước hai bước, tay đang nắm lấy Cố Ninh lập tức buông lỏng ra, hấn không đứng vững ngã ở trên mặt đất. Sau khi Trương Diệu bị ngã, hoàn toàn sững sờ tại chỗ, mấy đứa khác cũng ngốc lăng đứng đó. Chờ Cố Ninh nhảy lên xe bus, một đám người mới kịp phản ứng. Vài người chung quanh lúc này mới xông tới, hỏi:

– “A Diệu, mày không sao chứ?”

– “Tao... tao không sao.” Trương Diệu từ mặt đất đứng lên, nhìn chiếc xe bus biến mất chỗ ngã rě: “Cô gái nhỏ này ăn trúng thuốc nổ rồi chắc!”

– “Đúng a, ánh mắt lúc này thật dọa người a, giống như muốn nuốt sống người ta.” Một tên đứng bên cạnh vội vàng phụ họa theo.

Giờ cao điểm, xe bus cũng bị chen lấn chật như nêm cối, sau khi Cố Ninh lên xe, tìm một vị trí đứng gần cửa sổ, nhìn ra ngoài dòng xe xuôi ngược như nước mà xuất thần.

Cấp 2, thật là lứa tuổi hay có mối tình đầu, ở góc hẻo lánh của trường học thường xuyên sẽ có mấy đôi tình nhân vụng trộm nắm tay nhau, trong lớp học, quan hệ giữa nam và nữ cũng rất thân mật, ánh mắt giao nhau giống như là mạch nước ngầm sôi trào.

Kiếp trước, hảo cảm của Hà Cảnh đối với mình, quả thực là một trận tai nạn.

(Cát: Anh nam 9 đã xuất hiện rồi nhá!)

Khi đó bị điện ảnh Hongkong ảnh hưởng, rất nhiều người đều bắt đầu tỏ tình lãng mạn. Hà Cảnh không biết nghe ai đề nghị, muốn ở lễ tình nhân hôm đó tạo ra một khung cảnh khó quên, vốn hấn nghĩ dưới lầu đốt một đồng nến xếp thành hình trái tim, sau này phát hiện ban ngày đốt đèn cầy thật không quá bắt mắt, hơn nữa ban ngày ban mặt đốt một loạt nến cũng rất ngu ngốc.

Lúc sau, Hà Cảnh đột nhiên nhanh trí, sắp xếp biến thành dùng mấy trái ớt đỏ hồng hợp lại, ghép thành hình trái tim! Đại biểu cho tình yêu nồng cháy! Như vậy càng rõ ràng không phải sao! (^0^)

Phô trương làm được rất lớn, sau khi tan học, trên hành lang tất cả đều toàn là đầu người chen chúc, rậm rạp nhìn xuống. Hà Cảnh bởi vì chuyện này thiếu chút nữa bị đuổi học, sau này phụ huynh của hấn đến trường cầu tình, lúc này mới đổi thành bị xử phạt bằng việc viết giấy kiểm điểm.

Về phần đạo cụ là mấy trái ớt đỏ hồng, đều bị di ở căn tin tịch thu, mấy ngày sau bất kể là xào món gì, bên trong đều bỏ thêm vài miếng ớt đỏ hồng ở trên mặt đồ ăn, mấy học sinh xuống căn tin ăn, hoàn toàn bị “nóng bỏng” một phen, cũng làm cho chuyện này càng thêm sôi trào.

Về phần đương sự quan trọng nhất trong sự kiện đó là Cố Ninh, ngày hôm đó căn bản cô không đến trường, kiếp trước, cô thậm chí đối với người tên Hà Cảnh này không có chút ấn tượng nào.

Trong trường học mọi người đều bàn tán xôn xao, đều nói rằng chuyện này bị nháo lớn đến ban giám hiệu, là bởi vì đã có người đi mật báo, về phần là ai, mọi người đều đem đầu mâu chỉ về phía Cố Ninh.

Cố Ninh dần dần bị người trong lớp học xa lánh, ngay cả đi trên đường, đều sẽ có người ghé mắt liếc sang chỉ trỏ. Nguyên bản cô không hề biết nguyên do, thẳng đến một ngày cô đến lớp sớm, nghe được người bạn tốt nhất của mình là La Mẫn, cùng người khác nói đến chính cô:

– “Mình cảm thấy Cố Ninh thật quá đáng. Rõ ràng biết người ta muốn thổ lộ, thậm chí còn không đến lớp, không đến cũng thôi đi, còn đi báo cáo với giáo viên chủ nhiệm, có nhất thiết phải tuyệt tình đến thế không?”

– “Đúng a, nhóm nam sinh còn nói cô ta là băng sơn mỹ nhân, theo mình thì là rắn rết mỹ nhân mới đúng.” Một nữ sinh khác cũng phụ họa theo, vẻ mặt khinh thường.

– “Mình có khuyên cậu ấy rồi, còn cùng cậu ấy cãi nhau một trận, nhưng cậu ấy chính là không nghe.” La Mẫn còn nói.

Mãi cho đến khi có người nhìn thấy Cố Ninh, lên tiếng nhắc nhở, vài người đang nói chuyện lúc này mới câm miệng, La Mẫn thực sự kích động, cô ta không xác định được Cố Ninh đã nghe được bao nhiêu, trong lòng cô ta thầm kêu không hay ho, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười giả tạo nói:

– “Cố Ninh, bạn đến rồi à.”

Cố Ninh không nói chuyện, lập tức đi về chỗ ngồi của mình. Cảm giác bị phản bội làm lòng cô lạnh như băng. Cô nhớ rõ một ngày trước khi Hà Cảnh thổ lộ, La Mẫn đã nói cùng cô:

– “Nếu bạn sợ không xuống đài được, hôm đó có thể không đến trường, Hà Cảnh biết bạn không đến sẽ không nháo nữa, bạn nói với cô giáo là bụng bạn không thoải mái, xin phép nghỉ một ngày, cũng không chậm trễ chương trình học.”

Lúc ấy, trong lòng Cố Ninh cũng có nghi ngờ, nhưng cô ngấm lại vẫn gặt đầu, sự thật là cô không biết phải xử lý loại chuyện này như thế nào, cũng không biết phải xuất hiện thế nào trước mặt người khác. Biện pháp như La Mẫn nói hình như cũng là biện pháp xử lý đơn giản nhất.

Vào thời điểm đó, quan hệ của cha mẹ Cố Ninh vẫn rất căng thẳng, nếu ở trường học bởi vì chuyện này mà gọi điện thoại đến nhà, chỉ sợ sẽ phát sinh thêm chuyện, cô không muốn nghĩ phức tạp. Cho nên Cố Ninh đã gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm xin phép nghỉ, lại bị La Mẫn nói thành là cô đi gọi điện thoại cáo trạng với cô giáo. Cố Ninh lúc ấy làm thế nào cũng không nghĩ tới, cái gọi là bạn bè lại đâm một dao sau lưng cô.

Mà hết thảy mọi chuyện, mới chỉ là bắt đầu...

Hà Cảnh – cái tên này vẫn bị cô khắc vào trong đầu, giống như chạm khắc vào đá, thế cho nên rất nhiều năm sau, khi người khác giới thiệu cho hai người quen biết, thời điểm cô đọc lên hai chữ này, lúc ấy, cô liền ngưng trọng một chút. Mà lúc đó, đối phương đã trở thành ông trùm hùng bá một phương, một đôi con người tối đen như mực nhìn chằm chằm vào cô.

Cố Ninh trở về nhà, nghĩ tới buổi sáng giáo viên chủ nhiệm có nói với cô một chuyện.

– “Tháng 7 kỷ niệm Kiến Đảng (kỷ niệm ngày thành lập đảng cộng sản của Trung quốc), trường học có tổ chức bữa tiệc tối, hiện tại đang tuyển người chủ trì (làm MC, dẫn chương trình), khóa trước, nữ sinh chủ trì đã chuyển trường rồi, Cố Ninh, cô muốn hỏi em có nguyện ý làm hay không, cô cảm thấy em rất thích hợp, tiếng phổ thông của em rất chuẩn.”

Nếu là kiếp trước, Cố Ninh sẽ không tham gia loại hoạt động này, nhưng lần này Cố Ninh không có cự tuyệt, chỉ là cười nói:

– “Được, em làm, chung quy em cũng không có nhiều kinh nghiệm, cá nhân em ngược lại rất muốn làm thử xem sao.”

Cô nhớ rõ, kiếp trước trường học tổ chức bữa tiệc kỷ niệm này, cuối cùng người chủ trì chính là Cố Huyền, đời này, nếu như cô đoạt đi vị trí người chủ trì của Cố Huyền, không biết Cố Huyền còn có thể kiềm chế không? Trên mặt cô ta sẽ có biểu tình gì?

Kiếp trước, sau khi tiệc tối kết thúc, cô ở cửa trường học thấy được xe của Cố Xuân Sinh, lúc ấy, cô còn nghĩ rằng Cố Xuân Sinh là tới đón cô, nhưng cô lại thấy được Cố Huyền lên xe của Cố Xuân Sinh, nghênh ngang mà đi. Cũng chính từ lúc đó, cô mới bắt đầu hoài nghi, không nghĩ tới sau này, thế nhưng hoài nghi của mình sẽ trở thành sự thật.

Cố Xuân Sinh khi đó dám trắng trợn không kiêng nể gì tới trường học đón Cố Huyền, chỉ sợ tất cả công tác chuẩn bị đều đã làm xong, cho nên ông ta không sợ bị phát hiện nữa.

Cố Huyền, kiếp trước bởi vì Cố Huyền mà cô không tham gia kỳ thi trung khảo, bị cô lập ba năm, chịu đủ các loại hình thức làm khó dễ, lúc này đây, cô muốn cho Cố Huyền cũng nếm thử.

Muốn thu thập được mẫu DNA của Cố Xuân Sinh cùng Cố Huyền không khó, nhưng quá trình giám định DNA không có dễ như trong ti vi hay nói, muốn làm là làm được, tất yếu hai bên đều phải thỏa thuận đồng ý, hoặc là một trường hợp đặc biệt mới có thể yêu cầu làm giám định DNA.

Cha của Dương Mộng Đình là Phó thị trưởng, chỉ sợ nếu không có chứng cứ xác đáng, đến lúc đó sẽ bị trả đũa.

Bất quá lại nói, hiện tại cô đã có phòng bị, Cố Xuân Sinh lại đang xuân phong đắc ý, khó tránh khỏi việc để lộ ra sơ hở, cô chỉ cần lẳng lặng chờ đợi, tùy thời mà hành động.

Khi Cố Ninh về đến nhà, trên mặt đã là một mảnh bình tĩnh. Sau khi hai mẹ con Cố Ninh cơm nước xong, Cố Ninh liền lôi kéo Thẩm Lan đến nói chuyện.

– “Mẹ, nhiều năm nay mẹ đã ở nhà chăm sóc con, vất vả ẹ rồi, Cố... cha... hiện tại cũng không thường xuyên trở về, mẹ có muốn đi tìm một công việc hay không? Bằng không mỗi ngày chôn chân ở nhà cũng sẽ cảm thấy nhàm chán.”

Thẩm Lan cười cười:

– “Mẹ cũng muốn a, nhưng cha của con không thích mẹ xuất đầu lộ diện, hơn nữa mẹ cũng không có bằng cấp gì, lại nhiều năm rồi không có làm việc, thật không biết làm cái gì mới tốt, dù sao trong nhà không có tiền lương của mẹ cũng không sao.”

Trong lòng Cố Ninh trầm xuống, nhưng trên mặt vẫn mang theo một nụ cười như cũ:

– “Mẹ, đợi đến sang năm con lên cấp 3 sẽ đi ở ký túc xá, cha con cũng thường xuyên không về nhà dùng cơm, mẹ đi tìm một công việc để giết thời gian cũng tương đối tốt, không cần mỗi ngày ở nhà xem ti vi nhàm chán như vậy.”

Thẩm Lan sờ sờ đầu Cố Ninh, gần đây con gái bà trở nên tri kỷ hoạt bát hẳn, bà cũng cảm thấy thật vui mừng, cười hỏi:

– “Ninh Ninh, sao đột nhiên con lại nhắc đến chuyện này vậy?”

– “Phụ nữ bây giờ ai cũng tự lập cố gắng kiếm sống, không nhất định phải đem tất cả tinh lực đều đặt trên gia đình, còn không phải do con sợ mẹ chịu ủy khuất sao?”

– “Mẹ biết rồi, để mẹ nhờ bạn bè lưu ý giúp, muốn đi ra ngoài làm việc cũng không dễ, cần phải đợi con thi đậu cấp 3 mới được.” Dừng một chút, Thẩm Lan còn nói thêm: “Cuối tuần này là sinh nhật của bà ngoại con, tan học thì con trở về sớm một chút, chúng ta cùng đi đến nhà bà ngoại con ăn cơm.”

– “Vâng.”

Từ lúc Thẩm Lan cùng Cố Xuân Sinh kết hôn về sau, quan hệ của bà cùng nhà mẹ đẻ liền dần dần lạnh nhạt. Trong nhà Cố Xuân Sinh vốn rất giàu có, sau này gia đạo sa sút, không bằng được với lúc trước cho nên mới kết hôn cùng Thẩm Lan.

Cố Xuân Sinh từ trước đã khinh thường Thẩm gia. Đặc biệt là sau khi ông lập nghiệp, càng trở nên không thích người của Thẩm gia. Ông cảm thấy người một nhà Thẩm gia đều không có tiền đồ gì, là những người thân thích nghèo khổ, sẽ đến chiếm tiện nghi của ông.

Nhưng trên thực tế, người Thẩm gia chưa từng cầm lấy một phân tiền của Cố Xuân Sinh, Thẩm Lan bị kẹp ở giữa 2 bên, làm người không tốt, ngầm cho hai vị lão gia nhà họ Thẩm tiền bạc, cũng bị em trai Thẩm Xán trả trở về.

Thẩm Xán là người rất có cốt khí, thấy anh vợ không thích hẳn, cùng lắm thì không lui tới nữa, đỡ cho người khác lo lắng mình đến chiếm tiện nghi.

Thẩm Lan nhu nhược yếu đuối, giống như nhân bánh quy bị kẹp giữa hai bên làm khó, lâu dài như vậy, về sau quan hệ của bà cùng nhà mẹ đẻ liền kém hơn.

Cố Ninh vĩnh viễn quên không được, kiếp trước Cố Xuân Sinh làm sao bắt được thóp của Thẩm Lan, khiến ẹ con cô tay không trời khỏi nhà, một điểm tình cảm đều không lưu lại.

Mà nhà mẹ đẻ của Thẩm Lan, cũng bởi vì chuyện này mà tổn thương nguyên khí. Tuy rằng không nói lưu giữ con gái và cháu ngoại, nhưng tình thân cùng hai mẹ con Thẩm Lan cũng nồng đậm dần lên, một năm cũng có liên lạc với nhau vài lần.

Vốn cho rằng mọi thứ đều như vậy, nhưng một người luôn luôn trầm mặc ít lời – cậu Thẩm Xán, ngay lúc Cố Ninh thi lên đại học, một ngày trước khi cô đến trường báo danh nhập học, ông đã tìm đến cô vụng trộm nhét cho cô 5000 đồng tiền mặt.

Vào thời điểm đó, một năm học phí của Cố Ninh cần tốn mất 2000 đồng tiền chi tiêu, sinh hoạt phí mỗi tháng không đến 200, 5000 đồng tiền mà Thẩm Xán đưa cho, thật sự khiến cho cô cảm thấy khó hiểu.

Cố Ninh ôm bả vai Thẩm Lan nói:

– “Mẹ, con nhất định sẽ hảo hảo hiếu thuận bà ngoại ông ngoại, còn có cậu nữa.”

Thẩm Lan không biết lời này của con gái bà từ đâu mà đến, bà chỉ sờ sờ đầu Cố Ninh nói:

– “Con có phần tâm tư này, mẹ đã thấy rất vui rồi.”

5. Chương 5

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Thứ sáu tan học, Cố Ninh liền vội vàng trở về nhà, lễ vật Thẩm Lan đã chuẩn bị xong, Cố Ninh còn dùng tiền tiêu vặt của chính mình giúp bà ngoại chuẩn bị một phần lễ vật, ông ngoại liên quan cũng có phần. Thẩm Lan từ ái nhìn Cố Ninh nói:

– “Con đó, đứa nhỏ này, lúc nào thì con mua đồ vậy?”

Cố Ninh đem tiền mừng tuổi của mình lấy ra một nửa, giúp 2 vị lão nhân gia mua áo ấm bằng lông dê.

– “Tiền tiêu cho ông bà ngoại không tính là lãng phí, hơn nữa, áo lông dê cũng không phải vật quý giá gì, thật có lời.”

Thẩm Lan cười cười, cũng không muốn nhiều lời, hiện tại con gái bà đã trở nên hiểu chuyện hơn so với trước kia, bà nhìn thấy thế, trong lòng cũng thật sự vui mừng, huống hồ Cố Ninh có thể giúp bà làm tròn một phần hiếu tâm, cũng là việc tốt.

Thời điểm 2 mẹ con Cố Ninh đến, đồ ăn đều đã dọn sẵn trên bàn.

Thẩm Đại Minh mỉm cười, đem con gái cùng cháu ngoại tiến vào trong nhà, quan sát Cố Ninh một vòng từ đầu tới chân, rồi nói:

– “Đã lâu không nhìn thấy Ninh Ninh, giống như lại cao lớn hơn một chút, không phải sắp thi chuyển cấp sao? Cần phải hảo hảo mà bồi bổ mới tốt, như thế nào ngược lại còn gầy xuống vậy?”

Thẩm Lan cười phụ họa nói:

– “Đúng a, cũng không biết có phải do áp lực quá lớn hay không, thân thể càng ngày càng gầy, buổi tối mỗi ngày con đều chuẩn bị thêm bữa ăn khuya cho con bé, nhưng thể trọng của con bé vẫn cứ càng ngày càng đi xuống.”

Thẩm Xán từ bên ngoài đi vào, nhìn thoáng qua cháu gái, trêu ghẹo nói:

– “Chị, đây gọi là đánh vào cục đá, bọt biển đều không xuất hiện một cái.” (Cát: Chẳng hiểu là nói cái gì luôn???)

Người một nhà bởi vì những lời này mà cười ha ha.

Lúc hai mẹ con Cố Ninh rời đi đã hơn 8 giờ tối, Thẩm Lan không có thi bằng lái xe, từ trước đến nay bà đã quen sống tiết kiệm, cho dù hoàn cảnh hiện tại của bà không cần thiết phải tiết kiệm như vậy, nhưng thường ngày mỗi khi bà muốn đi ra ngoài cũng chỉ dùng những phương tiện công cộng để đi lại, ngay cả taxi cũng ít khi nào dùng tới.

Khoảng thời gian này, rất ít người sử dụng phương tiện công cộng đi từ ngoại ô thành phố vào trung tâm, cho nên trong xe chỉ có vài người ngồi rải rác, Cố Ninh đem đầu tựa vào vai của Thẩm Lan, biết mà còn hỏi:

– “Mẹ, tối hôm nay cha cũng không về nhà sao?”

– “Ừ, cha con nói cuối tuần này phải đi bàn việc ký hợp đồng làm ăn, cho nên sẽ không trở về.”

– “Cha con không về, chúng ta cũng sống rất tốt, hơn nữa, mỗi khi ông ấy trở về liền phát giận, con tình nguyện muốn ông ta đừng trở về.” Cố Ninh còn nói thêm.

Thẩm Lan vỗ vỗ bả vai Cố Ninh hỏi:

– “Có phải cha mẹ đã làm ảnh hưởng đến con không?”

Cố Ninh nhìn bóng dáng phản chiếu của Thẩm Lan trên cửa kính xe, trong chớp mắt cô cảm thấy thoát nhìn bà tịch liêu vô cùng, trong lòng cô ngẩn ra, chậm rãi nói:

– “Mỗi ngày ông ấy luôn bận rộn làm ăn bên ngoài, thường xuyên không về nhà, năm sau con vào cấp 3 đã muốn vào ở trong ký túc xá, một mình mẹ ở nhà, cần phải tìm một công việc, như vậy mới có thể hảo hảo mà giết thời gian.”

Thẩm Lan nghiêng mặt hỏi lại:

– “Đứa nhỏ này, như thế nào gần đây luôn thôi thúc mẹ ra ngoài làm việc vậy, con sợ trong nhà không có đủ tiền để nuôi con sao?” Dừng một chút, không đợi Cố Ninh trả lời, Thẩm Lan còn bồi thêm: “Bất quá bị con lải nhải nhắc lâu như vậy, ngược lại mẹ cũng thực sự có suy nghĩ này, nhưng việc này không thể gấp, phải chậm rãi nhờ người tìm hộ, không phải vẫn là không thích hợp sao?”

Cố Ninh nghe ra trong lời nói của Thẩm Lan cũng có ý muốn đi tìm việc, cô nghĩ nghĩ rồi nói:

– “Hôm kia ở gần tiểu khu nhà chúng ta, con nhìn thấy một cửa hàng bỏ trống, mặt tiền cửa hàng cũng ở gần nhà ga, vị trí địa lý cũng không sai, con đã cùng chủ nhà hỏi qua một chút, một năm tiền thuê nhà là năm vạn, con cảm thấy rất tốt, đem chuyện cửa hàng bàn bạc cho ổn thỏa, có thể mở một cửa tiệm bán tạp hóa gì đó, mặt tiền cửa hàng cách nhà mình cũng gần, cũng tiện lợi cho việc quản lý.”

Thẩm Lan nghe xong lời Cố Ninh nói, bà ngẩn người:

– “Ngược lại con đã giúp mẹ tính toán xong, khẩn cấp muốn đem mẹ đuổi ra bên ngoài, không chịu hảo hảo học tập, còn cùng người khác đi bàn việc thuê cửa hàng, con giống y hệt như cha con, mỗi khi thấy việc làm ăn kiếm tiền lại bỏ nhào vào.”

Cố Ninh nghe được Thẩm Lan nhắc tới Cố Xuân Sinh, trong lòng cô lập tức trầm xuống, nhưng trên mặt ngược lại không có chút sợ hãi hay tức giận gì cả, còn cười nói:

– “Con cũng chỉ là đi ngang qua, nhìn thấy vị trí của cửa hàng kia rất tốt, người đến người đi đều có thể nhìn thấy, mẹ không cần mỗi ngày ở nhà nhàm chán nữa, cũng không còn nhàn rỗi như vậy, 3 tuần nữa thì con thi rồi, vừa vặn chờ con được nghỉ hè, con có thể giúp mẹ sắp xếp một chút! Mẹ, người nhất định phải nắm được cơ hội này, có mấy người đã đến hỏi thăm chủ cửa hàng rồi!”

Thẩm Lan bị Cố Ninh nói như vậy, bà cũng có vài phần động tâm, bà đã làm bà chủ mười mấy năm nay, giờ tùy tiện đi tìm công việc, thực sự cảm thấy khó khăn, chỉ bằng tự mình mở một cửa hàng nhỏ, làm bà chủ cửa hàng, tự do rất nhiều.

– “Vậy được, Ninh Ninh, ngày mai mẹ sẽ đi xem sao.”

Ngày hôm sau, Thẩm Lan liên lạc với chủ cửa hàng, bà muốn bàn bạc kỹ càng hơn. Hai người hẹn gặp ở một tiệm trà nhỏ của tiểu khu, Thẩm Lan đã sớm chờ tại chỗ đó, chủ cửa hàng là một người đàn ông trung niên, hơn 40 tuổi, hai người vừa gặp mặt lập tức ngồi xuống, ông chủ liền chủ động lấy ra bản hợp đồng, cười nói:

– “Con gái cô đã cùng tôi nói qua hai lần, hợp đồng này là do con bé đặt ra, cô nhìn lại xem sao. Lúc bắt đầu, tôi cảm thấy con bé giống như đứa trẻ con thích đùa giỡn, nhưng nhìn kỹ tờ hợp đồng này, tôi thấy rất chuyên nghiệp, nghe nói con gái cô vẫn còn học cấp 2, đứa nhỏ này thật không đơn giản a, về sau cô nhất định có phúc phần đấy.”

Thẩm Lan sửng sốt mất một lúc, cầm lấy tờ hợp đồng liếc mắt nhìn qua, trong lòng bà thầm giật mình, Ninh Ninh như thế nào lại biết mấy thứ này vậy? Chẳng lẽ là học được ở trong sách sao?

Nhưng bà vẫn chưa đem kinh ngạc biểu hiện ra bên ngoài, chỉ là cười nói:

– “Có lẽ con bé ở chỗ nào đó lấy được tờ hợp đồng này, đem ra hù dọa ông thôi.”

Ông chủ cửa hàng ngồi đối diện nghe Thẩm Lan nói như vậy, cười cười nhưng không nói gì, ông sống chừng này tuổi không lẽ không nhìn ra được người trước mắt mình sao? Chỉ bằng việc đối phương đem giá thuê ông định ra trả xuống một phần, ông liền biết được người này có thiên phú làm ăn bẩm sinh.

Song phương nói xong rồi, sau khi Thẩm Lan xác nhận không có lỗi hồng lập tức ký hợp đồng, chung quy bà cùng Cố Xuân Sinh sống chung đã nhiều năm như vậy, ngẫu nhiên cũng có nghe Cố Xuân Sinh ở nhà gọi điện thoại bàn bạc chuyện làm ăn, lỡ tai bà nghe riết cũng học hỏi được đôi chút.

Thẩm Lan từ tiệm trà đi ra, lập tức ra ngân hàng lấy tiền, đem tiền thuê cửa hàng đều trả hết, làm xong tất cả các thủ tục cần thiết. Thẩm Lan cầm bản hợp đồng về nhà, ngồi trên sofa, nhìn lại bản hợp đồng trong tay, lúc này bà mới lấy lại tinh thần, mới vừa rồi, chính mình trong một khoảng thời gian thật ngắn thuê được một cửa tiệm, thật là không thể tin được.

Tuy rằng giá thuê cùng vị trí của cửa tiệm kia cũng không tệ, hợp đồng này bà ký cũng không hối hận, cũng không cảm thấy mệt, nhưng thực sự quá khó tin, chính mình như thế nào nhanh như vậy đã quyết định rồi, giống như là đánh nhau hăng say vậy, cũng không cùng một người nào thương lượng qua cả, không phải sao?

Hiện tại, Thẩm Lan mới nhớ tới, có lẽ là do Cố Ninh đã định ra tờ hợp đồng kia, làm cho trong lòng bà hết sức tin tưởng và kiên định. Ba ngày sau, Cố Xuân Sinh về nhà, Thẩm Lan mới đem chuyện này nói cho ông biết, hơn nữa bà còn cầm bản hợp đồng đưa cho Cố Xuân Sinh xem.

Cố Xuân Sinh nhìn bản hợp đồng, lúc bắt đầu thì sửng sốt, lúc sau tự nhiên lại giận dữ, ông đem bản hợp đồng ném lên trên sofa, cau kính nói:

– “Cô đi mở cửa tiệm làm cái gì? Tiền tôi đưa cho cô không đủ dùng sao? Nhất định phải làm loại chuyện hạ đẳng này à? Hảo hảo ở trong nhà không được ư?”

Thẩm Lan đã lường trước việc Cố Xuân Sinh biết được, có lẽ sẽ không vui, sẽ có cảm xúc phản đối, nhưng bà không nghĩ tới đối phương sẽ nói những lời như vậy, lời nói đó trong giờ phút này thật không mềm mỏng chút nào.

Thẩm Lan hít thật sâu một hơi, đáp lại:

– “Hạ đẳng, em mở cửa tiệm làm ăn, không trộm cũng không cướp, như thế nào gọi là hạ đẳng?”

Ánh mắt Cố Xuân Sinh hung hăng nhìn chằm chằm vào Thẩm Lan, ông ta rất buồn bực, Thẩm Lan ở nhà này đã mười mấy năm, không phải chưa từng cùng ông nói muốn ra ngoài đi tìm việc làm, nhưng đều bị ông từ chối, Thẩm Lan thấy thái độ ông càng ngạnh, cho nên cũng không tiếp tục kiên trì. Vốn mọi việc đang tốt đẹp, nhưng hiện tại Thẩm Lan như thế nào đột nhiên lại đi thuê một cửa tiệm, cũng không cùng ông thương lượng một tiếng, đã nhanh chóng quyết định rồi.

Cố Xuân Sinh hoài nghi, có phải chính mình đã để lọt dấu vết ở chỗ nào hay không, ông ta cẩn thận nhớ lại, xác định không có chỗ nào không ổn mới nhẹ nhàng thở ra, xem ra, đây là Thẩm Lan nhất thời nảy ra chủ ý này.

Ánh mắt Cố Xuân Sinh u ám, hiện tại đã đến một bước cuối cùng, ngàn vạn lần không thể làm sai điều gì mới được. Tiếng Cố Xuân Sinh lạnh lùng vang lên:

– “Tùy ý của cô, cô muốn làm sao thì làm, hợp đồng cũng đều ký cả rồi, cần gì tới hỏi ý kiến của tôi.” Nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Cố Xuân Sinh vừa mở cửa thì nhìn thấy Cố Ninh, ông nhíu nhíu mày hỏi:

– “Lúc nào thì con ra ngoài vậy?”

Thanh âm Cố Ninh nhàn nhạt trả lời:

– “Lúc này thấy mẹ có chuyện cần nói với cha, cho nên con ra ngoài đi dạo một chút.”

Cố Xuân Sinh không nói gì thêm nữa, ông luôn cảm thấy gần đây, thái độ của Cố Ninh đối với ông là lạ thế nào, nhưng ông cũng chưa suy nghĩ nhiều, tính cách Cố Ninh vốn đã quái dị, cũng chẳng có gì kỳ quái cả. Cố Ninh nghe “Oành” một tiếng, cửa đóng lại, ánh mắt cô lập tức u ám.

Thẩm Lan không nghĩ tới Cố Xuân Sinh sẽ phản ứng lớn như vậy, bà trừ bỏ ngoài ý muốn thì lại càng thêm thương tâm, thấy Cố Ninh đi tới, Thẩm Lan vội vàng lau nước mắt, cười nói:

– “Con về rồi sao?”

Cố Ninh ôm lấy bà vai Thẩm Lan nói:

– “Mẹ, người đã làm được. Ông ta không thể đối xử với mẹ như vậy, mẹ không cần thiết phải tha thứ cho ông ta.”

Thẩm Lan há há mồm muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại đem lời muốn nói nuốt trở về, bình thường bà ngay cả cùng người ta lớn tiếng một chút cũng không có, huống chi là đối với người chồng đã chung sống mấy chục năm.

Những năm gần đây, bà cảm thấy Cố Xuân Sinh ở bên ngoài vì chuyện làm ăn mà chạy ngược chạy xuôi, thật không dễ dàng gì, gia đình chính là nơi chốn cho ông nghỉ ngơi, cho nên hai người ở nhà rất ít khi cãi vã, nếu có cũng hơn phân nửa là bà để cho Cố Xuân Sinh chiếm phần hơn. Nhưng hôm nay, mấy lời nói của Cố Xuân Sinh đích thực làm cho bà cảm thấy tổn thương. Cố Ninh lại hỏi:

– “Cửa tiệm đều đã quét sơn xong rồi à? Chờ đưa thêm kệ hàng vào, lập tức có thể khai trương.”

– “Đã xong rồi.” Dừng một chút, Thẩm Lan không quá khẳng định lại hỏi thêm: “Ninh Ninh, con nói mẹ có thể mở cửa tiệm được chứ? Mẹ có thể làm tốt hay không đây, thái độ của cha con đã như vậy, đến thời điểm mẹ làm không tốt, chỉ sợ...”

Cố Ninh cắt đứt lời nói của Thẩm Lan:

– “Như thế nào không tốt, cửa tiệm kia có vị trí địa lý rất tốt, bốn phía thông suốt, lại gần nhà ga, nói thật, con còn sợ đến thời điểm làm ăn tốt quá, làm ẹ bận rộn không kịp trở tay, nếu đúng như vậy, chúng ta cần phải mướn thêm người làm.”

– “Cửa hàng cũng không lớn, một mình mẹ cũng có thể quán xuyến, mướn người thì cần phải tốn chút phí tổn, làm sao có thể nói mướn người thì lập tức mướn người, đứa nhỏ này, làm vậy sẽ không có lời!” Nói đến chuyện cửa hàng, lực chú ý của Thẩm Lan lập tức bị dời đi, vẻ mặt thành thật, khỏe môi không tự chủ mang ra nụ cười nhàn nhạt.

Cố Ninh cười cười, nịnh nọt nói:

– “Vẫn là mẹ suy nghĩ chu đáo.”

– “Đó là đương nhiên, trước kia mẹ cũng từng làm trong siêu thị, lúc ấy mẹ còn chưa kết hôn cùng cha con, tuổi tác so với con cũng không lớn hơn bao nhiêu, lúc ấy chỉ tiêu tiêu thụ hàng hóa của chúng ta phải nói là đứng thứ nhất.” Nói đến việc trước kia, trong ánh mắt Thẩm Lan có sự sáng rọi.

Hai người bắt đầu thương lượng chi tiết việc tiêu thụ số lượng hàng hóa, không khí từ từ thay đổi tốt hơn hẳn. Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, Cổ Ninh ngẩng đầu, liền nhìn thấy Cổ Xuân Sinh giống hệt như những gì cô đã dự đoán trước, vừa đi đã quay trở lại.

Sắc mặt Cổ Xuân Sinh là một mảnh âm trầm u ám, trước kia ông còn nguyên ý giả vờ thâm tình, mà hai năm gần đây, khí thế của Cổ Xuân Sinh càng ngày càng đủ, cho nên ông cũng lười giả bộ, đề cao thanh âm hỏi:

– “Mẹ con hai người ai cầm chìa khóa của tôi?”

Thẩm Lan ngẩng đầu hỏi:

– “Chìa khóa gì?”

– “Chìa khóa xe, rõ ràng tôi đã bỏ trong túi, như thế nào quay lưng thì không thấy tấm hơi? Có phải người nào cầm rồi không?” Thời điểm Cổ Xuân Sinh nói chuyện, trong lòng ông tự động dâng lên một cổ cảm giác khó chịu, thanh âm không tự chủ mà đề cao lên.

– “Anh hảo hảo nghĩ kỹ lại xem, có phải tiện tay để đi đâu hay không, em không biết lái xe, không cần thiết lấy chìa khóa xe của anh làm gì.” Dứt lời bà đứng lên. Đi đến chỗ lúc này Cổ Xuân Sinh để túi công văn tìm thử, ánh mắt quét qua một đường, quả nhiên ở trong góc tìm được chìa khóa xe của Cổ Xuân Sinh, Thẩm Lan đem chìa khóa cầm lên, nói:

– “Không phải ở chỗ này sao?”

Nói xong, bà đem chìa khóa xe đưa cho Cổ Xuân Sinh. Cổ Xuân Sinh nhận lấy chìa khóa, không lên tiếng nói chuyện.

Ông nhớ rõ ràng, sau khi xuống xe, thuận tay đã đem chìa khóa bỏ vào trong túi công văn, như thế nào lại tiện tay để ở trên sô pha, chẳng lẽ là ông nhớ nhầm sao? Cổ Xuân Sinh cũng không có nghĩ nhiều, xoay người vội vàng rời đi. Hôm nay là sinh nhật của Dương Mộng Đình, đến trễ, lại phải tốn một phen đồ đạc. Cổ Ninh nhìn bóng dáng Cổ Xuân Sinh rời đi, trong ánh mắt cô lóe lên linh quang chớp động, tay không tự giác nắm chặt lại.

– “Tôi sẽ khiến cho ông, vì những chuyện mà đời trước ông đã làm, phải trả giá thật lớn.”

6. Chương 6

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Còn không đến một tháng thì đã đến lúc thi chuyển cấp, không khí trong lớp học ngược lại không còn đè nén nhiều như lúc trước, có lẽ là do sắp phải chia tay, không ít người trong lòng bắt đầu rung động, trong giờ học cũng có vài người viết sổ lưu niệm cho bạn cùng lớp, ngay cả Cổ Ninh, cũng ngoài ý muốn nhận được vài lời đề nghị.

Học chung lớp ba năm, lúc này cũng sắp tốt nghiệp, trong lòng rất nhiều người đều nhiều thêm vài phần thương cảm.

Sau tiết học giữa trưa, Cổ Ninh theo lời chủ nhiệm lớp, đi đến văn phòng, sau khi gõ cửa liền đi vào, bên trong trừ bỏ chủ nhiệm lớp – Lý Duyệt, còn có một học sinh lạ mặt ở lớp khác.

– “Cô Lý, cô tìm em có chuyện gì?”

– “Ừ, Cổ Ninh em đến rồi.” Lý Duyệt cười cười nói – cô cũng mới tốt nghiệp ba năm nay thôi, tuổi tác vốn không lớn, thường xuyên hòa mình cùng các học sinh, học sinh cấp 2 có khí thế rất cao, sau khi cùng Cổ Ninh chào hỏi, Lý Duyệt quay đầu lại, về mặt nghiêm túc cùng Chu Nam nói:

– “Em có ý kiến gì, hiện tại ngay ở đây đề xuất ra đi, cùng với Cổ Ninh thương lượng.”

Chu Nam nhìn Cố Ninh, do dự nửa ngày, vẫn đem lời nói ra:

– “Cố Ninh, mình... mình ở trong buổi tiệc mà lớp tổ chức, thường xuyên cùng Cố Huyền hợp tác, đều đã thành thói quen, hiện tại đột nhiên đổi thành bạn, mình sợ không quen, bạn xem có thể để mình cùng Cố Huyền chủ trì hay không, như vậy cũng tốt một chút.”

Cố Ninh ngẩn ra, cũng không có trả lời. Chu Nam còn nói:

– “Nếu... nếu không được, vậy mình cũng không có biện pháp chủ trì tiếp.” Lúc trước, hắn đã nói cùng Cố Huyền rằng sẽ nói với giáo viên tiến cử cho cô ta, lúc này thay đổi người, hắn biết trả lời thế nào với Cố Huyền đây? Đã sắp tốt nghiệp rồi, hắn không muốn bởi vì chuyện này khiến cho Cố Huyền lưu lại ấn tượng xấu về hắn, hắn đối với Cố Huyền cũng có vài phần hảo cảm. Dù sao lần này cùng hắn hợp tác chính là người có thanh danh không tốt – Cố Ninh, hắn cũng không thích.

Nghĩ tới Cố Huyền, Chu Nam đột nhiên cảm thấy Cố Ninh cùng Cố Huyền có vài phần tương tự, đặc biệt nhìn hình dáng bên ngoài của hai người, bất quá tính cách hai người hoàn toàn bất đồng, mà thôi, mười đứa Cố Ninh cũng kém so với Cố Huyền.

Lý Duyệt nhìn hai người, lúc sáng, Chu Nam chủ động đưa ra yêu cầu thay đổi người, hơn nữa một mực chắc chắn nếu không được hợp tác với Cố Huyền, thì hắn cũng rút lui không chủ trì nữa.

Cô phê bình thì cũng phê bình rồi, nói cũng nói rồi, nhưng Chu Nam vẫn cứng đầu quyết tâm không thay đổi chủ ý, hoàn toàn thờ ơ. Cả hai người đều là người chủ trì chủ chốt, sao có thể dựa theo Chu Nam nói thay người liền thay người như vậy, đổi người rồi, cô cũng sợ mất mặt mũi của Cố Ninh, cho nên mới nói sẽ dùng thời gian nghỉ giữa trưa, đem hai người đều gọi tới, xem xem sự tình có thể thỏa thuận làm dự đi hay không.

Lúc này, trong lòng Lý Duyệt có chút không vui, cô không nghĩ tới Chu Nam cứ nhiên không có phong độ như vậy. Thanh âm Cố Ninh nhàn nhạt, nói:

– “Mình không có ý kiến.”

Chu Nam không nghĩ tới Cố Ninh sẽ đáp ứng sẵn khoái như vậy, có chút ngoài ý muốn nhìn Cố Ninh, hỏi lại:

– “Bạn đồng ý đổi người rồi sao?”

– “Bạn không chủ trì nữa, mình không có ý kiến, mình sẽ tìm người khác để hợp tác.” Cố Ninh nhìn Chu Nam, chậm rãi nói từng chữ.

Từ thời khắc cô bắt đầu trở về, cô đã lập lời thề, không bao giờ để mình phải gánh chịu một chút ủy khuất nào cả.

Hai người trong phòng, trong nháy mắt nhìn về phía Cố Ninh, Chu Nam thập phần ngoài ý muốn, hắn sớm đã nghĩ tới Cố Ninh sẽ cự tuyệt, có lẽ cô ta còn có thể nói ra mấy lời không tốt nữa, nhưng hắn tuyệt đối không lường trước được phản ứng như vậy của Cố Ninh. Chu Nam miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói:

– “Bạn đừng nói đùa, bạn đi tìm ai hợp tác?”

– “Ninh Ngật.”

Sau khi Cố Ninh nói ra một cái tên, hai người trong phòng đều sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau. Chu Nam nhìn thoáng qua Cố Ninh, nghe Cố Ninh nói như vậy, hắn có chút thẹn quá thành giận, ba năm cấp 2, mặc kệ ở phương diện nào hắn cũng bị Ninh Ngật đè nặng, trước kia, trường học chọn lựa người chủ trì, cũng là vì Ninh Ngật không chịu đi, mới đến lượt của hắn, hắn chỉ là người dự bị. Sau này hắn làm người chủ trì, lại phát hiện ra Ninh Ngật thế nhưng lại trở thành người chủ trì tiết mục khách mời ngoại cảnh của đài truyền hình! Nếu như vậy, ngay từ đầu còn từ chối làm người chủ trì làm cái gì? Chẳng lẽ hắn ta khinh thường làm người chủ trì của trường học ư?

Nghĩ như vậy, Chu Nam càng tức giận ghê gớm, vì lý do đó mà số người trong trường học quan tâm đến Ninh Ngật tăng vọt, dần dần có người nghi ngờ, thắc mắc không hiểu vì sao Ninh Ngật không làm người chủ trì của tiệc tối ở trường học?

Ninh Ngật một tuần, bốn ngày không hề đến trường học, trừ ra hai ngày cuối tuần, tổng cộng hẳn tới đây chưa đến một ngày, cái này còn phải xem thời tiết hôm đó có sáng sủa hay không nữa.

Cho nên tự nhiên mấy lời đồn đãi trong trường học liền rơi xuống trên người Chu Nam, đâm vào trong lỗ tai hắn. Mỗi lần Chu Nam nghe được, ở ngoài mặt làm bộ như không có chuyện gì, hẳn thường nói rằng “Bạn đi mà hỏi cậu ta, mình làm sao biết.” Nhưng trong lòng Chu Nam lại lộp bộp một chút.

Dần dần, Ninh Ngật trở thành cây gai trong lòng Chu Nam, loại gai kia, đâm vào càng ngày càng sâu.

Cuối cùng, Lý Duyệt cân nhắc xong rồi nói:

– “Các em không chịu phối hợp như vậy cô cũng không có biện pháp, như vậy đi, thứ sáu tuần này, sau khi tan học, hai người các em đều ở lại đây đi, đến lúc đó chúng ta lại nói tiếp, nếu thực sự bàn bạc không được, cô sẽ tìm người khác.”

Chu Nam nhìn Cố Ninh liếc mắt một cái, thập phần đông cứng nói:

– “Nếu bạn ấy đã tìm được người hợp tác, chủ ý lớn như vậy, vậy thì cứ để cho bạn ấy quyết định đi, em không có ý kiến, chỉ hi vọng bạn ấy đừng gây ra chuyện gì lớn mới tốt. Cô Lý, em còn có bài tập chưa làm xong, em xin phép đi trước.”

Chu Nam lạnh mặt nói xong, lúc này cũng bất chấp cái gì gọi là phong độ, nói xong liền xoay người đi ra ngoài. Cố Ninh nhìn bóng dáng Chu Nam như có điều đâm chiêu, cô sống lại thêm một kiếp, như thế nào sẽ cùng một đứa nhỏ mười mấy tuổi so đo, bất quá liên lụy đến Cố Huyền, tự nhiên cô sẽ không có nửa điểm lùi bước. Cô đã từng bị vây ở vị trí hèn mọn, nhìn thấu hết tình người âm lạnh, cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất cô cũng hiểu được, chỉ cần nội tâm cô cường đại, ai có thể gây tổn thương đến cô chứ?

Lý Duyệt nhìn nhìn Cố Ninh, nói:

– “Hiện tại các em đều có chủ ý lớn, dù sao cô cũng không quản được, thứ sáu em cùng Ninh Ngật tự mình đi tìm thầy Trương phòng văn nghệ nhé!”

– “Vâng.”

– “Thời gian không còn sớm, em đi ăn cơm đi.” Lý Duyệt đỡ trán, phát phát tay.

Sau khi Cố Ninh ra khỏi văn phòng, lòng cô trầm xuống, vừa mới rồi nhất thời tức giận cô đã mạnh miệng, đòi một lát nữa cô phải làm thế nào để thuyết phục Ninh Ngật cùng cô tranh giành cái vũng nước đục này đây? Ninh Ngật cũng không phải là người thích quản chuyện bao đồng a.

Ra khỏi văn phòng, Cố Ninh vỗ vỗ trán, cô có thể cùng Ninh Ngật nói hay không, ngẫm lại, tốt xấu gì cô cũng có mối đối phương ăn vài lần cơm, cho nên lúc này Ninh Ngật cũng nên báo đáp cho cô một chút mới đúng chứ, thu một chút phí dịch vụ thì có gì đâu! Nếu Ninh Ngật không đáp ứng, thật đúng là không có phong độ mà.

Thời điểm Cố Ninh trở về phòng học, trong lớp không còn mấy người, trừ bỏ mấy học sinh trên mũi mang theo kính cận, học hành thành si, kiên quyết muốn phấn đấu ngay tuyến đầu, còn những người khác đều đi ăn cơm trưa. Ninh Ngật nhìn thấy Cố Ninh đi vào, từ trên ghế đứng lên, nói:

– “Đi thôi, chúng ta có thể đi ăn cơm trưa rồi, mình muốn chết đói rồi đây.”

“...” Tiểu bằng hữu, cảm tình của bạn thật ra là xem mình như phiếu cơm đúng không?

Chờ đại lão gia ăn uống no đủ xong, Cố Ninh rất chân chó chủ động đi giúp Ninh Ngật mua đồ uống, không có biện pháp, đời trước cô cùng Ninh Ngật nói chuyện cũng không được mấy câu, hơn nữa thực lòng cô không biết làm thế nào đi dỗ dành người khác. Thấy Ninh Ngật ăn thư thái, uống cũng thư thái, Cố Ninh mới bắt đầu vô đề, lúc này, cô dùng ánh mắt chan chứa chân thành nói:

– “Ninh Ngật, mình có chuyện cần nhờ bạn hỗ trợ, chính là... Mình muốn tìm người hợp tác, cùng làm chủ trì buổi tiệc tối của trường, mình cảm thấy bạn có thể giúp mình, bạn xem thế nào?”

– “Có thể, không thành vấn đề.” Ninh Ngật nhìn Cố Ninh, trên mặt một mảnh nhấp nhô, khóe môi cong lên, đáp ứng dị thường sáng khoái.

Ninh Ngật thập phần dứt khoát, ngược lại làm cho Cố Ninh sửng sốt một lúc, người này như thế nào lại dễ nói chuyện như vậy a? Làm cô mất một lúc lâu suy nghĩ sẵn trong đầu bao nhiêu lời hay ý đẹp, không phải đều mất công mất việc sao, Cố Ninh nghĩ nghĩ, được một tắc lại muốn tiến một thước, tiếp tục nói:

- “Vậy bạn có thể giúp mình thêm một chuyện hay không?”
- “Có thể, chung quy chỉ biết cần người miệng mềm.” Ninh Ngật vẫn không chút do dự đáp ứng, dừng một chút, mới hỏi: “Bạn lại muốn mình giúp bạn cái gì đây?”

Cố Ninh cười cười:

- “Chờ bạn giúp mình xong chuyện thứ nhất, mình lập tức nói cho bạn biết chuyện thứ hai.”
- “Người này... thái độ cầu người khác giúp đỡ như vậy là không được nhé!”
- “Đến lúc đó, mời bạn ăn ở căn tin một học kỳ, thành ý như vậy chắc cũng đủ rồi phải không?”

Ninh Ngật: “...”

Cửa hàng thực phẩm tạp hóa, ba ngày sau khai trương, vì có vị trí thật sự tốt, lưu lượng người qua lại rất lớn, cho nên ngày đầu tiên khai trương đã rất đông khách, buôn bán được không ít, Thẩm Lan tuy rằng bận rộn đến mức không thể phân thân nổi, nhưng nụ cười trên mặt chưa bao giờ mất đi, cả người bà nhìn rất có tinh thần.

7. Chương 7

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh tan học, trực tiếp đi đến cửa hàng thực phẩm tạp hóa của mẹ cô, nhìn Thẩm Lan trong tiệm, đầy mặt tươi cười, cô cũng cao hứng theo, đứng nhìn trong chốc lát rồi cô mới đi vào.

- “Ninh Ninh, sao con lại tới đây, mau trở về nhà ăn cơm đi, đồ ăn mẹ đều đã làm tốt, vẫn còn nóng đấy.”

Thẩm Lan nhìn thấy Cố Ninh đến thì vội vàng nói, lúc bốn giờ bà đóng cửa hàng một tiếng đồng hồ, đặc biệt trở về nhà nấu cơm cho Cố Ninh, sau đó mới trở về cửa hàng tiếp tục buôn bán. Cũng không biết có phải nhờ vào hiệu ứng của ngày đầu tiên khai trương hay không, hôm nay người đến đây mua hàng đặc biệt nhiều, một mình bà có chút làm không xuể.

Cố Ninh cười cười, nói:

- “Bà chủ, trước tiên người cứ bận rộn đi thôi. Vậy con về nhà ăn cơm trước.”
- “Ừ, mau về nhà đi.”

Cố Ninh trở về nhà, buông túi sách vở, đồ ăn đều ở trên bàn, cô tùy tiện ăn một chút, bây giờ khí trời nóng bức, cô cũng không có hứng thú, ăn cơm xong, Cố Ninh cầm theo quần áo để thay đi vào phòng tắm. Nước ấm cọ rửa làm rơi mỗi một của cô, Cố Ninh thở phào nhẹ nhõm, sương mù lượn lơ giữa không trung, cô nhớ đến chuyện xảy ra vài ngày trước...

Lần trước, cô lấy ra số tiền mừng tuổi của bản thân, không phải chỉ mua áo ấm bằng lông dê cho ông bà ngoại, cô còn đi đến một con phố nổi danh mua bán đồ điện tử, mua một máy quay phim nhỏ như lỗ kim.

Lúc ấy, ông chủ cửa hàng bán máy quay cho Cố Ninh, thấy Cố Ninh chỉ là một đứa con gái mười mấy tuổi, ông ta còn cổ quái nhìn cô thêm vài lần, bất quá Cố Ninh có nói rằng cô muốn mua là máy móc tốt nhất, hơn nữa cũng không kỳ kèo bớt giá nửa phân tiền, cho nên ông chủ cửa hàng cũng không nói gì mà sẵn sàng bán cho cô, dù sao ông chỉ quan tâm đến việc có bán được hàng hay không, cần gì quan tâm nhiều việc như vậy.

Cố Ninh cầm máy quay phim bé như lỗ kim, ngay lúc Cố Xuân Sinh vừa trở về, cô đợi lúc ông ta không chú ý liền lén lút rút chìa khóa xe trong túi văn kiện của ông ra, đem máy quay phim trang bị ngay trong xe của Cố Xuân Sinh.

Dương Mộng Đình trời sinh tính tình lẳng lơ, bằng không như thế nào có thể đem Cố Xuân Sinh câu lấy gấu gao như vậy, đôi cầu nam nữ kia tốt nhất không cần ở trong xe làm chuyện gì quá đáng, bằng không quay được cái gì đó làm mù mắt cô, cũng để cho cô lấy được chứng cứ, nếu thật như vậy cũng không trách được ai.

Cố Ninh nhớ rõ kiếp trước, Dương Mộng Đình trừ bỏ Cố Xuân Sinh là kim chủ, bà ta còn có thêm một tình nhân trẻ tuổi, cô đã bắt gặp qua Dương Mộng Đình cùng người đàn ông kia thân mật ăn cơm cùng nhau, ngày sau cô tra xét, mới biết được Dương Mộng Đình còn bỏ tiền giúp người đàn ông kia mở công ty, hai người ngoài mặt nói là hợp tác làm ăn, kỳ thật đã sớm thông đồng cùng một chỗ với nhau.

Mà Cố Xuân Sinh bị Dương Mộng Đình đội cho cái nón xanh (bị cấm sừng), từ đầu đến cuối đều không hay không biết, cô tự nhiên không có nghĩa vụ đi nhắc nhở ông ta, chỉ là nhìn thấy thì buồn cười. Cố Xuân Sinh phụ bạc người vợ đồng cam cộng khổ của ông, đi ra ngoài ngoại tình, cùng Dương Mộng Đình thông đồng ở chung một chỗ, mà Dương Mộng Đình lại bỏ Cố Xuân Sinh đi lựa chọn một người đàn ông trẻ tuổi làm tình nhân, nói tới cũng thật là châm chọc, từ điểm này mà xem xét, hai người thật đúng là tuyệt phối!

Cố Ninh cười cười, tắt nước, mặc xong quần áo rồi đi ra cửa.

Sau bữa cơm chiều, cửa hàng vẫn như cũ buôn bán không sai được, lục tục vẫn có người đến mua thứ gì đó, bất quá so với ban ngày thì ít người hơn mà thôi, Thẩm Lan cũng có thể thở ra một hơi.

Hôm nay, tâm tình Thẩm Lan rất tốt, bà đang cúi đầu tính toán kiểm kê sổ sách, thì Cố Ninh đi đến phía sau bà vỗ một cái lên bả vai kêu:

– “Mẹ”.

Thẩm Lan quay đầu lại nhìn nhìn nói:

– “Đứa nhỏ này, tại sao lại đến nữa, không ở nhà làm bài tập à?”

Cố Ninh lắc lắc đầu, ngồi lên ghế bên cạnh, nói:

– “Nơi này có chút nhàm chán, mẹ không cần quan tâm con, con chỉ ở nhà xem ti vi thôi, hoặc là đi dạo loanh quanh một chút.”

Thẩm Lan không phải người đặc biệt cứng nhắc, thành tích Cố Ninh cũng không tệ, ở trường, thành tích cả năm cũng không bao giờ tụt xuống hàng thứ 30, cho nên trên phương diện học tập chưa bao giờ bà phải nhắc nhở Cố Ninh. Còn nữa, tuy rằng lập tức đã muốn thi tốt nghiệp, nhưng không thể nào học đến gần chết, trong TV có nói, không thể để cho đứa nhỏ bị áp lực quá lớn, cần phải được kết hợp với nghỉ ngơi vui chơi hợp lý, điểm ấy Thẩm Lan nghe thấy thì luôn ghi nhớ trong lòng, cho nên bà chưa bao giờ gây áp lực cho Cố Ninh.

Cố Ninh vẫn làm cho bà thật bất lo, đặc biệt gần đây, trong khoảng thời gian này, càng ngày con gái bà càng có chủ kiến của riêng mình, giống như là đột nhiên hiểu chuyện. Bà có chuyện gì, đều sẽ không tự chủ được, muốn cùng Cố Ninh thương lượng một chút.

– “Con ở đây cùng mẹ.” Cố Ninh khoác lên cánh tay Thẩm Lan còn nói thêm: “Mẹ, cửa hàng này nhờ con bàn bạc mới có được, con cũng có một nửa công lao a, nếu mẹ kinh doanh tốt, con muốn chia hoa hồng.”

– “Như thế nào trong mắt chỉ nhìn thấy tiền vậy, còn đòi chia hoa hồng nữa!” Thẩm Lan sững sững nhìn một cái lên trán Cố Ninh: “Tiệm này mà con cũng để ý à? Hảo hảo học tập đi, về sau tốt nghiệp đại học tìm được công việc tốt, còn chạy tới đây bán tạp hóa sao?”

Cố Ninh quệt miệng, chu môi nói:

– “Vậy không phải là đi ra ngoài làm công cho người khác sao, còn không bằng con tự làm chủ tốt hơn!”

– “Con đó!” Thẩm Lan cười cười không nói chuyện: “Con so với người khác thì có ý định lớn hơn”, Cố Ninh thề lưỡi.

Hai người vui vẻ nói cười, mãi cho đến chín giờ đêm mới đóng cửa hàng trở về nhà, gần đây tần suất Cố Xuân Sinh về nhà càng ngày càng thấp, lần trước dưới cơn giận dữ bỏ đi, về sau ông ta cũng chưa một lần trở lại, ngay cả điện thoại cũng không hề gọi về.

Trước kia, Thẩm Lan còn có thể gọi điện thoại hỏi thăm một chút, hiện tại bà đã có thói quen, cảm tình của hai người thế nào, bà rõ ràng hơn ai hết, bà cũng không còn cố chấp như trước, cũng đã bỏ qua tất cả, chỉ là bà cảm thấy con gái còn quá nhỏ, chính mình coi như không có gì đi, để cho gia đình dĩ hòa vi quý. Lòng Cố Xuân Sinh không để ở đây, so với ai bà rõ ràng nhất.

Hiện tại, Thẩm Lan cũng có chút hoài nghi, kỳ thật... có phải Cố Ninh đều biết hết hay không, bằng không như thế nào dù tức giận vẫn cho bà mở cửa tiệm? Nếu đúng như vậy, bà muốn giả làm người hồ đồ cũng không dễ dàng nữa rồi!

Thẩm Lan nghĩ tới xế chiều ngày hôm nay, có một người phụ nữ dẫn theo đứa bé gái đến tiệm tạp hóa của bà mua chút đồ vật linh tinh, người phụ nữ mua một thùng mì ăn liền, còn hỏi bà xin một chút nước nóng nấu mì cho đứa nhỏ ăn, bản thân người phụ nữ này chỉ ăn một gói mì ăn liền, ăn mấy miếng thì không nhích nữa, sắc mặt rất kém cỏi. Lúc ấy, đứa bé gái kia một bên ăn mì, một bên hỏi:

– “Về sau, có phải cha sẽ ở cùng một chỗ với dì không, cha không cần chúng ta nữa a.”

Người phụ nữ nghe xong lời đứa bé gái nói, rớt cuộc nhin không được nữa, ngồi ngay tại bồn hoa trước cửa tiệm, khóc lên.

Thẩm Lan nhìn một lát, thấy đối phương khóc lóc thật đáng thương, liền đi ra đưa cho người phụ nữ kia một chiếc khăn tay, sau đó thông qua mẹ con bọn họ, mới biết đại khái sự tình.

Người phụ nữ này ở nhà phụng dưỡng cha mẹ chồng, nuôi con gái, toàn lực duy trì cho chồng mình, sau khi chồng cô ta phát đạt, chẳng những muốn đổi nhà đổi xe, còn không để ý đến việc cha mẹ hắt hủi cắt đứt quan hệ để uy hiếp, hắt hủi đối cả người vợ đồng cam cộng khổ bao nhiêu năm mà hắt cho là không lên nổi mặt bàn này, người phụ nữ chạy đến tìm chồng mình giằng co, kết quả cũng không khó đoán trước...

Muốn nói trong lòng Thẩm Lan không có cảm xúc là không thể nào, chuyện này nghe thấy thì cũng không lạ lung gì, nhưng nếu tận mắt nhìn thấy thì lại bất đồng.

Cũng là phụ nữ, Thẩm Lan không khỏi nghĩ ngợi, nếu như bản thân rơi vào tình huống giống như người phụ nữ kia thì bà sẽ làm thế nào? Chỉ sợ so với người phụ nữ kia còn thê thảm hơn, ít nhất người phụ nữ kia còn được cha mẹ chồng yêu thương bảo bọc, còn cha mẹ Cố Xuân Sinh từ trước đến nay vẫn không hài lòng về bà, lui tới cũng đều rất ít, sau khi bà sinh Cố Ninh, hai vị lão nhân gia nhà họ Cố nhìn thấy Cố Ninh là con gái, lập tức quay đầu bỏ đi, mãi cho đến khi bà ra tháng, cũng không tới nhìn một cái.

Cố Ninh đã lớn như vậy, cha mẹ Cố Xuân Sinh cũng chưa bao giờ chiều cố hỗ trợ bà chăm sóc nó, hai ông bà vẫn cứ thúc giục Thẩm Lan sinh thêm đứa nữa, khi đó việc làm ăn của Cố Xuân Sinh mới vừa khởi sắc, một mình bà phải mang theo đứa nhỏ, cảnh ngộ thế nào cũng có thể tưởng tượng ra, bà làm sao dám sinh thêm đứa nữa?

Thẩm Lan nghĩ tới chuyện trước kia, khó tránh khỏi việc nảy sinh xúc cảm, chỉ có lúc bà bận rộn làm việc mới có thể không để cho bản thân mình miên man suy nghĩ, nhưng lúc này trở về nhà, yên tĩnh lại, hình ảnh người phụ nữ và đứa bé gái ngồi khóc kia lại hiện lên trong đầu bà, muốn quên cũng quên không được.

Thẩm Lan chán ghét người phụ nữ kia yếu đuối, không tranh giành được thứ gì, nhưng bà ngẫm lại, nếu chuyện này phát sinh trên người bà, bà sẽ thế nào? Chỉ sợ bản thân bà cũng không dùng cảm hơn so với người phụ nữ kia bao nhiêu.

Nhiều năm như vậy, Thẩm Lan không phải chưa từng hoài nghi Cố Xuân Sinh, nhưng mỗi khi ý niệm đó nảy sinh trong lòng bà, bà liền bắt buộc chính mình đè nén xuống, nhưng hôm nay sau khi bà chứng kiến một màn kia, bà không thể không một lần nữa đánh giá lại quan hệ giữa hai người, ngay cả Cố Ninh cũng có thể nhìn ra manh mối, bà làm sao có thể giả vờ không biết, đối gạt chính mình cũng không thể gạt được người khác.

Từ trước đến nay, Thẩm Lan vẫn tha thứ, chính bởi vì con gái bà còn nhỏ, bà không muốn Cố Ninh bởi vì chuyện cha mẹ ly hôn mà trong lòng có khó chịu, hiện trạng yên bình hiện tại cũng làm cho bà mất đi dũng

khí đấu tranh. Mà cho tới bây giờ, Cố Ninh đều đã biết, còn khắp nơi vì bà suy nghĩ... Nghĩ tới sự biến hóa của Cố Ninh trong khoảng thời gian này, đối với bà khắp nơi sẵn sóc cùng với việc bất động thanh sắc bài xích với Cố Xuân Sinh, lòng Thẩm Lan trầm xuống.

Nếu đã như vậy, bà còn băn khoăn cái gì? Đã ủy khuất thành như vậy rồi...

Thời điểm Cố Xuân Sinh không ở nhà, hai mẹ con sẽ cùng ngủ với nhau trong phòng của Cố Ninh, trước lúc ngủ, Thẩm Lan đột nhiên mở miệng hỏi:

– “Ninh Ninh, con đã nhận thấy được điều gì phải không?”

Cố Ninh kinh ngạc nghiêng mặt, hoàn toàn là phản ứng theo bản năng, vừa nãy, cô còn đang rối rắm phải đem chuyện này nói ra cùng Thẩm Lan như thế nào, dùng dạng phương thức gì mới có thể khiến cho Thẩm Lan tương đối tiếp thu việc này đây? Không nghĩ đến không đầy một giây sau, thế nhưng Thẩm Lan lại chủ động nói đến việc này.

Cố Ninh nghĩ nghĩ, vẫn là rối rắm, không bằng dùng cơ hội này, thử cùng Thẩm Lan thẳng thắn xem sao, dù sao đối mặt sớm hay muộn cũng đều phải đối mặt.

– “Vâng.” Cô lên tiếng đáp ứng, xem như khẳng định.

Tuy rằng Thẩm Lan sớm đã có suy đoán, cũng có dự cảm, nhưng khi bị chứng thực, một khắc kia, trong lòng Thẩm Lan khó tránh khỏi lộp bộp một chút, nói không nên lời là cái cảm giác gì, ngược lại không phải bà thương tâm, nhiều năm như vậy, tình cảm của hai người sớm đã phai nhạt, nhưng nếu như vậy, vì sao Cố Xuân Sinh không nói ly hôn cùng bà, chẳng lẽ đối phương chờ bà mở miệng trước sao?

Cố Ninh thấy Thẩm Lan nửa ngày không lên tiếng trả lời, cô ôm lấy bả vai Thẩm Lan, nói:

– “Mẹ, mặc kệ thế nào, con vẫn sẽ ở bên mẹ.”

– “Ừ, ngủ đi, ngày mai còn phải lên lớp.” Thẩm Lan ngược lại không nói thêm gì nữa, bà đã suy nghĩ, bây giờ là giai đoạn học hành mấu chốt của Cố Ninh, sớm nhất cũng phải chờ đến lúc Cố Ninh thi xong rồi mới nói.

Thẩm Lan vẫn không có thói quen cùng người khác lớn tiếng tranh chấp, bà cảm thấy, có thể hòa bình ly hôn đương nhiên là tốt nhất, kỳ thật bản thân bà cũng không biết vì sao trong nháy mắt bà có thể thông suốt nhanh như vậy.

Có lẽ là bởi vì Cố Xuân Sinh một tháng mới trở về nhà một lần, lòng người rớt cuộc cũng trở thành nguội lạnh, cho nên rất nhanh bà cũng phục hồi tinh thần. Có lẽ là bởi vì Cố Ninh đã thay đổi. Đương nhiên, làm cho bà quyết định vẫn là người phụ nữ bà gặp hôm nay kia. Bà không muốn bản thân mình rồi một ngày nào đó cũng sẽ trở thành như vậy!

Trên giường nằm hai người, một lớn một nhỏ, nhắm mắt lại nhưng đều không có ngủ.

Cố Ninh không ngừng nhớ lại đủ loại chuyện xảy ra ở kiếp trước, Cố Xuân Sinh ly hôn, cùng với Dương Mộng Đình và người nhà họ Cố tuyệt tình bức tử Thẩm Lan, lại sai người thiết kế cho cô tuyệt vọng lái xe rớt xuống vách núi, hình ảnh đời trước giống như bộ phim điện ảnh chiếu chậm, làm cho lòng Cố Ninh co rút đau đớn. Phần hận ý trong lòng cô, vô luận thế nào cũng sẽ không mất đi.

8. Chương 8

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Ngày hôm sau, Cố Ninh mang quần thâm mất đi đến lớp, một lần nữa cô lại cảm thán, tuổi trẻ chính là có sức khỏe tốt, mất ngủ cả một đêm, tinh thần còn có thể mạnh mẽ như vậy.

Cố Ninh vừa đi vào phòng học, liền nhận thấy bạn bè trong lớp nhìn mình bằng ánh mắt không đúng lắm a, cô đi tới chỗ ngồi của mình, hôm kia kết quả cuộc thi đã được công bố, Cố Ninh vội vàng nín thở xem xét, kết quả cũng không hơn kém nhiều lắm so với những gì cô đã dự đoán, dù sao cấp 2 cũng là vì đặt nền móng cho trung học, cô là người đã trải qua một lần thi đại học, khởi điểm cũng cao hơn rất nhiều, mấy kiến thức mới lạ gì đó chỉ cần nhìn qua một lần, cô đã có thể nhớ kỹ hơn phân nửa, sau đó xem xét lại, suy nghĩ bổ sung những chỗ khiếm khuyết, rồi cô cũng sẽ hiểu rõ ràng cả thôi.

Đời trước, bởi vì những chuyện xảy ra ngoài ý muốn, cô không tham gia kỳ thi trung khảo, sau này cô bị Cố Xuân Sinh tùy tiện nhét vào một trường trung học, cơ hồ đã hủy hoại cuộc đời cô, không tham gia kỳ thi trung khảo, đối với cô mà nói là điều tiếc nuối nhất, cho nên Cố Ninh phá lệ coi trọng lần dự thi này, cô muốn thi thật tốt một lần trong đời.

Tiết thứ nhất là tiết sinh hoạt chủ nhiệm, trước tiên Lý Duyệt – giáo viên chủ nhiệm lớp của Cố Ninh tổng kết cuộc thi lần này:

- “Các em cần phải hiểu rõ, cuộc thi lần này so với cuộc thi chính thức đương nhiên không thể khó bằng, những em nào lần này thi không tốt cũng không cần ủ rũ, cô đã thống kê, lần này điểm bình quân của lớp chúng ta, so sánh với lần trước thì cao hơn, chứng minh các em đều có tiến bộ.” Sau đó, còn nói thêm:
- “Lần này Cố Ninh đã hiểu rõ, đây là năm thi chuyển cấp, cùng so với bạn đứng thứ nhất thì điểm của em kém hơn năm điểm, em có tiến bộ rất lớn, hi vọng sau này em không ngừng cố gắng.”

Cố Ninh ngẩn người, lúc này mới kịp phản ứng, cô đã hiểu ra tại sao vừa nãy khi cô tiến vào, bạn bè trong lớp đều nhìn cô đầy kỳ lạ, kiếp trước, tuy rằng thành tích cô cũng không kém lắm, luôn luôn xếp ở vị trí thứ 20 trở đi, nhưng cũng không khi nào đứng ở vị trí như vậy, cũng quả thật có chút khoa trương. Bất quá số điểm mà cô đạt được cùng với điểm của bạn học đứng hạng nhất cách cũng không xa, đứng vị trí thứ 2 cũng không phải tác tệ gì, chỉ là không phù hợp với lẽ thường thôi.

.

Giờ nghỉ trưa, Ninh Ngật đi tới trước bàn Cố Ninh, không khách khí nói:

- “Đi thôi, không phải bạn nói sẽ nuôi mình sao? Chúng ta đi ăn cơm, lần này bạn thi tốt như vậy, hẳn là chúng ta nên đi ăn mừng.”

Khóe miệng Cố Ninh co giật, đảo mắt nhìn chung quanh một vòng, nói:

- “Mình nói này, bạn có thể đừng nói ra những lời mang ý nghĩa khác được không?”
- “Hả? Có nghĩa khác là sao, không phải chính miệng bạn đã nói như vậy còn gì?”

Ninh Ngật nói xong câu đó, trong nháy mắt mọi người xung quanh đều đem tầm mắt đặt trên người Cố Ninh, Cố Ninh ở trong lòng cảm thán một câu, kỳ thật sống qua 2 kiếp, da mặt cô không nhất định có thể tu luyện đến trình độ thật dày a, cô đứng lên đẩy Ninh Ngật ra bên ngoài, miệng nói:

- “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

Cố Ninh nhớ lại, đời trước cô cùng Ninh Ngật không khi nào cùng nhau đi chung như vậy, nhưng chắc đối phương cũng không thể nào có da mặt dày đến cái loại tình trạng này, trời ạ...

- “Rốt cuộc cũng không cần đến căn tin nữa.”

Nhìn vẻ mặt xuân phong đắc ý của Ninh Ngật, Cố Ninh trợn trắng mắt.

Sở dĩ ngôi trường này rất có tiếng trong thành phố Z, là do có tỷ lệ thi đậu cao, lực lượng giáo viên ở đây lại nổi tiếng cường đại, rất nhiều gia đình đều chen chúc muốn đem con em mình đưa đến học tập ở nơi này, trong trường học tự nhiên là không thiếu học sinh xuất thân từ những gia đình giàu có, từ cảnh mỗi ngày lúc tan học, trước cổng trường đều có không ít các loại xe hơi đắt tiền là có thể nhận ra ngay.

Ra khỏi cổng trường quẹo phải, không đến năm mươi mét có một quán tên là “Tự nhiên các”, cái tên nghe rất văn nhã, kỳ thật chính là một chỗ để ăn cơm, các học sinh có điều kiện tốt, hoặc khá giả một chút đều thích tới nơi này, tuy rằng giá cả cũng khá cao, nhưng phong cách phục vụ cùng mùi vị đồ ăn quả thật không tệ,

đa số các học sinh ở lứa tuổi này đều rất thích so bì với nhau, cho nên việc làm ăn của Tự Hiền Các rất tốt, nếu đến trễ là không có chỗ ngồi.

Nhìn Ninh Ngật đưa mình đến trước cửa Tự Hiền Các, mặt Cố Ninh đen lại, cô đang cân nhắc, Ninh Ngật này quả thật muốn hạ độc thủ a, muốn ăn một bữa cơm “no đủ” đúng không? Cái này thực sự là thu phí công lao sao?

Ninh Ngật nhìn biểu tình trên mặt Cố Ninh, hỏi:

– “Sao lại có biểu hiện kỳ lạ vậy? Không nở à?”

– “Đi vào thôi, đã đến trước cửa rồi, còn nở hay không nở gì nữa.”

Hai người tìm một chỗ có ghế dài gần cửa sổ, Cố Ninh nhường cho Ninh Ngật gọi món ăn, Ninh Ngật gọi 3 món 1 canh, sau lại quay qua trưng cầu ý kiến của Cố Ninh, gọi 3 món 1 canh cũng đủ cho hai người ăn rồi, tùy ý hỏi Cố Ninh có muốn ăn thêm thứ gì không.

Cố Ninh an ủi mình, so với tướng tượng của cô thì tốt hơn nhiều, cô đã chuẩn bị tư tưởng tốt lắm rồi, Ninh Ngật này xuống tay cũng không tính là quá ác độc.

Ninh Ngật đem biểu tình của Cố Ninh thu hết vào đáy mắt, hẩn nhẹn không được cười thầm trong lòng. Hai người ăn cơm xong đi ra, đúng lúc bên cạnh mới mở tiệm trà sữa, vì vừa mới hoạt động cho nên mua một tặng một, Ninh Ngật không thể kèm chế được, dùng cầm chỉ chỉ hướng tiệm trà sữa, hẩn hỏi:

– “Chúng ta không cần uống chút gì sao?”

– “Bạn là đàn ông con trai, sao lại thích uống mấy thứ đồ ngọt này vậy?” Cố Ninh thốt ra, nhưng dưới con mắt khát vọng của Ninh Ngật, hai người vẫn mỗi người cầm một ly trà sữa trong tay từ trong cửa tiệm đi ra.

Người này thật khó hầu hạ a, còn thật đem cô làm ví tiền để sử dụng nữa, gần đây Ninh Ngật rất cần tiền đến trường học, tiền trong phiếu cơm của Cố Ninh càng ngày càng ít đi, cô cũng không thể mở miệng xin Thẩm Lan thêm, chỉ đành phải lấy tiền dành dụm của chính mình ra bổ sung vào, sức ăn của Ninh Ngật vốn gấp đôi cô, ăn xong rồi còn phải uống thêm một chút đồ uống, số tiền cô phải bỏ ra kia, chính là nhân đôi lên.

Cố Ninh có loại cảm giác giống như cô đang nuôi tiểu bạch kiểm(trai bao/những chàng trai trắng trẻo – thường mang ý nghĩa châm chọc), trên thực tế, mặt Ninh Ngật quả thật rất trắng, hơn nữa làn da nhẵn nhụi không nhìn thấy lỗ chân lông, khi hẩn cười lộ lên, khóe môi có 2 lúm đồng tiền nhọt nhọt, tuyệt đối phù hợp với chất lượng tiểu bạch kiểm mà quốc tế đã chứng thực...

Cố Ninh nhìn người bên cạnh, hình như Ninh Ngật có chút bất đồng với người trong trí nhớ của cô, có đôi khi rất giống chú hề nhỏ, làm cho người ta không còn lời gì để nói. Chỉ là Ninh Ngật bây giờ, cùng với Ninh Ngật với vẻ mặt máu lạnh khi trưởng thành của kiếp trước, là một luật sư đặc biệt thụ lý các vụ án ly hôn thì thật khác xa a, quả thực là xa đến mức tên lửa bắn cũng không tới, chẳng lẽ là bị cái gì kích thích ư?

Ninh Ngật nhìn Cố Ninh ngơ ngác nhìn hẩn chăm chăm, hẩn đùa dai kề sát vào tai cô, hỏi:

– “Có phải bạn cảm thấy mình đặc biệt đẹp trai không?”

Cố Ninh sửng sốt, lập tức cười lên ha ha:

– “Tiểu tử thôi, bạn quá tự luyện (tự yêu bản thân mình), bộ dáng lớn lên của bạn giống như một cô gái vậy, không thể gọi là đẹp trai mà phải gọi là xinh đẹp.”

– “Vậy bạn chính là ghen tị vì mình xinh đẹp hơn so với bạn.” Ninh Ngật cười ha ha, Cố Ninh cũng cười theo, cô nghĩ, tuy rằng Ninh Ngật thường xuyên trêu chọc cô, nhưng kỳ thật cô cùng với Ninh Ngật ở cùng một chỗ cũng rất thoải mái, bởi vì Ninh Ngật da mặt dày, suy nghĩ cái gì đều hiện lên trên mặt, không cần cô cố sức suy đoán, đây là loại thiếu niên đơn giản thuần túy.

Trương Diệu nhìn hai người cười thành một đoàn, cắn chặt răng.

– “Diệu ca, không phải Cố Ninh nói cô ta không có bạn trai sao, sao hiện tại còn cùng người ta ở chung một chỗ, em còn nhìn thấy bọn họ đi ra từ Tự Hiền Các, tên tiểu tử kia hẳn là rất có tiền đây.”

– “Đúng rồi, em cũng biết hẳn, hẳn học cùng lớp với Cố Ninh đây, bình thường rất ít khi đến trường học, tên tiểu bạch kiểm này có cái gì tốt, có điểm nào so được với Cảnh ca của chúng ta chứ, Cố Ninh, mắt cô ta bị mù rồi.”

Hà Cảnh không lên tiếng hưởng ứng, chỉ là cười cười, nói:

– “Tao cứ tưởng cô ấy là núi băng, nguyên lai cũng sẽ cười, kỳ thật cười rộ lên rất dễ nhìn.”

Lần đó, Cố Ninh không tới trường, còn tố cáo với hiệu trưởng, ban đầu Hà Cảnh rất tức giận, sau này nghĩ lại, kỳ thật cũng không thể hoàn toàn trách Cố Ninh, nhìn Cố Ninh bình thường giống như không thể nào cùng nói chuyện, bộ dáng rất nhút nhát như con thỏ chạy trốn vậy, hẳn làm như thế không phải dọa đến người khác sao?

Cho nên Hà Cảnh bắt đầu suy xét kỹ càng, có phải nên một lần nữa lập kế hoạch thổ lộ cho có thành ý hay không? Còn chưa đến hai tuần nữa là thi tốt nghiệp rồi, lúc này thổ lộ chắc Cố Ninh tuyệt đối sẽ không tiếp nhận, cho nên Hà Cảnh quyết định đợi đến sau khi Cố Ninh thi xong hẵng tính. Còn nữa, Hà Cảnh chính là cảm thấy Cố Ninh không giống như những người khác, Cố Ninh sẽ không giống như người ta, không kiêu ngạo gì mà đùa giỡn, thành tích lại tốt, còn chưa kể đến phần khí thế kiêu ngạo kia, một chút cũng không yếu ớt, lạnh lùng thanh cao như đóa tuyết liên trên núi, nói như thế nào đây, dù sao nhìn thế nào cũng thấy Cố Ninh thật thuận mắt. Bình tĩnh được một đoạn thời gian, Hà Cảnh cũng không tức giận nữa, hẳn trời sinh không thích đi học, vào cái trường này học, là do anh rể hẳn dùng quan hệ tìm cho, vì vậy hẳn đặc biệt thích những nữ sinh xinh đẹp, học giỏi, lại hiền dịu, ôn nhu. Ví dụ như Cố Ninh.

Hắn cẩn thận suy nghĩ lại, chính mình không riêng gì muốn làm bạn cùng Cố Ninh, mà còn muốn cưới đối phương về làm vợ, tuy rằng hiện tại Cố Ninh cùng tên tiểu bạch kiểm kia qua lại tương đối thân thiết, nhưng hẳn tin tưởng, đây chỉ là tạm thời thôi, nhất định sẽ có ngày, Cố Ninh sẽ phát hiện ra điểm tốt của hắn!

Hà Cảnh đi về phía Cố Ninh, vươn tay chủ động chào hỏi:

– “Cố Ninh.”

– “Hà Cảnh?”

Hà Cảnh cười cười, lộ ra hai hàm răng trắng đều, hẳn không nghĩ tới Cố Ninh nhớ được tên của hắn, tên của mình được phát ra từ miệng của Cố Ninh, thật là dễ nghe a!

– “Bạn đi đâu vậy? Về trường học sao?”

– “Ừ.” Cố Ninh tận lực làm cho trái tim mình ổn định cùng trò chuyện với người trước mặt, mặc dù người này là người mà cô từng xa lánh, cũng bởi vì người trước mắt, mà cuộc sống của cô mới lao đao, nhưng lúc ấy Hà Cảnh lại đang ngồi tù, căn bản thứ gì hắn cũng không biết. Bất quá là một ít anh em của Hà Cảnh, đem cô ra trút giận để thể hiện cái gì gọi là “Nghĩa khí”, kỳ thật không có liên quan gì đến Hà Cảnh.

Cố Ninh cũng biết về sau Hà Cảnh sẽ biến thành bộ dáng gì, kiếp trước, lúc Hà Cảnh được 17 tuổi, vì phạm tội mà phải ngồi tù, bốn năm sau hắn mới được thả ra, sau đó từ bãi đỗ xe ngầm mà làm nên, mở rộng thế lực của mình từng chút một, đợi đến lúc tích lũy đủ vốn liếng và bọn thuộc hạ, Hà Cảnh dần dần đi lên, thuê phòng ốc thành lập công ty, hắc bạch lưỡng đạo, làm ăn cùng với cả 2 nhóm thế lực. Là một thủ lĩnh hắc bang rất tinh ranh quỷ quyệt. Mà những việc Hà Cảnh đã trải qua, sau này ở trong miệng người khác, đều biến thành truyền kỳ.

Hà Cảnh thấy thái độ của Cố Ninh đối với mình không sai, trong lòng rất vui vẻ, hắn nói:

– “Mình đưa bạn đi.”

Tiếng Cố Ninh nhàn nhạt trả lời:

– “Không phải mình không biết đường, cần bạn đưa đi làm gì?”

Hà Cảnh vẫn tươi cười, trước mặt Cố Ninh hắn rất khó giữ được bình tĩnh:

– “Không có việc gì, dù sao cũng tiện đường mà!”

Cố Ninh nghĩ nghĩ, đối với Ninh Ngật còn ở một bên nói:

– “Bạn đi về trước đi.”

Ninh Ngật sững sốt, nhìn nhìn Hà Cảnh, độ nổi tiếng của Hà Cảnh rất cao, hẳn cũng biết sự kiện dùng ột tỏ tình lần trước, lúc này nhìn thấy Hà Cảnh, không biết tại sao, trong lòng Ninh Ngật có chút không thoải mái, việc Cố Ninh bị bạn bè trong lớp bài xích, còn không phải bởi vì người này ư? Bất quá hẳn cũng không nói gì, chỉ cười cười, trả lời:

– “Vậy mình đến phòng học chờ bạn.”

Hà Cảnh thấy Cố Ninh đem tên tiểu bạch kiểm kia đuổi đi, chỉ còn sót lại hai người bọn họ, trong lòng hẳn mừng rỡ đến nói không nên lời.

Cố Ninh nhìn Hà Cảnh, thanh âm nhàn nhạt, nói:

– “Chuyện lần trước, hôm đó mình không đến trường, là do không biết phải đối mặt như thế nào với bạn, còn nữa, mình không có đi mách với giáo viên, cũng không cáo trạng với bất cứ ai.”

Trên mặt Hà Cảnh vẫn mang theo nụ cười, Cố Ninh cư nhiên còn chủ động giải thích với hẳn, đây là bước tiến rất quan trọng a! Hẳn phát phát tay, nói:

– “Không có gì, cho dù bạn có cáo trạng đi nữa mình cũng không trách bạn.”

Cố Ninh nhú nhú mày, đáp:

– “Không phải mình, hơn nữa, mình cũng không hi vọng người khác hiểu lầm là do mình làm.”

Nếu lúc này Hà Cảnh còn không hiểu ra, vậy hẳn sẽ là đứa ngốc:

– “Không ai hiểu lầm bạn đâu, nếu không phải bạn, kẻ đi cáo trạng kia thật là nhiều chuyện, mình nhất định phải bắt kẻ đó cho bằng được, đánh đến hẳn...” Dừng một chút, Hà Cảnh cười tủm tỉm còn nói thêm: “Là hảo hảo giáo dục hẳn, đồng thời cũng có thể cảm hóa hẳn!”

Cố Ninh cảm thấy có chút đau đầu, bất quá cuối cùng cũng đem sự tình nói rõ rồi, vì vậy cô bỏ lại một câu:

– “Mình về lớp học.” Nói xong, liền vội vàng bỏ đi.

Cố Ninh cũng nhú chặt chân mày, cô biết được sự tình xảy ra ở kiếp trước, còn kiếp này..., chỉ là hiệu ứng cánh bướm, ai biết bởi vì cô được trùng sinh, chỗ nào cũng có biến hóa.

Giống như chuyện tối qua, đột nhiên Thẩm Lan lại nói ra những lời đó, nếu là ở kiếp trước tuyệt đối không có khả năng, hoặc ở kiếp trước Ninh Ngật không có xuất hiện bên cạnh cô, đời này lại trở nên đa mặt dày như vậy.

**

Lúc Cố Ninh đi vào phòng học, La Mẫn đang cùng Ninh Ngật nói chuyện phiếm, từng trận tiếng cười truyền ra, thỉnh thoảng lại có người gia nhập, một đám nữ sinh đem Ninh Ngật vây ở giữa, Ninh Ngật rõ ràng rất nổi tiếng, lại thành thạo.

Cố Ninh lập tức đi đến chỗ ngồi của mình, ngồi xuống, không để ý đến người khác, buổi tối ngày hôm qua cô còn chưa ngủ đủ, hiện tại cũng có chút mệt mỏi, cho nên cô úp sấp lên bàn học ngủ một lát, một chút cũng không ảnh hưởng bởi nhóm người đang nói chuyện phiếm.

Hôm nay thứ sáu, sau khi học xong, Cố Ninh cùng Ninh Ngật đi tìm giáo viên phụ trách mảng văn nghệ của trường.

Giáo viên phụ trách văn nghệ hiển nhiên rất hài lòng về Ninh Ngật, đối với Cố Ninh cũng không có ý kiến gì lớn, chỉ nói hiện tại kịch bản gốc còn chưa làm xong, cho nên cũng không cần vội vàng, lại dặn dò Cố Ninh, nếu có chuyện gì không hiểu đều có thể đến hỏi Ninh Ngật, dặn dò thêm vài câu rồi cho hai người đi.

Hai người từ văn phòng đi ra, cả trường học trên cơ bản đều trống, Ninh Ngật ra bãi giữ xe lấy xe đạp, Cố Ninh cùng đi với hắn. Cố Ninh xem xét Ninh Ngật bên cạnh, hỏi:

- “Lúc này thầy có nói, trước kia muốn bạn làm người chủ trì cho trường học, sao lúc đó bạn lại không đồng ý, về sau còn chạy đến làm người chủ trì của đài truyền hình?”
- “Mình cũng không muốn đi, nhưng cái tiết mục trên đài truyền hình kia là do Ninh Thanh Dương mua lại, cần một thanh niên đến chủ trì, yêu cầu phải mười sáu tuổi, đạo diễn nói thấy mình thích hợp, Ninh Thanh Dương trở về ép buộc mình, mình là bị bắt lính, gây khó dễ, tổng cộng cũng phải chủ trì hết một khoảng thời gian.”

Dừng một chút, Ninh Ngật lại bổ sung thêm:

- “Ninh Thanh Dương là cha của mình.”
- “Mình biết a.” Cố Ninh cười cười, không ngờ bên trong còn có nguyên nhân như vậy.

Ninh Ngật vừa dắt xe đạp ra vừa nói:

- “Làm sao bạn biết? Chẳng lẽ bạn điều tra mình, thăm mền mình rồi sao?”
- “Bạn ít tự kỷ đi! Là do hai người cùng họ, cho nên mình đoán đại thôi! Không nghĩ tới mình lại đoán trúng.”

Ninh Ngật cười ha ha, hắn leo lên xe đạp, còn quay qua trêu chọc Cố Ninh:

- “Bé ú, muốn mình đưa bạn về hay không, lúc này trên xe bus chắc là đông người lắm.”

Cố Ninh lắc lắc đầu:

- “Không cần, mình không muốn làm phiền bạn.”
- “Vậy tuần sau chúng ta gặp lại.”
- “Ừ.”

Ninh Ngật đứng nhìn cho đến khi Cố Ninh lên xe, đến chỗ sát cửa kính ngồi xuống, sau khi xe bus rời bến, Ninh Ngật mới đạp xe chạy về nhà.

9. Chương 9

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh không đi về nhà, mà cô đi đến nhà của bà ngoại, lúc cô đến người một nhà bà ngoại đang ăn cơm chiều.

Thẩm Xán nhìn thấy Cố Ninh từ bên ngoài đi vào, trên lưng còn mang theo balô thì sửng sốt, nói:

- “Sao con lại tới đây, mới vừa tan học liền đến đây ư? Sao không gọi điện thoại trước, ăn cơm chưa?”

Cố Ninh cười cười:

- “Vậy cậu cho con mượn di động, con gọi ẹ báo bình an.”

Thẩm Xán cổ quái nhìn Cố Ninh liếc mắt một cái, lúc này mới lấy điện thoại ra, Cố Ninh gọi cho Thẩm Lan, nói rằng nàng ăn cơm chiều ở nhà bà ngoại, để cho Thẩm Lan an tâm rồi cúp điện thoại.

Ăn xong cơm, hai vị lão nhân gia lôi kéo Cố Ninh tới nói chuyện, đề tài phần lớn là về Thẩm Lan, con gái đột nhiên hấp tấp thuê một cửa hàng, ông bà cũng cảm thấy rất kỳ quái.

- “Mẹ con bắt quá cũng chỉ nhằm chán ở nhà mà thôi, sau đó trùng hợp gặp được một cửa hàng ở gần nhà đang cần cho thuê, cảm thấy rất thích hợp cho nên mới thuê lại.” Cố Ninh vỗ vỗ 2 tay của ông bà ngoại,

nói chuyện rất trật tự rõ ràng, 2 vị lão nhân gia dần dần cũng yên tâm, thừa dịp ông bà ngoại không chú ý, Cố Ninh lặng lẽ cùng Thẩm Xán thì thầm:

– “Cậu, con có việc muốn nói cùng cậu, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện nhé.”

Thẩm Xán nhìn cháu gái của mình, lẩm bẩm trong miệng không biết là chuyện gì mà có vẻ thần bí như vậy, ông theo Cố Ninh đi ra ngoài. Hai người đi tới một con suối nhỏ cạnh nhà, Cố Ninh đột nhiên dừng bước, quay đầu nói:

– “Cậu, Cố Xuân Sinh ngoại tình, ông ta muốn ly hôn với mẹ con.”

Thẩm Xán hoài nghi rằng ông mới vừa nghe nhầm, cho nên hỏi lại:

– “Con mới vừa nói cái gì?”

– “Cố Xuân Sinh ở bên ngoài có người khác rồi, ông ta muốn ly hôn với mẹ con, vừa nãy con không dám nói ở trong nhà, con sợ bà ngoại cùng ông ngoại nhất thời không chấp nhận được.”

Thẩm Xán nhìn Cố Ninh, phản ứng của Cố Ninh quá không bình thường, giống như đang kể lại chuyện xảy ra với người khác, ông nghĩ nghĩ một lúc lại hỏi:

– “Vậy mẹ con cũng biết rồi sao?”

Thẩm Xán kỳ thật rất ngoài ý muốn, Thẩm Lan cũng giống như những người phụ nữ khác, trước mặt cha mẹ chỉ nói chuyện tốt, không bao giờ nói chuyện xấu, cho nên người Thẩm gia cũng không thể nào biết cuộc sống của Thẩm Lan đến cùng là thế nào, bất quá không nghe thấy Thẩm Lan oán giận vậy hẳn là tốt, chung quy Cố Xuân Sinh thường xuyên không trở về nhà, nhưng cũng chưa từng bạo hành gì, từ bên ngoài không thể nhìn ra manh mối nào thể hiện việc vợ chồng họ bất hòa, hai vị lão nhân Thẩm gia ngược lại còn thường xuyên lải nhải, nói rằng tuy bọn họ không hài lòng lắm về vị con rể này, nhưng nhìn Cố Xuân Sinh đối với Thẩm Lan rất tốt, cho nên bọn họ cũng thấy không sao cả.

Hai vợ chồng Thẩm Lan nhìn vẻ bề ngoài thì thấy hài hòa, kỳ thật ngược lại không hẳn là như vậy.

– “Mẹ con cũng nghi ngờ, nhưng mà bà không biết Cố Xuân Sinh ở bên ngoài có người phụ nữ khác, người đàn bà kia còn giúp Cố Xuân Sinh sinh hai đứa con, đứa lớn nhất nhỏ hơn con một tuổi, cùng học chung trường với con, Cố Xuân Sinh sau khi kết hôn 3 năm, đã có nhân tình bên ngoài rồi.”

Thẩm Xán nghe thấy thì nổi trận lôi đình:

– “Con nói thật sao? Họ Cố quá khi dễ người, cậu muốn đi tìm hấn tính sổ.”

Cố Ninh ngăn Thẩm Xán lại, cô nói:

– “Cậu, cậu đừng quá xúc động, cậu hãy nghe con nói, chuyện này không phải do con nghe người khác nói, mà là tận mắt con chứng kiến, chính tai con nghe được! Con nghe được hai đứa kia gọi Cố Xuân Sinh là cha! Từ khi con nghe được có người khác gọi ông ta là cha, Cố Xuân Sinh không còn là cha của con nữa! Mẹ con còn chưa biết, con sợ bà nhất thời chịu không nổi đả kích này, cậu, Cố Xuân Sinh muốn ly hôn, là do ông ta muốn mẹ con tay không ra khỏi nhà! Sau đó cùng chung sống với người đàn bà kia.”

Thẩm Xán dừng bước, ông nhìn Cố Ninh, ông không nghi ngờ sự chân thật của Cố Ninh, bởi vì biểu tình của một người không thể lừa được người khác, ông nhìn thấy Cố Ninh có ánh mắt oán hận, hơn nữa, ông cũng hiểu rõ tính cách của Cố Ninh, con bé chưa bao giờ nói bậy bạ lung tung, lại càng không thể đem loại chuyện này ra đùa giỡn.

– “Vậy con muốn làm gì?” Thẩm Xán lại hỏi.

Cố Ninh nhìn nước sông chậm rãi chảy xuôi:

– “Ly hôn nhất định phải ly hôn, bất quá con muốn mẹ con ly hôn với ông ta, mẹ con nói muốn chờ sau khi con thi tốt nghiệp xong mới cùng bàn bạc với Cố Xuân Sinh, nhưng chỉ sợ tới lúc đó đã quá muộn, con biết Cố Xuân Sinh ở bên ngoài có người đàn bà khác, đã sinh ra hai đứa con riêng, con muốn thu thập thêm tư liệu, tình huống này của Cố Xuân Sinh chính là trùng hôn, lại là chuyện sai trái, nếu đem khởi tố đến cơ

quan luật pháp, quan toà cùng bồi thẩm đoàn sẽ nghiêng về phía của mẹ con, hơn nữa tình huống Cố Xuân Sinh như vậy, xem ra là phải chịu phạt, rất có khả năng phải chịu án 3 năm tù.”

Thẩm Xán nhìn Cố Ninh, thập phần ngoài ý muốn, ông không nghĩ đến một đứa trẻ có thể đem chuyện này xem xét thấu triệt như thế, vừa nãy khi ông biết, trong nháy mắt lòng tràn đầy cảm phẫn, chỉ muốn đi tìm Cố Xuân Sinh giáp mặt giằng co, không nghĩ tới Cố Ninh thế nhưng có thể án binh bất động đi thu thập chứng cứ! Xem ra cô cháu gái này của ông rất không đơn giản a.

Cố Ninh như đã nhìn thấu suy nghĩ của Thẩm Xán, cô nhìn ông nói:

– “Con không máu lạnh thì còn có thể làm thế nào? Mẹ con cũng chỉ có một mình con, vài năm nay Cố Xuân Sinh mỗi khi trở về nhà tự dưng lại phát giận, cuộc sống của con và mẹ như đi trên băng mỏng, những ngày như vậy đối với con đã quá đủ rồi, trong lòng con rõ ràng, Cố Xuân Sinh ngầm ngầm tính kế xem làm thế nào để đuổi mẹ con đi, không cần chia ột phân tiền, cho nên con đã sớm tỉnh ngộ, không hề đối đãi với ông ta như một người cha, bởi vì ông ta không xứng.”

Dừng một chút, Cố Ninh nhìn Thẩm Xán còn nói thêm:

– “Cậu, hôm nay con nói nhiều với cậu như vậy, là muốn cho cậu đề phòng, về sau, ngàn vạn lần không cần đối tốt với Cố Xuân Sinh, nếu ông ta làm ra chuyện gì dă kích cậu, thì sẽ bất lợi ẹ con, ông ta cầu còn không được.” Dừng một chút, Cố Ninh còn nói: “Có phải gần đây có người tìm đến bà ngoại, muốn mua mảnh đất trong tay bà ngoại không?”

– “Làm sao con biết?”

– “Con nghe Cố Xuân Sinh nói chuyện điện thoại, mảnh đất kia là do ông ta sai người đi mua, ông ta nghe được tin tức, sang năm đường cao tốc phải đi ngang qua đó, bây giờ vẫn còn chưa có tin tức gì, giá đất đương nhiên là rẻ, nhưng đến sang năm rơi vào tay ông ta, ông ta bán đi có thể kiếm được một khoản lớn, ông ta không tự ra mặt là muốn phủi sạch quan hệ, ông ta sợ bà ngoại không bán cho ông ta.”

Thẩm Xán hừ lạnh một tiếng:

– “Hắn ta thật là giỏi tính toán!”

– “Cậu, mặc kệ mảnh đất kia người khác ra giá bao nhiêu, cậu cũng đừng bán, còn nữa, cậu nói ông bà ngoại gần đây không có việc gì tốt nhất nên ở trong nhà, đừng đi ra ngoài.”

Đủ loại chuyện xảy ra trong kiếp trước vẫn còn ở trước mắt, Cố Xuân Sinh làm thế nào để bắt được điểm yếu của Thẩm Lan, khiến cho Thẩm Lan ký giấy thỏa thuận li hôn. Hai người tách ra là lúc, Thẩm Lan không chỉ không lấy được một phân tiền, Cố Xuân Sinh ngược lại còn đem của cải của Thẩm gia vét sạch, ông ta còn trả đũa, nói là do Thẩm Xán tập kích ông ta, chủ động đi báo cảnh sát, cùng người của cục cảnh sát cấu kết, mua chuộc bệnh viện là giấy giám định giả, cố ý đem vết thương trên người làm cho thật nghiêm trọng, ông ta nói muốn khởi tố Thẩm Xán, ép Thẩm Lan phải im lặng ly hôn.

Sau khi chuyện này phát sinh, bà ngoại chịu không nổi phải nhập viện, trong nhà càng ngày càng loạn thành một đoàn, Thẩm Lan phải chạy xuôi ngược hai đầu, vừa nhà vừa bệnh viện, còn phải đi phối hợp với cục cảnh sát, cuối cùng bắt đắc dĩ mới ký giấy thỏa thuận li hôn, nhưng Cố Xuân Sinh vẫn không tuân thủ lời hứa, Thẩm Xán bị xử sáu tháng tù giam! Trở ra, chẳng những ông phải thất nghiệp, mà hết thấy của Thẩm gia còn phải tan nát.

Cũng bởi vì xảy ra chuyện này, quan hệ của Thẩm Lan cùng cha mẹ anh em, dần dần lạnh nhạt, chính bà cũng không còn mặt mũi nào trở về Thẩm gia, bà cảm thấy phải xin lỗi Thẩm gia.

Cố Ninh nắm chặt nắm tay, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, thế nhưng cô không hề cảm thấy đau, kiếp trước Cố Xuân Sinh bức ép từng bước, có chỗ nào xem cô như con gái thân sinh, xem Thẩm Lan là vợ mà đối đãi? Ông ta sống chết cũng phải bức tử được hai mẹ con cô mới thấy hả dạ, nếu không như vậy, sao trời cao lại cho cô cơ hội được trở lại chỗ này? Cô sẽ không nhân từ mà nương tay với Cố Xuân Sinh, những người đã nợ cô, cô nhất định phải đòi lại cho đủ số.

Thẩm Xán vốn còn muốn nói thêm cái gì đó, nhưng chung quy cũng chỉ có thể nén một tiếng thở dài, nói:

– “Chuyện này con không thể quyết định, con nên mau chóng nói ẹ con biết đi, Cố Xuân Sinh là tên khốn kiếp cho dù có phải ngồi tù cũng là do hắn tự làm tự chịu.”

– “Vâng.”

Sau Cố Ninh nói chuyện cùng Thẩm Xán, bảo ông phải đề phòng Cố Xuân Sinh, liền tạm biệt ông ngoại bà ngoại rồi trở về nhà, cô cảm thấy trong thân thể của mình, linh hồn cô không chỉ rít gào đòi báo thù, mà còn nghĩ tới đủ loại chuyện kế tiếp sẽ gặp phải, thế nhưng Cố Ninh lại sinh ra một tia hưng phấn! Cô bắt buộc chính mình phải tỉnh táo, cô chỉ nghĩ, cô muốn thấy báo ứng của Cố Xuân Sinh hoặc nói cho đúng hơn là chế tài được ông ta.

Thật vất vả mới được trở lại một lần, cô hiển nhiên là may mắn, Cố Ninh tự nhiên không nguyện ý lấy mạng của mình hoặc là tiền đồ gì đó đem ra đánh cược, mấy thứ này rất quý giá, vì Cố Xuân Sinh mà phải đánh đổi, thật không đáng!

Con đường tương lai của cô vẫn còn thênh thang, một ngày nào đó, cô có thể dựa vào thực lực của chính mình, hung hăng đem Cố Xuân Sinh chà đạp ở dưới chân, làm cho ông ta phải hối hận quyết định ban đầu của ông ta là ruồng bỏ mẹ con cô!

Cố Ninh hít một hơi thật sâu, trở lại phòng cầm ra bài thi, nghiêm túc bắt đầu làm, chờ đem một bộ bài thi đều làm xong, rốt cuộc cô cũng có thể bình tĩnh lại, Cố Ninh đứng lên lười biếng duỗi eo, từ phòng ngủ đi ra. Cô nuốt nước miếng, nhìn đồng hồ treo trên tường, còn chưa đến 8 giờ, cô cũng không mở TV, cứ như vậy ngồi trong phòng khách tối đen, giữa không gian tối đen ảm áp, ý nghĩ của cô lại đặc biệt rõ ràng.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng đột nhiên mở một tiếng, Cố Xuân Sinh bật đèn thì thấy Cố Ninh đang ngồi trong phòng khách, ông nhíu nhíu chân mày, nói:

– “Ngồi đó sao không bật đèn, thần bí lắm nhắm cái gì.”

Cố Ninh đưa mắt nhìn sang, nhưng không nói gì.

Không biết tại sao, gần đây Cố Xuân Sinh đặc biệt không thích ánh mắt Cố Ninh khi con bé nhìn ông, nói như thế nào, ánh mắt Cố Ninh giống như có thể đem ông ta nhìn thấu vậy, làm cho trong lòng ông sinh ra bất an.

Cố Xuân Sinh thay giày đi đến bên người Cố Ninh, nhìn xuống con gái ngồi trên sofa, nói:

– “Mẹ con đâu? Sao không thấy bà ấy?”

– “Mẹ còn ở cửa hàng, chưa có về.” Tiếng Cố Ninh nhàn nhạt nghe không ra cảm xúc gì.

Cố Xuân Sinh bỗng nhiên cất cao giọng, quát:

– “Không phải không sống nổi, sao mẹ con nhất định phải ra bên ngoài buôn bán, làm cha cảm thấy xấu hổ? Con gọi điện thoại kêu bà ấy về ngay đi! Thành cái bộ dáng gì! Một đám toàn không lên nổi mặt bàn mà!”

Cố Ninh ngược nhìn bóng dáng Cố Xuân Sinh, từ đầu tới cuối đều không có biểu cảm gì, y theo lời Cố Xuân Sinh nói, nhấc điện thoại lên gọi Thẩm Lan. Nửa tiếng sau, Thẩm Lan mới về đến nhà, Cố Xuân Sinh nhìn người tiến vào. Mặt ông ta đã đen như đất nồi, trầm giọng hỏi:

– “Đã gọi điện thoại một lúc lâu, sao bây giờ mới về?”

Thẩm Lan vừa nói vừa đi vào phòng bếp:

– “À, là do trong cửa hàng luôn có người đến mua đồ, em phải chờ khách mua xong mới đóng cửa được.”

10. Chương 10

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Xuân Sinh nghe Thẩm Lan không trả lời ông ta đến nơi đến chốn, đột nhiên cảm xúc bạo phát, ông ta đã sớm có thói quen nhìn Thẩm Lan khúm núm, cho nên dùng một tay quét toàn bộ đồ trên bàn xuống đất, một bộ tách trà “loảng xoảng” rơi xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Thẩm Lan nghe được tiếng vang này thì dừng chân đứng lại, quay đầu nhìn qua, thì thấy bộ dạng phẫn nộ của Cố Xuân Sinh, bà lại nhìn đồng hồ vỡ lổn nhổn dưới đất. Bộ tách trà này là lúc hai người vừa mua nhà mới đã mua về, tuy rằng không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng lúc đó là do hai vợ chồng bà mất một buổi sáng mới chọn mua được.

Thẩm Lan nhìn những mảnh vỡ dưới đất, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó bị phá vỡ, rốt cuộc không thể nào tìm về được...

Cố Ninh khẽ rên một tiếng, từ từ cúi gập thân thể. Thẩm Lan nhìn thấy một bên chân Cố Ninh chảy máu, vội vàng đi qua, ngồi chồm hổm xuống, hỏi:

– “Ninh Ninh, con sao vậy?”

– “Con không sao, bị mảnh vỡ nhỏ văng trúng thôi, vết thương cũng không sâu.”

Quả thật chỉ là một vết thương nhỏ, chảy một ít máu, Cố Ninh ngược lại thật sự không cảm thấy đau, nếu so sánh với nỗi đau mà kiếp trước Cố Xuân Sinh đã gây ra cho cô, thì đau đớn nhỏ nhoi này có là gì. Biểu tình vặn vẹo trên mặt cô lúc này, là do cô cố ý để cho Thẩm Lan nhìn thấy.

Về mặt Thẩm Lan đau lòng, Cố Ninh rất ít khi đi ra ngoài, bình thường đều loanh quanh ở nhà, vì không phơi nắng cho nên làn da cô đặc biệt trắng nõn, càng làm một màn chảy máu trên chân cô lúc này đặc biệt chói mắt.

Thẩm Lan vội quay đầu tìm ra chai cồn trong ngăn kéo, cẩn thận lau rửa khử độc cho vết thương trên chân Cố Ninh, sau đó dán băng dán lên miệng vết thương. Xử lý xong vết thương của con gái, lúc này bà mới quay đầu nhìn sang Cố Xuân Sinh, nói:

– “Vì sao anh lại phát hỏa lớn đến như vậy, chân của Ninh Ninh đã bị mảnh vỡ anh gây ra đâm bị thương rồi này.”

Cố Xuân Sinh đối với bà như thế nào, bà đều có thể nhẫn nhịn, nhưng đối với con gái bà thì không được.

Lúc Cố Xuân Sinh nhìn về phía Cố Ninh, Cố Ninh vừa vặn cũng quan sát ông ta, trong mắt Cố Ninh đầy đặc hận ý, khiến cho Cố Xuân Sinh không rét mà run. Cố Xuân Sinh giật mình, sau khi kịp phản ứng lại thì trong lòng trầm xuống, ông ta bước nhanh tới trước mặt Cố Ninh, lạnh giọng quát:

– “Mày nhìn tao như vậy làm cái gì? Mày hận tao ư? Tao là cha của mày, không có tao thì không có mày, không biết lớn biết nhỏ gì cả! Có phải mày còn muốn giết luôn cả tao không?”

Trong nháy mắt, ông ta đúng là cảm thấy sát ý của Cố Ninh, cho nên lúc này ông ta mới có thể nổi trận lôi đình.

Cố Ninh vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Cố Xuân Sinh như trước, ánh mắt đó của cô khiến cho Cố Xuân Sinh cảm thấy giống như bị lột trần. Giống như trước mặt Cố Ninh, ông ta không còn chỗ nào che dấu được nữa. Cố Xuân Sinh nâng tay lên, bàn tay ông ta còn chưa kịp hạ xuống, Thẩm Lan đã bước tới chắn trước mặt Cố Ninh, bà nói:

– “Cố Xuân Sinh, anh muốn làm cái gì? Vừa trở về anh đã lập tức nổi giận, không phải anh không vừa lòng việc em thuê cửa tiệm kia sao? Có việc gì thì anh cứ hướng về phía em đây này, cần gì phải trút giận lên Ninh Ninh, con bé có chỗ nào chọc đến anh đâu? Em thật không hiểu được, một tháng anh trở về nhà cũng không được vài lần, em mở cửa tiệm thì làm mất mặt mũi của anh chỗ nào chứ?”

Ánh mắt Cố Xuân Sinh lướt qua người Thẩm Lan, lúc này bà đang chắn trước mặt Cố Ninh, còn Cố Ninh thì đã cúi mặt xuống, ông ta “Hừ” một tiếng, nói:

– “Lớn nhỏ đều là thứ không lên được mặt bàn, thứ gì...” Nói xong ông ta đóng sầm cửa bỏ đi.

Thẩm Lan nhìn một phòng vung vãi bẽ nát, lại quay đầu nhìn Cố Ninh đang cúi thấp đầu xuống, bà tiến đến ngồi bên cạnh Cố Ninh, nói:

– “Ninh Ninh, làm con sợ rồi.”

Cố Ninh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Lan, đáp:

– “Mẹ, ông ta đã như vậy, mẹ vẫn còn muốn chung sống với ông ta sao, vừa nãy ông ta còn muốn đánh chết con!”

Thẩm Lan sờ sờ đầu Cố Ninh nói:

– “Không đâu, ông ấy là cha con, mà nếu thực sự có đi chẳng nữa, mẹ cũng không để ông ta tổn hại đến con, không sao đâu.”

Thẩm Lan đem Cố Ninh ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ bả vai Cố Ninh. Vừa rồi bà đúng là bị Cố Xuân Sinh dọa, nhiều năm như vậy, hai người vẫn thường va chạm, bà đã quen với tính tình này của Cố Xuân Sinh, bình thường bà vẫn tận lực nhường nhịn, cho nên hai người cũng chỉ là khắc khẩu mà thôi, Cố Xuân Sinh chưa từng động thủ đánh bà bao giờ.

– “Trong khoảng thời gian này, không biết đã xảy ra chuyện gì, tính tình cha con càng lúc càng lớn.” Thẩm Lan cũng biết tại sao, bà không nghĩ ra bản thân có điểm nào đắc tội với Cố Xuân Sinh, muốn nói thì cũng chỉ có chuyện mở cửa tiệm, đúng là chỉ có nguyên nhân này, nhưng trước đó Cố Xuân Sinh sớm đã bộc phát, tính tình cũng chuyển biến lớn từ trước kia mà?

Cố Ninh cười lạnh trong lòng, xảy ra chuyện gì, chẳng qua bây giờ ông ta đã có đủ khí thế mà thôi!

Có đôi khi Thẩm Lan cũng muốn tìm Cố Xuân Sinh hảo hảo mà nói chuyện một chút, nhưng gia đình nào cũng có nỗi khó xử của riêng mình, tính cách của Cố Xuân Sinh đã như vậy, sao có thể nghe lời khuyên của bà? Vì Cố Ninh, vì cái nhà này, bà đã phải nín nhịn xuống. Tính lên, mấy năm nay, ở chỗ Cố Xuân Sinh bà đã chịu không ít đè nén, ở chỗ cha mẹ, chị em của Cố Xuân Sinh bà cũng nén một bụng tức giận, tất cả đều mang lại cho bà không ít tủi cực. Nhưng những điều này bà vẫn có thể nhẫn nhịn, duy nhất khiến cho bà phải bộc phát là những việc liên quan đến Cố Ninh, bà không thể để cho con gái bà cũng phải chịu khinh bỉ như vậy.

Bà không muốn Cố Ninh phải chịu một điểm ủy khuất nào, nhưng mà bây giờ, nếu Cố Ninh không chịu đựng ủy khuất, sao con bé lại thúc giục bà ra ngoài làm việc? Sao con bé lại mâu thuẫn đối với Cố Xuân Sinh đến mức ấy?

Từng chuyện, từng chuyện, đều vượt qua điểm mấu chốt của bà. Nếu là trước kia, Thẩm Lan có khả năng sẽ do dự, không dám nghĩ nhiều, nhưng bây giờ bà đã có điểm tựa, kinh tế có thể độc lập, khí thế của bà cũng tăng lên rất nhiều.

Khai trương cửa hàng tạp hóa trong thời gian này, việc làm ăn cũng không tệ, tính lên, là ngày nào cũng buôn bán tốt. Không phải bà không nghĩ tới, có cái tiệm này, cho dù một ngày nào đó bà ly hôn cùng Cố Xuân Sinh, bà cũng có thể dựa vào cửa hàng này nuôi sống bản thân bà cùng Cố Ninh, tuy rằng có khả năng sẽ gian nan một chút, nhưng vẫn có hy vọng sống tốt.

Nếu thật sự sẽ đi đến một bước kia... Thẩm Lan ngừng ý niệm này lại, không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Cố Ninh đem đầu gối lên trên vai Thẩm Lan, cô có thể cảm giác được Thẩm Lan đang dao động, hôm nay thái độ của Cố Xuân Sinh, không thể nghi ngờ đã làm cho Thẩm Lan lạnh lòng.

Lúc này, không thể tiếp tục bức bách bà đưa ra lựa chọn, chủ động yếu thế một chút sẽ mang lại hiệu quả tốt hơn, vì vậy Cố Ninh dựa trên vai Thẩm Lan, bắt đầu khóc lên. Thẩm Lan sợ run, đem Cố Ninh thoáng đẩy nhẹ ra, hỏi:

– “Ninh Ninh, sao con lại khóc?”

Cố Ninh lắc lắc đầu, không trả lời. Thẩm Lan nhìn bộ dáng Cố Ninh, bà cũng đoán được đôi chút:

– “Mới vừa rồi không có mẹ ở đây, có phải cha con đã nói gì đó với con không?”

Cố Ninh không nói chuyện như cũ, chỉ khóc suốt. Thẩm Lan bị Cố Ninh khóc đến có chút hoảng hốt, Cố Ninh từ nhỏ rất hiểu chuyện, từ lúc đi học về sau, bà rất ít khi thấy con gái rút nước mắt.

Hơn nữa tính cách của Cố Ninh tương đối hướng nội, bà biết cùng với mối quan hệ lộn xộn của cái nhà này là không thoát khỏi liên quan, bản thân bà cũng cảm thấy có lỗi với con gái, qua nhiều năm như vậy, Cố Ninh chưa từng đòi hỏi bất cứ điều gì, vẫn luôn nghe lời, cho nên lúc này thấy con bé khóc lóc thương tâm như vậy, bà cảm thấy chắc chắn Cố Xuân Sinh đã nói cái gì đó.

– “Ninh Ninh, con đừng khóc, ngày mai con còn phải đi học nữa, mẹ đồng ý với con, chờ con thi xong, mẹ sẽ cùng cha con hảo hảo nói chuyện, nếu vẫn không được... Tự chúng ta cũng có thể sống tốt.”

Cố Ninh ngẩng đầu lên, nói:

– “Chỉ là con không muốn nhìn thấy ông ta đối xử với mẹ như vậy, chúng ta rõ ràng không có làm sai cái gì mà.”

Thẩm Lan lau lệ trên khóe mắt nói:

– “Đứa con ngốc, mẹ không có chuyện gì.”

Cố Ninh ôm lấy cánh tay Thẩm Lan:

– “Mẹ, về sau con sẽ hảo hảo hiếu thuận người, còn có bà ngoại ông ngoại, về sau con sẽ có tiền đồ, sẽ không để ẹ phải chịu ủy khuất nữa.”

Thẩm Lan nín khóc mỉm cười, đáp:

– “Tốt.. tốt.. tốt..., khóc đến giống như con mèo hoa, đi rửa mặt đi.”

– “Vâng.” Lúc này, Cố Ninh mới đứng lên.

Lúc Cố Ninh đã nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ, Thẩm Lan vẫn còn chong đèn tính toán việc buôn bán trong cửa hàng mấy ngày nay.

Thẩm Lan làm người hào phóng, thái độ lại thân thiện, hòa ái, nhân duyên của bà rất tốt, cùng với ai cũng đều có thể tán gẫu lên hai câu, sau khi cửa tiệm khai trương được một thời gian ngắn, dần dần cũng có chút danh tiếng, người ở mấy tiểu khu gần đó đều thích đến mua đồ ở cửa hàng của bà, mặc dù mới mở không bao lâu, cửa hàng của Thẩm Lan ngược lại trở thành cửa hàng thực phẩm tạp hóa buôn bán tốt nhất ở đây, Thẩm Lan canh chừng cái tiệm này, cũng dần dần có hi vọng.

– “Mẹ, mẹ chưa đi ngủ sao?”

Thẩm Lan quay đầu lại cười cười, nói:

– “Mẹ xem sổ sách xong sẽ đi ngủ ngay.”

Cố Ninh từ trên giường nhảy xuống nói:

– “Để con giúp mẹ tính toán qua một lần nhé.”

– “Gần đây con bận rộn học tập như vậy, ngày mai còn phải lên lớp, để mẹ tự tính toán cũng được, con đi ngủ đi.” Dừng một chút, Thẩm Lan lại hỏi: “Ninh Ninh, con đừng nghĩ nhiều như vậy, có phải mất ngủ hay không a? Mẹ đi pha cho con ly sữa nóng nhé.”

Cố Ninh vội vàng kéo Thẩm Lan đang chuẩn bị đi ra ngoài, cười nói:

– “Mẹ, con không cần uống sữa đâu, hai người tính toán thì hiệu suất sẽ cao hơn, một lát thì xong rồi, như vậy chúng ta có thể cùng nhau đi ngủ, hơn nữa cần ôn tập thì con đã ôn tập xong rồi, lần này chỉ còn thi đợt thứ hai, mẹ không cần lo lắng cho con đâu.”

Thẩm Lan nhéo nhéo mũi Cố Ninh nói:

– “Con đừng kiêu ngạo, chưa đến giờ phút cuối cùng thì không thể buông lỏng.”

– “Con biết mà.” Cố Ninh cầm sổ sách trên bàn lên, nói: “Vậy chúng ta bắt đầu đi.”

Ngày hôm qua chung quy đã khóc một trận, buổi sáng hôm sau Cố Ninh rời giường, dùng khăn ngâm nước nóng luân phiên đắp lên mắt trong chốc lát, xong rồi nhìn vào gương một cái, cô cảm thấy hoàn toàn nhìn không ra dấu vết, mới đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Bữa sáng để sẵn trên bàn, còn Thẩm Lan đã đi ra cửa tiệm buôn bán.

Lúc Cố Ninh đi vào phòng học, không hề ngoài ý muốn thấy được Ninh Ngật, Ninh Ngật đang nằm úp sấp trên bàn học vừa vặn ngẩng đầu lên, lười biếng duỗi lưng, đối diện với Cố Ninh, nháy mắt cười cười, lộ ra hai hàng răng trắng tinh giống như quảng cáo kem đánh răng.

Cố Ninh bị sét đánh trúng, tên tiểu tử này sáng sớm chạy đến trường học chính là để ngủ sao? Giường ngủ của nhà mình nằm không thoải mái hơn à, cô có chút bất không kịp suy nghĩ trong đầu của Ninh Ngật, bất quá không nghĩ ra thì không nghĩ ra, Ninh Ngật luôn luôn không hành động theo lẽ thường, tuy rằng cô cũng thấy kỳ quái, nhưng đã sớm quen thuộc rồi.

Chung quy vẫn chỉ mới học cấp 2, vẫn chưa xác định được bản tính của một con người, nghĩ như vậy, Cố Ninh cảm thấy việc gì cũng có thể lý giải.

Mỗi ngày Ninh Ngật đều đến lớp, mấy ngày đầu, người trong lớp học xem hắn như kỳ quan cần được khám phá, mọi người đều bị kinh hách rất lớn! Sau này quen dần thì cũng bình tĩnh hơn.

Gần đây tỉ suất công tác của Ninh Ngật quá cao, tuy rằng việc thường xuyên vắng mặt ở trên lớp là ngủ gật, nhưng mà có thể chạy đến lớp học để ngủ, vẫn làm cho các giáo viên cảm động một phen.

Thành tích của Ninh Ngật kỳ thật rất tốt, là một thiên tài về các môn khoa học, toán học cùng tiếng Anh thường xuyên đạt được điểm cao, cũng thường đứng đầu danh sách, chỉ là lịch sử cùng với chính trị, hai bộ môn này, ngay cả việc có thể đạt tiêu chuẩn hay không cũng là vấn đề, quả thực là thiên tài kỳ lạ, là người có một không hai trên đời.

Giáo viên bộ môn toán vẫn thường khuyên bảo Ninh Ngật tham gia các kỳ thi của tỉnh, bất quá mỗi lần như vậy, Ninh Ngật lại trưng ra bộ dáng thiếu ý chí, thái độ của giáo viên dạy toán đối với hắn, đó là vừa yêu vừa hận lại thờ dài, có thể làm cho thầy Trần, một người giáo viên lâu năm có nhiều cảm xúc phức tạp như vậy, có thể thấy được Ninh Ngật này thực sự có bản lĩnh.

Cố Ninh nhớ đến thầy Trần mỗi lần nhìn thấy Ninh Ngật đều có biểu tình thiên biến vạn hóa, cô nhện không được khoe môi cong lên, lắc lắc đầu, lập tức đi tới chỗ ngồi của mình, tùy tiện rút ra một quyển sách, vừa định mở ra, thì nhìn thấy Ninh Ngật đã đứng trước bàn học của cô.

– “Bạn...” Cố Ninh mới vừa mở miệng, Ninh Ngật đột nhiên gấp eo, hai tay chống lên hai vai cô.

Bàn học của Cố Ninh nằm về phía bên phải, đối diện với bàn giáo viên, một mặt lại nằm sát tường, cho nên cứ như vậy mà bị Ninh Ngật hoàn toàn chế trụ, Ninh Ngật hơi hơi cúi xuống phía dưới, khoảng cách giữa hai người thật sự rất gần, hình thành một loại tư thái hết sức mập mờ.

Ánh sáng mặt trời xuyên thấu từ cửa sổ chiếu vào, góc độ vừa vặn chiếu lên gương mặt Ninh Ngật, Cố Ninh có thể thấy rõ hàng lông mi vừa cong vừa dày của Ninh Ngật, hết như cây quạt đang xòe ra, giữa một tầng ánh sáng chiếu rọi, hô hấp của cô bỗng nhiên cứng lại, trong thanh âm kèm theo một tia giận dữ:

– “Bạn làm gì vậy?”

– “Bạn đã khóc, đúng không?” Ninh Ngật dùng âm lượng chỉ có hai người mới nghe được hỏi.

11. Chương 11

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Mặt Cố Ninh đông cứng đẩy Ninh Ngật ra, nhú nhú chân mày, ngữ khí đầy lạnh nhạt nói:

– “Bạn nhìn lầm rồi.”

Cố Ninh vừa mới dứt lời, thì từ ngoài cửa sổ thò vào một cái đầu, Hà Cảnh nhìn thấy Ninh Ngật đứng trước bàn học của Cố Ninh thì ngẩn người, tên tiểu bạch kiểm này chẳng lẽ cũng có ý đồ với Cố Ninh ư? Hắn suy tư một phen, tên tiểu tử này cùng với Cố Ninh là bạn học chung một lớp, việc gần gũi này đối với mình phi thường bất lợi!

Hà Cảnh đem sữa cùng táo bỏ vào trước bàn Cố Ninh, cười tủm tỉm nói:

– “Cho bạn nè!”

Cố Ninh vỗ vỗ trán, cô cho rằng lần trước cô đã nói rõ với Hà Cảnh rồi, nhưng không nghĩ tới từ lúc đó về sau, ngược lại Hà Cảnh càng thêm tích cực tấn công cô, cô cẩn thận nghĩ nghĩ, bản thân cô hình như không có làm ra bất kỳ hành động nào có thể khiến Hà Cảnh hiểu lầm, cho nên cô đã thử nói rõ với Hà Cảnh nhiều lần.

Không ngờ, mỗi lần như vậy, Hà Cảnh đều cười hì hì nói với cô rằng:

– “Không hề gì, trước tiên chúng ta có thể làm bạn tốt, bạn bè quan tâm lẫn nhau không được sao?”

Lúc này cũng hết như vậy, Hà Cảnh cùng Cố Ninh nói xong lời này, liền đem tầm mắt đặt trên người Ninh Ngật, hắn nói:

– “Tiểu tử, bạn còn đứng ở chỗ này làm chi? Đứng chắn đường của người khác thì không tốt lắm đâu, mau trở về chỗ ngồi của bạn đi.”

Ninh Ngật nhìn Hà Cảnh liếc mắt một cái, đáp:

– “Mình có trở về chỗ ngồi hay không, không liên quan gì đến bạn, mình cũng không chắn đường của bạn mà.”

Chung quanh đã có tốp năm tốp ba học sinh hướng về phía bên này nhìn lại, Cố Ninh không muốn mình trở thành tiêu điểm trong mắt người khác, cho nên nói với Hà Cảnh ngoài cửa sổ:

– “Bạn đem đồ của bạn đi đi, ngăn kéo của mình thực sự không chứa nổi.”

Gần đây, mỗi ngày Hà Cảnh đều đến, học bàn của cô đầy ắp toàn táo và sữa, cũng may mắn là táo không bị hỏng.

– “Bạn cất đi, lúc nào muốn ăn thì ăn.” Dừng một chút, Hà Cảnh lại hướng về phía Cố Ninh cười cười còn nói thêm:

– “Vậy mình trở về lớp học đây.” Hắn sợ Cố Ninh lại đem thứ gì đó nhét trả lại cho hắn, cho nên sau khi nói xong cũng quay người rời đi.

Ngược lại Ninh Ngật không nói chuyện, đi trở về chỗ ngồi của mình.

Tan học về đến nhà, Cố Ninh ngoài ý muốn nhìn thấy Thẩm Lan cũng đang ở nhà. Thẩm Lan nhìn thấy Cố Ninh, vội đi ra đón, bà nói:

– “Đi thôi, hôm nay là sinh nhật của bà nội con, mấy ngày nay mẹ bận quá nên không để ý, cha con cũng không nhắc nhở mẹ, thiếu chút nữa mẹ đã quên mất.”

Hàng năm người một nhà đều làm tiệc sinh nhật cho Trần Diễm Hồng, năm nay vẫn như thường lệ.

– “Cha con gọi điện thoại ẹ à?” Cố Ninh nghĩ nghĩ hỏi.

– “Cha con hẳn đã đến nơi rồi, chúng ta cũng đi nhanh đi, bằng không đến muộn, lão thái thái lại tức giận đấy, chỗ cửa hàng mẹ đã nhờ bạn mẹ trông giúp rồi, lúc này mới khai trương, cũng không thể thường xuyên đóng cửa được, người khác tới lần đầu tiên, lần thứ hai, đều thấy chúng ta đóng cửa tiệm, thì sẽ không tới lần thứ ba.”

Cố Ninh không nói gì, bị Thẩm Lan lôi kéo đi ra cửa, hai người ra khỏi tiểu khu, Thẩm Lan liền vươn tay vẫy một chiếc taxi, Thẩm Lan báo một địa chỉ, lại thúc giục tài xế nói:

– “Bác tài, tôi đang trễ giờ, anh lái nhanh nhanh một chút.”

Nơi ở của cha mẹ Cố Xuân Sinh ngụ tại quận Bích Thủy, cách trung tâm thành phố khoảng 2 tiếng chạy xe, Trần Diễm Hồng không có thói quen sống với tiết tấu ở thành thị, từ lúc con trai có tiền đồ, bà ta cũng không cần làm cái gì, mỗi ngày chỉ ở trong nhà đánh bài cờ bạc.

Taxi ngừng lại, Thẩm Lan mang theo lễ vật xuống xe, bỗng nhiên Cố Ninh đứng lại, nhìn chiếc xe dừng trước cửa nhà, Cố Xuân Sinh thể nhưng không có khóa cửa kính xe.

Cố Ninh thả chậm cước bộ, bước nhanh hướng đến chiếc xe kia, vươn tay vào, cầm ra máy ghi âm mà cô đã tự tay đặt trong xe, cùng với hộp giấy nguy trang của máy quay phim nhỏ như lỗ kim.

Cầm máy thứ này trong tay, Cố Ninh nhẹ nhàng thở ra. Từ trước đến nay Cố Xuân Sinh vẫn luôn cẩn thận, hôm nay sao lại quên đóng cửa kính xe, cũng quá khác thường đi, chẳng lẽ là ý trời sao? Cũng đúng, đã tới lúc phải kết thúc, cô chờ ngày này đã lâu rồi. Còn một tuần nữa thì cô sẽ thi tốt nghiệp, chờ sau khi thi xong, cô sẽ không còn bất cứ quan hệ nào với Cố gia nữa.

Thẩm Lan nhìn thấy Cố Ninh từ trong xe của Cố Xuân Sinh cầm ra thứ gì đó, bà có chút ngoài ý muốn:

– “Ninh Ninh, trên tay con cầm gì vậy?”

Cố Ninh cầm tay Thẩm Lan, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào bà:

– “Mẹ, đợi lát nữa vào đó, không cần biết phát sinh chuyện gì, mẹ nhất định phải tin tưởng con.”

Lúc này, Thẩm Lan cũng nghe ra trong lời nói của Cố Ninh có thâm ý, lòng bà trầm xuống:

– “Ninh Ninh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải con có chuyện gì gạt mẹ hay không?”

Gần đây Cố Ninh có biến hóa rất lớn, bà luôn luôn suy nghĩ, không biết bởi vì nguyên do gì? Hiện tại, trong lòng bà mơ hồ đã dự cảm được, bà lập tức muốn biết đáp án.

Cố Ninh nhìn Thẩm Lan, mặc kệ mẹ cô có chịu được hay không, một đao này sớm hay muộn cũng đều phải hạ xuống, mẹ cô trời sinh tính tình rất thiện lương, cho dù đồ mặt khắc khẩu với người ta cũng đều không có, chỉ sợ nếu bà biết được chuyện này thì sẽ luống cuống tay chân, hoang mang lo sợ. Nhưng việc này cũng không quan hệ gì, cô sẽ đem mọi chuyện nên chuẩn bị đều sẽ chuẩn bị cho thật tốt, cô sẽ bảo hộ cho bà, không để cho bà phải chịu một chút thiệt thòi nào.

– “Cố Xuân Sinh ngoại tình, con gái riêng của ông ta cùng người đàn bà kia học cùng trường với con, so với con thì nhỏ hơn một tuổi, chung một cấp nhưng khác lớp, tên của nó là Cố Huyền.”

Cát: Cái này ta cũng không biết sao lại thế??? Bạn trachca nói là ở bên Trung việc này rất thoáng, có thể học ngang hoặc nhảy lớp dù không bằng tuổi, chắc là vậy đó!

Bước chân Thẩm Lan thoáng lung lay một chút, lễ vật trên tay bà “Bộp” một tiếng rơi xuống đất, bà hoài nghi bản thân bà đang nghe lầm, nhưng từng câu từng chữ của Cố Ninh bà lại nghe được rõ ràng như vậy, đại não bà nhất thời trống rỗng, phản xạ có điều kiện hồi lại:

– “Con... vừa mới nói cái gì?”

Cố Ninh đỡ lấy bả vai Thẩm Lan nói:

– “Mẹ, con cũng không biết phải nói với mẹ như thế nào, là chính mắt con ở trường học thấy được Cố Xuân Sinh đưa đón Cố Huyền, con nghe Cố Huyền gọi ông ta là cha, gọi người đàn bà ngồi bên ghế phụ lái là...mẹ. Mẹ...”

Đầu óc Thẩm Lan vang lên tiếng “ong...ong”, Cố Ninh nói mấy lời này, không khác nào bỏ vào thế giới đang bình yên của bà một trái bom, ngực bà liên tục phập phồng...

Nếu lời của Cố Ninh đều là sự thật... Thẩm Lan không dám nghĩ tiếp.

– “Ninh Ninh, con biết từ lúc nào?” Không biết qua bao lâu, tiếng của Thẩm Lan hơi khàn nhưng bà lại hỏi, bà đang bắt buộc chính mình phải tỉnh táo lại.

Kết hợp với sự biến hóa gần đây của Cố Ninh, bà rất khó thuyết phục mình rằng lời của Cố Ninh đều là lời nói dối, hơn nữa mối quan hệ hiện tại của hai người thế nào, chung quy bà là người hiểu rõ nhất, cũng không phải bà không có dự cảm, nhưng vào giờ khắc này, đột nhiên sự thật lại bị bóc trần.

– “Mẹ, con luôn rất do dự xem có nên nói với mẹ hay không? Con rất sợ hãi, Cố Huyền đã tìm nhóm côn đồ gần trường học, nó nói sẽ không cho con thi tốt nghiệp, nó còn nói, nó sẽ khiến cho Cố Xuân Sinh đuổi chúng ta ra khỏi nhà, con rất sợ hãi.” Cố Ninh nói xong lời này, nước mắt liền rơi xuống.

Cũng không phải là cô hoàn toàn nói láo, những điều này chính là điều mà ở kiếp trước cô đã từng trải qua, nếu kiếp trước không phải do Cố Huyền ra tay ác độc, như thế nào cô lại bỏ qua đợt thi tốt nghiệp quan trọng như vậy?

Mà đời này, những người đã nợ cô, cô đều sẽ đòi lại gấp bội, ngay từ giờ phút này sẽ bắt đầu...

Thẩm Lan giật mình, đột nhiên ngẩng đầu lên:

– “Không cho con dự thi ư? Nó dám!” Bà lại vỗ vỗ đầu Cố Ninh nói: “Ninh Ninh, con đừng sợ, mẹ sẽ không để cho con xảy ra việc gì, mẹ sẽ không để cho những người đó khi dễ con.”

Cố Ninh mở bàn tay ra:

– “Con vụng trộm đặt máy thu âm trong xe của ông ta để thu thập chứng cứ, mẹ, mẹ ly hôn với ông ta đi, cho dù bây giờ mẹ không ly hôn với ông ta, thì không bao lâu nữa, ông ta cũng sẽ đem chúng ta đuổi ra ngoài đường thôi, ông ta không để ý đến chúng ta một chút nào đâu.”

Thẩm Lan nhìn mấy thứ đồ trong tay Cố Ninh, trong mắt bà hoàn toàn là áy náy, nếu không phải do bà tha thứ cho Cố Xuân Sinh, cứ nhượng bộ cho ông ta, như thế nào Cố Ninh lại đi làm mấy việc này? Con gái của bà chỉ vừa 15 tuổi, vẫn còn là một đứa nhỏ a. Cuối cùng cũng tại bà không bảo hộ tốt cho con gái.

Thẩm Lan lau đi dòng lệ trên khóe mắt, ngữ khí kiên định nói:

– “Ninh Ninh, con yên tâm, cuộc hôn nhân này mẹ nhất định sẽ chấm dứt, mẹ xin lỗi con, về sau mẹ sẽ không để cho con chịu ủy khuất nữa.”

– “Vâng.”

Thẩm Lan nhìn Cố Ninh, yếu ớt trong mắt bà biến mất từng chút một, ngữ khí kiên định nói:

– “Đi thôi, nếu đã đến đây, chúng ta cần phải vào nhìn xem, ông ta đối với mẹ đã bất nghĩa, mẹ cần gì phải để lại mặt mũi cho ông ta.”

Thẩm Lan cũng không đi quản đến hộp quà tặng đang nằm chổng tro trên mặt đất, nắm lấy tay Cố Ninh đi vào phòng lớn.

Cố Ninh đi ở phía sau nhìn bóng dáng của Thẩm Lan, cô có chút ngoài ý muốn, tình huống này so với trong suy nghĩ của cô dường như có chút bất đồng, cô không nghĩ đến mẹ của cô sẽ mang lòng đầy căm phẫn như vậy! Khí thế凛冽, như là thay đổi thành một người khác, làm cho cô cảm thấy bà rất xa lạ.

Nhưng như vậy cũng không có gì không tốt, Cố Ninh nắm chặt tay Thẩm Lan. Cho dù cha của Dương Mộng Đình là Phó thị trưởng thì như thế nào, trong tay cô có chứng cứ, Cố Xuân Sinh vô luận thế nào cũng không thể không chế được.

Vì cái ngày này, cô đã phải chờ đợi rất lâu.

Cô không tin với chứng cứ vô cùng xác thực cô đang nắm trong tay, cha của Dương Mộng Đình còn có thể gian lận, cho dù nhờ vào quyền lợi mà chức vụ của ông ta mang lại, cũng không thể một tay che trời, kiếp trước Thẩm gia khắp nơi gặp phải cản trở, vị Dương phó thị trưởng kia không thể không có công lao, đời này, nếu người đời biết con gái của Phó thị trưởng làm tiểu tam của người khác mười mấy năm, hào quang bay khắp nơi, không thông báo ra bên ngoài làm sao người ta có thể đánh giá?

Cô chẳng những muốn Cố Xuân Sinh phải trả giá thật lớn, mà cha con Dương Mộng Đình cũng không thể thoát khỏi quan hệ, một người cũng đừng mong trốn thoát.

12. Chương 12

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Trần Diễm Hồng nhìn hai mẹ con Thẩm Lan vào cửa thì nhú nhú mày, cũng không nhận thấy được sắc mặt của Thẩm Lan không thích hợp, đổ ập xuống lập tức mắng:

– “Các người không muốn đến đây thì đừng đến, không cần thiết cố ý đến muộn như vậy, đi ra ngoài cho tôi!”

Một phòng người đều sưng sốt, Trần Diễm Hồng từ trước đến nay vẫn không thích Thẩm Lan, bà ta cảm thấy Thẩm Lan gả vào Cố gia, kết hôn với con trai của bà ta là Thẩm Lan đã trèo càn cao, bình thường Trần Diễm Hồng đối với Thẩm Lan không hài lòng lập tức sẽ bày ra ở trên mặt, không ít lần châm chọc khiêu khích, người của Cố gia ai cũng biết. Nhưng lớn tiếng ở trước mặt nhiều người như vậy, không lưu lại một chút mặt mũi nào cho Thẩm Lan, ngược lại đây là lần đầu tiên.

Ai cũng không mở miệng nói chuyện giúp Thẩm Lan, bọn họ cũng chờ xem Thẩm Lan không xuống đài được, chờ để chế giễu Thẩm Lan, tính tình lão thái thái trước giờ vẫn không tốt, không phải là người thiện tâm gì, lần này Thẩm Lan xem như đụng vào huyệt sống ròi.

Ánh mắt Cố Hồng đảo quanh người Thẩm Lan đánh giá một vòng, lúc này mới nghiêng người tiến tới, cười nói với Trần Diễm Hồng:

– “Mẹ, người đừng nóng giận, hôm nay là sinh nhật của mẹ mà, chúng ta vô cùng cao hứng, có lẽ do em dâu ở trên đường có việc trì hoãn, bằng không ai lại cố ý tới trễ chứ.”

Trần Diễm Hồng nghe Cố Hồng ở mặt ngoài thì an ủi, kì thực chính là lời nói lửa cháy đổ thêm dầu, tức giận trong lòng bà ta càng ngày càng đậm, bà ta nói với Cố Xuân Sinh đang ở một bên:

– “Cô ta thật ghê gớm! Cô ta sợ mẹ dựa dẫm vào con! Đợi về sau lúc mẹ không còn đi đứng nổi nữa, không chừng còn ngồi lên trên đầu mẹ.”

Cố Minh Hạo không kiên nhẫn nhìn thoáng qua Thẩm Lan, nói với Cố Xuân Sinh:

– “Con nhanh bảo cô ta giải thích với mẹ con đi, hiếu kính lão nhân cũng không phải chỉ để ở trong lòng, cô ta lại để cho cả nhà chúng ta phải chờ lâu như vậy.”

Cố Xuân Sinh cảm thấy có chút khó chịu, ông ta không nghĩ tới tại thời khắc mấu chốt thế này, Thẩm Lan lại đến đây. Tuy rằng ông ta không thích Thẩm Lan, nhưng cũng không muốn Thẩm Lan mất mặt ở trước mặt nhiều người như vậy, điều này cũng bẽ gãy mặt mũi của ông ta.

Cố Xuân Sinh cố gắng hạ giọng thật thấp:

– “Còn đứng ở đó làm gì? Không nghe thấy sao? Còn không mau giải thích với mẹ đi.”

Lúc này Thẩm Lan đã xác định quyết tâm, một màn này bất quá cũng làm cho bà thấy rõ sắc mặt của người Cố gia, bà nhớ lại đủ mọi sỉ nhục của nhà họ Cố đối với bà trong mấy năm qua, nhớ lại sự nhân nhượng của bản thân bà lúc trước, bà chỉ cảm thấy thật là ghê tởm.

Đến nơi này một lát, ngược lại Thẩm Lan càng đặc biệt bình tĩnh, có lẽ là với ứng câu nói kia, mặc cho ai chết tâm, xấu nhất vẫn cứ như vậy, bà còn sợ cái gì?

Tiếng Thẩm Lan nhàn nhạt:

– “Cố Xuân Sinh, anh có biết hôm nay tôi tới đây là để làm gì không?”

Cố Xuân Sinh giật mình, nhìn biểu tình trên mặt Thẩm Lan, đột nhiên ông ta có dự cảm không tốt lắm.

Thẩm Lan nhìn quanh người có mặt trong phòng này một vòng, nói tiếp:

– “Hôm nay tôi tới, không phải để mừng thọ ẹ của anh, việc này không còn quan trọng nữa, bởi vì bà ta là mẹ anh, chẳng có quan hệ gì với tôi. Cố Xuân Sinh, tôi tới đây là để ly hôn với anh! Chuyện của anh cùng người đàn bà kia, tôi đều biết.”

Đồng tử Cố Xuân Sinh co quắp một chút, quát:

– “Cô nói cái gì?”

– “Tôi nói gì, chẳng lẽ anh không phải là người hiểu rõ nhất sao? Cái gì tôi cũng biết, tôi sẽ không thỏa hiệp đâu.” Thẩm Lan nói xong câu đó, nhìn sắc mặt Cố Xuân Sinh trở nên trắng bệch từng chút một, thế nhưng bà lại cảm thấy có chút khoái trá. Bà chậm rãi nói tiếp: “Hiện tại anh biết sợ rồi sao? Cố Xuân Sinh, anh đi ngoại tình, lại cùng người đàn bà kia sinh con riêng, tuy rằng tôi không được học hành bao nhiêu, nhưng tôi cũng biết đây là tội tròng hôn, tôi sẽ báo với tòa án đưa ra tố tụng, chuyện này, tôi nhất định phải đòi cho được công đạo.”

Thẩm Lan nói xong, không đợi Cố Xuân Sinh trả lời, nghiêng mặt nói cùng Cố Ninh:

– “Ninh Ninh, chúng ta về nhà đi.”

Một phòng người Cố gia đều ngồi đó ngây ngốc, vẫn là Trần Diễm Hồng kịp phản ứng trước tiên, bà ta nghe Thẩm Lan nói muốn đi tòa án tố cáo Cố Xuân Sinh, lập tức cảm thấy nóng nảy, tiến lên một phen nắm chặt lấy Thẩm Lan:

– “Cô không được đi, người đàn bà hư hỏng này cô muốn làm gì? Cô muốn hại con trai tôi sao?”

Thật ra người một nhà Cố gia đều biết sự tồn tại của Dương Mộng Đình, trước kia lúc Thẩm Lan hoài nghi, hai chị gái của Cố Xuân Sinh là Cố Hồng cùng Cố Dương, vì để cho Thẩm Lan đánh mất nghi ngờ, hai người này còn giúp Cố Xuân Sinh đánh lạc hướng vài lần.

Kể từ khi biết được sự tồn tại của Dương Mộng Đình về sau, bọn họ vẫn chế giễu Thẩm Lan như cũ, nhưng bọn họ không nghĩ tới, đột nhiên Thẩm Lan sẽ nói ra những lời khi này, muốn đi tố cáo Cố Xuân Sinh, bọn họ đều vạ phần kinh ngạc.

Thẩm Lan rút tay về, nói:

– “Tôi làm hại con trai của bà ư? Nếu anh ta không làm ra mấy chuyện này, tôi có thể hại được anh ta sao?”

– “Cô là người đàn bà không biết xấu hổ.” Trần Diễm Hồng cũng biết chuyện này nháo lớn ra, bàn về tình hay về lý, vẫn là con trai của bà ta chịu thiệt, bà ta vô luận như thế cũng không để cho cái loại đàn bà không biết xấu hổ như Thẩm Lan đạt được ý đồ. Bất gặp Thẩm Lan muốn đi khỏi, thế nhưng bà ta nhảy đến một bước xa nắm được tóc Thẩm Lan.

Thẩm Lan bị Trần Diễm Hồng nắm tóc kéo về phía sau, trong nháy mắt hai người đánh nhau loạn thành một đoàn, Trần Diễm Hồng nổi danh mạnh mẽ, tuy rằng đã 50, nhưng thân thể vẫn thật khỏe mạnh, vật lộn với Thẩm Lan mới ngoài 30 thế nhưng bà ta vẫn có thể chiếm thế thượng phong.

Người chung quanh nhìn cảnh đánh nhau này, đều không kịp phản ứng, không một người nào chạy đến can ngăn.

Trần Diễm Hồng cười trên người Thẩm Lan, Cố Ninh tiến lên không hề nghĩ ngợi một cước đá vào lưng Trần Diễm Hồng, lão thái bà này đời trước làm ra không ít chuyện thiếu đạo đức, lúc này cô lớn lối như vậy cũng do nóng nảy, hoàn toàn là động tác phản xạ có điều kiện, cô còn không kịp suy nghĩ nữa.

Trần Diễm Hồng bị Cố Ninh đá trúng một cước từ trên người Thẩm Lan ngã xuống đất. Đúng lúc này, Cố Xuân Sinh tiến lên, đánh một bạt tai vào mặt Cố Ninh:

– “Không biết lớn nhỏ, mày đá bà nội mày, không sợ bị Thiên Lôi đánh chết sao?”

Mặt Cố Ninh bị đánh đến lệch hẳn qua một bên, trên mặt lập tức liền xuất hiện 5 dấu ngón tay đỏ tươi, ánh mắt của cô gắt gao nhìn chăm chăm Cố Xuân Sinh, hét:

– “Cho dù có bị Thiên Lôi đánh xuống thì kẻ đáng chết cũng là ông!”

Hận ý quyết tuyệt như vậy, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy sững sốt, trong lòng bỗng chốc sinh ra một trận hàn ý.

Hai con gái của Cố gia đỡ Trần Diễm Hồng đứng lên, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, đột nhiên Cố Ninh tiến lên, xốc một bàn tiệc trước mặt đổ ngã đầy đất. Bàn tiệc bị xốc bất ngờ, từng cái đĩa cái ly đều “loảng xoảng” rớt xuống, xảy ra một tiếng vang thật lớn.

Từ lúc con trai phát đạt về sau, mỗi khi Trần Diễm Hồng đi ở trong thôn đều rất kiêu ngạo hống hách, bà ta cảm thấy bản thân bà ta tài trí hơn người, cho nên khi đãi tiệc sinh nhật, bà rất thích khoe khoang trước mặt không ít người.

Trong thôn không thể so với trong thành phố, mọi người đều là hàng xóm, có động tĩnh gì đều nghe thấy được, lúc này nghe được tiếng vang lớn như vậy, một đám người vốn đang đứng hóng mát ngay tại cửa thôn đều đi tới bên này, bọn họ muốn nhìn một chút xem đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?

Bọn họ vừa đi vào, lập tức nhìn thấy cháu gái của Cố gia đang ngồi khóc ngay cửa, trên mặt con bé còn hằn 5 dấu ngón tay đỏ chót. Cố Ninh ngồi trước cửa, lớn tiếng khóc lên, nói:

– “Con biết cha không cần con và mẹ nữa, năm xưa mẹ đem toàn bộ tiền dành dụm đưa cho cha đi làm ăn. Đến bây giờ trong lòng cậu cùng ông ngoại vẫn còn oán trách mẹ. Hiện tại thật vất vả trong nhà mới tốt lên, cha lại đi tìm người đàn bà xinh đẹp khác, còn sinh ra con riêng, sớm biết như vậy, con tình nguyện để nhà của chúng ta không có tiền như trước đây.”

Một bên Cố Ninh khóc nức nở, một bên còn cố tình trưng ra nửa gương mặt bị tát đến sưng đỏ, khiến cho lòng người kinh hãi, người vây xem không cần đoán, cũng biết là xảy ra chuyện gì. Đứa nhỏ khóc đến lợi hại như vậy, thế nhưng không có một người nào đến dỗ dành, xem ra những gì con bé nói đều là thật.

Đại bộ phận phụ nữ đối tiểu Tam cùng với người đàn ông phụ bạc đều rất chán ghét, người đứng xem ở một bên bắt đầu dùng ánh mắt không được bình thường nhìn vào Cố Xuân Sinh. Thẩm Lan thấy con gái bà khóc đến thương tâm, bà cũng bị dọa cho sợ hãi, lập tức đem Cố Ninh ôm vào trong ngực, nói:

– “Ninh Ninh không khóc, mẹ lập tức ly hôn cùng ông ta, về sau hai chúng ta cũng có thể sống tốt, con còn có mẹ.”

Nói xong lời này, bà lại nghĩ tới chuyện xảy ra vài ngày nay, Thẩm Lan cũng bắt đầu rút nước mắt. Hai mẹ con khóc thành một đoàn, người của Cố gia chỉ đứng nhìn ở một bên, không có ai tiến lên cả.

Đã có người nhỏ giọng nghị luận, chuyện vứt bỏ người vợ kết tóc, bất kể ở nơi nào cũng không có ai thích.

Trên mặt Cố Minh Hạo có chút đông cứng, rốt cuộc nhịn không được nữa mới mở miệng:

– “Đừng khóc lóc ở đây, có chuyện gì về nhà rồi nói.” Ông ta cảm thấy không biết phải giấu mặt mũi vào đâu, việc này không phải để cho người ta thấy được điểm yếu của ông ta sao? Đến lúc đó, sao ông ta có thể còn chỗ đứng trong thôn nữa?

Thôn này được gọi là Cố gia thôn, bảy mươi phần trăm người ở đây đều mang họ Cố, đại bộ phận cũng có chút quan hệ họ hàng với Cố gia ông, Cố Xuân Sinh làm ra chuyện này, chỉ sợ một nhà ông ta cũng sẽ nổi danh, trong tộc hỏi tới, còn không biết phải giải thích như thế nào.

Rốt cuộc Cố Ninh cũng ngừng khóc, ánh mắt hồng hồng nhìn Cố Xuân Sinh:

– “Cha ở nhà chỉ cần hơi khó chịu một chút liền phát giận, lập tức mắng con là thứ phế vật, cuộc thi này con đứng thứ nhì, thật sự con đã rất nỗ lực, cô giáo cũng nói rằng con có thể đậu đại học, con biết cha không thích con, cha có thể mắng con, nhưng không được mắng mẹ con, cha có cái gì bất mãn thì cứ trút lên đầu con, muốn đánh thì cũng đánh con đây, không cần đánh mẹ con.”

Cố Xuân Sinh không biết vì sao Cố Ninh vừa nãy còn lật cả bàn tiệc, bây giờ lại nói ra những lời này, đến khi ông ta bắt gặp người chung quanh nhìn mình bằng ánh mắt không bình thường, rốt cuộc Cố Xuân Sinh cũng hiểu rõ, Cố Ninh là đang tính kế với ông ta! Ông ta bước nhanh lên phía trước, quát:

– “Con nói hưu nói vượn cái gì, sao con lại nói như vậy? Có phải mẹ con đã xúi giục con hay không?”

Thẩm Lan nhìn Cố Xuân Sinh:

– “Tôi xúi giục con bé ư? Tôi xúi giục con bé ở chỗ nào? Anh gạt tôi nhiều năm như vậy, tính kế nhiều năm như vậy, con riêng của anh cùng người đàn bà kia cũng đã lớn như vậy, chị gái anh còn giúp anh gạt tôi, người Cố gia các người không phải muốn bức tử mẹ con chúng tôi sao?”

Dừng một chút, Thẩm Lan cười thê lương nói tiếp:

– “Không phải anh sợ tôi chia tài sản của anh sao, Cố Xuân Sinh, tôi cho anh biết, không dễ dàng vậy đâu. Anh hỏi lương tâm của anh một chút đi, nếu như lúc trước tôi không lấy tiền dành dụm của tôi ra cho anh làm ăn, anh có thể có ngày hôm nay sao? Những thứ của tôi thì như thế nào cũng là của tôi, không phải anh sợ tôi đoạt tài sản của anh sao? Tôi nhất định phải cùng anh tranh giành cho bằng được!”

Đến lúc này, những người vây xem cũng hiểu rõ chân tướng mọi chuyện, ánh mắt mọi người nhìn Cố Xuân Sinh tràn đầy khinh thường, nhìn người Cố gia cũng tràn đầy trào phúng. Người của Cố gia có cái gì đặc ý chứ? Thì ra đứa con trai được Trần Diễm Hồng mỗi ngày đều treo trước cửa miệng hóa ra cũng chỉ như vậy!

Thẩm Lan đỡ Cố Ninh đứng lên, bà hỏi:

– “Ninh Ninh, mặt con có đau lắm không? Chúng ta về nhà đi.”

– “Vâng.” Về mặt Cố Ninh cô đơn gật gật đầu.

Trần Diễm Hồng nghe thấy mẹ con Thẩm Lan muốn đi, lập tức bước đến ngăn đón ở phía trước.

– “Các người không được đi.”

Thẩm Lan đã khôi phục bình tĩnh, nhàn nhạt hỏi lại:

– “Như thế nào, chẳng lẽ bà còn muốn bắt tôi lại giam ở đây, mỗi một người nhà họ Cố các người đều tính toán tốt thật, trước kia là do mắt tôi mù mới nhìn lầm các người.”

Trần Diễm Hồng không quản được nhiều như vậy, bà ta chỉ biết không thể để cho Thẩm Lan đi thừa con trai của bà ta.

– “Để cho họ đi đi.” Cố Minh Hạo đứng ở một bên mở miệng.

Ông ta biết chuyện này, nếu không giải thích rõ ràng đã để cho Thẩm Lan rời đi, sau lưng người khác không biết sẽ nhìn ông ta như thế nào, mặt mũi già nua của ông ta cũng lập tức vút sạch, nhưng mà lúc này ngăn cản Thẩm Lan, thì có thể giải thích được cái gì? Không phải để cho những người này càng chế giễu thêm sao? Nhìn xem ông ta đã bạc đãi con dâu và cháu gái khắc nghiệt như thế nào?

Hôm nay đã đủ mất thể diện lắm rồi.

Trần Diễm Hồng chần chờ một lúc, tiếng Cố Minh Hạo lại rống lên:

– “Để cho bọn họ đi!”

Cố Minh Hạo làm chủ trong nhà, nói chuyện luôn là nói một chữ không thích nói hai, Trần Diễm Hồng cũng nghe ra được ông ta đang tức giận, bà ta có chút do dự.

Lúc này, chiếc taxi chở Thẩm Lan đến đây vẫn không rời đi, là do Thẩm Lan sợ một lát quá trễ lại không bắt được xe trở về thành phố, bà tình nguyện trả nhiều tiền, cũng không muốn ngồi chung xe với Cố Xuân Sinh, cho nên bà đã căn dặn tài xế chờ ở một bên, tiền xe bà sẽ trả gấp đôi. Tài xế taxi là người đàn ông sắp 30 tuổi, đem xe ngừng ở ven đường, khi nghe thấy động tĩnh thì anh ta bước tới, lúc này nhìn thấy như vậy trong lòng anh ta cũng tràn đầy cảm phẫn.

– “Chị, hôm nay tôi mang chị đi, tôi xem ai dám ngăn cản! Tiền xe một đồng tôi cũng không lấy.” Tài xế từ trong đám người đi ra cất tiếng nói. Anh ta lại trừng mắt nhìn Cố Xuân Sinh còn đứng ở một bên, gắt mặt nói: “Phi, hôm nay tao coi như cũng được nhìn thấy, như thế nào là khi dễ vợ đánh con gái, đàn ông phong lưu là thứ bại hoại, mẹ nó, mày không xứng là đàn ông!”

Mặt Cổ Xuân Sinh tái đi rồi chuyển sang xanh lét, chung quy không có nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm hai mẹ con Thẩm Lan lên xe rồi đi.

13. Chương 13

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Khi mẹ con Cổ Ninh về đến nhà đã hơn chín giờ đêm, Cổ Ninh nhìn ánh mắt mình đang đỏ hoe trong gương, cùng một nửa bên má đang sưng to, cẩn thận chạm vào, cô đau đến phải than nhẹ một tiếng, Cổ Xuân Sinh xuống tay thật là độc ác. Cô cảm thấy thập phần may mắn vì ngày mai là cuối tuần, bằng không bộ dạng cô thành ra thế này, cô thật không biết phải đi đến trường như thế nào. Còn có một tuần nữa là đến lúc dự thi, có xin phép chủ nhiệm lớp để nghỉ học chắc cũng sẽ không được đồng ý.

Hôm nay đã náo loạn một trận như vậy, xem như hai mẹ con cô đã xé rách mặt với bọn người giả dối của Cổ gia, mọi người đều nhìn thấy Cổ Xuân Sinh đã tát cô một cái.

– “Ninh Ninh, sao con còn ở bên trong chưa ra vậy? Mặt con còn đau không?” Thẩm Lan thấy Cổ Ninh bước vào phòng tắm mãi mà không có đi ra, bà có chút bận tâm, cho nên đứng ở ngoài gõ cửa phòng tắm.

Cổ Ninh mở cửa, nói:

– “Con không sao.”

Thẩm Lan xem như đối với Cổ gia đã hết hy vọng, nhìn nửa bên má đã sưng to của con gái, bà nghĩ hẳn là con bé cũng chỉ còn hận ý đối với Cổ Xuân Sinh:

– “Mẹ đã lấy ít đá, con rửa mặt rồi phải không? Cổ Xuân Sinh xuống tay thật độc ác.”

Cổ Ninh ngồi trên sô pha, nhận lấy đá chườm mà Thẩm Lan đã dùng vải thưa bọc lại, vừa xoa lên má, vừa nói:

– “Mẹ, chúng ta báo án đi.”

– “Ừ.” Trong lòng của Thẩm Lan cũng âm thầm tính toán cho chính mình.

– “Mẹ không thể dễ dàng ly hôn được, thứ gì nên lấy một phần mẹ cũng sẽ không bỏ qua đâu.”

– “Ngày mai chúng ta sẽ đi gặp luật sư, cha của bạn học chung lớp với con rất am hiểu mấy vụ án ly hôn thế này, chúng ta lại có chứng cứ, nhất định sẽ thắng kiện.”

Góc độ của máy quay được Cổ Ninh bố trí trong xe Cổ Xuân Sinh không được tốt, chỉ quay được hình ảnh hai người ôm nhau, không quay rõ được gương mặt, nhưng máy ghi âm đặt ở phía dưới thì có thể thu lại việc Cổ Xuân Sinh cùng Dương Mộng Đình nói chuyện với nhau, tính kế giải quyết Thẩm Lan phải ly hôn tay trắng như thế nào, còn có việc một nhà bốn người bọn họ cổ động lẫn nhau.

Lúc Thẩm Lan nghe được mấy điều này, ngược lại bà bình tĩnh dị thường, bà đối với Cổ Xuân Sinh chỉ còn lại nồng đậm hận ý, tình cảm vợ chồng mười mấy năm vào giờ phút này, toàn bộ đều biến mất.

Ngày này là một ngày khó khăn nhất đối với bà từ lúc chào đời tới nay, nhưng cuộc sống này dù sao vẫn phải qua, nếu bà yếu đuối, chỉ khiến cho Cổ Xuân Sinh được một tác lại muốn tiến thêm một bước, bà còn có con gái, bà không thể để cho con gái của mình thất vọng.

– “Ninh Ninh, làm khó cho con rồi.”

Ngày hôm sau, hai mẹ con cùng đi đến văn phòng luật của Ninh Thanh Dương, Ninh Thanh Dương đã sớm ngồi ở văn phòng chờ hai mẹ con Cổ Ninh.

Ông bất động thanh sắc đánh giá hai mẹ con Cố Ninh vào cửa, cuối cùng đem tầm mắt dừng lại trên người Cố Ninh, cười cười rồi nói:

– “Cháu chính là Cố Ninh, bạn... bạn học của Ninh Ngật phải không?”

Thiếu chút ông đã lỡ lời, may mắn là phản ứng nhanh, cho tới bây giờ Ninh Ngật cũng chưa từng ở trước mặt ông nói về một nữ sinh nào, lần này lại cố ý vì một người bạn nữ chung lớp nhờ cậy người cha này, con trai của mình ông còn không rõ ràng sao? Lúc nào thì yêu thích bạn chung lớp chứ? Ninh Thanh Dương cảm thấy kỳ quái.

Sau khi chào hỏi đơn giản, hai mẹ con ngồi xuống. Cố Ninh lấy ra bản sao ghi âm cùng video, còn có một xấp ảnh chụp bộ dáng ngày hôm qua của Cố Ninh, trên ảnh là hình nửa bên má sưng đỏ của Cố Ninh, tóc tai hỗn độn, trong hốc mắt ngấn lệ.

Không cần nói cũng biết, đây là chứng minh của Cố Xuân Sinh bạo hành. Một cái tát kia, cô nhất định không chịu oan uổng, cuối cùng cô sẽ làm cho Cố Xuân Sinh phải hối hận. Cố Ninh đem đồ vật đưa cho Ninh Thanh Dương, lại đem tình huống đại khái của đôi bên, những điểm lợi hại, khách quan trình bày một lần, cuối cùng thật cẩn thận hỏi thêm một câu:

– “Cha của Dương Mộng Đình là Phó thị trưởng, điểm này, có thể ảnh hưởng đến quyết định của thẩm phán hay không?”

Ninh Thanh Dương hết sức ngoài ý muốn, ông đã tiếp nhận vô số ủy thác, còn chưa gặp một đương sự nào có thể bình tĩnh như Cố Ninh vậy, hơn nữa nhìn chứng cứ xác đáng đã ở trước mắt, chứng tỏ người ủy thác đã suy xét vô cùng kín đáo, thu thập đầy đủ chứng cứ như vậy, án tử cơ hồ trở thành kết cục đã định.

Vụ án này nếu đem ra tố tụng, phần thắng tuyệt đối không khó.

Đối phương chỉ là một đứa con gái mười mấy tuổi, Ninh Thanh Dương cảm thấy thật bất khả tư nghị, chỉ sợ đại bộ phận người trưởng thành cũng không làm được như vậy, trong lòng Ninh Thanh Dương âm thầm suy nghĩ, cô gái nhỏ này không riêng gì có vẻ bề ngoài xinh đẹp, chỉ số cảm xúc cùng chỉ số thông minh đều không thấp, ánh mắt con trai mình quả thật không sai, chẳng qua... Chỉ sợ con trai mình không hẳn có thể khống chế được cô gái nhỏ này...

Ninh Thanh Dương suy tư xong, lúc này mới nói:

– “Đưa ra tòa án, tội trùng hôn này của Cố Xuân Sinh nhất định có thể phán xuống, các người thu thập được chứng cứ đầy đủ như vậy, Cố Xuân Sinh muốn chống chế cũng chống chế không được, huống hồ, con gái của Dương phó thị trưởng làm ra loại chuyện này, nếu như việc cấu kết cùng người đã có gia đình bị người ngoài biết, phỏng chừng chính Phó thị trưởng sẽ có việc phải bận bịu giải quyết, hẳn là bàn tay của ông ta cũng duỗi không dài đến như vậy, sẽ không ảnh hưởng đến phán quyết của tòa án đâu.”

Nghe luật sư nói như vậy, Thẩm Lan mới nhẹ nhàng thở ra. Ninh Thanh Dương chú ý đến má phải sưng đỏ của Cố Ninh, so với trên hình chụp đã bớt sưng rất nhiều, ông lại tiếp tục hỏi:

– “Đây là cha cháu đánh cháu sao? Cháu có khỏe không?”

Con gái xinh đẹp như vậy mà cũng có thể hạ tay đánh nặng như thế, người đàn ông kia quả thật đủ độc ác. Cố Ninh nhàn nhạt trả lời:

– “Ông ta không còn là cha của cháu nữa rồi.”

Ninh Thanh Dương như có điều đảm chiêu nhìn Cố Ninh, ông đã thụ lý vô số vụ án, người nào chưa từng thấy qua, nhân lực nhìn người ông đương nhiên vẫn phải có, cô gái nhỏ hiện tại đã có khí thế như vậy, về sau chắc chắn càng cường đại hơn, tất làm nên nghiệp lớn a.

– “Cháu đã xác định như vậy, tôi sẽ lập tức đưa ra thông báo luật sư cho ông ta, bắt quá vì lợi ích của các vị mà suy xét, tôi đưa ra gợi ý, các vị tốt nhất cùng ông ta giải quyết riêng đi.”

Cố Ninh có chút ngoài ý muốn:

– “Tại sao? Không phải ngài đã nói tòa án nhất định sẽ định tội cho ông ta à?”

– “Mức phạt của tội trùng hôn được cân nhắc rất nhẹ, điều thứ 258 quy định: “Đã kết hôn mà phạm tội trùng hôn, hoặc biết rõ người khác đã có gia đình mà vẫn cùng kết hôn, mức phạt là hai năm tù giam hoặc là giam ngắn hạn, nếu Cố Xuân Sinh thụ án trong tù có biểu hiện tốt, hoặc là có con đường nào khác, rất có khả năng không cần đến một năm là có thể được ra tù, trước kia thành phố Z đã có tiền lệ án phạt này, phán quyết lúc đó cũng không thể khiến cho đương sự hài lòng, cho nên tôi mới đề nghị các vị giải quyết riêng, tranh thủ phân chia tài sản cùng với tiền bồi thường cũng sẽ được nhiều hơn.”

Cố Ninh giật mình, trước kia cô còn chưa suy xét đến việc này, cô chỉ nghĩ làm thế nào để đánh ngã Cố Xuân Sinh. Lý trí nói cho cô biết, phân tích của Ninh Thanh Dương xác thực có lý, nhưng vừa nghĩ đến việc không thể đem Cố Xuân Sinh đưa vào trong tù, cô quả thật cảm thấy có chút mất mát.

Cố Ninh quay đầu nhìn qua Thẩm Lan, hỏi:

– “Mẹ, mẹ cảm thấy thế nào?”

– “Một năm tù giam ngược lại tiện nghi cho ông ta, Ninh Ninh, con muốn thế nào thì làm như vậy đi, dù sao mẹ cũng muốn ly hôn với ông ta.”

Cố Ninh không suy nghĩ lâu, ở trong lòng thở dài một tiếng:

– “Vậy thì dựa theo những gì ngài nói mà làm đi.”

Ninh Thanh Dương gật gật đầu:

– “Tôi sẽ tận lực giúp các vị lấy lại tài sản, trong tay các vị có chứng cứ xác thực đối phương phạm tội trùng hôn, đối phương có khả năng sẽ phải chấp nhận giải quyết riêng, vì phòng ngừa đối phương di dời tài sản, hôm nay tôi sẽ phát thông báo cho ông ta, hiện tại giao chứng cứ cho tôi.”

Khi Cố Xuân Sinh nhận được thông báo của luật sư, cùng với đoạn ghi âm và video đã được sắp xếp lại thì rất giận dữ. Ông ta không nghĩ tới sẽ bị mẹ con Cố Ninh nắm được chỗ sơ hở. Vốn dĩ Cố Xuân Sinh tìm người đại diện là luật sư tốt nhất – Chu Viễn, nhưng Chu Viễn vừa nhìn thấy những chứng cứ này, lại nghe thấy người đại diện của đối phương là luật sư nổi tiếng Ninh Thanh Dương, Chu Viễn lập tức khuyên Cố Xuân Sinh giải quyết riêng.

Ninh Thanh Dương ở trong giới rất có tiếng, đặc biệt thụ lý các vụ án ly hôn, không nắm chắc phần thắng nhất định sẽ không tiếp nhận, huống hồ nhìn vụ án này, kết cục giống như đã định sẵn, muốn tìm lỗi hổng của luật pháp để luồn lách cũng không có biện pháp.

– “Nếu ông không đồng ý giải quyết riêng, có khả năng tội trùng hôn sẽ định xuống, tài sản hiện trong tay ông, đều thuộc về tài sản sau khi kết hôn, khách quan mà nói, vợ trước của ông cũng có một nửa sở hữu. Hơn nữa là do ông phạm sai trước, trong tay bọn họ lại có chứng cứ, chứng minh được ông muốn dùng thủ đoạn phi pháp để cướp đoạt quyền phân chia tài sản của đối phương, cùng với bạo hành gia đình, cứ như vậy bồi thẩm đoàn chắc chắn sẽ nghiêng về phía vợ trước của ông, ông chẳng những không chiếm được tiện nghi khi phân chia tài sản, còn có khả năng sẽ bị phán ba năm tù giam.”

– “Ba năm tù? Cô ta dám!” Cố Xuân Sinh nhìn giấy thỏa thuận ly hôn mà đối phương đưa tới, nắm chặt nắm tay, ông ta đã xem thường Thẩm Lan, thì ra Thẩm Lan vẫn không có hồ đồ.

Thẩm Lan không phải chỉ cần một phần tài sản nhỏ, mà muốn là hai phần ba tài sản của ông ta! Ông ta vất vả gây dựng giang sơn bao lâu nay, làm sao có thể cam tâm chấp tay nhường cho Thẩm Lan!

Dương Mộng Đình ngồi ở bên cạnh cũng nổi giận, khí thế kiêu ngạo nói:

– “Cô ta thật là công phu sư tử ngoạm, muốn nhiều như vậy, không có cửa đâu, chỗ nào có thể do cô ta nói muốn bao nhiêu thì phải được bấy nhiêu, nhiều nhất cho cô ta 50 vạn, con tiện nhân kia muốn thì lấy, không cần thương lượng, nếu cô ta muốn nhiều hơn, một phân tiền chúng ta cũng không cho!”

Chu Viễn nhìn đôi nam nữ trước mặt cũng rất bất đắc dĩ, vụ án này đã thể hiện rõ ràng ra ngoài mặt rồi, hai người kia còn làm như không rõ tình huống, nói bậy nói bạ ở chỗ của ông ta, nếu không phải ông ta nhìn thấy hai người này là những kẻ ngu ngốc lăm của nhiều tiền, ông ta đã sớm đem người đuổi ra ngoài rồi.

Lúc này, di động trên bàn làm việc của Chu Viễn vang lên, nhìn xuống thấy có cuộc gọi, Chu Viễn nhận lấy rồi đứng lên.

– “Luật sư Chu à, nghe nói hôm nay anh nhận một vụ án?” Giọng Ninh Thanh Dương từ đường dây xa xăm bên kia truyền tới.

Chu Viễn cười cười:

– “Tin tức của anh nhanh thật, làm sao, có gì chỉ giáo?”

– “Đương sự của tôi, muốn tìm đương sự của anh tâm sự đôi điều, nếu tôi đoán không sai, Cố Xuân Sinh cùng người phụ nữ kia chắc là đang ở văn phòng của anh, anh xem có thể không?”

– “Gặp mặt trò chuyện sao?”

Ninh Thanh Dương cười cười, nói:

– “Không, chỉ ân cần thăm hỏi vài câu qua điện thoại thôi.”

Chu Viễn suy tư một lúc, quan hệ cá nhân của ông ta cùng Ninh Thanh Dương cũng không tệ, năm đó hai người là từ một văn phòng luật đi ra. Vụ án này quả thật không có con đường sống để quay về, mấu chốt là hai người ở trước mắt ông đây, còn đặc biệt làm cho người ta thấy phản cảm.

Chu Viễn ngẩng đầu nhìn vẻ mặt tràn đầy phẫn hận của đôi nam nữ trước bàn làm việc, ông ta hướng về phía Dương Mộng Đình nhàn nhạt nói:

– “Cố tiên sinh, vợ trước của ông muốn tâm sự đôi điều.”

Cố Xuân Sinh sửng sốt, sau khi kịp phản ứng thì mặt âm trầm nói,

– “Cô ta còn dám gọi điện thoại tới đây, cô ta ngược lại thật là có bản lĩnh! Trước kia tôi đã xem thường cô ta.”

Cố Xuân Sinh vươn tay muốn chém giết microphone, lại bị Chu Viễn lui về phía sau một bước tránh đi.

– “Cố tiên sinh, người đối phương muốn tìm là Dương nữ sĩ, bên kia nói nếu như ông tiếp điện thoại, sẽ lập tức cúp máy.”

Dương Mộng Đình cảm thấy rất cổ quái, tiếp nhận điện thoại từ tay Chu Viễn, đem ống nghe đặt sát bên tai.

14. Chương 14

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

– “Bà cùng Cố Xuân Sinh không đồng ý ký giấy thỏa thuận li hôn thì coi như xong, vừa vặn chúng tôi cũng thay đổi chủ ý.”

Người ở đầu dây bên kia không phải Thẩm Lan, mà là giọng của một người còn rất trẻ.

Dương Mộng Đình giật mình, một giây sau lập tức tỉnh ngộ:

– “Mày là Cố Ninh.”

Cố Ninh ở trong lòng cười lạnh, phản ứng của người đàn bà này quả thật rất nhanh. Giọng cô lạnh như băng, ân cần thăm hỏi:

– “Bà khỏe chứ?”

Dương Mộng Đình vì ngày hôm nay, đã chuẩn bị rất nhiều năm, bà ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, người không được bà ta để vào trong mắt – Thẩm Lan sẽ phát uy kèm chế bọn họ như vậy.

Tất cả chuẩn bị cùng thiết kế của bà ta, bởi vì đoạn ghi âm kia, ngược lại biến thành chứng cứ phản chiến trong tay Thẩm Lan. Dương Mộng Đình trong lòng lộp bộp một chút, nghe đối phương nói như vậy, bà ta có một loại dự cảm không tốt, bà ta không tin đối phương sẽ dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Dựa theo những gì Cố Xuân Sinh kể, chuyện Cố Ninh gây ra trong bữa tiệc sinh nhật của Trần Diễm Hồng tối hôm qua, đúng là rất kỳ quái. Thẩm Lan yếu đuối lâu như vậy, đột nhiên lại trở nên cứng rắn kiên cường, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là có người ở phía sau lửa cháy đổ thêm dầu. Ngẫm nghĩ lại mọi chuyện, bà ta đoán chắc, chỉ có Cố Ninh chứ không phải ai khác. Tiểu quỷ này, so với Thẩm Lan thì khó đối phó hơn.

– “Mày muốn làm gì? Mặc kệ mày muốn làm gì, tao cũng không để ày được như ý đâu! Thúc thời thì cầm tiền rồi biến đi cho tao, đừng đặt điều kiện, bằng không tao sẽ khiến cho hai mẹ con mày một phen tiền cũng không lấy được!”

Dương Mộng Đình điên cuồng quát tháo. Bà ta ngẫm lại, cho dù đối phương có thế nào thì cũng chỉ là một đứa trẻ, bất quá có thể thông minh hơn so với mẹ nó mà thôi, chẳng lẽ có thể làm ra cái gì nghiêm trọng sao?

Giọng Cố Ninh nhàn nhạt:

– “Chúng tôi đã bàn bạc với luật sư rồi, cho dù có náo loạn đến tòa án, Cố Xuân Sinh cũng phạm sai lầm trước. Chẳng những phải ngồi tù mà việc phân chia tài sản, ông ta cũng không thể chiếm ưu thế, ít nhất mẹ tôi sẽ có thể lấy được một nửa. Nếu như vậy, chúng tôi quyết định đi theo đúng trình tự của pháp luật, tờ giấy thỏa thuận li hôn kia cũng trở thành phế thải.”

Ngực Dương Mộng Đình hơi hơi phập phồng:

– “Mày không biết xấu hổ! Tiền của Xuân Sinh, hai mẹ con tiện nhân bọn mày đừng nghĩ lấy được một đồng!”

Cố Xuân Sinh nhìn Dương Mộng Đình rít gào trong điện thoại, ông ta không yên tâm, vội vàng hỏi:

– “Cô ta nói cái gì? Em đừng cứng rắn quá, vừa nãy không phải luật sư đã nói rồi sao? Chuyện này náo loạn đến tòa án, anh phải ngồi tù đó!”

Ông ta sợ rằng Dương Mộng Đình lại giở tính tình đại tiểu thư ra khiến cho sự tình càng thêm nghiêm trọng. Dương Mộng Đình nghe xong lời Cố Xuân Sinh nói, lúc này mới lấy lại tinh thần. Vừa rồi bà ta làm sao vậy? Nếu Thẩm Lan thật sự đi đến tòa án khởi tố, thua thiệt không phải là bọn họ sao, cứng rắn quá cũng không tốt, có khi lại phạm phải sai lầm. Vừa rồi nghe giọng nói đầu dây bên kia rất trầm ổn, chắc chắn đối phương rất tự tin, mới có thể không chế cảm xúc tốt như vậy.

Chưa từng có ai dám uy hiếp bà ta, cho dù bà ta đã cùng chung sống như vợ chồng với Cố Xuân Sinh mười mấy năm, Cố Xuân Sinh cũng chưa từng dám to tiếng với bà ta một lần, mọi việc lớn nhỏ đều thuận theo ý bà ta.

– “Nó... bọn họ nói muốn đi đến tòa án khởi tố anh.” Dừng một chút, Dương Mộng Đình còn nói: “Xuân Sinh, anh yên tâm, em không để cho anh ngồi tù đâu.”

– “Em không để cho anh ngồi tù sao? Đây không phải là em nói được làm không được ư? Anh van em đó, cô ta muốn cái gì em cứ cho cô ta đi! Không nên cùng cô ta tính toán nữa! Người đàn bà kia đang nổi điên, trên tay lại có băng ghi âm cùng video, rõ ràng đã chuẩn bị từ lâu rồi, không nên cùng cô ta cứng đối cứng nữa.”

Ông ta phẫn đấu nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có được thân phận cùng địa vị như hôm nay, không thể cứ như vậy bị hủy hoại được, ông ta không thể thừa nhận sẽ có một ngày ông ta bị bỏ tù, biến thành tù nhân, để cho người ngoài nghị luận sau lưng.

Dương Mộng Đình nhìn Cố Xuân Sinh liếc mắt một cái, mấy chuyện đó bà ta làm sao không biết, nhưng lúc này từ trong miệng Cố Xuân Sinh nói ra, bà ta lại cảm thấy có chút cổ quái. Dương Mộng Đình cố nén tính tình, hỏi đầu dây bên kia:

– “Điều kiện của các người là gì?”

- “Cố Xuân Sinh tay không ra khỏi nhà.” Cố Ninh từng câu từng từ nói.
- “Các người nghĩ cũng đừng nghĩ, không cần quá phận!” Dương Mộng Đình không nghĩ tới đối phương lại dám ra công phu sư tử ngạo như vậy.
- “Xem ra bà vẫn chưa rõ tình huống, bây giờ là bà cầu xin tôi, thái độ này của bà không phải thái độ đi cầu người khác.” Dừng một chút, Cố Ninh còn nói: “Tính ra, tôi còn phải cảm tạ bà, vài năm nay công ty Cố Xuân Sinh có thể phát triển tốt như vậy, Dương phó thị trưởng vì ông ta mở cửa sau không thể không có công lao, bằng không chúng tôi cũng không lấy được nhiều tiền như vậy.”
- “Mày ít nói xấu người khác đi! Mày có chứng cứ gì.”

- “Nếu tôi có thể lấy được chứng cứ Cố Xuân Sinh ngoại tình, bà đoán tôi có thể lấy được chứng cứ Dương Phó thị trưởng vì Cố Xuân Sinh thương lượng đi cửa sau hay không? Vì ngày này, bà đã chuẩn bị lâu bao nhiêu, thì tôi cũng chuẩn bị lâu bấy nhiêu.” Dừng một chút, Cố Ninh còn nói: “Đã sắp đến nhiệm kỳ mới, chắc bà cũng không muốn nhìn thấy Phó thị trưởng bởi vì tác phong cá nhân có vấn đề, chẳng những tiền đồ toàn bộ đều bị hủy, còn phải chịu sự thẩm vấn của cơ quan điều tra, cuối cùng bị phán bỏ tù chứ?”

Dương Mộng Đình đem móng tay đâm vào lòng bàn tay, trong lòng có chút hốt hoảng, quát:

- “Mày... mày có chứng cứ gì?”
- “Dương Bằng, tôi nói ra cái tên này cho bà biết, hẳn là trong lòng bà đã hiểu rõ, cuối năm trước tại công trình ở thành Tây, Dương phó thị trưởng và anh họ Dương Bằng của bà, còn có Cố Xuân Sinh, ba người bọn họ đã làm cái gì...”

Lúc Dương Mộng Đình nghe được hai chữ “Dương Bằng”, bà ta lập tức bước lui nửa bước, chờ đến khi bà ta nghe xong lời Cố Ninh nói, tim bà ta không thể khống chế đập loạn xạ trong ngực.

Năm trước xây dựng quốc lộ, vừa vặn phải đi ngang qua thành Tây, cha của Dương Mộng Đình đã đem tin tức này tiết lộ cho Cố Xuân Sinh biết trước, mảnh đất ở thành Tây, vốn đã tiếp cận với ngoại ô, không đáng giá bao nhiêu tiền.

Cố Xuân Sinh cùng Dương Bằng, hai người lại cấu kết với nhau, đem giá tiền hạ xuống đến mức thấp nhất để thu mua, rất nhiều người không đồng ý bán đất. Sau này, một vị chủ hộ có thái độ phản đối việc thu mua mạnh nhất, nửa đêm uống rượu, “Không cần thận” ngã từ trên nóc nhà xuống. Tiếp theo, những người còn chưa chịu bán đất, ngẫu nhiên lại gặp phải dân anh chị, sau khi bị “Nhắc nhở”, cũng lập tức thu liễm lại, việc thu mua trở nên thuận lợi hơn hẳn.

Nửa năm sau, thời điểm chính phủ thu mua lại, giá tiền được nâng cao lên gấp mười lần. Cha con Dương Mộng Đình nắm giữ 4 phần, Cố Xuân Sinh cùng Dương Bằng mỗi một người đều nắm trong tay 3 phần lợi nhuận. Dương Mộng Đình vẫn cho rằng chuyện này đã làm rất cẩn thận, cũng đã qua lâu như vậy, hai mẹ con Cố Ninh làm sao mà biết?

Thấy đối phương nửa ngày không nói chuyện, Cố Ninh còn nói:

- “Chính bà tự suy nghĩ đi, bà muốn tiền, hay là muốn Cố Xuân Sinh cùng Phó thị trưởng đều trở thành tù nhân, tôi chỉ có hai bàn tay trắng, bà bức tôi như vậy, tôi cũng không cần lại để đường lui. Cho dù tôi không có năng lực chống lại Phó thị trưởng, nhưng có rất nhiều người đang muốn ông ta vấp ngã để thay vào vị trí đó, chỉ cần đạt được mục đích, tôi không để ý đến thủ đoạn, liều mạng tôi cũng muốn sở hữu, tôi sẽ biến những gì hôm nay tôi nói thành hiện thực, chớ nóng nảy cũng sẽ nhảy tường. Nếu bà muốn tốt đẹp, ngày mai lúc 12 giờ gặp lại ở văn phòng luật sư, bằng không bà cứ chờ đọc tin tức về cha bà ở trên mặt báo đi.”

Nói xong, Cố Ninh không đợi đối phương trả lời, liền cúp điện thoại. Dương Mộng Đình ngã ngối trên ghế, trong lòng bàn tay đều đổ đầy mồ hôi.

Cố Xuân Sinh vội vàng tiến lên phía trước hỏi:

- “Sao em lại cúp điện thoại, Thẩm Lan nói cái gì vậy? Cô ta đưa ra yêu cầu gì, nếu không chúng ta ký giấy thỏa thuận li hôn đi.”

- “Vô dụng, không ký nữa.” Dương Mộng Đình nhìn phía trước, tầm mắt không biết đang dừng ở chỗ nào.
- “Sao lại không ký? Chẳng lẽ em muốn anh đi tù sao?” Cố Xuân Sinh nhin không được hỏi tiếp.

Dương Mộng Đình lắc lắc đầu:

- “Bọn họ đổi ý, hiện tại bọn họ muốn anh tay không rời khỏi nhà.”
- “Cái gì?” Giọng Cố Xuân Sinh đột nhiên cất cao: “Không thể được!”

Dương Mộng Đình giương mắt, nhìn về mặt tức giận của ông ta, đáp:

- “Chỉ sợ lần này không được cũng phải được.”

Cố Ninh cầm điện thoại đưa cho Ninh Thanh Dương:

- “Chuyện kể tiếp, phải nhờ Ninh luật sư rồi, 12 giờ ngày mai, hẳn là bọn họ sẽ đến văn phòng luật của ngài.” Dừng một chút, Cố Ninh còn nói: “Chúng tôi sẽ dựa theo tiêu chuẩn thu phí của ngài, trả thù lao 8% trên tổng số tài sản chúng tôi nhận được.”

Chuyện được giải quyết thuận lợi ngoài dự tính, Ninh Thanh Dương cười cười nói:

- “Cứ như vậy, tôi giống như không cần làm gì mà cũng có thể cầm tiền lương.”

Cố Ninh nghiêm mặt nói:

- “Nếu như không có ngài, chỉ sợ bọn họ không chịu đi vào khuôn khổ, còn phải nhờ ngài chú ý giúp, chung quy cháu cái gì cũng không biết.”

Ninh Thanh Dương giao tế rất rộng, quan hệ với không ít người, trong lòng Cố Ninh rõ ràng, nếu như không có Ninh Thanh Dương trấn giữ ở đây, sự tình sẽ không thuận lợi như vậy. Ninh Thanh Dương thu liễm nụ cười trên mặt, ông nói:

- “Cháu yên tâm, tôi sẽ cẩn thận, sẽ không để cho bọn họ di dời tài sản.” Dừng một lúc, Ninh Thanh Dương quan sát nét mặt Cố Ninh, còn nói thêm:
- “Thứ cho tôi mạo muội, những gì vừa nãy cháu nói đều là sự thật ư? Cháu từ chỗ nào biết được?”

Chuyện bí ẩn như vậy, người bình thường không có khả năng biết. Ngay từ đầu ông đã kinh ngạc vì sự trầm ổn của Cố Ninh.

Từ khi gọi điện thoại, những gì đối phương đang tính toán trong lòng, cô gái nhỏ này sớm đã đem hết thấy mọi chuyện nắm giữ trong lòng bàn tay, giống như đang chơi cờ, sớm đã định liệu trước từng bước. Chỉ là dùng đi động của ông thông báo mà thôi, có lẽ cô bé muốn gia tăng cảm giác áp bách cho đối phương.

Lúc này, Thẩm Lan cũng kịp phản ứng, bà hỏi:

- “Ninh Ninh, những gì vừa nãy con nói... Làm sao con biết vậy?”

Ngữ khí Cố Ninh nhàn nhạt:

- “Có lần con ở nhà, nghe thấy Cố Xuân Sinh cùng người khác gọi điện thoại, từ cuộc trò chuyện của bọn họ mà con biết được.”

Ninh Thanh Dương gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, nhìn ánh mắt Cố Ninh đắm chiêu một lúc:

- “Chẳng lẽ, bắt đầu từ lúc đó cháu đã chuẩn bị hết thấy?”

Trong lòng ông thâm nghĩ, nói như vậy tâm tư của đứa nhỏ này cũng quá sâu đi, chỉ sợ người trưởng thành cũng chưa chắc có thể bắt động thanh sắc làm được như vậy, còn có thể nhẫn nại như thế, chỉ sợ...

Cố Ninh đón nhận tầm mắt của Ninh Thanh Dương gật gật đầu.

Nói như vậy tuy rằng hơi gượng ép, nhưng miễn cưỡng cũng có thể giải thích được thái độ và hành vi của cô trong khoảng thời gian này, cô tình nguyện để cho người nghĩ rằng cô là người máu lạnh, nhưng tuyệt đối không nguyện ý để cho người khác biết cô đến từ 10 năm sau. Chung quy chuyện này rất huyền huyền, chỉ sợ cô có nói người khác cũng không tin, cô sẽ đem bí mật này, chôn sâu tận đáy lòng.

Vừa rồi những gì cô nói trong điện thoại, là những chuyện mà đời trước cô biết, bất quá kiếp trước khi cô phát giác được những việc này, căn cơ của cha Dương Mộng Đình đã ổn định, ông ta lại tìm được ngọn núi lớn để dựa vào, cho nên ông ta làm gì cũng không sợ hãi, những chuyện xấu xa mà lúc trước ông ta làm, không có cách nào để điều tra ra.

Nhưng bây giờ thì không giống như vậy, chung quy người của Bạch gia vẫn chưa xuất hiện, mà cô lại nắm giữ tiên cơ. Đời trước hai người kia đối xử với cô như thế nào, đời này cô sẽ trả về y như thế, cho dù cô có bị người đời nguyên rủa là ác độc, cô cũng cam tâm. Nếu có thể bảo vệ ẹ cô và người thân của cô không bị thương tổn, cô tình nguyện làm người ác độc.

Cố Ninh nghiêng mặt nói với Thẩm Lan:

– “Mẹ, con xin lỗi, con không nói ẹ biết sớm.”

Thẩm Lan giật mình, chung quy chỉ thở dài một tiếng:

– “Nói đến cùng cũng do mẹ không có bản lĩnh, Ninh Ninh, về sau mẹ sẽ không để cho con chịu bị bất cứ ủy khuất nào.”

Hôm sau, Dương Mộng Đình cùng Cố Xuân Sinh đi đến văn phòng luật, Thẩm Lan cùng Cố Ninh đã sớm chờ ở đó, việc đã đến nước này, bốn người đều thật bình tĩnh. Nhà ở, tài sản, công ty, Thẩm Lan đều không cần, bà yêu cầu Cố Xuân Sinh đem hết thầy quy đổi thành tiền mặt rồi trực tiếp chuyển cho bà, như vậy là phương thức nhanh gọn đơn giản nhất.

Ninh Thanh Dương giúp Cố Xuân Sinh làm một bản đánh giá tài sản, cho ra một con số, mấy thứ này tuy không phải là tất cả tài sản của Cố Xuân Sinh, nhưng tuyệt đối sẽ khiến cho Cố Xuân Sinh chảy nhiều máu, tổn thương nguyên khí.

Đến ngân hàng, chuyển tiền xong, hết nợ, đại cục đã định, Dương Mộng Đình nhìn Cố Ninh, bà ta làm sao cũng không ngờ tới, bản thân bà ta lại thua trên tay một con nhóc miệng còn hôi sữa!

Cố Ninh kiên cường nhìn ánh mắt oán độc của Dương Mộng Đình, cười cười:

– “Chúng tôi đi đây, cảm ơn Dương nữ sĩ đã khẳng khái rộng lượng, chẳng những sang khoái cho tiền, còn sang khoái tiếp tay..., tôi chúc bà cùng Cố tiên sinh răng long đầu bạc.”

Dương Mộng Đình tức giận đến mức nghẹn một hơi nơi cổ họng, bà ta giơ tay lên, còn chưa kịp hạ xuống, đã nghe thấy Cố Ninh nói:

– “Bà tốt nhất nghĩ cho thật kỹ.”

Dứt lời, Cố Ninh đem mặt nghiêng qua một bên, chỉ chỉ vào một bên má vẫn còn hơi sưng:

– “Đây là hôm kia Cố Xuân Sinh đánh, bây giờ vẫn còn chưa biến mất đâu, vừa rồi ông ta đã phải trả giá rất đắt, bà có bản lĩnh thì cứ đánh đi, bất quá cái giá mà bà phải trả, đừng có trả không nổi nhé!”

Dương Mộng Đình bị hàn ý trong mắt Cố Ninh dọa cho sợ, tay bà ta run lên rồi bỏ xuống. Ninh Thanh Dương vội vàng đứng ở giữa hai người, nhìn Dương Mộng Đình gật gật đầu:

– “Cảm ơn bà đã phối hợp.”

Rồi nhìn Cố Ninh nói:

– “Chúng ta có thể đi.”

Ngụ ý: không cần cãi nhau ở chỗ này.

Mãi cho đến khi chiếc xe chở mẹ con Cố Ninh biến mất ở chỗ rẽ, Dương Mộng Đình mới kịp phản ứng, bà ta hung hăng nhìn thoáng qua Cố Xuân Sinh ở bên cạnh, gần từng tiếng:

– “Anh dạy con gái tốt thật đấy!”

Cố Xuân Sinh cũng nén một bụng khí, đáp trả:

– “Nếu không phải do cô ban đầu không đồng ý cho tôi ký vào giấy thỏa thuận ly hôn, làm sao xảy ra chuyện này?”

Nói xong, ông ta không muốn cùng Dương Mộng Đình tranh cãi nữa, lập tức đi về phía trước.

15. Chương 15

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Thẩm Lan nhìn giấy hôn thú đối về giấy chứng nhận ly hôn, bà cảm thấy những gì bà vừa trải qua trong hai ngày nay thực sự giống như một giấc mơ, nhưng đã đến nước này, trong lòng bà ngược lại trở nên kiên định.

Kết cục như vậy đối với bà là tốt nhất, đã nhiều năm trôi qua, tình cảm của giữa bà và Cố Xuân Sinh đã phai nhạt không ít, khi bà biết sự tồn tại của Dương Mộng Đình, trong nháy mắt bà bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời đối với người đàn ông là chồng của bà bao nhiêu năm nay không có nửa điểm lưu luyến mà chỉ còn lại nồng đậm hận ý.

Cố Ninh đã phải nhọc lòng như thế, sao bà có thể không biết, vì vậy bà cũng nên hoàn toàn cáo biệt với quá khứ của mình, mới không uổng công con gái bà đã nhọc lòng lo lắng cho bà.

Chính mình trở nên vững vàng, độc lập, mới có thể bảo hộ tốt cho con gái, mới có thể không bị người ta xem nhẹ. Thẩm Lan nghe thấy động tĩnh, giương mắt thì thấy Cố Ninh từ trong phòng tắm đi ra. Bà đứng lên nghênh đón, cẩn thận quan sát mặt của Cố Ninh, có chút đau lòng nói:

– “Vẫn còn hơi sưng một chút, lát nữa mẹ sẽ chườm đá cho con, ngày mai con phải đi học rồi.”

Cố Ninh cười cười:

– “Không sao đâu mẹ, hiện tại không còn đau nữa rồi, phỏng chừng sáng sớm ngày mai cũng bớt sưng thêm một chút.”

Thẩm Lan ngẫm lại còn nói thêm:

– “Nếu không, ngày mai con đừng đi học, mẹ sẽ gặp giáo viên xin nghỉ cho con, con ở nhà tự mình ôn tập đi, hôm nay chắc cũng không có gì quan trọng, đúng không?”

Bà lo lắng con gái phải mang gương mặt sưng phồng đi đến lớp, nếu không phải bắt buộc dĩ mới trải qua loại sự tình này, mẹ con bà cũng nên chậm rãi mà chấp nhận, thật may là thành tích của Cố Ninh cũng không tệ.

– “Vâng, vậy cũng tốt.” Cố Ninh khoác lên cánh tay của Thẩm Lan, cười nói: “Vậy con ở nhà với mẹ.”

Còn một tuần nữa sẽ thi tốt nghiệp, với thành tích hiện giờ của cô muốn thi đậu căn bản không thành vấn đề, mấy ngày nay đến lớp cũng chỉ nghe các giáo viên giảng giải bài thi mẫu, đối với cô không có ý nghĩa gì, nếu Thẩm Lan đã nói như vậy, còn không bằng biết thời biết thế, cô ở nhà hưởng thụ sự an nhàn, thanh tĩnh thì tốt hơn.

Sau khi trải qua một trận náo loạn, hai mẹ con cô rốt cuộc cũng không còn liên quan gì đến nhà họ Cố nữa, chuẩn bị lâu như vậy, Cố Ninh cũng có thể yên tâm phần nào. Từ nay về sau, cuộc sống của cô sẽ tiến lên, không còn giống với con đường cô đã từng đi ở kiếp trước, cô không còn bị tra tấn bởi cơn ác mộng giống như kiếp trước nữa, mỗi khi nhớ lại trong lòng cô vẫn còn thấy run sợ.

Từ nay về sau trời cao biển rộng, cuộc sống của cô có thể hoàn toàn thay đổi.

Ngày hôm sau, lúc Cố Ninh thức dậy, Thẩm Lan đã rời giường từ lâu, Cố Ninh ra khỏi phòng ngủ, bữa sáng đã được bày sẵn trên bàn.

Cố Ninh ăn sáng, bỏ quần áo bẩn của ngày hôm qua vào máy giặt, sau đó trở về phòng ngủ, từ trên giá sách tùy tiện rút ra một quyển sách để giết thời gian, chờ quần áo giặt xong thì đem phơi.

Kiếp trước, cô đã bỏ lỡ kỳ thi này, cho dù trải qua bao nhiêu lâu cô vẫn nhớ tới, vẫn sẽ cảm thấy mất mát. Cho nên lần này, cô muốn thi thật tốt một lần, cũng là muốn bù đắp khiếm khuyết trong lòng. Cố Ninh đọc sách một lát, đột nhiên, giống như nghĩ ra được điều gì, từ trên ghế đứng lên, cầm một tờ giấy và cây bút, cúi đầu ghi ghi chép chép.

Kiếp trước bởi vì Cố Huyền cố ý ở giữa làm khó dễ, Cố Ninh không thể tham gia dự thi, ngày hôm sau, Cố Ninh tìm gặp chủ nhiệm lớp, hỏi xin một bộ bài thi mẫu. Lúc ấy chủ nhiệm lớp nhìn cô với vẻ mặt tiếc nuối, vẫn hỏi Cố Ninh tại sao không đến dự thi, vẻ mặt của Cố Ninh lại là bình tĩnh nói rằng thân thể cô không thoải mái, không muốn nói chuyện nhiều. Chung quy đã thành sự thật, cho nên đến lúc bài thi được phát ra, ngay cả tên cô cũng chưa có cơ hội điền vào, đã bị giáo viên viết lên hai chữ đỏ tươi: “Bỏ thi.”

Hôm đó, Cố Ninh cầm bài thi trở về nhà, một mình yên lặng đem bộ bài thi mẫu làm xong, khi đó dĩ nhiên trong lòng cô khó có thể giữ được bình tĩnh như bây giờ, cứ một chữ rồi một chữ cầm cúi mà viết, chưa dừng bút một phút giây nào. Sau khi đã viết xong toàn bộ, Cố Ninh đem ra so với phần đáp án, lẩm nhẩm tính xem đại khái cô đạt được bao nhiêu điểm, rồi đem bài thi bỏ vào ngăn kéo khóa lại, không bao giờ nhìn đến chúng nữa.

Mãi cho đến hai năm sau, có một ngày Cố Ninh nhìn thấy mẹ cô vụng trộm gạt nước mắt, đột nhiên cô minh bạch hiểu rõ, mình không thể sa sút như vậy, mình không thể bỏ qua một lần nữa được. Đến lúc đó, cô mới lấy ra bài thi kia. Khi đó, Cố Ninh đã trải qua đủ loại tình huống, cho nên khi nhìn thấy bài thi này, cô sớm đã có thể bình tĩnh thản nhiên.

Sau này phần bài thi đó, bị Cố Ninh xem tới xem lui không biết bao nhiêu lần, mặc kệ ở bên ngoài chịu ủy khuất gì, chỉ cần cô nhìn thấy phần bài thi này, thì nhớ tới ngày đó Cố Xuân Sinh tuyệt tình cùng Dương Mộng Đình ngoan độc, cô sẽ cảm thấy không có gì là không thể qua, chung quy, thời điểm đen tối, khó chịu nhất của cuộc đời cô cũng đã trải qua. Cô càng muốn phải sống tốt hơn so với bọn họ. Phần bài thi chưa làm đã được phê duyệt kia, khắc sâu trong ấn tượng của Cố Ninh.

Hiện tại, hai mắt Cố Ninh nhắm nghiền, tự cảm giác, phảng phất có thể nhìn thấy chính cô lúc 15 tuổi, một mình ở trong phòng an tĩnh làm bài thi. Đó là một loại tuyệt vọng xuất phát từ chỗ sâu nhất trong tâm hồn, giống như đột nhiên cái gì cũng không sao cả. Cố Ninh cầm sách lên, nhắm mắt lại, nhớ đến kiến thức của bài thi ở kiếp trước, sau đó lại mở sách ra, nhất nhất đều có thể thông suốt.

Chờ đến lúc cô theo bản năng làm xong hết thấy, đã là một giờ sau đó. Cố Ninh từ từ đứng lên, cô không biết mình làm như vậy có tính là tác tệ hay không? Cô nhớ rõ kiếp trước, với số điểm mà cô nhắm tính đại khái, nếu đậu vào trường trung học Thanh Phong, thành tích nhập học có thể xếp vào top 10, có thể được xếp vào lớp chuyên của trường. Đáng tiếc, bởi vì cô bỏ thi, cuối cùng bị Cố Xuân Sinh tùy tiện nhét vào một trường học căn bản không có người nào muốn đến học ở đó.

Cố Ninh lấy lại tinh thần, ra khỏi phòng ngủ, cô đem quần áo đã giặt xong đi phơi, rồi thay quần áo ra ngoài đi dạo. Chợ của tiểu khu này Cố Ninh rất quen thuộc, sau khi mua đồ ăn trở về, cô hoàn toàn có hiệu suất làm bốn bận một canh, vừa đem món ăn cuối cùng bưng lên bàn, liền nghe thấy ngoài cửa vang lên một tiếng.

Cố Ninh quay đầu thì nhìn thấy Thẩm Lan tay cầm đồ ăn, đổi giày, vừa đi vào vừa nói:

– “Ninh Ninh, mẹ sẽ đi nấu cơm ngay bây giờ, con đói...” Thẩm Lan nói được một nửa thì ngừng lại, bà nhìn thức ăn trên bàn, cảm thấy thật bất ngờ:

– “Ninh Ninh, đây đều do con làm ư? Sao con biết xào rau vậy?”

Thẩm Lan nhìn mấy cái túi vây quanh Cố Ninh mà lòng tràn đầy kinh ngạc, đột nhiên bà phát hiện, hình như bà chưa hiểu rõ về con gái mình.

Bởi vì Thẩm Lan làm bà chủ đã nhiều năm, cho nên ở kiếp trước, Cố Ninh đã 15 tuổi cũng chưa xuống bếp một lần nào, lúc này lại có thể làm ra những thứ thức ăn này, quả thật làm cho người ta không ngờ tới.

Vừa rồi Cố Ninh cũng không nghĩ sâu sắc như vậy, Thẩm Lan phải ra cửa hàng, dù sao cô ở trong nhà cũng nhàn rỗi, cho nên mới nghĩ tới muốn đi nấu cơm, đến khi cô làm được một nửa, lúc này mới phát hiện là không ổn. Cố Ninh nhận lấy thức ăn mà Thẩm Lan cầm trong tay, đem bỏ vào trong tủ lạnh, cô nói:

– “Thứ này để dành làm bữa khuya.” Dừng một chút, Cố Ninh còn nói, “Con cũng không biết là con nấu có ngon hay không, là do con lên mạng tìm hiểu cách nấu, rồi dựa theo đó mà làm, con làm cũng đúng trình tự lắm, hẳn là ăn cũng được.”

Khoảng thời gian này, máy tính không phải nhà nhà đều có, vẫn còn chưa thông dụng đến loại trình độ đó, nhưng ở trong thư phòng này có trang bị máy tính, bởi vì Cố Xuân Sinh thường xuyên phải sử dụng. Cứ như vậy, làm sao bản thân cô biết nấu ăn, miễn cưỡng chống chế một chút cũng có thể lấp liếm...

Thẩm Lan ngồi xuống, nói:

– “Vậy để mẹ ném thử xem tay nghề của con thế nào.”

Con gái nấu cơm ình, cho dù hương vị có không tốt, bà cũng thấy vui vẻ, hướng chi đồ ăn trên bàn, nhìn rất đẹp mắt, không sai. Thẩm Lan gấp một đĩa thức ăn, ném thử rồi nói:

– “Rất tốt, không thể kém hơn so với mẹ làm, cái này không giống như người lần đầu tiên xuống bếp a.”

Cố Ninh sờ sờ mũi:

– “Cũng không phải lần đầu tiên xuống bếp a, trước kia thỉnh thoảng con cũng tự nấu mì mà.”

Cố Ninh nói như vậy, chính cô cũng cảm thấy chột dạ, thời gian gần đây biểu hiện của cô không khỏi có chút khác thường, lộ ra quá nhiều sơ hở, sớm tối ở chung mẹ cô không thể không nhận ra. Cũng bởi chuyện trọng sinh này rất huyền huyền, mới không có ai nghĩ tới chuyện như vậy, người khác chỉ biết rằng cô bị kích thích cho nên tính tình mới thay đổi. Cũng bởi vì Thẩm Lan là mẹ ruột của cô, cho nên bà mới bao dung vô điều kiện như vậy.

Đồng thời mấy ngày nay, Cố Ninh cũng nhận thấy được Thẩm Lan thay đổi rất nhiều. Trong lòng Cố Ninh rõ ràng, Thẩm Lan là bởi vì sự chuyển biến của cô mà cảm thấy áy náy, bà cảm thấy bà không bảo hộ tốt cho cô. Bởi vì chính mình vô năng, cho nên con gái bà mới phải xuất đầu, đi gánh vác việc này, tuy rằng bà không nói ra, nhưng trong lòng bà luôn luôn tự trách mình.

Cố Ninh vài lần muốn mở miệng giải thích, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào, mà thôi, nếu đây là cơ hội để mẹ cô có thể trở nên cứng cỏi lên, cũng không phải là chuyện gì xấu.

16. Chương 16

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh khép sách lại, tay nâng cằm, có chút xuất thần nhìn dòng xe cộ như nước chảy bên ngoài cửa hàng.

Thẩm Lan đã về nhà nấu cơm, cho nên lúc này cô giúp bà trông cửa tiệm, từ sáng sớm, bầu trời đã rơi xuống những cơn mưa nhỏ tí tách, trên đường người đi bộ vội vàng mà qua, khách vào cửa tiệm mua đồ cũng ít hơn so với bình thường, ngược lại là ô che mưa thật sự bán rất tốt, cuối cùng mấy chiếc ô đơn giản, không có hoa văn kiểu cách cũng không còn, trong một buổi sáng đều bị người ta mua sạch mà không màng đến giá cả.

Thật sự là thanh nhàn, Cố Ninh mang sách đến cửa hàng đọc để giết thời gian. Mấy ngày nay cô không đi học, chủ nhiệm lớp gọi điện thoại đến nhà hỏi thăm, Thẩm Lan giúp cô trả lời, nói thân thể của cô không được thoải mái. Cứ như vậy, chủ nhiệm lớp cũng không nói gì, chỉ dặn cô cẩn thận nghỉ ngơi cho khỏe.

Cố Ninh nhìn bóng người đang tiến tới, sửng sốt một lúc, mãi cho đến khi người nọ đi đến trước mặt cô, cô mới kịp phản ứng, ngẩng đầu hỏi:

– “Sao bạn lại tới đây?”

– “Ba ngày rồi bạn không đến lớp, mình tới thăm bạn một chút.” Ninh Ngật quan sát bốn phía, liếc mắt nhìn gian hàng thực phẩm ở phía sau Cố Ninh một chút rồi cười khẽ ra tiếng: “Mình còn tưởng bạn thật sự ngã bệnh, không nghĩ tới là bạn ở nơi này trông cửa tiệm.”

Cố Ninh vừa định hỏi Ninh Ngật làm sao biết địa chỉ nhà của cô, ngẫm lại, lần trước từ ngân hàng đi ra, là Ninh Thanh Dương đưa cô và Thẩm Lan trở về, Ninh Ngật muốn biết, bất quá chỉ cần hỏi một câu, cho nên cô cũng không thắc mắc gì nữa.

– “Mình vẫn khỏe.”

Ninh Ngật cười cười còn nói:

– “Bạn đừng suy nghĩ quá lên như vậy, cái gì mình cũng chưa nói mà.”

Kỳ thật, cha hắn đã nói qua những thủ đoạn kia của Cố Ninh, hắn cũng âm thầm giật mình, cảm thấy thập phần ngoài ý muốn. Nhưng khi biết sự tình từ đầu đến cuối, hắn cũng hiểu rõ vì sao hắn đã hai lần tình cờ gặp được Cố Ninh, một lần là ở biệt thự Lan Đình và một lần gặp cô ở trên đường, trong mắt Cố Ninh đều ngập tràn hận ý.

Hôm đó Ninh Thanh Dương về đến nhà, Ninh Ngật lập tức tiến lên hỏi:

– “Thế nào rồi?”

Ninh Thanh Dương hiếm khi nhìn thấy con trai lại có bộ dáng tích cực như vậy, trong lòng ông trầm xuống, nhưng vẫn cười cười nói:

– “Ngược lại cha còn phải cảm ơn con đã giới thiệu cho cha một vụ án lớn, một chút cũng không khó khăn, lần thu phí này thật quá dễ dàng.”

Ninh Ngật nghe lời nói của cha hắn, cảm thấy có chút mặt danh kỳ diệu, lại hỏi:

– “Cha cảm ơn con làm gì?”

Lúc này, Ninh Thanh Dương mới hai năm rưỡi mười đem sự tình từ đầu đến cuối nói ra, không để sót một chi tiết nào.

Nói thật, ông làm luật sư nhiều năm như vậy, cũng rất ít khi nhìn thấy đương sự có tâm tư thâm trầm như vậy, chẳng những ẩn nhẫn không bộc phát mà còn bày bình bổ trợn, một kích trí mạng, hướng chỉ đối phương vẫn chỉ là một cô bé con. Ninh Thanh Dương cảm thấy Cố Ninh giống như đã đoán được bước tiếp theo của đối thủ, con bé sớm an bày tốt kết thúc rồi bình tĩnh ngồi chờ đối thủ sa lưới.

Cho dù là người trưởng thành, gặp phải chuyện như vậy, cũng rất hiếm người có thể khống chế được tâm tình của mình, còn mưu lược như vậy. Khách quan mà nói, cách Cố Ninh thực hiện là biện pháp chính xác nhất đối với chính cô, cũng là kết quả tốt nhất ẹ cô, nhưng không khỏi sẽ khiến lòng người phát lạnh, cho nên thật lòng ông kỳ thật không thể nào thích Cố Ninh.

Người như vậy chỉ thích hợp làm “đồng bọn”, nhưng không thích hợp để chung sống lâu dài.

Ninh Ngật nghĩ tới lời mà cha hắn nói, sắc mặt hắn có chút mất tự nhiên, hắn cũng rất khó tưởng tượng được, người bình thường vô luận xảy ra chuyện gì cũng đều nhàn nhạt như Cố Ninh, lại có thể làm ra những hành động như vậy...

Nhưng lập tức, Ninh Ngật lại an ủi chính mình, kỳ thật cũng không có gì, chung quy dưới tình huống đó, Cố Ninh hành động như vậy cũng không sai.

Ninh Ngật rất nhanh kết thúc sự việc theo suy nghĩ như thế, cho nên không thấy vướng mắc trong lòng nữa, cười cười rồi nói:

– “Bạn vẫn nên nhanh chóng trở lại trường học đi, sắp sửa thi tốt nghiệp rồi, mấy ngày nay đều phải làm đề thi mẫu, nghe giảng một chút cũng tốt, nói không chừng thật có thể ra trúng đề đó.”

Cố Ninh cười cười ở trong lòng, người trốn học như cơm bữa – Ninh Ngật này cứ nhiên đến đốc thúc cô đi học, thật là hiếm thấy, vì thế cô đáp:

– “Ngày mai mình sẽ đến lớp.”

Bên ngoài trời vẫn mưa như cũ, Ninh Ngật đứng đây một lát cũng không biết nói cái gì. Vốn dĩ, hẳn có rất nhiều lời muốn nói với Cố Ninh, muốn khuyên nhủ cho Cố Ninh đi học, hẳn còn nghĩ không biết chuyện cha mẹ li hôn có gây ra đả kích gì với Cố Ninh không, gặp mặt cô phải nói gì thì mới tốt...?

Nhưng khi nhìn thấy Cố Ninh, mấy lời Ninh Ngật đã chuẩn bị sẵn trong đầu lại không có cơ hội nói ra, thần sắc Cố Ninh vẫn nhàn nhạt, giống như bình thường, không có một chút cảm xúc dị thường nào cả. Hơn nữa, một mặt, trong chuyện này, Cố Ninh cũng có thể xem là người chiến thắng, không cần thiết phải an ủi. Một mặt khác, Cố Ninh cũng nói ngày mai sẽ đi học lại, không cần hẳn khuyên bảo làm gì.

Cuối cùng, Ninh Ngật nhìn Cố Ninh đang cúi đầu nghiêm túc đọc sách, đành phải phất phất tay cáo biệt:

– “Vây ngày mai gặp lại.”

– “Ngày mai gặp.”

Chân trước Ninh Ngật mới vừa đi ra ngoài, sau lưng Thẩm Lan liền tiến vào, bà ngẩng đầu hỏi:

– “Vừa rồi người đó đến mua đồ sao? Mua gì vậy?”

– “Là bạn chung lớp với con, biết con bị bệnh vài ngày, cho nên đến đây hỏi thăm xem thế nào. Vừa vặn mặt con cũng hoàn toàn hết sưng rồi, không nhìn ra nữa, ngày mai con sẽ đi học lại.” Giọng điệu của Cố Ninh vẫn nhàn nhạt.

Thẩm Lan cũng không truy vấn gì nữa, chỉ cười nói:

– “Có bạn tới thăm, con cũng không mời người ta ngồi lại một chút.” Dừng một lát, bà còn nói: “Ngày mai con đến lớp cũng tốt, vừa rồi chủ nhiệm lớp con lại gọi điện thoại ẹ, cô ấy quả là một giáo viên có trách nhiệm. Mẹ nấu cơm xong rồi, con về nhà ăn cơm đi, buổi tối không cần đến nữa, đi ngủ sớm một chút.”

– “Vâng.” Cố Ninh gật gật đầu, đứng lên đi ra ngoài.

Mới ba ngày không đến lớp mà thôi, trên bàn học của Cố Ninh đã xếp chồng mấy bài thi trắng bóng, nhìn không ra là cái bộ dạng gì, Cố Ninh vừa đem bài thi sửa sang sắp xếp lại cho gọn gàng, thì từ bên ngoài cửa sổ, một cái đầu thò vào.

Hà Cảnh đem táo và sữa đặt trên bàn của Cố Ninh, cười hỏi:

– “Mấy ngày nay sao không thấy bạn đi học? Mình nghe mấy bạn khác nói là bạn bị cảm, hiện tại bạn đỡ hơn chưa?”

– “Mình không sao.” Cố Ninh nhìn mấy thứ để trên mặt bàn, nói: “Mấy thứ này bạn cầm về đi, học bàn của mình chật cả rồi, không chứa được nữa.”

– “Bạn cứ cất đi, khi nào bạn muốn thì lấy ra ăn.”

Cố Ninh im lặng, không phải cô không muốn cự tuyệt Hà Cảnh, nhưng mà Hà Cảnh không nghe, Cố Ninh vừa nghĩ đến bộ dáng sau này của Hà Cảnh ở kiếp trước thì cô luôn cảm thấy sợ hãi trong lòng, trong tiềm thức của cô sinh ra ý nghĩ không muốn đắc tội với người này.

Cố Ninh nhớ rõ kiếp trước, sau khi Hà Cảnh mãn hạn tù, trở về từ bãi đổ xe ngầm làm nên, sau này cứ như vậy làm lớn từng chút một, tích lũy tài sản rồi từ từ mở công ty, đầu tư vào địa ốc và công ty giải trí, thủ đoạn làm việc vô cùng ngoan độc, làm cho người ta nhìn thấy mà kinh hãi. Cho dù Hà Cảnh có mặc tây trang chỉnh tề từ cao đến thấp, Cố Ninh cũng luôn cảm thấy trong khung xương Hà Cảnh luôn phảng phất mùi vị của máu tươi, làm thế nào cũng không tẩy sạch được, khiến cho lòng cô sợ hãi.

Mà bây giờ, Hà Cảnh kiếp trước cùng người thiếu niên trước mắt này, thực sự không nhìn ra có bất kỳ liên hệ nào. Hà Cảnh nằm úp sấp bên bệ cửa sổ, cũng không để ý tới việc Cố Ninh phớt lờ hẳn, hẳn nói thêm với Cố Ninh vài câu rồi mới đập lên tiếng chuông báo hiệu vào tiết rời đi.

Một buổi sáng đều là giảng giải bài thi, Cổ Ninh nghe thấy thì có chút buồn ngủ, thật vất vả mới chờ đến trưa, cô đứng lên vừa định đi ra ngoài hít thở không khí, chợt nghe thấy phía sau có người nói chuyện.

Ninh Ngật vốn nghĩ giống như trước đây, cùng đi ăn cơm với Cổ Ninh, hẳn đứng lên, đi về hướng của Cổ Ninh nhưng không ngờ lại bị người khác chặn lại. La Mẫn đứng chắn ở giữa, nhìn Ninh Ngật, cổ ý lớn tiếng nói:

– “Ninh Ngật, hôm nay chúng ta ăn cái gì a? Dựa theo lệ thường, mình mời bạn ăn cơm, bạn phải mời mình đồ uống! Hôm nay mình muốn uống Coca!”

Mấy ngày nay Cổ Ninh không đến lớp, Ninh Ngật đều đi ăn cơm với La Mẫn, cũng không phải hấn cố ý, kỳ thật Ninh Ngật không quen thuộc với bạn trong lớp, hẳn là ở nửa đường mới được xếp vào học lớp này, bởi vì thường xuyên không đến trường, cho nên đối với bạn bè cùng lớp hẳn không quen thuộc với ai. La Mẫn chủ động đi chung với hẳn, có người làm bạn cho nên Ninh Ngật cũng không cự tuyệt.

Tiếng cười của La Mẫn vang xa khắp nơi, trong không khí rộn ràng nhộn nhạo của căn tin vào giờ nghỉ, thật sự rất có âm lượng. Bạn bè trong lớp nhìn thấy lúc hai người bọn họ ăn cơm cùng nhau thì vừa nói vừa cười, so với trước kia lúc Ninh Ngật ăn cơm với Cổ Ninh thì không khí tốt hơn nhiều, cho nên thường trêu ghẹo hai người, mỗi lần như vậy La Mẫn đều biểu hiện một bộ dáng thẹn thùng, kỳ thật trong lòng cô ta rất hưởng thụ. Chung quy đã sắp tốt nghiệp rồi, cô ta cũng muốn tiến thêm một bước trong mối quan hệ với Ninh Ngật.

Ninh Ngật có chút khó xử, nhưng nếu từ chối La Mẫn thì thật không tốt, hẳn thấy Cổ Ninh chuẩn bị đi, cũng bất chấp suy nghĩ nhiều như vậy, vội cao giọng hô:

– “Cổ Ninh, bạn đã nói mời cơm mình một học kỳ mà!”

Đây là sợ người trốn thoát! Cổ Ninh quay đầu lại, cất giọng nhàn nhạt:

– “Không phải bạn tìm được phiếu cơm mới rồi sao?”

Ninh Ngật nghĩ nghĩ còn nói thêm:

– “Nếu không, ba người chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, được không?”

Vừa mới dứt lời, người chung quanh trong sáng ngoài tối đều nhìn lại.

La Mẫn cùng Cổ Ninh trước kia là bạn bè, sau này đột nhiên không nói lời nào cắt đứt quan hệ, bạn bè trong lớp cũng biết rằng Ninh Ngật là học sinh không thường đến trường, lại là học sinh chuyển trường cho nên không biết những chuyện này.

Lúc này, bọn họ không biết mấy người Cổ Ninh làm sao mà xuống đài?

Hiện tại còn chưa tan học được bao lâu, trong lớp học vẫn còn nhiều người, không ít người đều dựng thẳng lỗ tai, hi vọng có thể nghe được tin tức gì đó có thể điều hòa lại không khí khẩn trương này.

La Mẫn sững sốt, không nghĩ tới Ninh Ngật sẽ đưa ra lời đề nghị như vậy. Cổ Ninh thì cười cười nói:

– “Các bạn cứ đi đi.”

Ninh Ngật đi tới trước mặt Cổ Ninh, hỏi:

– “Làm sao vậy?”

Cổ Ninh đuối đi tươi cười trên mặt, không trả lời vấn đề mà Ninh Ngật hỏi, chỉ nghiêm trang hỏi lại:

– “Ninh Ngật, đã sắp tốt nghiệp, mình hỏi bạn một vấn đề, bạn đã thích ai chưa?”

Ninh Ngật giật mình, đáp:

– “Sao... sao bạn lại hỏi vậy?”

– “Nếu bạn đã có người trong lòng, ngàn vạn lần cũng đừng nói ra, ít nhất là trước khi thi tốt nghiệp.”

– “Vì sao?”

– “Bởi vì có người không thích bị thổ lộ, nếu bạn nói ra, cô ấy có khả năng sẽ không đến trường học, bạn không nên khiến người khác thấy khó xử.” Dừng một chút, ánh mắt Cố Ninh lướt qua Ninh Ngật dừng trên người La Mẫn, cô nói: “Trước kia, khi Hà Cảnh thổ lộ, bạn đã khuyên mình dứt khoát đừng tới trường học, nếu đổi lại là bạn, chắc bạn cũng sẽ xử lý như vậy, đúng không La Mẫn?”

La Mẫn nghe thấy Cố Ninh nhắc đến tên của mình, ánh mắt của cô ta có chút bối rối, lắp bắp hỏi lại:

– “Bạn... bạn nói gì vậy?”

Tầm mắt Ninh Ngật bắt đầu hướng về phía La Mẫn.

– “Mình nói gì sai sao? Không phải hôm đó bạn kêu mình đừng đến trường học, còn thay mình gặp giáo viên xin nghỉ sao? Cô giáo nói hôm đó bạn cố ý giúp mình đến văn phòng giải thích, bất quá khi đến đó không khéo lại gặp được hiệu trưởng đang đi kiểm tra, rồi biến thành chuyện như vậy...”

Mấy chuyện này sao Cố Ninh lại biết? Tim La Mẫn rút một nhịp. Cô ta bước lùi một bước nhỏ, nói:

– “Cố Ninh, bạn đang nói hươu nói vượn cái gì, mình rõ ràng không...” Nói được một nửa, nhưng lời tiếp theo muốn nói ra lại bị nghẹn nơi cổ họng, làm thế nào cũng không thể thốt ra.

La Mẫn cảm thấy tầm mắt của Cố Ninh như đóng đinh trên người mình, giống như có một loại áp lực vô hình đang đè nặng lên cô ta, cô ta sững sốt vài giây, ném cho Cố Ninh một cái liếc mắt rồi xoay người chạy ra ngoài.

Một đám người trong lớp đều sững sờ tại chỗ, mấy câu nói đó mang theo lượng tin tức quá lớn, mọi người rõ ràng đang cố gắng tiêu hóa. Cố Ninh nhìn Ninh Ngật vẫn còn chưa lấy lại tinh thần, mục đích của cô đã đạt được, cho nên mỉm cười, hỏi:

– “Bạn không đuổi theo sao?”

– “Vì sao mình phải đuổi theo?”

– “Nếu bạn không đuổi theo, thì đi ăn cơm với mình, bạn đã giúp đỡ chiếu cố ỉn, mình tự nhiên sẽ thực hiện lời hứa mời bạn ăn cơm.” Cố Ninh nói xong, cũng không để ý đến ánh mắt của mọi người, lập tức ra khỏi phòng học.

17. Chương 17

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Tiết cuối của buổi chiều, giáo viên chủ nhiệm cầm xấp đơn điền nguyện vọng tiến vào lớp, cố ý bỏ trống một tiết học, để tiến hành việc điền nguyện vọng này.

Toàn bộ lớp học đều thảo luận vô cùng sôi nổi, đại đa số người đều điền vào trung học liên thông. Trung học Thanh Phong vốn đứng đầu trong số những trường tốt nhất, chẳng những có lực lượng giáo viên hùng hậu, tỷ lệ tốt nghiệp cũng rất cao. Hơn nữa, mọi người đối với trường học cũ cũng đều có cảm tình.

Ninh Ngật đi tới trước bàn Cố Ninh, cầm tờ đơn nguyện vọng của Cố Ninh xem xét qua một lượt, hỏi:

– “Bạn cũng đăng ký liên thông sao?”

Dừng một chút, Ninh Ngật có vẻ không sợ hãi hỏi tiếp:

– “Bạn nói mình phải điền nguyện vọng thế nào mới tốt?”

Ninh Ngật vừa dứt lời, mấy nữ sinh chung quanh lập tức cười tiếp lời:

– “Ninh Ngật, bạn điền nguyện vọng nào a?”

– “Ninh Ngật, bạn cũng đi trung học liên thông đi, nói như vậy không chừng trung học chúng ta vẫn học chung lớp đó.”

– “Đúng vậy, cùng nhau cho có bạn, bạn cũng đi vào liên thông đi.”

La Mẫn cúi đầu giả vờ nghiêm túc đọc sách, nhưng vẫn vờ tai lắng nghe, khẩn trương chờ Ninh Ngật trả lời.

Cố Ninh ngẩng đầu nhìn Ninh Ngật liếc mắt một cái nhưng không nói gì, cô nhớ rõ kiếp trước Ninh Ngật tốt nghiệp xong thì trực tiếp xuất ngoại, chẳng lẽ hiện tại sẽ có gì khác biệt sao?

– “Mình dứt khoát cũng đi vào trung học Thanh Phong, như vậy về sau chúng ta vẫn học cùng lớp với nhau.” Ninh Ngật cười nói với bạn ngồi bên cạnh, nhưng ánh mắt mang theo ẩn ý dường như vô tình nhìn thoáng qua Cố Ninh.

Trong lòng Cố Ninh lộp bộp một tiếng, nhưng cũng không nói gì. Ninh Ngật lại cùng nói chuyện với người khác, bộ dáng làm như không để ý lắm. Chỉ chốc lát sau, tiếng chuông tan học liền vang lên. Cố Ninh đem tập sách sửa sang xong, mang theo túi đi ra ngoài, hiện tại mới tan học, trước cổng trường đều là người, bình thường Cố Ninh sẽ đi về hướng trạm xe cuối cùng, như vậy sẽ không phải chen chúc, có khả năng vẫn còn chỗ ngồi. Đây là thói quen ở kiếp trước của cô, hiện tại cũng giống vậy.

Ninh Ngật cũng bước chậm từng bước theo sau Cố Ninh, đến trạm chờ, Ninh Ngật thấy Cố Ninh muốn lên xe, dưới tình thế cấp bách hần bất được quai đeo cặp của Cố Ninh, Cố Ninh quay đầu lại, hần có chút xấu hổ nhưng vẫn cố chấp nói:

– “Bạn vẫn chưa trả lời mình, bạn có nghĩ đến mình. . . Cùng mình học chung một trường không?”

Cố Ninh nhìn Ninh Ngật. Ninh Ngật là loại người thoát nhìn vô ưu vô lự, gia cảnh giàu có, một đường thuận lợi, dù cho hần cố tỏ ra là một đứa trẻ bướng bỉnh cũng không ai để ý tới, còn làm cho cánh phụ nữ rất hoan nghênh, trên người hần có một loại sức hút khó cưỡng, làm cho người ta rất chú ý.

Tình cảm của một đứa trẻ 15 tuổi thì có thể đến trình độ nào? Đại khái cũng chính là nảy sinh yêu mến, có lẽ nói yêu mến cũng chưa hẳn đúng, chỉ là bởi vì tò mò hoặc là do nội tiết tố quá phát. Chân thực không đáng kể, lại ảnh hưởng đến tình cảm riêng của mỗi người, huống chi hai người – cô và hần, vốn không phải đi chung một con đường. Ninh Ngật chưa bao giờ trải qua phong sương suy sụp, nhưng cô thì lại hiểu thấu tình người ấm lạnh.

Ninh Ngật thấy Cố Ninh không đáp lại, biểu hiện trên mặt hần có chút mất tự nhiên, còn nói:

– “Cha mẹ mình đã ly hôn, hiện tại mẹ mình đang sống ở Anh, sau khi mình tốt nghiệp sẽ phải sang đó với bà, cha mình cũng đã đồng ý. Nếu. . .”

Nếu như bạn muốn mình với bạn cùng học trung học, vậy mình sẽ ở lại. Còn dư lại nửa câu cuối, hần chần chừ không dám nói ra.

Tiếng Cố Ninh nhàn nhạt trả lời:

– “Mẹ bạn nhất định rất nhớ bạn, mình chúc bạn lên đường bình an, tiền đồ vô hạn.”

Thiếu niên không lo không nghĩ, ngay cả thái độ bày tỏ cũng không thể xác định, chỉ có thể mang theo ý thăm dò, tùy thời giữ lại ình một bậc thang để xuống đài. Nhưng như vậy ngược lại có vài phần khả ái, Cố Ninh cười cười ở trong lòng.

– “Vậy bạn không nhớ mình sao?” Giọng nói rất nhỏ, bị tiếng xe qua lại ven đường che lấp mất, khiến cho người nghe không nghe rõ.

Lúc này xe bus ngừng lại, Cố Ninh tự động trèo lên trên xe bus. Cô nhìn thấy Ninh Ngật vẫn còn đứng tại chỗ ngây ngốc, chỉ đành thở dài trong lòng một tiếng.

Vừa rồi lúc Ninh Ngật nhắc tới cha của hần, ánh mắt né tránh cô, thái độ đối với cô biến hóa rất lạ, làm sao cô không phát hiện được. Nói đến cùng, chênh lệch giữa hai người thực sự quá nhiều, Ninh Ngật sẽ không chấp nhận phương pháp giải quyết sự việc của cô, hiện tại có lẽ Ninh Ngật đã tự thuyết phục bản thân không thèm để ý, vậy sau này thì sao?

Hiện tại tình cảm còn chưa bắt đầu mà khoảng cách giữa hai người đã xuất hiện, về sau chắc sẽ càng lúc càng xa hơn thôi!

Sau khi Thẩm Lan giải quyết xong các thủ tục ly hôn, bà chần chờ vài ngày, mới đem chuyện này nói cho hai vị lão nhân nhà họ Thẩm biết. Con gái ly hôn chuyện lớn như vậy cũng không thông báo trước cho bọn họ một tiếng, hơn nữa nói ly hôn thì lập tức ly hôn ngay, hai vị lão nhân nhà họ Thẩm quả thật giật mình, thậm chí còn có chút tức giận, nhưng sau nghe xong Thẩm Lan đem tiền căn hậu quả nhất nhất nói ra, bọn họ cũng chỉ có thể thở dài một tiếng. Cuộc hôn nhân này, con gái nhà mình quả thật đã chịu quá nhiều khổ sở.

Trương Hà cầm tay Thẩm Lan, trong mắt đều là đau lòng:

– “Lúc con và Cố Xuân Sinh muốn kết hôn, mẹ và cha con đã không đồng ý, sau này nhìn thấy nó đối xử với con cũng có chừng mực, trong lòng mẹ mới nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng nó không thích qua lại với nhà mình, nhưng chỉ cần nó đối tốt với con, mẹ cũng cảm thấy không quan trọng. Không ngờ nó lại là kẻ lòng đang dạ thú, vô lương tâm như vậy, mà thôi, ly hôn thì ly hôn, chỉ cần con không chịu thiệt thòi gì thì tốt rồi.”

Ông Thẩm thì ngồi ở một bên hút thuốc, không nói một lời. Thẩm Lan cố nặn ra một nụ cười, nói:

– “Con ly hôn với anh ta, con lấy hơn phân nửa tài sản rồi, con không chịu thiệt thòi gì đâu, những điều này là anh ta đáng phải nhận lấy, ngược lại con cảm thấy may mắn vì có thể nhìn rõ bản chất của anh ta, lòng của anh ta không còn ở chỗ con và Ninh Ninh nữa, ly hôn thì ly hôn, về sau con sẽ chăm sóc Ninh Ninh thật tốt.”

Trương Hà thở dài:

– “Con đã thông suốt rồi, cũng tốt.”

Hai mẹ con lại nói chuyện thêm một lúc lâu, từ khi Cố Xuân Sinh làm giàu về sau, càng thêm không thích người nhà họ Thẩm, tính tình người nhà họ Thẩm đều rất tự trọng, cho nên cũng không thích dính vào Cố Xuân Sinh, cứ như vậy, liên lụy đến quan hệ của Thẩm Lan với nhà mẹ đẻ cũng trở nên xa cách lạnh nhạt.

Ngược lại hiện tại Thẩm Lan đã ly hôn, quan hệ này lập tức được kéo lại gần, Thẩm Lan cứ đôi ba ngày lại chạy đến nhà họ Thẩm, lúc này nghe mẹ của bà rườm rà dặn dò mấy chuyện vụn vặt, chẳng những Thẩm Lan không cảm thấy phiền chán, ngược lại trong lòng tất cả đều là cảm động. Thẩm Lan nghĩ tới hai mươi mấy năm trước, đêm trước khi bà đi lấy chồng, mẹ bà cũng lôi kéo bà nói chuyện như vậy. Năm tháng như thoi đưa, chỉ chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy, mọi chuyện đều trở thành quá khứ...

Nghĩ như vậy, Thẩm Lan khó tránh khỏi sinh ra chút cảm khái, cảm thấy mọi chuyện của hôm qua, giống như bà nằm một giấc mộng vậy. Nói chuyện thật lâu, nhìn thấy đã đến lúc ăn cơm chiều, lúc này Thẩm Lan mới đứng dậy chuẩn bị về nhà.

Thẩm Xán thấy Thẩm Lan muốn đi, liền đứng lên đi theo, nói:

– “Chị, em tiễn chị.”

Chị em hai người ra khỏi nhà, đi một đoạn cách nhà khá xa, lúc này Thẩm Xán mới mở miệng:

– “Chị, thực sự sẽ giống như lời Ninh Ninh nói sao? Người đàn bà kia sẽ cố ý tìm chúng ta gây phiền toái ư?”

Sắc mặt Thẩm Lan tối sầm lại, đây cũng là một trong những mục đích khiến bà hôm nay phải đến nhà họ Thẩm.

Mấy ngày hôm trước, Cố Ninh nói cho bà biết, Cố Xuân Sinh cùng người đàn bà kia sẽ không dễ yên như vậy, sớm muộn cũng sẽ tới cửa tìm bọn họ gây phiền toái. Lúc bà vừa nghe cũng hoảng hốt, lại nghe thấy Cố Ninh bình tĩnh còn nói thêm:

– “Có khả năng bọn họ sẽ gây khó dễ trong ngày con thi tốt nghiệp, chung quy hôm đó đối với con rất quan trọng, mẹ yên tâm, con sẽ cẩn thận. Ngày thi hôm đó con sẽ nhờ giáo viên chủ nhiệm đến đón, trường học học lại có bảo vệ, con sẽ không có việc gì.”

Dừng một chút, Cố Ninh lại nói:

– “Hôm đó có lẽ bọn họ sẽ đến cửa hàng đại náo một trận, mẹ, bọn họ muốn phá tiệm, mẹ cứ để cho bọn họ đập phá đi, dù sao đập xong rồi, nhất định sẽ phải bồi thường thôi.”

Thẩm Lan thấy Cố Ninh bình tĩnh, cũng lập tức ổn định lại tâm tư, sự việc đã đến mức này, không thể để cho người ta đến khi dễ mình, huống chi là 2 kẻ đáng hận kia. Bà nghĩ nghĩ lại hỏi:

– “Ninh Ninh, làm sao con biết việc này?”

– “Cố Huyền học cùng trường với con mà.”

Thẩm Lan nheo mắt:

– “Có phải con đã nghe thấy điều gì hay không?”

– “Vâng.” Cố Ninh biết thời biết thế lên tiếng đáp ứng, cũng không phủ nhận.

Thẩm Lan tức giận đến tay phát run, đôi cậu nam nữ kia cũng khinh người quá đáng rồi! Nếu như vậy, bà cũng không cần lưu tình, hiện tại bà không còn sợ thứ gì nữa! Nếu ai dám động đến con của bà, bà sẽ liều mạng với kẻ đó!

Rốt cuộc Thẩm Lan cũng phục hồi tinh thần. Hôm nay bà tới đây, chính là muốn thương lượng với em trai về chuyện này, bà nhờ Thẩm Xán vào hai ngày thi tốt nghiệp đến đưa đón Cố Ninh tới trường, như vậy bà mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Thẩm Lan nghiêng mặt, cất giọng nhàn nhạt:

– “Hắn ta còn có cái gì không làm được, lúc trước còn tính kế đuổi chị ra khỏi nhà, huống chi là chuyện này.”

Giọng điệu nói chuyện, đã không thấy chút bi thương nào nữa, chỉ có thêm một phần phẫn nộ. Thẩm Xán nhú nhú mày, nói:

– “Chị, bọn họ khinh người quá đáng! Chị yên tâm, em nhất định sẽ đưa Ninh Ninh an toàn đến trường dự thi, để xem ai dám động đến con bé!”

Tay chân Thẩm Lan lạnh lẽo vừa nấu cơm xong, Cố Ninh cũng vừa vặn trở về. Thẩm Lan tháo tạp dề trên người xuống, thuận tay nhận lấy cặp sách của Cố Ninh, bà nói:

– “Ngày mai con đi thi, mẹ đã nhờ cậu con đến chở con đi, như vậy mẹ mới có thể yên tâm.”

– “Cũng tốt.” Cố Ninh ngược lại không có phản đối, nếu làm như vậy có thể khiến ẹ cô yên tâm.

Thẩm Lan do dự một lát rồi hỏi:

– “Con nói, ngày mai bọn họ thực sự sẽ xuất hiện sao?”

– “Có lẽ vậy.”

Cố Ninh cũng không thể khẳng định chắc chắn chuyện cô đã gặp ở kiếp trước có thể tái diễn ở kiếp này hay không? Nếu lại tái diễn, Cố Huyền nhất định sẽ lần nữa tìm người phá hư cuộc thi của cô, mà đó cũng chỉ là chuyện mở đầu, hiện tại cô đã trở thành đối tượng trả đũa của Dương Mộng Đình.

Trong lòng Cố Ninh biết rõ, hai mẹ con bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Chung quy phần hận ý của hai mẹ con bọn họ đối với cô và Thẩm Lam, thêm một kiếp này chỉ càng sâu đậm hơn mà thôi! Ngay cả khi bọn họ chiến thắng ở kiếp trước, cũng không quên đem đối thủ chèn ép một phen, huống chi bây giờ là tâm lý thua cuộc khó giữ nổi bình tĩnh, hai người kia làm sao chịu để yên?

– “Vậy con nhất định phải cẩn thận.” Thẩm Lan lại dằn dò, dừng một chút còn nói thêm: “Phía mẹ cũng chuẩn bị xong rồi.”

Mấy ngày nay, mỗi ngày Thẩm Lan đều chạy đến cục cảnh sát báo án, nói là có người uy hiếp muốn chiếm đoạt tài sản của bà. Chẳng những nói rằng sẽ đập phá cửa hàng, còn nói sẽ xuống tay với con gái của bà nữa. Bởi vì bà lo lắng, cho nên mấy ngày nay cũng ít khi mở cửa hàng buôn bán.

Ban đầu cục cảnh sát còn cử người đến tra xét, sau khi tra xét xong, cảm thấy có lẽ là Thẩm Lan bị người ta đùa dai, hoặc là tinh thần của Thẩm Lan quá căng thẳng. Dù sao đối phương cũng chưa làm ra chuyện gì, ngay cả một cuộc điện thoại đe dọa cũng chưa gọi tới, căn cứ báo án gì cũng đều không có. Cho nên người của cục cảnh sát cũng không để ý tới nữa.

Nhưng mỗi ngày Thẩm Lan vẫn đến cục cảnh sát báo án, lời nói khẩn thiết, cũng không phải càn quấy nói bậy. Kỳ thật những gì bà nói cũng không hoàn toàn là giả, chung quy Dương Mộng Đình thật sự là muốn báo thù bà, nếu Dương Mộng Đình không nổi lên tâm tư này, cũng sẽ không rơi vào cái bẫy rập mà mẹ con Thẩm Lan giăng ra.

Trong cục có một viên cảnh sát tên Tiết Dũng, ở chung một tiểu khu với Thẩm Lan, chính là người được cử đi tra xét cửa hàng của Thẩm Lan vài lần, cũng có nói chuyện với nhau vài câu. Tiết Dũng nhìn lời nói và hành động của Thẩm Lan không giống như người thích ăn nói lung tung, nhưng sau khi điều tra quả thật không thấy gì không ổn. Mỗi ngày Thẩm Lan cơ hồ đều chạy đến cục cảnh sát, cũng không phải chuyện to tát gì, cho nên hắn để lại số điện thoại của mình cho Thẩm Lan, dặn Thẩm Lan nếu xảy ra chuyện gì thì gọi cho hắn đầu tiên. Từ lúc đó đến nay đã qua 2 ngày, quả nhiên Thẩm Lan không còn tới cục cảnh sát nữa.

Thẩm Lan không đến, Tiết Dũng cũng đem chuyện này quăng ra sau đầu, chung quy hắn chỉ là một cảnh sát quen, mỗi ngày đều có chuyện nhỏ nhặt phải xử lý. Thẳng đến buổi sáng ngày thứ 3, di động của hắn vang lên, nhìn trên màn hình hiện lên hai chữ “Chị Thẩm”, hắn giật mình sửng sốt, nhớ tới chuyện mấy ngày trước, đột nhiên hắn có một loại dự cảm không tốt.

18. Chương 18

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Xuống xe, Cổ Ninh không ngoài dự kiến nhìn thấy chủ nhiệm lớp đang đứng ngay trước cổng trường chờ cô. Lý Duyệt quan sát Cổ Ninh từ đầu đến chân, hỏi:

– “Trên đường có tốt không? Không xảy ra chuyện gì chứ?”

Ngày hôm qua, Thẩm Lan gọi điện thoại cho cô, nói gần đây nhận được tin có kẻ uy hiếp và hăm dọa hai mẹ con bà, Thẩm Lan sợ lúc Cổ Ninh đi thi sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên bà nhờ cô chú ý đến Cổ Ninh. Lý Duyệt quả thật giật mình, cho nên đã sớm đứng ở ngay cổng trường để đón Cổ Ninh.

Cổ Ninh cười cười, an ủi cô giáo mình:

– “Em không sao, trên đường cũng bình an.”

Cô đến trường sớm hơn 1 tiếng, lại đi về hướng ngược lại thường ngày, tốt xấu gì cũng rút ngắn được nửa đường, cô sớm đã có chuẩn bị, những người đó tự nhiên sẽ không động được đến cô.

Cổ Ninh nhìn quanh bốn phía, liếc mắt một cái thì nhìn thấy được Cổ Huyền trong đám người. Cổ Huyền nhìn thấy Cổ Ninh, trong nháy mắt tựa hồ có chút thất vọng và kinh ngạc. Hai người cách đám người đối mặt với nhau, Cổ Ninh cong khóe môi lên, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý thâm sâu: “Xin lỗi, chỉ sợ lần này để cho cô thất vọng rồi, bất quá, lúc này mới chỉ là bắt đầu thôi.”

Cổ Huyền nhìn Cổ Ninh, nhìn thấy khóe môi Cổ Ninh mơ hồ có ý cười thì cô ta giật mình, đột nhiên cô ta có một loại dự cảm không tốt. Có một loại ảo giác bị đối phương nhìn thấu.

Phía ngoài trường thi và trong sân thể dục đã đứng đầy học sinh, ánh nắng sáng sớm chiếu lên trên gương mặt trẻ tuổi, giống như hiển hiện một tầng hào quang chói lóa, tinh thần của mọi người cực kỳ phấn chấn và hồi hộp.

Chủ nhiệm lớp đôn đốc các em học sinh kiểm tra vật dụng cần thiết khi dự thi lại một lần, rồi dẫn dò thêm một lần các học sinh khi làm bài phải xem kỹ đề, viết đáp án phải trầm ổn, bình tĩnh. Tiếng chuông dự thi

vừa vang lên, tất cả học sinh nối đuôi nhau đi vào, hùng dũng hướng về phía hai tòa nhà đã được chuẩn bị thành phòng thi, bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại.

Cố Ninh nghe ngoài cửa sổ tiếng ve kêu chỉ thuộc về những ngày hè, cúi đầu nhìn bài thi quen thuộc trước mặt, trong lòng cô là một mảnh bình tĩnh. Cô đem tất cả bài thi đều làm xong, cẩn thận kiểm tra lại một lần, xác nhận không làm sai, Cố Ninh ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên vách tường, còn một tiếng nữa mới đến thời gian nộp bài, đã trải qua kiếp trước, lần dự thi này cô giống như có máy gian lận vậy. Bốn phía là tiếng “loạt xoạt” viết chữ, Cố Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, mùa hè năm nay giống như đặc biệt nóng nực, phẳng phát cây quạt trần trên đầu thổi ra gió cũng không thể làm dịu đi. Lần này cô sẽ không bỏ lỡ nữa.

Sau khi Thẩm Lan tiễn Cố Ninh đến trường, bà sắp xếp chuyện nhà một chút rồi ra mở cửa tiệm. Thẩm Lan cũng giống như bình thường ngồi trông coi cửa tiệm, nhưng ánh mắt bà vẫn bất động thanh sắc đánh giá bốn phía xung quanh. Giờ cao điểm đi làm, thỉnh thoảng vẫn có người vào cửa hàng mua đồ, nhưng thoạt nhìn thần sắc bọn họ đều bình thường. Thẩm Lan ổn định tinh thần, tận lực thả lỏng tâm tình. Lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên.

Gọi điện thoại tới chính là Thẩm Xán, ông nói cho Thẩm Lan biết, Cố Ninh đã an toàn đến trường học, ông chạy xe rất tốt, vô cùng có tính toán và kỹ xảo bỏ rơi đám tay chân đã theo dõi hai cậu cháu bọn họ. Biết Cố Ninh đã được an toàn, Thẩm Lan nhẹ nhàng thở ra. Dương Mộng Đình thật sự xuống tay với Cố Ninh. Người đàn bà này không phải ác độc bình thường, may mắn mẹ con bà đã sớm có chuẩn bị, bằng không hậu quả. . .

Bây giờ bà ngẫm nghĩ lại, vẫn còn có chút run sợ. Hồi tưởng lại những chuyện xảy ra gần đây, Thẩm Lan bắt buộc chính mình phải tỉnh táo lại. Nếu Dương Mộng Đình có thể ra tay với Cố Ninh, thì mục tiêu là cái cửa hàng nhỏ này của bà có là gì đâu? Nếu thật sự có người đến quấy rối, chỉ sợ bây giờ có báo án, cảnh sát cũng không kịp tới hỗ trợ. Cục cảnh sát gần nơi này nhất cũng phải mất mười lăm phút đồng hồ mới tới. Thẩm Lan suy tư, chợt nhớ tới số điện thoại của vị cảnh sát lần trước đã cho bà, bà lấy điện thoại ra, ấn số.

– “Alô, có phải cảnh sát Tiết không? Tôi họ Thẩm, là chủ cửa hàng tạp hóa lần trước đã đến báo án, hôm nay ở chỗ tôi có chút không thích hợp! Anh có thể đến xem qua một chút không?”

Tiết Dũng từ phía sau bàn làm việc đứng lên, hắn có loại trực giác không tốt, cho nên vừa đi ra ngoài vừa nói:

– “Chị cứ chờ ở đó, nhất định phải giữ bình tĩnh và bảo vệ an toàn cho bản thân, tôi lập tức tới ngay.”

Thẩm Lan cúp điện thoại, khẩn trương nhìn ra ngoài cửa tiệm, bà đã có thói quen như vậy, hôm nay bà có một loại dự cảm rằng bọn người phá rối sẽ tới. Bây giờ mà chạy đi báo án, khẳng định không kịp nữa rồi. Lần này không thể để xảy ra sơ sót gì, cũng không phải bà muốn bắt người đến đây gây chuyện, mà nguyên nhân chính là muốn tóm kẻ đứng sau lưng giết đây!

Sau khi cúp điện thoại không đến mười phút, Thẩm Lan đột nhiên chú ý đến một nhóm người từ nãy đến giờ cứ rình rập nhìn quanh bên ngoài cửa tiệm, thập phần khả nghi. Thấy mấy người khách bên trong tiệm đều đi khỏi, lúc này nhóm người nọ mới nghênh ngang tiến vào. Thẩm Lan nhìn thấy bộ dáng mấy người này rất lạ, theo bản năng bà đoán đây chính là những người mà bà đang chờ đợi, ngược lại trong lòng bà lại nhẹ nhàng thở ra.

Vài người tiến vào, kẻ cầm đầu lấy ra một tờ 100 nhân dân tệ, mua một gói thuốc lá. Thẩm Lan cúi đầu tìm tiền lẻ trong tủ, trả tiền thừa cho người nọ, người nọ ở tại chỗ mở bao thuốc, lấy ra một cái bật lửa, đốt thuốc rồi phun ra một ngụm khói trắng, đột nhiên hắt la lên, một mực chắc chắn thuốc Thẩm Lan bán là thuốc giả. Hắn nói muốn giáo huấn chủ cửa tiệm một chút, để cho bà về sau biết “Làm người” như thế nào.

Kỹ xảo biểu diễn vụng về bậc này, cũng không để ý xem có bị người khác phát hiện không ổn hay không. Kẻ cầm đầu bước tới, xóc toàn bộ bàn ghế trong tiệm một phen, miệng vừa mắng vừa kèm theo dọa nạt.

Thẩm Lan nhanh chóng chạy ra bên ngoài, mắt lạnh nhìn những người này đập vỡ đồ đạc, cửa hàng này là do bà tự tay bố trí, chưa tới một phút sau thì đã tan hoang một mảnh. Người qua đường sôi nổi né tránh, bọn họ sợ sẽ liên lụy đến bản thân.

Mãi cho đến khi Tiết Dũng đến, Thẩm Lan mới biểu hiện ra vẻ mặt kinh hoàng, vừa khóc vừa nói:

– “Tôi đã sớm nói rằng bọn họ sẽ tới, hôm nay bọn họ còn đến chặn đường con gái tôi! Tôi đã sớm nói với các anh rằng có người uy hiếp vợ vết tài sản của tôi, các anh lại không tin!”

Nước mắt có đôi khi không phải biểu hiện của sự mềm yếu, mà là một loại vũ khí. Tiết Dũng nghe xong lời nói oán trách hoảng loạn của Thẩm Lan, trong lòng hần cảm thấy rất áy náy, mấy ngày hôm trước mỗi ngày Thẩm Lan đều chạy đến cục cảnh sát báo án, nếu lúc ấy hần để ý một chút, cũng sẽ không có chuyện xảy ra ngày hôm nay. Tiết Dũng nhanh chân tiến lên, cúi kính quất:

– “Các người đang làm gì đó?”

Nghe được tiếng quát, Trương Cường quay đầu nhìn lại, hần sững sốt, sao cảnh sát lại đến nhanh như vậy a? Vừa nãy hần cũng không thấy người phụ nữ kia chạy đi báo án, cho dù là người qua đường báo cảnh sát, cảnh sát cũng không thể đến nhanh như vậy a!

Trương Cường là khách quen cục cảnh sát, từng ngồi một năm tù vì tội ẩu đả gây thương tích, Tiết Dũng rất có ấn tượng! Lúc này hần nhất thời liền bốc hỏa:

– “Tất cả theo tôi về đồn nói chuyện.”

Nhóm người gây chuyện nhìn thấy chỉ có một người cảnh sát, chỗ nào chịu dễ dàng đi vào khuôn khổ như vậy, bọn họ đều bỏ chạy tán loạn, chỉ còn lại một mình Trương Cường lãnh đủ.

Tiết Dũng gắt gao lôi tay Trương Cường, từ phía sau lưng lấy ra còng tay, đem hai người còng vào một chỗ, cúi kính nói:

– “Mới thả ra chưa được bao lâu anh lại gây chuyện nữa, đi, cùng tôi về đồn rồi nói!”

Trương Cường thấy mình bị bắt, ngược lại cũng không giãy giụa, nên ngoan ngoãn nghe lời cảnh sát thì tốt hơn, hần cũng đã có kinh nghiệm, việc hần gây ra hôm nay là do hần xui xẻo vừa vặn bị bắt. Nếu cảnh sát bắt không được người, kết quả của chuyện này sẽ dễ xử lý rất nhiều. Nhưng bị bắt thì cũng chỉ như vậy, chỉ cần hần một mực chắc chắn đối phương bán thuốc giả cho hần, nhiều lắm xem như án dân sự tranh cãi đôi câu. Bị bắt vài ngày, được thả thì hần sẽ đến đòi tiền bồi thường để giải quyết. Hơn nữa, vừa nãy khi hần đập phá, bà chủ cửa tiệm cũng không dám la một tiếng, sau khi rời khỏi đây, hần tùy tiện hù dọa hai câu là được, dù sao cũng là người làm ăn buôn bán, ai lại muốn dây dưa với đám người du thủ du thực như hần mà ảnh hưởng đến chuyện làm ăn chứ, dám đòi hần tiền bồi thường mới là lạ!

Sau khi suy tư trước sau như vậy, Trương Cường liền tâm an, cợt nhả nói với Tiết Dũng:

– “Yes sir, em biết em sai rồi, anh đừng dữ như vậy.”

– “Ít nói nhảm đi.” Tiết Dũng không để mình bị xoay vòng vòng đáp trả.

Trương Cường thu hồi nụ cười, trước lúc đi hần còn hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Lan, mang theo mười phần cảnh cáo. Không ngờ lại bị Tiết Dũng bắt gặp, Tiết Dũng nhíu nhíu mày:

– “Làm sao? Anh còn muốn uy hiếp người khác ư?”

– “Em đâu dám, chỉ là có chút không thoải mái, đều là lỗi của chị ta, nếu chị ta không bán thuốc giả cho em, em cũng không đến mức đập cửa tiệm của chị ta làm gì.”

Tay Thẩm Lan giận đến phát run:

– “Anh ngậm máu phun người!”

Sắc mặt Tiết Dũng trở nên nghiêm túc, hần không tin những lời thốt ra từ miệng Trương Cường:

– “Nói như vậy là anh có lí do để gây rối đúng không? Cùng tôi về đồn giải quyết chuyện này đi!”

Hần không tin lời của Trương Cường, mấy ngày trước, Thẩm Lan đều chạy đến cục cảnh sát báo án, hiện tại xem ra, chuyện ngày hôm nay rõ ràng có sắp xếp trước. Tiết Dũng một mặt tự trách chính mình sơ suất, một mặt nhìn thái độ không sao cả của Trương Cường mà tức đến không biết nói sao. Một bên là bà chủ

cửa tiệm buôn bán đứng đắn mang theo con gái, một bên là kẻ có tiền án thích gây rối chẳng ra gì, lòng của người ta thiên về bên nào thì không cần phải nói.

Người hỗ trợ của cục cảnh sát 10 phút sau chạy đến, Tiết Dũng đem Trương Cường đẩy lên trên xe cảnh sát, quay đầu nói với Thẩm Lan:

– “Chị không cần phải sợ, sắp xếp cửa tiệm một chút rồi cùng tôi đến đồn cảnh sát.”

Lần này như thế nào hẳn cũng phải cho đối phương công đạo, một người phụ nữ mang theo con gái sinh sống vốn là không dễ dàng gì, mỗi ngày hẳn đi làm, nhìn thấy 7 giờ sáng cửa tiệm của Thẩm Lan đã mở cửa. Những thứ lưu manh này lại cố ý đến phá hoại, thực là đáng giận.

Thẩm Lan gật gật đầu, dọn dẹp sơ sài một chút rồi đóng cửa hàng đi đến đồn cảnh sát với Tiết Dũng.

Trong cục cảnh sát. Ánh mắt Trương Cường vẫn như chết nhìn chăm chăm Thẩm Lan, phần nộ gào to:

– “Cô dám nói xấu tôi, lúc nào thì tôi lừa gạt 50 vạn của cô? Tôi cho cô biết, cô nói chuyện cẩn thận một chút cho tôi!”

Hắn không ngờ rằng đối phương thế nhưng lại ăn nói lung tung như vậy, trước giờ đều là hắn lừa gạt người khác nào có ai dám tính toán trên đầu hắn!

Tiết Dũng vỗ một cái bàn, quát:

– “Anh mới là người cần cẩn thận ăn nói một chút! Nơi này là đồn cảnh sát, ngay trước mặt tôi, anh cũng dám chiếm đoạt tài sản của người khác!”

Về mặt Thẩm Lan rất bình tĩnh, bởi vì kích động, giọng nói của bà hơi hơi phát run.

– “Tôi đã chịu đủ rồi! Anh ba lần bốn lượt đến náo loạn, còn lấy con gái của tôi ra uy hiếp tôi, từ nay về sau tôi sẽ không thỏa hiệp nữa đâu!”

Đây là những lời mà bà vẫn luôn muốn nói cho Dương Mộng Đình cùng Cố Xuân Sinh nghe, hiện tại có thể mở miệng, cho nên diễn cảm của bà vô cùng lưu loát. Người trong cảnh cục sôi nổi ghé mắt. Trương Cường có chút trợn tròn mắt:

– “Con mẹ nó, con đàn bà này ngậm máu phun người!” Lúc này Trương Cường quả thật có chút nóng nảy, quay đầu nói với Tiết Dũng: “Đồng chí cảnh sát, anh trăm ngàn lần cũng không thể chỉ nghe lời nói một phía của cô ta, cô ta uống nhầm thuốc nên bị điên!”

Tiết Dũng lạnh lùng cười, trào phúng nói:

– “Anh yên tâm, nói xấu anh sao được.”

19. Chương 19

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Buổi chiều sau khi thi xong, Cố Ninh đi theo đám đông sôi trào ra khỏi phòng học, đi qua sân thể dục. Thẩm Xán nhìn thấy Cố Ninh, vội vàng nghênh đón:

– “Thi thế nào?”

Cố Ninh cười cười:

– “Cũng tạm tạm ạt!”

Mỗi môn dự thi cô đều chỉ tốn không đến một nửa thời gian đã làm xong. Lúc Cố Ninh về đến nhà, Thẩm Lan đã nấu cơm xong rồi. Một bên bà vừa bới cơm cho Cố Ninh một bên vừa nói:

– “Hôm nay bọn họ đã xuất hiện, mẹ cũng đến đồn cảnh sát một chuyến, trong tiệm bị đập phá gần hết, còn phải chỉnh lý sửa sang lại, hai ngày nay không thể mở tiệm.”

Cố Ninh gật gật đầu, đáp:

– “Vâng.” Dừng một chút cô nói thêm: “Ngày mai sẽ không có người đến gây chuyện nữa, không cần nhờ cậu đưa đón con.”

Vừa rồi biểu hiện của Thẩm Lan ở cục cảnh sát vô cùng bình tĩnh, nhưng lúc này thì lại hoảng hốt, bà cảm thấy có chút ngẫm mà sợ, hỏi:

– “Ninh Ninh, thật sự không có việc gì sao?”

Cố Ninh cầm tay Thẩm Lan đáp:

– “Không có chuyện gì, những gì chúng ta nói đều là sự thật. Mẹ không cần có cảm giác áy náy, nếu là đám du côn kia không phải nhận tiền của người ta thì làm sao tìm tới phá hoại cửa tiệm của chúng ta, bọn họ không phải kẻ ngu như vậy.”

Trên đời này không có chỗ nào không làm mà ăn, nếu làm, cần phải biết gánh vác hậu quả tương ứng với việc mình đã làm. Thẩm Lan gật mình, lắc lắc đầu:

– “Mẹ lo lắng cho con, mẹ không có bản lãnh, để cho con ngay cả đi thi cũng không thể chuyên tâm.”

Bà tự nhiên là biết, cần phải thu lại những tâm tư đồng tình không cần thiết. Cố Ninh đem đầu tựa vào vai Thẩm Lan, đáp:

– “Con không sao, hết thấy mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp.”

Những người đó, về sau sẽ không thể tiếp tục thương tổn chúng ta nữa. Ánh mắt của cô trở nên u ám, là các người không chịu dừng tay, vậy thì chờ có trách tội, chúng ta thử xem ai mới là người có bản lĩnh.

Vào giữa khuya, trên một diễn đàn nổi tiếng bát quái, một chủ đề mới khiến cho phần đông cư dân mạng tụ tập trên diễn đàn ở đây chú ý. Nội dung của chủ đề viết: Một quan viên cao cấp của thành phố Z, lợi dụng chức vụ, lấy quyền mưu tư, vợ vét tiền của giao dịch cửa sau. Tuy rằng không có chỉ mặt gọi tên nói thẳng là ai, nhưng lại ẩn chứa ám thị chính là người nằm trước vừa đắc cử – Dương Phó thị trưởng. Nhất thời cả diễn đàn sôi động hẳn lên, cư dân mạng vào bình luận xôn xao.

Không đến nửa giờ sau khi thông tin này được đưa ra, các bình luận đã vượt qua con số 10 trang, nhưng ngay tại thời điểm thảo luận đang đến hồi gay cấn nhất, chủ đề đột nhiên bị Admin quản lý diễn đàn xóa bỏ, cứ như vậy, vốn là tin đồn vô căn cứ, giờ lại mang theo hương vị giấu đầu hở đuôi lan truyền ra.

Internet không thể so với hiện thực, đủ các loại người vào bình luận có thể không có cố kỵ gì, tùy ý phát ngôn, dù sao trong cuộc sống hiện thực cũng không biết ai là ai. Có người nói rằng người đưa ra thông tin này là kẻ nhận được tiền của người khác mới làm như vậy, có người thì ôm tâm tình xem náo nhiệt nói chủ đề nói miệng không bằng chứng, yêu cầu đưa ra bằng chứng cụ thể để thuyết phục người ta. Có không ít người lại lên tiếng mắng chửi. Haiz..., trẻ trâu đối với các loại quan liêu luôn muốn phát ra bất mãn.

Nhưng mà, lúc bắt đầu bên nào cũng cho là mình đúng, sau khi chủ đề bị xóa bỏ không báo trước một tiếng, cả diễn đàn nhất trí cho rằng tất nhiên là có nội tình. Haiz..., chuyện như vậy hẳn là có 7, 8 phần sự thật rồi, bằng không sẽ không đột nhiên xóa bỏ thông tin, nếu không sợ hãi thì sẽ không che lấp như vậy. Sau đó lại có người mở đề tài bàn tán mới, thông tin của chủ đề thứ hai so với chủ đề đầu tiên còn lan nhanh hơn.

Cũng trong lúc đó, ở bốn diễn đàn nổi danh tại thành phố Z, cũng cùng lúc mở ra chủ đề mới, nội dung đều nói rằng sáng hôm nay, phụ cận gần nhà ga của thành phố Z, có một cửa tiệm tạp hóa bị lừa gạt vợ vét tài sản nhưng không thành, gặp phải nhóm côn đồ đến đập phá cửa tiệm. Mà sau khi bị bắt, tên tội phạm dù bị cảnh sát công tay nhưng trên mặt hắn vẫn cười rất tươi và đang nói chuyện nhàn nhã với cảnh sát, từ trên ảnh chụp có thể thấy được trình độ kiêu ngạo của tên tội phạm này.

Lập tức có người vào bình luận đưa ra nghi ngờ, tội phạm sau khi bị bắt, còn có thể có vẻ mặt thoải mái như vậy bị chụp hình lại, có phải bởi vì hắn được cảnh sát bao che hay không? Ngay lúc mọi người đang

bình luận sôi nổi. Một người tự xưng là người đã tận mắt chứng kiến, miêu tả lại tình cảnh đã xảy ra như sau:

– “Sau khi những người này vào cửa hàng mua một gói thuốc lá, một mực chắc chắn rằng cửa hàng bán thuốc lá giả, người nọ thương lượng không thành với bà chủ cửa hàng, không tới hai câu thì bắt đầu đập phá tiệm, thập phần hung ác, nghe nói trước đó, bà chủ cửa hàng đã đến đồn cảnh sát báo án rằng có người uy hiếp muốn chiếm đoạt tài sản.”

Tiếp theo lại có người nói rằng có bằng chứng, lại tiến thêm một bước kể lại tình huống xảy ra lúc đó. Trong đó có một điều, sau khi được phát ra, khiến cho cư dân mạng chú ý:

– “Không chỉ đập phá cửa tiệm, bọn họ còn lấy an nguy con gái chủ cửa tiệm ra uy hiếp để chiếm đoạt tiền tài.”

Những lời này vừa truyền ra, cư dân mạng càng thêm lòng đầy căm phẫn, gay gắt yêu cầu pháp luật phải nghiêm khắc với nhóm côn đồ này, hi vọng cảnh sát có thể xử lý cho công bằng.

Chủ đề trên diễn đàn rất nhanh lên hàng top, không lâu sau, lại có người nhảy vào xác nhận người trên ảnh chụp người chính là côn đồ nổi danh ở thành phố Z, lừa bịp không có gì là không am hiểu, còn từng ngồi tù vì tội ấu dâm gây thương tích cho người ta.

Mọi người lập tức bùng tỉnh đại ngộ, thì ra là có tiền án, cũng khó trách đi chiếm đoạt tài sản không thành thì đập phá đồ đạc của người ta, bị còng tay mà về mặt còn kiêu ngạo như vậy. Một người làm ra quá nhiều chuyện không đứng đắn, trên người sẽ bị dán lên cái nhãn “có tiền án”. Mà bị dán cái nhãn đó lên người, đã hình thành hình tượng côn đồ, rất khó thuyết phục người ta thông cảm cho hần một lần nữa. Giống như làm cho danh dự thường xuyên cạn kiệt, cho dù có nói ra lời thật, cũng sẽ làm cho người khác nghi ngờ mà thôi. Một kẻ cố ý đến náo loạn đập phá cửa tiệm của người khác sẽ bị hãm hại sao? Điều này sao có thể? Người khác còn có thể bắt buộc hần đi đập phá cửa tiệm của chính mình ư? Việc này nói sao cũng không thông. Quần chúng không tin tưởng, cảnh sát tự nhiên lại càng không tin tưởng. Đây không phải là chuyện quá rõ ràng rồi sao? Nếu Thẩm Lan không bị uy hiếp, sao cứ 3 ngày hai bận lại chạy đến báo án ở cục cảnh sát chứ?

Về phần Trương Cường kiên quyết phủ nhận thì cũng không có gì kỳ lạ, vốn rất ít người bị tình nghi có thể sáng khoái nhận tội, Trương Cường vào cục cảnh sát nhiều lần như vậy, cũng không phải lần đầu tiên kêu oan, ai cũng thấy cả. Trương Cường ngồi bệch dưới đất, hần luôn miệng nói bị Thẩm Lan hãm hại, nhưng không có ai tin tưởng lời nói của hần! Bất quá hần chỉ nhận tiền của người ta, cố ý đến gây chuyện. Nhiều lắm thì bồi thường chút tiền rồi xin lỗi, lúc này sao đột nhiên lại biến thành hần có mưu đồ chiếm đoạt tài sản vậy? Việc này hoàn toàn không giống nhau a, lừa gạt chiếm đoạt tài sản là phải ngồi tù! Nghiêm trọng như vậy! Lần này hần đúng là tự lấy đá đập vào chân mình, có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Cho dù nói đến rách miệng, cũng không giải thích rõ ràng được a.

Buổi sáng sau khi tiễn Cố Ninh đi học, Thẩm Lan đến cửa hàng sửa sang đồ đạc hôm qua bị đập nát. Bà không nghĩ tới, vừa mở cửa không lâu, lập tức có phóng viên mang theo máy ảnh tìm tới cửa, nói rằng ngày hôm qua ở trên mạng thấy được bài viết nói về chuyện này, sau khi chào hỏi vài câu, người phóng viên nói muốn phỏng vấn bà. Thẩm Lan ngồi giữa đồ đạc bị đập phá tan hoang làm bối cảnh, biểu tình đau thương đem chuyện xảy ra ở đồn cảnh sát kể lại một lần. Trong lòng bà rõ ràng, nếu được phát trên TV, đối với bà rất có lợi, có thể có nhiều người biết chuyện này, phần thắng của bà sẽ tăng lên!

Buổi chiều, lúc Cố Ninh thi xong môn cuối cùng bước ra khỏi phòng học, trên sân thể dục đã đứng đầy người. Kết thúc hai ngày dự thi, giống như đã bỏ xuống được cục đá đè nặng trong lòng, đại đa số học sinh ở đây, trên mặt đều tràn đầy vui sướng, tùm nham tùm ba kiểm tra đối chiếu lại đáp án của môn thi lúc này, hoặc là thương lượng với nhau xem nghĩ hẽ sẽ đi tới chỗ nào chơi.

Thanh niên 15 – 16 tuổi, chính là lứa tuổi tốt nhất, giống như ánh mặt trời sáng ngời, tinh thần phấn chấn và bông bột, ý cười tràn ra nơi đáy mắt, không lo không nghĩ mà khoái hoạt. Ngay cả Cố Ninh cũng bị lây nhiễm, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Lúc Cố Ninh về đến nhà, cơm đã làm xong. Ăn cơm xong, cô và Thẩm Lan đi đến cục cảnh sát.

Trương Cường phạm vào tội lừa đảo chiếm đoạt tài sản, tuy rằng hắn không thừa nhận, nhưng căn cứ vào tình huống hiện tại, đem ra khởi tố, vụ án này cũng có 7, 8 phần án sẽ được định xuống. Trương Cường đã có sẵn tiền án, lần này việc làm của hắn lại gây ra hậu quả nghiêm trọng hơn lần trước, rất có khả năng lại phải ngồi tù, mấy việc này trong lòng Cố Ninh đều rõ ràng, nhưng đây không phải là điều mà cô muốn.

Thẩm Lan mang theo con gái đến thăm tội phạm đang bị tình nghi, ban đầu Tiết Dũng cự tuyệt không cho gặp. Sau này không chịu nổi thỉnh cầu, cũng đành phải gật đầu đồng ý. Người bị hại muốn gặp tội phạm thường xuyên thì có là gì, hắn thăm nghi, có lẽ Trương Cường nhìn thấy Thẩm Lan sẽ không luôn miệng kêu oan nữa, có khả năng bởi vì áy náy mà sẵn sàng khoái nhận tội. Cứ như vậy, sự tình cũng trở nên đơn giản hơn.

– “Vậy được rồi.”

Ánh mắt Trương Cường vẫn như chết nhìn chằm chằm người trước mặt, không tự chủ lẫn lộn yết hầu một chút:

– “Vì sao các người lại hãm hại tôi?”

Trải qua hai ngày bị cảnh sát tra thẩm vấn. Trương Cường không còn cả vú lấp miệng em giống như trước nữa, khí thế rõ ràng đã thu liễm đi rất nhiều.

Biểu tình trên mặt Cố Ninh nhàn nhạt, cất giọng lạnh lẽo nói:

– “Chú thấy bản thân chú vô tội thật sao? Nếu như chú vô tội thật, sao đột nhiên lại đến đập phá cửa tiệm, còn chặn đường tôi? Không phải chúng ta không thù không oán sao?”

Cổ họng Trương Cường nghẹn lại, hắn cảm thấy cô bé đang nói chuyện trước mặt, lúc cô bé nhìn hắn, như có một loại áp lực vô hình đè nặng, làm áy náy hắn đang chuẩn bị nói, trong nháy mắt đều bị mắc nghẹn.

Trương Cường lắp bắp nói:

– “Tôi... tôi không có uy hiếp chiếm đoạt tài sản của các người, vì sao muốn vu oan cho tôi?”

– “Vu oan ư? Lời này từ đâu mà ra vậy, vu oan chú đối với chúng tôi có ích lợi gì? Tôi không có bất kỳ động cơ nào. Lời này của chú, không ai tin đâu.”

Lòng Trương Cường trầm xuống, ánh mắt đối phương chằm chằm nhìn mình, loại ánh mắt kia. . . Hắn cảm thấy phảng phất giống như đối phương có thể nhìn thấu hắn. Bên tai hắn, một giọng nói chậm rãi lại vang lên:

– “Nếu đúng như những gì chú nói. Không phải chú đến làm phiền chúng tôi vì nguyên nhân muốn lừa đảo chiếm đoạt tài sản, vậy thì còn có thể bởi vì cái gì? Chẳng lẽ có người sai khiến chú làm sao?” Cố Ninh gần từng chữ một, tiếng nói lạnh lẽo cất lên.

20. Chương 20

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Mãi cho đến khi hai mẹ con Thẩm Lan rời khỏi, Trương Cường mới kịp phản ứng. Vừa rồi khí thế của đối phương, thế nhưng làm cho hắn một chữ cũng không thể thốt ra. Hiện tại nhớ tới, vẫn còn có chút nghĩ mà sợ.

Hắn cũng không phải là một tên nhóc vừa bước ra đời, sẽ không dễ dàng bị dọa như vậy. Nhưng khí thế của người nọ, làm cho hắn trong nháy mắt quên mất đối phương chỉ là một đứa nhỏ mười mấy tuổi!

Tiếng nói lạnh lùng không phù hợp với lứa tuổi, thái độ nhàn nhạt mang theo sự lạnh lẽo, đột nhiên kiên định, không giống như thương lượng, ngược lại giống như tuyên án! Một đôi mắt màu bạc sắc bén, sâu

không thấy đáy, làm cho hấn cảm thấy không có chỗ nào che giấu được. Loại cảm giác lạnh lẽo kia... Giống như mọi nhất cử nhất động của hấn, đối phương đều rõ như lòng bàn tay.

Ván cược còn chưa có bắt đầu, đã biết thắng thua!

Trương Cường nghĩ nghĩ, cho dù là hấn đang trong thời điểm thăm vắn cao độ, cũng không khẩn trương như vừa nãy vậy, hấn xoa xoa hai tay, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

– “Chú phải nghĩ cho kỹ, nếu chú nhận hết tội lỗi về mình, tội nghiêm trọng như vậy, 10 năm tù cũng còn ít đấy, nhưng nếu chú khai ra người giật dây ở phía sau, thì tội của chú chỉ là tòng phạm.”

– “Đồng bọn của chú, muốn lấy tiền bảo lãnh cho chú ra ngoài, nhưng đã bị cảnh sát cự tuyệt, chú cũng nên biết nguyên nhân.”

– “Chuyện ngày hôm nay đã được chiếu trên TV, chú có thể không biết sức mạnh của dư luận, bởi vì đã sáng tỏ trước mắt mọi người nên phải chịu ảnh hưởng của xã hội, đối với án phạt của chú thập phần bất lợi. Có lẽ chú sẽ không để ý, nhưng tôi muốn nói cho chú biết, không chỉ là ảnh hưởng đến cá nhân chú, còn có thể ảnh hưởng đến người nhà của chú, con của chú sang năm phải vào tiểu học, nếu như bị bạn cùng trường biết, có lẽ nó sẽ bối vì việc này mà bị khinh bỉ, bị cô lập ở trường học, sau đó còn phải nghỉ học, cuối cùng cũng giống như chú, bởi vì phạm tội mà vào ngục giam. Bất quá mấy chuyện này chú không để ý, thì ai đến để ý đây? Bởi vì nó có người cha như chú, cho nên, đây là mệnh của nó. Tiền đồ của nó trong mắt người cha như chú, so ra còn kém hơn cái gọi là đạo nghĩa giang hồ.”

– “Tôi nói sự thật cho chú biết, chúng tôi là bị người khác uy hiếp, tôi biết có lẽ chú chỉ nghe theo người ta sai khiến, cái gì cũng không biết, nhưng như vậy thì có quan hệ gì với chúng tôi chứ? Chuyện chú làm ra, tôi không có nửa phần đồng tình nào với chú, bởi vì chú là người như vậy, mặc kệ thế nào, đều là tự làm tự chịu, cho nên việc chú lựa chọn nói hay không nói sự thật, không có quan hệ gì với chúng tôi.”

Đánh rắn phải đánh giập đầu, không nhất thiết phải khuyên nhủ đối phương thẳng thắn, bởi vì tội ác không tha cho người ta, mỗi một con người đều có điểm yếu, mà chỉ cần đánh trúng chỗ vào yếu đó, vỡ òa là chuyện sớm hay muộn.

Trương Cường nghe Cố Ninh nói xong, ánh mắt đều đỏ lên. Hấn cảm thấy giống như là một bàn tay vô hình nào đó đang gắt gao bóp chặt lấy tim hấn, hấn không tự chủ được suy nghĩ, nếu như mình thật sự bị xử 10 năm tù, vậy con trai mình phải làm thế nào? Thật sự sẽ đi theo con đường phạm tội của mình sao?

Thẳng cho đến khi người đi khuất, hấn che đầu từ từ ngồi xổm xuống đất, trong lòng loạn thành một đồng.

Sau khi gặp được kẻ tình nghi, hai mẹ con Thẩm Lam từ cục cảnh sát đi ra. Cố Ninh nhẹ nhàng thở dài một hơi. Thẩm Lan nghiêng mặt, không xác định hỏi:

– “Anh ta thật sự sẽ nói sự thật với cảnh sát ư?”

Vừa rồi, Cố Ninh nói chuyện với Trương Cường, bà cũng nghe thấy, trong nháy mắt, bà cảm thấy đứa con gái bà chăm sóc từ nhỏ đến lớn đột nhiên trở nên thật xa lạ, giống như đã thay đổi thành một người khác, nhưng ý niệm này vừa sinh ra, lập tức Thẩm Lan lại nghĩ, Cố Ninh biến thành như vậy, còn không phải là bởi vì bà, bởi vì hai người kia hay sao?

Chính mình không đứng về phía con gái, vậy còn ai có thể? Thẩm Lan vừa nghĩ như thế, xa lạ trong lòng vừa cảm thấy lập tức biến thành áy náy. Mà hận ý đối với Cố Xuân Sinh cũng càng ngày càng đậm.

Mặc dù là do Trương Cường chủ động đến gây phiền toái, nhưng việc đối phương lừa gạt bà không phải là sự thật. Trải qua nhiều chuyện như vậy, bà không còn giống như trước hay nhẹ dạ đồng tình tràn lan như vậy nữa, nhưng nếu Trương Cường bởi vì chuyện này mà bị phạt nặng, nếu con trai của hấn sau này trở thành giống như Cố Ninh nói, như vậy...

Bà hoặc nhiều hoặc ít, vẫn sẽ thấy áy náy và bất an. Cố Ninh đương nhiên biết Thẩm Lan hiện tại đang suy nghĩ những gì, cô đứng lại, cất giọng chậm rãi nói:

– “Nếu ngay cả mẹ cũng biết lo lắng cho con trai của chú ấy, chú ấy làm sao không biết lo lắng? Mẹ, người yên tâm đi, chậm nhất là ngày mai, chú ấy nhất định sẽ mở miệng chủ động nói ra sự thật.”

Hồ dữ không ăn thịt con, trong lòng Cố Ninh cười cười tự giễu, trên đời này có thể làm ra những chuyện giống như Cố Xuân Sinh vậy, dù sao cũng là ít lại càng ít.

– “Ừ, khoảng thời gian này thật khó khăn cho con.” Thẩm Lan thở dài, đem tay đặt lên vai Cố Ninh.

Cố Ninh giật mình, lấy can đảm hỏi:

– “Mẹ, mẹ không cảm thấy những việc con làm có hơi quá mức sao?”

– “Đứa con ngốc, mặc kệ con làm gì, mẹ cũng luôn đứng về phía con. ” dừng một chút, Thẩm Lan còn nói thêm: “Điều này cũng không thể trách con, là bọn họ... khinh người quá đáng.”

Bà nghĩ, đáng lí con gái của mình có thể không lo không nghĩ, vui vẻ vô tư trưởng thành, không giống như hiện tại sớm lão luyện như vậy, nhưng cho dù có thế nào, cũng đều phải trách kẻ bạc tình kia...

Lúc Tiết Dũng đi thi hành nhiệm vụ ở bên ngoài trở về, Thẩm Lan đã rời đi, hần uống một ngụm nước, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã đi đến phòng tạm giam nhìn Trương Cường, chuyện này đã được phát trên TV ở chuyên mục tin tức nóng hổi, phản ứng của xã hội rất lớn, vừa nãy Cục trưởng mới gọi điện thoại, ra lệnh cho hần nhất định phải cẩn thận quan tâm xử lý! Nói rằng hiện tại không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm vào việc này, trăm ngàn lần không thể để xảy ra sự cố!

Cho dù Cục trưởng không nói, hần đối với vụ án này cũng hoàn toàn để bụng, sau khi nhận được điện thoại, tự nhiên hần càng nghiêm túc, chỉ là Tiết Dũng đối với việc Thẩm Lan tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên mà không thương lượng qua với hần, trong lòng hần có chút không thoải mái, bởi vì chuyện này, hần còn bị Cục trưởng mắng ột trận. Tiết Dũng cảm thấy Thẩm Lan không tin tưởng hần, bất quá hần cũng đã xem đoạn tin tức đó, những gì Thẩm Lan nói trên TV và những việc đã xảy ra cũng không khác nhau bao nhiêu.

Tiết Dũng vừa vào cửa, thì nhìn thấy Trương Cường đang ngồi dựa lưng vào tường, đem mặt chôn thật sâu giữa hai đầu gối, trong lòng Tiết Dũng ngẩn ra, nghĩ rằng chẳng lẽ Thẩm Lan cùng Trương Cường gặp mặt một lần, thật đúng là xảy ra biến hóa rồi sao?

Tiết Dũng ho khan một tiếng:

– “Trương Cường, anh đã nghĩ kỹ chưa? Có muốn chủ động phối hợp hay không, thành thật khai báo luôn chứ? Kéo dài như vậy đối với anh một điểm ích lợi cũng không có.”

Trương Cường ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Tiết Dũng một cái rồi lại cúi thấp đầu xuống. Sắc mặt Tiết Dũng đánh lại:

– “Thẳng thắn thì được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, đừng tưởng rằng anh không chịu khai thì chúng tôi sẽ không có biện pháp bắt anh!”

Trương Cường vẫn như cũ không có tiếp lời, bất kể là Tiết Dũng hỏi thế nào, Trương Cường cũng đều thờ ơ, vẫn đem mặt chôn ở giữa hai đầu gối, chỉ lộ ra một cái ót.

Tiết Dũng thẩm vấn nửa giờ, cổ họng có chút khô, hần rót nước cũng không nhin được nữa, quát:

– “Cho dù anh không khai, tôi cũng sẽ có cách.”

Đang lúc khuyên giải hồi lâu không có kết quả, viên cảnh sát muốn rời khỏi thì kẻ bị tình nghi rót nước cũng ngẩng đầu lên, cất giọng khàn khàn, từng chữ chậm rãi hỏi:

– “Nếu tôi nhận tiền rồi thay người khác làm việc, không biết chuyện từ đầu đến cuối là thế nào, có phải sẽ được xử nhẹ một chút hay không?”

Tiết Dũng sững sốt một lúc, lập tức gạt gặt đầu,

– “Tòng phạm đương nhiên sẽ được xử nhẹ hơn chủ mưu rồi.” Dừng một chút, Tiết Dũng nhìn Trương Cường, thử thăm dò hỏi tiếp: “Chẳng lẽ anh muốn nói với tôi, anh không phải thủ phạm chính sao? Vấn còn có tòng phạm ư?”

Trương Cường đứng lên, ánh mắt kiên nghị, không do dự nữa, nói:

- “Tôi muốn khai sự thật, là do tôi nhận tiền làm việc thay người khác, cố ý đến gây phiền toái đập phá cửa tiệm, còn chuyện lừa gạt chiếm đoạt tài sản thực sự tôi không biết, là do người khác làm.”

21. Chương 21

Edit & Beta: Cửu Trùng Cát

Thẩm Lan cúp điện thoại, nói:

- “Đồn cảnh sát gọi đến, người kia đã chịu mở miệng rồi.”

Hai người liếc nhau, so với những gì Cố Ninh đoán thì còn xảy ra sớm hơn. Cố Ninh từ trên sofa đứng lên, nói:

- “Mẹ, sớm nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai chúng ta còn phải đến đồn cảnh sát đấy.”
- “Ừ.” Thẩm Lan gật gật đầu, ở trong lòng cũng thấy kiên định hơn. Cho tới nay sự lo lắng của bà, cũng rốt cuộc cũng có thể rơi xuống.

1409203780

Ngủ trên giường, Thẩm Lan nhìn thấy Cố Ninh bên cạnh đã nhắm mắt lại, khóe mắt bà có chút ướt át. Rốt cuộc cũng đi tới một bước này. Bà cùng Cố Xuân Sinh đã có tình cảm vợ chồng nhiều năm như vậy, nhưng ngay lúc ký tên vào giấy thỏa thuận li hôn, một khắc kia thì đoạn tình cảm mấy chục năm ấy đã không còn một mảnh, bởi vì con gái, hận ý của Thẩm Lan đối với Cố Xuân Sinh chỉ có tăng chứ không có giảm.

Hiện tại mọi tiếng động đều yên tĩnh lại, Thẩm Lan nhớ tới trước kia, trong chớp mắt, Cố Ninh đã lớn như vậy, bà hận Cố Xuân Sinh tuyệt tình, cũng hận chính mình yếu đuối, bằng không, mấy chuyện này hết thấy cũng không xảy ra với Cố Ninh.

1409203780

Vụ án này đến cuối cùng có bước chuyển biến mới nằm ngoài dự liệu của mọi người. Bởi vì truyền thông theo dõi sát sao, loại chuyện lừa gạt vợ vét tài sản án này rất được chú ý. Cảm thấy áp lực đến từ chính xã hội, Tiết Dũng cũng không dám tự tiện quyết định, đem tình hình chuyển biến gần đây của vụ án báo cáo cho cấp trên, hơn nữa yêu cầu Thẩm Lan đi đến cục cảnh sát một chuyến.

Lúc Thẩm Lan cùng Cố Ninh đến cục cảnh sát, không ngoài dự kiến thấy được Dương Mộng Đình, vẻ mặt Dương Mộng Đình hơi hốt hoảng, cũng có thể thấy được, bà ta đang có điều lo sợ. Một thành phố chỉ có thể có một vị Thị trưởng, nhưng có thể có đến mấy vị Phó thị trưởng, quan trường như chiến trường, tranh đấu nội bộ cũng rất lợi hại. Mấy ngày gần đây, Dương phó thị trưởng vừa mới nhậm chức được 1 năm, cũng bởi vì bị người có tâm mật báo, gần đây ông ta đang bị điều tra, căn cơ hiện tại của ông ta chưa ổn, lúc này bản thân ông ta còn đang sốt đầu mẻ trán, chỗ nào dư thừa hơi sức đi lo lắng những chuyện khác.

Hôm nay sáng sớm, Dương Mộng Đình nghe thấy tiếng chuông cửa reo vang, bà ta mặc cả áo ngủ ra mở cửa, lập tức thấy được cảnh sát đang chờ trước cửa, sau đó bà ta vào nhà thay đổi một bộ quần áo khác, rồi bị dẫn tới cục cảnh sát. Dương Mộng Đình oán độc nhìn Thẩm Lan, hận ý không thềm che giấu, ngược lại ánh mắt của Thẩm Lan cũng không tránh không né.

Tiết Dũng mời Thẩm Lan ngồi xuống, lúc này mới hỏi:

- “Các vị quen nhau sao?”

Thẩm Lan bình tĩnh gật gật đầu:

- “Cô ta là tình ... hiện tại là vợ chính thức của chồng trước tôi.”

Tiết Dũng nhú nhú mày, không nghĩ tới sự tình lại biến thành quanh co như vậy, bắt quá cũng bắt đầu thông suốt, hẩn lý giải về việc Thẩm Lan ly hôn với chồng trước còn chưa đến một tháng, vụ án này, chỉ sợ là do liên lụy bởi việc tranh chấp tài sản đưa tới.

– “Trương Cường nói, anh ta bị người khác sai khiến mới đến đập phá cửa tiệm.”

Dương Mộng Đình mím môi, không nói gì, im lặng chấp nhận. Bà ta thầm nghĩ, đập tiệm của con tiện nhân này thì thế nào? Con tiện nhân này đã tính kế bà ta, lấy đi nhiều tiền như vậy, còn dám uy hiếp bà ta! Bà ta làm sao có thể nhịn được cơn tức này! Bà ta nhất quyết sẽ không để yên cho hai mẹ con kia! Chút giáo huấn như vậy bà ta còn ngại quá nhẹ!

Tiết Dũng ho khan mấy tiếng, nói:

– “Trong lòng chị bất bình, luôn tìm cách uy hiếp chiếm đoạt tài sản của chị Thẩm đây, đúng không?”

Dương Mộng Đình nhảy dựng lên, dựng thẳng lông mày:

– “Tôi lừa gạt cô ta làm cái gì? Cô ta lấy đi nhiều tiền như vậy, tôi không phải ăn xin, không giống như cô ta lên mặt làm bà chủ! Tôi còn muốn chiếm đoạt tài sản của cô ta ư?”

Tiết Dũng nhú nhú mày, hẩn thật sự không thích người phụ nữ cả ‘vú lấp miệng em’ trước mắt này một chút nào. Sắc mặt Tiết Dũng nghiêm túc, tiếp tục nói:

– “Chị sai người đến đập phá cửa tiệm, đây là tội gây rối trật tự công cộng cùng với tội cố ý hủy hoại tài sản của người khác, nếu trước đó có uy hiếp hoặc là đe dọa chị Thẩm đây, có khả năng sẽ cấu thành tội uy hiếp đe dọa người khác.”

Dương Mộng Đình sửng sốt, lúc này bà ta cũng hiểu ra sự tình đã trở nên nghiêm trọng, nhưng bà ta cũng không phải vừa. Ánh mắt bà ta nhìn chăm chăm vào Thẩm Lan:

– “Cô đừng ngậm máu phun người, lúc nào thì tôi uy hiếp cô chứ?” Nói xong muốn nhào tới, lại bị viên cảnh sát đứng canh một bên kéo lại.

Tiết Dũng cất giọng lạnh lùng:

– “Mấy ngày hôm trước chị Thẩm đã đến báo án với chúng tôi. Khoảng thời gian này có người nặc danh vẫn thường xuyên đe dọa uy hiếp chị ấy, đêm qua Trương Cường cũng đã chủ động khai báo với chúng tôi, anh ta nói rằng nhận tiền của chị đến phá cửa tiệm của chị Thẩm, hẩn còn nói, chị lệnh cho hẩn lúc đến phá cửa tiệm, phải nói không ít những lời đe dọa, uy hiếp chị Thẩm.”

Trương Cường sợ bị Dương Mộng Đình đem chuyện uy hiếp chiếm đoạt tài sản đẩy lên trên người mình, nếu đã quyết định khai báo sự thật, dứt khoát giấu đổ bìm leo, đem tất cả mọi chuyện đều đổ cho Dương Mộng Đình.

– “Nói hứu nói vượn, hai người bọn họ muốn vu oan hãm hại tôi!”

Tiết Dũng nhìn ánh mắt bối rối của Dương Mộng Đình, dùng giọng điệu giải quyết việc chung nói:

– “Tôi cũng cảm thấy kỳ quái, chị muốn phá tiệm, chị Thẩm đây cũng không có khả năng biết trước, tại sao chị ấy lại chạy đến báo án với chúng tôi? Hầu như mỗi ngày chị ấy đều chạy đến đây, chứng tỏ quả thật có người đã uy hiếp chị ấy. Chị còn nói rằng bị người khác vu oan hãm hại chị ư? Chẳng lẽ Trương Cường không phải do chị sai đến phá cửa tiệm sao? Lời này của chị thật sự rất mâu thuẫn.”

Dương Mộng Đình bị nghẹn không nói ra được một câu nào, ngực bà ta phập phồng kịch liệt, ánh mắt bà ta nhìn Thẩm Lan giống như có thể đem người ta ăn tươi nuốt sống, bà ta cũng biết tình huống hiện tại đối với bà ta là thập phần bất lợi.

– “Các người không cần hỏi nữa, tôi sẽ không trả lời, tôi có quyền giữ im lặng, luật sư của tôi sẽ lập tức tới đây, các người hãy nói chuyện với anh ta.” Nói xong câu đó, Dương Mộng Đình không hề nói bất kỳ một chữ nào nữa.

Tiết Dũng nhìn Dương Mộng Đình liếc mắt một cái, rồi quay sang lấy lời khai của Thẩm Lan.

Thần sắc Thẩm Lan nhàn nhạt đem sự tình xảy ra gần đây nhất nhất đều nói ra, trong giọng nói không nghe ra là vui hay buồn. Đương nhiên, trong này không đề cập tới chuyện Cố Ninh vì bức Dương Mộng Đình cùng Cố Xuân Sinh đi vào khuôn khổ, đã phan phui chứng cứ chuyện Dương phó thị trưởng lợi dụng chức quyền mưu cầu việc riêng. Chuyện này, đổi lại là Dương Mộng Đình hoặc là Cố Xuân Sinh cũng tuyệt đối sẽ không chủ động nói ra, cho nên Thẩm Lan không cần lo lắng.

– “Chồng trước của tôi ngoại tình, tháng trước tôi mới phát hiện được việc này, con riêng của anh ta ở bên ngoài cũng đã được mười mấy tuổi, nhưng anh ta vẫn gạt tôi, sau này tôi đã chủ động đề nghị ly hôn, anh ta sợ tôi kiện anh ta tội trùng hôn, cho nên chủ động đem phần lớn tài sản đều đưa cho tôi, cũng chính vì như vậy, Dương Mộng Đình mới tìm đến gây rối.”

Tiết Dũng giật mình, mức phạt của tội trùng hôn trong nước vốn là hết sức mơ hồ, trừ khi do người bị hại chủ động nhắc tới, bằng không bình thường tòa án cũng không truy cứu, điều này cũng có thể lý giải việc Cố Xuân Sinh vì tự bảo vệ bản thân, hoặc là xuất phát từ áy náy, đem phần lớn tài sản đều đưa cho vợ trước. Thẩm Lan nói mấy việc này, Tiết Dũng cũng tự có lý giải trên cơ bản là phù hợp.

Đổi một góc nhìn khác, Cố Xuân Sinh đem phần lớn tài sản đều cho vợ trước, Dương Mộng Đình tự nhiên là sinh ra oán hận trong lòng, cứ xem xét như vậy, động cơ gây án của Dương Mộng Đình quả thật rất đầy đủ và thuyết phục.

Luật sư của Dương Mộng Đình nửa tiếng sau xuất hiện, sau khi luật sư có mặt, lúc này Dương Mộng Đình mới mở miệng nói chuyện, trong chuyện này có một điểm nghi vấn lớn nhất, chính là Thẩm Lan không có chứng cứ chứng minh được Dương Mộng Đình lúc trước uy hiếp chiếm đoạt tài sản. Nếu điểm nghi vấn này không thành lập, chuyện này có khả năng sẽ biến thành tranh chấp dân sự.

Luật sư gắt gao nhắm vào điểm nghi ngờ này, nhưng chuyện mọi người không ngờ đến lại xảy ra, lúc này Thẩm Lan lại lấy ra một máy ghi âm nhỏ, hơn nữa mở ra ngay tại chỗ. Trong băng ghi âm là tiếng Dương Mộng Đình cuồng loạn mắng chửi và uy hiếp, từng câu từng chữ đều được thu lại hết sức rõ ràng. Mọi người sửng sốt, ngay cả sắc mặt của vị luật sư đại diện cho Dương Mộng Đình cũng đại biến. Đoạn ghi âm này, chính là lúc đàm phán điều kiện khi Thẩm Lan và Cố Xuân Sinh ly hôn, Cố Ninh đã vụng trộm ghi lại, hiện tại mới lấy ra, Dương Mộng Đình làm thế nào cũng không thể giải thích rõ ràng được.

– “Con tiện nhân này dám hãm hại tôi, tôi không có ý này! Mà cố ý thu lại lời nói của tao!”

Tiết Dũng bình tĩnh nhìn Dương Mộng Đình, nói:

– “Dương tiểu thư, hiện tại chị bị tình nghi uy hiếp lừa gạt tài sản của người khác, trước lúc điều tra rõ ràng, chúng tôi không thể để cho chị về.”

Dương Mộng Đình mở to hai mắt, thét lên:

– “Anh muốn bắt giam tôi sao? Anh là kẻ ngu ư? Chẳng lẽ anh không nhìn ra, con tiện nhân kia là cố ý hãm hại tôi?”

Vài giây sau, Dương Mộng Đình thấy người chung quanh không hề có chút dao động nào, trong lòng bà ta lộp bộp rơi xuống, bà ta giống như muốn bắt được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, gắt gao kéo cánh tay của vị luật sư, dùng sức lớn đến nỗi mấy ngón tay trở nên trắng nhợt:

– “Anh nhanh kêu cha tôi đến đây đón tôi, những người này đều thông đồng với nhau! Tôi không muốn ở lại đây.”

Khuôn mặt dữ tợn, mang theo vài phần cuồng loạn. Tạm giam vẫn chưa tới hai mươi bốn giờ, cảnh sát cực tuyệt việc luật sư yêu cầu nộp tiền bảo lãnh, Dương Mộng Đình bị đưa vào phòng tạm giam. Thẩm Lan lấy xong khẩu cung, nói lời cảm ơn với nhóm cảnh sát rồi cáo biệt, rời khỏi cục cảnh sát.

Tiết Dũng cũng nhẹ nhàng thở ra, Thẩm Lan này có thể dễ ở chung hơn so với Dương Mộng Đình, tuy rằng hẳn vẫn cảm thấy, Thẩm Lan không giống như vẻ bề ngoài thoát nhìn nhu nhược như vậy...

1409203780

Khi Thẩm Lan về đến nhà thì thấy Cố Ninh đang ngồi đọc sách trên sofa. Đồ ăn đã làm tốt, đặt ở trên bàn, bốn mẹt một canh, lúc này tuy rằng đã nguội, bắt quá bảy giờ là giữa hè, cho nên cũng có thể nhẹ

nhàng khoan khoái mà lót dạ, cho dù không nóng vẫn có thể ăn.

Lúc Thẩm Lan đi ra ngoài mới hơn 8 giờ sáng, hiện tại đã gần 4 giờ chiều. Cố Ninh từ trên sô pha đứng lên, nói:

– “Mẹ, mẹ ăn cơm đi.”

Một ngày không ăn gì vào bụng, khẩu vị của Thẩm Lan một chút thèm ăn cũng không có, hôm nay cả ngày ở cục cảnh sát nhìn thấy biểu tình kinh hoàng của Dương Mộng Đình, không biết sao trong lòng bà có một loại cảm giác không tên... là khoái trá...

– “Mẹ, mẹ ăn một chút đi.” Cố Ninh mở miệng khuyên lớn.

– “Ừ.” Tuy rằng không muốn ăn, nhưng bởi vì tự tay con gái nấu cơm, Thẩm Lan vẫn lấy chén cơm do Cố Ninh bới cho.

Thẩm Lan ăn được chút cơm, Cố Ninh có vẻ như tùy ý mở miệng nói:

– “Mẹ, gần đây con nhìn thấy có một mảnh đất trống, vị trí địa lý không sai, con cảm thấy giá trị không gian rất lớn, không bằng chúng ta mua mảnh đất này đi.”

Thẩm Lan dừng đũa, hỏi:

– “Mua đất làm gì?”

Bà đã làm bà chủ mười mấy năm, đối với mấy chuyện làm ăn, đầu tư cái gì cũng đều không hiểu. Cho nên đột nhiên có được một số tiền lớn như vậy, cũng chỉ bỏ vào trong ngân hàng, không nghĩ tới nên xử lý như thế nào, những ngày sắp tới sẽ qua như thế nào, làm thế nào để sung túc, giàu có hơn. Hơn nữa, Thẩm Lan cũng không hi vọng Cố Ninh tiếp xúc với mấy việc này quá sớm, dựa vào những gì bà thấy, hiện tại tuổi của Cố Ninh vẫn còn nhỏ, hẳn là nên chuyên tâm học hành thì tốt hơn.

Tuy rằng nói đến nói đi, mấy chuyện phát sinh trong một tháng gần đây, làm cho cái nhìn của bà đối với con gái thay đổi rất lớn, không bao giờ có thể nhìn đối phương như một đứa trẻ con được. Hiện tại, Cố Ninh xử lý sự việc, so với bà càng thành thực chu đáo hơn, nhưng mặc dù như vậy, Thẩm Lan vẫn hi vọng Cố Ninh có thể giống như những đứa trẻ bằng tuổi bình thường, bà muốn bảo bọc nâng niu con gái trong lòng bàn tay.

– “Mẹ, mảnh đất kia rất lớn, tuy rằng nằm ở vùng ngoại thành, vị trí cũng không tốt lắm, nhưng phía Nam thành phố Z này đều là núi, nếu Thị trường của chúng ta có kế hoạch phát triển, thì cũng chỉ có thể đẩy mạnh về phía Bắc, mảnh đất này, về sau có lẽ sẽ biến thành trung tâm thành phố, cho dù hiện tại chúng ta mua lại, mời người đến xử lý, làm thành một cái trang trại, cũng có thể mở cửa buôn bán.”

Hôm nay Cố Ninh đi xem mảnh đất kia, hiện tại mặc dù toàn bộ đều là cỏ dại cây xanh, nhưng hai năm sau, thành phố sẽ di chuyển về phía Nam, chính phủ mới sẽ xây dựng nhà ga, tàu điện ngầm cũng sẽ tu bổ lại ở bên kia, ngay cả tiểu khu này cũng sẽ xây mới, cuộc sống sẽ có biến hóa lớn, cuối cùng dần dần thay thế khu công nghiệp vốn bị ô nhiễm trở thành một khu dân cư đông đúc, 20 năm sau, đi cùng với cải cách mới, tốc độ phát triển của kinh tế cũng sẽ tăng cao, đây là thay đổi điển hình của thành phố Z trong tương lai. Mười năm sau, giá trị của mảnh đất kia có thể tăng lên 100 lần, trở thành một miếng mồi ngon béo bở, mà bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để ra tay.

22. Chương 22

Edit: Cửu Trùng Cát

Thẩm Lan không trả lời ngay, bà vỗ vỗ bả vai Cố Ninh nói:

– “Con mới thi xong, hẳn là nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút, đừng nghĩ nhiều như vậy, Ninh Ninh, con có muốn đi chỗ nào chơi không? Nghỉ hè dài như vậy, hơn một tháng nữa mới bắt đầu học quân sự mà.”

Cố Ninh cũng biết trong lòng Thẩm Lan đang suy nghĩ gì, đại khái bà không nguyên ý để cô tiếp xúc quá sớm với mấy việc này, cô thấy thái độ Thẩm Lan rất kiên quyết, cũng không tiếp tục kiên trì khuyên ngăn nữa, bất động thanh sắc chuyển đổi đề tài, cô hỏi:

– “Mẹ, hiện tại cửa hàng phải sửa sang lại như thế nào đây?”

– “Bị đập đến loạn thất bát tao, hai ngày nay mẹ phải giảm giá hàng hóa để bán được nhanh hơn, muốn trở lại bình thường thì phải đợi một khoảng thời gian nữa.”

Đã hỏng mất 2 kệ hàng, vách tường loang lổ đầy những vết dầu mỡ và rượu vang, nói cách khác, ngày hôm qua chủ nhà đã nói, vách tường cửa hàng nhất định phải quét sơn lại một lần nữa.

Cố Ninh lấy lùi làm tiến, bắt lấy cánh tay của Thẩm Lan nói:

– “Mẹ, vậy sau khi bán hết hàng tồn, mẹ cho con mượn tạm cửa hàng được không? Để cho con thử kinh doanh hai tháng, coi như con thực hành sống ngoài xã hội, chờ đến lúc con nhập học, sẽ trả lại cửa tiệm ẹ, nói cách khác, con ở nhà quá nhàm chán.”

Thẩm Lan hơi ngẩn ra:

– “Hai tháng ư? Con muốn làm gì?”

– “Đến lúc đó mẹ sẽ biết, mẹ, mẹ đồng ý đi mà, chỉ hai tháng thôi.” Cố Ninh hạ giọng nịnh nọt, tóm lấy tay Thẩm Lan lắc lắc làm nũng.

– “Ừm... Được rồi.” Thẩm Lan rút cuộc không thể từ chối, bà cười cười, sủng nịch sờ sờ đầu Cố Ninh.

Vài ngày nay, Cố Ninh chẳng những phải dự thi, còn phải bận tâm chuyện trong nhà, hiện tại thật vất vả mới có thể giải quyết êm xuôi mọi chuyện, rốt cuộc cũng có thể nhẹ nhõm thở ra một hơi, Thẩm Lan không đành lòng quá hà khắc với con gái, hơn nữa lúc này khó có khi Cố Ninh làm nũng với bà, làm cho bà cảm thấy Cố Ninh vẫn giống như trước kia, là đứa con gái thích dựa dẫm vào bà.

Cho nên tuy rằng Thẩm Lan cảm thấy có chút hồ nháo, nhưng không cự tuyệt Cố Ninh. Sự vui sướng của Cố Ninh không cần nói cũng có thể hiểu, cô lại nói:

– “Mẹ, chúng ta đánh cuộc đi, nếu trong vòng hai tháng con buôn bán lời mười vạn, mẹ phải giúp con bù phần tiền còn thiếu, mua lấy mảnh đất kia có được không?”

Thẩm Lan kinh ngạc nhìn Cố Ninh, cảm thấy chính mình đang nghe một chuyện không tưởng, nếu lời này không phải xuất từ miệng của con gái mình, bà nhất định sẽ cười lên ha hả. Nhưng gần đây, biểu hiện của Cố Ninh luôn để lại cho bà một cảm giác mơ hồ, chuyện mà Cố Ninh nói hẳn là có khả năng...

Thẩm Lan vội vàng cắt đứt suy nghĩ miên man của mình, Cố Ninh chỉ là một đứa nhỏ mười mấy tuổi, làm sao chỉ trong hai tháng có thể kiếm ra nhiều tiền như vậy? Bà đang suy nghĩ cái gì thế không biết? Thật là không thể tin được!

– “Hai tháng lời mười vạn, con muốn làm cái gì?”

Cố Ninh cười:

– “Đến lúc đó mẹ sẽ biết.” Dừng một chút, Cố Ninh lắc lắc cánh tay Thẩm Lan: “Mẹ, nếu con có thể kiếm được nhiều tiền như vậy. Mẹ phải giúp con bù vào phần còn thiếu, được không... được không...?”

– “Đứa nhỏ này, sao lại như vậy...” Thẩm Lan thấy Cố Ninh nhìn mình bằng ánh mắt chăm chú, bà liền dừng lại, lời từ chối không thể thốt ra khỏi miệng.

Tuy rằng bà cảm thấy không có khả năng, nhưng bà lại không muốn đập tan hưng phấn của Cố Ninh, mấy đứa nhỏ ở lứa tuổi này đều rất mẫn cảm. Sau khi Thẩm Lan suy nghĩ xong, dù sao cũng là chuyện không có khả năng làm được, cho nên bà có đáp ứng cũng không thành vấn đề, chỉ cần Cố Ninh vui vẻ là được rồi.

Trong khoảng thời gian này xảy ra nhiều chuyện như vậy, vốn dĩ bà rất yêu thương Cố Ninh, bây giờ đối với Cố Ninh càng thêm áy náy. Vì vậy, cho dù có như thế nào bà cũng không muốn làm cho Cố Ninh thất vọng.

– “VẬY ĐƯỢC RỒI.” Thắm Lan dùng ngón tay chỉ chỉ vào cái trán của Cố Ninh, trong mắt bà tràn đầy từ ái: “Con nha, nhất định đã ẹ ăn thuốc mê rồi! Bởi vậy chuyện gì mẹ cũng nghe theo con.”

Cố Ninh ôm lấy bà vai Thắm Lan cười hớn hở:

– “Cám ơn mẹ.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Thắm Lan đi ra ngoài, bà đến cửa tiệm, đem tất cả hàng hóa còn tồn ra giảm giá bán hết, rồi viết thêm một bảng thông báo dán ngoài cửa tiệm cho khách hàng biết.

Sau khi cửa hàng giảm giá, hàng hóa trên cơ bản đều là bán giá vốn, rất nhiều người đến tranh mua, mới một buổi sáng thôi, trong cửa tiệm đã trống đi rất nhiều.

Thắm Lan mở cửa tiệm buôn bán đều bán với giá rất mềm, người lại thân thiết, cho nên tuy rằng vừa mở cửa tiệm không được bao lâu, nhưng từ xung quanh cho đến bên trong tiệm đều rất có nhân khí. Hàng xóm láng giềng cũng đều biết chuyện đã xảy ra gần đây với bà chủ cửa hàng, họ đều cảm thấy tức giận, thường xuyên sẽ có người lúc trả tiền mua hàng, nói ra vài câu an ủi, trấn an Thắm Lan. Không ít người còn hỏi Thắm Lan, bây giờ đem bán hết hàng hóa trong tiệm, có phải về sau sẽ đóng cửa tiệm luôn không.

Thắm Lan cười nói vẫn mở cửa buôn bán, nếu vạn bất đắc dĩ mới phải chuyển đi, nhưng vẫn không nhiều lời.

Kỳ thật bà cũng không biết Cố Ninh muốn làm cái gì. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hiện tại bà không còn bận tâm gì nữa, chỉ cần con gái bà vui vẻ là được rồi. Hơn nữa Cố Ninh là đứa trẻ rất có chừng mực và có chủ kiến, bà rất yên tâm về con bé.

Hôm nay trời còn chưa sáng, Cố Ninh đã đi ra ngoài, so với bà thì con bé ra khỏi nhà còn sớm hơn. Chính là vì chuyện muốn mở cửa tiệm. Bà có hỏi, Cố Ninh cũng chỉ nói rằng muốn bà mau chóng dọn trống cửa hàng, không nhiều lời thêm nữa. Hiện tại Thắm Lan nhớ tới, không khỏi buồn cười, con gái bà làm công tác bảo mật mọi chuyện rất tốt, ngược lại bởi vì như vậy, gợi cho bà nổi lên hiếu kỳ trong lòng.

Cố Ninh sớm đã đến chợ bán sỉ, lúc này trời vẫn còn chưa sáng hẳn, nhưng bên trong chợ vẫn có tiếng người ồn ào, các loại thanh âm thét to, loa quảng cáo khuếch trương âm lượng vào trong lỗ tai người ta, người đến nhập hàng thường xuyên qua lại ở nơi này, cho nên hoàn cảnh ở đây rất ồn ào.

Cố Ninh ngồi xổm xuống một chỗ, nghiêm túc chọn lựa thứ gì đó, người đi đường cứ vội vàng qua qua lại lại, ai cũng không chú ý đến biểu tình nghiêm túc của cô gái nhỏ này. Cố Ninh ngồi hơn một giờ mới đứng lên, cô xoa xoa cẳng chân đã tê rần vì ngồi quá lâu không cử động, lúc này mới bưng lên hơn 10 đồ vật gì đó khi nãy cô vừa chọn lựa rải rác, lập tức đi tới trước mặt ông chủ cửa hàng.

– “Ông chủ, cháu mua mấy thứ này.”

Ông chủ cửa hàng là một người đàn ông trung niên, nhìn cô bé trước mắt nhu thuận, xinh xắn, ông cũng không để ý, cười nói:

– “Cô bé, ở nơi này chúng tôi chỉ bán sỉ, không bán lẻ, bắt quá cháu đến đây sớm như vậy, lại mua nhiều thứ, lần này bác có thể bán cho cháu, lần sau không được lấy lý do này nữa.”

Cố Ninh lắc lắc đầu:

– “Ông chủ, cháu không phải chỉ mua một cái, cháu muốn mua tất cả mấy thứ này, mỗi loại cháu muốn lấy 300 kiện, về sau có khả năng sẽ mua thêm nữa, cháu chỉ mua ở đây, còn mua nhiều như vậy, cháu muốn bác cam đoan sẽ bán với giá phải chăng, còn phải cam đoan sẽ cung cấp nguồn hàng đúng lúc cháu cần, đương nhiên, chất lượng cũng không thể nửa vời.”

Ông chủ cửa hàng sửng sốt mất một lúc, nhưng nhìn vẻ mặt cô bé này rất thành thật không giống như đang nói đùa, ông thử thăm dò hỏi tiếp:

– “Cô bé, không phải cháu nói đùa đấy chứ, cháu mua nhiều như vậy làm gì?”

Cũng khó trách sao chủ cửa hàng lại không tin Cố Ninh, bình thường ngay cả chủ cửa hàng tạp hóa đến nhập hàng, khi mua hàng nhiều lắm chỉ lấy mấy chục kiện, trường hợp lấy 300 kiện, phần lớn phải là những

người buôn bán lớn mới có thể a! Việc này so với việc ông bán sỉ trong một ngày cũng không kém hơn bao nhiêu!

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt, mang theo ba phần khẳng định:

– “Ông chủ, cháu không nói đùa với bác, cháu có thể trả tiền đặt cọc, nhưng chúng ta phải ký kết hợp đồng mới được.”

Dứt lời, Cố Ninh cầm ra một bản hợp đồng sớm đã được soạn sẵn, xem ra là có chuẩn bị mà đến. Sắc ông chủ cửa hàng trở nên nghiêm túc:

– “Cháu nói thật sao?”

Cố Ninh cười:

– “Dù sao cũng không giả được.”

Chờ đến khi Cố Ninh rời khỏi, lúc này chủ cửa hàng mới kịp phản ứng, ông không nghĩ tới sáng sớm đã có một mối làm ăn lớn tới cửa như vậy, ông lấy ra bản hợp đồng vừa kí lúc nãy nhìn kỹ lại một lần, rồi lại nhìn thêm một lần, lúc này mới hồi phục tinh thần, thật là kỳ lạ, đối phương thế nhưng chỉ là một cô bé con mười mấy tuổi! Bất quá chữ viết của cô bé rất đẹp...

Vốn dĩ ông không tin, nhưng cô bé kia đã chủ động thanh toán hai phần tiền đặt cọc, cứ như vậy, cho dù là trêu đùa ông, số tiền đặt cọc này cũng đã tới tay, ông không ăn một a!

Không có đạo lý tiền đưa đến cửa mà lại từ chối! Còn là một danh sách đặt hàng lớn như vậy. Lại nói, theo bản năng ông cảm thấy cô bé kia không giống như người lương gạt, chung quy, ai lại đem nhân dân tệ ra nói đùa chứ.

Bất quá nói đi nói lại, cô bé kia làm ăn thật sự rất nghiêm túc, trước khi ký hợp đồng, kiên quyết trả giá xuống mấy phần, bất quá cứ việc như vậy đi, bán được một số lượng hàng lớn thế kia, xem như ông đã có lời rồi, cứ coi như thuận mua vừa bán cũng tốt.

Bây giờ đang là giữa trưa, ánh mặt trời dần dần trở nên gay gắt, người trong chợ bán sỉ cũng càng ngày càng nhiều, không khí quanh quẩn ở nơi đông đúc này không thể nào lưu thông được, tràn đầy mùi vị của tro bụi và cao su.

Tóc trên trán của Cố Ninh ướt đầm mồ hôi, hai má đỏ bừng, quần áo cũng ướt đầm dán chặt vào lưng hết sức không thoải mái, nhưng đôi mắt cô luôn lấp lánh, giống như lúc nào cũng có thể phát ra ánh sáng, làm cho cả người cô nhất thời trở nên không giống như bình thường.

Cố Ninh không sợ chịu khổ, khổ sở ở đời trước còn nhiều hơn so với những khổ cực này cô đã từng chịu đựng qua. Cố Ninh cứ đi tới đi lui, ngồi ở chỗ này rồi lại đến ngồi ở chỗ khác, lựa chọn đúng cách, tổng cộng cô chọn được hơn ba trăm loại đồ vật gì đó không giống nhau, cũng ký kết hiệp ước với mỗi chủ của hàng khác nhau rồi thanh toán tiền đặt cọc.

Lúc Thẩm Lan ly hôn với Cố Xuân Sinh, đã từng đem một phần tiền bỏ vào trong tài khoản ngân hàng dành riêng cho Cố Ninh, số tiền không nhiều, khoảng mười vạn, nhưng hiện tại Cố Ninh đem phần tiền này trở thành số vốn tài chính khởi đầu thì hoàn toàn đủ.

Cố Ninh rời khỏi cửa hàng cuối cùng, vỗ vỗ bụi bặm trên tay, vén tóc ướt mồ hôi ra sau tai, nhìn lại xấp hợp đồng nho nhỏ trong tay, cô cong khóe miệng lên. Lúc này đoán chừng cửa tiệm của Thẩm Lan cũng sắp đến lúc đóng cửa. Cố Ninh nhẹ nhàng thở ra một hơi, không còn lưu lại đây nữa, bước nhanh khỏi chợ bán sỉ.

Nhảy lên xe bus, Cố Ninh nhìn đồng hồ điện tử trước mặt. Lúc này đã sáu giờ tối, thời gian trôi qua thật mau a. Hôm nay sáu giờ sáng sau khi cô vội vàng ăn sáng xong thì ra ngoài, khi đó trời vẫn còn lờ mờ chưa sáng hẳn, cô là người bước lên xe bus công cộng sớm nhất, vội vàng lâu như vậy, hiện tại đã đến lúc hoàng hôn buông xuống, thế nhưng cô không hề cảm thấy đói, ngược lại cảm thấy trong lòng thỏa mãn dị thường. Chẳng qua lúc trước hoàn toàn nhập tâm vào chuyện mua hàng hóa, không nghĩ tới chuyện gì khác, giống như được tiếp thêm sức mạnh không giống bình thường, lúc này hậu tri hậu giác mới kịp phản ứng, Cố Ninh phát hiện cánh tay mình cũng đau, eo cũng vô cùng nhức mỏi.

Cố Ninh âm thầm lắc lắc đầu, nghĩ rằng xem ra việc lựa chọn mua hàng hóa cũng là một dạng tiếp sức, hiện tại thân thể và tố chất của mình không thể so với kiếp trước, vẫn quá mảnh mai yếu ớt, nhìn cánh tay nhỏ và đôi chân khẳng khiu này xem, mới trải qua cường độ lao động nhiều đó thôi, thân thể đã bắt đầu kháng nghị biểu hiện qua việc cơ bắp đau nhức.

Cố Ninh nhéo nhéo cánh tay, thân thể chính là gốc rễ của cách mạng, về sau cần phải tăng cường rèn luyện mới được, cô quyết định bắt đầu từ cuối tuần, mỗi ngày rời giường phải chạy bộ buổi sáng nửa tiếng đồng hồ, hảo hảo rèn luyện thêm một chút. Cố Ninh dựa lưng vào ghế, nghiêng mặt nhìn ngựa xe như nước ngoài cửa sổ, gió thổi ẩm áp ở trên mặt, cô ngẩng đầu, chân trời là một mảnh ráng chiều, đỏ rực hết sức diễm lệ.

Khi Cố Ninh về đến nhà, đã bảy giờ tối, Thẩm Lan vẫn còn ở trong cửa hàng, bữa tối đã sớm làm xong, đặt trên bàn ăn một thời gian dài, giờ đã nguội. Trước tiên Cố Ninh đi vào phòng tắm rửa một cái, chờ lau khô người, mang theo một thân mát mẻ từ phòng vệ sinh đi ra, rốt cuộc cũng hậu tri hậu giác phát hiện mình đã đói bụng đến kêu vang, dạ dày bắt đầu kháng nghị.

Lúc này đồ ăn trên bàn đã nguội, Cố Ninh nhìn một bàn đồ ăn đầy đủ sắc hương vị vô cùng thỏa mãn, cũng không cầu toàn. Cố Ninh bới hai chén cơm, rồi đi vào thư phòng mở máy tính. Hiện tại hệ thống mạng tuy rằng không nhiều tin tức giống như mười mấy năm sau, nhưng có thể viết 2 thông báo, tuyển thêm 2 nữ bán hàng hẳn là không thành vấn đề, đêm qua Cố Ninh đã đăng ký thông báo tuyển dụng trên diễn đàn tuyển lao động của thành phố Z, quả nhiên nhìn thấy phía dưới có người ứng tuyển.

Cố Ninh liên lạc dựa theo số liên lạc mà người nọ lưu lại, hẹn nhau ngày mai gặp ở một tiệm cà phê địa phương, sau đó cô lại dạo một vòng quanh diễn đàn trong chốc lát, nhìn nhìn lại chủ đề “Phá tiệm” hôm kia do chính cô viết.

Chủ đề này vẫn nằm ngay trang đầu, chỉ là đã được phục hồi, có hơn 40 trang, Cố Ninh thay đổi lại tựa đề, đem tình huống mới nhất của vụ án này, đều “Báo cáo” lên diễn đàn. Quả nhiên, hồ nước trong vốn đã thanh tĩnh trở lại, giờ lại bị ném vào một tảng đá, chủ đề này trong nhất thời lập tức nổ “oành” một tiếng.

Tựa đề lúc trước là: “Vợ vét tài sản không được, còn đồ trả thù phá tiệm” giờ đã biến thành “Chân tướng khi tiểu tam đối chất với vợ cả.”

Cố Ninh lại tùy tiện đi dạo diễn đàn một lát, rồi tắt máy vi tính cầm chìa khóa ra khỏi cửa, lúc cô đến cửa hàng, trong tiệm vẫn còn vài người khách. Sau khi Cố Ninh dừng bước nhìn chung quanh một chút, phát hiện trừ bỏ thuốc lá rượu, những thứ khác đều đã tiêu thụ sạch sẽ, cửa hàng lập tức trống trải đi nhiều.

Vốn dĩ hàng hóa trong tiệm đa số đều là nhu yếu phẩm cần thiết, hiện tại lại giảm giá, tự nhiên sẽ có người đến tranh nhau mua hàng, dù sao sớm muộn gì cũng phải dùng đến. Cố Ninh thường xuyên đến giúp Thẩm Lan trông chừng cửa tiệm, cho nên các khách quen đều biết cô là con gái của bà chủ. Vốn dĩ Thẩm Lan đang cúi đầu tính toán sổ sách. Không biết là ai kêu lên một tiếng:

– “Bà chủ, con gái bà đến kìa.”

Lúc này bà mới ngẩng đầu lên nhìn, sửng sốt một chút rồi nói:

– “Ninh Ninh, con về lúc nào vậy, đã ăn cơm chưa?”

23. Chương 23

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh cười cười rồi nói:

– “Dạ ăn rồi, con ngồi trong nhà một lát rồi mới ra ngoài.”

Thẩm Lan có chút bất đắc dĩ:

– “Đứa nhỏ này, cả ngày không thấy bóng dáng đâu hết, đi ra ngoài làm gì vậy?”

– “Đương nhiên là con đi chuẩn bị cho việc mở tiệm của con rồi, khó có khi được mẹ gật đầu đồng ý cho con buôn bán, đương nhiên là con phải chuẩn bị cho thật tốt mới được.” Cổ Ninh trả lời đúng lý hợp tình, ánh mắt nghiêm chỉnh đảo quanh cửa hàng một vòng rồi nói tiếp: “Con thấy hiện tại hàng hóa trong tiệm đều bán hết không sai biệt lắm, vài ngày nữa hẳn là có thể khai trương bán hàng mới được rồi, về phần thuốc lá và rượu còn tồn, cũng không vội bán đi, dù sao để trong cửa tiệm cũng không chiếm bao nhiêu diện tích. Hơn nữa, có thể tặng cho ông ngoại và cậu con nha.”

Thẩm Lan trừng mắt nhìn Cổ Ninh:

– “Con lại nói bậy, thuốc lá và rượu mà là thứ tốt gì? Dùng nhiều làm cơ thể tổn thương, đem toàn bộ cho cậu con sao được?”

Cổ Ninh thề lời:

– “Con nói sai rồi.”

Thẩm Lan cuối cùng vẫn mạnh miệng mà mềm lòng. Giọng điệu nói chuyện cũng trở nên hòa hoãn một chút, lúc này nói tiếp:

– “Bất quá ngược lại có thể cho cậu con mấy điều thuốc, dù sao cậu con cũng phải tiêu tiền mua thuốc lá, mẹ có nói cậu con cai thuốc đi nhưng cậu con không nghe. Lúc ông ngoại con ăn cơm, ngẫu nhiên cũng thích uống một hai ly rượu, có thể tặng cho ông vài ba bình rượu, đỡ cho ông cụ vui vẻ.”

Dừng một chút, Thẩm Lan lại nói:

– “Nói tới đây mẹ mới nhớ, ngày hôm qua ông ngoại con gọi điện, kêu hai mẹ con mình có thời gian thì trở về ăn cơm, ông nói con vừa thi xong, cần phải hảo hảo bồi bổ một chút mới được, ông còn nói nhìn thấy tay chân con nhỏ gầy làm ông đau lòng.”

Nghĩ đến đây, Thẩm Lan cảm thấy vừa tức giận lại vừa buồn cười, còn có chút bất đắc dĩ:

– “Ông ngoại con còn hỏi mẹ, có phải chỉ lo chuyện buôn bán ở cửa hàng mà không hảo hảo nấu cơm cho con ăn hay không? Cho nên con mới gầy thành như vậy, còn nói mẹ làm mẹ mà không biết đau lòng con gái.”

Cổ Ninh ôm cánh tay Thẩm Lan, cười trấn an nói:

– “Nào có, mẹ là người mẹ tốt nhất trên đời.”

Thẩm Lan rút cánh tay về:

– “Con ít đồ ngọt mẹ đi.” Nhưng trên mặt bà cũng không nhịn được ý cười.

Mãi cho đến chín giờ rưỡi tối, Thẩm Lan mới đóng cửa hàng, hai mẹ con nói nói cười cười đi về nhà.

Dưới ánh đèn vàng mờ của tiểu khu, Thẩm Lan nhìn thấy bóng người đứng chờ ở dưới lầu, có chút ngoài ý muốn. Là Cổ Ninh kịp phản ứng trước tiên, cô bước lên một bước, hỏi:

– “Ông tới đây làm gì?”

Trên mặt Cổ Xuân Sinh lóe qua một tia không vui, nhưng không trả lời Cổ Ninh, ông ta đưa mắt nhìn chăm chăm vào Thẩm Lan, cất tiếng:

– “Tôi có chuyện muốn nói với cô, chỗ này không tiện nói chuyện, chúng ta lên lầu nói đi.”

– “Xin lỗi, Cổ tiên sinh, tôi nghĩ giữa chúng ta không còn gì để nói.” Cổ Ninh cất giọng lạnh lùng, có chút không kiên nhẫn.

Cổ Xuân Sinh nhíu nhíu mày, quát:

– “Mày dám nói chuyện với tao như vậy à? Cổ Ninh, nói sao thì tao cũng là ba mày, đã nuôi mày nhiều năm như vậy, gia giáo của mày đâu? Tao và mẹ mày nói chuyện không liên quan đến mày, mày đừng có xen mồm vào, thứ không biết lớn nhỏ.”

Cổ Ninh cười nhạo một tiếng, hệt như con nhím đang xù lông lên đáp trả:

– “Tôi có gia giáo hay không cũng không phiền ông quan tâm, hơn nữa, không cần thiết phải có gia giáo với tất cả mọi người, có một vài người không nhận nổi gia giáo đâu, ông không biết sao?”

– “Mày là đồ tiểu súc sinh! Uổng công tao đã nuôi không mày nhiều năm như vậy, sớm biết thế trước kia lúc sinh mày ra, tao nên bóp chết mày.” Cổ Xuân Sinh triệt để bị chọc giận.

Nếu không phải tại Cổ Ninh đặt máy quay phim và máy ghi âm trong xe của ông ta, làm sao ông ta phải chấp tay nhường đi phần lớn tài sản cho Thẩm Lan chứ, còn đi tới tình trạng ngày hôm nay nữa.

Ông ta đã kết hôn với Thẩm Lan mười mấy năm, hiểu rõ người vợ đồng cam cộng khổ không có bản lĩnh này, nhưng ngược lại ông ta đã xem thường Cổ Ninh, thế nhưng còn có thể lấy chuyện của Dương Bằng đến buộc ông ta đi vào khuôn khổ, quả nhiên chó cắn người thì không biết sửa.

Trong lòng Cổ Ninh nổi lên cuộn cuộn khí huyết, đủ loại chuyện ở kiếp trước, nhất nhất hiện lên trong đầu cô. Trong mắt cô ngưng tụ tầng băng lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn Cổ Xuân Sinh, gần từng chữ một:

– “Thật đáng tiếc là trước kia ông đã không bóp chết tôi, hiện tại thì không còn cơ hội đó rồi, giết người chẳng những phải đền mạng, tôi còn có thể kéo cả nhà ông xuống địa ngục!”

– “Mày...” Cổ Xuân Sinh nổi giận cất cao giọng quát, còn muốn nói điều gì đó nhưng lại bị Thẩm Lan đánh gãy.

Thẩm Lan tiến lên một bước chắn giữa hai cha con Cổ Ninh, lạnh lùng nhìn Cổ Xuân Sinh:

– “Con gái tôi không phiền anh phải dạy dỗ, anh không có tư cách nói con bé, nếu như con bé phải chịu ủy khuất gì, tôi sẽ liều mạng với các người, hiện tại đã trễ rồi, nếu anh có chuyện gì thì nói ngay ở đây đi, bằng không để yên ẹ con tôi lên lầu.”

Hiện tại bà mới phát hiện, trước kia quả thật mắt bà bị mù mới làm vợ chồng mười mấy năm với người đàn ông trước mắt này. Cổ Xuân Sinh dừng một chút rồi nói:

– “Chúng ta lên lầu nói đi.”

Tiểu khu này cũng được xem như một nơi rộng rãi, hàng xóm láng giềng đã mười mấy năm, hầu hết ai cũng đều quen thân với nhau, chuyện xảy ra lần trước, Cổ Xuân Sinh coi như đã nổi danh, lúc này thấy ba người bọn họ nổi lên tranh chấp, đã có người liên tiếp nhìn sang.

Thẩm Lan cười khê ra tiếng:

– “Cổ Xuân Sinh, có phải anh quên rồi không, chúng ta đã ly hôn rồi, nơi này không còn là nhà của anh nữa, tôi đương nhiên không thể để ột người không thân quen vào nhà tôi, cho dù anh có lời muốn nói, tôi cũng không có kiên nhẫn đứng đây lắng nghe, hiện tại tôi mệt rồi, muốn về nhà nghỉ ngơi.”

Cổ Xuân Sinh thấy đụng nhằm cây đinh, ngừng nửa ngày, cuối cùng nói:

– “Thẩm Lan, tuổi Mộng Đình vẫn còn nhỏ, nếu cô ấy có làm gì không đúng, anh sẽ giải thích với em, hiện tại cô ấy cũng biết lỗi rồi, em xem có thể nói với cảnh sát một tiếng hay không? Chúng ta âm thầm giải quyết, cần gì phải náo loạn lớn như vậy? Sau khi ly hôn anh đã đưa phần lớn tài sản cho em và con, em không thể giữ lại chút mặt mũi cho anh sao?”

Thẩm Lan không ngờ người đàn ông trước mắt bà lại có thể vô liêm sỉ đến mức ấy, vào giờ khắc này, bà cảm thấy thật sự ứng với bốn chữ “Chuyện cũ như khói”. Bà cố gắng nhớ lại những chuyện trước kia, nhưng không hiểu sao những hồi ức tốt đẹp ngày trước vào lúc này toàn bộ đều trở nên mơ hồ không rõ, sắc mặt làm bộ làm tịch của người đàn ông trước mắt chỉ làm cho bà cảm thấy vô cùng ghê tởm, vì vậy bà quyết không đề cập tới những hồi ức tốt đẹp trước kia, nếu nhắc tới, bà sợ sẽ cam nguyện dễ dàng để yên.

Thẩm Lan cất giọng lạnh lùng:

– “Anh muốn giải quyết riêng sao? Ừ, có thể, đem tiền bồi thường đập tiêm trả cho tôi. Sau đó hai người các người lập tức cút đi cho khuất mắt, đừng xuất hiện khiến tôi chán ghét thêm nữa.”

Cổ Xuân Sinh nghe thấy Thẩm Lan đã buông lỏng, liên tục gạt đầu:

– “Cô ấy đập tiệm của em, tổn thất bao nhiêu anh nhất định sẽ bồi thường, hiện tại anh sẽ lập tức trả cho em, một vạn đủ chưa?”

Cố Ninh nở nụ cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang móc ví lấy tiền:

– “Ông chủ Cố, ông tưởng đang bốc thí cho ăn mày à, một vạn ư?”

Sắc mặt Cố Xuân Sinh lạnh lùng, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại rồi hỏi:

– “Vậy phải bao nhiêu mới đủ?”

– “Mười vạn.” Cố Ninh vẫn đậm phong khinh báo ra một con số.

Trong lòng Cố Xuân Sinh trầm xuống, ông ta quay sang nhìn sắc mặt của Thẩm Lan, thấy Thẩm Lan không có nửa điểm ý tứ muốn phản bác, tức là bà cũng chấp nhận. Ông ta lên tiếng châm biếm:

– “Mười vạn, chỉ phá cửa hàng của cô thôi mà đáng mười vạn, cô không cần quá phận.”

Lúc hai người ly hôn, Thẩm Lan đã dùng kế, bày bẫy rập để cho ông ta chui đầu vào, lấy đi phần lớn tài sản mà ông ta đã phấn đấu nhiều năm như vậy mới có. Nhưng ông ta e ngại miệng đời dị nghị, cho nên đến nay vẫn ần ần không có phát tác. Nhưng gần đây mấy dự án của công ty liên tục xảy ra vấn đề, từ lúc Dương Túc bị điều tra, ở chỗ ông ta cũng theo hướng gió mà lưu chuyển, rất nhiều chuyện đều đã thay đổi khác xưa, nay vốn tài chính của công ty rất khó xoay sở, mười vạn này nếu là lúc trước, Cố Xuân Sinh cũng không cảm thấy có nghĩa lý gì, nhưng lúc này kêu ông ta đưa ra mười vạn tiền mặt, quả thật có chút miễn cưỡng.

Cũng khó trách lúc này Cố Xuân Sinh lòng đầy căm phẫn như vậy, vì bây giờ ông ta đã nhìn ra, bản thân ông ta đã đi đến bước đường này, hoàn toàn dựa vào quyết định của hai người trước mắt, tâm tư của hai mẹ con này có thể nói là ác độc.

Nhưng ông ta vẫn e ngại việc Dương Mộng Đình vẫn còn bị tạm giam ở cục cảnh sát, còn là đối tượng bị tình nghi uy hiếp chiếm đoạt tài sản người khác, ông ta chỉ có thể ần ần không phát ra lửa giận, buông thấp tư thái cúi đầu đến đây cầu xin Thẩm Lan, hi vọng có thể việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.

Ngay lúc Dương Túc phải tiếp nhận thanh tra, Dương Mộng Đình lại náo loạn ra việc này, thực sự rất khó giải quyết, càng đem sự tình trở nên phức tạp hơn. Sau khi cân nhắc trước sau như vậy, Cố Xuân Sinh cảm thấy Dương Mộng Đình thực sự không biết xem thời thế, nếu không phải do cô ta chỉ thị cho người đến đập cửa tiệm của Thẩm Lan, cao ngạo như vậy, chỗ nào lại xảy ra việc này, náo loạn đến tận bây giờ vẫn không có hồi kết. Hai người bọn họ đã chung đụng mười mấy năm, Dương Mộng Đình thường xuyên dạy dỗ ông ta, tính tình mưa nắng thất thường, bất quá Dương Túc quả thật đã giúp đỡ cho Cố Xuân Sinh rất nhiều về phương diện sự nghiệp, bằng không Cố Xuân Sinh cũng sẽ không cố gắng nhường nhịn nhẫn nại như vậy.

Thẩm Lan cất giọng nhàn nhạt:

– “Nếu anh muốn nói đến chuyện này, thì không cần thiết tìm tôi thương lượng làm gì, chúng ta cứ y theo trình tự của pháp luật mà làm, tôi báo án, tòa án phán quyết phải bồi thường bao nhiêu thì tôi sẽ lấy bấy nhiêu, nên thế nào thì làm như thế đó.”

Thẩm Lan nói xong thì lôi kéo Cố Ninh đi lên lầu, không muốn tiếp tục đôi co nữa, ngay cả bóng dáng cũng không muốn lưu lại cho Cố Xuân Sinh. Cố Xuân Sinh không biết đứng ở đó bao lâu mới xoay người lái xe rời đi. Thẩm Lan đã kết hôn nhiều năm với ông ta, nhưng bất quá trong thời gian một tháng ngắn ngủi, đối phương giống như đã thay đổi thành một người khác, ngay lúc ông ta đoán rằng ông ta sẽ gặp phải trở ngại, không ngờ Thẩm Lan mở miệng liền trực tiếp kêu ông ta đưa ra mười vạn thì sẽ êm xuôi mọi việc. Bình tĩnh suy nghĩ đến bạc đầu cũng không thể hiểu nổi.

Mãi cho đến khi vào nhà, Cố Ninh mới bình ổn dao động trong lòng, vừa nãy cô... làm sao vậy?

Tinh thần của Cố Ninh có chút hoảng hốt, cô nhớ tới sự không cam lòng và phẫn hận ở kiếp trước lúc cô ngã xuống vách núi. May mắn ông trời không bạc đãi cô, cho cô thêm một cơ hội làm lại từ đầu, để cho trở lại thời điểm khi chưa có chuyện gì xảy ra. Những người đó chung quy sẽ gặp báo ứng, mà cô, không thể bởi vì thù hận che mắt lòng mình, mà khiến bản thân luôn sống trong thù hận. Cô còn có cuộc sống của riêng mình. Vì những người này... Không đáng...

Thẩm Lan bưng ly nước tới, nhẹ nhàng chạm vào vai Cố Ninh:

– “Ninh Ninh, con đừng nóng giận, uống miếng nước trước đã, mẹ biết chừng mực mà.”

Cố Ninh tiếp nhận ly nước, nói:

– “Con không sao.” Cố Ninh đặt ly nước không lên mặt bàn, cười cười để Thẩm Lan an tâm rồi nói:

– “Không còn sớm nữa, mẹ. Người cũng đừng suy nghĩ nhiều, mẹ con mình sớm nghỉ ngơi đi.”

Cô có gì phải lo lắng chứ? Cô đang nắm giữ tiên cơ trong tay, chuyện ở kiếp trước nhất định sẽ không tái diễn.

Ngày hôm sau sau khi ăn xong bữa sáng, Cố Ninh ra khỏi nhà. Hôm qua nàng đã nhận lời với người ta, hẹn gặp mặt ở tiệm cà phê gần đây. Những người tới tiệm cà phê đúng hẹn, vốn tưởng rằng sẽ gặp một bà chủ đứng tuổi, không ngờ lại là một cô bé con chỉ mới mười mấy tuổi, cho nên họ đều cảm thấy không đáng tin, hỏi xem Cố Ninh có phải thay thế người lớn trong nhà đến hay không, bởi vì chiếu theo cách nói năng cư xử của Cố Ninh thì không giống như đang nói đùa. Nếu như vậy có thể khiến cho người khác an tâm, Cố Ninh cũng lười giải thích, xem như chính mình đang thay thế người trong nhà đến đây cũng được.

Trải qua sàng lọc, cuối cùng Cố Ninh giữ lại hai thiếu nữ khoảng 20 tuổi, hai người này trên cơ bản phù hợp với yêu cầu tiên quyết “Xinh đẹp” và “Trẻ tuổi” mà Cố Ninh đưa ra. Hai người này lúc bắt đầu cũng có chút không tin, sợ Cố Ninh không thể ra quyết định, thẳng đến khi Cố Ninh lấy ra hiệp ước lao động, nói muốn cùng các cô ký hợp đồng làm việc, các cô mới dám tin tưởng.

Cố Ninh nói ra yêu cầu đơn giản và những việc cần phải lưu ý, ước định lương thử việc là 1000 đồng/tháng, sau một tháng thử việc, mỗi tháng tiền lương là 1500 đồng, nếu làm tốt sẽ đưa chia huê hồng. Hai thiếu nữ tỏ vẻ vô cùng hài lòng. Song phương cùng quyết định sau ba ngày nữa sẽ bắt đầu làm việc.

24. Chương 24

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh nói xong hết thấy, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, thời gian đã là hai giờ trưa.

Ra khỏi tiệm cà phê, cô lập tức đi về hướng cửa hàng của Thẩm Lan, lúc này chính là thời điểm giữa trưa oi bức, ánh nắng chói chang chiếu rọi khắp nơi, trên trán Cố Ninh mồ hôi tuôn xuống như mưa. Còn chưa đi đến nơi, Cố Ninh đã nhìn thấy bóng dáng Ninh Ngật đứng dưới tàng cây trước cửa hàng.

Thiếu niên mặc áo sơ mi màu trắng, gió mát thổi vào làm góc áo bay bay, hắn tùy ý dựa vào tường, cả người thoát nhìn vừa thanh xuân lại nhàn nhã thoải mái, khỏe miệng mang theo ý cười có chút lười nhác, hắn cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì. Thoạt nhìn có chút không hòa hợp với hoàn cảnh chung quanh, người qua đường thỉnh thoảng sẽ coi trọng liếc mắt nhìn hắn một cái.

Ánh sáng trước mắt bỗng nhiên biến mất, Ninh Ngật ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cố Ninh đột nhiên xuất hiện, sau khi sửng sốt một chút, hắn mở miệng nói chuyện có phần ngốc nghếch:

– “Bạn... Bạn đến rồi à.”

– “Sao bạn lại tới đây?” Dừng một chút, Cố Ninh nhìn về bức tường phía sau Ninh Ngật, cất giọng nhàn nhạt: “Tường bẩn như vậy, bạn còn dựa vào, không sợ làm bẩn quần áo sao?”

“...” Mặt Ninh Ngật lộ ra hai mảnh hồng hồng. Hắn vội vàng đứng thẳng người, cuối cùng, dùng sức vỗ vỗ quần áo dính bụi bặm trên người rồi nói:

– “Cố Ninh, bạn đi đâu vậy? Đúng rồi, hôm nay mình mới biết là cửa hàng của dì bị đập phá, cho nên mình tới xem một chút, sao bạn không đến nhờ cha mình giải quyết?”

Cố Ninh nhìn người thiếu niên trước mắt, trong đầu suy tư mục đích mà Ninh Ngật tới đây.

– “Chuyện này không cần phải phiền đến Ninh luật sư, tự hai mẹ con mình có thể giải quyết, chung quy ông ấy cũng là người quan trọng.” Dừng một chút, Cố Ninh cảm thấy nói thế này thật quá khách sáo khiến lòng người ta lạnh lẽo, cho nên bổ sung thêm một câu: “Cám ơn bạn đã quan tâm.”

Khóe môi Ninh Ngật có chút nhu hòa, nói:

– “Tuần sau sẽ có kết quả thi tốt nghiệp, bạn có tự tin không? Một tuần nữa thì đến kỷ niệm ngày thành lập Đảng, cô Lý bảo hai người chúng ta đến trường để tập dợt.”

Lần này đúng lúc là năm Thiên Hi, cho nên lễ chúc mừng năm nay phá lệ lớn, vì có trường Thanh Phong với bề dày trăm năm lịch sử chịu trách nhiệm chính, tiệc tối sẽ được cử hành ở bên ngoài quảng trường, mỗi khối sẽ cử ra một tiết mục để biểu diễn, đến lúc đó không ít người dân cũng đến xem, một đài truyền hình của thành phố Z cũng đến đó thu hình trực tiếp.

Lần này sẽ do Cố Ninh và Ninh Ngật là người dẫn chương trình. Cố Ninh lại hỏi:

– “Lúc nào thì bắt đầu?”

– “Mười giờ sáng cho đến hơn giữa trưa một chút, đến lúc đó mình tới đón bạn.”

Cố Ninh lắc lắc đầu:

– “Không cần, bạn không tiện đường, tự mình ngồi xe đến cũng được.”

Ninh Ngật sợ run, cười cười còn nói thêm:

– “Sau tiệc tối, mình sẽ đến chỗ của mẹ mình, dù sao mình cũng không học cấp 3 tại đây, cho nên thành tích thi thế nào đối với mình không quan trọng.” Nói xong, Ninh Ngật ra về thoải mái nhún vai, nhưng ánh mắt lại khẩn trương nhìn chằm chằm vào Cố Ninh, nhìn Cố Ninh đối với tin tức mình sắp rời khỏi đây không có chút dao động hay sợ hãi nào, Ninh Ngật có chút thất vọng, hần miễn cưỡng nặn ra một nụ cười rồi nói tiếp: “Đến lúc đó bạn tự tra thành tích thi tốt nghiệp của bạn, nhân tiện cũng giúp mình nhìn xem, sau đó gọi điện thoại nói mình biết, mình cũng có thể biết là mình thi được bao nhiêu điểm.”

– “Ừ.”

Đối với việc ra đi của Ninh Ngật, Cố Ninh không có chút nào ngoài ý muốn, bởi vì việc này, cô đã biết ở kiếp trước, tuy rằng hiện tại và kiếp trước có chút bất đồng, nhưng dù sao Ninh Ngật cũng giúp cho cô một ân tình lớn, hai người cũng đã trở thành bạn bè. Nhưng mà, trừ về ngoài như vậy, bản thân mỗi người đại khái cũng có hướng đi riêng, hẳn là không có gì sai biệt so với kiếp trước, cô cũng không muốn làm nhiều loạn cuộc sống tương lai của người khác.

Hai người tương đối không nói gì thêm, Ninh Ngật có chút không rõ, vì sao bản thân hẳn trước mặt những nữ sinh khác thì không khẩn trương, cũng không vắt óc suy nghĩ tìm đề tài nói chuyện, càng không cảm thấy xấu hổ. Nhưng khi đối diện với Cố Ninh – người đang đứng trước mặt hẳn đây, cái gì cũng trở nên bất đồng.

– “Mình sắp đi rồi, bạn không có gì muốn nói với mình sao?” Ninh Ngật cười hỏi tiếp.

Cố Ninh nhìn Ninh Ngật:

– “Chúc bạn thuận buồm xuôi gió, tiền đồ như gấm.”

Câu trả lời thật hết sức lạnh nhạt...

Ninh Ngật buông thông mắt xuống, vì sao hẳn cảm thấy giữa hai người luôn có một khoảng cách, không có biện pháp để vượt qua, đặc biệt là từ sau khi trải qua sự kiện lần trước. Trong lòng hẳn có vài phần cô đơn, rồi lại không biết làm như thế nào mới có thể xoa dịu được, cho nên nụ cười trên mặt mang theo 3 phần miễn cưỡng.

– “Cố Ninh, lần trước những gì mình đã nói, bạn không nên hiểu lầm, những chuyện đó là chuyện riêng của nhà bạn, bạn xử lý như thế nào đều được, không phải mình có ý kiến gì với bạn đâu.”

– “Mình biết.”

– “Bạn hiểu rõ thì tốt, mình sắp đi khỏi đây rồi, hôm nay mình cố ý đến tìm bạn, bạn rảnh thì theo giúp mình một chút đi.”

Cố Ninh nhìn mặt trời đang nhô lên cao, trên ngã tư đường cơ bản không có người nào, tình huống giữa trưa thế này, muốn đi đến chỗ nào chứ? Không phải cô mất hứng, chẳng lẽ Ninh Ngật muốn lôi kéo cô cùng đi tắm nắng ư?

Thẩm Lan từ trong tiệm đi ra, nhìn thấy người đứng bên ngoài thì hơi sửng sốt, bà cất tiếng:

– “Ninh Ngật, cháu vẫn còn ở đây à, mau vào trong ngồi một chút đi, bên ngoài nắng nóng như vậy.”

Dừng một lúc, ánh mắt bà lại quét đến người Cố Ninh, Thẩm Lan lại tiếp tục sửng sốt:

– “Ninh Ninh, con về lúc nào vậy? Hai người các con sao lại đứng bên ngoài làm gì? Bạn cùng lớp cố ý đến tìm con, con dẫn bạn đến nhà chơi đi, bên ngoài rất nóng a, chút nữa mẹ đóng cửa tiệm rồi đi mua thức ăn, hôm nay Ninh Ngật cùng ăn cơm ở nhà ta chứ?”

Hai người đều không nói chuyện, Thẩm Lan trực tiếp bỏ qua Cố Ninh, quay sang hỏi Ninh Ngật:

– “Cháu muốn ăn gì nào? Lát nữa dì sẽ đi mua thức ăn.”

Ninh Ngật sửng sốt:

– “Dì ơi, không cần phiền phức vậy đâu, một lát con đi rồi, con đến đây chỉ muốn báo cho Cố Ninh biết một tiếng, là ngày mai đến luyện tập cho buổi kỷ niệm thành lập Đảng.”

Rõ ràng chỉ một cú điện thoại là có thể thông báo sự tình, cũng không biết vì sao hần lại muốn chính mình chạy tới đây, còn chờ lâu như vậy...

Thẩm Lan không để ý, nói:

– “Cố ý đến tìm Cố Ninh, sao có thể chưa ăn cơm đã về rồi. Như vậy dì cũng không yên tâm a, dù sao dì và Cố Ninh cũng phải ăn cơm, thêm một cái chén một đôi đũa cũng không phiền toái gì, ăn xong cơm rồi về cũng được mà.” Dừng một chút, Thẩm Lan lại quay đầu nói với Cố Ninh: “Ninh Ninh, con giúp mẹ khuyên bạn con đi.”

Cố Ninh giương mắt:

– “Ăn cơm xong rồi về cũng không muộn.”

Ninh Ngật ngẩn ra, mỉm cười nói:

– “Vậy được rồi, làm phiền dì.”

– “Phiền gì mà phiền, cháu muốn ăn món gì, dì làm cho cháu ăn, lần trước có thể mời cha cháu làm luật sư cho dì, toàn phải nhờ vào cháu giúp đỡ giới thiệu, cháu đã chiếu cố tốt ẹ con dì như vậy, dì còn chưa hảo hảo cảm ơn cháu đây, trở về cháu hãy thay dì cảm ơn Ninh luật sư.”

Ninh Ngật ngượng ngừng gãi gãi đầu:

– “Vâng... thưa dì, dì đừng khách khí như vậy, cháu cũng không kén ăn.”

– “Không kén ăn cũng tốt, Ninh Ninh nhà dì mỗi bữa cơm đều phải có ớt mới được, con bé giống ông ngoại nó, trời nóng như vậy vẫn thích ăn ớt, dì vẫn lo lắng con bé bị nóng nẩy trong người.” Thẩm Lan cười, tùy ý nói ra sở thích của Cố Ninh.

Ninh Ngật nhìn thoáng qua Cố Ninh ở bên cạnh, đáp:

– “Dì, cháu cũng thích ăn ớt, cho nên dì không cần cố kỵ khẩu vị của cháu đâu.”

Trong lòng cảm thấy vui sướng không tên, chỉ là bởi vì biết đối phương có cùng một sở thích với mình.

Cố Ninh cầm một đôi giày đưa cho Ninh Ngật thay, sau đó mở TV lên, đem điều khiển từ xa đặt vào tay Ninh Ngật, cô nói:

– “Trong tủ lạnh có đồ uống, bạn thích uống gì thì tự mình lấy đi.”

Thái độ này cũng quá tùy ý rồi.

Ninh Ngật đánh giá bốn phía chung quanh, kiểu trang trí của căn phòng này là từ mười mấy năm trước, phong cách thời trang không mới mẻ độc đáo, nhưng rất ngăn nắp sạch sẽ, rất có không khí của một gia đình. Vài bức sơn pha và gối dựa lưng có thể nhìn ra là đồ tự tay may lấy, hoa văn bên dưới màu trắng, mặt trên có một ít đóa hoa nhỏ màu vàng tản đều bốn phía, rất hài hòa với chung quanh, trừ thứ đó ra, còn rất nhiều thứ khác trong nhà, đều được làm thủ công, có một loại cảm giác nằm thẳng đơ lại, nhàn nhạt ảm áp của hồi ức.

Cha mẹ Ninh Ngật ly hôn lúc hắn được 5 tuổi, hai người bọn họ là chia tay trong hòa bình, chỉ cần bởi vì quan điểm sống không hợp nhau, chung sống một quãng thời gian, phát hiện không thể vì muốn chung sống lâu dài với đối phương, mà khiến cho sự phát triển của bản thân chậm lại, cho nên họ mới thỏa thuận ly hôn.

Không có đánh nhau, cũng không có chửi rủa, từ đầu tới cuối, chỉ có bình tĩnh và lạnh nhạt thỏa thuận với nhau. Cho dù đã chia tay nhưng sau này vẫn là bạn bè, ngẫu nhiên bọn họ sẽ hẹn nhau ra ngoài uống cà phê và cùng trò chuyện.

Lúc hai vợ chồng ly hôn đã bàn bạc, chuyện nuôi nấng con trai sẽ giao cho Ninh Thanh Dương, Vương Nhược Thủy tuy rằng hàng năm ở nước ngoài, nhưng vẫn thường xuyên về nước biểu diễn, trên cơ bản mỗi tháng đều sẽ đến thăm Ninh Ngật, sau đó vào kỳ nghỉ đông và nghỉ hè hàng năm, bà sẽ đưa Ninh Ngật ra nước ngoài ở một hai tháng, cả hai vợ chồng đối với đứa con trai này đều hết mực thương yêu, cũng không ai bởi vì hôn nhân tan vỡ, mà đem yêu thương dành cho con trai giảm đi. Cho nên Ninh Ngật không có bao nhiêu cảm giác, bản thân hắn sống trong một gia đình không trọn vẹn mà lớn lên.

Phân tranh trong gia đình, hắn chưa bao giờ phải trải qua, từ nhỏ đến lớn một đường phát triển thuận lợi, chồng mới của mẹ, bạn gái của cha đều đối với hắn rất tốt, chưa từng hà khắc với hắn bao giờ.

Nhưng vì cứ như vậy, Ninh Ngật vẫn cảm thấy dường như trong cuộc sống thiếu đi thứ gì đó, ít nhất là mẹ của hắn, chưa từng nấu ăn vì hắn, mà trong nhà cũng không có phần không khí gia đình ấm áp như vậy, phần lớn thời gian, vẫn chỉ có một mình hắn cô đơn ở nhà, tuy rằng đã sớm có thói quen vắng vẻ như vậy, nhưng thói quen cũng không đại biểu cho việc sẽ chấp nhận. Ngẫu nhiên, nhìn thấy ánh sáng hắt ra từ cửa sổ của những gia đình khác, hắn cũng sẽ cảm thấy mất mát.

Cổ Ninh ngồi ở một đầu khác của sofa, trong TV đang phát đúng lịch bộ phim cầu huyết lúc 8 giờ tối, ai cũng không chuyển kênh, Ninh Ngật có chút không yên lòng.

Cổ Ninh cúi đầu, hơi hơi chau mày lại, tự bản thân cô cầm lấy bút bắt đầu tính toán, không bởi vì ở nơi đây có thêm một người lạ, mà cảm thấy có chút bất đồng.

Cổ Ninh đang tính toán số kế mà cô cần chiều nay hắn là nên đưa tới cửa hàng, ngày mai công nhân cũng sẽ bắt đầu quét vôi, sơn tường, có thể hoàn thành rất nhanh, hôm sau chắc có thể khai trương rồi, cùng lắm ngày kia hắn là được, không xê xích gì nhiều.

Cổ Ninh cúi thấp đầu, lộ ra một cái cổ trắng nõn, ánh sáng chiếu lên, phảng phất có thể nhìn thấy đến từng sợi lông tơ nhỏ mịn, Ninh Ngật không thể tự chủ mà dán mắt vào nhìn.

Chính hắn vào lúc nào, phát hiện người bên cạnh không giống như trong ấn tượng của hắn, sau đó thì sinh ra tò mò, từng chút một tiếp cận. Mà đến bây giờ, chính mình cũng không thể phân biệt, đối người bên cạnh đây là hứng thú hay là bởi vì tò mò, hoặc là bởi vì cái gì đó khác?

Có thứ gì đó trở nên bất đồng, giống như trong lúc vô tình, một hạt giống lặng lẽ rơi xuống, chuẩn bị nảy mầm.

Lúc Thẩm Lan mở cửa bước vào nhà, nhìn thấy Cổ Ninh vẫn cúi thấp đầu tính toán thứ gì đó, mà Ninh Ngật thì đang dán mắt vào TV, hai người ở chung ngược lại cũng khá hòa hợp, bà đổi giày, đem đồ ăn vừa mua bỏ vào phòng bếp, đi ra vừa cười vừa hỏi:

– “Các con đói bụng chưa? Mẹ sẽ đi nấu cơm ngay bây giờ, Ninh Ninh, con đừng cúi đầu cúi cổ làm việc của mình nữa, nói vài câu với Ninh Ngật đi.”

Cố Ninh ngẩng đầu, chỉ biết là vừa nãy Thẩm Lan hình như có nói gì đó với cô, nhưng cô không nghiêm túc nghe rõ đối phương nói những gì, cho nên có chút ngây thơ lên tiếng:

– “Hả?” Cô theo bản năng đưa mắt nhìn Ninh Ngật.

Khỏe môi Ninh Ngật cong lên, hần rất ít khi nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của Cố Ninh.

Tuy rằng chỉ có ba người, nhưng Thẩm Lan lại làm một bàn đồ ăn không sai biệt lắm, tính cách của Ninh Ngật rất sáng sủa, miệng cũng ngọt, khoa trương khen đồ ăn nấu tốt ăn ngon, dỗ cho Thẩm Lan vui đến không khép miệng được. Ngay cả Cố Ninh cũng không nhịn được mà nở nụ cười.

Ba người ăn cơm xong, Thẩm Lan lại đem ra một chén chè đậu xanh mát gan giải nhiệt, bảo Ninh Ngật ăn xong rồi hãy đi.

Chờ đến lúc Ninh Ngật rời khỏi nhà Cố Ninh, không sai biệt lắm đã 7 giờ tối.

Thẩm Lan thấy Cố Ninh đứng dậy muốn đi, bà nghiêng đầu từ trong phòng bếp nhìn ra ngoài:

– “Ninh Ninh, Ninh Ngật không phải đã nói sẽ du học ở nước ngoài sao? Người khác đã cố ý đến thăm con, con cũng nên tiễn người ta đi.” Dừng một chút còn nói thêm: “Ninh Ngật, về sau có được nghỉ trở về, nhớ đến đây ăn cơm cùng dì nhé, không cần khách khí.”

Ninh Ngật cảm thấy trong lòng ấm áp, đáp:

– “Cám ơn dì.”

Lúc này bầu trời đã bắt đầu tối đen, ánh đèn đường màu cam nóng ấm chiếu trên người Ninh Ngật, áo sơ mi trắng nhuốm lên một tầng ánh sáng vàng vàng. Cố Ninh tiễn Ninh Ngật ra khỏi tiểu khu.

Bên đường cái, Ninh Ngật vươn tay vẫy một chiếc taxi, hần mở cửa xe ra, lúc chuẩn bị bước vào, đột nhiên quay đầu nhìn Cố Ninh.

Lúc này vừa vặn có một chiếc xe bồn tưới nước gần đó, bọt nước văng tung tóe khắp nơi, làm ra một tiếng vang thật lớn, Cố Ninh lão đảo lùi vài bước, tránh cho bị nước văng làm bẩn giày.

Đồng thời, tiếng động này vang lên, cũng che lấp mất giọng nói nho nhỏ của Ninh Ngật, thậm chí vào lúc này, Cố Ninh cũng không có chú ý đến người trước mắt vừa mới cử động môi.

Chờ sau khi tất cả yên tĩnh trở lại, Cố Ninh nhìn về mặt tràn đầy chờ mong của Ninh Ngật nhìn mình, cô bỗng sốt ruột:

– “Vừa nãy bạn muốn nói gì với mình sao?”

– “Không có, mình chỉ muốn nói với bạn là hẹn gặp lại.”

– “Ừ, hẹn gặp lại.”

Ninh Ngật lên xe, đóng cửa, nhìn người đứng cửa sổ, vừa nãy thật vất vả mới cố gắng lấy được chút dũng khí, hần không thể mở miệng nói lần thứ hai được.

Ninh Ngật nhìn phong cảnh đang chạy lùi ngoài cửa xe, ở trong lòng nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Hần vẫn còn có thể trở về, bây giờ hần đã muốn ra nước ngoài rồi, cho dù có mở miệng nói thì thế nào chứ?

Cuối cùng nhất định có một ngày, hần sẽ trở lại, đem những lời ngày hôm nay muốn nói, nói ra một lần nữa, đến lúc đó, không biết Cố Ninh sẽ có phản ứng gì?

Xe taxi biến mất ở chỗ rẽ, Cố Ninh mới thu hồi tầm mắt, không nhanh không chậm trở về nhà, lúc này không có ánh trăng, gió thổi trên người có chút lạnh lẽo. Cô đi tới dưới lầu, bước chân đột nhiên dừng lại. Một lần nữa thật ngoài ý muốn cô lại nhìn thấy Cố Xuân Sinh.

Cố Xuân Sinh và Thẩm Lan không biết đang nói chuyện gì, tiếng nói rất lớn, người đi đường chung quanh liên tiếp nhìn ngó lại chỗ hai người bọn họ.

Cố Ninh bước nhanh hơn tiến về phía trước, nhìn Cố Xuân Sinh, trong giọng điệu nói chuyện mang theo nồng đậm xa cách:

– “Ông lại tới đây làm gì nữa, Cố tiên sinh? Tôi để đàm phán việc bồi thường à?”

Thiên kim của Phó thị trưởng leo lên chức tiểu tam, ý vào người cha làm chức cao, hành vi kiêu ngạo hống hách coi thường luật pháp, trong các diễn đàn mạng tạo nên làn sóng phản đối không nhỏ, chi phí ăn mặc của Dương Mộng Đình đều bị người ta có tâm lột trần, bao gồm nhà, xe, thẩm mỹ viện mở tại trung tâm thành phố đã không mở cửa kinh doanh suốt 1 tuần qua. Bao nhiêu chi phí ăn ở, không thể nào do một gia đình làm quan thanh liêm cung ứng được.

Quan trọng hơn, thiên kim của Phó thị trưởng thế nhưng còn cho người đến đập cửa tiệm của vợ trước – là vợ trước của người chồng hiện tại, về điểm này, bà ta bị rất nhiều người lên án. Phụ nữ luôn mâu thuẫn với tiểu tam, bình dân đối với đặc quyền của quan liêu cũng vô cùng mâu thuẫn, các loại nhân tố hỗn tạp cùng trộn chung một chỗ, sự tình khó tránh khỏi sẽ trở nên phức tạp hẳn lên. Tuy rằng bây giờ không đầy đủ chứng cứ để chứng minh rằng Dương Mộng Đình có hành vi uy hiếp chiếm đoạt tài sản người khác hay không, vì hết thấy vẫn còn trong vòng điều tra. Nhưng lùi một bước mà nói, cho dù tội danh này không được thành lập, người ta cũng sẽ đánh dấu hỏi, không biết bên trong việc này có gì đó mờ ám hay không? Đặc quyền chức vụ không biết có liên quan gì đến việc này hay không?

Trải qua các báo cáo của truyền thông, kỳ thật tội của Dương Mộng Đình đã bị đại đa số người ta định sẵn. Ở phương diện này, cục cảnh sát chịu áp lực rất lớn, cho nên không đồng ý để Dương Mộng Đình nộp tiền bảo lãnh được tại ngoại, cũng không có đưa ra kết luận gì chính xác. Mà bây giờ phương thức tốt nhất để giải quyết việc này, chính là hai bên có thể tự âm thầm giải quyết riêng, chung quy án kiện này chính là bởi vì khúc mắc tình cảm mà ra. Muốn gỡ chuông phải tìm người buộc chuông, bởi vì nếu xử lý không khéo, lực lượng dư luận không thể dung túng cho oan sai, mà bây giờ lại đang trong thời điểm nhạy cảm, Phó thị trưởng đang tiếp nhận thanh tra.

Cố Xuân Sinh là người thông minh, đương nhiên không có khả năng không hiểu rõ điểm này, cho nên sau khi cân nhắc kỹ càng, ông ta quyết định lại đi đến đây một chuyến. Cố Ninh cũng không thấy ngoài ý muốn một chút nào.

Sắc mặt Thẩm Lan rất lạnh lùng, rõ rệt hai người không thể nào đạt được thỏa thuận, thái độ lúc trước của ông ta rất kiêu ngạo, hiện tại ông ta lại xuất hiện ở nơi này, chứng tỏ kiêu ngạo của trước kia triệt để không thể nào thực hiện được.

Cho dù Cố Xuân Sinh đã mặt dày thỉnh cầu, Thẩm Lan cũng không có chút nào đồng cảm, bà chỉ cảm thấy càng thêm chán ghét đối với Cố Xuân Sinh. Cố Xuân Sinh cũng thật phần hận, trước kia Thẩm Lan vô cùng ngoan ngoãn phục tùng, chỗ nào dám chống đối mình như vậy, mà bây giờ, thái độ của Thẩm Lan rất cường ngạnh, mấu chốt ở chỗ, ông ta không thể ngại khó, không thể giống như lúc trước hễ phát giận là lại sừng mặt bỏ đi.

Vị trí trước kia, hiện tại đã thay đổi giống như một vở kịch vậy.

Cố Xuân Sinh nén một bụng lửa giận. Nhìn thấy Cố Ninh đi đến, càng có tức mà không biết nói sao, nhưng nhớ lại mục đích của mình khi đến đây, ông ta lại cố gắng kềm chế lửa giận trong lòng, cho nên biểu tình trên mặt trở nên có chút vụn vụn.

Tiếng Cố Xuân Sinh âm trầm, hạ thấp giọng:

– “Các người không cần quá phận, công phu sư tử ngoạm muốn nhiều tiền như vậy, mười vạn muốn mua hết cả tiệm tạp hóa của các người cũng còn đủ, các người biết rất rõ ràng Mộng Đình không phải cố ý lừa đảo chiếm đoạt tài sản, vì sao ở chỗ cảnh sát lại nói không rõ ràng như vậy? Cô ấy nhiều lắm cũng chỉ nói ra vài lời khó nghe mà thôi, các người cần gì phải làm vậy, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt ư?”

Cố Ninh nghe Cố Xuân Sinh một chữ cũng “Mộng Đình” hai chữ cũng “Mộng Đình”, trong lòng thật sự khó chịu nói không nên lời, ánh mắt của cô u ám nhìn về phía Thẩm Lan, phát hiện Thẩm Lan hoàn toàn thờ ơ lạnh nhạt, thoát nhìn giống như không có chút xúc động nào, trong lòng Cố Ninh nhẹ nhàng thở ra. Cười nhạo một tiếng rồi cất giọng:

– “Xin lỗi, biểu hiện của bà ta, hoàn toàn chính là uy hiếp chiếm đoạt tài sản, bản thân tôi cho là như thế, hơn nữa, ông cũng đừng nói sai, bốn chữ “đuổi tận giết tuyệt” này, hẳn là ông nên dành cho người đàn bà kia, bốn chữ này, cũng xứng lứa vừa đôi với hai người các người đây.”

Giọng Thẩm Lan nhàn nhạt:

- “Nếu không phải cô ta chủ động đến đập phá cửa tiệm của tôi thì vì sao lại náo loạn đến tình trạng này? Không phải do trước đó cô ta khinh người quá đáng sao? Tuy rằng tôi không muốn kết thù với các người, nhưng nếu người khác muốn khi dễ trên đầu tôi, tôi cũng không cần phải sợ.”

Cố Xuân Sinh nhìn hai người trước mắt, ông ta cũng bắt đầu hiểu rõ không có con đường sống nào để trở về vẹn toàn, cho nên ông ta nói:

- “Các người rút đơn kiện đi, tiền bồi thường tôi sẽ đưa cho các người, phiền các người cầm tiền rồi ngày mai cùng đi với tôi tới đồn cảnh sát một chuyến, giải quyết mọi chuyện cho xong đi.”
- “Đó là tự nhiên.” Thẩm Lan nhàn nhạt lên tiếng đáp ứng, dừng một chút, bà còn nói thêm: “Chuyện này, cô ta còn nợ tôi một câu giải thích, bắt quá, tôi cũng không muốn nghe làm gì, dù sao cũng không phải lời giải thích thật lòng, bắt quá chỉ là đối phó cho có lệ thôi, không cần thiết nữa. Còn nữa, có ít lời tôi phải nói trước, sau khi giải quyết xong việc này, từ nay về sau đường ai nấy đi, tôi sẽ không chủ động đến trêu chọc các người, các người cũng đừng đến trêu chọc tôi, nếu như vậy thì tất cả đều bình an vô sự, nếu các người lại tìm tới cửa gây phiền toái cho tôi, vậy tôi cũng không sợ gây ra phiền toái cho các người đâu.” Ý tứ mang tính uy hiếp mười phần.

Biểu tình trên mặt Cố Xuân Sinh có chút quái dị, cười lạnh cất tiếng:

- “Không phải cô muốn lấy mười vạn tiền mặt sao? Ngày mai tôi sẽ chuyển cho cô, cô lợi hại như vậy, tôi sao dám tìm cô gây phiền toái chứ?”
- “Như vậy tự nhiên là tốt nhất.”

Cố Xuân Sinh cũng không tiếp tục nhiều lời, hai người ước định thời gian, ngày mai gặp mặt tại chỗ này, giao tiền rồi đi cục cảnh sát, sau đó ông ta mới xoay người rời đi.

Mãi cho đến khi xe của Cố Xuân Sinh biến mất trong bóng tối, Thẩm Lan mới thu lại giọng điệu nói chuyện cứng rắn, nhìn Cố Ninh còn đứng ở một bên, bà hỏi:

- “Ninh Ninh, về sau bọn họ sẽ không dám tìm đến chúng ta gây phiền toái nữa.”

Giáo huấn lần này, Dương Mộng Đình và Cố Xuân Sinh dù thế nào cũng phải thu liễm một thời gian, nhìn bộ dáng quần bách của Cố Xuân Sinh, trong lòng bà thống khoái đến không nói được, sống hiền lành bị người ta khi dễ, bà cảm thấy phải làm kẻ ác mới tốt.

Ánh mắt Cố Ninh trở nên âm trầm:

- “Ngày mai mẹ có muốn con đi với mẹ không?”
- “Mẹ đi một mình là được.” Thẩm Lan không muốn Cố Ninh lại tham dự vào đồng chuyện loạn thất bát tao này, dừng một chút bà còn nói thêm: “Gần đây mẹ con đi xem vài căn hộ, mẹ muốn mua một căn hộ gần trường trung học của con, cha con đã nhiều lần tìm tới đây, nơi này mẹ cũng không muốn ở lại nữa, chuyển đi nơi khác cho thanh tịnh, bắt quá mẹ cũng không muốn bán đi, có thể cho thuê lại hoặc để trống cũng được, giá của căn phòng này đã tăng gấp đôi so với thời điểm mẹ mua, về sau có khả năng sẽ được nâng lên nữa.”

Mấy năm gần đây, thành phố Z bắt đầu lưu hành phong trào đổi nhà mới, từng tòa cao ốc bắt đầu trùng tu sửa chữa lại, tuy rằng Thẩm Lan đối với chuyện làm ăn buôn bán không để ý lắm, nhưng là bán nhà cũng không cần thiết phải có kinh nghiệm, cứ để yên một chỗ chờ tăng giá nhà là được, chỉ cần xem khu vực tốt thì sẽ biết là tốt, rất ít khi bị lỗ vốn.

Giá nhà ở thành phố Z cứ tăng dần theo từng tháng, mỗi ngày Thẩm Lan đều nghe người ta bàn luận đến chuyện bán phòng ở, cho nên bà cũng động tâm tư. Bà muốn mua một căn hộ gần trường học của Cố Ninh, thứ nhất cứ để yên ở chỗ đó chờ tăng giá trị nhà, thứ hai còn có thể chăm sóc cho Cố Ninh, như vậy Cố Ninh muốn đến trường cũng dễ dàng hơn rất nhiều, không cần bởi vì cách xa nhà mà lựa chọn ở lại kí túc xá.

Bà muốn tự tay chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày của Cố Ninh, như vậy bà mới có thể yên tâm. Hơn nữa căn hộ này, là nơi mà bà và Cố Xuân Sinh cùng chung sống mười mấy năm, cũng có chút buồn lòng khi nhớ tới lúc trước, cho nên bà muốn thay đổi hoàn cảnh. Dứt bỏ quá khứ, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

Hai ngày nay, Cố Ninh luôn bận rộn chuyện khai trương cửa hàng, buổi sáng đến trường tập dợt, buổi chiều thì nhốt mình ở trong cửa tiệm, tự mình đôn đốc công nhân quét vôi sơn tường, sau đó lại đem từng kệ gỗ để chất hàng đưa vào tiệm sắp xếp cho tốt, mặt tiền cửa hàng và một vài chỗ khác cũng không trang hoàng gì nhiều, bốn phía đều sắp xếp kệ hàng, ở giữa cũng xếp hai dãy kệ hàng, chỉ chừa lại một ít vị trí để ra vào.

Thẩm Lan nhìn Cố Ninh bắt đầu bày biện hàng hóa, lúc này mới chợt hiểu ra:

– “Ninh Ninh, mẹ còn tưởng con làm cái gì, thì ra cũng là bán tạp hóa, con không cảm thấy hình như con bán nhiều thứ quá sao? Thứ gì cũng có.”

Cửa hàng còn không tới 25m², trang hoàng rất đơn giản, trừ bỏ kệ hàng trưng bày ở ngoài, thì không có đồ vật gì khác. Không có tủ kính thông thường, đứng ở ngay cửa có thể nhìn thấy toàn bộ quang cảnh bên trong tiệm, trên giá hàng bên trái bày các vật phẩm trang sức nhỏ, bên phải là đồ dùng hàng ngày, ở phía sau cũng bày hàng hóa, chính là các vật phẩm linh tinh thú vị, ở giữa có bày một ít đồ trang điểm.

Hàng hóa hết sức nhiều, rực rỡ muôn màu muôn vẻ, sắp xếp hơi có chút chen lấn, nhưng cũng thập phần chỉnh tề. Muốn tìm thứ gì vừa nhìn thì có thể lập tức tìm ra ngay.

– “Ngày mai khai trương, đến lúc đó mẹ sẽ biết, đây đúng là một cửa tiệm tạp hoá.” Cố Ninh từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ tay nói.

Lúc xế chiều, bảng hiệu làm theo yêu cầu cũng được đưa tới, nhóm công nhân đem bảng hiệu treo lên, ba chữ rồng bay phượng múa viết là: “Tiệm 4 đồng”.

Thẩm Lan sửng sốt, tên này bà hiểu nha:

– “Ninh Ninh, cửa hàng này gọi tiệm 4 đồng, có phải tất cả các đồ vật ở đây đều có giá 4 đồng không?”

– “Vâng, mỗi một thứ ở đây đều có giá 4 đồng, tùy ý người ta muốn mua gì thì mua.”

Thẩm Lan có chút không đồng ý, bà chưa từng nghe qua có người nào mở tiệm buôn bán như vậy, đây cũng quá là tùy tiện rồi, không có thứ gì bán được giá, thứ gì cũng chỉ bán chung một giá.

Bà nhìn nhìn lại các mặt hàng có trong tiệm, có loại thì 4 đồng có thể mua được, có loại không đến 4 đồng, cho dù có bán hơn 4 đồng đi chăng nữa, cũng kiếm không được bao nhiêu tiền a, làm chuyện buôn bán như vậy có thể được không đây? Thẩm Lan tỏ vẻ thật hoài nghi.

Tuy rằng trong lòng bà thấy bất ổn, nhưng cửa tiệm của con gái ngày mai đã khai trương rồi, chung quy Thẩm Lan không thể nói ra lời đả kích Cố Ninh được, cho nên bà đặt tay lên vai Cố Ninh, nói:

– “Ừ, rất giống buôn bán rồi nha, vậy mẹ chúc con khai trương thuận lợi.”

Cố Ninh đương nhiên biết Thẩm Lan đang suy nghĩ gì, hiện tại không giống với mười mấy năm sau, tiệm 2 đồng, tiệm 9 đồng tràn lan khắp nơi, kỳ thật việc buôn bán này của cô có thể xem như dẫn đầu xu hướng, đặc biệt là người đầu tiên có thể chiếm phần tiện nghi này, như vậy cửa hàng xem ra sẽ có sức tiêu thụ mạnh, có thể kiếm được ít lợi nhuận, nếu bán riêng lẻ, một vài vật phẩm chỉ lời được chút ít, có loại có thể kiếm lời hơn nửa giá, sức co dãn rất lớn, nhưng khi chúng phối hợp cùng một chỗ, lợi nhuận vẫn rất khả quan.

Gần cửa hàng, lưu lượng người qua lại không nhỏ, không sợ không buôn bán được. Giá cả lại thống nhất, chính là phương thức marketing “Cửa hàng đồng giá” thường gặp trong thị trường vào mười mấy năm sau, nhưng hiện tại trên cơ bản là không tồn tại loại phương thức kinh doanh thế này.

Tuy rằng cửa hàng này hơi nhỏ, nhưng bên trong lại có không ít vật phẩm, giá lại chỉ có 4 đồng, sẽ cho người ta có cảm giác bán giá rẻ, lúc tính tiền cũng thật tiện lợi, nhưng không thể tiếp tục hạ giá xuống nữa, rất nhiều người chỉ vì muốn buôn bán lời thêm chút ít, cơ hồ lấy ra tất cả phí tổn kinh doanh, muốn đem giá tiền chia thành 3 loại thì lại lỗ vốn.

Buổi sáng ngày hôm sau, trong một cửa hàng gần nhà ga. Người ta ra ra vào vào xếp hàng không dứt. Trong tiệm là một mảnh náo nhiệt, người đi đường đi ngang qua, thấy trong tiệm có nhiều người như vậy, đều hiếu kỳ nhìn vào bên trong, người Trung Quốc có tập tính thích tụ tập xem náo nhiệt, có người rảnh rỗi, đi vào trong tiệm nhìn một cái xem có chuyện gì, kết quả phát hiện đồ vật bên trong đều rất hữu dụng, hơn nữa đủ loại cái gì cũng có, cứ như vậy đi dạo quanh một vòng, mua được mấy thứ đồ vật rồi tự giác đi xếp hàng thanh toán tiền.

Trong vòng một buổi sáng, đội ngũ xếp hàng tính tiền không có dấu hiệu ngừng lại, thẳng đến một giờ trưa, trong tiệm mới bắt đầu bớt đông xuống một chút. Nhân viên cũng có thể thả lỏng nghỉ ngơi một lát, cả một buổi sáng, Thẩm Lan đều ở trong tiệm hỗ trợ, bà không nghĩ tới việc buôn bán này lại có thể tốt bất ngờ như vậy. Ngày hôm qua lúc bà biết Cố Ninh tuyển thêm 2 nhân viên phục vụ, bà còn cảm thấy việc buôn bán của con gái bà chắc hỏng rồi, một cửa hàng nhỏ như vậy, chỗ nào cần thêm hai người trông giữ cửa hàng làm gì, không phải hồ nháo sao?

Bà không ngờ buổi sáng hôm nay, cộng thêm bà nữa, ba người mới miễn cưỡng làm xong việc, trong vòng một buổi sáng, hàng hóa trong tiệm đã vơi đi rất nhiều, Thẩm Lan kiểm kê lại kim ngạch buôn bán, lúc này mới qua vài giờ, thế nhưng đều lợi nhuận hơn 1500 đồng.

Thẩm Lan từng sốt mất một lúc, trừ bỏ phí tổn, không sai biệt lắm cũng có 500 đồng tiền lợi nhuận, số tiền này ngang ngửa với số lợi nhuận mà trước kia bà mất vài ngày buôn bán mới kiếm được.

Trước kia Thẩm Lan chưa từng nghĩ tới, có một ngày bà sẽ dễ dàng kiếm tiền như vậy, bà cũng chưa từng nghĩ tới, con gái của mình sẽ có bản lĩnh lớn như vậy. Bà có chút không kịp thích ứng.

Cố Ninh xoa xoa mồ hôi trên trán. Ngày mai là đến buổi công diễn rồi, cho nên việc tập luyện cũng cần phải gấp rút, sáng hôm nay 8 giờ cô đã có mặt ở hội trường của trường học, kịch bản của MC được thay đổi một chút, cần cô đến để luyện tập cho thành thục. Cố Ninh và Ninh Ngật đứng chờ ở một bên, mấy tiết mục chính được diễn tập lại một lần, sau đó người tổng phụ trách chỉ ra một số khuyết điểm, rồi lại diễn lại một lần.

Sau đó mới diễn tập lại một lần nữa cả buổi tiệc từ đầu đến cuối.

Dưới ánh nắng mặt trời gay gắt của buổi trưa, sân khấu giữa quảng trường không có một chỗ râm mát để trú chân, vì phải đứng dẫn chương trình, cả người Cố Ninh toàn thân đều ra mồ hôi ướt đẫm, tiết mục do cô phụ trách không giống như tiết mục của những người khác, diễn xong là có thể đi, người dẫn chương trình luôn luôn phải đứng ở một bên để chủ trì các tiết mục khác, mồ hôi làm ướt cả bộ lễ phục, dán vào trên người thật không thoải mái, ngay cả lớp trang điểm cũng bị mồ hôi làm cho nhòe đi.

Sau khi buổi diễn tập kết thúc, Cố Ninh thay lễ phục ướt mồ hôi ra, lại vội vàng đi rửa mặt tẩy trang. Lúc đưa tay lấy nước lạnh vỗ vào mặt bị phơi nắng đã lâu, rốt cuộc cô mới cảm thấy có chút mát.

Từ phòng vệ sinh đi ra, Cố Ninh nhìn thấy Ninh Ngật vẫn còn đứng chờ ở hành lang. Ninh Ngật cầm trong tay một lon nước ngọt ướp lạnh còn chưa mở, ném về phía Cố Ninh, khéo môi mang theo ý cười nhàn nhạt:

– “Mời bạn uống, hợp tác vui vẻ.”

Giống hệt như lúc còn ở trường học.

Cố Ninh nhận lấy, ánh mắt có chút thâm trầm:

– “Cám ơn bạn, Ninh Ngật.”

Vài ngày nay Ninh Ngật cũng chịu ép buộc không ít so với cô, trong lòng Cố Ninh hiểu rất rõ, nếu không phải do cô cậy nhờ, Ninh Ngật sẽ không đi tranh vùng nước đục này, lúc ấy cũng do cô nóng nảy, mới kéo Ninh Ngật vào chuyện rắc rối này. Trong thời gian diễn tập, Cố Ninh đã hơn 3 lần nhìn thấy Cố Huyền, Cố Huyền làm chỉ huy của một nhóm hợp xướng, mỗi lần đụng độ nhau, tầm mắt hai người không nhìn được đều dán trên người của đối phương, tia lửa mắt thường không nhìn thấy được văng khắp nơi.

Ninh Ngật giật mình, hẩn nhìn người trước mắt, Cố Ninh tẩy trang còn chưa hoàn toàn sạch sẽ, trên mí mắt còn có một tầng phấn mắt màu hồng nhạt. Ninh Ngật bất động thanh sắc dời tầm mắt:

– “Bạn không cần phải khách khí như vậy, hai ngày nay mình cũng không có chuyện gì để làm, rất nhàn rỗi, bạn giúp mình an bài nhiệm vụ, mình còn cảm thấy cuộc sống của mình rất phong phú.”

Dừng một chút, Ninh Ngật nhún vai nói tiếp:

– “Dù sao mình cũng không phải lần đầu tiên bị người ta bắt lính, có kinh nghiệm rồi.”

Cố Ninh nghi hoặc nhìn Ninh Ngật, có chút không rõ ràng cho lắm. Ninh Ngật cười cười nói thêm:

– “Cậu mình có một tiết mục ở đài truyền hình, ông muốn tìm một thiếu niên mười mấy tuổi chủ trì phần ngoại cảnh, nhưng mãi mà không tìm được người thích hợp, cho nên bắt mình tới đó, nói với mình là tạm thời cứu giúp ông đi, không ngờ tới tận bây giờ ông vẫn không tìm được người thích hợp. Haiz..., cả năm nay mình đều phải đến giúp đỡ cho ông ấy. Chờ đến cuối tuần mình ra nước ngoài rồi, ông cũng không thể bắt lính mình nữa.” Dừng một chút, Ninh Ngật dùng giọng điệu nói đùa tiếp tục hỏi:

– “Bạn nói xem sau này mình có nên ghi danh học làm phát thanh viên chuyên nghiệp, hoặc là làm người dẫn chương trình thì thế nào? Bạn nhìn ngoại hình của mình xem, có ổn không?”

Cố Ninh sững sốt một lúc, ngoài ý muốn nhìn xem Ninh Ngật, qua vài giây sau mới nói:

– “Ngoại hình của bạn thì có thể, nhưng không thích hợp làm người dẫn chương trình đâu.”

Ninh Ngật cười híp mắt, có chút biếng nhác:

– “Đây là bạn khen mình lớn lên đẹp trai nha, nhưng sao lại không thích hợp làm người chủ trì chứ? Nếu đã như vậy sao bạn còn lôi kéo mình đến hợp tác với bạn làm gì? Cố Ninh, đây là bạn tự phủ định cách nhìn của bạn rồi nha.”

Cố Ninh không nói gì, luật sư cùng với MC, hai loại nghề nghiệp không thể trộn chung vào với nhau, quá tương phản rồi, cô nghi hoặc không hiểu Ninh Ngật có phải nhất thời nảy ra chủ ý này thôi hay không?

Ninh Ngật thấy Cố Ninh không đáp lời, nghĩ nghĩ rồi nói:

– “Bạn cứ không tin mình như vậy, nói không chừng về sau mình dẫn chương trình nổi tiếng rồi, đến lúc đó bạn còn phải đến tìm mình để xin chữ ký đấy!”

Khi nói chuyện, hắn mang theo ý cười tùy ý lười biếng, có loại tư duy của tuổi trẻ và tinh thần phấn chấn.

Cố Ninh nhìn người trước mắt, từ đó nhớ lại chuyện ở kiếp trước, hình như vị luật sư nổi tiếng thụ lý các vụ án ly hôn ở kiếp trước không thấy bóng dáng đâu cả, cô nhớ rõ trong ngày cưới của cô, Ninh Ngật vẫn có mặt, hắn mặc tây trang mang giày da, lúc ấy từ xa xa cô có nhìn thoáng qua, chung quanh vị luật sư trẻ tuổi đầy hứa hẹn, có không ít ong bướm vờn quanh nóng lòng muốn thử.

Lúc tầm mắt hai người giao nhau, Ninh Ngật không hề xa cách, nhìn về phía cô nâng lên ly rượu mang theo nhã ý mời rượu chúc mừng, lúc ấy Cố Ninh còn có chút ngoài ý muốn, dù sao cũng là bạn cùng lớp đã 10 năm không hề gặp mặt, giữa hai người lại không có bao nhiêu tình cảm, cho nên cô theo bản năng cho rằng, Ninh Ngật là bởi vì quan hệ với bên nhà trai nên mới có mặt.

Cố Ninh thu hồi suy nghĩ, cất giọng nhàn nhạt, lặp lại lần nữa:

– “MC không thích hợp với bạn đâu.”

Ninh Ngật thấy Cố Ninh kiên trì, có chút ngoài ý muốn, hỏi:

– “Vậy bạn nói, mình thích hợp làm nghề gì?”

– “Luật sư.”

Ninh Ngật nhìn biểu tình nghiêm túc của Cố Ninh, hắn sững sờ tại chỗ.

25. Chương 25

Edit: Cửu Trùng Cát

Lúc Cố Ninh đến cửa hàng, đã là năm giờ chiều, trong cửa hàng vẫn còn không ít khách, phần lớn đều là những thiếu nữ trẻ tuổi, họ đang chọn lựa vật phẩm trang sức, Thẩm Lan từ quầy thu ngân ngẩng đầu lên:

- “Ninh Ninh, con về nhà ăn cơm trước đi, nghỉ ngơi một lát rồi hẵng đến. Ở chỗ này có mẹ trông rồi.”
- “Vâng, vậy con về trước đây.”

Cố Ninh cũng không từ chối, từ trên xe bus chen xuống dưới, cả người cô giống như bị ngâm trong nước nóng, mệt muốn chết.

Cố Ninh rất có ấn tượng, mùa hè sau khi tốt nghiệp cấp II, nhiệt độ không khí không phải nóng thường, trong TV mỗi ngày đều có đưa tin liên quan đến những vùng bị hạn hán, ở thành phố Z đã một tháng trời không có đổ mưa. Xe bồn chở nước mỗi ngày phải chạy qua 3 lần, cho nên trên mặt đường cũng không có quá nhiều bụi bặm.

Kiếp trước, cũng chính vào mùa hè khí trời nóng bức thế này, chuyện mà Cố Xuân Sinh làm ra, khiến cho cô phảng phất giống như ngã vào trong hầm băng, từ trong lòng phát ra sự lạnh lẽo, mãi cho đến lúc cô xuôi tay nhắm mắt...

Cố Ninh lập tức trở về nhà, cũng không có khẩu vị gì để ăn cơm, tiến vào cửa nhà, cô lập tức cầm lấy quần áo bước vào phòng tắm, nước lạnh làm rơi hết mỗi giọt trên người cô, từ trong phòng tắm đi ra, Cố Ninh lại ngồi ở trong nhà một lát, tập trung xem xét xấp giấy tờ.

Trong phòng thật im lặng, nhớ lại những lời lúc nãy mà Ninh Ngật nói, trong lòng Cố Ninh trầm xuống, chẳng lẽ bởi vì cô trùng sinh, rất nhiều chuyện bất tri bất giác đều sẽ trở nên không giống kiếp trước nữa sao?

Cô không muốn bởi vì bản thân cô mà khiến cho cuộc sống của những người bên cạnh thay đổi hoàn toàn so với kiếp trước.

Cố Ninh chỉ đành thở dài ở trong lòng một tiếng.

Sau sáu giờ chiều, trong tiệm đã đầy ắp khách hàng, so với buổi sáng còn có nhiều khách hàng hơn. Người dân gần đó đều hết giờ làm, trường học cũng được tạm nghỉ, vị trí của cửa tiệm này vừa vặn thập phần không sai, dù mới mở tiệm chưa được bao lâu, nhưng có được nhân khí rất cao.

Khách hàng ra ra vào vào nối liền không dứt, bốn người trong tiệm trước sau không ngừng di chuyển, mới miễn cưỡng phục vụ hết khách hàng. Cứ náo nhiệt như vậy thẳng đến hơn 9 giờ rưỡi tối.

Mười giờ, Cố Ninh thấy thời gian không còn sớm nữa, cô để cho hai nữ nhân viên tan làm, bản thân cô và Thẩm Lan bắt đầu kiểm kê hàng hóa, phía sau cửa hàng vốn là kho hàng, hôm nay có đã vài lần phải lấy hàng ra bổ sung lên các kệ hàng trong tiệm, cho nên trong kho hàng cũng không còn lại bao nhiêu hàng tồn.

Hiện tại kiểm kê lại một lần nữa, sau một buổi tối, hàng hóa trong cửa tiệm lại tiếp tục với đi rất nhiều, phỏng chừng qua vài ngày nữa thì tất cả đều bán hết sạch.

Thẩm Lan kiểm kê lại tiền hàng một lát, có chừng hơn 6000 đồng, trừ đi phí tổn mua hàng và tiền lương cho nhân viên, cũng kiếm lời hơn 1000 đồng, lợi nhuận đạt được cao như vậy ngay trong ngày đầu tiên khai trương.

Đến lúc này, bà cũng có chút hiểu rõ đạo lý, nói thí dụ như những chiếc kẹp tóc trong tiệm, rất được nữ sinh ở các trường học gần đây hoan nghênh, các loại mỹ phẩm trang điểm khác cũng tương tự như vậy, một chiếc kẹp thông thường phải mất 6 – 7 đồng một chiếc, nhưng ở chỗ này, hết thấy chỉ cần 4 đồng, giá rẻ là thứ chiếm ưu thế, cứ như vậy, rất nhiều nữ sinh rủ bạn bè đến cùng mua, một người có thể mua 4 – 5 dạng khác nhau, dù sao cũng rẻ như vậy. Người mua nghĩ rằng mình mua được với giá hời, sẽ cảm thấy chính mình có lời. Cho nên lúc mua sẽ tiện thể mua luôn một lần, như vậy cũng dễ tính tiền hơn, mặc dù mỗi một thứ chỉ mất 4 đồng, nhưng khi tính tổng cộng, một người cũng phải mất đến mấy chục đồng.

Hai người sắp xếp lại hàng hóa, quét dọn cửa hàng sạch sẽ lại một lần, làm vệ sinh xong, lúc chính thức đóng cửa tiệm đã gần 11 giờ. Làm buôn bán nhỏ, ngày đầu khai trương đã đạt được thành tích như vậy, hiển nhiên tâm tình của Thẩm Lan rất tốt, cười đến không khép miệng được, lúc trở về, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hai người về nhà, sau khi rửa mặt sạch sẽ, Cố Ninh nằm trên giường, nhìn vào đồng hồ báo thức ở trên bàn, đã gần mười hai giờ đêm.

Thẩm Lan từ bên ngoài bưng một ly sữa tiến vào:

– “Ninh Ninh, tối ngày mốt con dẫn chương trình cho lễ kỷ niệm, đến lúc đó mẹ nhất định sẽ đi xem, con thật là giỏi, hôm nay con cũng mệt mỏi rồi, sớm nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai còn phải đi tập luyện, đừng đến cửa hàng nữa.”

Cố Ninh uống hết ly sữa ấm, cuối cùng liếm liếm môi, đưa ly sữa không cho Thẩm Lan, cô nói:

– “Mẹ, con cảm thấy nhân viên trong tiệm không đủ để xoay sở, đã thuê hai người mà phải bận rộn từ 8 giờ sáng đến tận 10 giờ tối, còn có chút xoay sở không kịp, hai người này tuy đã làm việc với cường độ cao, nhưng vẫn phải nhờ vào chúng ta giúp đỡ mới tạm ổn, cho nên, con muốn thuê thêm hai người nữa.”

Thẩm Lan sợ run, tình huống hôm nay trong tiệm bà cũng nhìn thấy, biết Cố Ninh suy xét rất hợp lý, nhưng mà một cửa tiệm rộng chưa tới 30m² mà là mướn tận 4 nhân viên, có quá khoa trương không đây? Hơn nữa, hiện tại mới là ngày đầu tiên, có lẽ người ta đến mua là vì cảm thấy mới mẻ, bất cứ việc gì khi làm đều phải tính toán đến trường hợp xấu nhất, có lẽ vài ngày nữa thì việc buôn bán sẽ không còn tốt giống như hôm nay, đến lúc đó phải tính sao?

Thẩm Lan có suy xét của riêng mình, tiền này quả thật kiếm được quá dễ dàng, tuy rằng không trộm cũng không cướp, nhưng trong lòng vẫn thấy có chút không kiên định:

– “Cứ nhìn thử xem sao, nếu hai ngày nữa vẫn có nhiều khách như hôm nay, chúng ta lại thuê thêm hai người đến hỗ trợ.”

– “Vâng.” Cố Ninh biết suy nghĩ trong lòng Thẩm Lan, cũng không có gì lạ, cô lên tiếng đáp ứng rồi nhắm hai mắt lại, không bao lâu thì nặng nề thiếp đi.

Hôm nay cô đúng là mệt mỏi.

Chớp mắt một cái đã đến buổi công diễn, 7 giờ sáng Cố Ninh đã đến trường học, vẫn có tiết mục diễn tập trên sân khấu của hội trường, tiệc tối bắt đầu lúc 6 giờ rưỡi tối, mọi người đều liên tục bận rộn.

Hai giờ chiều, hai thợ trang điểm được mời tới bắt đầu hoá trang cho các diễn viên, người chịu trách nhiệm phân âm thanh thì đang điều chỉnh lại các thiết bị. Người phụ trách nghe nói hôm nay sẽ có lãnh đạo thành phố tới tham dự, tiệc tối an bài có một đoạn ngắn do lãnh đạo nói chuyện, là bây giờ mới thêm vào, bắt đắc dĩ, lời thoại của MC lại có thêm chút thay đổi.

Cố Ninh nhìn kịch bản lại một lần nữa, trang điểm xong, cô cầm lễ phục vội vàng đi đến phòng thay đồ, còn hơn nửa tiếng nữa là tiệc tối sẽ bắt đầu, vì sát giờ diễn lại bổ sung kịch bản một chút, thời gian thay lễ phục có chút không kịp.

Trong phòng thay đồ chật ních người, tiết mục đầu tiên là dàn hợp xướng lên sân khấu biểu diễn, bên trong tất cả đều là người của dàn đồng ca này, La Mẫn và Cố Huyền cũng có mặt ở đó.

Cố Ninh đứng đợi khoảng 10 phút, hoàn toàn không thể chen lọt vào phòng thay đồ, thời gian trôi qua từng phút từng giây, cô đành phải xoay người ra khỏi chỗ chuyên dụng để thay quần áo. Cô cầm theo một bao to đựng lễ phục đi về phía trước, xem xem có tìm được nơi nào để chứa chấy một chút hay không.

Cố Ninh đi thẳng đến tầng lầu khoa tổng hợp, phòng đầu tiên bên phải là phòng tập múa, trong phòng không mở đèn, hiển nhiên bên trong không có người nào, nhẹ nhàng đẩy một cái thì cửa tự động mở ra, Cố Ninh vội vàng đi vào.

Không kịp rồi, buổi tiệc lập tức sẽ bắt đầu, ở nơi này thay đồ luôn đi, dù sao ở đây cũng không có ai, thay quần áo chắc sẽ không sao.

Cố Ninh khóa cửa lại, cởi quần áo trên người ra, sau đó mặc vào bộ lễ phục màu trắng, bộ lễ phục này chỉ có một màu trắng đơn thuần, tuy nhiên tầng tầng lớp lớp váy áo rất khó mặc, cô mặc xong thì treo quần áo cũ lên giá.

Lúc Cố Ninh chuẩn bị xong, trên chóp mũi đã xuất mồ hôi. Cô nhẹ nhàng thở ra, lấy tay kéo ra phía sau, kéo khóa kéo lên là có thể đi ra ngoài. Cố Ninh không ngờ vừa đụng tới thì mới phát hiện khóa kéo bị kẹt. Cô cố gắng kéo vài phút, cuối cùng cũng chỉ có thể bất lực, sau đó lại nghe thấy một tiếng “roẹt” rất nhỏ, khóa kéo thế nhưng lại rách ra. Trong lòng Cố Ninh trầm xuống, hỏng rồi! Sao lại cố tình ở phía sau xảy ra vấn đề chứ, đêm qua lúc cô kiểm tra vẫn còn tốt lắm mà!

Lúc này khóa cửa bỗng vang lên một tiếng, đây là tiếng có người lấy chìa khóa mở cửa! Một giây sau, cửa phòng bị đẩy ra, Cố Ninh nghe thấy được tiếng vang, theo bản năng lập tức dựa lưng sát vào tường, chặn lại toàn bộ ánh mắt bên ngoài.

Bốn năm người vừa nói vừa cười đi vào, Cố Ninh thấy được người đi đầu là Cố Huyền thì ánh mắt cô trở nên u ám.

– “Ai nha, người chủ trì sao lại ở chỗ này? Không phải tiết mục sắp sửa bắt đầu rồi sao? Sao bạn lại chậm chạp như vậy?” La Mẫn cố ý lớn tiếng nói.

Một người khác cười nói tiếp:

– “Đúng vậy, người chủ trì sao lại ở chỗ này? Đây là phòng tập múa mà, lát nữa sẽ có người tới đây luyện tập đấy, ở đây lát nữa tương đối đông đúc và náo loạn, bạn không muốn rời đi trước sao?”

Trong mắt Cố Huyền mang theo ý cười, ả đi tới trước mặt Cố Ninh:

– “Thời gian không đợi người, bạn không chạy nhanh đến sân khấu sao?”

Cố Ninh nhìn Cố Huyền, ánh mắt trở nên u ám, nhưng cô không trả lời, bốn vách tường phòng tập múa đều là gương, nhìn về phía gương đối diện, cô có thể thấy rõ sau lưng mình dán vào vách tường kiếng.

La Mẫn cười châm chọc, mở miệng khiêu khích:

– “Mình thấy hình như bạn ấy không muốn đi, nếu người khác muốn ở lại chỗ này, thì tự chúng ta đi thôi. Bạn ấy không muốn phản ứng với chúng ta, chúng ta cần gì nhàm chán như vậy.”

Lời La Mẫn vừa dứt, phía sau lập tức có 5 – 6 nam sinh đi vào, ánh mắt vội vàng đảo qua góc phòng chỗ Cố Ninh đứng dựa lưng vào tường, ai cũng không lên tiếng.

Bọn họ là bị Cố Huyền kêu đến, ả nói phòng học múa vẫn còn để trống, bọn họ có thể diễn tập lại lần nữa trước khi lên sân khấu, có thể đảm bảo cho việc biểu diễn hoàn hảo không xảy ra sai sót gì.

Âm nhạc vang lên, dưới ánh đèn màu trắng, Cố Ninh nhìn bóng mình phản chiếu trong gương, đột nhiên trong lòng cảm thấy thật thê lương.

Người đến diễn tập sau khi tập đi tập lại hai lần cũng rời đi, đến cuối cùng, toàn bộ phòng tập múa chỉ còn lại ba người.

Mặt La Mẫn đầy đắc ý, nghĩ đi nghĩ lại còn nói thêm:

– “Kỳ thật mày cứ như vậy đi ra ngoài chủ trì cũng rất tốt đấy, để lộ phần lưng, nhất định có thể hấp dẫn càng nhiều ánh mắt của đàn ông, không phải đó là hy vọng của mày sao? Hẳn là mày càng đắc ý mới đúng.”

Cố Ninh lạnh lùng nhìn người trước mắt, gằn từng chữ:

– “Là bọn mày làm!”

Câu khẳng định mà không phải câu hỏi. Đây hết thấy cũng quá trùng hợp rồi, cũng do cô hôm nay quá mức sơ sẩy không chú ý.

La Mẫn giống như nghe được chuyện gì buồn cười, bả vai không ngừng run run:

– “Mày đừng có nói lung tung, đây là lễ phục của mày, khóa kéo hỏng rồi thì có quan hệ gì đến bọn tao chứ? Lúc này mày còn không chịu ra ngoài, tính đứng dán lưng vào tường như vậy cả một buổi tối à? Không có

nữ MC dẫn chương trình không biết sẽ có kết quả gì nhỉ? Nhưng nếu để MC mặc quần áo xốc xếch như vậy đi chủ trì tiệc tối, chỉ sợ cũng không ổn đâu nha, đây đúng là chuyện làm khó người ta mà, Cố Ninh, mà cần phải hảo hảo suy xét, nên lựa chọn như thế nào, nhất định phải thận trọng quyết định đây.”

Cố Huyền thương hại nhìn Cố Ninh, như cười như không, nghiêng mặt nhìn La Mẫn nói:

– “Chúng ta cũng đi nhanh lên thôi, còn 10 phút nữa là tiết mục bắt đầu rồi.”

– “Ừ.”

Hai người tắt đèn đi ra ngoài, trong phòng tập múa một lần nữa lại lâm vào bóng tối, đầu óc Cố Ninh nhanh chóng tự hỏi, bây giờ nên làm gì mới đúng đây? Cô nâng tay lên, vừa định cởi lễ phục trên người ra...

“Két” một tiếng, cửa phòng lại bị mở ra một lần nữa.

Hà Cảnh xoa xoa mồ hôi trên trán, lúc nhìn thấy Cố Ninh đứng ở góc phòng, hần mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, nhanh chóng bước tới chỗ của Cố Ninh, cất tiếng:

– “Mình thắc mắc sao này giờ không thấy bạn đâu, sắp sửa bắt đầu khai mạc rồi, không biết chỗ bạn có xảy ra vấn đề gì không, cho nên mình chạy đi tìm bạn khắp nơi, vừa rồi mình gặp mấy người đi qua, bọn họ nói bạn ở trong phòng tập múa, cho nên mình chạy đến đây xem sao. Cố Ninh, sao bạn còn ở chỗ này vậy?”

Dừng một chút, lòng Hà Cảnh tràn đầy vui vẻ nói tiếp:

– “Mình biết hôm nay bạn dẫn chương trình, cho nên mới cố ý đến dự tiệc tối, vì bạn, mình có thể chịu đựng đến xem mấy tiết mục diễn nhằm chán ấy!” Nói tới đây, Hà Cảnh liếc mắt quan sát Cố Ninh từ đầu đến chân một chút, rồi mỉm cười xin lỗi: “Bạn ăn mặc như vậy thật là đẹp mắt, giống như tiên nữ vậy, chúng ta phải đi nhanh lên thôi.”

Cố Ninh sợ run, trốn tránh cánh tay đang kéo mình của Hà Cảnh, cô nhìn Hà Cảnh cầu cứu, trước kia dù thế nào cô cũng không muốn xuất hiện nhiều với người trước mặt cô đây, nhưng hiện tại, quả thật không còn biện pháp nào tốt hơn.

Hà Cảnh cũng nhận thấy được Cố Ninh có chút không thích hợp, ngẫm nghĩ rồi lại hỏi:

– “Sao bạn vẫn đứng dựa lưng vào tường vậy?”

Cố Ninh chỉ suy tính 2 giây, rồi xoay người, cất giọng nhàn nhạt nói:

– “Khóa kéo váy của mình bị hỏng rồi.”

Hà Cảnh nhìn tấm lưng trắng nõn trước mặt, sửng sốt mất một lúc, theo bản năng dời tầm mắt đi nơi khác, nhưng nhện không được cũng đảo mắt liếc qua vài lần, thật là trắng a! Giống như một loại gốm sứ hảo hạng vậy.

– “Bởi vì khóa kéo hỏng, cho nên bạn mới đứng luôn ở chỗ này, không đi ra ngoài phải không? Sắp sửa khai mạc rồi, vậy phải làm sao bây giờ?” Dừng một chút, Hà Cảnh cắn răng nói: “Mình có cách rồi, bạn chờ ở đây, hai phút nữa mình sẽ trở lại!”

Hà Cảnh vừa mới dứt lời, không đợi Cố Ninh kịp phản ứng, lập tức chạy ra khỏi phòng, nhưng chưa đi được mấy bước, hần lập tức bước lùi lại vài bước.

Lui về đến gần chỗ Cố Ninh, trên mặt Hà Cảnh hồng hồng một mảnh, nhưng bởi vì màu da ngăm đen vốn có của hần, cho nên có chút nhìn không ra. Hần ho khan vài tiếng, ra vẻ trấn định rồi nói:

– “Lễ phục của bạn đã như vậy, vẫn nên đứng dựa vào tường đi, bị người ta nhìn thấy... thì...không tốt.”

Thẳng đến khi không nhìn thấy Hà Cảnh đâu nữa, Cố Ninh mới kịp phản ứng, cô không biết Hà Cảnh muốn đi đâu và làm gì, nhưng thật ngoài ý muốn cô lại thấy an tâm.

An tâm chờ Hà Cảnh trở về, bởi vì đột nhiên không hiểu sao cô khẳng định người này sẽ không lừa cô.

3 phút sau, Hà Cảnh trở về, toàn thân vẫn ướt đẫm mồ hôi, thở hổn hển:

– “Mình đi mua một túi kim băng, sửa lại hai bên khóa kéo thử xem, nhìn từ xa chắc không thấy gì đâu, bạn lại đứng trên bục của sân khấu, người xem cũng nhìn không thấy cái gì, cứ chữa cháy tạm thời trước đã!”

Cố Ninh không chút do dự, lập tức xoay lưng:

– “Bạn giúp mình đi, cảm ơn bạn.”

Chính bản thân cô khẳng định không thể tự đưa tay ra sau lưng sửa khóa kéo lại, nơi này lại chỉ có một mình Hà Cảnh, dưới tình thế cấp bách, cô cũng không chú ý nhiều như vậy.

Hà Cảnh sững sốt, một giây sau một tay cầm lấy kim băng, vô cùng cẩn thận giúp Cố Ninh sửa lại khóa kéo, trong lúc giúp Cố Ninh, ngón tay hắn vô tình tiếp xúc với da thịt trơn bóng của thiếu nữ, xúc cảm truyền từ đầu ngón tay vào trong lòng, hắn cảm thấy dị thường trơn mượt, giống như được chạm vào loại tơ lụa thượng hạng vậy, nhưng quả thật ngay cả tơ lụa thượng hạng nhất cũng không thể sánh bằng, phẳng phất trên thế gian này không có bất cứ thứ gì có thể so sánh được với cảm xúc mà hắn đang có, đây là xúc cảm độc nhất vô nhị.

Tay Hà Cảnh run run, trên mặt hắn thì đỏ ửng một mảnh, không biết là do lúc này vừa chạy vội vàng, hay là do nguyên nhân nào khác. Ngón tay dùng lực một chút, cài từng cái, từng cái kim băng lên khóa kéo, xếp thành một hàng kim băng dị thường ngay ngắn, chỉnh tề.

Cố Ninh nhìn nhìn phía sau lưng mình trong gương, chỉ còn một khe hở thật nhỏ, quả thật tốt hơn so với lúc này nhiều lắm. Như bây giờ ít nhất có đi ra ngoài cũng sẽ không xấu hổ.

– “Cảm ơn bạn.” Cố Ninh theo bản năng nhìn vào tay của Hà Cảnh, vừa rồi cô cảm nhận được tay Hà Cảnh trong lúc vô tình va chạm vào phần lưng của cô, có chút cử động không giống bình thường.

Rũ mắt xuống, Cố Ninh nhìn thấy trên tay phải Hà Cảnh có vết máu, cô sững sốt hỏi:

– “Tay bạn làm sao vậy?”

Hà Cảnh giấu tay ra sau lưng, bộ dáng làm như không sao cả cười cười:

– “Vừa rồi không cẩn thận đâm trúng vào tay chút thôi, bạn yên tâm, mình rất cẩn thận, không để máu dính vào lễ phục của bạn đâu, lễ phục của bạn trắng như vậy, rất dễ nhìn.” Dừng một chút, Hà Cảnh lại nói tiếp: “Bạn mau đi đi, tiết mục sắp sửa bắt đầu rồi đó, còn không đi là không kịp đâu.”

Lúc này thời gian quả thật có chút cấp bách, cô không thể ở lại đây được nữa. Đi tới phía trước vài bước, Cố Ninh nhìn Hà Cảnh liếc mắt một cái, trong lòng có chút cảm xúc không tên:

– “Hôm nay cảm ơn bạn.” Dừng một chút cô lại bổ sung thêm: “Bạn nhớ xử lý vết thương trên tay một chút nha.”

Chờ Cố Ninh đi khỏi, Hà Cảnh mới giơ tay mình lên nhìn nhìn, vừa rồi hắn chỉ một lòng một dạ chú ý đến chuyện của Cố Ninh, cho dù có bị gãy tay, cũng không có chút cảm giác nào, lúc này người đã rời khỏi, hắn mới hậu tri hậu giác cảm thấy vết thương trên tay thật sự có chút đau!

Hà Cảnh cẩn thận quan sát lại tay mình, vết thương là bị cắt một đường rất sâu, hiện tại vẫn còn đang chảy máu.

Lúc này từ phòng tập múa đi ra, Hà Cảnh đã trực tiếp trèo tường nhảy ra khỏi trường, nếu muốn đi ra từ cổng chính, phải đánh một vòng lớn mới tới, vậy sẽ không kịp nữa.

Ở cửa hàng gần trường học mua được một túi kim băng nhét vào trong túi áo, Hà Cảnh lại trực tiếp đi theo đường cũ, trèo tường nhảy trở về, tuy rằng hắn không thích học hành cho lắm, nhưng vẫn biết phân biệt khoảng cách nào ngắn nhất, tiện lợi nhất cho việc của hắn.

Có thể là bởi vì quá vội vàng, cho nên trong một lúc bất cẩn, khi trèo tường đã sơ ý bị mảnh thủy tinh cắt vào tay.

Trường học vì phòng ngừa học sinh trèo tường trốn học, cho nên ở chỗ cao nhất của 4 vách tường đều cài không ít mảnh vụn thủy tinh, phương thức phòng ngừa vừa thô bạo vừa trực tiếp như vậy quả thật rất hữu hiệu, đã có nhiều học sinh vì lo sợ mà không dám vượt tường trốn học.

Hôm nay, Hà Cảnh cũng vì quá gấp rút, cho nên mới bất chấp nghĩ nhiều như vậy, hấn nhìn vết thương trên tay mình, nhớ tới lời nhắc nhở vừa rồi của Cố Ninh, là cô cố ý nhắc nhở hấn xử lý miệng vết thương, hấn lập tức cảm thấy tất cả đều đáng giá, một chút cũng không hề cảm thấy đau!

Lúc Cố Ninh xuất hiện, một đám người đều đang chia nhau ra đi tìm cô, giáo viên tổng phụ trách thì gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, tập luyện lâu như vậy, sao người này vào lúc mấu chốt thì lơ là trốn đi chỗ nào rồi? Cũng quá không có trách nhiệm đi, không chuyên tâm vào việc của mình gì cả!

Lúc Cố Ninh chưa xuất hiện, ngay lúc đó người phụ trách thậm chí nghĩ tới phương án khác, nếu Cố Ninh không tới kịp, sẽ để cho 3 người chủ trì khác tiến lên khai mạc buổi lễ trước, nhưng nếu cứ như vậy, các tiết mục sau ai sẽ đứng ra chủ trì đây? Phải làm thế nào bây giờ? Đều đã tập dợt tốt cả rồi, bây giờ lại thay đổi, lời thoại của Cố Ninh phải đưa cho người nào đọc đây?

Đang lúc mọi người người lo lắng đến sứt đầu mẻ trán, thì Cố Ninh xuất hiện!

Giáo viên tổng phụ trách nhìn Cố Ninh vội vã chạy tới, cũng không lên tiếng hỏi hay trách cứ gì, lập tức đẩy người lên phía trước, còn 30 giây nữa là tiệc tối sẽ bắt đầu, rốt cuộc Cố Ninh ngay trong một giây cuối cùng cũng đến kịp.

Ninh Ngật nhìn thấy Cố Ninh, bởi vì chạy vội đến mà có chút thở không ra hơi, hấn cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng vào lúc này hấn không kịp hỏi thêm điều gì, bởi vì lập tức sẽ khai mạc rồi.

Mãi cho đến khi nói xong lời khai mạc buổi lễ, sau khi MC lui về sau hậu trường, Ninh Ngật mới có thời gian hỏi Cố Ninh.

– “Vừa nãy bạn đi đâu vậy, sao muộn như vậy mới đến?” Hấn biết, Cố Ninh không phải loại người làm việc thiếu trách nhiệm.

Tiết mục thứ nhất chính là tiết mục hợp xướng, lúc Cố Ninh đi xuống, vừa vặn nhìn thấy Cố Huyền và La Mẫn đi lên, tầm mắt ba người giao nhau, biểu tình của La Mẫn và Cố Huyền trong nháy mắt trở nên có chút vụn vặt.

Đặc biệt là La Mẫn, theo bản năng đưa mắt nhìn sang phần lưng của Cố Ninh, sau khi nhìn thấy, trong mắt ả tràn ngập sự khó tin.

Chờ tất cả mọi người đã tản đi hết, Cố Ninh mới thu hồi tầm mắt, cất giọng thản nhiên trả lời câu hỏi của Ninh Ngật.

– “Không có gì, gấp chút rắc rối thôi.”

Ninh Ngật nhìn thấy vẻ mặt mỗi một và bộ dáng không muốn nhiều lời của Cố Ninh, hấn đành phải áp chế nghĩ vẩn trong lòng, không nói gì thêm nữa.

Trước lúc lên sân khấu, hấn vẫn đang cùng hai người chủ trì khác nói chuyện, trong chớp mắt khẳng định không hề nhìn thấy Cố Ninh, lúc đó Hà Cảnh vẫn còn ở sau hậu trường đi tìm Cố Ninh, cũng có đến hỏi hấn là Cố Ninh ở chỗ nào?

Lúc ấy, Ninh Ngật tùy tiện tìm lý do, qua loa tắc trách bỏ rơi Hà Cảnh. Hấn không quen nhìn Hà Cảnh da mặt dày đeo bám Cố Ninh, Cố Ninh cũng không phải là đứa trẻ, hễ đi tới chỗ nào cũng phải có người theo dẫn mới được.

Từ nhỏ Ninh Ngật đã nghe mẹ hấn nói, mỗi người đều là một cá thể độc lập, không thể làm ảnh hưởng đến cuộc sống của người khác. Nhưng vào lúc này, nhìn thấy Cố Ninh nhàn nhạt xa cách, trong lòng hấn vẫn còn có chút cảm xúc không biết tư vị gì.

Hà Cảnh không để ý lắm tùy tiện xoa xoa tay hai lần, chảy một ít máu cũng không tính là gì, nhưng Cố Ninh đã quan tâm hấn như vậy, kêu hấn đi xử lý vết thương một chút, hấn cảm thấy nhất định phải xử lý cho tốt mới được.

Hà Cảnh từ phòng tập múa đi ra, ở tiệm thuốc gần trường học mua bình oxy già, tùy ý rửa sạch miệng vết thương, rồi dán lên miếng băng keo cá nhân, coi như đã xử lý xong, sau đó vội vã chạy đi xem Cố Ninh dẫn chương trình.

Lúc Hà Cảnh đến nơi, trên quảng trường, dưới khán đài đã kín hết chỗ ngồi, hân chen lẫn hơn nửa ngày, rốt cuộc mới tìm thấy được một vị trí thật tốt.

Có chút đáng tiếc, dẫn chương trình đã nói xong phần khai mạc buổi lễ, Hà Cảnh tính toán, một tiết mục chia ra có khoảng năm phút đồng hồ, tiếc tối hôm nay tổng cộng có bốn người chủ trì, mỗi lần 2 người sẽ thay phiên nhau, nói cách khác hẳn phải xem vài tiết mục không thú vị gì mười phút, mới có thể nhìn thấy Cố Ninh lên sân khấu.

Bất quá cho dù như vậy, Hà Cảnh cũng thấy vui vẻ, hẳn cảm thấy Cố Ninh trên sân khấu thật là đẹp mắt, ánh đèn chiếu vào bộ lễ phục màu trắng trên người Cố Ninh khiến cô trở nên cực kỳ xinh đẹp, làm cho lòng hẳn bỗng nhiên ngứa ngáy vô cùng, không biết dùng từ gì để diễn tả tình cảm âm thầm đang dâng trào trong tim. Tóm lại thiên ngôn vạn ngữ, rút gọn thành một câu: hẳn yêu thích!

Hà Cảnh nhớ tới tấm lưng trắng nõn của Cố Ninh, hai má lại có chút nóng ran, hẳn mạnh mẽ tự trấn định mình, dưới tình huống như vậy, cũng không thể trách hẳn được, huống hồ là do Cố Ninh chủ động đưa lưng cho hẳn xem mà...

Hơn nữa, dù sao về sau Cố Ninh cũng sẽ là vợ hẳn, xem thì xem, chắc cũng không có gì.

26. Chương 26

Edit: Cửu Trùng Cát

Sau khi tiết mục cuối cùng của buổi lễ kết thúc, đã là 10 giờ rưỡi tối. Tất cả diễn viên và người chủ trì tiết mục cùng nhau đứng trên sân khấu nói lời cảm ơn và cúi đầu chào tạm biệt, Cố Ninh từ trên sân khấu đi xuống, sau hậu trường khắp nơi đều là người, ngay cả buồng vệ sinh cũng kín hết chỗ, lúc này đừng nói là thay quần áo, cho dù có muốn tháo trang sức cũng không thể chen vào được.

Cố Ninh đành phải túm lấy chân váy, sau đó cầm trên tay, đưa mắt tìm Thẩm Lan trong đám người đông đúc trước mắt.

– “Ninh Ninh, mẹ ở đây.” Thẩm Lan cũng nhìn thấy Cố Ninh, bà hướng về phía cô vẫy vẫy tay, sau đó đi tới chỗ cô.

– “Ninh Ninh, hôm nay con rất tuyệt! Mẹ kiêu hãnh vì con!” Thẩm Lan cười cười, quan sát Cố Ninh từ đầu tới chân rồi nói: “Sao con chưa thay quần áo đã chạy tới đây rồi?”

Cố Ninh xoa xoa mồ hôi trên trán:

– “Không có chỗ thay quần áo, hiện tại bên trong quá nhiều người, con cũng không chú ý nhiều như vậy, về nhà rồi thay cũng được.”

Trong lúc nói chuyện với Thẩm Lan, ánh mắt Cố Ninh luôn tìm tòi trong đám người. Không biết tay Hà Cảnh thế nào rồi?

– “Ninh Ninh, con tìm ai ư?” Thẩm Lan thấy Cố Ninh cứ nhìn trái nhìn phải khắp nơi, cho nên hỏi.

Đám người dần dần tản đi, tìm kiếm hồi lâu không có kết quả, Cố Ninh đành phải thu hồi tầm mắt, cô nghĩ, có lẽ Hà Cảnh đã tự trở về rồi.

– “Con tìm một người bạn, bất quá có lẽ bạn ấy đã về rồi.” Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt.

– “Dì, dì vẫn chưa về a.”

Ninh Ngật vừa cười vừa đi tới, lúc này hẳn vừa vào nhà vệ sinh qua loa rửa mặt, lớp trang điểm trên mặt cũng không thể hoàn toàn rửa sạch, ngược lại phần mắt bị nhòe, trên mặt có một vòng đen đen nhìn vô cùng buồn cười.

Thẩm Lan nhìn thấy, không nhịn được bật cười:

– “Ninh Ngật, sao cháu lại đem mình biến thành như vậy, nhớ rõ sau khi về nhà, phải hảo hảo mà rửa mặt, để lớp trang điểm lâu trên mặt không tốt cho da đâu.” Thẩm Lan nói xong lại tỉnh tế xem xét mặt Ninh Ngật, bà phát hiện làn da của Ninh Ngật đặc biệt rất trắng, ngũ quan cũng thanh tú, một đôi mắt khi cười lộ lên thì cong cong như trăng khuyết, cũng không phải lần đầu tiên bà cảm thấy bộ dáng của Ninh Ngật rất vừa mắt, chỉ là nhìn gương mặt tinh xảo này, lại được phát triển trên gương mặt của một đứa con trai, có thể so sánh được với sự xinh đẹp của con gái thì bà cảm thấy rất buồn cười.

Ninh Ngật có chút ngượng ngùng:

– “Dì, về nhà cháu sẽ hảo hảo tẩy rửa.”

Thẩm Lan cười cười:

– “Vừa rồi Cố Ninh còn đang tìm cháu đấy, hôm nay hai người các cháu hợp tác rất tốt, Ninh Ngật, có thời gian thường xuyên đến nhà dì ăn cơm nhé.”

Cố Ninh ngẩn ra, trong lòng lập tức biết là Thẩm Lan đã hiểu lầm, nhưng cô không lên tiếng giải thích.

Ninh Ngật gương mặt nhìn Cố Ninh:

– “Vài ngày nữa mình phải đi rồi, hôm đó vừa vặn sẽ có thành tích thi tốt nghiệp, bạn nhớ phải xem giúp mình đó.”

– “Ừ.” Cố Ninh khẽ gật đầu.

– “Dì, thời gian không còn sớm nữa, cháu xin phép về trước, dì và Cố Ninh cũng sớm về nhà nghỉ ngơi một chút đi.” Dừng một lúc, Ninh Ngật quay đầu nói với Cố Ninh: “Cố Ninh, hẹn gặp lại.”

– “Hẹn gặp lại.”

Hiện tại hai mẹ con Cố Ninh không ra về bằng xe bus, đơn giản vì đoạn đường này rất tốt, rất dễ bắt xe, Cố Ninh đứng ở ven đường không đến 2 phút, đã có một chiếc taxi ngừng lại.

Về đến nhà, Cố Ninh cởi quần áo ra, nhảy vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ rồi mới đi ra, bây giờ cô mới có cảm giác được sống.

Lúc này, Thẩm Lan bưng tới một bát mì sợi.

Vốn dĩ, Cố Ninh không cảm thấy đói bao nhiêu, tuy rằng cô bận rộn cả ngày còn chưa ăn gì vào bụng, bắt quá thời tiết nóng như vậy, cũng không có hứng thú nào để ăn, nhưng vào lúc này nhìn thấy bát mì đặt ở trước mặt, mùi hương của hành lá và mì sợi tràn ngập trong không gian, Cố Ninh lập tức bị gợi lên cơn thèm ăn, cảm thấy dạ dày mình trống rỗng có chút khó chịu.

– “Mẹ biết là con chưa ăn gì, cho nên nấu cho con bát mì.”

Cố Ninh cầm lấy đũa:

– “Một bát mì lớn như vậy, con ăn xong không thể ngủ ngay được a.”

– “Vậy thì ngồi trên ghế nghỉ ngơi một chút, xem tivi rồi lại ngủ tiếp, dù sao hiện tại việc gì cũng xong cả rồi, ngày mai cũng không cần đi tập luyện nữa, không cần đi đâu vào sáng sớm, con có thể hảo hảo nghỉ ngơi mà.”

Một bát mì lớn như vậy, Cố Ninh hoài nghi Thẩm Lan có phải muốn nuôi cô giống như nuôi heo hay không? Trong cái nhìn đầy quan tâm của Thẩm Lan, Cố Ninh ăn xong một gấp mì cuối cùng, đặt đũa xuống rồi sờ sờ cái bụng tròn vo của mình.

– “Quá no, ăn quá no rồi, thật sự ngủ không được a.”

– “Muốn uống thêm một ly sữa nữa không?”

Cố Ninh lắc đầu liên tục như trống bỏi:

– “Mẹ, mẹ đi ngủ trước đi, con ngồi một lát rồi mới ngủ.”

– “Vậy được rồi, mẹ nghỉ ngơi trước đây, con đừng thức khuya quá nhé!”

– “Vâng.” Cố Ninh lên tiếng đáp ứng.

Sau khi Thẩm Lan đi ngủ, một mình Cố Ninh ngồi trong phòng khách, lúc này mọi âm thanh đều trở nên yên tĩnh, xa xa dưới ánh đèn phản chiếu, trong TV chiếu một bộ phim điện ảnh của mười mấy năm trước.

Cố Ninh dựa vào sofa, cái gì cũng không muốn nghĩ. Cô đem tầm mắt ném về phía TV, giống như xem rất nghiêm túc, hoặc giống như căn bản không hề xem gì.

Tuy rằng ngày hôm qua ngủ hơi muộn, nhưng 8 giờ sáng hôm nay Cố Ninh đã rời giường, Thẩm Lan đã đến cửa hàng, trên bàn vẫn đặt sẵn bữa sáng, một đĩa bánh mì ốp la vẫn còn ấm nóng, hai mặt trứng gà đã được chiên vàng đều, nhìn vào rất có cảm giác thèm ăn.

Cố Ninh ăn xong điểm tâm sáng, thay đổi quần áo rồi ra cửa, trực tiếp đi đến cửa tiệm.

Lúc sáng sớm có một trận mưa nhỏ đổ xuống, lúc này trong không khí còn có chút ướt át, khó có khi bầu trời lại được mát mẻ như vậy,

Cố Ninh từ xa, cách khoảng 30 mét nữa mới tới cửa tiệm đã nhìn thấy trong cửa tiệm đầy ắp khách hàng, so với bình thường còn có nhiều người hơn. Cô suy tư một lát rồi mới vỡ lẽ, thì ra hôm nay là cuối tuần, khó trách nhiều người đến cửa tiệm như vậy!

Thẩm Lan thấy Cố Ninh đi vào, ngẩng đầu hỏi:

– “Hôm qua con ngủ trễ, hôm nay sao không tranh thủ ngủ thêm chút nữa đi.”

Cố Ninh cười cười:

– “Đồng hồ sinh học của con đã quen như vậy rồi, ngủ tiếp sẽ cảm thấy đầu óc choáng váng nặng nề, cho nên con thức dậy đi đến đây xem sao.”

Thời gian qua thật sự rất nhanh, một buổi sáng cả đám nhân viên đều bận rộn, trong cửa hàng có 2 giai đoạn làm việc cao độ, một giai đoạn là vào 8 giờ sáng đến 11 giờ, còn 1 giai đoạn khác là từ năm giờ chiều đến tận 9 giờ tối. Giữa trưa thì thanh nhàn một chút, Cố Ninh muốn hảo hảo nói chuyện với hai nữ nhân viên của mình.

Hai nữ nhân viên đều là người đồng hương, ngay từ đầu cho rằng bản thân họ nhận lời mời của Cố Ninh, là do cô thay người lớn trong nhà bày mưu đặt kế mà đến, lúc ấy bọn họ còn cảm thấy có chút hồ nghi, nếu không phải lúc ấy lời nói cử chỉ của Cố Ninh chuẩn xác, nói ra những lời khiến người ta tin phục, bọn họ cũng sẽ không ký vào hợp đồng.

Hơn nữa buôn bán là vật phẩm trang sức linh tinh, sẽ không quá mệt, đãi ngộ cũng không tệ lắm.

Sau khi làm việc được vài ngày, hai người bọn họ mới biết Cố Ninh chính là bà chủ, bọn họ đều kinh ngạc đến há hốc miệng. Bà chủ là một học sinh vừa tốt nghiệp cấp 2 sao? Thật là việc quá khó tin a!

Bất quá sau khi làm việc được 1 tuần, nhìn mọi việc trong ngoài cửa tiệm đều được một tay bà chủ nhỏ chuẩn bị, bọn họ không thể không tin phục, không khỏi quên bém đi số tuổi của Cố Ninh, đều là thiếu nữ còn trẻ tuổi, bình thường trong tiệm không có ai, khó tránh khỏi bọn họ sẽ hoạt bát một chút, mới đầu bọn họ còn hơi câu nệ, về sau dần dần quen thuộc rồi, cũng liền buông lỏng lo lắng.

Lương Phương một bên vừa sửa sang lại kệ hàng, một bên vừa nói chuyện với Cố Ninh:

– “Bà chủ nhỏ, chị nghe nói ngày hôm qua tiệc tối ở quảng trường rất náo nhiệt, em là người dẫn chương trình, thật lợi hại a, đáng tiếc tối qua tiệm đông khách quá, chị không thể đi đến đó được, bất quá tối hôm nay, trên TV hình như có phát lại đấy, lần này thì không thể bỏ qua được!”

Một thiếu nữ khác – Điền Tĩnh nói tiếp:

– “Chị về nhà cũng muốn xem một chút, bất quá TV nhà chị thường mất sóng, một lúc thì có thể xem, 1 lúc thì mất kênh, không biết hôm nay có thể xem không nữa.”

Hai cô bé đều tới từ nông thôn, là đồng hương với nhau, sau khi tốt nghiệp cấp 2 thì ra ngoài làm công hỗ trợ cho gia đình, ở quê của bọn họ cũng có không ít trường hợp như vậy, hiện tại hai người cùng ở chung một chỗ, là một phòng trọ chưa đến 10m², cuối hành lang là nhà vệ chung của dãy phòng trọ. Trước kia

bọn họ làm công nhân ở nhà máy, ông chủ thiếu 3 tháng tiền lương của công nhân thì chạy trốn, sau vài ngày bọn họ làm các việc linh tinh lặt vặt, vừa vặn nghe thấy một sinh viên phát truyền đơn nói, trên mạng có người viết thông báo tuyển dụng, tìm hai thiếu nữ trẻ tuổi làm nhân viên, sau đó bọn họ nửa tin nửa ngờ tìm đến.

Diễn Tĩnh cảm thấy người có học quả nhiên là tốt, đầu óc linh hoạt, nhanh nhẹn hơn so với người khác, nếu không phải do người sinh viên kia giúp hai người bọn họ, chính bọn họ không biết lên mạng, cũng không thể tìm được công việc tốt như vậy, mà vẫn như cũ chạy đi khắp nơi làm công.

Tiếp xúc một tuần, Thẩm Lan cũng thích hai cô bé này, tay chân lưu loát, người cũng sáng sủa kiên nhẫn, trước kia bà cũng chịu khổ mà tới đây, khi đó trong nhà không có tiền, Thẩm Lan còn chưa học xong cấp 2 đã thôi học, bắt quả khi đó việc học hành cũng không quan trọng lắm, không còn đi học nữa, bà đến Nghiêm Châu làm công, trừ bỏ mỗi tháng gửi tiền về nhà, còn lại đều dành dụm tích góp, những năm gian khổ đó, cũng nhờ như vậy mới có ngày thanh nhàn như hôm nay. Cho nên lúc này bà đối với 2 cô bé nhân viên, có nhiều hơn một phần thương tiếc.

Một người cô đơn ở bên ngoài bươn chải không dễ dàng gì, nhìn bọn họ lớn hơn Cố Ninh không bao nhiêu tuổi, một người mới mười chín, một người lớn một chút cũng chỉ mới hai mươi.

Thẩm Lan suy đi nghĩ lại, mở miệng hỏi:

– “Phòng trọ của các cháu còn bao lâu nữa thì đến hạn?”

Diễn Tĩnh sững sốt mất một lúc mới đáp:

– “Chúng cháu muốn trọn năm, còn nửa tháng nữa là đến hạn.”

– “Nếu không các cháu xem như vậy được không, tiểu khu phía sau chỗ căn hộ của dì, có ba phòng ngủ một phòng khách, các cháu chuyển sang đó ở đi.”

Lương Phương hoảng hốt:

– “Vậy làm sao được, chúng cháu vào ở, vậy bà chủ phải ở chỗ nào?”

– “Gần đây dì vừa vặn cũng đang tìm nhà, chuẩn bị mua một căn hộ gần trường học của Cố Ninh, bên kia là một tiểu khu mới xây, hiện đang có phòng trống, nếu mua có thể lập tức giao phòng, sau đó thì có thể trang hoàng, coi như cũng mất một khoảng thời gian, chờ nhà dì bên kia trang hoàng xong, phòng trọ của các cháu cũng vừa vặn hết hạn, có thể chuyển đến phòng ở bây giờ của dì.”

Lương Phương và Diễn Tĩnh hai mắt nhìn nhau, nhất thời đều không lên tiếng trả lời. Thẩm Lan nhìn bộ dáng không chắc chắn của hai cô bé nhân viên, lại tiếp tục khuyên bảo:

– “Từ chỗ phòng trọ các cháu đến cửa tiệm phải mất một tiếng đi xe bus, nếu chuyển qua tiểu khu bên đây sẽ gần hơn rất nhiều, đi làm cũng tiện lợi hơn, nhà dì cũng để trống, bỏ không rất lãng phí, nếu các cháu thấy ngại, mỗi tháng trả cho dì 200 đồng tiền thuê nhà là được, chi phí điện nước thì hai cháu tự chi trả.”

Thẩm Lan sợ 2 cô bé trẻ tuổi thấy mất mặt, cho nên chủ động đưa ra muốn thu tiền thuê nhà, năm xưa khi bà đi làm công cũng từng trải qua những chuyện như vậy, ở trong một phòng trọ chật hẹp có cửa sổ nhỏ, ban ngày ngay cả lối đi cũng không thể nhìn thấy nếu không bật đèn, bên trong vô cùng ẩm thấp, nếu ở lâu thì không tốt cho sức khỏe.

Trong 2 cô bé thì Lương Phương tương đối có chủ ý, nếu bà chủ đã nói năng mềm mỏng đến như vậy, còn từ chối nữa thì thật không còn gì để nói, cảm động không phải là không có, ở trong thành phố xa lạ, rất ít người sẽ quan tâm đến bọn họ, phòng trọ nơi cô và Diễn Tĩnh thuê là một tầng hầm, một tháng cũng chỉ 200 đồng tiền thuê phòng, bà chủ cũng chỉ lấy 200 đồng tiền thuê nhà, đây chính là làm cho có lệ mà thôi.

– “Cám ơn bà chủ, mỗi bận đi về chúng cháu cũng mất 2 tiếng đồng hồ, về sau chuyển sang đây, cũng sẽ không sợ lúc về nhà không có xe, có thể tan làm trễ hơn một tiếng cũng được.”

Cô bé chủ động đề nghị, chung quy không thể yên tâm thoải mái tiếp thu ân huệ của người ta.

– “Như vậy cũng tốt.” Thẩm Lan châm chước, nếu như đối phương đã chủ động đề nghị, thái độ lại kiên quyết, bà cũng không nên nói lời khách sáo làm gì.

Cố Ninh cười cười không nói chuyện, mấy ngày hôm trước Thẩm Lan đã bàn bạc với cô việc cho thuê nhà, lúc này đưa nhà cho 2 nhân viên của cửa tiệm ở, cô không thấy ngoài ý muốn một chút nào, cô hiểu được suy nghĩ trong lòng của Thẩm Lan, nhìn thấy hai cô bé nhân viên làm việc trong tiệm, hẳn là Thẩm Lan nhớ tới bản thân bà ngày trước, cho nên cảm thấy đồng cảm.

Cho dù là ở kiếp trước, vì tiết kiệm tiền, hai mẹ con thuê một căn phòng nhỏ gần ngoại ô, trên vách tường trần đầy rêu xanh, khi đó sống một cuộc sống quá gian khổ, nhưng Thẩm Lan đối với những người hàng xóm nghèo khổ xung quanh rất ôn hòa.

Trong tiệm lúc này được thanh nhàn chút ít, Cố Ninh cũng trở về nhà trước, ngày hôm qua chưa ngủ đủ, buổi sáng bởi vì đồng hồ sinh học đã có thói quen nên đúng giờ thì cô tỉnh giấc, lúc ấy không cảm thấy gì, nhưng lúc này lại cảm thấy có chút mệt mỏi. Thời tiết nóng bức như vậy, Cố Ninh quyết định trở về nhà ngủ một giấc.

Thẩm Lan cũng cùng về với Cố Ninh, hai người đến chợ dưới tiểu khu mua đồ ăn, lúc Thẩm Lan làm xong đồ ăn, Cố Ninh đã ngủ trên ghế sofa rồi, Thẩm Lan bắt đầu lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đẩy đẩy Cố Ninh:

– “Cơm xong rồi đấy, con dậy ăn một chút rồi ngủ tiếp nhé.”

Trong phòng không thể so với nóng bức ở bên ngoài, vì có quạt điện thổi cho nên cũng thấy mát mẻ, lúc này Cố Ninh đang ngủ mơ mơ màng màng, lẩm bẩm nói:

– “Chờ lát nữa tỉnh ngủ con sẽ ăn, mẹ cứ mặc kệ con.”

Thẩm Lan không tiếp tục quấy rầy giấc ngủ của Cố Ninh, bà mang theo 2 hộp thức ăn đã sắp xếp sẵn cho 2 cô bé nhân viên rồi ra khỏi nhà, 2 nhân viên làm việc ở đây là được bao hai bữa cơm, cơm trưa và cơm tối, lúc bắt đầu mỗi ngày đều gọi thức ăn ngoài, về sau thì Thẩm Lan chính tay làm rồi mang đến cho hai người bọn họ.

Thẩm Lan làm đương nhiên ăn ngon hơn so với thức ăn bán ở bên ngoài, 2 cô bé tự nhiên rất vui vẻ, sau khi ăn được một lần thì không nguyện ý ăn thức ăn bán ở ngoài nữa, mỗi ngày đều chờ đợi thưởng thức tay nghề của Thẩm Lan.

2 cô bé chân thành nói:

– “Tay nghề nấu nướng của bà chủ, cho dù không mở cửa tiệm tạp hóa này, mà bắt đầu mở tiệm cơm, hẳn là sẽ có nhiều người chen lấn tới đây.”

Dù sao mỗi ngày đều phải nấu cơm, thêm hai người ăn bất quá cũng chỉ nấu thêm ít cơm, tăng thêm số lượng thức ăn, từ sau khi Thẩm Lan bị ông ngoại Cố Ninh dạy dỗ một trận, bà liền đánh giá cẩn thận lại con gái của mình, quả nhiên là gầy yếu, Thẩm Lan nhìn thấy rất đau lòng, lập tức nghiên cứu biện pháp làm đồ ăn cho Cố Ninh, bà muốn bồi bổ cho Cố Ninh béo lên một chút, cho dù chỉ có hai mẹ con ăn cơm, cũng phải đủ 4 mặn 1 canh mới hợp quy cách.

Lúc này nhiều hơn hai người cùng ăn cơm, về sau ngược lại bà không cần tiếp tục rối rắm vấn đề ăn không hết thì lãng phí, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Cố Ninh đánh thẳng một giấc, ngủ liền 2 tiếng đồng hồ, lúc cô tỉnh dậy, cũng đã gần 10 giờ, Cố Ninh từ trên sofa ngồi dậy, sờ sờ cái bụng có chút trống rỗng, lập tức đi về phía bàn ăn.

Lúc này trong TV đang phát tin tức dự báo về thị trường chứng khoán, trong tiết mục có mời mấy vị chuyên gia phân tích xu thế của thị trường chứng khoán trước mắt, kiếp trước Cố Ninh rất ít chú ý mấy việc này, không biết cụ thể chi tiết thế nào, cái nào tăng cái nào giảm, nhưng ngược lại cô nhớ rõ ở kiếp trước, có mấy loại cổ phiếu về ngành rượu tăng trưởng rất mạnh, mười năm sau tốc độ loại cổ phiếu này tăng vượt qua ngưỡng 1000%.

Người nào cầm trong tay loại cổ phiếu này, đều trở nên phát tài, khiến người ta không thể không đỏ mắt ghen tỵ.

Ánh mắt Cố Ninh trở nên u ám, cô cảm thấy bản thân nếu đã có ưu thế như vậy, có thể đến sàn giao dịch chứng khoán mở tài khoản, bất quá không thể dùng danh nghĩa của cô được, vì cô chưa đủ 18 tuổi, nhưng nếu đi khuyên mẹ cô thì cũng tương đối khó xử.

Cố Ninh tự đánh giá, chuyện này cô phải hảo hảo cân nhắc mới được, nếu ở chỗ mẹ cô không thể thực hiện được, thì cô phải đi đường vòng thôi, nhưng tìm chứng minh thư của ai mới thích hợp đây? Vừa phải đáng tin cậy để mượn chứng minh thư cho cô mở tài khoản, vừa phải tránh gây tranh cãi về sau này.

Dù sao cũng là nhờ người khác gửi tiết kiệm, đến thời điểm xảy ra chuyện gì cũng không thể nói rõ được.

Cố Ninh suy nghĩ một vòng trong đầu! Có nha! Cô có người cậu phóng đấng bất kham mà, dựa vào người cậu có suy nghĩ người bình thường không thể hiểu nổi của cô, không chừng chuyện này có thể được a!

Cố Ninh quyết định đánh chủ ý lên đầu người cậu “yêu quý” nhà mình, lập tức không do dự nữa, từ trong nhà lấy đi hai cây thuốc lá, lo lắng không yên chạy ra ngoài.

Thẩm Xán liên tục hắt xì hai cái, trong lòng âm thầm thấy kỳ quái. Ai mới nhắc đến ông vậy?

Cố Ninh biết chuyện này sẽ khiến Thẩm Lan thấy thấp thỏm, cho nên không muốn nói thật cho Thẩm Lan biết, cô chỉ nói muốn đến nhà bạn học chơi, khó có khi được nghỉ hè, Thẩm Lan cũng không muốn nhốt Cố Ninh ở nhà, chỉ dặn dò Cố Ninh sớm về nhà một chút.

Cố Ninh xuống xe bus thì đi thẳng đến nhà ga, cô không dám gặp mặt ông bà ngoại, chuyện này còn phải vụng trộm lắm, bằng không Thẩm Lan sẽ nghi ngờ.

Công việc của Thẩm Xán là làm tài xế ột công ty vận chuyển hàng hóa, vừa chạy xong một chuyến hàng, ông đang nằm nghỉ ngơi trong xe chờ công nhân chất hàng lên, còn chưa chớp mắt được bao lâu thì ông nghe thấy có người gõ cửa xe.

Thẩm Xán mở mắt, đưa tầm mắt xuống dưới, thì thấy Cố Ninh đang kiễng chân nhìn vào trong xe, Thẩm Xán sửng sốt, lúc này cháu gái của ông sao lại chạy tới đây?

Thẩm Xán cầm lấy khăn mặt ở một bên, lung tung lau mồ hôi trên mặt, há mồm hỏi:

– “Sao cháu lại tới đây?”

Nếu buổi chiều ông không có chuyến chở hàng, không phải Cố Ninh mất công chạy đến đây rồi sao? Hơn nữa có chuyện gì gấp mà phải trực tiếp chạy thẳng đến kho hàng thế này?

Cố Ninh cười tươi như hoa, vẻ mặt lấy lòng, đem gói thuốc lá to được bọc kỹ trong bao đen đưa qua:

– “Cậu.”

Thẩm Xán nghi hoặc nhìn thoáng qua Cố Ninh, nhận lấy rồi nhìn vào xem là thứ gì, vừa nhìn thấy thì thuận miệng hỏi:

– “Đây là mẹ con đưa cho cậu à?”

– “Không, là con đưa cho cậu.” Dừng một chút, Cố Ninh tiếp tục cười lấy lòng: “Cậu, con có thể nhờ cậu giúp con một chuyện hay không?”

Thẩm Xán đánh giá đứa cháu gái của mình, nói tới, ông cảm thấy Cố Ninh nhà ông thật sự rất quý dị! Không nói một tiếng thì đem cha mình ra tính kế, tuy rằng đối với Cố Xuân Sinh mà nói đó là xứng đáng, không đáng có nửa phần đồng tình, ông vừa ở một bên nhìn vừa vỗ tay, hận không thể đi lên đập thêm cho Cố Xuân Sinh hai cước.

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, đứng ở góc độ người ngoài cuộc mà đánh giá, Cố Ninh cũng quá tuyệt tình rồi! Phần tâm tư thâm trầm này không phải người bình thường nào cũng có thể có!

Mấy ngày hôm trước, Thẩm Lan gọi điện thoại tới, nói Cố Ninh mở cửa hàng, ngày đầu tiên trừ đi tất cả các phí tổn thì lời hơn 1000 đồng, sau đó ngày sau lời nhiều hơn ngày trước. Điều này nghe vào tai thì cảm thấy thật kỳ lạ! Ngay cả tiền lương hàng tháng của ông làm tốt lắm cũng chỉ được 2000 đồng, bản thân ông vất vả một tháng mới bằng hai ngày buôn bán của đứa cháu gái này, cũng quá kỳ lạ đi, đúng không?

Đột nhiên, ông cảm thấy bản thân vô cùng mất mặt. Mặc dù Thẩm Xán biết chị của ông không phải loại người thích ba hoa với người khác, nhưng ông vẫn cảm thấy không có khả năng, hay là bị người ta lừa gạt rồi? Có vài buổi tối, ông bớt chút thời gian lái xe đến cửa hàng nhìn thử, thật là khó tin, trong ngoài chỉ có

3 người làm việc, khách hàng muốn tính tiền còn phải xếp hàng, lúc ấy Thẩm Xán chỉ biết sững sờ ngay tại chỗ.

Thẩm Xán sinh ra loại cảm giác mãnh liệt, ông cảm thấy đứa cháu gái nhà mình bình thường không nói lời nào, vậy thì không phải người thường, nhìn vào những chuyện mà con bé làm, thật không phải người bình thường có thể làm ra được, cũng quá quý dị đi! Sẽ không phải bởi vì Cố Ninh đã trải qua những chuyện đó nên bị kích thích, sau đó tính tình đại biến chứ?

Mà nay, người quý dị kia... đang cười tủm tỉm nhìn ông.

Thẩm Xán thoáng suy tư một lúc, thắc mắc không biết Cố Ninh còn có việc gì cần nhờ đến mình?

– “Con có chuyện gì cần cậu giúp, nói ra một chút coi?”

– “Cậu.” Về mặt Cố Ninh mang theo một nụ cười nhu thuận: “Con muốn mượn chứng minh thư của cậu dùng một chút, nói cách khác, là muốn mượn thân phận của cậu dùng một chút.”

Thẩm Xán há hốc miệng, cứng lưỡi trừng mắt nhìn Cố Ninh đang cười rục rịch, nhớ tới bộ phim hình sự Hồng Kông tối qua ông vừa phim, suy tư trong đầu một phen, cất giọng đe dọa nói:

– “Con sẽ không làm ra chuyện gì nghiêm trọng, sau đó kêu cậu tới gánh tội thay cho con đó chứ?”

Cố Ninh sững sốt một lúc, nói:

– “Điều này sao có thể chứ?”

Thẩm Xán nhẹ nhàng thở ra:

– “Chỉ cần không làm việc phạm pháp là được, vậy con nói một chút xem muốn mượn chứng minh thư của cậu để làm gì? Có thể giúp cậu sẽ tận lực giúp.”

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt, giống như đang nói đến một chuyện rất bình thường:

– “Con muốn cậu đi với con đến sàn giao dịch chứng khoán, giúp con mở một tài khoản, sau đó giúp con chơi cổ phiếu, chứng minh thư của con không dùng được, con chưa đủ 18 tuổi, nơi giao dịch chứng khoán sẽ không chịu mở tài khoản cho con.”

Thật không phải muốn ông giúp bình thường a! Đứa nhỏ này quả thật dám nói, Thẩm Xán nghe được thì da đầu ông run lên, tuy rằng ông không biết chơi cổ phiếu, nhưng bên cạnh ông có không ít bạn bè cũng tham gia vào việc chơi cổ phiếu này, mấy năm qua, chơi cổ phiếu cũng không tính là chuyện gì mới mẻ. Ông nhìn thấy những người chơi cổ phiếu, lúc tăng lúc giảm, tâm tình cũng giống như ngồi tàu lượn siêu tốc, đó cũng gọi là một việc kích thích.

Có người kiếm được tiền, đương nhiên cũng có người phải tán gia bại sản, chuyện này khó mà nói trước được, tuy rằng Thẩm Xán cảm thấy Cố Ninh tinh quái hơn so với bình thường, nhưng cũng không đồng ý cho Cố Ninh chơi cổ phiếu.

Phiêu lưu quá lớn, ba đào mãnh liệt, cùng với đánh bạc cũng không sai biệt lắm, một đứa bé có thể biết cái gì?

Giọng Thẩm Xán có chút trầm xuống, đó là một bộ dáng muốn giáo huấn dạy dỗ người ta:

– “Con cũng biết con chưa đủ tuổi thì không thể mở tài khoản hả? Nếu đã có quy định như vậy, vậy thì hẳn là nên tuân thủ, ở lứa tuổi của con nên nghiêm túc học hành, đừng nghĩ đến chuyện được – mất nữa, con sắp sửa vào cấp 3 rồi, hảo hảo học hành để còn thi đại học mới là chuyện đúng đắn.”

– “Cậu, cậu thật sự không giúp con sao?”

Thẩm Xán kiên định lập trường:

– “Không giúp.”

– “Quên đi.” Cố Ninh cũng không kiên trì, lặng lẽ kê sát vào tai Thẩm Xán thì thầm vài câu, sau đó lập tức rời khỏi kho hàng.

Lúc này đến lượt Thẩm Xán cuống quýt lên, sau khi sửng sốt mất một lúc, ông cũng kịp phản ứng, lập tức đuổi theo:

– “Đứa nhỏ này, sao mới nói được một nửa thì bỏ đi rồi? Ai nha, Cố Ninh, con đợi cậu với.”

27. Chương 27

Edit: Cửu Trùng Cát

– “Đứa nhỏ này, sao lại vội vã như vậy, cậu cũng không phải không đáp ứng con, cậu cháu mình có cái gì cũng có thể... Có thể hảo hảo thương lượng mà! Con dừng lại trước đi...dừng đi mà!”

Cố Ninh nghe được tiếng nói phía sau thì dừng bước, khoe miệng cong lên một nụ cười xinh đẹp.

Thẩm Xán bước nhanh tới bên cạnh Cố Ninh, vội vã hỏi:

– “Vừa nãy con nói là thật sao?”

– “Đương nhiên là thật rồi.”

Trên mặt Thẩm Xán có chút do dự:

– “Mẹ con không biết hả?”

Nếu Thẩm Lan biết, Cố Ninh sao có thể đến tìm ông chứ! Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Mẹ con không biết.”

Thẩm Xán vỗ đùi, cười lên ha hả:

– “Cố Xuân Sinh cũng có ngày hôm nay! Đây chính là ông trời báo ứng a! Hắn đi ngoại tình, hiện tại bị người ta đội nón xanh, đáng đời! Sao con không nói ẹ con biết, để cho chị ấy biết hiện tại hắn ta bị báo ứng như thế nào!”

Thẩm Xán tưởng tượng ra hình ảnh đỉnh đầu Cố Xuân Sinh có một cái nón xanh mướt, trong lòng vô cùng vui vẻ, vui vẻ xong, Thẩm Xán ho khan một tiếng, như chợt nghĩ tới điều gì, sắc mặt trở nên nghiêm túc, tiếp tục hỏi:

– “Cố Ninh, sao con biết được nhiều như vậy?”

– “Không nói cho cậu, dù sao con biết là được.”

Thẩm Xán nhìn Cố Ninh, giọng nói trở nên trầm thấp:

– “Cậu nói con... đứa nhỏ này, sao tâm nhãn của con lại sâu như vậy.”

Cố Ninh sửng sốt, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc gì:

– “Nếu con không có tâm nhãn, còn không biết sẽ bị khi dễ thành ra bộ dáng gì rồi.”

Thẩm Xán ngẩn ra, trong lòng tràn ngập áy náy và thương xót, ông biết những lời Cố Ninh nói không khoa trương một chút nào, hễ dẫm không ăn thịt con, đôi câu nam nữ kia tâm tư quá ác độc, đầy một bụng ý nghĩ xấu xa, điểm ấy ngược lại thật quá xứng đôi, thích hợp ở chung một chỗ với nhau, ngàn vạn lần đừng tách ra rồi lại mang tai họa đến cho người khác.

Thật ra, nếu không phải Cố Ninh sớm có tính toán từ trước, không chừng mẹ con hai người đã bị đôi câu nam nữ kia khi dễ thành bộ dáng gì rồi.

Rốt cuộc cũng là cháu gái mình nhìn thấy từ nhỏ đến lớn, nghĩ đến đây, Thẩm Xán có chút không đành lòng, cảm thấy những gì vừa nãy ông nói có chút hơi quá.

Trên đời này, nếu có thể thoải mái sống sót, sống một cuộc sống đơn giản hạnh phúc, ai lại nguyện ý suy nghĩ đến những chuyện phức tạp thế kia chứ? Giống như cả thế giới này có quá nhiều những điều tốt đẹp, tất cả cũng bởi vì những thứ dục vọng không nên có mà biến chất.

Thẩm Xán ở trong lòng thở dài một tiếng, nhất thời không biết phải nói gì mới đúng.

– “Sau khi con hoài nghi Cố Xuân Sinh, những ngày được nghỉ học, con đi theo dõi ông ta, theo được vài lần, trong lòng cũng dần dần hiểu rõ, có lần Cố Xuân Sinh đi công tác ở nước ngoài, con nhìn thấy một người đàn ông từ biệt thự của Dương Mộng Đình đi ra, lúc đó mới tám giờ sáng, hai người bọn họ rất thân mật, sau này con mới biết, người đàn ông đó chính là đối tác làm ăn của Dương Mộng Đình.”

Cố Ninh biết suy nghĩ trong lòng Thẩm Xán, cô cũng biết mấy chuyện này Cố Xuân Sinh không hề phát hiện được, quả thật có chút không tài nào hiểu nổi, cho nên lúc này Cố Ninh tùy tiện đưa ra một lý do, đem chuyện này qua loa kể lại một lần. Cô cũng không thể nói cho người khác biết, đây là những gì mà cô đã điều tra được ở kiếp trước.

Nghe Cố Ninh giải thích, Thẩm Xán cũng cảm thấy hợp lý, cháu gái của mình vốn dĩ tâm tư thâm trầm hơn so với người thường, có thể đem sự tình suy nghĩ thấu triệt như thế cũng là bình thường.

Nhưng như thế này chưa chắc đã hoàn toàn tốt, rất nhiều người đều nói, con người sống ở đời có khi cũng nên hồ đồ. Có đôi khi nhìn được quá rõ ràng, ngược lại sẽ không biết phải làm như thế nào, hôn nhân thất bại của cha mẹ đối với Cố Ninh có ảnh hưởng quá lớn, không biết về sau Cố Ninh có thể tìm được hạnh phúc hay không...

Nghĩ tới chuyện này, Thẩm Xán giật mình, sau khi bình tĩnh lại ông bắt đầu dĩ cười cười, Cố Ninh chỉ mới 15 – 16 tuổi, bản thân ông hình như suy xét quá sớm, cháu gái ông thông minh như vậy, về sau tất nhiên sẽ có phúc khí của riêng nó.

Nếu Cố Ninh đã giải thích như vậy, Thẩm Xán cũng không muốn hỏi nhiều nữa, suy đi nghĩ lại rồi nói:

– “Vậy con cảm thấy chuyện này phải làm thế nào? Con nói chúng ta phải đoạt lấy công ty vận chuyển hàng hóa đó, đôi câu nam nữ kia có thể sắm khoai đưa cho sao?”

Giọng nói Cố Ninh mang theo vài phần kiên định:

– “Nhất định được, bởi vì bà ta không dám đánh cược.”

Lúc chuyện làm ăn của Cố Xuân Sinh vừa có chút khởi sắc, cơ duyên trùng hợp gặp được Dương Mộng Đình khi đó bà ta đang học đại học, lúc ấy Dương Mộng Đình cảm thấy Cố Xuân Sinh ra tay hào phóng, lại có loại hấp dẫn độc đáo của một người đàn ông thành đạt, hoàn toàn không giống như người bạn trai hiện thời của bà ta, cứ dây dưa như vậy một thời gian, bà ta cũng thấy động tâm.

Mặc dù biết đối phương đã có gia đình, nhưng bà ta cũng chỉ do dự một lát, rồi quay đầu nhào vào tình yêu cuồng nhiệt, khi đó cha của Dương Mộng Đình – Dương Túc còn chưa phải Phó thị trưởng mà chỉ là một quan chức bình thường ở cục giao thông, nín nhịn mười mấy năm cũng chỉ được một cái ghế chủ nhiệm văn phòng, trên con đường quan chức xem như không đạt được thành tích gì.

Dương Túc cũng là đi cửa sau mới từ từ trèo được lên cao, là do Cố Xuân Sinh tiêu tiền giúp ông ta lót đường, từ nay về sau trải qua mười mấy năm, từ từ mới bò được lên cao, cho đến năm trước đắc cử được chức Phó thị trưởng.

Trên tay Dương Túc nắm được quyền lực, tự nhiên cũng cho Cố Xuân Sinh không ít tiện lợi, công ty Cố Xuân Sinh một đường phát triển thuận buồm xuôi gió, không tính là làm mua bán lỗ vốn.

Lúc Dương Mộng Đình ở lứa tuổi hai mươi ngang ngạnh ương bướng, một lòng một dạ nhào vào người Cố Xuân Sinh, sau này hai người ở cùng một chỗ được vài năm, bà ta lại sinh con cho Cố Xuân Sinh, dần dần biết nhìn xa trông rộng hơn, không còn cuồng nhiệt giống như năm đó khi vừa nhìn thấy Cố Xuân Sinh nữa, tình cảm vạn kiếp bất phục của bà ta dành cho Cố Xuân Sinh cũng dần dần lùi về dĩ vãng.

Cố Xuân Sinh rất bận rộn, thường xuyên không thể ở bên cạnh bà ta, hơn nữa hai bên đều phải bận tâm lo nghĩ, phải bảo đảm cho cuộc sống của cả hai người đàn bà bên cạnh mình, một nguyên nhân là vì ông

ta không muốn để cho Thẩm Lan phát hiện ra việc ông ta đi ngoại tình, cho nên Cố Xuân Sinh làm việc tự nhiên càng phải cẩn thận hơn, thường xuyên ở nửa đường đột nhiên biến mất.

Trong lòng Dương Mộng Đình biết người đàn ông này đối với người vợ chính thức hoàn toàn không còn tình cảm gì nữa, trong ba người, bản thân bà ta tuyệt đối có thể chiếm ưu thế. Nhưng Cố Xuân Sinh và Thẩm Lan vẫn chưa ly hôn, quan hệ giữa bà ta và Cố Xuân Sinh cũng chỉ có thể âm thầm trong bóng tối.

Vốn dĩ trong lòng Dương Mộng Đình mang theo oán hận, quanh năm suốt tháng không danh không phận, cho nên sẽ nảy sinh những tâm tư khác. Lúc ấy, bà ta muốn Cố Xuân Sinh giúp bà ta mở một thẩm mỹ viện tại trung tâm thành phố, sau đó thuê một người chạy việc vặt trong tiệm kiêm chức giao hàng, đó chính là gã sinh viên Thôi Tùng.

Tuy rằng bộ dáng Thôi Tùng không tính là cao lớn tuấn tú, nhưng mặt mày cũng rất ưa nhìn, quan trọng nhất, gã có sự săn sóc mà trên người Cố Xuân Sinh luôn thiếu sót, thường xuyên qua lại, hai người lập tức có quan hệ âm muội.

Sự tình giống như lại tái diễn một lần nữa, nhằm chán một mối với người cũ, cảm giác mới mẻ, cuồng nhiệt dành cho người mới, tâm trạng kích thích đánh bại ý thức và trách nhiệm, mỗi một chuyện ngoại tình, đều khiến cho người ta có cảm giác kinh ngạc tương tự như nhau.

Giống như năm đó Cố Xuân Sinh và Dương Mộng Đình thông đồng cùng một chỗ, Sau khi Thôi Tùng tốt nghiệp đại học, gã và Dương Mộng Đình lại thông đồng ở cùng một chỗ.

Một người là tiểu tam, một người là sinh viên, trong mối quan hệ mập mờ này, ai chiếm vai trò chủ đạo trong quan hệ vừa nhìn là hiểu được ngay, sau khi Thôi Tùng tốt nghiệp đại học, Dương Mộng Đình đã bỏ tiền giúp gã mở một công ty vận chuyển hàng hóa, vốn tài chính thành lập công ty một nửa là tiền trong tài khoản của thiên kim Dương Mộng Đình, một nửa là tiền do bà ta đào từ chỗ Cố Xuân Sinh, Cố Xuân Sinh chỉ cho rằng Dương Mộng Đình hợp tác làm ăn với người khác, ông ta không hề biết là còn có một tầng chuyện mập mờ giữa tình nhân của ông ta và một người đàn ông khác, ông ta còn sót sảng, phụ giúp chuẩn bị rất nhiều việc.

Nhìn bề ngoài, Dương Mộng Đình và Thôi Tùng là quan hệ hợp tác làm ăn, nhưng cả công ty đều là do Thôi Tùng quản lý, Dương Mộng Đình rất ít khi lộ mặt, mà bà ta làm công tác hậu cần cho công ty, một mặt là vì trấn an Thôi Tùng, một mặt là để tiện cho hai người bọn họ ở sau lưng ngấm ngấm thông đồng cùng một chỗ, về phương diện quản lý công ty, Dương Mộng Đình vốn dĩ không quan tâm đến.

Hai người bọn họ đã quen biết 4 – 5 năm nay, quan hệ mờ ám cũng duy trì đứt quãng hơn hai năm.

Tháng trước Thẩm Xán vừa thay đổi công việc, làm tài xế ột công ty vận chuyển hàng hóa, cơ duyên trùng hợp, nơi ông làm việc, vừa vận chính là công ty vận chuyển hàng hóa mà Thôi Tùng đang quản lí.

Thẩm Xán công tác hơn một tháng, cũng đã thấy qua ông chủ trẻ tuổi này vài lần, là từ rất xa nhìn thấy, nói chuyện cũng chưa từng nói qua bao giờ, trước kia ông còn cảm thán, ông chủ trẻ tuổi mà lại có thành tựu như vậy, thật sự là khó có được, bản thân ông cũng học qua đại học, quả thật là bất đồng a. Lúc này hiểu rõ tất cả, thì ra không phải như vậy a, cảm tình của ông tuột xuống cả thước, ăn cơm mềm mà làm giàu a! Còn cùng với mình ăn chung một bát cơm, chung một nhịp thở nữa chứ!

Thẩm Xán do dự trong chốc lát rồi nói:

– “Người đàn bà kia vụng trộm nuôi tiểu bạch kiểm, chúng ta cũng không có nghĩa vụ nhắc nhở Cố Xuân Sinh, đáng đời cho hắn. Nhưng chúng ta làm như vậy, hình như có chút không phúc hậu thì phải?”

– “Không phúc hậu thì thế nào?”

Thẩm Xán do dự 2 giây rồi đáp:

– “Không phúc hậu cũng phải làm, đối với hắn không cần phúc hậu!”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Thẩm Xán thật sự cảm thấy, bản thân về sau đi theo đứa cháu gái này, ngàn vạn lần không thể đắc tội với con bé...

Thẩm Xán không đợi hàng hóa chuyển xong, đã trực tiếp đi văn phòng của ông chủ, buổi chiều cũng không định chờ hàng nữa.

Lúc Thẩm Xán đi vào, Thôi Tùng đang chơi game online, gã mang tai nghe, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, tần suất chớp mắt so với bình thường thấp đi rất nhiều, ngón tay thì cử động vô cùng nhanh.

Thẩm Xán cười “ha ha” ở trong lòng hai lần, xem ra nhận xét của ông với vị ông chủ đây quá nhầm lẫn rồi a! Cho rằng ông chủ tuổi còn trẻ như vậy mà có thể mở một công ty lớn, hẳn là bận rộn đến mức chân không chạm đất, không ngờ vị này lại đang rung đùi không chớp mắt ngồi chơi game online!

Thôi Tùng đánh xong một ván, gấp dài một cái, nâng tay lên duỗi người, lúc này mới nhìn thấy có người đang đứng trước bàn làm việc. Đối với người trước mắt này, hiển nhiên là Thôi Tùng không có ấn tượng gì, gã cũng không biết đối phương lúc nào thì tiến vào? Đem tầm mắt một lần nữa ném về phía màn hình, thờ ơ hỏi:

– “Có chuyện gì?”

– “Thôi Tùng, không thể tưởng tượng được cậu rất có bản lĩnh nha! Vừa mới tốt nghiệp Đại học một năm, liền dựa vào đàn bà mở công ty vận chuyển, không biết so với các bạn học trước kia, khởi điểm của cậu cao hơn bao nhiêu đâu.”

Thẩm Xán quăng ra một câu chần động, Thôi Tùng sửng sốt 2 giây, đồng tử co quắp lại một chút, biểu tình trên mặt lập tức trở nên kích động:

– “Anh đang nói hưu nói vượn cái gì vậy, anh là ai?”

Thẩm Xán cười lạnh, tiến lên nắm chặt cổ áo Thôi Tùng một phen, muốn hù dọa người trước mắt, ông rất tin tưởng rằng bản thân ông sẽ làm được, thậm chí cảm thấy có chút thú vị nữa là khác, trên thực tế, ông bắt đầu cảm thấy bản thân đã bị Cố Ninh ảnh hưởng...

– “Dương Mộng Đình là người đã có gia đình, hẳn là mày biết chứ? Cô ta là tiểu tam phá hoại gia đình người khác, mà tao – chính là em trai của người phụ nữ đã bị cô ta phá nát gia đình, tiền bạc do cô ta đào từ anh rể trước của tao, đều trợ cấp ày, mày mới là kẻ đáng đánh nhất! Mày nói thử xem, nếu chuyện này bị Cố Xuân Sinh biết, hoặc là bị người trong công ty biết, sẽ thế nào nhỉ?”

Chuyện gần đây của Dương Mộng Đình, Thôi Tùng cũng biết, xảy ra nhiều chuyện như vậy, hai người đã hơn một tháng không liên lạc gì với nhau, gã trăm ngàn lần cũng không nghĩ tới, kẻ địch có thể ở phía sau, tìm đến tận chỗ của gã.

Dù sao Thôi Tùng cũng vừa tốt nghiệp Đại học không lâu, ra đời cũng chưa bao lâu, bị bộ dáng hung thần ác sát của Thẩm Xán làm cho hoàn toàn chần kinh, chung quy trong chuyện này, gã cũng không thể chiếm lý, cho nên lúc này, sắc mặt của gã là một mảnh trắng bệch, ngáp ngừng ập úng hết nửa ngày, mới nói ra được một câu đầy đủ:

– “Anh... Anh muốn thế nào?”

Thẩm Xán nhìn người trước mắt, buông cổ áo Thôi Tùng ra, trầm giọng:

– “Mấy thứ này vốn cũng không phải tài sản của cậu, bắt quá cũng nhờ cậu mới có, như vậy đi, cậu đem công ty giao ra đây cho tôi.”

Thôi Tùng kinh ngạc nhìn Thẩm Xán, ý tứ của người này là muốn gã đem công ty bán cho hắn, không phải phương thức xử lý của hắn quá kịch liệt rồi sao? Trong lòng Thôi Tùng bất ổn, thử thăm dò một lần nữa:

– “Anh đây là... Muốn mua công ty của tôi.”

Thẩm Xán cười nhạo một tiếng:

– “Cậu cũng thật không biết xấu hổ dát vàng lên mặt, dám mở miệng nói công ty là của cậu.”

Thôi Tùng bị nói đến có chút thấy xấu hổ, không dám trả lời. Thẩm Xán lạnh mặt còn nói thêm:

– “Bắt quá cậu cũng nói không sai đâu, tôi muốn mua công ty của cậu.”

Thôi Tùng nhìn Thẩm Xán, vẻ mặt ngoài ý muốn và nghi hoặc, vốn dĩ gã cho rằng người này là đến cửa tìm gã muốn gây phiền toái, sao đột nhiên lại biến thành muốn mua công ty của gã. Sau khi náo loạn xong rồi, hai người bình tĩnh ngồi xuống, Thẩm Xán ra một cái giá không cao cũng không thấp, vừa vặn bằng với khoản tài chính khởi điểm mà lúc trước công ty mới đăng kí kinh doanh. 10 vạn.

Nhưng trải qua hai năm phát triển, nay giá trị của công ty vận chuyển khẳng định không chỉ có giá mười vạn, huống hồ Dương Mộng Đình vì lấy lòng gã tình nhân nhỏ này, tuy rằng không tham gia vào việc quản lý, nhưng cũng ngầm tìm không ít quan hệ, khơi thông không ít con đường làm ăn cho gã, lúc này công ty vận chuyển đang đứng trên đà phát triển nhanh chóng, tiền đồ không giới hạn.

Nhưng Thôi Tùng hiển nhiên không dám cò kè mặc cả, nói thật, từ lúc bên phía Dương Mộng Đình xảy ra chuyện, trong lòng gã đã bắt đầu run sợ, sợ mối quan hệ mập mờ giữa gã và Dương Mộng Đình bị phanh phui, sau đó...

Thôi Tùng cũng từng động tâm tư, muốn đem bán công ty rồi bỏ chạy đến nơi khác, nhưng hiển nhiên việc này không thể thực hiện được, việc bán công ty sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, Dương Mộng Đình không có khả năng không biết, hơn nữa ngay trong lúc đối phương xảy ra chuyện mà gã lại bỏ chạy, cũng quá không phúc hậu rồi. Hai người thông đồng cùng một chỗ lâu như vậy, cũng thực sự có chút cảm tình.

Nhưng lúc này kẻ địch đã tìm tới cửa, cũng không thể trách gã được, tự bảo trọng ình luôn là quan trọng nhất.

Vợ chồng vốn dĩ giống như chim rừng, gặp đại nạn thì mạnh ai nấy bay, huống chi, bọn họ cũng không phải vợ chồng đúng nghĩa. Dương Mộng Đình là người đã có gia đình, trước kia là tiểu tam, thật vất vả mới có thể leo lên vị trí vợ chính thức, kết hôn cùng người đàn ông mà bà ta đã làm tình nhân mười mấy năm, khẳng định không có khả năng ly hôn rồi cùng gã sớm chiều ở chung một chỗ, từ lúc bắt đầu gã đã biết điều này, hai người bọn họ vốn dĩ chỉ là chồng hờ vợ tạm, tình nguyện lên giường với nhau mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ tách ra.

Sau khi Thôi Tùng suy nghĩ thông suốt chuyện này thì không do dự nữa, đồng ý chuyển nhượng công ty cho Thẩm Xán, hơn nữa tình huống như bây giờ, cho dù gã không muốn chuyển nhượng cũng không thể nào được.

Thẩm Xán lại gõ gõ bàn một phen:

– “Chuyện này cậu không được nói cho người khác biết, đặc biệt là nhân tình của cậu, bằng không hậu quả tự cậu biết, chắc cậu không muốn bị người ta đuổi theo đánh chết, cũng không muốn để cho thân thích và bạn bè cậu biết cậu làm giàu bằng cách nào đâu nhỉ?”

Nghe Thẩm Xán nửa khuyên răn nửa hù dọa như vậy, sắc mặt Thôi Tùng có vẻ sợ hãi, khẽ gật đầu.

Hai người ước định sáng ngày mai sẽ ra văn phòng luật sư ký giấy chuyển nhượng công ty.

Lúc Thẩm Xán bước ra cửa, ý cười trên mặt không tài nào nhịn được, tâm tình nhộn nhạo vui sướng, ông cảm thấy bầu trời trên đầu hôm nay đặc biệt trong xanh, Cố Xuân Sinh làm sao cũng không ngờ trên đầu đang đội một cái mũ xanh mượt, Dương Mộng Đình lấy tiền của hắn đi nuôi tiểu bạch kiểm.

Mà bên phía Dương Mộng Đình, càng không thể đoán được, bản thân bà ta khổ tâm vì gã tình nhân nhỏ lót đường dẫn lối, lại dễ dàng rơi vào tay Thẩm Xán như vậy!

Tuy rằng làm ra chuyện này thật sự có chút thiếu đạo đức, nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng quẫn bách của hai người kia, tâm tình của Thẩm Xán cứ như vậy mà khoái trá!

Cát: Bữa có nàng nào thắc mắc tại sao một thiên kim nhà giàu như Dương Mộng Đình lại đi làm nhân tình, không yêu Cố Xuân Sinh vì còn đi cặp kè trai tơ thì chương này giải thích hết rồi nhé! Theo ta thấy thì đây là mối quan hệ cho – nhận chứ chẳng phải yêu đương gì. Liên quan trong đó vừa có tiền, vừa có quyền cho nên hơi rắc rối! Hôm bữa ko dám giải thích vì tới mấy chục chương sau mới nhắc tới, ta ko muốn spoil truyện trước làm mất hay! Giờ thì xem như giải thích hết khúc mắc rồi hen!

28. Chương 28

Edit: Cửu Trùng Cát

8 giờ sáng, Cổ Ninh đã thức dậy. Hôm nay là ngày có thành tích thi tốt nghiệp, tuy rằng đối với số điểm đạt được cô cũng đã tính toán đại khái, nhưng dù sao cô vẫn muốn chính mắt nhìn thấy mới yên tâm.

Trước khi ra cửa, Thẩm Lan suy đi nghĩ lại rồi hỏi:

- “Ninh Ninh, con có muốn mẹ đi với con không?”
- “Không cần, con đi xem xem được bao nhiêu điểm, giữa trưa con sẽ về mà.”

Thẩm Lan cũng không kiên trì nữa, đáp:

- “Vậy mẹ đến cửa hàng đây, giữa trưa mẹ sẽ nấu cơm thật tốt, con về trực tiếp ăn là được.”

Hiện tại, Thẩm Lan một lòng một dạ đặt vào việc làm ăn của cửa hàng, cả người bà đều trở nên rất có tinh thần, toàn thân lộ ra một loại trạng thái chiến đấu rất hăng say, tâm tính bỗng chốc trở nên tươi trẻ rất nhiều, giống như triết để thay đổi thành một người khác, Cổ Ninh nhìn thấy bà như vậy cũng rất vui vẻ.

Cổ Ninh đến trường học, vừa đi vào cổng trường, lập tức nhìn thấy một dãy bảng điểm xếp hàng ở một bên, nhưng bởi vì có quá nhiều người vây quanh, cô cũng không thể chen vào, lập tức đi về hướng tòa nhà phòng học, cô muốn đến văn phòng trực tiếp xem thành tích của mình.

Lúc này ở trường học có không ít người, có rất nhiều phụ huynh học sinh cùng đi với con em mình, trong văn phòng cũng kín hết chỗ, trên hành lang cũng đứng không ít người, thành tích vừa được thông báo, mấy nhà vui vẻ mấy nhà buồn.

- “Nghe nói lần thi này, thủ khoa toàn thành phố là của trường chúng ta, có ba môn học đều đạt điểm tối đa, mấy môn khác căn bản gần như cũng đạt điểm tối đa, cách người đứng hạng nhì đến 30 điểm!”

Một người khác trong lời nói để lộ ra kinh ngạc:

- “Không thể nào, ba môn đều đạt điểm tối đa, mạnh như vậy, là ai thế không biết? Sao lại lợi hại như vậy! Mình thấy Lý Hạ bình thường cũng không thi tốt như vậy a, chẳng lẽ là vượt xa cả Lý Hạ ư?”

Lý Hạ là học sinh thường niên đạt thành tích cao nhất trong trường, cho nên hẳn có ai nhắc tới vị trí thủ khoa đứng hạng nhất thì mọi người theo phản xạ có điều kiện đều lập tức nghĩ tới hắn.

- “Không phải Lý Hạ, mình nhìn bảng điểm rồi, là một nữ sinh! Trên bảng điểm viết rõ ràng lắm mà, chính là người dẫn chương trình ở tiệc tối của lễ kỷ niệm! Gọi là cái gì... Ninh ấy!”

Cổ Ninh đã sớm đi xa, cho nên không nghe được cuộc trò chuyện của hai nữ sinh kia, cô suy đi tính lại, bài thi hôm đó cô làm rất quen tay, theo lý mà nói, thành tích chắc cũng không tệ.

Lý Duyệt vẫn còn đang kiểm tra lại thành tích thi của lớp do cô chủ nhiệm, hội đồng thi lần này là do các giáo viên có nhiều năm kinh nghiệm chấm điểm, lần này, kết quả thi của học sinh lớp cô đạt được tương đối tốt, nhưng nằm ngoài dự đoán của cô, chẳng những lớp cô có tổng số điểm bình quân cao nhất, còn cho ra một thủ khoa toàn thành phố, rất nhiều giáo viên khác đều đến chúc mừng cô.

Cổ Ninh chen lấn giữa đám người, gạt người khác ra để tìm kiếm tên mình trong danh sách bạn cùng lớp. Ngón tay từng bước từng bước dò xuống, rốt cuộc cũng tìm được tên của mình, còn chưa thấy rõ, đã bị người nào đó vỗ mạnh xuống vai một cái.

Không biết Lý Duyệt từ lúc nào thấy được Cổ Ninh, đi qua vỗ vỗ vào vai cô học trò nhỏ, vẻ mặt tươi cười nói:

- “Cổ Ninh, lần này em thi thật tốt nha, thủ khoa toàn thành phố!”

Cổ Ninh ngẩng ra, cúi đầu nhìn lại thành tích của mình: Ngữ văn 115, toán học 120, tiếng Anh 120, lịch sử 93, vật lý 100, hóa học 97.

700 là tổng số điểm cao nhất, còn cô thi được tổng số điểm bình quân tổng cộng của 7 môn là 750 điểm.

Tuy rằng trong lòng Cố Ninh đã nắm chắc, nhưng thành tích này vẫn nằm ngoài dự đoán của cô, cô không nghĩ là mình sẽ đạt được điểm cao như vậy.

Mấy vị phụ huynh ở gần đó nghe thấy Lý Duyệt nhắc đến thủ khoa toàn thành phố, trong nháy mắt đều tập trung nhìn về phía Cố Ninh, có chút ra ngoài ý muốn, đối phương là một cô bé mi thanh mục tú.

– “Cô bé, sao cháu lại đạt được thành tích tốt như vậy a, có bí quyết gì không?” Một vị phụ huynh gần đó không nhịn được, mở miệng hỏi chuẩn bị rút kinh nghiệm.

– “Bí quyết gì cơ?” Cố Ninh sửng sốt mất một lúc mới đáp: “Bí quyết của cháu là không muốn bản thân phải hối hận, cho nên nhất định tận lực làm được tốt nhất, rất nhiều chuyện đều không có cơ hội lần thứ hai.”

Người trong văn phòng giật mình, mọi người đều cho rằng đối phương sẽ truyền thụ kinh nghiệm học tập, không nghĩ tới cô bé lại nói ra mấy lời như vậy, tinh tế nghĩ kỹ lại, quả thật đúng là có chuyện như vậy, nhưng những lời này thốt ra từ miệng một cô bé, làm sao cũng có cảm giác không thích hợp lắm!

Cố Ninh tiếp tục nhìn vào danh sách, dò thấy được tên của Ninh Ngật, quả nhiên giống như cô dự đoán, điểm của Ninh Ngật bình thường, so với số điểm của cô, thành tích có chút “người ở trên trời, người ở dưới đất”...

Hòa hoãn một chút, cũng xem như miễn cưỡng có thể chấp nhận được.

Lý Duyệt lôi kéo Cố Ninh nói thêm vài lời, lại căn dặn Cố Ninh ngày 1 tháng 8 tới trường học tham gia học quân sự.

Ngày 1 tháng 8 bắt đầu tham gia huấn luyện quân sự hơn 1 tuần, sau đó sẽ bắt đầu nhập học, tuy rằng chính thức khai giảng là cuối tháng 8, nhưng vì để cho các học sinh có thể “trải nghiệm” cảm giác bận rộn của học sinh cấp 3, cho nên hơn nửa tháng đầu sẽ là thời gian “học bù”, các kiến thức học được trên lớp toàn bộ đều là kiến thức mới của trung học, nếu không tham gia, sau khi khai giảng sẽ không đuổi kịp kiến thức với các học sinh khác, cho nên việc này cũng có thể xem như là bắt buộc.

Điều căn bản này đã biến thành tiền lệ, vì vậy phụ huynh học sinh cho dù thấy cũng không thể trách, như vậy tính ra, kỳ nghỉ hè đâu ra đấy cũng chưa được 1 tháng.

Cố Ninh gật gật đầu:

– “Em nhớ rồi, cảm ơn cô, vậy em xin phép đi trước.”

Cố Ninh cầm bảng thành tích, vừa đi ra khỏi phòng học thì trên hành lang đụng phải Cố Huyền và La Mẫn, thành tích của Cố Huyền không kém, đứng trong top 50, nhưng nếu đem so với Cố Ninh, đương nhiên là kém hơn rất nhiều.

Trước nay thành tích của La Mẫn đều không tốt, nhưng ả chưa bao giờ tốn hao tâm tư vào việc này. Gia cảnh của nhà họ La rất khá giả, sau khi ả tốt nghiệp tiểu học cho đến học cấp 2, một đường đều thuận buồm xuôi gió, cha La giúp ả tìm quan hệ, sau đó đóng góp cho nhà trường một số tiền lớn, vì thế tuy rằng La Mẫn ở cấp hai đều lẹt đẹt đứng cuối lớp, nhưng không có giáo viên nào có ý kiến gì.

Thành tích lần này của La Mẫn, đương nhiên cũng không khác gì so với những lần trước, tuy bản thân ả cũng có chút thất vọng, nhưng cũng không thật sự quan tâm lắm về việc này, dù sao ả vẫn vào được trung học, cùng lắm thì lại giao ra một chút tiền đóng góp cho nhà trường hoặc là tiền tài trợ gì đó là được.

Học hành nhiều, có thể sẽ biến thành một sách.

Nhưng khi La Mẫn biết thành tích thủ khoa của Cố Ninh, ả ngoài ý muốn rất nhiều, lập tức lộ ra vẻ mặt khinh thường, châm biếm:

– “Mình không tin nó có thể thi tốt như vậy, hẳn là đi của người khác, chỉ bằng nó cũng có thể thi tốt như vậy à?”

Lúc ấy mấy học sinh đứng gần đó đều sửng sốt, không nghĩ tới La Mẫn sẽ nói như vậy nói. Nói sao thì nói, tuy rằng lần này thành tích thi của Cố Ninh quả thật vượt xa thành tích của người đứng hạng nhì, nhưng cũng không phải không thể lý giải. Chung quy thành tích của Cố Ninh từ trước đến nay cũng không tệ,

quãng thời gian học cấp 2 đều không tuột xuống hạng 30 ở lớp, mà nếu xét trên tổng số, cũng không nằm ngoài top 20, đặc biệt là năm cuối tiến bộ rất nhanh, lúc thi học kỳ còn đạt hạng nhì, cho nên thi tốt nghiệp với thành tích tốt như vậy, cũng không có gì kỳ quái.

Có thể thi được thủ khoa, người khác có muốn cũng không được.

Mà tiếp tục so sánh, thành tích của La Mẫn một điểm cũng không tốt, nhưng do ả dựa vào quan hệ của cha mẹ và sự tài trợ với nhà trường, ở cấp 3 chắc cũng có thể tiến vào lớp chuyên.

Điểm này, trong lòng bọn họ không thể nào không ganh tỵ, mọi người đều là bạn cùng tuổi, đối với đặc quyền và việc dùng tiền tài để giao dịch vốn dĩ rất mâu thuẫn.

Chung quy thành tích thi của La Mẫn không phải kém bình thường, ngoại trừ ngữ văn thì không có một môn nào đạt tiêu chuẩn. Làm ọi người cảm thấy buồn cười là, bản thân La Mẫn thi như vậy, cần gì phải đi chửi bới người khác?

Nếu như không phải Cố Ninh đạt thủ khoa với số điểm tuyệt đối, mà hiện tại là người khác đứng hạng nhất, thì có thể của ai? Copy với đáp án chính thức ư?

Lại nói năm nay trường thi nghiêm khắc như vậy, nếu có thể động tay chân, bản thân La Mẫn sao lại thi kém như thế, chắc ả đã sớm suy nghĩ ra “biện pháp” giải quyết rồi. Trước kia mỗi khi trường học tổ chức thi, vài ngày trước khi cuộc thi diễn ra, La Mẫn đều mời những bạn học ngồi chung quanh chỗ của ả đi ăn gì đó, để cho những người này vào lúc thi có thể “châm chước” một chút, lúc làm bài, thân thể có thể nghiêng qua, hoặc đưa giấy nháp cho ả, đủ mọi loại hình thức gì đó cho ả “tham khảo”, không phải chỉ một lần như vậy.

Tuy rằng bề ngoài không có ai nói cái gì, nhưng tất cả đều ngầm ngầm xem thường ả. Trong trường học Thanh Phong mang danh học tập nghiêm cẩn như vậy, loại người như La Mẫn quả thật không có nhiều, chẳng những có thể tỏ vẻ hào phóng như vậy, còn không biết xấu hổ, cho rằng bản thân mình là vinh quang. Đây cũng thật là... triệt để hết chỗ nói.

Lúc này La Mẫn chửi bới Cố Ninh, không ai lên tiếng hòa theo. La Mẫn cũng không nhìn thấy tâm tư của người chung quanh, cứ đứng ở chỗ đó châm chọc khiêu khích, sắc mặt của ả quá khó coi. Rốt cuộc, cũng có người không nhịn được bới ột câu:

– “Bạn ấy là thủ khoa, muốn cũng là người khác đi của bạn ấy, bạn đừng tưởng rằng ai cũng đều giống như bạn.”

La Mẫn nghe xong thì ngẩn ra, nhìn biểu tình trào phúng của người chung quanh, nhất thời trên mặt ả không nhịn được có chút tức giận.

Một đám người tan rã trong không vui.

La Mẫn tức giận ngập trời, ả cho rằng bởi vì Cố Ninh ả mới mất mặt, trong lòng ả thâm hận, cho nên lúc này bắt gặp Cố Ninh, La Mẫn tránh không được phải châm chọc khiêu khích một phen, nhưng lời nói sắp sửa thốt khỏi miệng, nhớ lại lúc nãy vừa tan rã trong không vui, người khác đối với ả vô cùng trào phúng. Nhất thời ả không biết phải nói gì.

Về mặt Cố Huyền nhàn nhạt, đối diện với Cố Ninh không đến một giây lập tức dời tầm mắt, biểu tình trên mặt vẫn vẫn đạm phong khinh, người chung quanh đi ngang qua, thỉnh thoảng sẽ cùng Cố Huyền chào hỏi, ả đều nở nụ cười đáp lại, một chút cũng không tỏ ra bị ảnh hưởng.

Cố Huyền ngừng 2 giây, sau đó đi tiếp về phía trước, đi được vài bước, ả nhìn thấy La Mẫn vẫn đứng im tại chỗ không bước đi cùng ả, Cố Huyền bất động thanh sắc nhíu nhíu mày, quay đầu nói với La Mẫn:

– “Chúng ta đi thôi, không phải bạn nói muốn đi dạo phố với mình à?”

La Mẫn trừng mắt nhìn Cố Ninh liếc mắt một cái, rồi bước nhanh đến bên cạnh Cố Huyền, đổi lại một khuôn mặt tươi cười, thân mật ôm cánh tay Cố Huyền, nói:

– “Tiểu Huyền, vẫn là bạn tốt, chúng ta đi thôi.”

Mãi cho đến khi hai người đi xa, Cổ Ninh mới thu hồi tầm mắt, hai người kia có tỷ lệ rất lớn, khi vào trung học sẽ được phân học cùng lớp với cô. Nếu đúng như vậy thì càng ngày càng thú vị rồi.

La Mẫn, về sau không chừng cô sẽ thấy hối hận, về sau vị hôn phu của cô, trước ngày kết hôn với cô sẽ cố ý từ hôn, sau đó sẽ nói rằng Cổ Huyền mới là tình yêu chân chính của anh ta. Mà khi đó, Cổ Huyền sẽ mang ý cười nhợt nhạt, tỏ vẻ không có quan hệ gì với mình. Mà người đàn ông của cô, cô ta cũng khinh thường tiếp nhận đấy.

Cổ Ninh ra khỏi cổng trường cũng chưa đến 10 giờ, cô trực tiếp đi tìm Thẩm Xán, chuyện kia phải dứt điểm cho sớm, không thể chậm trễ được.

Thẩm Xán sợ Thôi Tùng bị ông hù dọa sẽ bỏ chạy, đêm qua cả một đêm ông đều canh chừng trước cửa nhà Thôi Tùng, tác phong cường ngạnh như vậy, diễn xuất triệt để biến thành lưu manh quả thật đã dọa Thôi Tùng sợ mất mặt, vì thế gã trở nên vô cùng thành thật.

Buổi sáng hai người vô cùng thân mật cùng nhau ăn sáng, kỳ thật Thôi Tùng một chút hứng thú cũng không có, gã đã bị dọa đến no luôn rồi, nhưng lúc Thẩm Xán mua bánh nhân trứng bán ở ven đường đưa cho gã, gã làm sao dám cự tuyệt, không có tư vị gì cũng phải nuốt vào.

Thẩm Xán dựa theo lời của Cổ Ninh, chuẩn bị xong các văn bản pháp lý cho việc chuyển nhượng công ty vận chuyển, bắt Thôi Tùng đưa ra văn bản đăng ký kinh doanh của công ty, con dấu, còn có chứng minh thư của gã và của ông cùng một ít các thứ loạn thất bát tao khác.

Lúc Cổ Ninh đến, cô mang theo giấy tờ xin thay đổi công ty, văn bản ủy thác, cùng với bản hợp đồng chuyển nhượng và giấy tờ thỏa thuận, các văn bản chuẩn bị cho việc thành lập công ty mới mà đêm qua cô vừa soạn thảo... (Cát: Mọi người chú ý, đoạn này Cát chém hơi bởi vì không biết tác giả viết cái gì???)

Có thể nói là đã chuẩn bị rất cẩn thận, đào sẵn hố chờ con mồi nhảy xuống.

Lúc Cổ Ninh đem vài phần văn kiện đặt trước mặt Thôi Tùng, trong lòng Thôi Tùng run lên, Thẩm Xán tùy ý lật lật vài loại giấy tờ, bên trong là đều là các loại hiệp ước, hiệp nghị... Thẩm Xán nhớ rõ Cổ Ninh có nói qua, việc chuyển nhượng công ty này cần phải dựa theo đúng trình tự pháp luật, cứ như vậy, cho dù về sau người khác có điều tra, cũng vô dụng, nhưng điều khiến ông cảm thấy kỳ quái là, Cổ Ninh sao lại hiểu được nhiều như vậy? Đứa cháu gái này của ông quả thật không phải quý dị bình thường mà!

Thẩm Xán thử thăm dò:

– “Mấy thứ hợp đồng này đều do con soạn ra à?”

Cổ Ninh cười vô cùng ngây thơ:

– “Làm sao con biết mà soạn, trên mạng có sẵn mẫu đấy, là con tải xuống rồi tùy tiện sửa lại, dù sao mấy loại hợp đồng này cũng đều tương tự như nhau thôi.”

Thẩm Xán không quá tin những lời này, bất quá ông cũng không vạch trần, chỉ là trong đầu thầm kiên định hơn suy nghĩ: “Về sau mặc kệ bản thân ra sao, cũng không thể đi trêu chọc tới tiểu ma đầu này”, nhìn bộ dáng của con bé xem, giống đi giảng lưới không? Vô cùng thành thạo nha, ông thực sự bị ai thay những con cá bị mắc trong lưới a...

Cổ Ninh một lần nữa đi tìm Ninh Thanh Dương, ba người có mặt ở văn phòng luật sư của Ninh Thanh Dương làm công chứng cho bản hợp đồng chuyển nhượng công ty.

Thôi Tùng ký tên lên từng tờ hợp đồng, ấn dấu tay, sắc mặt gã không nhin được mà xụ xuống, gã có loại cảm giác, bản thân gã đang đem gã bán đi. Cảm giác này có chút giống như mấy bộ phim cổ trang chiếu trên TV, khi những phạm nhân bị bắt buộc đồng ý nhận tội.

Ninh Thanh Dương nhìn vẻ mặt thảm thiết của Thôi Tùng thì nhíu mày, trong lòng ông đoán chắc cô gái nhỏ này lại đi tính kế người khác, chờ làm xong hết các thủ tục hành chính, Ninh Thanh Dương như có như không đùa cợt với Cổ Ninh:

– “Cổ Ninh, về sau nếu cháu học ngành luật, sau khi tốt nghiệp đại học có thể đến chỗ của tôi, tôi sẽ dẫn dắt cháu, tôi thấy cháu rất dễ thích nghi đấy.”

Lời này rõ ràng là "minh bao ám biếm", Ninh Thanh Dương không thích Cố Ninh, đây là ông đang chế nhạo Cố Ninh có tâm tư thâm trầm.

Cố Ninh cũng không hờn giận, "tứ lạng bạt thiên cân" đáp trả:

– "Ninh luật sư đánh giá cháu cao quá rồi, tư chất cháu ngu dốt, không thể sánh bằng ngài ăn nói khôn khéo như rót mật, mưu tính sâu xa, dù thế nào cháu cũng không thích hợp làm luật sư."

Thẩm Xán nghe hai người đối thoại thì sửng sốt, có phải là ông đang suy nghĩ nhiều hay không? Lời này nghe vào tai như thế nào cũng thấy có chút không đúng.

Khóe môi Ninh Thanh Dương cong cong, cô gái nhỏ này về sau tuyệt đối sẽ không "nhỏ", đáng tiếc con trai ông quả thật không thể chế trụ được con bé, sắc mặt ông trở nên nghiêm túc, mắt nhìn thẳng vào Cố Ninh rồi nói:

– "Cố Ninh, lần sau cháu có chuyện gì đều có thể tới tìm bác, bác Ninh nhất định sẽ tận lực giúp cháu."

Cố Ninh sửng sốt rồi mỉm cười đáp:

– "Cám ơn bác Ninh."

Thẩm Xán nhìn hai người bọn họ vừa khách khí lại hòa hợp, cảm thấy chính mình vừa rồi thật sự đã suy nghĩ nhiều.

29. Chương 29

Edit: Cửu Trùng Cát

Ra khỏi văn phòng luật của Ninh Thanh Dương, Thôi Tùng trở nên vô cùng bàng hoàng, nhìn người ta quen biết với luật sư nổi tiếng kia, còn hết lần này tới lần khác vừa đấm vừa xoa, chính hắn lên bờ xuống ruộng mà giống như chơi đùa với thú cưng!

Cái gì gọi là hiểu rõ thời thế mới thật là người tài giỏi...

Đã hiểu ra, ngược lại Thôi Tùng không còn mang gương mặt khóc tang nữa, suy nghĩ theo cách nhẹ nhàng hơn, gã đã sớm cảm thấy không thể ở chung một chỗ với Dương Mộng Đình nữa, ý nghĩ muốn chia tay gã cũng từng nghĩ tới, nhưng bởi vì các loại nguyên nhân khác, cho nên vẫn cứ dằn dụa đến tận bây giờ.

Bạn học lúc trước của Thôi Tùng, sau khi bước vào đời gặp phải không ít khó khăn trở ngại, lúc bị hiện thực tàn khốc khiến cho phải cúi thấp đầu mà sống, lại nhìn thấy Thôi Tùng dễ dàng có công ty của riêng gã, trở thành ông chủ, vì thế khiến cho nhiều người không khỏi kinh ngạc và ganh tỵ.

Dương Mộng Đình là một người đàn bà quyền rũ biết tiến biết lùi, bà ta thủ thủ bên tai Thôi Tùng rằng, gã vừa tốt nghiệp đại học đã phải đối mặt với sự cạnh tranh kịch liệt trên thị trường thì rất không tốt, có một cách khác đơn giản hơn...

Mặc dù Thôi Tùng biết mối quan hệ như vậy là vụn vặt, làm trái với luân thường đạo lý sẽ không có kết quả tốt. Nhưng cuộc sống an nhàn thoải mái khiến cho gã không muốn buông tay, vì vậy gã mới chấp nhận mối quan hệ trong bóng tối này. Rất có loại ý tứ, hôm nay có rượu hôm nay say, mãi cho tới bây giờ sự việc mới bại lộ.

Nhờ chuyện này, ngược lại gã có thể đoạn tuyệt sạch sẽ với Dương Mộng Đình, không muốn dùng cũng không được a, về sau Dương Mộng Đình biết gã vụng trộm đem công ty bán đi, không xé xác gã mới là lạ!

Thôi Tùng có quyết định của chính mình, cũng không thể cả đời ăn cơm mềm được, nếu như bị người thân hay bạn bè phát hiện, vậy cha mẹ gã tuyệt đối sẽ không nhận gã làm con nữa, có khả năng còn đánh chết gã, ngẫm lại cũng đúng, hai ông bà cụ bán mặt cho đất bán lưng cho trời, vất vả vất vả chịu từng đồng bạc cho con trai học lên đại học, thế nhưng con trai họ lại đi ăn cơm mềm của đàn bà, mà người đàn bà này

còn dây dưa không rõ với một người đàn ông đã có vợ, nhập nhằng rắc rối như vậy, hai ông bà cụ là người ở nông thôn, tính tình tương đối bảo thủ về quan niệm lễ giáo, nhất định sẽ không thể chấp nhận được việc cả nhà vì gã mà bị người ngoài chỉ trích gièm pha.

Sau khi chuyển nhượng công ty gã cũng có 10 vạn, có thể xem như vẫn còn tiền vốn, cuối cùng nếu chịu khó làm ăn cũng sẽ chậm rãi khá hơn.

Sau khi Thôi Tùng tốt nghiệp đại học không phải không đi tìm việc làm, nhưng Dương Mộng Đình oán giận gã vì làm công việc 1000 đồng/tháng mà không có thời gian ở bên cạnh bà ta, cho nên công việc của gã cứ như vậy bị gã lơ là sống chết mặc bay, sau này mở công ty vận chuyển, gã lại được nếm ngon ngọt của sự nhàn nhã thoải mái, Thôi Tùng không còn muốn tiếp tục bôn ba khắp nơi chịu gió thổi mưa sa nữa.

Thôi Tùng nghĩ thông suốt, trên mặt mang ý cười, thế nhưng chủ động bắt chuyện với Cố Ninh:

– “Em là con gái của Cố Xuân Sinh hả?”

Dương Mộng Đình từng oán hận với gã về việc Cố Xuân Sinh sống chết cũng không chịu buông tay “Bà vợ già” ở nhà, vì gã nghe được quá nhiều điều về Cố Xuân Sinh, cho nên chi tiết mọi chuyện Thôi Tùng đều có thể rõ ràng thấu đáo. Gã đương nhiên cũng biết, Cố Xuân Sinh có một đứa con gái mười mấy tuổi với người vợ chính thức. Lúc này nghe Cố Ninh gọi Thẩm Xán là cậu, gã cũng có thể đoán đại khái.

Ngược lại, Thôi Tùng không hề nghĩ tới, con gái của Cố Xuân Sinh nhìn rất thông minh, rất khác biệt, tư thế lấy ra từng phần văn kiện hợp đồng... Được rồi, gã cảm thấy như thế nào cũng có khác biệt rất lớn so với những miêu tả của Dương Mộng Đình nói với gã. Con gái đã như vậy, còn người mẹ sao lại có chỗ nào kém hơn được đây? Hoặc là cô bé này không phải con gái Cố Xuân Sinh?

Nghĩ tới nghĩ lui, Thôi Tùng cũng mở miệng, nói ra nghi vấn trong lòng gã.

Cố Ninh dừng bước, nghiêng mặt nhìn Thôi Tùng hỏi:

– “Thì sao?”

Thôi Tùng không nghĩ tới đối phương sẽ nghiêm túc như vậy, gã ngây ngẩn cả người, từ lúc sáng khi gặp mặt Cố Ninh, gã đã thấy rất có áp lực, gã luôn cảm thấy chuyện này hình như không phải chủ ý của Thẩm Xán. Thẩm Xán thoát nhìn rất hung tợn, nhưng mỗi khi muốn nói gì đều sẽ trưng cầu ý kiến của Cố Ninh trước. Cho nên nếu đem ra so sánh, ngược lại khí thế của Cố Ninh càng mạnh mẽ hơn.

Nói cách khác, bởi vì quan hệ của gã và Dương Mộng Đình, Thôi Tùng cũng có chút ngượng ngùng. Chung quy Dương Mộng Đình là thủ phạm phá hủy gia đình của đối phương, trong lòng gã vốn dĩ có sẵn áp lực, tự nhiên gã càng cảm thấy áp lực đến từ chỗ Cố Ninh rất lớn.

Lúc này Thôi Tùng hơi có chút không xuống đài được, hẳn hoàn toàn quên mất số tuổi hiện thời của Cố Ninh, cũng quên luôn vấn đề thắc mắc ban đầu của gã, lúc này gã giống như một học sinh tiểu học đang mắc lỗi, sững sốt hơn nửa ngày mới áp ứng đáp:

– “Không... Không có gì.”

Cố Ninh quay đầu lại, không lên tiếng nữa, tiếp tục đi về phía trước. Nhìn thấy Thôi Tùng bị mắc nghẹn ở chỗ Cố Ninh, Thẩm Xán thật không phúc hậu nở nụ cười.

Hai người đi song song, Thẩm Xán cười xong, cảm thấy nhàm chán cho nên hàn huyên với Thôi Tùng đang đi bên cạnh, chung quy người mà ông hận là Dương Mộng Đình, còn đối với tiểu bạch kiểm của Dương Mộng Đình đang chuẩn bị ôm tiền chạy trốn này, trừ bỏ cảm thấy hơi ám ức cho chị gái mình, Thẩm Xán đối với gã ngược lại không có bao nhiêu hận ý.

Hai người một hỏi một đáp, hơi giống như hàn huyên, tuy rằng nói chuyện như vậy cũng không tính là bạn bè được.

Ba người một đường đi đến cục công thương, cục giám định, và cục thuế vụ, mất thời gian một ngày, đem tất cả các thủ tục chuyển nhượng hoàn thành xong xuôi. Thay đổi người quản lý và tên công ty, sau đó hoàn thành các thủ tục chi tiết, toàn bộ đều giải quyết thỏa đáng.

Vốn dĩ muốn làm xong những việc này phải mất nhiều thời gian hơn, sẽ không nhanh được như vậy, nhưng nhờ Ninh Thanh Dương đã giúp đỡ khơi thông từ trước, cho nên hết thấy đều giải quyết rất thuận lợi.

Thôi Tùng cảm thấy bản thân gã đã đem chữ ký trong một năm, đều viết hết vào hôm nay, là việc phải ký tên vào các loại văn kiện hợp đồng.

Sau khi hoàn thành các bản hợp đồng và các giấy tờ linh tinh khác, ba người đi đến ngân hàng chuyển khoản, mấy năm nay Thẩm Xán lái xe cũng có chút tích cóp, ông lại chạy đôn chạy đáo vay mượn thêm của người khác một chút, tổng cộng gom góp được năm vạn, phần còn lại đều do Cố Ninh bổ sung vào.

Lúc Thẩm Lan ly hôn có cho Cố Ninh mười vạn, nhưng Cố Ninh cầm một nửa đi làm buôn bán, là vốn khởi động của cửa tiệm tạp hóa, hiện tại tài chính của cửa tiệm cũng đủ để xoay vòng vốn, tự nhiên không cần dùng thêm nữa. Vừa vạn cô còn dư lại năm vạn, đều đem ra đặt vào công ty vận chuyển này.

Công ty vận chuyển do Thẩm Xán và Cố Ninh chiếm hơn một nửa cổ phần. Trừ bỏ thay đổi ông chủ, những thứ khác đều giữ nguyên không thay đổi gì.

Công ty vận chuyển đã vào tay, Thẩm Xán tiếp nhận, tuy rằng bắt đầu cũng có chút khó khăn, nhưng độ khó khăn cũng không phải rất lớn, bởi vì vốn dĩ Thẩm Xán đã chạy xe nhiều năm, trong tay có không ít kinh nghiệm và nhân lực.

Mở công ty vận chuyển chủ yếu dựa vào 3 thứ: tài chính, phục vụ, nguồn cung cấp. Trong đó nguồn cung cấp là chủ đạo, nếu như không có nguồn cung cấp, hết thấy đều là nói suông, công ty vận chuyển này lúc trước đã được lót sẵn đường, hiện tại phát triển không ngừng, tự nhiên không cần lo đến nguồn cung cấp.

Bây giờ kinh doanh của công ty vận chuyển là cùng hợp tác với ngành đường sắt, Thẩm Xán đã đến đó vô số lần, hôm nay ông hoàn toàn có thể trở thành ông chủ, vì so với nhân viên trong công ty đương nhiên ông có kinh nghiệm phong phú hơn.

Trước khi hai cậu cháu tiếp nhận công ty vận chuyển này, cũng không phải không có suy xét và tính toán.

Thôi Tùng nhìn số tiền trong tài khoản của gã, tâm tình có chút không biết tư vị gì, từ nay trở đi, công ty vận chuyển và gã không còn quan hệ nữa, về sau phát sinh chuyện gì cũng không liên quan đến gã, Thôi Tùng thu hồi áy náy tràn ngập trong lòng.

Nếu gã đã quyết định giấu Dương Mộng Đình đem bán công ty, cần gì phải cảm thấy áy náy. Gã cảm thấy lúc trước nhờ vào việc Dương Mộng Đình vì muốn trấn an gã, cho nên từ trước đến nay chưa từng tính toán rõ ràng với gã, chỉ là một mặt trả thù lao, giúp chuẩn bị tìm nguồn cung cấp. Mà trên phương diện pháp lý, tất cả mọi thực quyền đều nằm trong tay gã, bằng không hôm nay cũng sẽ không dễ dàng vụng trộm chuyển nhượng công ty cho người khác như vậy, điểm này, Thôi Tùng cũng âm thầm cảm thấy may mắn.

Trong lòng Thôi Tùng trầm xuống, có lẽ gã đã sớm đoán được sẽ có một ngày như thế, cho nên lúc ban đầu gã đã chuẩn bị kỹ càng, bằng không vì sao lúc trước Dương Mộng Đình muốn đồng đứng tên sở hữu, gã lại không đồng ý?

Lòng người, đôi khi ngay cả bản thân mình cũng không hiểu rõ...

Thôi Tùng trở về công ty, đơn giản thu thập xong đồ đạc của mình, đem chìa khóa văn phòng giao cho Thẩm Xán, nụ cười trên mặt có chút cứng nhắc:

– “Tôi đi đây, tôi biết nếu cô ta tìm tới, các người cũng có thể ứng phó, về sau chúng ta không cần gặp lại.”

Nói xong, ôm đồ đạc của mình đi xuống lầu, rất thẳng thắn và kiên quyết, không quay đầu nhìn lại nữa.

Người trong công ty biết bây giờ đã đổi chủ, còn ông chủ mới nhậm chức vốn là người giao hàng cho công ty, mọi người đều rất kinh ngạc.

Thẩm Xán làm ông chủ vài ngày thì hào phóng tuyên bố cuối tháng này sẽ tăng tiền lương, hết thấy vẫn theo lệ thường, nhưng mỗi người sẽ được thêm 200 đồng tiền thưởng, lời này vừa thốt ra. Nhất thời, tất cả nghi ngờ đều bị hưng phấn thay thế, mọi người đối với quyết định tăng lương của ông chủ mới khen không dứt miệng. Dù sao ai làm ông chủ cũng được, bọn họ cũng chỉ là những người đi kiếm miếng cơm, không cần thiết phải để ý nhiều như vậy làm gì, chỉ cần đúng hạn trả lương cho bọn họ thì tốt rồi.

Hai cậu cháu Cố Ninh hoàn thành các việc lật vật linh tinh trong công ty xong, đã là bảy giờ tối.

Nay ván đã đóng thuyền, đại cục đã định, không cần thiết phải che giấu Thẩm Lan nữa. Nếu không đợi đến khi Thẩm Lan phát hiện, tới lúc đó quả thật khó thu xếp.

Thẩm Xán và Cố Ninh cùng nhau trở về, hai người quyết định chủ động thẳng thắn, tranh thủ giải thích cho Thẩm Lan hiểu.

Xuống xe bus, Thẩm Xán nhìn tay chân nhỏ nhắn của Cố Ninh, suy đi nghĩ lại, nghiêm trang nói:

– “Đến lúc mẹ con nổi trận lôi đình, muốn đánh người, con nhớ chạy ra sau lưng cậu trốn nhé, da cậu dày, tương đối có thể chịu đòn. Tay chân con nhỏ thế kia, không thể chịu nổi ép buộc.” Một bộ dáng thấy chết không sờn.

“.....”

Cố Ninh nhìn thoáng qua người cậu nào đó có suy nghĩ mà người bình thường không thể theo kịp, cất giọng nhàn nhạt trả lời:

– “Cậu lại suy nghĩ nhiều rồi.”

Lúc này là thời điểm buôn bán tốt nhất của cửa tiệm, Thẩm Lan vội vàng thu tiền. Sau khi thu tiền của vài người khách, Thẩm Lan mới nhìn thấy hai cậu cháu Cố Ninh không biết từ lúc nào đã tiến vào cửa hàng.

Thẩm Lan ngẩn ra, không nghĩ tới Thẩm Xán sẽ đến đây, tay bà vẫn không ngừng thu tiền, hỏi:

– “Ninh Ninh, sao bây giờ mới về? Còn về chung với cậu con nữa? Hai cậu cháu đã ăn cơm chưa?”

– “Còn chưa ăn ạ.” Bận cả ngày, Cố Ninh và Thẩm Xán đều quên cả việc ăn cơm, chạy loạn khắp nơi, thế nhưng bọn họ cũng không cảm thấy đói.

– “Vậy hai cậu cháu về nhà ăn cơm trước đi, cơm đều làm xong cả rồi đấy, trời nóng như vậy để đồ ăn nguội ăn càng tốt, hai cậu cháu cứ về trước đi, mẹ giúp xong ở đây rồi về sau.”

– “Vâng, vậy con về nhà ăn cơm trước đây.” Cố Ninh gật đầu, nói xong cũng lập tức ra khỏi cửa tiệm.

Thẩm Xán sững sốt, ông cảm thấy Cố Ninh cũng quá bình tĩnh đi! Nhìn thoáng qua thấy Thẩm Lan vẫn tập trung thu tiền như cũ, ông đi mau vài bước, đuổi kịp bước chân Cố Ninh.

Cố Ninh trở về nhà, bới cơm ỉnh và Thẩm Xán rồi bắt đầu ăn, cô thật sự đói bụng.

Thẩm Xán thấy Cố Ninh ăn cơm rất nghiêm túc, biểu tình trên mặt hoàn toàn không dao động không sợ hãi, một bộ dáng đã dự đoán trước, ông ngồi ngây ra một lát cũng không biết nói cái gì mới phải, nhìn thấy Cố Ninh ăn cơm vô cùng ngon miệng, ông cũng cảm thấy đói bụng, đơn giản gấp vài đĩa thức ăn rồi cũng chui đầu tập trung ăn cơm.

Cố Ninh ăn cơm xong, mở tủ lạnh lấy ra một quả dưa hấu, cắt cho Thẩm Xán một góc, hai cậu cháu lại bắt đầu ăn dưa hấu trắng miệng.

Chờ trong tiệm bắt đầu vắng khách, Thẩm Lan vội vàng trở về nhà. Lúc bà về đến nhà, thấy hai cậu cháu Cố Ninh vừa ăn dưa hấu vừa xem TV.

Thẩm Lan nhìn em trai của mình, thắc mắc:

– “Sao hôm nay cậu lại đến đây?”

– “Em... Em đến đây là vì... có việc.” Thẩm Xán bắt đầu ấp a ấp úng.

Tuy rằng tính cách của Thẩm Lan rất dịu dàng và ôn hòa, nhưng so với Thẩm Xán thì bà lớn hơn tận 13 tuổi, Thẩm Xán do được một tay bà chăm lo mà lớn lên. Cho nên ông rất tôn trọng và kính yêu đối với người chị này, hề ông nhớ tới việc ông đã tiền trăm hậu tấu, là trong lòng bắt đầu cảm thấy mình thật hư hỏng.

Thẩm Lan ngồi xuống, thuận miệng hỏi:

– “Chuyện gì mà phải đích thân đi một chuyến tới đây? Gọi một cú điện thoại là được, trong điện thoại không thể nói được sao?” Dừng một chút, Thẩm Lan không đợi Thẩm Xán trả lời, bà quay sang nói chuyện với Cố Ninh:

– “Ninh Ninh, mẹ biết thành tích thi của con rồi, lúc trước mẹ còn sợ con thi không được tốt, hiện tại cuối cùng cũng thấy yên lòng rồi, con từ trường học về thi đi đâu vậy? Sao bây giờ mới về, con nên sớm về báo ẹ tin tốt chứ.”

Trong tiểu khu này, không ít gia đình có con em học tại trường Thanh Phong, rất nhiều phụ huynh đưa con cái mình đến trường xem thành tích. Tên Cố Ninh lại đứng đầu bảng, không muốn nhìn thấy cũng khó.

Có vài người hàng xóm quen biết Thẩm Lan, sau khi dạo cửa hàng mua đồ, lúc đến quầy tính tiền liền nói lời chúc mừng Thẩm Lan, lúc đầu Thẩm Lan còn mặc danh kỳ diệu, sau này nghe người ta nói, trong lòng tự nhiên cũng thấy cao hứng.

Người khác nói với bà rằng Cố Ninh đứng hạng nhất, là thủ khoa toàn thành phố, ngoài mặt bà vẫn chưa nói cái gì, nhưng trong lòng bà đúng là cảm thấy rất tự hào.

Hôm nay cả ngày tâm tình của Thẩm Lan đều lâng lâng, ánh mắt vẫn luôn nhìn ra ngoài tiệm, chờ đợi Cố Ninh trở về.

Thẩm Xán giật mình, tạm thời đem ý định ban đầu đến đây ném ra sau đầu, bản thân ông cũng bị những gì chị gái ông nói hấp dẫn:

– “Hôm nay là ngày có điểm thi tốt nghiệp hả? Cố Ninh thi thật sự tốt sao?” Không đợi Thẩm Lan nói chuyện, ông quay đầu hỏi Cố Ninh: “Cố Ninh, kết quả thi của con thế nào? Lúc này con cũng không có nói cho cậu biết thành tích thi của con a.”

– “Cậu cũng có hỏi con đâu! Cậu, con thi tốt lắm.”

Thẩm Xán sửng sốt:

– “Tốt là tốt thế nào? Thi được bao nhiêu điểm?”

Thẩm Lan cười cười, đều là người nhà mình, bà cũng không cần khách khí như lúc nói chuyện với người ngoài, trên mặt Thẩm Lan tất cả đều tràn đầy tự hào và vui sướng:

– “Ninh Ninh lần thi là thủ khoa toàn thành phố đấy, 700 điểm là điểm trung bình cao nhất, con bé thi được 750 điểm, ai cũng nói là con bé lợi hại.”

Thành tích từ nhỏ đến lớn của Cố Ninh đều thập phần nổi trội xuất sắc, trong nhà cũng dán đầy giấy khen, điểm ấy Thẩm Xán cũng biết, nhưng lần này Cố Ninh thủ khoa toàn thành phố, Thẩm Xán vẫn có chút ngoài ý muốn.

Sau khi Thẩm Xán sửng sốt một giây, ông dùng sức vỗ một bên vai của Cố Ninh, cười phá lên:

– “Quá tốt a, thành tích tốt như vậy, về sau thi đại học cũng có thể thi vào đại học tốt, con mà thi đậu Thanh Hoa Bắc Đại, cậu cũng được nở mặt nở mày, cậu muốn báo tin này cho ông bà ngoại con biết, ông bà cụ nhất định rất vui về.”

So với sự vui sướng âm thầm của Thẩm Lan, cảm xúc của Thẩm Xán bày tỏ rõ rệt ra bên ngoài hơn. Cố Ninh cảm thấy bả vai cô đều bị ông vỗ đến tê rần, nhưng cô cũng kìm lòng không đậu mà cười theo.

Thẩm Lan thừa dịp ở cửa hàng vắng khách một chút mới chạy vội về nhà, lúc này trong tiệm vẫn bẽ bộn nhiều việc, cho nên sau khi về nhà nhìn Cố Ninh, nói được vài câu rồi bà lại hối hả chuẩn bị rời đi.

– “Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ.” Cố Ninh thấy Thẩm Lan chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên mở miệng nói.

– “Chuyện gì?” Về mặt Thẩm Lan vẫn tươi cười như cũ.

Thẩm Xán nghe Cố Ninh đột nhiên mở miệng, trong nháy mắt tìm ông vọt tới cổ họng, trong phòng đặc biệt im lặng, ông cảm thấy đây là sự yên tĩnh trước khi bão táp kéo đến!

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Con và cậu, cùng nhau thương lượng, mua lại một công ty vận chuyển.”

Thẩm Lan giật mình:

– “Công ty vận chuyển gì? Sao con không bàn bạc trước với mẹ?” Dừng một chút, Thẩm Lan lại hỏi: “Ninh Ninh, sau khi mở tiệm tạp hóa, chỗ nào mà con còn tiền hả?”

– “Mười vạn mẹ cho con, còn dư lại năm vạn, cậu bỏ ra năm vạn.”

Sắc mặt Thẩm Lan trầm xuống, bà đưa mắt nhìn Thẩm Xán:

– “Thẩm Xán, cậu dám tiền trăm hậu tấu hả? Sao cậu không thương lượng với chị một tiếng? Chị cậu đâu phải người không thông tình đạt lý. Hai cậu cháu cũng đã làm xong hết rồi, lúc này mới tới nói cho chị biết phải không?”

Trong lòng Thẩm Xán run lên, vội vàng giải thích:

– “Chị, công ty mà bọn em mua, chính là công ty mà em đang làm, sẽ không lỗ vốn đâu, trước đó em đã hảo hảo suy tính rồi, chị yên tâm đi, không phải em tới đây là muốn nói với chị sao? Chị ngàn vạn lần đừng nóng giận mà.”

Kỳ thực Thẩm Lan cũng không tức giận bao nhiêu, nhưng bà vẫn hậm hực đưa em trai mình, đã là người trưởng thành rồi, còn cùng với Cố Ninh hồ nháo, hơn nữa lại là chuyện lớn như vậy, cũng không chịu thương lượng với bà một câu nào, còn dám đến đây nói chuyện tiền trăm hậu tấu nữa chứ!

Thẩm Xán ở bên cạnh luôn mồm vội vã giải thích, qua một lúc lâu sau, rốt cuộc Thẩm Lan cũng thả lỏng:

– “Mà thôi, hai cậu cháu thích thế nào thì làm thế đó đi, công ty cũng mua xong rồi, chị còn nói gì được nữa, bất quá chị phải nói trước, chuyện của công ty này nhất định không thể làm ảnh hưởng đến việc học hành của Ninh Ninh.”

Thẩm Xán nghe giọng điệu của chị gái nhà mình đã có phần nhu hòa trở lại, ông vỗ vỗ bộ ngực vội vàng tỏ thái độ:

– “Đương nhiên rồi, em biết chừng mực mà, hơn nữa, thành tích của Cố Ninh tốt như vậy, có thể bị em ảnh hưởng sao?”

Thẩm Lan nhìn bộ dáng đã tính toán trước của Thẩm Xán, có chút bất đắc dĩ, suy đi nghĩ lại một lúc bà lại nói:

– “Cố Ninh đưa cho cậu năm vạn, tính vào phần chị đi, chị sẽ đưa lại 5 vạn khác cho con bé, tiền của cháu ngoại mà cậu cũng không biết xấu hổ muốn lấy à?”

Thẩm Xán cúi đầu, lí nhí đáp:

– “Vâng.”

Thẩm Lan lại nói tiếp:

– “Nếu cậu muốn làm ăn mà thiếu tiền, có thể nói với chị, người một nhà chẳng lẽ cậu còn ngượng ngùng mở miệng ư? Chị là chị gái của cậu, cậu không đến tìm chị mà lại trực tiếp đi tìm Cố Ninh, cậu muốn chị nghĩ như thế nào?”

Thẩm Xán nghe chị gái nhà mình nói như vậy, cũng biết cửa ải này xem như trót lọt, ông gãi gãi đầu, có chút áy náy nói:

– “Chị, em biết rồi, lần sau sẽ không lấy lý do này nữa.”

Thẩm Lan lắc lắc đầu, con gái bà có chủ ý lớn thế nào, bà không phải ngày đầu tiên biết. Nhưng Cố Ninh thế nhưng có thể lôi kéo được đứa em trai của bà, mà Thẩm Xán là một trưởng bối cũng không có bộ dáng của trưởng bối, thật là không biết phải nói sao, công ty cũng đã mua rồi, chẳng lẽ còn có thể trả lại ư?

Mà thôi, Thẩm Lan tự an ủi mình, Cố Ninh có đầu óc kinh tế như vậy, cũng không thể nói là chuyện xấu. Con gái của bà chỉ là có đam mê... không giống như các thiếu nữ bình thường mà thôi. Chỉ cần thành tích của Cố Ninh không bị tuột dốc, những điều này cũng tùy ý con bé vậy!

Cố Ninh cười cười, lôi kéo tay Thẩm Lan:

– “Cám ơn mẹ.”

Cố Ninh đối với quan hệ giữa công ty vận chuyển và Dương Mộng Đình, một chữ cũng không đề cập tới, cô cảm thấy chuyện này không cần thiết tự nói cho Thẩm Lan nghe làm cho bà lo lắng.

Bởi vì quan hệ mờ ám giữa Thôi Tùng và Dương Mộng Đình không thể để lộ, trừ khi Dương Mộng Đình không sợ Cố Xuân Sinh biết gian tình của hai người bọn họ, nếu không bà ta sẽ không dám quang minh chính đại đến nỗi loạn, vì bảo toàn đại cục, chuyện này, Dương Mộng Đình chỉ có thể là người ngậm bồ hòn làm ngọt, tất cả không cam tâm cũng chỉ có thể âm thầm nuốt vào bụng.

Nói cách khác, tất cả các trình tự thủ tục chuyển nhượng công ty đều đã làm xong hết, Cố Ninh cũng không sợ, tất cả cô đều có biện pháp ứng phó, nếu Dương Mộng Đình biết khôn, sẽ không dám tới nỗi loạn.

Chuyện tứ lạng bát thiên cân này cứ như vậy mà trôi qua.

Sau khi Thẩm Lan đi khỏi, Thẩm Xán nhìn Cố Ninh, hết sức kinh ngạc:

– “Con đã tính toán trước hết rồi thì phải, không hề sai sót một điểm nào.”

Hiện tại, Thẩm Xán triệt để hết chỗ nói. Còn Cố Ninh thì chỉ cười nhàn nhạt.

Lúc sáng, ông có nói đùa với Cố Ninh:

– “Con đem tất cả tiền đưa cho Thôi Tùng, con còn tiền chơi cổ phiếu sao? Nếu không coi như thôi đi, có được công ty vận chuyển cũng không sai rồi, cậu sẽ hảo hảo kinh doanh cho thật tốt, con cứ ngồi chia hoa hồng là được.”

Lúc ấy, Cố Ninh không có bất cứ hành động gì, chỉ đột nhiên nói:

– “Cậu yên tâm, tiền con đưa cho cậu, tự nhiên mẹ con sẽ giúp con bù vào, chúng ta nhất định có tiền chơi cổ phiếu.”

Cố Ninh đã nói như vậy, lúc ấy đương nhiên là Thẩm Xán không tin, ông cảm thấy chuyện mà hai cậu cháu vừa làm, nếu để cho chị gái ông biết, bà không lấy giày đánh ột trận đã là tốt lắm rồi, làm sao có khả năng còn cho thêm tiền. Mặc dù với tính cách của chị ông, không nhất định sẽ cầm giày đến đánh người.

Thẩm Xán trăm ngàn lần cũng không ngờ, sự tình lại phát triển đến mức như vậy, cư nhiên giống hệt như những gì Cố Ninh đã suy đoán, chị gái ông thật sự không nói hai lời lập tức đưa tiền.

Lúc này, ông hoàn toàn trợn tròn mắt, cảm thấy tiền đồ trong tương lai của cháu gái mình thật là không có giới hạn.

Thẩm Xán lấy lại tinh thần, nhìn thành tích thi trên bàn của Cố Ninh, “ực” một tiếng, nuốt nước miếng một cái. Xem ra, so sánh chỉ số thông minh giữa người với người, thật sự có khác biệt, điểm ấy ông chắc chắn phải thừa nhận.

Thẩm Xán dọn dẹp lòng tự trọng đã vỡ tan thành vô số cánh hoa của bản thân, đứng dậy chuẩn bị ra về.

Trước lúc Thẩm Xán đứng lên rời đi, Cố Ninh còn kịp thời nhắc nhở:

– “Cậu nhớ 9 giờ rưỡi sáng ngày mai, gặp con ở nơi giao dịch chứng khoán nhé! Đúng rồi, cậu đừng quên mang chứng minh thư đó.”

Ngày hôm sau, lúc Thẩm Xán đến nơi, Cố Ninh đã sớm đứng chờ ở đó. Hai cậu cháu bước vào sàn giao dịch, tuy rằng lúc này vẫn còn sớm, nhưng trong sàn giao dịch chứng khoán khắp nơi đều là người, lúc trước Thẩm Xán cũng có nghe nói, hai năm gần đây đặc biệt thịnh hành việc chơi cổ phiếu, nhưng hôm nay ông mới tận mắt chứng kiến được trình độ hấp dẫn của việc chơi cổ phiếu này.

Thẩm Xán mở hộ khẩu, dựa theo những gì Cố Ninh căn dặn, lấy ra năm vạn, chia đều ra mua mấy loại cổ phiếu.

Sau khi giải quyết xong hết các thủ tục, từ sàn giao dịch chứng khoán bước ra, Thẩm Xán nghiêng mặt hỏi Cố Ninh:

– “Con có hứng thú với rượu à?”

Cố Ninh lắc đầu:

– “Con không thích uống rượu.”

– “Vậy sao con toàn mua mấy loại cổ phiếu về rượu vậy ?” Vừa nãy mấy loại cổ phiếu mà Cố Ninh mua toàn bộ đều có liên quan đến rượu, nếu như không biết rõ Cố Ninh, Thẩm Xán rất muốn hoài nghi cháu gái ông là con ma men.

Khóe môi Cố Ninh cong lên:

– “Bởi vì chúng sẽ tăng giá, hơn nữa rất dễ kiếm tiền.”

Lời này của cô ngược lại không phải nói lung tung, tuy rằng kiếp trước cô không chú ý lắm về cổ phiếu, cũng không biết chi tiết loại nào sẽ tăng loại nào sẽ giảm, cho nên trong thời gian ngắn, muốn dựa vào việc chơi cổ phiếu ở thị trường chứng khoán để tìm một đồng tiền lớn là không có khả năng.

Nhưng như vậy cũng không sao, Cố Ninh cũng biết, đối với việc đầu tư lâu dài mà nói, đại đa số các loại cổ phiếu mà cô mua đều liên quan đến rượu, đặc biệt trong đó có một xí nghiệp sản xuất rượu, sau 10 năm nữa sẽ trở mình vài lần, từ việc sản xuất bình bình không có gì lạ, nhảy vọt lên trở thành có thân phận và địa vị tượng trưng, cổ phiếu của công ty này thường xuyên sẽ bán ra với mức giá trên trời. Giá thu mua của loại cổ phiếu này lên tới một vạn lượt.

Nhưng những chuyện phát sinh trong tương lai, Cố Ninh tự nhiên không thể nói cho Thẩm Xán biết, cô suy đi tính lại, có lương tâm đề nghị:

– “Nếu cậu còn tiền, cũng có thể mua thêm vài loại cổ phiếu giống con, có thể kiếm được tiền lời nhiều hơn so với gửi tiền vào ngân hàng, cũng không cần phải vội vã bán ra, dù sao cuối cùng sẽ không thua thiệt.”

Thẩm Xán sốt sáng hỏi:

– “Thật hả? Làm sao con biết?”

Cho dù Thẩm Xán không am hiểu nhiều về cổ phiếu, nhưng ông cũng biết, chơi cổ phiếu đại khái là khi giá thấp thì mua vào, giá lên cao thì bán ra. Mặc kệ là tăng hay giảm, vẫn không bán mà cứ để yên tại chỗ là ý gì? Đạo lý này chưa nghe qua bao giờ.

Cố Ninh mỉm cười nhưng vẫn giữ kín như bưng:

– “Bởi vì thả sợi dây dài, có thể câu được cá lớn.”

Cô có mười phần tự tin, cho nên giọng điệu nói chuyện mới kiên định như vậy, phần tự tin này của cô cũng lây nhiễm cho Thẩm Xán.

Tuy Thẩm Xán có chút không hiểu rõ lắm, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, cho rằng về sau nếu có dư dả tiền có thể mua thêm một chút cũng không tệ, ánh mắt của cháu gái nhà mình, hẳn sẽ không nhìn lầm đâu. Không chừng còn có thể lời được không ít tiền, dù sao lợi nhuận của tiền gửi ngân hàng cũng vô cùng thấp.

Đương nhiên, đối với việc đem toàn bộ vốn liếng tích cóp đều đầu tư vào công ty vận chuyển, thậm chí còn phải vay nợ ở bên ngoài mà nói, suy xét hiện tại của Thẩm Xán có chút hơi sớm, điều kiện quan trọng nhất là — ông phải có tiền trước đã.

Thẩm Xán cắn răng xắn tay áo, quyết định làm ăn lớn một phen.

30. Chương 30

Edit: Cửu Trùng Cát

Nhịp điệu cuộc sống chậm lại, 6 giờ mỗi sáng Cố Ninh đều rời giường, chạy bộ một tiếng đồng hồ. Ra một thân mồ hôi thì trở về nhà tắm rửa một cái, sau đó bắt đầu ăn sáng.

Lúc mới bắt đầu, thể lực của Cố Ninh theo không kịp, cô cứ vừa chạy vừa đi, cũng không bắt buộc bản thân quá sức. Chạy suốt 1 tuần, sức chịu đựng của Cố Ninh từ từ tăng lên, thời gian chạy bộ xen kẽ với thời gian đi bộ càng ngày càng dài hơn.

Người trẻ tuổi vận động nhiều rất tốt cho cơ thể, Cố Ninh chạy bộ, Thẩm Lan tự nhiên rất tán thành.

Hôm nay, Cố Ninh theo lệ thường chạy bộ trong tiểu khu, chưa chạy được mấy vòng thì cô nhận thấy có người đi theo phía sau mình, quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Hà Cảnh đang cười vô cùng rực rỡ, lộ ra một hàm răng trắng tinh.

Cố Ninh sợ run, dừng bước, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía cánh tay của Hà Cảnh, nghĩ thầm lần trước tay Hà Cảnh chảy nhiều máu như vậy, không biết bây giờ đã đỡ hơn chưa, sau ngày đó, Cố Ninh chưa từng gặp lại Hà Cảnh, nhưng trong lúc vô tình sẽ luôn nhớ tới hắn.

Nói cho cùng, cô sợ nhất là thiếu ân tình của người ta.

Hà Cảnh thấy Cố Ninh nhìn chằm chằm vào tay mình, hào phóng giơ tay lên, lắc qua lắc lại trước mặt Cố Ninh:

– “Bạn nhìn nè, không sao rồi, mình rất khỏe mạnh! Bạn không cần phải lo lắng, tuy rằng mình rất cao hứng nếu bạn lo lắng ỉn.”

Hà Cảnh nói nhiều thành quen, Cố Ninh cũng không để trong lòng mấy lời tán tỉnh của hắn. Cố Ninh cúi đầu cẩn thận nhìn vào tay Hà Cảnh.

Hai tuần qua, vết thương trên tay Hà Cảnh đã liền lại, tróc đi lớp mài, xuất hiện một lớp da mới màu hồng nhạt, chênh lệch rất lớn so với màu da vốn có của Hà Cảnh, nhưng tóm lại vẫn bình yên vô sự.

– “Chuyện lần trước, cảm ơn bạn đã giúp đỡ.”

– “Không phải bạn cảm ơn mình rồi sao? Đừng cảm ơn tới cảm ơn lui nữa... Quá khách khí a! Quan hệ giữa chúng ta, có quan trọng không!”

Cố Ninh không muốn cùng người trước mắt nói thêm gì nữa:

– “Mình phải chạy bộ, bạn cứ tự nhiên.” Nói xong, cô xoay người chạy tiếp về phía trước, Hà Cảnh cũng chạy chậm bên cạnh Cố Ninh, hai người bảo trì một khoảng cách gần.

Cố Ninh đưa mắt nhìn người bên cạnh, không nói gì, làm như chuyên tâm chạy bộ, cô biết Hà Cảnh về sau sẽ biến thành dạng người gì, nói cho đúng hơn, cô không thể nói bản thân không bị ảnh hưởng, hiện tại chuyện mà cô có thể làm, chính là không nên kết thù với Hà Cảnh, bởi vì điều này thật sự là chuyện trăm hại mà không có một lợi ích nào.

Hà Cảnh không biết Cố Ninh đang suy nghĩ những gì, nhưng có thể cùng chạy bộ với Cố Ninh, thì hắn cảm thấy trong lòng vui sướng, ngay cả không khí đều trở nên đặc biệt tươi mát.

Từ sau lần gặp gỡ đó, mỗi lần Cố Ninh chạy bộ buổi sáng, Hà Cảnh đều mang theo đầy người mồ hôi không biết từ chỗ nào chui ra, gặp nhau trên đường chạy bộ của cô, đề tài nói chuyện giữa hai người quả thật có hạn, chỉ là ngẫu nhiên đáp lời, rồi thêm vài câu thăm hỏi ít ỏi, nhưng cho dù là như vậy, Hà Cảnh vẫn rất vui vẻ như cũ.

Thân thể Hà Cảnh khoẻ mạnh, chân tay cũng dài và có cơ bắp, mỗi lần không tự chủ được tốc độ, chạy vài bước thì bỏ lại Cố Ninh ở phía sau, thẳng đến khi lấy lại tinh thần, Hà Cảnh không thấy người bên cạnh đâu, mới dậm chân chạy tại chỗ, chờ Cố Ninh chạy lên, sau đó thường xuyên lặp lại như vậy, nhưng chỉ đơn thuần là chạy bộ như vậy, cũng khiến cho Hà Cảnh cảm thấy trong lòng vô cùng ngọt ngào, làm cho hắn có

một loại ảo giác rằng Cố Ninh đang ‘đuổi theo’ hắn, hắn cảm thấy nếu có thể chạy bộ mãi như vậy, kỳ thật cũng không sai.

Chạy bộ, thế nhưng trở thành chuyện mà Hà Cảnh chờ mong mỗi tối, mặc dù để cùng chạy bộ với Cố Ninh, 5 giờ sáng hàng ngày hắn đã phải rời giường, sau đó mất hơn nửa giờ chạy bộ mới tới được chỗ Cố Ninh, bởi vì buổi sáng năm giờ, các loại giao thông công cộng như xe bus hay tàu điện ngầm cũng chưa có chuyến xuất phát,

Trời còn tờ mờ tối hắn đã bắt đầu chạy, chạy mãi đến khi trời sáng.

Năm trước trong thành phố có tổ chức đại hội thể dục thể thao cho học sinh các trường, Hà Cảnh đạt giải quán quân chạy đường dài, còn phá vỡ kỉ lục chạy của 2 năm trước, cho nên lượng vận động nhỏ mỗi buổi sáng như thế này mà nói, tự nhiên không có nghĩa lí gì.

Bởi vì chạy đường dài là ưu thế của hắn, tuy rằng thành tích thi tốt nghiệp của Hà Cảnh không đạt yêu cầu của trung học Thanh Phong, còn thiếu hơn 10 điểm nữa mới đủ điểm, nhưng hắn vẫn như cũ được xem như nhân tài môn thể dục, cho nên đặc biệt trúng tuyển.

Sau khi Hà Cảnh chạy bộ với Cố Ninh hơn một tuần lễ, một ngày nọ, sáng sớm Hà Cảnh ngoài ý muốn không thấy xuất hiện, từ đó đến nay vài ngày cũng không thấy hắn đâu nữa.

Cố Ninh đã có thói quen gặp Hà Cảnh ở nửa đường, hiện tại không nghe thấy tiếng kêu của Hà Cảnh đâu, Cố Ninh có chút không kịp thích ứng, cô nghĩ rằng chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Cố Ninh không biết phương thức liên lạc với Hà Cảnh, cũng không biết Hà Cảnh ở nơi nào, cho nên đành phải áp chế bất an trong lòng, cô tự nhủ, người như Hà Cảnh làm sao có khả năng tự dưng gặp chuyện không may chứ.

Thời gian qua thật sự rất nhanh, lập tức sắp tới ngày khai giảng, nói cho đúng hơn, là ngày học quân sự. Lúc này, cũng chưa phải chính thức khai giảng. Tất cả các tân học sinh vào ngày 1 tháng 8 đến trường học báo danh, sang ngày thứ hai thì bắt đầu kỳ hạn mười ngày học huấn luyện quân sự, sau đó là bắt đầu học bù, chính thức bắt đầu chương trình học của cấp 3.

Không ngoài dự đoán, Cố Ninh đứng trước bảng danh sách lớp, thấy được tên của Cố Huyền và La Mẫn, cả một lớp có rất ít học sinh đạt được thành tích dưới 700 điểm, thành tích của Cố Ninh dẫn đầu khá xa, mà chỉ có một mình La Mẫn, thành tích thi tốt nghiệp là 400 điểm.

Thành tích của La Mẫn trong một lớp có thành tích tốt quả là hết sức đột ngột, nếu không rõ tình huống, sẽ cho rằng trường học đánh sai điểm của La Mẫn.

Cũng không biết là vừa vận đúng dịp, hay là do hai vị kia cố ý gây nên, biểu tình trên mặt Cố Ninh vẫn bất động thanh sắc, cô nhận quần áo dành cho kỳ huấn luyện quân sự, yên ổn đứng chờ ở một bên, hai giờ chiều, đại bộ phận học sinh đều đã báo danh xong, chủ nhiệm lớp ở phòng học bắt đầu giới thiệu từng học sinh mới với nhau.

Trong lớp học có rất nhiều học sinh là từ cấp 2 liên thông lên trung học Thanh Phong, cho nên có thể nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, cũng có một phần là từ các trường khác thi vào.

Tất cả đều là học sinh 15 – 16 tuổi, rất nhiều người cho dù không biết nhau, nhưng lập tức có thể ngay thơ nói chung một đề tài, đề tài chủ yếu xoay quanh việc ngày mai bắt đầu học quân sự hoặc là kỳ nghỉ hè của mình. Mỗi một người đều có tinh thần phấn chấn và mạnh mẽ, thanh xuân tùy ý bay lên.

Cố Ninh chọn một chỗ ngồi dựa vào cửa sổ rồi ngồi xuống, lớp mới, có khoảng 7 – 8 người là bạn cùng lớp ở cấp 2, mọi người đều chào hỏi lẫn nhau, có thể làm bạn cùng lớp 6 năm âu cũng là duyên phận.

Đột nhiên, Cố Ninh ở một góc vắng vẻ của phòng học thấy được một gương mặt vô cùng quen thuộc, cô không chút do dự, từ chỗ ngồi đứng lên, lập tức đi đến đó.

Trương Giai Giai mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, tận lực giảm thấp đi sự tồn tại của mình, cô một chút cũng không muốn khiến người khác chú ý đến mình.

Cùng so sánh với sự ngăn nắp và các thanh thiếu niên xinh đẹp sạch sẽ chung quanh, Trương Giai Giai cúi đầu, thân thể cô quá mức gầy yếu giống như một học sinh tiểu học, có chút không thích hợp với hoàn cảnh xung quanh.

Đồng phục học sinh trên người Trương Giai Giai, có thể là do mặc quá lâu, cho nên quần áo bị giặt tẩy có chút mỏng, mặc lên người giống như có thể xuyên thấu, chân cô mang một đôi dép lê của nam sinh, là loại sandal màu vàng đất thường thấy nhất, rõ ràng là không vừa chân, còn thừa ra một khoảng lớn. Trương Giai Giai cố gắng lùi chân về phía sau, không muốn bị ai nhìn thấy, người chung quanh nói nói cười cười, cô lại thu mình lại ở một góc, giống như một ốc đảo cô lập trơ trọi.

Cố Ninh đi tới trước bàn Trương Giai Giai:

– “Giai Giai, bạn cũng học ở lớp này à?”

Trương Giai Giai ngẩng đầu, có chút mơ hồ nhìn Cố Ninh, trong đầu cô tìm tòi một phen, xác định người trước mắt cô chưa từng gặp bao giờ, nhưng sao người này lại biết tên cô?

Cố Ninh thấy vẻ mặt nghi hoặc của người trước mắt, lập tức kịp phản ứng, biết mới vừa rồi bản thân mình quá đường đột, đời này, Trương Giai Giai và cô vẫn là lần đầu tiên gặp mặt.

Nằm ngoài dự đoán của cô, ở một nơi hoàn toàn bất đồng với kiếp trước, và một phương thức gặp gỡ cũng hoàn toàn bất đồng.

Trương Giai Giai là người bạn tốt nhất của Cố Ninh ở kiếp trước, đối với Cố Ninh có ân tình sâu đậm. Cố Ninh nhìn người trước mắt, trong lòng trầm xuống, có loại cảm giác tối tăm chưa xót tràn ngập trong lòng.

Không biết rằng đời trước, sau khi xảy ra sự kiện kia... Trương Giai Giai sẽ thế nào? Sau khi ly hôn với Cố Xuân Sinh, Thẩm Lan và Cố Ninh đã chuyển nhà vài lần, cuối cùng chuyển đến một căn phòng nhỏ ở ngoại ô.

Trên vách tường nhà trọ trần đầy rêu xanh, tuy rằng hoàn cảnh không được tốt, nhưng rất tiện lợi cho hai mẹ con cô, một tháng sau khi hai mẹ con cô chuyển đến đó, ở bên cạnh cũng có một hộ gia đình chuyển tới.

Hôm đó Cố Ninh tan học về nhà, thì nhìn thấy một thiếu nữ gần bằng tuổi cô đứng ở hành lang vắt ga trải giường, thấy có người tiến đến, thiếu nữ vội vàng kéo ga trải giường mới vắt được một nửa đứng sát vào tường, ngượng ngùng cười cười, nhường đường cho Cố Ninh.

Thiếu nữ ngại ngùng cười cười khi đó, chính là Trương Giai Giai.

Cố Ninh nhớ rõ kiếp trước, cô và Trương Giai Giai cùng học chung một trường cấp 3, đó là một trường trung học nằm gần ngoại ô, hàng năm tỉ lệ thi đậu lên đại học cũng lác đác không được vài người, phong cách học tập tại trường học thập phần loạn thất bát tao, đúng là lộn xộn chưa từng có.

Kiếp trước thành tích của Trương Giai Giai rất tốt, điểm thi tốt nghiệp hoàn toàn có thể đậu vào trung học Thanh Phong, sở dĩ Trương Giai Giai đến học ở trường trung học gần ngoại ô kia, là vì nhà trường ở đó hứa hẹn sẽ miễn cho cô 3 năm tiền học phí trung học, mỗi tháng còn hỗ trợ cho Trương Giai Giai 150 đồng tiền sinh hoạt phí.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, Trương Giai Giai không đến học tại trung học Thanh Phong.

Cố Ninh không hiểu trong này đã xảy ra sai lầm gì? Sao không còn giống như kiếp trước? Nhưng mặc kệ xảy ra vấn đề gì, có thể ở đây nhìn thấy Trương Giai Giai, cô rất vui vẻ.

Cố Ninh hơi mím môi, cười hiền lành nói:

– “Lúc mình dò danh sách, thời điểm đến báo danh, mình đứng phía sau bạn, cho nên biết tên của bạn, bạn hảo, mình tên là Cố Ninh, về sau chúng ta là bạn cùng lớp!”

Trương Giai Giai bừng tỉnh đại ngộ, nụ cười mang theo vài phần ngại ngùng:

– “Thì ra là như vậy, bạn hảo, mình tên là Trương Giai Giai.”

– “Ai, các bạn có biết không, năm nay thủ khoa toàn thành phố học ở lớp chúng ta đó! Nghe nói là nữ sinh nha, đặc biệt giỏi! Tổng cộng 7 môn đạt 750 điểm! Còn có mấy môn gần như đạt điểm tối đa luôn!”

Người chung quanh đều dừng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng, đối với người có thực lực giỏi hơn bọn họ, đương nhiên ai cũng đều ôm lòng hiếu kỳ.

– “Thật không? Giỏi như vậy, chắc không phải người quá! Không phải là một con mọt sách tám trăm năm nhìn đời qua cặp miếng chai đó chứ!” Một nam sinh khác mang theo tai nghe, khoa trương nói.

Câu nhạo báng này khiến cho người ở chung quanh đều cười theo, trong đầu mọi người, đều sống động phác thảo ra một hình tượng ngốc nghếch mang theo cặp kính dày cộm, vùi đầu vào đọc sách.

– “Mình biết thủ khoa của thành phố đạt điểm rất cao, nhưng không biết bạn đó lại học ở lớp mình, rốt cuộc là ai vậy a, chúng ta cũng nên chào hỏi một chút, không biết hôm nay bạn ấy có tới hay không?” Không nhận được tò mò, một người khác lại nói.

– “Tới chứ sao không, chính là nữ sinh ngồi đầu tiên ở bàn cuối kia kìa, quần áo màu xanh ấy, mọt sách cái gì chứ, các bạn đừng nói bừa, bạn ấy là hoa khôi của lớp tụi mình đó!”

Một nam sinh học chung lớp ở cấp 2 với Cố Ninh không vừa lòng khi nghe mấy lời đồn bậy bạ, hào phóng thay mọi người chỉ điểm bên mê, hần nghĩ thâm, cái gì mà mọt sách, cái gì mà ngốc tử, các bạn quả thật thiếu cặn, không có mắt nhìn gì cả!

Vô số ánh mắt đồng loạt quét về phía góc phòng học, Cố Ninh sợ run, cô luôn cảm thấy có loại cảm giác đứng ngồi không yên, cô còn có loại dự cảm không tốt nữa, chậm rãi quay đầu nhìn sang bên cạnh, lập tức nhìn thấy một đôi mắt tròn vo mang theo ai oán nhìn mình chằm chằm.

Tình cảnh này...

Cố Ninh thật sự hoảng sợ, hình như cô không làm gì để bị người ta oán trách mà, phải không?

Buổi khai giảng đầu tiên, vốn dĩ Cố Ninh muốn kéo gần quan hệ với Trương Giai Giai, nhưng nghĩ tới chuyện vừa rồi, cô đành phải thôi.

Mới lần đầu tiên gặp mặt mà nhiệt tình quá mức, cũng không ổn lắm, huống hồ lá gan của Trương Giai Giai từ trước đến giờ vẫn nhỏ.

Cố Ninh có chút rầu rĩ trở về nhà, Thẩm Lan đã sớm nấu cơm xong, Thẩm Lan lấy quần áo quân sự trong tay Cố Ninh tới, cẩn thận xem xét:

– “Chất liệu vải của loại quần áo này không tốt, không thoáng mát chút nào, bất quá may mắn là không phải mặc lâu.”

Gần đây, Thẩm Lan thỉnh thoảng mới tới trông chừng cửa tiệm, bởi vì bà đã mua được một căn hộ gần trường học của Cố Ninh, tuần trước đã bắt đầu trang hoàng, Cố Ninh đưa ra không ít đề nghị trang trí phòng ốc, Thẩm Lan đều cảm thấy có thể làm, tuy rằng có hơi hiện đại một chút.

Mấy ngày nay, Thẩm Lan luôn phải đi xem xét đơn đốc tiến độ trang trí nhà cửa, bà muốn làm xong nhanh một chút, như vậy mỗi khi Cố Ninh đến trường cũng tiện lợi hơn rất nhiều.

Trừ bỏ cửa tiệm tạp hóa ở gần nhà ga, Thẩm Lan lại mở thêm chi nhánh ở địa chỉ khác, mất hai tuần, mở được hai chi nhánh, tốc độ hết sức nhanh, hai ngày thì đã trang trí xong cửa hàng, ngày thứ ba bày biện hàng hóa, ngày thứ tư lập tức khai trương.

Thẩm Lan cũng không phải là người thiếu suy nghĩ, Cố Ninh mở cửa hàng đầu tiên, chính bà dần dần đã học được cách làm ăn, tiệm đầu tiên nửa tháng kiếm được 3 vạn lợi nhuận, thành tích như vậy, cho bà sự cổ vũ rất lớn.

Thẩm Lan càng nhiệt tình mười phần, còn Cố Ninh tự nhiên là lui về tuyến sau.

Bất quá cửa hàng đồng giá như vậy, bởi vì làm ăn tốt, chung quanh lập tức sẽ có người noi theo cũng mở ra buôn bán giống như vậy, không thể tránh khỏi mất đi không ít khách hàng, Cố Ninh đã sớm nhắc nhở Thẩm Lan để ý điểm này, nếu làm ăn mà không chịu động não, trong nửa năm thì không thành vấn đề, nhưng sau ba tháng đầu mới mẻ, kim ngạch buôn bán trong tiệm sẽ đi xuống, nếu không tìm được thứ gì đặc sắc để níu chân khách hàng, nửa năm sau rất có khả năng sẽ bị các cửa hàng khác chen chân vào đánh đổ.

Lại nói đến mảnh đất lúc trước mà Cố Ninh đã đánh cược với Thẩm Lan, Thẩm Lan tình nguyện thua cuộc, hay nói đúng hơn là bà nguyện ý tin tưởng con gái mình. Bà tốn không ít tiền mới mua được mảnh đất kia. Mảnh đất đó là ở ngoại ô, hơn nữa cũng không phải một mảnh đất bằng phẳng, xen kẽ có nhiều sông ngòi, còn có mấy sườn núi nhỏ, tuy rằng vị trí địa lý và địa hình đều không tốt, nhưng bởi vì diện tích quả thật quá lớn, cho nên giá cũng khá cao.

Mảnh đất kia cứ để trống ở nơi đó cũng không phải biện pháp tốt, ngược lại Cố Ninh đề nghị với Thẩm Lan xây một nông trại, vây lại bốn phía, dù sao bên trong cũng có sẵn không ít cây ăn quả, muốn xử lý kỳ thật cũng không quá khó khăn.

Mà hiện tại điều khiến Thẩm Lan do dự là... theo như lời Cố Ninh nói, xây nông trại có thật sẽ kiếm được tiền hay không?

Thẩm Lan dùng một phần ba số tiền đang có, mới mua được mảnh đất kia, không thể nói không tiếc, hiện tại tự nhiên phải vội vàng kiếm tiền để bù vào, mở thêm hai chi nhánh, phí tổn kỳ thật rất nhanh có thể tìm về, dù sao cũng không lỗ vốn.

Hiện tại Thẩm Lan đang cân nhắc, phải làm như thế nào mới có thể giống như Cố Ninh nói, chú trọng phát triển về ý thức nhãn hiệu.

Cái gọi là ý thức nhãn hiệu, đương nhiên không chỉ là trang trí cửa tiệm, bảng hiệu, bày biện hàng hóa mà còn cả phong cách phục vụ của nhân viên, đều phải giống hệt như nhau, vậy thì đơn giản.

31. Chương 31

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh ở nhà ăn xong bữa cơm, lại cầm thêm vài thứ rồi trở về trường học.

Thời gian học quân sự, tất cả các học sinh mới đều bị cưỡng chế ở trọ trong trường, bởi vì buổi tập huấn bắt đầu từ 6 giờ sáng, khi đó trời còn chưa kịp sáng hẳn, nếu ở bên ngoài, sợ sẽ không kịp.

Đúng lúc gặp được năm năm Thiên Hi, giống như cái gì cũng đều đặc biệt long trọng, ngay cả học quân sự cũng không ngoại lệ.

Trường học dựa theo danh sách học sinh, phân ra sáu người ngủ chung một phòng. Lúc Cố Ninh đeo túi xách tiến vào, trong phòng ngủ chỉ có một mình Trương Giai Giai, giường ngủ của Trương Giai Giai nằm gần cửa sổ, lúc này cô đang ngồi trên giường đọc sách, nghe thấy có tiếng bước chân, Trương Giai Giai ngẩng đầu nhìn lên, mỉm cười rồi chào hỏi với Cố Ninh:

– “Bạn đến rồi.”

Lúc chiều vừa gặp Cố Ninh trên lớp, bởi vì chuyện xảy ra hồi xế chiều, cô đối với Cố Ninh có ấn tượng rất sâu sắc, hơn nữa Cố Ninh là người đầu tiên đến chào hỏi với cô, cô khó tránh khỏi trong lòng sinh ra ý muốn thân cận.

Cố Ninh đi tới bên cạnh Trương Giai Giai, cười hỏi:

– “Không ngại để mình ngồi lên giường của bạn chứ?”

– “Sao lại ngại, bạn cứ ngồi đi.” Nói xong vỗ vỗ xuống giường.

Cố Ninh nhìn Trương Giai Giai cầm sách trong tay, thuận miệng hỏi:

– “Hình như trường học chưa phát giáo trình mà?”

– “Ừ, mình hỏi mượn của người khác, lúc rảnh rồi thì xem trước một chút, coi như chuẩn bị trước cũng tốt.”

Cố Ninh giật mình, kiếp trước, Trương Giai Giai học tập cũng hết sức khắc khổ, điểm ấy thật sự không hề thay đổi, cô bất động thanh sắc cười nói tiếp:

– “Thái độ học tập của bạn thật nghiêm túc, về sau chúng ta cùng nhau nỗ lực nhé!”

– “Ừ, thành tích của bạn tốt như vậy, mình phải noi theo học tập bạn mới được.” Ánh mắt Trương Giai Giai cười đến híp thành một đường thẳng.

Trương Giai Giai nói lời này, không giống như những người khác, là thật tâm thật ý nghĩ sao nói vậy. Cố Ninh nghe xong phá lệ thoải mái, cười vỗ vỗ bả vai Trương Giai Giai:

– “Trường học 9 giờ rưỡi mới đóng cửa, hiện tại còn chưa đến 7 giờ, đi thôi, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút, mình có thật nhiều thứ chưa kịp mua, bạn đi theo giúp mình đi.”

Trương Giai Giai do dự một lát rồi gật gật đầu. Hai cô bé cùng ra khỏi phòng ngủ.

Từ siêu thị đi ra, trên tay mỗi người đều xách theo một túi đồ to, tất cả đều là đồ ăn vặt và một số nhu yếu phẩm thông thường của Cố Ninh, hai người vừa nói vừa cười, quan hệ được kéo lại gần hơn rất nhiều.

Ngồi ở quảng trường, Cố Ninh mở túi đồ ăn vặt, hai người vừa ăn vừa nói chuyện. Giờ phút này, Cố Ninh đang tự hỏi, làm thế nào để có thể đối xử tốt với Trương Giai Giai, mà không bị phát hiện là cố ý, cô phải suy nghĩ đến lòng tự trọng của đối phương...

Có rồi, mảnh đất vừa mua kia... không phải vừa vắng đang thiếu người quản lý sao? Cố Ninh nhớ rõ, trước kia Trương Giai Giai đã từng kể qua, cha Trương và mẹ Trương trước kia làm nghề nông ở nông thôn, sau này bởi vì đủ loại quan hệ, mới từ quê nhà chuyển đến thành phố mưu sinh.

Nghĩ tới điểm ấy, trong lòng Cố Ninh bắt đầu đưa ra chủ ý, làm như thuận miệng hỏi:

– “Hiện tại ở thành phố Z, muốn tìm một người biết trồng cây ăn quả, hiểu biết về việc trồng trọt thật là khó, phải không? Người nào có chút ý tưởng, đều vào làm ở nhà máy, cho dù là ở Cao Tân cũng khó tìm.”

Trương Giai Giai sững sốt rồi đáp:

– “Làm sao có thể như vậy được, nông dân mới không dễ tìm việc làm thì có.”

Cô và cha mẹ là từ nông thôn chuyển đến thành phố Z, cha mẹ thường xuyên phải chạy vạy ngược xuôi, tìm chút việc làm ngắn hạn để làm, nhưng vẫn rất khó tìm được công việc phù hợp, bởi vì bọn họ chỉ biết trồng trọt, cha mẹ đã làm nông dân mười mấy năm, tựa hồ đây chính là công việc của họ, đối với việc nhà nông, bọn họ rất am hiểu. Nhưng ở trong thành phố, thì lại không có chỗ áp dụng.

Rất nhiều người ở quê đều tràn vào thành thị để làm công, bọn họ bất quá chỉ là một thành viên nhỏ trong số đội quân to lớn ấy mà thôi, nhưng cha mẹ cô đã quen sống thành thật, không thể học được cách nói năng xảo biện của người khác, cũng bởi vì như vậy bọn họ mới bị mọi người xa lánh, cộng thêm cuộc sống quá khó khăn, người một nhà cô mới xa xứ đến thành phố Z.

Cái gì cũng đều không biết làm, cái gì cũng đều phải học lại từ đầu, chuyển nhà khắp nơi hơn một năm, tình huống mới có thể tốt lên một chút, xem như có yên ổn ở lại một chỗ.

Cũng bởi vì như thế, cha mẹ mới cần rảnh, đem cô đưa đến học tại trung học Thanh Phong. Bởi vì cha mẹ không muốn về sau cô lại giẫm vào vết xe đổ của bọn họ, phải khổ sở bôn ba vì không có trình độ văn hóa.

Trương Giai Giai nghĩ tới việc này, ánh mắt trở nên u ám, trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải học hành cho thật tốt, cô muốn tranh thủ giành được phần học bổng của nhà trường.

Cố Ninh cười cười:

– “Sao lại không có khả năng, mẹ mình vẫn đang tìm người đến xử lý nông trại, đầu đầu đã lâu, vẫn không có tin tức gì, nếu bạn có biết ai thích hợp thì có thể giới thiệu ỉnh, cũng không cần tìm chuyên gia về nông nghiệp, chỉ cần biết làm thì tốt rồi. Kỳ thật muốn tìm người hợp ý thật sự không dễ dàng, người khác đến thành phố Z làm công, thì trực tiếp xin vào các hãng xưởng, có ai lại đến thành phố để làm nông ở ngoại ô đâu, nếu muốn người còn trẻ tuổi, họ sẽ không chịu ở lại quản lý nông trại, còn người quá lớn tuổi, mới đến làm lại cảm thấy không yên lòng, cho nên, bạn nhất định phải giúp mình lưu ý khắp nơi một chút.”

Trương Giai Giai giật mình, công việc như vậy ngược lại rất thích hợp cho cha mẹ cô nha... Nhưng thật sự có chuyện tốt như vậy sao...?

Cố Ninh thấy Trương Giai Giai rơi vào trầm tư, trong lòng biết Trương Giai Giai đang suy nghĩ cái gì, cô cũng không nói ra, đẩy đẩy Trương Giai Giai:

- “Bạn mất hồn như thế là đang suy nghĩ gì đấy?”
- “Hả?” Trương Giai Giai lấy lại tinh thần, có chút lắp bắp đáp:
- “Không... Không nghĩ gì cả.”

Cố Ninh đứng lên:

- “Trời tối rồi, chúng ta về sớm một chút đi.”
- “Ừ.”

Lúc hai người trở lại phòng ngủ, 4 người khác cùng phòng đang ngồi nói chuyện phiếm, thấy hai người bọn họ tiến vào, đột nhiên lại im bật. Cố Ninh làm như cái gì cũng không phát hiện, đi tới chỗ của mình, dọn dẹp sắp xếp các đồ vật vừa mua cho tốt.

Vừa rồi giọng nói lớn nhất ở đây là của Chu Yến, ở cấp 2 ả và Cố Ninh cùng học chung lớp, Chu Yến là bạn tốt của La Mẫn, Cố Ninh có thể hiểu rõ, xem ra, Chu Yến đã thành công “Xúi giục” 3 người còn lại, bằng không sao lúc cô vừa bước vào phòng, bọn họ lại đột ngột im bật như vậy.

Mấy việc này so với loại cô lập mà kiếp trước cô đã từng chịu đựng, sự xa lánh lúc này quả thực không có chút ý nghĩa nào, ngược lại, Cố Ninh cảm thấy tự nhiên được thanh tịnh không có gì là không tốt.

Cố Ninh bưng thau và khăn tắm, nói với Trương Giai Giai:

- “Giai Giai, mình đi tắm đây.”
- “Ừ.” Trương Giai Giai lên tiếng đáp, dừng một chút, còn nói thêm: “Bạn tắm xong rồi thì tới lượt mình, 6 giờ sáng mai đã phải rời giường, hôm nay phải đi ngủ sớm một chút mới được.”

Điều kiện của kí túc xá ở trung học Thanh Phong rất tốt, sáu người một phòng, trong phòng có nhà tắm và WC riêng.

Nghe bên trong có tiếng nước chảy, Chu Yến cẩn thận quan sát người trước mắt, lúc còn học cấp 2, Cố Ninh luôn có vẻ ngoài lạnh lùng với người khác, sao lúc này lại cùng chơi chung với một đứa nhà quê thế kia? Buổi sáng ả bắt gặp Cố Ninh thế nhưng lại chủ động tiến đến bắt chuyện với Trương Giai Giai, ả đã cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Chu Yến rất chú ý Trương Giai Giai, ăn mặc quê mùa như vậy, làn da lại đen nhem bầm thỉu như vậy, nhìn thấy không thoải mái, một cảm giác hẹp hòi nhen nhóm trong lòng ả, giày trên chân giống như nhặt ở ngoài đường vậy! Quá quê mùa rồi! Ở đâu có người còn mặc đồng phục học sinh lên cấp 3 vậy? Là loại đồng phục xấu xí ở nông thôn nghèo nàn lạc hậu, lần đầu tiên ả nhìn thấy Trương Giai Giai, không chút nào do dự đem Trương Giai Giai quăng ra khỏi danh sách bạn cùng lớp xa hoa cao cấp của ả. Nhưng điều khiến cho Chu Yến kinh ngạc là, Cố Ninh làm sao lại trò chuyện cùng với Trương Giai Giai?

Chu Yến suy nghĩ nát óc vẫn không thể hiểu được, hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi hai người bọn họ vừa nói vừa cười đi vào, ả tạm thời không để mắt đến việc không thích Trương Giai Giai, quyết định kéo Trương Giai Giai về phe của ả mà cô lập Cố Ninh.

Chu Yến đi tới bên cạnh Trương Giai Giai, trên mặt mang theo ý cười, ánh mắt liếc qua nhà vệ sinh đang đóng cửa một chút, nói:

- “Giai Giai, vừa rồi bạn nói gì với Cố Ninh vậy?”
- “Chưa nói cái gì, mình đi mua đồ với bạn ấy thôi.”
- “Giai Giai, chúng ta cùng ở chung một phòng, có lời này mình vẫn muốn nói cho bạn biết.”

Dứt lời, Chu Yến đem những lời buổi chiều ả đã nói cho 3 người còn lại trong phòng nghe, bây giờ lại lặp lại một lần nữa, lời ít mà ý nhiều, nói xong, Chu Yến nhìn chăm chăm vào Trương Giai Giai:

– “Là vậy đó, mình sợ bạn bị cô ta lừa, cho nên trước tiên vẫn nên nói cho bạn đề phòng.”

Trương Giai Giai đối với loại chuyện này cũng không thấy có gì lạ, lúc trước cả nhà cô cũng bởi vì chịu xa lánh ở quê hương mà phải bỏ lên thành phố sinh sống, mặc kệ như thế nào, trong lớp này, Cố Ninh là người đầu tiên đến bắt chuyện với cô, ít nhất cô có thể cảm thấy được Cố Ninh đối với cô rất chân thành.

Trương Giai Giai cười cười:

– “Cám ơn bạn, mình cảm thấy Cố Ninh rất tốt, có lẽ bạn không hiểu được bạn ấy cho nên mới thấy như vậy.”

Chu Yến thấy người trước mắt uyển chuyển từ chối, có chút không xuống đài được, ả hung hăng nhìn thoáng qua Trương Giai Giai:

– “Mình học chung với cô ta 3 năm, chẳng lẽ không hiểu được cô ta bằng bạn sao? Bề ngoài làm ra bộ dáng bằng thanh ngọc khiết, sau lưng lại ngầm thông đồng hết kẻ này tới kẻ khác!”

Người trong phòng ngủ tất cả đều sửng sốt, bọn họ đều là học sinh mới, cũng có nghe Chu Yến nói Cố Ninh là dạng người gì, kỳ thật đối với Cố Ninh cũng không hiểu biết bao nhiêu, huống hồ trước đó, bọn họ luôn cảm thấy Cố Ninh nếu có thể thi được thủ khoa toàn thành phố, có lẽ sẽ không giống như những gì Chu Yến đã nói...

Lúc này bọn họ lại nghe Trương Giai Giai nói như vậy, bọn họ cảm thấy có lẽ Cố Ninh cũng không phải không dễ ở chung giống như lời Chu Yến nói, nhìn Cố Ninh và người vốn dĩ không thích đi ra ngoài như Trương Giai Giai chung đụng cũng rất tốt a... Hơn nữa, Chu Yến ở sau lưng nói xấu Cố Ninh, khiến cho bọn họ cảm thấy rất khó nghe...

Cố Ninh đi vào phòng tắm, cũng là muốn tránh đi trong chốc lát, theo như sự hiểu biết của cô về Chu Yến ở kiếp trước, chỉ cần không có mặt cô ở đó, Chu Yến nhất định sẽ thì thầm to nhỏ với Trương Giai Giai, mà đối với Trương Giai Giai, hai người đã làm bạn tốt nhiều năm như vậy, Cố Ninh tự nhiên rất hiểu tính cách của Trương Giai Giai chắc chắn Giai Giai sẽ không cùng phụ họa với những người đó.

Lúc này đây, cô sẽ không dễ dàng để cho người khác dẫn đo về mình...

Cố Ninh từ trong phòng tắm đi ra, thấy không khí trong phòng ngủ có chút xấu hổ, cô lấy khăn lau lau tóc, nói với Trương Giai Giai đang ở bên cạnh:

– “Mình tắm xong rồi, bạn cũng mau đi tắm đi.”

Dừng một chút, Cố Ninh vừa cười vừa chào hỏi với vài người còn lại trong phòng:

– “Về sau chúng ta sẽ là bạn cùng phòng, sáng sớm ngày mai 6 giờ là phải tập hợp, hôm nay chúng ta cũng nên ngủ sớm một chút, đúng rồi, mình có mua sẵn một ít hoa quả, ngày mai học quân sự đến giờ nghỉ giải lao có thể đem ra ăn vặt, mình rửa sạch rồi sẽ mang đến cho các bạn, nếu các bạn muốn ăn cũng có thể đến chỗ mình lấy nha.”

Cố Ninh nói như vậy, mấy người còn lại cũng đều ngượng ngùng không dám tiếp lời, đều là những nữ sinh mười mấy tuổi, đối với một người chưa từng quen biết, khúc mắc trong lòng có thể sâu bao nhiêu?

Hơn nữa thành tích của Cố Ninh vô cùng nổi trội xuất sắc, lúc này thái độ cũng hiền hòa dễ gần, so với cảm giác của bọn họ về Chu Yến là mười phần ưu việt hơn, kỳ thật càng có thể tranh thủ hảo cảm của người khác hơn.

Chu Yến thấy bọn họ vừa nói vừa cười, tức giận mà không biết nói sao, xử sự của ả đến cùng cũng không khéo léo đưa đẩy bằng Cố Ninh, buổi chiều lúc cùng với mấy học sinh mới ra ngoài, ả còn thề với La Mẫn, nhất định sẽ để cho Cố Ninh đẹp mặt. Không ngờ còn chưa đến mười phút, tình huống đã hoàn toàn thay đổi.

Trần Đan thấy sắc mặt Chu Yến không tốt, nhớ lại hình như Chu Yến không hợp với Cố Ninh, cho nên muốn làm người hòa giải, lúc nói chuyện không ngừng lôi kéo Chu Yến, kêu Chu Yến cũng gia nhập vào cùng nhau nói chuyện phiếm.

Sắc mặt của Chu Yến càng ngày càng lạnh, lời nói ra cũng mang ý châm biếm, hoàn toàn là châm chọc khiêu khích, vài người còn lại cũng có chút xấu hổ, còn Cố Ninh thì hoàn toàn không thèm để ý tới.

Chu Yến hừ lạnh một tiếng, tự mình nằm bò lên giường nghịch điện thoại di động, thời buổi này, cũng không phải ai cũng có thể sử dụng nổi di động, trong tay của Chu Yến là một cái điện thoại Nokia đời mới màu hồng rất nổi bật, đây là khi có kết quả thi tốt nghiệp, ả quần cha ả đòi mua cho bằng được, giá không thấp hơn 3000 đồng đâu! Lúc đi báo danh, ngay cả giáo viên cũng không nhận được mà liếc qua mấy lần!

Lúc này ả không để ý tới nhóm người Cố Ninh đang nói chuyện, tự nghịch điện thoại một mình.

Trương Giai Giai từ phòng tắm đi ra, ngần ngừ hai mươi phút, bầu không khí trong phòng ngủ hoàn toàn thay đổi với lúc đầu, cô đưa mắt nhìn Chu Yến đang nằm nghịch điện thoại, lại nhìn sang chỗ Cố Ninh.

Lúc Trương Giai Giai đưa mắt nhìn sang, Cố Ninh chớp mắt với cô vài cái, khéo môi Trương Giai Giai cong cong, cô cũng không hi vọng Cố Ninh bị xa lánh ở phòng ngủ. Hơn nữa cô cảm thấy, người bạn như Cố Ninh tốt hơn nhiều so với Chu Yến kia.

Trừ bỏ Chu Yến cầm điện thoại trong tay chơi game, những người còn lại đều vô tư đùa giỡn nói chuyện phiếm, thái độ của Trương Giai Giai rất hào phóng, so với Chu Yến buổi chiều mang theo kiêu căng ngạo mạn mời bọn họ đi uống nước thì bọn họ thích nghe Trương Giai Giai kể chuyện trước kia ở nông thôn hơn, Trương Giai Giai cũng không ngại ngừng mà kể hết, những người còn lại từ nhỏ đến lớn đều sinh sống ở thành phố, nghe Trương Giai Giai nói ban đêm ở nông thôn đom đóm đầy trời, tan học thì đến kênh rạch, mương nhỏ phía sau trường học bắt cá, bọn họ đều cảm thấy rất là mới lạ.

Nhờ có việc nói chuyện phiếm, khoảng cách giữa các thiếu nữ không tự chủ được kéo gần lại.

Sau khi di động hết pin tắt máy, Chu Yến ngẩng đầu nhìn lên, nhìn nhóm người vẫn đang vui vẻ nói chuyện như cũ, ả tức mà không biết nói sao, liền xóc chân lên, gào thét:

– “Các người có phiền hay không a! Mấy giờ rồi còn chưa đi ngủ! Nói nhiều như vậy làm gì! Tôi muốn ngủ, các người muốn nói cái gì thì ra hành lang mà nói!”

Chu Yến rống xong, kéo chăn lên đầu che mặt lại.

Kỳ thật lúc này còn chưa đến 9 giờ, ký túc xá thống nhất tắt đèn là vào 9 giờ 40, trong nháy mắt mọi người đều yên tĩnh lại, tất cả đều là thiếu nữ sần sần tuổi nhau, đột nhiên bị rống như vậy, trong lòng mỗi người đều thấy không thoải mái, ấn tượng đối với Chu Yến, tự nhiên lại kém đi một phần.

Nữ sinh lúc này luôn muốn hòa giải căng thẳng – Trần Đan dẫn đầu mở miệng, cô lấy ra từ trong ba lô của mình 6 đồng, nói:

– “Đây là buổi chiều bạn mời mình uống nước, một chén chè đậu xanh, một ly nước dưa hấu, mình nghĩ kỹ rồi, vẫn nên để mình tự bỏ tiền ra thì tương đối tốt hơn. Cảm ơn bạn.” Nói xong, cô đem tiền bỏ lên bàn trước giường của Chu Yến.

Có Trần Đan mở đầu, 2 nữ sinh còn lại, cũng đem tiền mà buổi chiều Chu Yến đã mời bọn họ uống nước trả ngược trở về. Có thể đến học tại trung học Thanh Phong, đại đa số học sinh đều có gia cảnh coi như không tệ, xê chiều hôm nay nếu không phải Chu Yến kiên trì mời khách, các cô cũng không để Chu Yến tính tiền ỉn.

Lòng tự trọng của các thiếu nữ mười mấy tuổi, không thể chịu được bị người ta chà đạp.

Chu Yến từ trong chăn vươn đầu ra nhìn, thấy tiền trên bàn mình, giật giật khéo môi, nhưng không nói một câu nào, ả trở mình, quay lưng lại không nhìn nhóm người Cố Ninh.

Trương Giai Giai thấy tình huống có chút không đúng, vội lên tiếng hoà giải:

– “Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút, sáng ngày mai phải tập hợp rất sớm, đến lúc đó, thống nhất là mình sẽ gọi các bạn rời giường nha, ai cũng không thể bởi vì lười mà đến muộn a.”

– “Giai Giai, bạn thật tốt!” Một người kinh hô.

Cố Ninh cũng cười đáp lời:

– “Giai Giai, bạn thật hiền lành a.”

– “Đương nhiên không thể tới trễ a, ngày đầu tiên chỉ tới điểm danh, phải để lại ấn tượng tốt cho huấn luyện viên chứ! Các bạn nói, huấn luyện viên của lớp chúng ta có phải là một anh lính rất đẹp trai hay không đây?”

Tắt đèn rồi, mình một câu bạn một câu, dần dần không còn tiếng động nào nữa.

Sáng hôm sau, 6 giờ thì Trương Giai Giai thức dậy, cô xuống giường, làm vệ sinh cá nhân, rồi đi đánh thức mọi người trong phòng dậy. Sáu giờ trời còn lơ mờ tối, thói quen khi ở nhà trong kỳ nghỉ hè là ngủ thẳng một giấc, khi nào muốn tỉnh thì tỉnh, khi vào học mỗi người đều có chút không thích ứng kịp, nhưng nhớ là phải đi tập hợp, cho nên cũng kỳ kèo nằm trên giường thêm một hai phút, mọi người đều thức dậy trong cơn buồn ngủ mông lung.

6 giờ sáng, Cố Ninh cũng tỉnh dậy, cô đã chạy bộ được 1 tháng, hể tới sáu giờ là rời giường đã thành đồng hồ sinh học của cô, mọi người nhanh chóng rửa mặt, đồ ăn vặt cũng đã có sẵn, cho nên không cần đến căn tin của trường học, cùng nhau lấy đồ ăn ra chia sẻ với đối phương, sữa, bánh quy, bánh mì... thứ gì cũng có, đều có thể đem ra làm bữa sáng.

Trước khi tập hợp mười lăm phút, mọi người chuẩn bị ra cửa, duy chỉ có một mình Chu Yển vẫn còn ngủ mê mết trên giường, Trương Giai Giai kêu ả đã hai lần, Chu Yển đều không chịu rời giường, bị kêu liên tục, ả không kiên nhẫn, còn tùy ý mở miệng mắng chửi người.

Cho nên lúc ra mọi người ra cửa, không có ai thèm tiếp tục gọi ả thức dậy nữa.

Thống nhất mặc quân phục, so với thể hình nhỏ bé của các học sinh thì bộ quân phục này khá là to, bất quá may mắn vẫn còn có dây lưng giữ lại, quần cũng rộng rãi thoải mái, lưng quần thì siết chặt, không đến mức sẽ tuột xuống.

Ba lớp tập hợp lại thành 1 đội, gặp huấn luyện viên xong, chuyện thứ nhất chính là điểm danh, lập tức, chủ nhiệm lớp ở một bên đôn đốc các em học sinh lớp mình thì phát hiện được Chu Yển chưa tới! Hỏi người cùng phòng với Chu Yển, chủ nhiệm lớp mới biết Chu Yển thế nhưng vẫn còn đang ngủ!

Mười lăm phút sau, chủ nhiệm lớp tự mình đem Chu Yển đang buồn ngủ mông lung từ phòng ngủ kéo tới sân tập huấn, tất cả học sinh của cả 3 lớp đang đứng nghiêm chỉnh trong hàng ngũ đều đưa mắt nhìn vị nữ sinh đặc biệt này, bởi vì ngủ quên mà đến muộn, Chu Yển trước nay vẫn luôn sĩ diện, bây giờ lại xấu hổ như vậy, toàn bộ lỗ tai đều đỏ lên, ánh mắt của ả quét qua một vòng, cuối cùng đem tầm mắt ngừng lại trên mặt Cố Ninh. Trong lòng ả tất cả đều là phẫn hận và không cam tâm, nếu không phải do Cố Ninh, hôm nay sao ả lại đến muộn chứ? Sau đó lại bị chê cười như vậy!

Ngày hôm qua sau khi bị bạn cùng phòng trả lại tiền, tuy rằng Chu Yển ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng ả lại không dễ chịu, lúc nào thì ả phải chịu ủy khuất như thế! Sau khi người trong phòng ngủ nói nói cười cười đi ngủ mất, ả lại ngủ không được, ả cho rằng lần này nghe Cố Ninh châm ngòi thổi gió xong, người trong phòng ngủ nhất định sẽ có ý kiến đối với ả.

Ả không ngờ người bị cô lập lại là chính ả, Chu Yển suy nghĩ lung tung rất lâu, không ngờ sự tình sẽ biến hóa thành như vậy, sau đó ả mất ngủ, mãi cho đến 3 giờ sáng mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, 6 giờ ngày hôm sau đương nhiên là không tài nào dậy nổi.

Chủ nhiệm lớp phê bình vài câu, rồi để cho Chu Yển trở về đội.

Giờ nghỉ giải lao giữa trưa sau buổi tập huấn, người trong phòng cùng nhau đến căn tin ăn cơm trưa, Chu Yển tự nhiên là không đi, do bất hòa với bạn cùng phòng, ả đi tìm La Mẫn và Cố Huyền.

Vừa nhìn thấy Cố Huyền và La Mẫn, Chu Yến liền lải nhải oán trách không ngừng, ả oán giận Cố Ninh dùng “Thủ đoạn”, bạn cùng phòng lại không biết phân biệt tốt xấu, còn có một kẻ quê mùa thô kệch không biết từ chỗ nào chui ra.

Biểu tình trên mặt Cố Huyền nhàn nhạt lắng nghe, cũng đôi lúc khuyên giải an ủi một vài câu, La Mẫn thì hoàn toàn bùng nổ.

Về mặt La Mẫn cảm giận, lửa cháy đổ thêm dầu nói:

– “Thật là thật quá đáng! Chỉ biết giả bộ làm người tốt! Lần này nó tuyệt đối là cố ý.”

Hai người bọn họ ở cùng một chỗ, rất có ý tứ bạn bè đồng chung chí hướng, cùng nhau quở trách nói xấu cùng một đối tượng, Cố Huyền không tham dự vào cuộc thảo luận của hai người bọn họ, chỉ là lựa chọn vào lúc thích hợp, tùy ý cho thêm một thanh củi, đổ thêm chút dầu, khiến cho lửa cháy càng ngày càng mạnh.

Đợt huấn luyện quân sự trôi qua từng ngày, mỗi ngày đều là các hạng huấn luyện khác nhau, buổi tối sau khi tập huấn xong trở về, đa số người trong phòng ngủ đều giống như cá chết, nằm lì ở trên giường, ánh mắt nhắm nghiền, ngay cả một câu than mệt cũng không buồn nói.

Nhưng cường độ này đối với Trương Giai Giai mà nói, hoàn toàn không có ý nghĩa gì, mỗi ngày cô còn có thể trèo lên kí túc xá, còn có thể đọc sách, một chút cảm giác mệt cũng không có, điều này làm ọi người chung phòng đều bất phục.

Kỳ thật, Trương Giai Giai cảm thấy chuyện này không tính là gì, vào ngày mùa, cô phải giúp làm việc trong nhà còn mệt hơn so với những buổi tập huấn thể này. Hơn nữa cô cảm thấy học quân sự quả thật chơi rất vui, kỳ thật rất thú vị a.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Trương Giai Giai không dám đem suy nghĩ này nói ra, bởi vì cô biết nếu cô để lộ, tuyệt đối sẽ khiến cho những người khác trong phòng kịch liệt phản đối!

Cố Ninh cũng hoàn hảo, cô đã tập chạy bộ lâu như vậy, kỳ thật vẫn có chút hiệu quả, ít nhất đi nghiêm một ngày, cô sẽ không thấy bắp đùi đau nhức, còn có thể ứng phó được.

Về phần những người khác thì kêu khổ không ngừng, ngoài miệng các cô oán giận như vậy thôi, nhưng vẫn rất kiên trì học tập.

Chu Yến trừ bỏ trước khi kí túc xá buổi tối tắt đèn mới trở về, sau khi vội vàng rửa mặt thì trèo lên giường nghịch di động, không nói chuyện với bất cứ một người nào trong phòng, đương nhiên, thái độ của ả như vậy, cũng không ai thích tự mình tìm ngược mà đi nói chuyện với ả.

Ngày tập huấn quân sự thứ 3, Chu Yến kêu cha mẹ ả xin giấy chứng nhận của bệnh viện, nói là thân thể ả không tốt, không thể chịu nổi ép buộc của việc tập quân sự. Cho nên xin phép cho ả về nhà nghỉ ngơi.

Mọi người trong phòng ngược lại không có bao nhiêu cảm xúc, kỳ lạ là còn cảm thấy thực sự được thanh tịnh, tính cách của Chu Yến, cho dù ở trong phòng ngủ không nói lời nào, nhưng mỗi ngày đều vác về mặt lăm lăm như có thâm thù đại hận, khiến ọi người cảm thấy không thoải mái, cảm thấy vô cùng chán ghét ả.

Ngày thứ 6 học quân sự, buổi sáng sau khi huấn luyện xong, huấn luyện viên tuyên bố buổi chiều được nghỉ nửa ngày, vừa mới dứt lời, lập tức tất cả các học sinh đều hưng phấn, trên mặt tràn đầy vui sướng giống như được sống sót sau tai nạn.

Vui sướng như vậy, khiến ồi một huấn luyện viên ở đây có chút buồn bực. Vốn dĩ bọn họ cũng được nghỉ nửa ngày, nhưng buổi chiều tất cả các huấn luyện viên đột nhiên bị gọi trở về hợp ở quân khu, hôm nay lại đúng vào Chủ Nhật, bọn họ chẳng được nghỉ ngày nào.

Cố Ninh về ký túc xá, thứ gì cũng không lấy liền vội vã trở về nhà, chờ đến lúc cô tới cổng trường mới phát hiện, bộ đồng phục quân sự còn chưa thay ra, bất quá cũng không cảm thấy kỳ quái bao nhiêu, rất nhiều học sinh cũng trực tiếp mặc quần áo này về nhà.

Một người mặc như vậy khẳng định là hơi kỳ quái, nhưng nếu tập thể đều mặc như vậy thì cũng cảm thấy không có gì lạ.

Cố Ninh cũng lười thay đổi, cô cầm áo khoác ngoài trên tay, chuẩn bị cứ như vậy mà về nhà, về đến nhà lại giặt bằng máy giặt, sáng sớm ngày mai cũng có quần áo mặc về đây.

– “Ồ bên kia có người đang đánh nhau, một đám người đánh một người! Người bị đánh hình như là học sinh đấy! Cả người đều là máu!”

Cố Ninh mới vừa ra khỏi cổng trường không bao xa, thì nghe thấy cuộc đối thoại của hai người đang đi tới.

Cô nhú nhú mào, dừng chân đứng lại, lựa chọn đi một con đường khác. Cô cũng không thể không tự lượng sức mình đi xen vào việc của người khác, cho nên cứ tận lực tránh đi những phiền toái là tốt nhất. Đi về phía trước hơn mười mét, có một buồng điện thoại công cộng, Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại, cầm ống nghe lên, quay số:

– “Alô, phía sau trường trung học Thanh Phong có đánh nhau.” Dừng một chút, Cố Ninh lại bổ sung thêm: “Là xã hội đen gây chuyện với học sinh trường Thanh Phong, đánh nhau rất ác liệt, hi vọng các anh lập tức phái người đến đây.”

Giọng Cố Ninh lạnh lùng, nói chuyện trật tự rõ ràng, không giống nói đùa, viên cảnh sát tiếp điện thoại còn chưa kịp xác minh lại, đã lập tức tiếp lời:

– “Được, chúng tôi lập tức phái người tới ngay.”

Cố Ninh buông ống nghe, những gì cô có thể làm được, cũng chỉ có bao nhiêu đó.

Cố Ninh ra khỏi buồng điện thoại không được vài bước, bỗng nhiên trước mặt cô có một người chạy đến, Cố Ninh bị người nọ đụng mạnh vào, lão đảo lùi vài bước, lúc đứng vững nhìn kỹ lại, vùng đầu và mặt của người trước mắt toàn là máu, nhưng cô vẫn nhận ra được người này.

Đôi mắt Hà Cảnh hằn lên những tơ máu, một thân đầy sát khí, lúc nhận ra bản thân hằn đã đụng trúng vào Cố Ninh thì ngăn người, hấn cười lộ ra hai hàm răng trắng tinh, lung tung lau vết máu trên mặt, hấn vừa nói vừa cười:

– “Sao bạn lại ở đây? Bạn mau đi nhanh đi, chỗ này không an toàn!”

Hà Cảnh vừa dứt lời, phía sau truyền đến tiếng bước chân chạy rầm rầm.

Cố Ninh không kịp suy nghĩ nhiều, đem áo khoác rần ri trên tay mình khoác lên người Hà Cảnh rồi kéo tay hấn, nói:

– “Bạn đi theo mình!”

Chỗ này cách cổng trường Thanh Phong không xa, đi bộ mất khoảng 3 phút. Cố Ninh lôi kéo tay Hà Cảnh một đường chạy thẳng tới đó. Bảo vệ ở cửa nhìn hai người mặc quần áo quân sự, xé chiều hôm nay lại được nghỉ, cho nên không tiến lên ngăn cản mà cứ như vậy cho qua.

Cố Ninh đưa Hà Cảnh đến phía sau trường chỗ khoa tổng hợp thì ngừng lại, cảm ơn trời đất, những người đó không có đuổi theo. Tim cô đập mạnh đến nỗi không khống chế được, cô cảm thấy trái tim mình giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, đây là lần đầu tiên cô chạy nhanh như vậy, nghe thấy tiếng la hét bảo ngừng lại của những người đó, cô cũng không kịp suy nghĩ nhiều mà bỏ chạy bằng tốc độ nhanh nhất có thể!

May mắn cô có kinh nghiệm chạy bộ mỗi sáng một tháng, bằng không tuyệt đối không thể chạy nhanh được như vậy.

Hà Cảnh kinh ngạc nhìn người trước mắt, trong đầu hấn vô cùng hỗn loạn, mấy vết thương trên người hấn bây giờ không còn chảy máu nữa, hấn cứ như vậy lẳng lặng nhìn Cố Ninh đứng bên cạnh nhú mi ra chiều suy nghĩ.

Lúc này đây, nói sao cũng thấy không đúng, hấn phát hiện tất cả những lời mà hấn muốn nói đều bị mắc nghẹn nơi cổ họng.

Sau khi Cố Ninh bình tĩnh trở lại, dò xét nhìn người bên cạnh:

– “Miệng vết thương của bạn cần phải băng bó, là mình báo cảnh sát, cảnh sát đến đây, những người đó cũng không dám dừng lại ở xung quanh đây đâu, không bao lâu nữa chắc sẽ rời khỏi.”

– “Ừ.” Từ trong khoang mũi phát ra một âm tiết rất nhỏ.

Lúc này đại đa số học sinh trong trường đều trở về nhà hoặc kí túc xá, người đi qua đi lại cũng không nhiều, Hà Cảnh đến nhà vệ sinh sửa soạn lại bản thân một chút, ít nhất về ngoài thoát nhìn cũng sẽ không gây cho người ta cảm giác sợ hãi.

Hai người đợi hơn nửa tiếng, mới từ trường học đi ra, những người đó quả nhiên không còn thấy nữa.

Hà Cảnh đứng vững bước chân:

– “Hôm nay cảm ơn bạn.” Dừng một chút, Hà Cảnh vẫn đem sự thắc mắc từ nãy đến giờ trong đầu mình nói ra: “Vì sao vừa rồi bạn lại giúp mình?”

Hà Cảnh biết Cố Ninh có trái tim vô cùng sắt đá, bằng không trong suốt cấp 2 cũng sẽ không lạnh nhạt, không thêm để ý đến hắn, bất quá hắn thích Cố Ninh như vậy! Dù cho có ra sao vẫn nhìn rất thuận mắt!

Nhưng hắn không ngờ, vừa rồi trong tình huống như vậy, Cố Ninh không chút do dự mà ra tay giúp hắn...

Hơn nữa tình hình bây giờ, không thể không nói, Cố Ninh thật sự quá bình tĩnh...

Cố Ninh sững sốt một lúc, biểu tình nhàn nhạt hỏi ngược lại:

– “Mình không thể giúp bạn sao?”

– “Hả?” Vấn đề này rõ ràng là làm khó Hà Cảnh, cho nên hắn vội vàng trả lời: “Không có, mình không có ý đó.”

Cố Ninh quan sát Hà Cảnh từ đầu đến chân, liếc mắt nhìn hắn rồi nói:

– “Bạn vẫn nên nhanh chóng đi xử lý miệng vết thương đi, đừng nói gì nữa.” Dừng một chút, Cố Ninh nhớ tới việc xảy ra với Hà Cảnh ở kiếp trước, ma xui quỷ khiến thế nào lại buột miệng: “Về sau bạn nên ít đi đánh nhau với người ta đi, tận lực cố gắng đừng đem vũ lực ra giải quyết vấn đề, ừ, ý của mình là, hi vọng bạn có thể thân thiện với người khác một chút.”

Hà Cảnh ngẩn ra, ánh mắt bỗng dưng trở nên lạnh lẽo thâm trầm:

– “Người khác không chọc mình, tự nhiên mình cũng sẽ không đến chọc hắn, người khác khi dễ mình, mình sẽ không buông tha cho bất cứ một người nào.” Dừng một chút, Hà Cảnh cảm thấy ở trước mặt Cố Ninh, hắn không nên nói mấy thứ này, lập tức giọng điệu trở nên mềm mại hơn: “Bạn yên tâm, bạn đã nói như vậy, mình nhất định sẽ ghi tạc trong lòng, mình cũng không phải phần tử bạo lực a.”

Cố Ninh cười cười:

– “Ừ, vậy thì tốt.”

Thời gian cứ như vậy trôi qua, lại hết một tiếng nữa, lúc này đã là hoàng hôn, chân trời là một mảnh rắng chiều đỏ rực, phá lệ sáng lóa.

– “Mình phải về nhà, bạn cũng nhanh đến bệnh viện đi.”

– “Ừ.”

Cố Ninh đi về hướng trạm xe bus, trước khi cô lên xe, quay đầu lại liếc nhìn thân ảnh ở phía sau. Kỳ thật chính cô cũng không biết vì sao vừa rồi cô lại có được dũng khí lớn như vậy.

Chờ sau khi xe bus biến mất ở chỗ rẽ, Hà Cảnh mới thu hồi tầm mắt, hắn cúi đầu đi ngược về phía bên trái, đi một lát mới phát hiện, trên người của hắn vẫn còn mặc áo khoác của Cố Ninh, áo khoác rằn ri màu xanh lá đậm, trên vạt áo còn dính một ít vết máu khô của hắn.

Chiếc áo này mặc trên người Cố Ninh có vẻ là một chiếc áo khoác rằn ri hơi lớn, nhưng mặc trên người Hà Cảnh, kỳ thật có chút nhỏ, tay áo bị rút ngắn đi một khúc. Khóe môi Hà Cảnh trở nên nhu hòa, hắn cởi áo khoác, cẩn thận gấp lại, sau đó cầm trên tay mình.

Chiếc áo này, về sau nếu có cơ hội hẳn nhất định sẽ trả lại cho Cố Ninh, hôm nay hẳn xem như tìm được đường sống trong chỗ chết, chỉ là thành phố Z này hẳn không thể ở lại nữa...

Hà Cảnh hít sâu một hơi, tham lam ngửi lấy mùi vị còn vương lại trên áo khoác, trên đó còn dày đặc một mùi máu tươi, một ngày nào đó, hẳn sẽ trở lại... mang theo một thân ngay ngắn, sạch sẽ và chính tề mà trở lại.

Cố Ninh về đến nhà mới phát hiện hai tay mình trống trơn, áo khoác của cô vẫn còn ở chỗ Hà Cảnh, cô quên không lấy về! Cố Ninh nhú nhú mày, ngày mai cô chỉ có thể đến chỗ hậu cần, xem còn có dư lại chiếc áo khoác nào không, nếu không thì phải tự mình bỏ tiền ra mua một cái.

Nhớ đến chuyện xảy ra hồi xế chiều, trong lòng Cố Ninh có chút sợ hãi, lúc ấy không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô cứ nhiên dám nói ra mấy lời như vậy với Hà Cảnh. Nhưng thật lòng mà nói, đúng là cô không muốn nhìn thấy Hà Cảnh phải ngồi tù. Kiếp trước hai người không xuất hiện cùng một chỗ, cho nên đối phương có ra sao, cũng không có liên quan tới cô, nhưng hiện tại không còn giống như vậy nữa, trong lòng Cố Ninh biết, bản tính thật của Hà Cảnh vốn không xấu.

Trong ngục giam nơi đó, giống như một phòng nhuộm lớn, có quá nhiều phức tạp và vô số điều đen tối, cho nên quả thật cô không muốn chứng kiến Hà Cảnh phải đi vào đó, cho dù con người có kiên cường, có định lực tốt như thế nào, nhưng khi đi vào chỗ như vậy, chỉ sợ không thể nào không bị lây nhiễm.

Cố Ninh ở trong lòng thở dài một tiếng, nhớ tới đủ loại chuyện ở kiếp trước, thế nhưng cô có loại cảm giác cuộc đời phù du như một giấc mộng.

Thẩm Lan thấy Cố Ninh cúi gằm mặt nhìn vào chén cơm, một bộ dáng có điều không yên lòng, bà mở miệng hỏi:

– “Ninh Ninh, sao con không ăn cơm, có phải đồ ăn không hợp khẩu vị hay không? Hay con có tâm sự gì?”

Cố Ninh từ trong u mê tỉnh ra:

– “Cơm nhà đương nhiên ăn ngon hơn so với đồ ăn trong căn tin của trường rồi! Con đang suy nghĩ một vài chuyện linh tinh thôi.”

Thẩm Lan cười cười:

– “Nếu như vậy con ăn nhiều hơn chút đi, nhìn xem, học quân sự mới vài này con đã gầy mất một vòng rồi, ông ngoại con mà biết lại đau lòng cho coi, rồi ở trước mặt mẹ sẽ cần nhằn không ngừng.”

– “Vâng.” Cố Ninh cúi đầu ăn mấy miếng cơm, lại hỏi Thẩm Lan:

– “Mẹ, mảnh đất ở ngoại ô mẹ tìm được người xử lý chưa? Con thấy bên trong có không ít cây ăn quả, nếu cứ để hoang như vậy, có chút đáng tiếc.”

Thẩm Lan ngẩn ra, rồi nở nụ cười:

– “Hài tử ngốc, mẹ còn tưởng vừa rồi con suy nghĩ cái gì, sao lúc ăn cơm còn để ý mấy chuyện này làm gì, không hảo hảo ăn cơm đi?”

Thẩm Lan hiểu lầm, Cố Ninh cũng lười giải thích, cười hì hì, nói khoác mà không biết ngượng miệng:

– “Con đương nhiên phải lo lắng rồi, còn phải vô cùng lo lắng nữa đấy, mẹ, ngược lại con biết người rất thích hợp để xử lý việc của trang trại, nếu không hay là con mời bọn họ đến nhé.”

Thẩm Lan sờ sờ đầu Cố Ninh, suy đi nghĩ lại rồi nói:

– “Không thể nói mời là mời người ta ngay được, trước tiên để mẹ gặp bọn họ đã.”

32. Chương 32

Edit: Cửu Trùng Cát

Ban công tác hậu cần của trường học không còn áo khoác rằn ri dành cho học viên học quân sự, ngược lại là chủ nhiệm lớp của Cố Ninh lấy quần áo cháu gái mình khẩn cấp đưa cho Cố Ninh mượn.

Cố Ninh liên tục nói lời cảm ơn, nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng không có áo khoác rằn ri cũng không có gì, nhưng ở giữa một đám học sinh mới đông như vậy mà một mình cô lại mặc thường phục, thực sự rất có cảm giác hạc trong bầy gà.

Một buổi sáng đá chân đi nghiêm, sau khi học xong, mấy thiếu nữ cùng phòng ngủ vừa nói vừa cười đi đến căn tin, lúc này căn tin rất đông người, mọi người đều mặc quần áo học quân sự, phảng phất thấy mình giống như lạc giữa rừng rậm vậy. Nhưng không thấy mát mẻ.

Vài người vừa ăn vừa nói cười, trừ bỏ Trương Giai Giai và Cố Ninh, ba người còn lại chỉ qua loa tùy tiện ăn mấy miếng đã buông đũa. Sáng hôm nay từ nhà trở về trường học, mọi người đều mang theo không ít thức ăn ngon gì đó, đương nhiên muốn để bụng trống một chút rồi.

Ăn cơm xong, một đám người cùng nhau trở về ký túc xá, mọi người đều đem đồ vật ra chia sẻ với nhau, vừa ăn vừa nói chuyện huyền thuyên. Nội dung của cuộc trò chuyện đương nhiên xoay quanh vấn đề đêm qua về nhà, làm thế nào để bổ sung lại sức lực sau khi học quân sự.

Trần Đan đem bịch khoai tây chiên nhét vào trong ngực Trương Giai Giai, cười hì hì nói,

– “Giai Giai, bạn ăn nhiều một chút đi, vài ngày nay nhờ có bạn dậy sớm gọi bọn mình rời giường, cảm ơn bạn.”

Trương Giai Giai cười cười:

– “Các bạn đó, cơm không hảo hảo ăn, mỗi ngày đều lấy mấy thứ này ra lấp bụng, mấy thứ này không có dinh dưỡng gì...”

– “Ai nha, Giai Giai, sao bạn giống như mẹ mình vậy a! Nhanh qua đây ném thử xem, đây là chocolate mà cậu mình mang từ nước ngoài về đó! Ăn rất ngon!” Một người khác cắt đứt lời của Trương Giai Giai, động tác nhanh chóng nhét một viên chocolate vào miệng Trương Giai Giai.

Trương Giai Giai rút cuộc phải im lặng. Tất cả mọi người đều cười.

Kế hoạch hóa gia đình đã được thi hành mười mấy năm qua, rất nhiều gia đình đều chỉ có 1 con, ở nhà cũng chỉ có một mình mà không có anh chị em. Lần này là lần đầu tiên ném thử cuộc sống tập thể, trong một gian phòng có nhiều người ở chung như vậy, ban ngày tập quân sự hay buổi tối đi ngủ, lúc nào cũng ở cùng một chỗ, đại đa số người đều có cảm giác rất mới mẻ.

Bởi vì chuyện của Chu Yến, mỗi người trong phòng đều đánh hồi chuông cảnh báo, trong lòng dù không muốn, nhưng mọi người đều biết nhượng bộ một bước, toàn là những thiếu nữ sần sần tuổi nhau, cứ như vậy, ngược lại chung đụng càng thêm hòa hợp.

Vài người nói đùa náo loạn, lúc này, cửa phòng đột nhiên bị một lực lớn đá văng ra, phát ra một tiếng vang không nhỏ. Mọi người đều quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng. Chu Yến mang theo biểu tình không vui đi vào, phía sau cửa ả, còn có thêm hai người, là La Mẫn và Cố Huyền. Chu Yến đi tới trước mặt Cố Ninh, hừ lạnh một tiếng, giọng điệu không mấy thân thiện nói:

– “Cố Ninh, không ngờ cô rất có bản lĩnh, đem người cả phòng đổ dành đến mức bọn họ phải xoay quanh cô a, thật sự không sai a.”

Cố Ninh không nói chuyện, ngược lại là Trần Đan ở một bên mở miệng nói trước:

– “Chu Yến, cô nói như vậy là có ý gì, cái gì gọi là đổ dành đến mức khiến bọn tôi phải xoay quanh? Bọn tôi không giống như cô nghĩ, có thể dễ đổ như vậy, tùy tiện cho chút đồ ăn là được.”

Những lời này, là đang châm chọc Chu Yến ngay từ đầu đã mời khách.

Chu Yến bị chặn một câu, sắc mặt càng thêm khó coi. Lúc này ả về đây, là muốn dọn phòng ngủ. Chu Yến cảm thấy bản thân rốt cuộc không thể chịu nổi khi phải ở trong căn phòng này nữa, ả khinh thường ở chung với những kẻ thiển cận, hơn nữa còn cùng kẻ dối trá ở chung trong một căn phòng, ả thấy vô cùng khó chịu.

Còn 3 ngày nữa thì kỳ tập huấn sẽ kết thúc, đến lúc đó thì ả có thể giải phóng. Nghĩ đến đây, Chu Yến cảm thấy chủ nhiệm lớp ở trung học mới này thật quá phiền phức, rõ ràng ả đã nhờ mẹ ả làm giả giấy chứng nhận của bệnh viện, cô giáo kia thế nhưng còn gọi điện thoại đến nhà ả, nói chuyện với cha mẹ ả, cho dù ả không thể tham gia huấn luyện, cũng có thể ngồi ở một bên nhìn, mỗi ngày lúc điểm danh tập hợp hoặc giải tán ả phải có mặt, hơn nữa nhất định bắt ả kiên trì, làm hại ả bởi vì chuyện này, bị người trong nhà mắng ột trận.

Nếu không phải như vậy, ả cũng sẽ không hạ thấp thân phận trở về cái phòng ngủ này. Chu Yến không phản ứng với lời nói của Trần Đan, ả vươn tay về phía giường, chỗ gối nằm của ả, sờ soạng trái phải một chút, đột nhiên sắc mặt ả thay đổi.

Chu Yến lập tức lật gối nằm của ả lên, sau đó nhanh chóng tốc hết chăn đệm trên giường, ngay cả sợi bông cũng bị ả lật lên kiểm tra. Trên giường biến thành một đồng hỗn loạn, sau khi Chu Yến sững sốt hơn mười giây, quay đầu nhìn lại. Ánh mắt của ả đảo quanh một vòng về phía toàn bộ người trong phòng.

– “Không thấy di động của tôi, các người ai trộm đồ của tôi?”

Tất cả mọi người đều ngẩn ra. Cố Ninh cất tiếng nhàn nhạt:

– “Bọn tôi không biết cô sẽ trở lại, cũng không biết cô cất điện thoại ở chỗ nào, càng không ai tới gần giường của cô, cơm có thể ăn bậy nhưng nói thì không thể nói lung tung được.”

– “Lúc tôi đi ra ngoài đã khóa cửa phòng, cả cái phòng ngủ này chỉ có mấy người các người có chìa khóa, không phải là các người lấy thì có thể là ai, tôi mặc kệ trong các người ai là kẻ lấy trộm di động của tôi, thức thời thì lập tức giao ra đây, bằng không tôi sẽ báo lên ban giám hiệu của trường học, đến lúc đó cũng đừng nói tôi không nể mặt, bêu xấu thanh danh của tên trộm kia! Bị trường học khai trừ!”

Chuyện cho tới nước này, Chu Yến cũng có chút nóng nảy, di động đó là ả phải năn nỉ rất lâu, mới năn nỉ được cha ả mua cho ả, bởi vì thành tích thi tốt nghiệp của ả cũng khá tốt. Nếu di động bị mất, khẳng định là cha ả chẳng những sẽ trách cứ ả, về sau cũng đừng nghĩ đòi một cái di động mới, di động này, mới mua còn chưa đến một tuần!

Hôm nay, 9 giờ thì Chu Yến tới trường học, khi đó tất cả mọi người đều đang ở sân học quân sự, ả lập tức đi vào phòng ngủ, nằm ở trên giường chơi di động một lát, không sai biệt lắm đến khoảng mười giờ, ả muốn đi ăn cơm trưa, cho nên tùy tiện nhét di động xuống dưới gối nằm, không có mang theo ra căn tin.

Chu Yến không ngờ, ăn một bữa cơm rồi trở lại, thế nhưng di động dưới gối không cánh mà bay.

– “Thật là bỉ ổi đê tiện mà, ở trong phòng ngủ cũng bị trộm đồ!” Chu Yến cắn răng nói thêm.

Chu Yến một mực chắc chắn là bị người cùng phòng lấy đi, nhưng người trong phòng ngủ không ai đồng ý với lối suy nghĩ này. Sáng hôm nay sau khi từ nhà đến trường, các cô là cùng nhau rời khỏi phòng ngủ kí túc xá, đi đến sân tập huấn từ rất sớm. Từ căn tin trở về, lại cùng nhau vào phòng, căn bản mọi người chưa từng tách ra, nói cách khác, ai trong phòng cũng đều không có thời gian gây án. Hơn nữa, trong phòng ngủ ai cũng không biết vừa rồi Chu Yến có trở lại a.

– “Chu Yến, bạn thử nghĩ cho kỹ xem, có phải bạn nhầm lẫn chỗ bạn cất di động hay không a, bọn mình quả thật không nhìn thấy di động của bạn.” Trương Lan mở miệng nói.

– “Không có khả năng, chắc chắn tôi để dưới gối nằm, nhất định là các người ăn trộm, không ai thừa nhận đúng không, tốt lắm, tôi muốn lục soát đồ của các người! Di động nhất định vẫn còn trong phòng này, thời gian ngắn vậy, tên trộm kia không có khả năng cầm điện thoại của tôi mang ra ngoài!”

Chu Yến muốn lục soát phòng ngủ, tất cả mọi người đều không bằng lòng, sự thật đặt ra trước mắt, rõ ràng không phải người trong phòng lấy trộm, không có một chứng cứ nào, Chu Yến dựa vào cái gì nói lục thì lục chứ, cảnh sát muốn lục soát kiểm tra gì đó, còn phải trưng ra lệnh điều tra đấy!

Trần Đan âm trầm nói:

– “Cô nói lục thì lục à? Di động của cô mất, cũng là tự cô nói, bọn tôi làm sao biết cô có mất thật hay không? Cô còn mang theo hai người khác, xem ra là có chuẩn bị mà đến, ai biết chủ ý trong đầu cô là gì chứ?”

Chu Yến sững sờ:

– “Hai người đó đến giúp tôi chuyển mấy thứ, cô nói vậy là có ý gì?”

– “Không có ý gì, chỉ cảm thấy cô rất ép buộc thôi.”

Vài người nghe Chu Yến nói chuyện, một câu rồi lại một câu “Trộm” này “Trộm” nọ, bị người ta hoài nghi như vậy, ai cũng đều cảm thấy tức giận.

– “Di động của cô mất, liên quan gì đến bọn tôi chứ, dựa vào cái gì để cho cô lục soát?”

– “Đúng vậy, chính mình mất di động, còn muốn kéo đến trên người bọn tôi, chẳng lẽ cô tìm không thấy, còn muốn đòi bọn tôi bồi thường cho cô à? Thật buồn cười!” Về mặt Trương Giai Giai dửng dưng.

Chu Yến bị vài người cô một câu tôi một câu nói, tức giận đến có chút hồ đồ, ánh mắt của ả lại nhìn quét qua một vòng toàn bộ người có mặt ở đây, cuối cùng đem tầm mắt như ngừng lại trên người Trương Giai Giai.

Không khí giữa hai bên đang giương cung bạt kiếm, khí thế kiêu ngạo, còn Trương Giai Giai vẫn đứng yên ở một bên, không lên tiếng. Chu Yến đi tới trước mặt Trương Giai Giai, ánh mắt u ám:

– “Có phải là cô trộm di động của tôi hay không, hôm đó lúc tôi chơi di động, cô luôn nhìn chằm chằm về phía tôi.”

Trương Giai Giai lui về phía sau nửa bước, nói:

– “Mình...mình không có lấy di động của bạn a.”

– “Nếu cô nói không có trộm, vậy tôi muốn lục soát đồ của cô!” Chu Yến vừa nói chuyện, vừa kéo chiếc túi đặt ở đầu giường của Trương Giai Giai một phen.

Trương Giai Giai vừa mới lấy ra thứ gì đó trong túi, khóa kéo vẫn đang mở, bị Chu Yến kéo như vậy, toàn bộ đồ vật bên trong đều rơi xuống đất. “Lộp bộp” một tiếng, đồ vật rơi vãi tán loạn, bên trong chỉ có một ít tiền lẻ và sách vở, còn có mấy bộ quần áo.

Cố Ninh đoạt lấy chiếc túi từ trong tay Chu Yến:

– “Cô thật quá đáng!”

Trần Đan cũng nổi giận:

– “Chu Yến, cô đừng khi dễ người khác, chọn quả hồng mềm để nắn bóp có phải không? Phòng ngủ của bọn tôi không chào đón cô! Cô mau đi ra ngoài đi!”

Lúc này, Chu Yến rơi vào tình huống đâm lao phải theo lao, ánh mắt của ả gắt gao nhìn chằm chằm vào Trương Giai Giai, gào thét:

– “Cô nói mau, nhất định là cô trộm di động của tôi, bằng không còn ai vào đây? Ăn mặc cổ hủ nghèo nàn như vậy, nhất định là chương mắt người khác sống tốt, đã sớm lên kế hoạch rồi.”

Trương Giai Giai chết sững, tay gắt gao nắm chặt góc áo, nghẹn khuất đỏ mặt, nhưng ánh mắt lại không tránh không né:

– “Không phải mình lấy mà! Mình làm gì muốn lấy di động của bạn chứ! Bạn dựa vào cái gì nói xấu mình!”

Cố Ninh nhặt lên toàn bộ đồ bị rơi dưới đất, bỏ vào trong túi, ánh mắt lạnh lùng:

– “Ngậm máu phun người, vu khống cũng chính là hãm hại, hôm nay ba người các cô đã tới đây, hay là đi tìm giáo viên phụ trách báo cáo chuyện này đi, thế nào?”

Ngậm máu phun người, nghe được bốn chữ này, trong lòng Cố Huyền lạnh lùng, không có người nào có thể hiểu rõ Cố Ninh hơn so với ả, từ việc mẹ ả – Dương Mộng Đình bị nắm giữ chứng cứ chửi rửa mẹ con Thẩm Lan về sau, thì ả biết tâm tư của Cố Ninh quá mức thâm trầm.

Ả tiến lên kéo tay Chu Yến, cứ náo loạn như vậy, cũng chẳng có kết quả gì tốt, cứng đối cứng, bọn ả cũng không chiếm được đạo lý, ả có chút hối hận vừa rồi đã đi theo Chu Yến đến đây.

Cố Huyền mở miệng khuyên lơn:

– “Chu Yến, thôi dừng ở đây đi, chúng ta đến phòng an ninh báo cáo để họ đến xử lý chuyện này.”

La Mẫn vừa nghe, nhưng ả không muốn buông tha ấy người Cố Ninh, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của Cố Huyền, ngoan cố nói:

– “Cố Ninh, mày có ý gì, uy hiếp bọn tao sao? Nếu chưa từng làm, dựa vào cái gì không cho Chu Yến lục soát, có phải mày thấy chột dạ hay không, di động của Chu Yến chẳng lẽ là mày lấy?”

Dừng một lát, La Mẫn quay đầu lại, lửa cháy đỏ thêm dầu nói với Chu Yến:

– “Di động của bạn mất, là mất ở đây, bọn nó đều bị tình nghi! Nói không chừng bọn nó hợp tác lấy đồ của bạn đó!”

Động tĩnh trong phòng ngủ lớn như vậy, người đến người đi lúc nào cũng ngang qua đó, có không ít người đến vây xem, giáo viên phụ trách phòng trực ban đi lên, gạt đám người đang vây xung quanh ra, hỏi:

– “Xảy ra chuyện gì?”

– “Thưa cô, em mất đồ, là mất di động! Nokia đời mới, em vừa mua đến ba ngàn đồng đấy!” Chu Yến vội vàng nói.

Giáo viên trực ban sững sốt:

– “Vừa rồi đã có mấy phòng ngủ báo mất trộm, đều tập trung ở lầu hai, hiện tại phòng an ninh của trường học đang kiểm tra, bảo an thấy được mặt của tên trộm, hẳn là lập tức có thể tìm thấy kẻ trộm. Theo phỏng đoán, tên trộm này là từ ống dẫn cống thoát nước trèo lên, phòng ngủ nào không đóng cửa sổ, tên trộm sẽ từ đó mà chui vào, vừa rồi cô vừa thống kê xong, mấy phòng ngủ tổng cộng mất bốn năm trăm đồng. Vừa rồi phòng ngủ của các em không có người, cũng không thấy ai báo là mất thứ gì, cho nên cô chưa thống kê.”

Giáo viên trực ban cũng thật bất ngờ, di động hơn ba ngàn, mắc tiền như vậy ngay cả cô cũng không dám mua, cho nên tốt hơn là nên trấn an Chu Yến vài câu. Tuy rằng trung học Thanh Phong có không ít học sinh gia thế giàu có, nhưng người dùng di động mắc tiền như vậy, vẫn là rất ít.

Giáo viên trực ban vừa dứt lời, vài người nhìn về phía cửa sổ buồng vệ sinh xem qua, quả nhiên cửa sổ không có đóng, chân tướng vừa nhìn là hiểu ngay. Trần Đan lạnh lùng cười cười:

– “Hiện tại biết không phải bọn tôi lấy, mà cô lại tùy tiện lục túi của người khác, chẳng lẽ không cần giải thích sao?”

Chu Yến bị quãng một câu ghen hòng, trong ánh mắt nghi ngờ của bốn phía, ả một câu cũng chưa nói, lập tức chạy ra ngoài.

Cố Huyền sững sốt, nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên thái độ thành khẩn nói với Trương Giai Giai đang ở một bên:

– “Chuyện vừa rồi, mình thay mặt Chu Yến nói lời xin lỗi với bạn, lúc này bạn ấy cũng do nóng nảy, kỳ thật không phải bạn ấy cố ý đâu.”

Trương Giai Giai gật gật đầu, cô cũng không muốn nhiều lời.

La Mẫn và Cố Huyền đưa mắt nhìn nhau, hai người bọn ả cũng đi ra ngoài, La Mẫn vẫn có chút tức giận và bất bình như cũ, còn Cố Huyền thì hoàn toàn hối hận đã tới đây đây vào vùng nước đục này, hiện tại bị 2 kẻ ngu ngốc kéo xuống nước.

Buổi chiều tập huấn được một nửa, thì chủ nhiệm lớp xuất hiện, kêu mấy học sinh bị mất đồ đến văn phòng nhận lại đồ vật bị mất, báo cáo lập án không lâu, đã tìm được kẻ trộm, là kẻ có tiền án bây giờ lại tái phạm, tiền án rất dày, lần này hẳn tới trộm ở trường học, ảnh hưởng rất mạnh mẽ, cục cảnh sát tự nhiên phải phá án nhanh chóng. Mấy thứ gì đó bị mất trộm, đều được tìm trở về.

Chuyện mà Chu Yến gây ra vào buổi trưa, đều bị người ở mấy phòng cùng tầng nhìn thấy, khí thế của ả có thể nói là kiêu ngạo không coi ai ra gì, lúc này đã truyền đến mấy lớp khác, ả chính thức trở thành trò cười của mọi người.

Ngay cả 2 người cùng đi “Tìm phiền toái” là Cố Huyền và La Mẫn, cũng bị liên can, Cố Huyền ở trong lòng âm thầm cắn răng.

Chu Yến đến văn phòng nhận lại di động của ả, cẩn thận xem xét tới lui, xác nhận không có việc gì, ả mới nhẹ nhàng thở ra. Cầm về được điện thoại di động, trong lòng ả một điểm vui sướng cũng không có, nếu không phải mấy phòng ngủ khác cũng bị mất trộm, ả còn tưởng là do Cố Ninh thiết kế bẫy rập cho ả nhảy vào.

Chủ nhiệm lớp là một cô giáo khoảng 40 tuổi, làm việc hết sức nghiêm cẩn, cô nhìn Chu Yến, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

- “Cô đã nghe nói chuyện xảy ra vào trưa hôm nay, em chưa tìm hiểu kỹ nguyên nhân đã nghi ngờ bạn cùng phòng là không đúng. Về sau các em vẫn học chung lớp 3 năm, chính em tự tìm thời gian rảnh để gặp Trương Giai Giai, còn có các bạn chung phòng với em giải thích cho rõ ràng đi.”
- “Vâng.” Chu Yến trong lòng không tình nguyện, nhưng vẫn gật đầu làm ra bộ dáng ngoan ngoãn vâng lời.

Buổi tối sau khi hết thời gian tập huấn, Chu Yến gọi vài người tới giúp ả chuyển mấy thứ, ả muốn lập tức đổi phòng ký túc xá, chuyện đi giải thích, ngược lại nửa chữ ả cũng không đề cập tới. Mấy nữ sinh được Chu Yến gọi tới lấy đồ, bất kể lấy đi thứ gì, một phòng 5 người Cố Ninh đều cẩn thận xem xét, biểu tình vô cùng nghiêm túc.

Nhóm nữ sinh này bị nhìn đến mức thấy ngại ngùng, trong đó có người khó chịu nói:

- “Các người nhìn như vậy là có ý gì? Bọn tôi cũng đâu lấy đồ của các người.”

Cố Ninh cười cười, khẳng định nói:

- “Nói vậy cũng không đúng, đương nhiên bọn tôi phải cẩn thận một chút, để tránh thứ gì đó ở ngay trước mặt cũng bị trộm ~ đi ~ ~”

Chu Yến bị ghen đến mức một câu cũng nói không nên lời, mấy người bị ả gọi tới lấy đồ, sắc mặt cũng rất khó xem, nhưng nhớ tới chuyện Chu Yến gây ra náo loạn, mọi người đều cảm thấy chê cười, nhóm nữ sinh kia cũng không lên tiếng nói chuyện.

Sợ là sau chuyện này, Chu Yến không thể tiếp tục cầm điện thoại di động của ả ra khoe khoang ở trước mặt người khác, càng khoe khoang người khác cũng chỉ càng cảm thấy ả đáng chê cười.

Chờ đến khi nhóm người Chu Yến dọn đồ đi rồi, rốt cuộc Trương Giai Giai mới nói chuyện:

- “Kỳ thật các bạn không cần thiết phải như vậy.”

Trần Đan không thèm để ý, nói:

- “Bạn nói sai rồi, đối với loại người giống như cô ta vậy thì không cần nói đạo lý làm gì!”

Cố Ninh ngồi bên cạnh Trương Giai Giai cũng lên tiếng:

- “Đúng vậy, có đôi khi thật sự không thể lui bước được a.”

Khuyên can không có hiệu quả, Trương Giai Giai đành phải nhún vai cho qua.

Những ngày tập quân sự trôi qua rất nhanh, buổi sáng ngày cuối cùng, sau khi kiểm duyệt xong, giáo viên tuyên bố có 3 ngày nghỉ, 13 tháng 8 là bắt đầu nhập học.

Cố Ninh sửa sang xong mấy thứ gì đó, quay đầu nhìn về phía Trương Giai Giai đang đọc sách, lúc này người trong phòng đều đi ra ngoài cả rồi, chỉ còn lại có hai người bọn họ.

– “Giai Giai, có 3 ngày nghỉ phép, chúng ta đi ra ngoài chơi a.”

Trương Giai Giai ngẩng đầu:

– “Được a, chẳng qua bạn làm sao liên lạc được với mình? Mình gọi điện thoại cho bạn sao?” Trong nhà của cô cũng không có trang bị điện thoại.

– “Không cần, đến lúc đó mình trực tiếp đến nhà bạn tìm bạn là được.”

Trương Giai Giai sửng sốt:

– “Bạn biết nhà mình ở đâu à?”

Lúc này, Cố Ninh mới lấy lại tinh thần, tuy rằng kiếp trước cô từng làm hàng xóm suốt 3 năm với Trương Giai Giai, nhưng ở kiếp này, đích xác là cô không biết địa chỉ của đối phương.

Cố Ninh cười cười, bất động thanh sắc lấp liếm:

– “Bạn nói ỉn thì mình sẽ biết a.”

Trương Giai Giai nhớ tới phòng trọ ẩm ướt âm u của mình, không trả lời Cố Ninh, chỉ cười rồi nói:

– “Sáng ngày mai mình sẽ gọi điện thoại cho bạn, dùng điện thoại công cộng gọi cũng được, nhưng đến lúc đó bạn nhớ phải tiếp điện thoại đấy.”

– “Tốt lắm, mình chờ điện thoại của người đẹp a. Mình đi trước, bạn cũng mau trở về đi thôi.” Cố Ninh cười cười rồi nói.

– “Đợi một lát.” Cố Ninh đi tới cạnh cửa, đột nhiên bị người phía sau gọi lại. Trương Giai Giai muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng đem lời muốn nói nói ra: “Cố Ninh, trước kia bạn có nói... nông trại cần tuyển người... bây giờ còn muốn tuyển người nữa không?”

Cố Ninh ngẩn ra, khóe môi cong cong:

– “Vẫn chưa tìm được người thích hợp a, nếu bạn biết ai thích hợp, nhất định phải nói ỉn biết đó, mình đã sốt ruột lắm rồi!”

– “Ừ, để mình về hỏi bọn họ đã, nếu như bọn họ đồng ý, thì mình sẽ nói cho bạn biết.”

Trương Giai Giai trầm nghĩ, công việc này, ngược lại rất thích hợp với cha mẹ mình. Cố Ninh đi tới cửa, đưa tay đến bên tai, làm ra tư thế gọi điện thoại:

– “VẬY MÌNH CHỜ TIN TỨC TỐT CỦA BẠN.”

Tác giả có lời muốn nói: Chương tiếp chồng ở kiếp trước của nữ 9 sẽ xuất hiện...

Hợp đồng hôn nhân ~ a ~...

Kiếp trước nữ chính không phải không có bản lĩnh ~ là...

33. Chương 33

Edit: Cửu Trùng Cát

Lúc Cố Ninh xuống xe bus, đã là bảy giờ tối. Ánh đèn đường rực rỡ ở thành thị được thấp sáng, cuộc sống về đêm mới vừa bắt đầu.

Buổi tối cuối tuần rất là náo nhiệt, bên cạnh cô, người đi đường nối đuôi nhau mà qua. Trương Giai Giai thấy được Cố Ninh trong đám người, thế là cô hướng về phía Cố Ninh vẫy vẫy tay:

– “Cố Ninh, mình ở đây.”

Cố Ninh cũng nhìn thấy người đang vẫy vẫy tay với mình, tươi cười đi về phía Trương Giai Giai. Cố Ninh cười nói:

– “Hôm nay mình vẫn chờ điện thoại của người đẹp a, làm sao lại muộn như vậy bạn mới gọi điện thoại à, có phải quên mất mình rồi hay không?”

Trương Giai Giai có chút xin lỗi:

– “Thật ngại quá, ban ngày mình phải giúp mẹ mình làm việc, mãi cho đến buổi tối mới có thời gian rảnh, cái gì mà điện thoại của người đẹp, bạn cứ thích chọc mình không hà!”

Cố Ninh choàng tay qua bả vai người bên cạnh, cười nói:

– “Kỳ thật buổi tối rất tốt, không có nắng, mát mẻ nha, học quân sự nhiều ngày như vậy, nhìn xem, mình đen xuống 2 độ luôn rồi, có thể tránh được nắng nóng mà đi dạo phố đương nhiên càng tốt, lại nói, buổi tối so với ban ngày thì còn náo nhiệt hơn. Giai Giai của chúng ta quả nhiên hiền lành, biết săn sóc nha!”

Trương Giai Giai biết Cố Ninh nói như vậy là vì mình, trong lòng cô có chút cảm động, tóm lấy tay Cố Ninh:

– “Như vậy chúng ta đi thôi.”

Hai cô bé cùng nhau dạo phố và đi loanh quanh vài tiệm bán vật phẩm trang sức linh tinh các thứ. Giữa hè, bên cạnh quảng trường có một ít quầy hàng buôn bán nhỏ, những hàng quán ven đường thế này thường bày một cái bàn nhỏ, hoặc chỉ trải một mảnh vải dưới đất, lại đặt xuống một dải đèn chiếu sáng, về phương tiện khách hàng đến chọn lựa, có không ít người trẻ tuổi chui tới chui lui trong đó.

Hai người đi dạo từng quầy một, đôi lúc ngồi bệt xuống đất cẩn thận tìm kiếm thứ gì đó. Dạo xong chợ đêm, hai người lại đi đến tiệm bán văn phòng phẩm, mua một ít sách vở và bút mực. Vài ngày nữa là chính thức nhập học, cũng bắt đầu bước vào giai đoạn của cuộc sống Trung học, hai ngày này sợ là khoảng thời gian ít ỏi được thoải mái cuối cùng, tự nhiên bọn họ muốn tận hưởng vui chơi.

Cuối cùng, các cô mỗi người mua một chai nước vị quýt có gas, sau đó cùng mua một túi bắp rang thật lớn, ngồi trên bậc thang ở quảng trường hứng gió nói chuyện phiếm. Giống như lần đầu tiên gặp mặt.

Trương Giai Giai không ngờ, mới ngắn ngủi hơn mười ngày, quan hệ giữa cô và Cố Ninh lại trở nên gần như vậy, trở thành bạn bè tốt. Cảm giác khi hai người chung đụng, giống như đã quen biết rất nhiều năm, làm cho người ta có cảm giác vô cùng thoải mái và thả lỏng tinh thần. Nếu muốn tìm câu nói để hình dung, thì đó chính là hận đã gặp nhau muộn như vậy.

Trương Giai Giai nhìn người bên cạnh, nói:

– “Ninh Ninh, lần trước bạn nói nông trại đang tuyển người, mình về nhà hỏi qua cha mẹ mình rồi, bọn họ nói muốn nhận công việc này. Cả nhà mình đã đến thành phố này hơn một năm, nhưng cha mẹ mình vẫn không tìm được công việc thích hợp, không sợ bạn chê cười, bọn họ nói làm nông dân đã mười mấy năm, vẫn thích hợp giao tiếp với thổ địa.”

Khóe miệng Cố Ninh cong cong lên:

– “Việc này có cái gì buồn cười đâu, mỗi nghề mỗi nghiệp dù sao đều phải có người làm, dù cho là nghề nghiệp gì, miễn bản thân cảm thấy hứng thú và am hiểu, cũng sẽ tương đối vui vẻ. Thế này đi, tối hôm nay trở về mình sẽ nói ẹ mình biết, lúc nào cha mẹ bạn rảnh rồi thì đến nông trại nhà mình xem xét thử coi sao, hoặc là sắp xếp cho cha mẹ bạn gặp mặt mẹ mình cũng được.”

Trong lòng Trương Giai Giai rất vui vẻ, cô nói:

– “Ninh Ninh, cảm ơn bạn, lúc nào cũng được, nếu không thì ngày sáng ngày mai đi.”

– ” Được, vậy quyết định là sáng ngày mai nhé.”

Trong lòng Cố Ninh nhẹ nhàng thở ra, tính cách của vợ chồng nhà họ Trương vô cùng thành thật và hàm hậu, làm người lại hết sức nhiệt tâm, kiếp trước bọn họ đối xử với cô không hề tệ, có lần mẹ cô ở nhà bởi vì

một nhọc quá độ mà té xỉu, cũng may nhờ có bọn họ đưa đi bệnh viện, còn ở lại chăm sóc vài ngày. Hiện tại, bản thân cô đã có đủ khả năng giúp đỡ bọn họ một phen, Cố Ninh cũng thấy rất vui vẻ.

Trương Giai Giai nghĩ đi nghĩ lại, nói thêm:

- “Nếu cha mẹ mình có thể ở lại trong nông trại thật, vậy mình sẽ đến kí túc xá của trường học ở, như vậy sẽ dễ dàng một chút, Ninh Ninh, nếu bạn cũng ở kí túc xá, chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ.”

Cố Ninh sửng sốt:

- “Nhưng mình không ở lại kí túc xá.” Dừng một chút, cô nói: “Không sao cả, nhà mình rất gần trường học, bạn cũng có thể tới nhà mình chơi a.”

Thẩm Lan mua căn nhà kia, đã trang hoàng không sai biệt lắm, chờ đến đầu tháng sau chính thức khai giảng, thì lập tức có thể dọn vào ở.

Trương Giai Giai cảm thấy cũng không có gì, tuy rằng không thể cùng Cố Ninh tiếp tục ở chung một phòng làm cho cô cảm thấy có chút mất mát nho nhỏ, nhưng may mắn là nhà Cố Ninh cách trường học rất gần, khoảng cách giữa hai người cũng không phải quá xa.

- “Vậy cũng tốt, thành tích của bạn tốt như vậy, về sau nếu mình có chỗ không hiểu về bài học, thế nào cũng phải quẩn lầy bạn hỏi, được không? Bạn không thể chê mình phiền a!”

Cố Ninh cũng cười:

- “Chỉ sợ bạn không đến phiền mình ấy, hơn nữa vận khí của mình rất tốt cho nên thi cũng đạt kết quả tốt, hiện tại mình thấy bạn mỗi ngày đều cầm sách nghiên cứu cả buổi, không chừng thành tích so với mình còn hoàn hảo hơn, ai phiền ai còn chưa biết được đâu!”

Hai thiếu nữ vừa ăn vừa trò chuyện, mãi cho đến gần chín giờ, Cố Ninh mới đứng lên, nói:

- “Hiện tại thời gian không còn sớm nữa, chúng ta trở về đi.”

Trương Giai Giai ở ngoại ô, cô sợ đối phương trở về quá muộn thì không an toàn.

- “Cũng tốt.” Trương Giai Giai đứng lên, vỗ vỗ nếp nhăn trên quần áo, cười đến ánh mắt híp lại: “Thời gian trôi qua thật mau a, một chút cảm giác cũng không có đã thấy đến 9 giờ.”

- “Nếu không tối hôm nay bạn đừng về, lát nữa tới nhà mình ngủ đi, dù sao ngày mai ba mẹ bạn cũng phải đến nông trại, đến lúc đó chúng ta cùng đi tới đó là được rồi.” Đột nhiên Cố Ninh đề nghị.

Trương Giai Giai do dự một lát rồi nói:

- “Như vậy không tốt lắm, vẫn là ngày mai...”

Cố Ninh cũng mặc kệ đối phương phản đối, cô kéo cánh tay Trương Giai Giai một phen:

- “Bạn ngủ chung với mình đi mà, như vậy đi, mình và bạn đi gọi điện thoại cho cha mẹ bạn, nói với cha mẹ bạn một tiếng là được rồi, nếu như hai bác không đồng ý, thì mình sẽ thả cho bạn về nhà a.” Cố Ninh chớp chớp mắt, làm ra một bộ đáng đáng thương: “Bạn nhấn tâm tàn nhẫn cự tuyệt mình như vậy sao?”

Trương Giai Giai do dự ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng gật gật đầu:

- “Được rồi, vậy mình gọi điện thoại về nhà xin phép đã, nếu cha mẹ mình không đồng ý, vậy mình chỉ có thể trở về nhà thôi, bạn đừng ôm hy vọng quá lớn.”

Trong lòng Trương Giai Giai cũng không biết tính sao, bình thường cô chưa từng qua đêm ở ngoài bao giờ, cô cảm thấy cha mẹ của mình, hẳn là sẽ không đáp ứng... Nhưng cô không tốt trực tiếp cự tuyệt Cố Ninh, cho nên đành phải ậm ừ tiếp thu đề nghị của Cố Ninh, trước tiên gọi điện thoại về nhà cái đã.

Trong nhà cô không có lắp đặt điện thoại, gọi điện thoại đến là số của chủ nhà ở trên lầu, nhờ chủ nhà đi gọi cha mẹ cô đến tiếp điện thoại. Chủ nhà đi gọi người, thấy ông nghe bên kia là một mảnh im lặng, trong lòng Trương Giai Giai vô cùng hồi hộp. Cố Ninh lấy ống nghe từ trong tay Trương Giai Giai, nói:

- “Nếu không bạn để ỉnh nói đi.”

– “Hả?”

Trương Giai Giai không kịp phản ứng, Cố Ninh đã tiếp điện thoại nói chuyện với đầu dây bên kia, bắt đầu hàn huyên cùng cha mẹ của cô.

– “Bác trai, bác mạnh khỏe a, cháu là bạn học cùng lớp với Trương Giai Giai, lúc học quân sự bọn cháu chung một phòng ngủ, hôm nay cháu nhờ Giai Giai theo giúp cháu một buổi tối, cùng về nhà cháu ngủ a.”

– “Nhà cháu không có ai, chỉ có một mình cháu, gần đây trong tiểu khu liên tiếp gặp phải trộm cắp vào nhà, buổi tối cháu không dám ngủ một mình.”

– “Bác trai, người đồng ý cho cháu đi, cháu thật sự rất sợ hãi a, một mình cháu nhất định cả đêm cũng không ngủ được, bọn cháu nhất định sẽ khóa cửa thật kỹ.”

Cố Ninh chuyển ống nghe qua cho Trương Giai Giai, gơ tay làm một biểu tượng thắng lợi:

– “Cha bạn đồng ý rồi.”

Trương Giai Giai nhận lấy ống nghe, nghe đầu dây bên kia là một thanh âm quen thuộc khác, lúc này mới hồi thần, đơn giản sáng tỏ nói chuyện ngày mai cô muốn cha mẹ đến nông trại nhà Cố Ninh, sau đó mới cúp điện thoại.

– “Ninh Ninh, hôm nay dĩ thật sự không có ở nhà sao?” Trương Giai Giai có chút không xác định lắm hỏi.

– “Ừ, sáng sớm ngày mai mẹ mình mới về.”

Thẩm Lan đi tham gia một buổi hôn lễ của thân thích, bà phụ trách đưa dâu, xế chiều hôm nay trước lúc bà rời khỏi nhà có nói qua, sáng ngày mai bà mới trở về.

Cố Ninh nhìn trên mặt Trương Giai Giai biểu tình, nói:

– “Bạn tưởng mình lừa cha bạn à? Bạn thật là đáng yêu quá đi, bất quá hôm nay cho dù mẹ mình có ở nhà, mình cũng sẽ nói như vậy, đem bạn lừa về nhà.”

– “Tài ăn nói của bạn ngược lại khá tốt a, vừa rồi cha mình còn dặn mình phải hảo hảo chăm sóc bạn...” Trương Giai Giai nhìn bộ dáng ha ha cười vui vẻ của Cố Ninh, có chút không còn gì để nói.

Cố Ninh cười cười:

– “Vậy thì nhờ người đẹp chăm sóc a, tốt rồi, lúc này chúng ta cũng không vội mà đi về, chúng ta có thể đi dạo thêm vài vòng nữa.”

Hai người đi thẳng trên đường lớn, vừa nói vừa trò chuyện. Đi tới ngã tư một giao lộ, Cố Ninh ngừng lại, cô đưa mắt nhìn một căn trong bóng tối, ánh mắt đột nhiên trở nên u ám. Trương Giai Giai từ tầm mắt của Cố Ninh nhìn qua, là một thẩm mỹ viện đang đóng cửa. Cô cũng nhận thấy được cảm xúc của Cố Ninh có chút không đúng, nghiêng mặt hỏi:

– “Sao vậy? Ninh Ninh?”

Cố Ninh cười cười:

– “Không có gì.”

Thẩm mỹ viện của Dương Mộng Đình, từ lúc xảy ra chuyện về sau, không tiếp tục mở cửa kinh doanh nữa. Cha của bà ta – Dương Túc, tuy rằng bị bại lộ việc nhận hối lộ, nhưng bởi vì các mối quan hệ rắc rối phức tạp bên trong, liên lụy quá nhiều, cuối cùng tội danh tham ô không có định xuống, nhưng chuyện này đã bị lộ ra, con đường thăng quan tiến chức xem như bị hủy hoàn toàn, hiện giờ tạm thời bị đình chức.

Về phần Cố Xuân Sinh, trước kia có ngọn núi lớn làm chỗ dựa, công ty phát triển quá nhanh, đặc tội với không ít người, lúc này ngọn núi chống lưng đã ngã, tự nhiên có rất nhiều người tìm đến gây phiền toái. Lại thêm lúc ly hôn, Thẩm Lan đã mang đi phần lớn tài sản, vốn lưu động của Cố Xuân Sinh càng trở nên khó xoay sở. Nhiều chuyện như vậy gộp lại, công ty của Cố Xuân Sinh cũng lung lay sắp đổ, các hạng mục đang tiến hành đều phải tạm gác lại, mỗi ngày Cố Xuân Sinh đều bị người ta đuổi theo đòi tiền, bạn bè trước

kia, không có một ai nguyện ý chìa tay ra giúp đỡ ông ta. Công ty của Cổ Xuân Sinh lung lay sắp đổ, đóng cửa chỉ là chuyện sớm hay muộn, không biết có thể chống chọi được tới lúc nào.

Phu thê nghèo hèn còn xảy ra trăm ngàn chuyện, huống chi bọn họ là cậu nam nữ tràn đầy nghị kị và lợi dụng lẫn nhau, ngược lại cô muốn chờ xem, về sau bọn họ sẽ biến thành thế nào, chỉ hi vọng, báo ứng đừng tới quá nhanh, để cho hai người bọn họ nếm thử cảm giác té xuống đáy vực, nếm thử loại cảm giác đau đớn khi bị xé nát từng chút một, và cảm giác chúng bạn xa lánh khi cùng đường.

Mấy tháng trước, cô từng đứng ở nơi này phát ra lời thề, mà nay, cuối cùng cô đã làm được. Cổ Ninh cất tiếng nhàn nhạt:

– “Chúng ta đi thôi.”

Hai người tiến về phía trước không lâu, từ rất xa liền nhìn thấy phía trước trong một con đường nhỏ, không biết đã xảy ra chuyện gì, có rất nhiều người vây xem xung quanh. Ngay cả xe cô qua lại đều bị chặn lại ở phía sau, không thể chạy tới được.

Cổ Ninh dừng chân, nói với Trương Giai Giai bên cạnh:

– “Lát nữa xe bus chúng ta ngồi phải đi qua con đường này, không biết phía trước xảy ra chuyện gì mà phải chặn đường lại nữa? Chúng ta đi vòng qua ngồi trạm kế tiếp đi, bằng không không biết còn phải chờ bao lâu.”

Trương Giai Giai gật gật đầu:

– “Vây chúng ta đi thôi.”

Con đường này cũng không kém, đi từ đầu đường đến cuối đường cũng mất khoảng năm sáu phút, nếu kẹt xe thì không nói chắc được.

Hai người cách đám người tụ tập càng ngày càng gần, tiếng động cũng càng ngày càng ồn ào. Cổ Ninh nghĩ rằng, hẳn là đã xảy ra chuyện tranh cãi gì đó, cả 2 bên đều có mâu thuẫn, bằng không cũng sẽ không chặn đường lại như vậy. Không biết là ai, ra vẻ thần bí nói một câu:

– “Các người biết không? Lần này bên trên phái người tới kiểm tra đó.”

– “Làm sao cô biết?” Một người khác tiếp lời.

– “Các người không nhìn thấy, đằng sau con phố bên kia, hôm nay đèn màu và âm nhạc đều im lặng, là một mảnh tối đen sao? Mỗi lần bên trên đưa người xuống kiểm tra, cả con phố bên kia đều cùng nhau ngưng kinh doanh.”

– “Dựa theo những gì cô nói, thật đúng là có chuyện như vậy.”

Cổ Ninh nghe vài người đối thoại, nhìn bên phải một loạt hàng quán tối đen, ở trong lòng cười cười, cho dù là ngấm ngấm thối nát thế nào, ít nhất ở bề ngoài cũng phải giả bộ đứng đắn bộ mới được.

Sau này con phố kia, ở thành phố Z nổi tiếng với tên khu đèn đỏ, trong đó tọa lạc mấy điểm massage lớn nhỏ và tiệm gội đầu trá hình, ban ngày là một mảnh lạnh lùng, đến buổi tối đèn màu lóe sáng, từ rất xa nhìn qua, xanh xanh đỏ đỏ một mảnh có chút đồ sộ. Dưới ngọn đèn chiếu sáng mờng lung và không khí đầy mùi thơm lãng đãng, làm cho cả con đường bị vây trong một tầng màu sắc tươi đẹp, sặc sỡ.

Trong hai năm qua, thành phố Z phát triển rất thần tốc, thường xuyên sẽ có lãnh đạo cấp trên đến thị sát công việc, mà mỗi khi đến thời điểm này, các bộ phận trong thành phố Z đều vô cùng phối hợp, quét sạch một mặt tệ nạn kia. Các tụ điểm ở phía sau con phố kia, nói vậy trước thời gian đó đã nhận được tin tức, cũng rất biết thời thế tạm thời đóng cửa không tiếp tục kinh doanh. Trên dưới phối hợp vài lần, ngược lại cũng trở thành một việc quen thuộc.

Cổ Ninh không có phản ứng gì, tiếp tục đi về phía trước.

– “Nhường đường một chút, tụ tập ở đây làm gì, người nào ở đây gây trở ngại giao thông, hết thấy đều mang về đồn cho tôi!”

Cảnh sát giao thông gạt đám người ra, lúc này Cố Ninh mới thấy rõ ràng, thì ra là một chiếc xe máy va chạm với một chiếc xe hơi, tài xế xe máy, nằm thành hình chữ đại trên mặt đất, trên trán mơ hồ có vết máu, nhưng hình như bị thương cũng không nặng lắm, không đến mức không thể đi lại. Nhưng người này lại nằm thành một đồng, đại khái nằm ở giữa đường, cho nên các loại phương tiện xe cộ không thể đi qua được, chỉ sợ người này là có mưu đồ khác.

5927(Hình minh họa cho chữ Đại)

Cố Ninh nhìn tới nhìn lui chiếc xe hơi kia, có thể lái chiếc xe đắt tiền như thế, nói vậy người trong xe không phú cũng quý, khó trách tài xế xe máy muốn mượn cơ hội này để kiếm chác. Nhưng mà, sợ là tài xế xe máy này đã đánh bàn tính sai lầm rồi, không chừng trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo. Người trong xe hoàn toàn không để ý tới tài xế xe máy, thản nhiên ngồi ở trong xe, đừng nói là xuống xe, ngay cả cửa kính xe cũng không kéo xuống. Thái độ của người nọ nhàn nhạt lãnh đạm, giống như căn bản không quan hệ gì đến mình, nhưng mà, lúc này Cố Ninh mới sáng tỏ, hai người cảnh sát giao thông vừa mới xuất hiện, hẳn là có liên quan với người trong xe hơi kia.

Hai cảnh sát giao thông vừa đến, không nói hai lời, tiến tới kéo người nằm ăn vạ trên mặt đất dậy:

– “Về đồn với chúng tôi, anh đây là đang gây trở ngại trị an giao thông, muốn ăn cơm tù có phải không?”

Vốn dĩ người nọ đang nằm trên đất, lại chỉ chỉ vào đầu của mình:

– “Đây là bị anh ta đụng phải, muốn về đồn cũng phải là cả 2 chúng tôi cùng nhau đi, đầu của tôi bị thương là do anh ta gây ra, xe tôi cũng hỏng rồi, thiếu chút nữa là mất mạng.”

Một trong hai người cảnh sát giao có chút kích động nín lấy cổ áo của người đi xe máy:

– “Nếu không phải do anh giành đường trước, người khác có đụng vào anh không? Xe của người bị anh đụng phải, anh còn chưa đủ tiền bồi thường cho người ta sơn xe nữa kia.” Dừng một chút, lại nói với người cảnh sát còn lại: “Anh ta gây phiền toái, dẫn anh ta về đồn đi.”

Hoàn toàn là tình thế nghiêng về một bên.

Chờ sau khi xử lý người chạy xe máy xong, người cảnh sát giao thông vừa rồi còn oai phong lẫm liệt, đi tới bên cạnh chiếc xe hơi đắt tiền màu đen kia, hơi hơi gập eo, sắc mặt cười như gió xuân, miệng kéo đến tận mang tai bắt đầu khép mở, nhưng mà khoảng cách quá xa, Cố Ninh không nghe rõ đối phương nói những gì, nhưng mà đại khái cũng có thể đoán ra một hai. Đang lúc cô chuẩn bị rời đi, cửa kính xe lại được kéo xuống, nhưng chỉ kéo xuống một nửa, lộ ra nửa bên mặt.

Lúc Cố Ninh nhìn thấy nửa bên mặt trong xe kia thì chết sững ngay tại chỗ, nhịp tim cô không thể đè nén được mà tăng nhanh lên, giống như là bị một mũi tên hung hăng đâm trúng ngực! Cố Ninh phản xạ có điều kiện đưa mắt nhìn biển số của chiếc xe kia. Có lẽ là tầm mắt của Cố Ninh thay đổi quá đột ngột, người trong xe, cũng liếc mắt về phía cô nhìn thoáng qua một chút, nhưng chỉ dừng lại không đến một giây thì thu hồi tầm mắt. Cửa kính xe lại lần nữa bị đóng lại.

– “Ninh Ninh, bạn làm sao vậy?” Trương Giai Giai đẩy đẩy Cố Ninh đang đứng như trời trồng ngay tại chỗ.

Cố Ninh lấy lại tinh thần, chiếc xe màu đen kia đã lái đi từ lúc nào, trật tự giao thông dĩ nhiên khôi phục lại bình thường, đầu óc của cô bây giờ vẫn trống rỗng, tập trung tinh thần, duy nhất có thể nghĩ ra một điều, người kia tại sao lại ở chỗ này?

Cố Ninh không ngờ, lần đầu tiên hai người gặp mặt, cứ nhiên lại trong hoàn cảnh như vậy...

– “Ninh Ninh, bạn biết người vừa rồi sao?” Trương Giai Giai nghĩ đi nghĩ lại rồi mới hỏi, người vừa rồi, ước chừng khoảng hai mươi tuổi, còn nhìn thoáng qua về phía các cô, tuy rằng ánh mắt lạnh như băng, bất quá, đôi mắt kia đích thực rất đẹp.

Không chỉ là đôi mắt đẹp a, mà nói chính xác hơn là, người kia thật quá đẹp trai a. Cô lớn như vậy, cũng bao giờ nhìn thấy có người đẹp trai như vậy a. Lúc người nọ quét mắt nhìn tới, thế nhưng làm cho người ta cảm thấy tim đập rớt một nhịp, không tự chủ được mà nhìn hẩn ngẩn ngốc, điệu bộ hấp dẫn người ta giống hệt như mấy ngôi sao trên mặt báo.

– “Mình cảm thấy trước kia hình như có thấy qua ở đâu đó, có lẽ là nhớ lầm rồi.” Cố Ninh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Người này, sao cô lại không biết, chỉ sợ có hóa thành tro, cô cũng có thể nhận ra.

Bạch Thần Dục, chồng kiếp trước của cô, là cuộc hôn nhân 3 năm hữu danh vô thực của cô, từ lúc bắt đầu là theo nhu cầu, về sau trộn lẫn với vô số mục đích và ích lợi. Mà hiện tại cô nhớ tới, cảm thấy như là một giấc mộng. Cô không tự chủ được mà trầm nghĩ, người đó... kiếp trước lúc biết tin cô qua đời, có thể có một chút động lòng nào hay không?

Cố Ninh cười khổ một tiếng, trở về từ trong hồi tưởng:

– “Chúng ta về nhà đi.”

Chỉ sợ người đó, đến cuối cùng cũng cho rằng là do cô tự sát, dù sao đi chăng nữa ấn tượng của cô trong lòng hắn, vẫn không thể nào tốt, cô chẳng qua là một người phụ nữ vì ích lợi mà bán đứng hôn nhân của mình. Hai người làm vợ chồng ba năm, hạnh phúc ân ái cũng là làm cho người ngoài nhìn mà thôi, còn thực chất bên trong, ngược lại còn không bằng so với người xa lạ.

Cố Ninh nhìn phong cảnh trôi ngược ngoài cửa sổ xe, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Hiện tại cô không còn cảm thấy đau khổ nữa, bởi vì cô sẽ có một cuộc sống hoàn toàn mới, sẽ không còn gặp lại người đó, tất cả không cam lòng và ủy khuất, từ lúc cô trọng sinh thì đã tan thành mây khói. Nhưng những kẻ đã hại cô phải rơi xuống vách núi, cô nhất định không thể bỏ qua được, cô sẽ bắt tất cả những kẻ đó phải trả giá. Nợ máu trả bằng máu thì không được, cô luyện tiếc mạng mình, tự nhiên cũng không muốn lấy mạng đền mạng, dù sao giết người thì phải đền mạng a. Chẳng qua trên thế giới này có rất nhiều người sống không bằng chết, luôn sẽ có biện pháp. Chết có gì đáng sợ, chỉ có sống sót, mới có thể hưởng thụ tra tấn vô tận. Cố Ninh đem móng tay đâm thật sâu vào da thịt.

Hai người xuống xe, cảm xúc của Cố Ninh cũng lắng xuống chút ít.

Đi vào tiểu khu, từ rất xa, Cố Ninh nhìn thấy có một bóng người đang đứng dưới lầu, vì người nọ quay lưng, cho nên Cố Ninh nhìn không được rõ ràng cho lắm. Đợi đến lúc tối gần, nhìn thấy rõ diện mạo của người nọ, Cố Ninh sợ run.

Hà Cảnh? Đã trở thế này, tại sao vào lúc này người nọ lại có mặt ở đây vậy?

34. Chương 34

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh giật mình, nhìn người trước mắt:

– “Hà Cảnh?”

Hà Cảnh xin lỗi cười cười:

– “Thật ra... Mình đang có việc ở gần đây, không ngờ có thể đúng dịp bắt gặp bạn vào buổi tối a!”

– “...”

Đã trở thế này, có thể gặp được nhau ở dưới lầu, đây quả thật là có bao nhiêu khéo a...

Hai bên đều không nói gì, không khí trở nên trầm mặc.

– “Vậy mình lên lầu trước đây, thời gian không còn sớm, bạn cũng nên về nhà nghỉ ngơi sớm một chút.” Cố Ninh dẫn đầu phá vỡ không khí trầm mặc này.

– “Thật ra... hôm nay mình đến đây...là muốn nói tạm biệt với bạn!” Hà Cảnh thấy Cố Ninh muốn bước đi, cũng bất chấp nhiều như vậy, nhất cổ tác khí nói.

Cố Ninh giật mình:

– “Bạn muốn rời khỏi đây sao?”

Tuy rằng cô đã sớm biết, rồi cũng có ngày Hà Cảnh sẽ rời đi, nhưng mà bây giờ cô vẫn thật kinh ngạc.

– “Ừ, mình đến chỗ một người bạn của cha mình, trước lúc cha mình qua đời, đã phó thác mình cho người đó, người đó cũng tìm mình rất nhiều năm rồi.”

Cố Ninh không biết có chuyện như vậy, cũng không biết nói gì cho phải, cô giương mắt, bắt gặp vết sẹo trên cánh tay Hà Cảnh, lúc ấy bị thủy tinh cắt khá sâu, nên cho dù hiện tại miệng vết thương đã bong hết vảy, cũng sẽ để lại dấu vết.

Cố Ninh giật mình, động lòng trắc ẩn, cất tiếng nhàn nhạt nói tiếp:

– “Vậy mình chúc bạn từ nay về sau mạnh khỏe, Hà Cảnh, bạn còn nhớ rõ lần trước mình đã nói gì với bạn không?”

– “Đương nhiên là nhớ rõ, mỗi một câu nói của bạn, mình đều nhớ rõ.”

– “Một mình bạn ở ngoài, việc gì cũng phải cẩn thận, không nên mạnh mẽ ra mặt làm gì, đặc biệt là hai năm sắp tới, dù sao đi chăng nữa bạn cũng vừa mới tốt nghiệp, vừa mới bước từ ghế nhà trường ra ngoài đời, đương nhiên không thể giống với những người sống ở ngoài xã hội được.”

Kiếp trước, Cố Ninh không tiếp xúc nhiều với Hà Cảnh, cho nên cô không biết những chi tiết nhỏ nhặt về chuyện của Hà Cảnh, không biết Hà Cảnh cụ thể bởi vì việc gì mà bị bắt vào tù. Nhưng cô vẫn nhớ rõ, đại khái chính là năm sau, Hà Cảnh bởi vì phạm tội gì đó mà bị phán ba năm tù, đợi đến mãn hạn được thả ra, thì đi theo một con đường hoàn toàn không giống như người bình thường khác. Sau này, lúc hai người gặp lại, Hà Cảnh đã công thành danh toại, tiền đồ vô hạn, làm cho cô cảm thấy âm thầm giật mình.

Khi đó, thái độ của mọi người đối với Hà Cảnh, phải nói là không thể không kính sợ, không dám nhìn thẳng vào hắn. Nhưng Cố Ninh biết, Hà Cảnh có thể ngồi vào vị trí đó, không phải chỉ trải qua sóng to gió lớn, mưa đổ máu tanh, mà đau khổ cũng phải gánh chịu không ít. Những vất vả và gian khổ trong đó cũng có thể hiểu được.

Hiện tại, Cố Ninh nhìn người trước mắt, vẻ mặt Hà Cảnh mang theo ý cười đầy tà khí, nhưng ánh mắt của người nọ nhìn mình, lại vô cùng trong trẻo, có thể nhìn thấu đến tận cùng.

– “Ninh Ninh, sao bạn lại quan tâm mình như vậy a?”

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt đáp:

– “Chỉ là mình không muốn bạn gặp chuyện không may thôi.”

Hà Cảnh giật mình, ra vẻ thoải mái cười cười:

– “Bạn yên tâm đi, mình sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, mình không phải đứa trẻ.”

Hà Cảnh nhìn Cố Ninh, những lời còn lại muốn nói nghẹn ở cổ họng, chưa từng có người nào quan tâm hắn như vậy, cũng chưa từng có ai không hề suy tính gì mà ra tay giúp đỡ hắn như thế.

– “Mình luôn có một loại dự cảm không tốt, bạn đừng trách mình nói chuyện xui rủi, mình không biết bạn đi đâu và làm gì, nhưng hai năm tới đây, mặc kệ bạn làm gì đều phải thật cẩn thận. Tuổi của bạn không lớn, trong lòng mình, ngược lại hi vọng bạn có thể tiếp tục học hành, đáng tiếc tâm tư của bạn lại không đặt vào việc này.” Nói được những lời này, là do phản ứng tự nhiên của Cố Ninh. Kiếp trước lúc cô chết, đã lẫn lộn nhiều năm trong thương trường, cho nên lúc này, bất kể nhìn Hà Cảnh hay là Trương Giai Giai, cô đều sẽ cảm thấy giống như mình đang nhìn hậu bối.

Dù sao đi chăng nữa cũng đã sống qua một kiếp. Cô nhớ tới những chuyện xảy ra ở kiếp trước, trong lúc lơ đãng, lại bộc bạch hết những suy nghĩ trong lòng ra ngoài, nhưng lúc này, cô và Hà Cảnh đều chỉ là những đứa trẻ mới lớn bình thường, cách nói chuyện như vậy quả là có chút không ổn.

Hà Cảnh sửng sốt:

– “Nếu có cơ hội, mình nhất định sẽ cố gắng học hành, ít nhất cũng khiến cho khoảng cách giữa chúng ta sẽ không quá xa, ừ, sẽ không để cho bạn cảm thấy giữa hai chúng ta không tìm được đề tài thích hợp để trò chuyện đâu.”

Lúc nói tới đây, trên mặt Hà Cảnh hiện lên một tầng màu hồng đầy khả nghi. Cố Ninh sững sốt mất một lúc, nhưng vẫn không nói gì.

Yêu thích của tuổi trẻ có thể có bao nhiêu xa chứ, chuyện sau này, ai có thể nói rõ ràng được?

– “Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, bạn về trước đi.” Dừng một chút, Hà Cảnh còn nói: “Áo khoác lần trước, mình không mang theo, lần sau gặp mặt, mình sẽ trả lại cho bạn.”

– “Ừ.”

Mãi cho đến khi bóng dáng của Cố Ninh hoàn toàn biến mất trong bóng tối của tiểu khu, Hà Cảnh mới thu hồi tầm mắt, từng bước một trở về nhà.

Vào cửa, Cố Ninh mở tủ lạnh lấy ra một lon coca, cũng không quay đầu lại hỏi:

– “Bạn có muốn uống nước không? Muốn uống loại nào, coca được chứ?”

Lần trước khi mở cửa hàng thực phẩm tạp hóa, mỗi loại nước giải khát, Thẩm Lan đều giữ lại một ít.

– “Ừ.” Dừng một chút, Trương Giai Giai ngập ngừng, dường như muốn hỏi rồi lại thôi: “Người...người vừa này, là bạn trai của bạn sao?”

Cố Ninh đang uống nước, nghe Trương Giai Giai nói xong, thiếu chút nữa tự mình sặc chết, cô bình tĩnh lại, điều hòa hơi thở trong giây lát, kinh ngạc nhìn Trương Giai Giai,

– “Tại sao bạn lại có suy nghĩ này vậy? Người đó là bạn cấp hai của mình mà thôi.”

Trương Giai Giai quyết miệng chu môi:

– “Hừm, là mình thấy hấn ở dưới lầu chờ bạn nha, mình còn tưởng rằng hấn là bạn trai của bạn chứ, kỳ thật nếu bạn có bạn trai, cũng không cần thiết gạt mình làm gì, mình sẽ không nói cho người khác biết, mình thấy bộ dáng của hấn cũng rất đẹp trai nha! Hơn nữa, trong lớp chúng ta, dù chưa chính thức nhập học, cũng có mấy đôi rồi mà.”

Thanh thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, chính là đang ở lứa tuổi thanh xuân, lúc học quân sự, trong lớp học cũng đã có mấy đôi nam nữ thường xuyên ngồi chung một chỗ, bình thường trao cho nhau ánh mắt mập mờ, bạn bè trong lớp đều thích lấy bọn họ ra trêu đùa.

Cố Ninh vỗ vỗ vai Trương Giai Giai:

– “Bạn ngược lại là hỏa nhãn kim tinh nha, cái gì cũng đều nhìn ở trong mắt.”

Khóe miệng Trương Giai Giai cong lên:

– “Mọi người đều biết nha, chỉ là không có ai nói trắng ra mà thôi.”

Cố Ninh vui vẻ, cô gái nhỏ này ngược lại có nhiều tâm tư, trước kia sao cô không nhìn ra nhỉ? Cố Ninh chỉ chỉ vào trán Trương Giai Giai:

– “Bạn đừng nói người khác, muốn nói thì nói chính bạn kìa, có phải đã coi trọng ai rồi hay không?”

– “Không phải, ở trung học mình chỉ muốn hảo hảo học hành thôi, sẽ không giao trái tim đặt vào chuyện tư tình nam nữ đâu.”

Cố Ninh cười:

– “Bạn cứ giả đứng đắn đi, lời này mình nhất định sẽ ghi nhớ, nếu tiểu nha đầu bạn dám đối gạt mình, xem mình làm sao thu thập bạn.”

– “Bạn đừng nói mình, mình thấy bạn có nguy báo động trước rất cao nha, đã có nam sinh ở dưới lầu chờ bạn rồi kìa. Mình thấy ánh mắt hấn nhìn bạn không đúng lắm a, cho dù bạn đối với hấn không có ý tứ gì, nhưng còn hấn không chừng không giống như bạn đâu nha! Còn cố ý đến tạm biệt với bạn nữa, bạn một

câu mình một câu, các người nói nhiều như vậy, mình đều nghe thấy được a! Còn nữa, trong lớp chúng ta cũng mấy nam sinh nhìn bạn bằng ánh mắt không đúng lắm, chắc là trong lòng mang ái mộ rồi, đào hoa của bạn thịnh vượng như vậy, để mình xem bạn làm thế nào!”

– “Tiểu nha đầu này, bạn nói cái gì đó! Mình cho rằng bạn là người thành thật, không ngờ ánh mắt của bạn suốt ngày chỉ dùng để xem xét mấy việc này thôi hả?”

Hai người ngồi trên sofa bắt đầu náo loạn lên. Trương Giai Giai liên tục chạy trốn về phía sau:

– “Bạn làm gì vậy a, đừng cù nữa, da mình ngứa, mình sợ nhột a, Ninh Ninh, mình sai rồi a...”

Lúc này Cố Ninh mới thả cho đối phương một con ngựa, hai người sửa sang xong quần áo, Cố Ninh nhìn đồng hồ treo trên tường, hiện tại đã là hơn mười giờ. Thời gian không còn sớm, nhưng một chút buồn ngủ cô cũng không có. Trương Giai Giai đánh giá bốn phía phòng khách:

– “Ninh Ninh, nhà của bạn thật là lớn a.”

– “Ừ.” Cố Ninh từ trên sofa đứng lên: “Bạn mệt chưa, mình giúp bạn chọn một bộ quần áo ngủ của mình rồi, bạn có muốn tắm rửa rồi mới ngủ hay không?”

– “Mình không mệt, bất quá chúng ta vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai không phải còn phải đến nông trại sao?”

Dáng vóc và cân nặng của Cố Ninh và Trương Giai Giai cũng gần như xấp xỉ, Cố Ninh tìm một bộ quần áo của mình cho Trương Giai Giai, để cho Trương Giai Giai sau khi tắm rửa xong thì thay.

Tắm rửa xong, nằm ở trên giường, lúc này đầu óc hoàn toàn được buông lỏng, Cố Ninh nhớ tới một nửa gương mặt trong chiếc xe khi nãy vừa gặp, Bạch Thần Dục sao lại xuất hiện ở chỗ này? Nếu cô nhớ không sai, hiện tại Bạch Thần Dục hẳn là đang du học ở nước ngoài mới đúng, sao bây giờ lại xuất hiện ở thành phố Z? Cố Ninh không ngủ được, Trương Giai Giai cũng cảm thấy khó ngủ.

Trương Giai Giai quay đầu sang, đột nhiên mở miệng nói chuyện:

– “Cố Ninh, mình cảm thấy bạn đối với mình thật tốt, còn nữa, bạn cũng thật tốt.”

Cố Ninh đối với bản thân mình tốt, Trương Giai Giai vẫn cảm nhận được, loại tốt đó, phân biệt rất rõ so với những người bạn cùng phòng khác. Bởi vì Cố Ninh khắp nơi đều bận tâm, vài người bạn cùng phòng còn nói đùa rằng cô là nàng dâu nhỏ của Cố Ninh.

Cố Ninh ngẩn ra, từ trong hồi ức trở về, cười nói:

– “Mình đối xử tốt với bạn, đó là bởi vì bạn cũng đối xử tốt với mình, hơn nữa, chúng ta đừng nói cái gì tốt hay không tốt, bạn bè không phải đều là như vậy sao?”

Kiếp trước, lúc cô tuyệt vọng nhất, bạn bè bên cạnh, cũng chỉ có một mình Trương Giai Giai, khi đó bởi vì gia đình gặp phải biến cố lớn, tính tình của cô cũng khó khăn chế mà trở nên hư hỏng, hai người ở cùng một chỗ, cũng là nhờ Trương Giai Giai thường xuyên nhường nhịn cô, không ngừng khuyên giải cô, nếu nói rằng cô không cảm động là nói dối.

Kiếp trước, hai người cùng nhau học chung ở trung học, tỷ lệ học tốt ở ngôi trường đó quả thật vô cùng ít, thi đậu lên đại học càng không có được mấy người, nếu đem ra tính toán kỹ càng, năm Cố Ninh thi đậu đại học, cả một ngôi trường ấy, tổng cộng chỉ có cô và Trương Giai Giai hai người là đủ điểm đi thẳng vào đại học, mà Trương Giai Giai bởi vì xảy ra việc ngoài ý muốn, cuối cùng tổng số điểm bình quân của Trương Giai Giai thấp hơn số điểm trung bình 30 điểm, chỉ là thấp hơn một chút so với số điểm đạt yêu cầu. Sau này, hai nguyện vọng lúc trước của Trương Giai Giai đều rớt, cuối cùng chỉ được nhận vào một trường học bình thường khác, ngay cả bố trí chuyên ngành cũng không có hy vọng.

Đời này, Cố Ninh bất kể như thế nào, đều muốn giúp Trương Giai Giai một phen, kiếp trước, hai người từng có mơ ước, sẽ cùng học chung đại học, ở chung trong một thành phố, bởi vì mơ ước đó, nguyện vọng thi vào đại học của hai người đều giống nhau.

Chỉ là sau này bởi vì âm kém dương sai, tuy rằng hai người vẫn ở chung trong một thành phố, nhưng lại học ở hai trường khác nhau.

Lúc này đây, Cố Ninh muốn cùng với Trương Giai Giai, cùng học chung một trường đại học giống như nguyện vọng lớn nhất trong đời của hai người ở kiếp trước, lần này, cô đã có chuẩn bị, bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào cũng sẽ không phát sinh.

Trương Giai Giai vươn cánh tay từ trong chăn ra:

– “Phòng của bạn thật lớn, trên tường đều những giấy khen trước kia của bạn, nhiều như vậy a, lúc trước bạn nói với mình, kết quả thi tốt nghiệp của bạn hoàn hảo như vậy toàn là dựa vận khí tốt, thì ra là bạn lừa mình.”

Cố Ninh từ trên giường ngồi dậy:

– “Những giấy khen này đều là do mẹ mình dán trong phòng, ừ, dùng để khích lệ mình đó.”

Trương Giai Giai nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Thường xuyên nghe bạn nhắc đến mẹ bạn, nhưng sao mình chưa bao giờ nghe bạn nhắc đến cha bạn vậy? Cha mẹ bạn không có kết hôn sao?”

Cố Ninh trong lòng lộp bộp một chút, chuyện riêng trong nhà, quả thật cô chưa từng nói cho Trương Giai Giai biết, bởi vì lúc trước hai người còn chưa thân quen đến loại trình độ đó, nếu cô tùy tiện đi nói cho người khác biết về hoàn cảnh gia đình mình, tình huống như vậy... Người ngoài nhìn vào, làm sao cũng sẽ cảm thấy cô đang tự bóc vết sẹo của chính mình ra, như vậy thật kỳ quái. Tuy rằng về vấn đề này, đuổi cố Cố Xuân Sinh ra khỏi nhà hoàn toàn không thể coi là vết sẹo gì đó, trên thực tế, khi làm chuyện này cô rất vui vẻ nha!

Cố Ninh thở dài:

– “Cha mình và mẹ mình, mấy tháng trước vừa ly hôn rồi.”

Trương Giai Giai sửng sốt, không kịp phản ứng, bởi vì chuyện này Cố Ninh chưa bao giờ nói cho cô biết! Cô cảm thấy vừa rồi cô không nên hỏi về vấn đề này...

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt, trong không gian yên tĩnh, làm cho người nghe phá lệ an tâm:

– “Cha mình tên là Cố Xuân Sinh, ông ta ra ngoài ngoại tình, bỏ rơi mình và mẹ mình, ở bên ngoài có người đàn bà khác, ông ta đã ở cùng một chỗ với người đàn bà kia mười mấy năm, còn sinh một đôi trai gái. Mấy tháng trước, ông ta muốn ly hôn với mẹ mình để cưới người đàn bà kia, ông ta muốn đuổi hai mẹ con mình tay không rời khỏi nhà, bất quá bởi vì đủ loại nguyên nhân, cho nên ông ta không thành công. Mẹ mình đã nản lòng thoái chí, cho nên đồng ý ly hôn với ông ta.”

Trương Giai Giai trợn mắt há hốc mồm, nhất thời không thể tiêu hóa được tin tức này, hoàn toàn hóa đá ngay tại chỗ. Việc này, nếu là người bình thường gặp phải chắc hẳn rất suy sụp, thế nhưng Cố Ninh lại có thể vô cùng bình tĩnh mà nói ra như vậy.

Nghe xong chuyện đó, trong lòng Trương Giai Giai không biết có tư vị gì không biết nên phải ứng như thế nào cho phải, cô không ngờ chỉ mấy tháng trước, Cố Ninh đã phải trải qua biến cố lớn như vậy...

Cô không biết lúc ấy, Cố Ninh phải đối mặt với loại chuyện này thế nào, nếu như chuyện này phát sinh trên người cô, việc này xảy ra với cô... Cô cứ liên tục nghĩ như vậy...rồi không dám nghĩ tiếp nữa.

Cứ như vậy hết nửa ngày, Trương Giai Giai rốt cuộc cũng nói được một câu:

– “Bạn đừng khổ sở.”

Cố Ninh nhìn bộ dáng thật cẩn thận của Trương Giai Giai, nhin không được cười rộ lên:

– “Người đàn ông đó đã tuyệt tình như vậy, vì sao mình còn phải khổ sở, một chút mình cũng không thấy khổ sở gì, bọn họ ly hôn, cả mình và mẹ mình đều cảm thấy được giải thoát.”

– “Kỳ thật, ngẫm lại thì đúng là như vậy.”

Trương Giai Giai cảm thấy, hình như cô đã hiểu được một chút.

Cố Ninh vẫn đậm phong khinh nói tiếp:

– “Mình sẽ nói cho bạn biết một chuyện rất thú vị, kỳ thật con gái của đôi cầu nam nữ kia, hiện tại đang học chung lớp với chúng ta.”

Trương Giai Giai hoàn toàn bị tin tức này làm cho bối rối, trời ạ! Cô cảm thấy đầu óc mình không thể bình phục nổi, chỉ là phản xạ có điều kiện hỏi:

– “VẬY... Người đó là ai?”

– “Cố Huyền.”

Trương Giai Giai nhìn chằm chằm lên trần nhà trên đầu, cô cảm thấy chính mình cần hảo hảo làm cho rõ một chút, tin tức này mang theo khối lượng thông tin quá lớn đi.

Mất nửa ngày, Trương Giai Giai mới sâu kín nói:

– “Trách không được mình luôn cảm thấy Cố Huyền luôn thường xuyên đường như vô ý mà cố ý liếc mắt xem xét bạn.” Dừng một chút, Trương Giai Giai nói tiếp: “Chẳng qua bộ dáng của hai người các người một chút cũng không giống nhau, bạn đẹp hơn, dễ nhìn hơn so với Cố Huyền, mình cảm thấy cô ta cười đặc biệt giả tạo, đối với người ta cũng vô cùng giả tạo.”

Cố Ninh cười lạnh một tiếng:

– “Bạn không biết đâu, ngày mình thi tốt nghiệp, hôm đó cô ta sai người đến cổng trường chặn đường mình, may mắn là chuyện xấu do cô ta và người nhà cô ta có làm ra nhiều hơn đi chẳng nữa thì mình vẫn có phòng bị sẵn từ trước, bằng không mình cũng không biết bản thân có thể tham gia dự thi hay vẫn phải bỏ thi.”

Trương Giai Giai sửng sốt, tức giận đến nổ phổi nói:

– “Cô ta thế nhưng còn dám kêu người đến chặn đường bạn hả. Thật là ghê tởm! Cố Huyền sao lại hư hỏng như vậy, quả thực thật là làm cho người ta chán ghét quá.”

Trương Giai Giai càng nghĩ càng bất bình, quả thực cảm thấy khí huyết sục sôi trong lồng ngực, cô nhìn Cố Ninh:

– “Sao bạn lại thành thật như thế, đáng lí bạn nên đem chuyện của cô ta, hảo hảo mà công bố rộng rãi trong trường học mới phải, để ọi người đều biết cô ta là loại người nào! Bạn chính là quá rộng lượng, người ta đều khi dễ đến trên đầu rồi kìa! Trước kia mình một chút cũng không nhìn ra Cố Huyền lại là loại người như vậy, chỉ cảm thấy cô ta là loại người có chút dối trá chán ghét, không nghĩ tới cô ta lại thâm độc như vậy! Quả thực giống y hệt như Dung mama!”

Trong kỳ nghỉ hè, TV có phát sóng bộ phim “Hoàn Châu các các”, ratings một đường tăng vọt, bất kể đi đến chỗ nào, đều có thể nghe được ca khúc chủ đề của bộ phim này, điều này đã khiến cho từ già đến trẻ, từ lớn đến bé từ nhà đến trường học đều nổi lên làn sóng hâm mộ mạnh mẽ, cái gì mà đồ bao tập cách cách, sách vở văn phòng phẩm in hình cách cách..., nếu như bạn không có những thứ đó, đại biểu bạn không phải người biết nắm bắt xu hướng, là người lỗi thời.

Mà hề muốn mắng chửi ai có suy nghĩ xấu xa, thì cứ đem người đó ra so sánh với Dung mama sẽ không sai.

Cố Ninh bị phần so sánh này của Trương Giai Giai làm cho vui vẻ, không nhận được nụ cười, cứ cho rằng Cố Huyền là Dung ma ma đi, cô cũng không phải Hạ Tử Vi tuyên bố mặc cho người ta châm kim a! Việc này không thể so sánh được a...

Cô cảm thấy trong mắt Trương Giai Giai, trong một giây cô đã biến thành cô gái nhỏ mặc cho người ta bắt nạt...

Trương Giai Giai nhìn bả vai run run của Cố Ninh, càng thêm tức giận, đẩy đẩy Cố Ninh một chút:

– “Bạn còn có thể cười được à! Không được, không thể cứ cho qua như vậy được, bạn không nói thì để ỉnh nói! Dù sao cũng không tính là phỉ báng! Cô ta đã có gan làm thì phải có gan tự chịu trách nhiệm. Thoạt nhìn, bề ngoài của cô ta hiền hòa dịu dàng, ở cùng ai cũng đều hòa hòa thuận thuận, sau lưng lại giấu ngầm một bụng ý nghĩ xấu xa, không chừng lần sau lại nghĩ ra chiêu gì tổn hại bạn đó.”

Trương Giai Giai phồng lên hai má, còn tức giận hơn so với mình bị khinh bỉ, cô cảm thấy trước kia mình bị ủy khuất và chuyện mà Cố Huyền đã gây ra nếu đem ra so sánh, vậy thì đơn giản không đủ để so!

Cố Ninh thấy Trương Giai Giai tức không chịu được, vội vàng không cười nữa, nghiêm mặt nói:

- “Bạn hiểu lầm rồi, mình không phải là người rộng lượng, mà mình tính toán rất chi ly, cô ta làm như vậy, chẳng qua chỉ muốn mình không thể tiếp tục đến trường đi học nữa, thì mình phải càng hảo hảo đi học, cô ta muốn tranh thắng thua, muốn ở mọi điểm đều phải cao hơn mình một bậc, áp chế được mình thì mình càng muốn khiến cho cô ta cái gì cũng không bằng mình, Cố Huyền là người có tâm kế rất sâu, nếu mình làm như vậy, sẽ có thể tức chết cô ta!”

Trương Giai Giai có chút không hiểu:

- “Vậy bạn còn tha thứ cho cô ta sao?”
- “Không phải là mình tha thứ cho cô ta, không phải tập quân sự vừa mới chấm dứt sao? Không nên nóng nảy, trèo càng cao thì té càng đau, mình cũng chẳng có tâm địa tốt như vậy, loại chuyện lầy đứ oán này mình chưa bao giờ làm, có thù tất báo thì còn không sai biệt lắm.”

Trương Giai Giai nhìn bộ dáng dự đoán trước của Cố Ninh, liền biết Cố Ninh tự có chủ ý của riêng mình, cô cũng thoáng yên tâm:

- “Vậy được rồi.”

Dừng một chút, Trương Giai Giai nói:

- “Haiz, trước kia bạn chưa từng nhắc tới chuyện này, trong lớp chúng ta, cũng không có ai biết quan hệ giữa bạn và Cố Huyền.”
- “Mẹ mình vẫn chưa biết mình và Cố Huyền học chung một lớp, bằng không mẹ mình lại phải suy nghĩ nhiều, chuyện này bạn phải giúp mình gạt mẹ mình đó.”
- “Ừ, mình sẽ không nói cho dì biết đâu.”

Cố Ninh lười biếng duỗi eo, dần dần nhắm hai mắt lại:

- “Chúng ta đi ngủ đi, thời gian thật sự không còn sớm nữa rồi.”
- “Ừ.” Trương Giai Giai nhìn người bên cạnh, cô thấy Cố Ninh nói cho cô biết chuyện riêng trong gia đình mình, quan hệ giữa hai người lại tiến thêm được một bước, biến thành bạn bè tốt không có gì là không thể nói.

Cô cũng không biết vì sao vừa rồi tâm tình mình lại kích động như vậy, phảng phất trong nháy mắt lại trở về thời điểm một năm trước, thời khắc mà cả cô nhà rời bỏ quê hương chuyển đến thành phố...Cảm giác kia...không thể diễn tả được bằng lời... Cô không khỏi tự suy nghĩ, nếu như Cố Ninh và dì phải tay không rời khỏi nhà, sau đó là thi tốt nghiệp... Cố Ninh cũng không thể đi tham gia dự thi...

Chỉ nghĩ đến việc này, khiến cho cô cảm thấy không có biện pháp để tha thứ cho Cố Huyền, đồng thời, cũng làm cho cô cảm thấy hết sức khó chịu.

Cô và Cố Ninh cảm thấy rất hợp ý, đối với từng thói quen nhỏ nhặt của cô, Cố Ninh đều hiểu rõ, có đôi khi, ngay cả cô cũng không biết bản thân mình có những thói quen nhỏ nhặt đó, là bị Cố Ninh lơ đãng nhắc nhở, cô mới có thể nhận thấy được. Cô có cảm giác mình và Cố Ninh không giống như những người vừa quen biết không lâu, mà giống như hai người bạn đã xa cách lâu ngày vừa gặp lại. Cố Ninh đối với cô tốt như vậy, cho nên cô không muốn nhìn thấy Cố Ninh phải chịu bất cứ thương tổn gì, cơn buồn ngủ ập đến, Trương Giai Giai nhắm hai mắt lại, mơ mơ hồ hồ suy nghĩ.

Sáu giờ sáng hôm sau, hai người Cố Ninh đúng giờ mở mắt. Cho dù không phải học quân sự nữa, nhưng đồng hồ sinh học đã quen với thời gian này, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thay đổi được. Cố Ninh xuống bếp, nấu hai bát mì đơn giản, trên vắt mì có để một quả trứng gà được chiên vàng đều hai mặt, một bữa ăn sáng vô cùng đơn giản và đầy năng lượng. Ăn xong bữa sáng rồi ra cửa, hai người an vị trên xe đi đến nông trại, như đã hẹn trước, 3 bên trực tiếp gặp mặt ở nông trại.

35. Chương 35

Edit: Cửu Trùng Cát

Khi cha mẹ của Trương Giai Giai nhìn thấy Thẩm Lan thì có chút ngỡ ngàng, ngược lại thái độ của Thẩm Lan rất tự nhiên hào phóng, không có một chút tự cao tự đại nào, hết sức nhiệt tình chủ động tìm đề tài để trò chuyện với đối phương, cứ như vậy, khẩn trương của hai vợ chồng nhà họ Trương giảm đi rất nhiều.

Vài người đi dạo qua quanh nông trại một vòng, song phương đều là người thẳng thắn, sau khi dạo quanh một vòng, chỉ kém không nhiều lắm đàm phán ổn thỏa tất cả mọi chuyện.

Thẩm Lan đối với hai vợ chồng nhà họ Trương rất hài lòng, lúc đầu bà còn sợ Cố Ninh tìm người không đáng tin, nhưng hôm nay lúc bà nhìn thấy mặt mũi của đôi vợ chồng này, bà đã cảm thấy ánh mắt của Cố Ninh không sai, hai vợ chồng nhà họ Trương vừa nhìn thì có thể lập tức biết là người rất thành thật, sau khi trò chuyện một lát, Thẩm Lan còn phát hiện hai vợ chồng nhà họ Trương đối với việc trồng trọt chăn nuôi có hiểu biết rất sâu sắc, bọn họ chính là người mà bà đang muốn tìm, đem nông trại giao cho hai vợ chồng bọn họ, bà thấy rất yên tâm.

Bởi vì đối phương là cha mẹ của bạn Cố Ninh, cho nên từ nông trại đi ra, Thẩm Lan cũng không để ý việc hai vợ chồng nhà họ Trương từ chối, cố ý mời bọn họ cùng nhau ăn cơm Tàu.

Hai vợ chồng nhà họ Trương, từ sự câu nệ khách sáo lúc ban đầu, dần dần trở nên buông lỏng, có thể tìm được công việc thích hợp như vậy, tiền lương cũng không có gì trở ngại, đối với bọn họ mà nói là chuyện vô cùng tốt. Tầng đá lớn đè nặng trong đầu cuối cùng cũng có thể rơi xuống. Hơn nữa bà chủ mới đối xử với bọn họ rất tốt, rất dễ sống chung, như vậy bọn họ cũng không cần lo lắng về sau.

Giữa lúc ăn cơm, Thẩm Lan quyết định đem một ít chuyện vụn vặt xác định kỹ càng lại. Hai vợ chồng nhà họ Trương phụ trách xử lý nông trại, nếu là cần chi tiêu thứ gì, ví dụ như mua mầm giống và cây giống, hoặc là sửa chữa thứ gì đó. Dù có thể nói với bà, lúc mua mảnh đất này, trong đó có vài căn phòng trống, thu thập một chút cũng có thể vào ở.

Mảnh đất này không nhiều hơn ba trăm mẫu, bị vây ở vùng ngoại thành cho nên thật tiện nghi, chung quanh là một mảnh hoang vu, cho nên bán với giá thấp, cũng không có mắc, nhưng bởi vì diện tích của nó quá lớn, Thẩm Lan phải bỏ ra rất nhiều tiền để mua lại.

Nếu không phải bởi vì thua cá cược với Cố Ninh, Thẩm Lan sẽ không mua mảnh đất này, nơi này có thể nói là hoang tàn vắng vẻ, không thích hợp để đầu tư. Nhưng nếu lúc này đã mua rồi thì không nên chỉ đặt yên tại chỗ đó, cho nên bà nghe theo đề nghị của Cố Ninh xây thử cái nông trại này.

Đã xài mất một khoản tiền lớn, cho nên không cần để ý chút tiền lẻ để sửa chữa này nữa, nói không chừng thật sự có thể tìm được hướng phát triển. Tuy rằng ở nơi đây giao thông không được thuận tiện lắm, nhưng mà hoàn cảnh rất tốt, bốn phía đều là cây cối xanh ngắt, bên phải, còn có một cái hồ thiên nhiên, phong cảnh rất đẹp, thường xuyên sẽ có người đến nơi đó câu cá.

Ngược lại nơi đây không giống như sự phồn hoa ở trung tâm thành phố, có một sự tươi mát rất khác biệt chỉ thuộc về mình.

Thẩm Lan để cho hai vợ chồng họ Trương tự chuẩn bị một chút, từ ngày mai bắt đầu đi làm, tiền lương mỗi tháng là 8000 đồng, nếu có thể làm tốt, còn được trích phần trăm. Hai vợ chồng nhà họ Trương tự nhiên là đồng ý rồi liên tục cảm ơn Thẩm Lan.

Hình-anh-dong-dep-ve-tinh-yeu-de-thuong-cho-ngay-14-2- (4)

Cố Ninh về đến nhà, đầy mặt tươi cười, tâm tình thoạt nhìn thập phần không sai. Thẩm Lan nhìn khỏe môi của Cố Ninh cong lên, cười hỏi:

– “Ninh Ninh, tâm tình của con rất tốt a, mẹ mời vợ chồng nhà họ Trương xử lý nông trại, con vì vậy mà vui vẻ sao?”

Cũng chỉ có lúc đó, Thẩm Lan mới có thể cảm thấy tuổi của Cố Ninh vẫn còn nhỏ, vẫn là một đứa trẻ đang ở tuổi cần được bà chăm sóc.

Cố Ninh cũng không phủ nhận:

– “Đương nhiên là con vui vẻ, Giai Giai là người bạn rất tốt, có thể thuận tay giúp cho gia đình bọn họ, lại có thể giải quyết vấn đề của chúng ta, như vậy không phải rất tốt sao?”

Thẩm Lan hồi tưởng lại cô bé vừa nãy bà đã gặp, ánh mắt trong veo, rất lễ phép và hiếu thảo, làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái, đúng là một đứa bé ngoan. Thẩm Lan rất có hảo cảm với Trương Giai Giai. Cố Ninh đã lớn như vậy, rất ít bạn bè, sau khi tốt nghiệp tiểu học, cũng không đến nhà bạn bè chơi hoặc là dẫn bạn bè về nhà, từ đó đến nay vẫn độc lai độc vãng, không thể nào hòa đồng với chúng bạn, vấn đề này nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, Thẩm Lan vẫn có chút bận tâm, nhưng lại không biết phải khuyên giải thế nào, bà không biết, Cố Ninh có tính cách như vậy, có thể bởi vì nguyên nhân gia đình hay không...

Lần này, Cố Ninh vừa đặt chân vào trung học là có thể kết bạn, đương nhiên Thẩm Lan thấy rất vui vẻ, bà vẫn hi vọng, Cố Ninh có thể giống như những đứa trẻ cùng lứa khác, không lo không nghĩ mà trưởng thành, không bị chuyện của bên ngoài gây phiền não, nhưng nửa năm qua, cùng Cố Ninh trải qua những chuyện như vậy, khiến cho bà không tự chủ được mà quên mất số tuổi hiện thời của Cố Ninh, không tự chủ được mà dựa dẫm vào cô bé.

Chờ đến khi tất cả mọi chuyện đều rõ ràng, đau thương đã thành quá khứ, lúc này, Thẩm Lan mới lấy lại tinh thần, tốt nhất mình vẫn nên chống đỡ cho con gái, dù sao con bé mới mười sáu tuổi.

Thẩm Lan lấy lại tinh thần, cười rồi nói:

– “Ninh Ninh, con có rảnh thì gọi Trương Giai Giai thường xuyên đến nhà mình chơi, làm bạn với con.”

– “Vâng.” Cố Ninh ngồi trên sô pha, lười biếng duỗi eo: “Ngày mai con phải đến trường rồi, trường trung học của con cách tiểu khu này rất xa, nếu ngồi xe buss như lúc trước phải đổi mấy chuyến, nếu còn gặp phải tình trạng kẹt xe, phải mất hơn một tiếng mới tới.”

Thẩm Lan cắt hoa quả rồi bưng ra:

– “Căn hộ bên kia trang hoàng cũng kém không nhiều lắm, sắp xong rồi, phải mua thêm chút vật dụng trong nhà nữa, chừng nào thì con có thời gian rảnh, mẹ con mình cùng đi mua đồ dùng trong nhà nhé, bằng không mẹ sợ ánh mắt mẹ không tốt, đến lúc đó con lại không thích.”

Cố Ninh từ trên sô pha đứng lên:

– “Mẹ, mẹ muốn đi chọn đồ dùng trong nhà, cũng phải chờ con đến cuối tuần.” Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Mẹ, dù sao buổi chiều cũng không có việc gì, bằng không hôm nay mẹ con mình đi chọn đi.”

Thẩm Lan nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Cũng được, mẹ con mình tắm rửa xong, lập tức đi đến khu chuyên bán vật dụng gia đình để chọn mua đồ dùng trong nhà, phải nhanh lên, nếu trễ quá mẹ sợ người ta đóng cửa.”

– “Vâng.”

Hai người ở trên núi dạo qua một vòng, trên người không thể tránh khỏi dính một ít cỏ dại, bụi đất nhỏ vụn, còn ra một thân mồ hôi.

Hai người đến khu phố chuyên bán đồ dùng trong nhà, bởi vì là buổi chiều, không đông khách, cho nên nhân viên hướng dẫn phá lệ nhiệt tình, cải cách đã mở ra được 20 năm, văn hóa Trung – Tây giao hòa, nơi đây có rất nhiều đồ dùng trong nhà mang kiểu dáng Tây Âu, đường cong ngắn gọn nhẹ nhàng, thập phần là thiết kế theo kiểu dáng Tây Âu, các loại đồ dùng gia đình này đang bán rất chạy, cho nên nhân viên bán hàng cũng ra sức giới thiệu.

Đạo quanh một vòng, Cố Ninh dừng chân đứng lại trước một cửa hàng bán vật dụng gia đình nho nhỏ, bên trong toàn là đồ vật gia đình làm bằng gỗ, kiểu dáng rất đặc biệt mang phong cách khác lạ, có hơi hướng hoài niệm, cùng với các cửa hàng chung quanh, có chút không hợp nhau.

Cố Ninh dừng bước rồi lập tức đi vào.

Chủ cửa hàng là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, đang ngồi ở phía sau quầy tính tiền đọc báo, ông giương mắt, nhìn thấy một cô bé con đang đi tới, vì vậy lại cúi đầu xuống.

Cố Ninh đi tới một bộ ghế bành trước mặt, thanh âm giòn tan hỏi:

– “Ông chủ, bộ ghế này giá bao nhiêu tiền?”

Ông chủ đeo mắt kính, rồi mới từ sau quầy đi ra, cũng không để ý tới đối phương mua hay là không mua, vui tươi hơn hử nói:

– “Bộ ghế bành này có giá là bốn vạn, sao vậy? Cô gái nhỏ, cháu thích sao?”

Cố Ninh gật gật đầu:

– “Cháu rất thích.” Cô đưa tay sờ soạng một vòng tay vịn của ghế bành, rồi nói: “Thật là đẹp a.”

Chủ cửa hàng nhìn bộ dáng nghiêm túc của Cố Ninh một lúc, ông rất sửng sốt và hết sức ngoài ý muốn. Theo lý mà nói, thiếu nữ tuổi như cô bé này, chắc hẳn sẽ không thích mấy thứ này mới phải.

Ông mở cửa tiệm bán vật dụng gia đình thế này, chủ yếu là bởi vì hứng thú và đam mê của bản thân, mà khách đến cửa tiệm ông đều chỉ là một ít ông bà cụ hay hoài niệm về quá khứ, tuổi tác trên cơ bản đều khoảng 50 tuổi trở lên, nguyên nhân mà bọn họ thích đồ dụng gia đình làm bằng gỗ, đại khái là bởi vì những vật dụng bằng gỗ lim này giúp bọn họ tìm về ký ức lúc bé và nhắc nhớ về thân phận gia tộc.

Mà người trẻ tuổi, đại đa số đều thích những vật dụng với kiểu cách mới lạ, chất liệu đặc biệt thịnh hành trong vài năm gần đây.

Cố Ninh cười cười:

– “Bác, cháu thật sự muốn mua a, cháu thích vật dụng gia đình làm từ chất liệu gỗ, nhìn vừa thoải mái lại thực dụng, có cảm giác rất đặc biệt.”

Những thứ vật dụng này, ở kiếp trước cô không mua nổi, hiện tại bộ ghế bành này có giá 4 vạn, nhưng mười năm sau, cẩn thận đánh giá, vậy ít nhất cũng được 100 vạn. Kiếp trước Cố Ninh nhớ rất rõ ràng, một trận “Đầu gỗ đổi vàng thời” khiến cho thế nhân nghen họng nhìn trần trối, khi đó giá tiền của gỗ sưa, đã là người bình thường không trả nổi, có thể nói một tác một kim, cho dù là bó củi lớn cỡ bàn tay, cũng phải có giá đến mấy vạn, vật liệu bằng gỗ đã thành phẩm càng trở thành thứ xa xỉ phẩm, động đến một cái là tốn ngàn vạn, có đủ các loại vật dụng gia đình làm bằng gỗ được trưng bày ở khu hội chợ triển lãm đồ gỗ.

Mà bây giờ, giá cả của những thứ đồ này vẫn chưa sốt, nguyên vật liệu gỗ lim cũng có thể xem là mắc trong các loại vật liệu gỗ khác, nhưng nếu so sánh với những thứ gỗ đời sau, giá như vậy là khá rẻ rồi, lúc này chất liệu gỗ thượng đẳng đúng tuổi có giá cũng gần 60 ngàn một kg, cộng thêm phí tổn không cao làm thành vật dụng gia đình thành phẩm, giá tiền của những thứ này cũng không đến mức khiến người ta chỉ dám sờ mà không dám mua.

Thẩm Lan thấy Cố Ninh nửa ngày không đi ra, còn trò chuyện với chủ cửa hàng, cho nên bà cũng đi vào. Bà không nghĩ tới, hai người đã đi nhiều tiệm như vậy, Cố Ninh cũng nhìn nhiều kiểu dáng như vậy, đến cuối cùng, thế nhưng lại cảm thấy hứng thú đối với những vật dụng làm bằng gỗ thế này, so với những gì bà dự đoán được, thật sự là phân biệt khá lớn.

Cố Ninh quay đầu lại, kéo cánh tay của Thẩm Lan:

– “Mẹ ơi, bàn sách của con có thể dùng bàn gỗ hay không? Con thích gỗ nha.”

Thẩm Lan sửng sốt:

– “Đương nhiên có thể.”

Bà sờ sờ đầu Cố Ninh, đứa nhỏ này, chỉ là một cái bàn mà thôi, còn làm nũng với mình nữa.

Ông chủ vừa nghe có người đến, nhìn tới nhìn lui vị kim chủ phía sau Cố Ninh:

– “Vị phu nhân này, chị đã quyết định mua bộ bàn học này sao?”

Thẩm Lan gật gật đầu:

– “Ừ, là do con bé chọn, ông chủ, bao nhiêu tiền?”

– “Bàn học này làm bằng gỗ lim, giá tiền tương đối cao, tôi thấy cô bé này rất có duyên, cho nên chỉ lấy của các người 1 vạn.”

Thẩm Lan sửng sốt, không nghĩ tới một cái bàn học, một chiếc ghế mà thôi, cứ nhiên có giá tiền cao như vậy, bà nhìn về mặt chờ mong của Cố Ninh, từ đầu tới cuối cũng không nói ra lời cự tuyệt.

– “Ừ, vậy mua cái này đi.”

Thẩm Lan xem như đã mở rộng tầm mắt, một cái bàn gỗ cũng có thể trân quý như vậy, tuy rằng bà không biết vì sao giá tiền lại cao đến thế, nhưng quả thật đồ dùng bằng gỗ này ngược lại rất dễ nhìn, có thể nhìn ra là dùng vật liệu tự nhiên, rất có mùi vị cổ điển, sờ vào là cảm nhận được ngay. Tiền nào của nấy, tuy rằng không hiểu cho lắm, nhưng bà cảm thấy hẳn là có bí quyết. Dù sao cũng là cái bàn nha, có thể sử dụng thật nhiều năm, chủ yếu vẫn là Cố Ninh thích, lợi nhuận hàng tháng của cửa tiệm, Cố Ninh đều để ở chỗ bà, mua cái bàn này cũng là dư dả.

Cố Ninh mua bàn, lại đi dạo qua một lần những thứ khác trong cửa tiệm đồ gỗ, trong ánh mắt rạng rỡ phát ra ánh sáng, vươn tay sờ tới sờ lui, ngay cả ông chủ cửa hàng cũng phải phì cười.

Kỳ thật, Cố Ninh ngược lại không phải hoàn toàn bởi vì tiền, mà là cô thật sự rất thích những vật dụng gia đình này, rất có loại cảm nhận hoài niệm năm tháng lắng đọng lại.

Kiếp trước, sau khi cô tích cóp đủ tiền, tự mua mình một chiếc bàn trang điểm bằng gỗ sưa, rộng không đến 30 cm, cao 50 cm, có một ngăn tủ nhỏ vô cùng đơn giản, cứ nhiên phải tốn mất 25 vạn. Lúc ấy cô do dự rất lâu, cắn răng mới dám mua, bởi vì thật sự là quá yêu thích.

Sau khi cô mua về nhà, Bạch Thần Dục ngẫu nhiên nhìn thấy, không nói một tiếng đặt người ta làm trọn bộ vật dụng dùng trong nhà bằng gỗ sưa, tác phong chân thực phá sản làm cho người ta ghen hòng nhìn trân trối. Người khác đều ưa thích tặng kim cương hoặc là châu báu, Bạch Thần Dục ngược lại chỉ muốn nổi bật.

Cố Ninh sờ mấy thứ đồ gỗ, nghĩ tới kiếp trước, lại có chút thất thần. Cô cùng người nọ làm vợ chồng ba năm trên danh nghĩa, hiện tại tính đến, người nọ đối với cô cũng không sai, cũng giúp đỡ cô không ít.

Ngay từ đầu, cô không biết vì sao Bạch Thần Dục lại đồng ý kết hôn với cô, diễn một màn vợ chồng ân ái cho người ngoài xem, ba năm ở chung với nhau, nếu nói trong lòng hoàn toàn không rung động là không thể nào, thẳng cho đến sau này...

Cố Ninh thu hồi tâm tư, lại giương mắt, cảm xúc trong ánh mắt đã biến mất hầu như không còn một mảnh, cô cười nhìn Thẩm Lan:

– “Mẹ, tủ này, ghế này con đều rất thích.”

– “Ninh Ninh, những thứ con yêu thích sao không có chút nào giống như người khác vậy? Giống hệt như bà cụ non.”

Cố Ninh quay đầu lại, vừa cười vừa nói với chủ cửa tiệm:

– “Ông chủ, hiện tại chúng ta hãy bàn bạc cho tốt giá tiền đi, hiện tại cháu không đủ tiền, cho nên tạm thời sẽ để lại thế chân ở chỗ ông chủ, về sau cháu có đủ tiền rồi sẽ quay lại lấy hàng, ông chủ nhất định không thể tăng giá lên được a.”

Chủ cửa hàng thấy cô bé này rất thú vị, cũng bị làm cho vui vẻ lây:

– “Được, cháu yên tâm, trong vòng nửa năm, tôi sẽ không tăng giá lên đâu.”

Cố Ninh xem như yên tâm, quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Lan đang tươi cười nhìn mình:

– “Ninh Ninh, con thích những vật dụng làm bằng gỗ này lắm sao?”

Cố Ninh trịnh trọng gật gật đầu, cô không thể không biết ngượng ngùng mà kêu Thẩm Lan mua hết tất cả được, dù sao những vật dụng gia đình này cũng không phải rẻ, ít nhất so với những đồ vật trong nhà thông thường, thì giá tiền của chúng cao hơn không ít a.

Hơn nữa... Lúc này mấy thứ vật dụng làm bằng gỗ lim có chút cồng kềnh thế này, vẫn có chút không phù hợp với thẩm mỹ của đa số người...

Thẩm Lan cười cười:

– “Ninh Ninh, nếu như con đã thích như vậy, chúng ta mua một bộ đi.”

Cố Ninh mở to hai mắt nhìn mẹ mình:

– “Mẹ nói thật à?”

Thẩm Lan vỗ vỗ bả vai Cố Ninh:

– “Đứa nhỏ này, đương nhiên là mẹ nói thật rồi!”

Bao nhiêu vật dụng như vậy, tuy rằng không rẻ chút nào, nhưng cũng không đến mức mua không nổi, một bộ đồ dùng bằng gỗ như thế cũng chỉ mất 10 vạn, Thẩm Lan ngẫm lại, coi như là đem toàn bộ tiền lời kiếm được từ cửa hàng của Cố Ninh đều lấy ra dùng đi.

Bình thường Thẩm Lan tính toán rất tỉ mỉ, nhưng mà chỉ cần liên quan đến Cố Ninh, trước giờ đều rất rộng lượng, từ sau khi ly hôn, tâm tình bà cũng xảy ra biến hóa, đột nhiên suy nghĩ cẩn thận lên rất nhiều, con người cũng chỉ sống một đời thì nên tận lực sống mà không có gì tiếc nuối mới tốt. Bà không muốn bản thân có tiếc nuối, cũng không muốn để cho Cố Ninh có tiếc nuối.

– “Mẹ, mẹ thật tốt quá đi! Con yêu mẹ nhất nha!”

Chủ cửa tiệm thấy hai mẹ con Thẩm Lan mua một lần nhiều như vậy, tất nhiên phải cho chiết khấu, cuối cùng Cố Ninh không hề nhẽ nài nỉ thêm hồi lâu, ông chủ cửa tiệm đành phải lui thêm một bước, tặng cho hai mẹ con cô không ít các tặng phẩm nho nhỏ, ví dụ như ống đựng bút hay thứ gì đó.

Cố Ninh hẹn thời gian giao hàng với ông chủ cửa tiệm, 12 giờ ngày mai đưa vật dụng đến cho cô, để lại địa chỉ, trước khi ra khỏi cửa tiệm, Cố Ninh vẫn cẩn thận dặn dò, ngàn vạn lần không thể để cho vật dụng bằng gỗ bị va chạm mạnh. Ông chủ cửa tiệm dở khóc dở cười, nhưng không tức giận, dù sao mấy vật dụng này cũng coi như là tâm huyết của ông, có thể được người ta trân trọng như báu vật, ông cũng rất vui vẻ, ước nguyện ban đầu khi ông mở cửa tiệm này cũng không hoàn toàn là vì kiếm tiền. Ngược lại, ông thật sự có chút bất đắc dĩ nói:

– “Cô gái nhỏ, nếu tôi đã làm ông chủ, tự nhiên sẽ chú ý mấy việc này, cháu cứ yên tâm đi, nhất định sẽ thỏa đáng đưa đến cho cháu.”

Cố Ninh thề lưỡi:

– “Cám ơn ông chủ.”

Một số tiền thu vào lớn như vậy, ông chủ cửa hàng thấy thời gian cũng kém không nhiều lắm, đóng cửa tiệm sớm nửa tiếng, sau khi viết một biên lai, rồi cùng Thẩm Lan đi đến ngân hàng chuyển khoản.

Trên đường đi đến ngân hàng, chủ cửa tiệm lại tỉ mỉ nói tới phương pháp bảo dưỡng các vật dụng bằng gỗ, điều làm cho ông bất ngờ là, sự hiểu biết của Cố Ninh, một điểm cũng không hề ít hơn ông, cô nói còn có đạo lý rõ ràng.

Ông chủ cửa tiệm tươi cười, lại hỏi Thẩm Lan:

– “Nhà các người chắc cũng có vật dụng bằng gỗ lim rồi. Bằng không làm sao cô gái nhỏ này lại biết được nhiều như vậy a.”

Thẩm Lan lắc đầu phủ định:

– “Ông chủ, ông hiểu lầm rồi, nhà chúng tôi không có đồ dùng bằng gỗ lim a. Bằng không, hôm nay chúng tôi cũng sẽ không mua một lần nhiều đồ dùng như vậy.”

Nghe Thẩm Lan nói như vậy, ông chủ cửa tiệm bán đồ gỗ kinh ngạc nhìn Cố Ninh:

– “Nói xem nào, cô bé, làm sao cháu có thể giải thích rõ ràng như thế?”

Cố Ninh cười cười:

– “Lúc nãy cháu đã nói rồi đấy thôi, bởi vì cháu thích a! Thích thì dĩ nhiên phải biết nhiều hơn! Đúng rồi, bác, bộ ghế bành trong tiệm của bác, cháu cũng nhìn trúng nha, nói không chừng ngày nào đó khi cháu có đủ tiền sẽ đến mua, chúng ta đã thỏa thuận rồi nha, trong vòng nửa năm bác không thể tăng giá tiền với cháu a.”

– “Được, trong vòng nửa năm, tôi sẽ không tăng giá tiền với cháu đâu.” Ông chủ cửa tiệm bán đồ gỗ cười cười nói.

Thẩm Lan ở trong lòng lắc lắc đầu, con gái của mình thế nhưng thích thu thập mấy thứ đồ gỗ thế kia, quả thật hiếm gặp.

Từ ngân hàng đi ra, hai mẹ con Thẩm Lan trực tiếp trở về nhà. Hôm nay trong khoảng thời gian ngắn đã làm xong 2 chuyện, Cố Ninh vào phòng, dựa vào trên sofa, vừa rồi nói năng hăng tiết như vậy, giống như đã sử dụng hết sức lực, lúc này về đến nhà, cô mới phát hiện bản thân mệt chết.

– “Ninh Ninh, mẹ đi nấu cơm, con đợi một lát nhé.”

– “Vâng.” Cố Ninh lên tiếng, vừa chạy một vòng, thể lực tiêu hao lợi hại, lúc này cô cũng cảm thấy có chút đói bụng, nghĩ tới điều gì đó, Cố Ninh lại từ trên sofa đứng lên, nói: “Mẹ, người đợi ở ngoài phòng khách đi, hôm nay cơm tối sẽ do con phụ trách, chờ đến lúc con nhập học, thời gian nấu cơm ẹ ăn sẽ ít đi.”

Cô nghĩ hôm nay làm hại Thẩm Lan phải xuất huyết nhiều như vậy, tự nhiên phải dỗ dành bà rồi. Thẩm Lan cười cười:

– “Không cần đâu, con ra ngoài đợi đi, tay chân mẹ nhanh nhẹn, nấu cơm cũng không phải việc khó gì.”

Cố Ninh không nghe, đẩy Thẩm Lan ra khỏi phòng bếp:

– “Mẹ đi nghỉ ngơi đi, một lát sẽ xong ngay.”

Thẩm Lan bất đắc dĩ, bị Cố Ninh đuổi ra khỏi phòng bếp, đành phải ngồi trên sofa chờ con gái nhà mình.

Cố Ninh đơn giản làm ba mẹt một canh, chỉ chốc lát sau từ trong phòng bếp đi ra, đối với tay nghề nấu nướng của mình, Cố Ninh vẫn rất tin tưởng.

Kết hôn ba năm, mỗi khi Bạch Thần Dục vừa vặn về nhà đúng vào giờ cơm, đồ ăn mà cô làm, đối phương ngẫu nhiên cũng sẽ ăn, dù sao đi chăng nữa, hương vị cơm nhà so với đồ ăn bên ngoài bán tốt hơn rất nhiều.

Càng về sau sự tình càng phát triển, người đàn ông kia thường xuyên sẽ về nhà vào giờ cơm, dường như vô ý mà cũng như cố ý, dù sao số lần về nhà cũng càng ngày càng thường xuyên hơn, anh ta cũng không nhiều lời, nhã nhặn ưu nhã ăn cơm xong, buông bát đĩa xuống rồi bước đi, quả thực là vung ống tay áo lên, không mang theo một cơn gió thoáng qua. Đương nhiên, cũng có thể nói vô tâm vô tình.

Hành động như thế, khiến cho Cố Ninh hoài nghi, người đàn ông này có phải đặc biệt trở về ăn cơm hay không... Được rồi, về nhà mình ăn cơm, không nên dùng từ ăn cơm...

Phải biết rằng, bản tính của người nọ không phải soi mói bình thường đâu nha. Cũng bởi vì cái dạng này, cho nên Cố Ninh thường xuyên hoài nghi, người nọ có phải đã phủ phục trước tài nấu nướng của cô rồi không?

Ăn cơm xong, Thẩm Lan vội vã trở lại cửa hàng, Cố Ninh không tài nào ngồi yên trong nhà được, cho nên cũng đi theo hỗ trợ.

Lúc hai người về đến nhà, đã sắp 10 giờ, Cố Ninh tắm rửa một cái, trở về phòng, thân thể vừa mới tiếp xúc với giường êm, mí mắt lập tức đổ sụp xuống. Bận rộn cả ngày, mệt mỏi ở phía sau, rốt cuộc cũng chống

chất hết lên người cô. Trước lúc chìm vào giấc ngủ, Cố Ninh mơ mơ hồ hồ nghĩ, ngày mai, chính là ngày đầu tiên học trung học.

36. Chương 36

Edit: Cửu Trùng Cát

Đồng hồ báo thức vừa vang lên, Cố Ninh đứng giờ mở mắt, ăn xong bữa sáng thì đi ra cửa.

Lúc xuống xe bus, Cố Ninh nhìn đồng hồ đeo tay, bảy giờ rưỡi. Lúc này vẫn còn rất sớm, tiết thứ nhất của trường học bắt đầu vào lúc tám giờ hai mươi.

Còn gần một tiếng nữa mới tới.

Lúc Cố Ninh bước vào phòng học, bạn bè trong lớp đã đến được một nửa, còn chưa có phát giáo trình, cho nên những học sinh đến sớm, đang túm tụm lại một chỗ nói chuyện, duy chỉ có một mình Trương Giai Giai yên vị ở một vị trí, đang chăm chú đọc quyển giáo trình mà cô hỏi mượn của mấy người học khóa trên.

Ánh mắt của Cố Ninh quét qua toàn bộ phòng học, lập tức đi về phía Trương Giai Giai, ngồi phía sau Trương Giai Giai, dùng ngón tay chọc chọc vào người đang nghiêm túc đọc sách. Trương Giai Giai ngẩng đầu lên, nhích người qua một chút, có phần ngạc nhiên:

– “Cố Ninh, bạn đến hồi nào vậy?”

Cố Ninh cười cười:

– “Mới đến thôi, bạn đọc sách nghiêm túc như vậy, tự nhiên không chú ý đến mình rồi.”

Giáo viên chủ nhiệm còn chưa có bố trí chỗ ngồi, cho nên hiện tại mọi người trong lớp đều tùy tiện ngồi lung tung, Trương Giai Giai cười cười:

– “Đợi lát nữa sắp xếp chỗ ngồi, hai chúng ta ngồi cùng bàn đi.”

– “Ừ.”

Trương Giai Giai nói vài câu với Cố Ninh rồi lại cúi đầu đọc sách, dần dần các học sinh đã đến đông đủ, ngày đầu tiên khai giảng, mọi người đều có cảm giác mới lạ, trong phòng học rộn ràng nhốn nháo, bởi vì đã học quân sự mười ngày, ai nấy đều tự có bạn bè quen biết riêng mình. Cho nên mọi người dựa theo phạm vi đã đặt ra, ngồi cùng một chỗ với người cảm thấy thân thiết.

Chủ nhiệm lớp theo tiết chuông báo hiệu bắt đầu tiết thứ nhất bước vào, ánh mắt đầu tiên là dạo qua một vòng trong phòng học, phát hiện các học sinh đều có mặt đông đủ, mới mở miệng nói:

– “Mấy nam sinh ra đây, đi đến phòng làm việc của cô lấy sách, trước tiên chúng ta sẽ phát sách giáo khoa của học kỳ mới này.”

Có mấy nam sinh chủ động đứng lên, đi theo chủ nhiệm lớp lấy sách.

Hơn mười chồng sách nặng trĩu được đặt xuống ở bục giảng, không khí trong phòng học lập tức tràn ngập mùi hương của sách in mới.

Giáo viên chủ nhiệm lại để ấy người kia hỗ trợ phân chia sách mới cho toàn bộ học sinh trong lớp, bên tai đều là tiếng “Xoạt xoạt”, sau khi nhận sách, mọi người đều mở sách mới ra, viết tên mình lên bìa trong của sách.

– “Được rồi, phần còn lại các em tự làm đi, tạm thời các em cứ ngồi như vậy, chờ đến giữa trưa cô sẽ đến bố trí chỗ ngồi cho các em, em nào thị lực không tốt, nhất định phải nói cho cô biết, bằng không sau khi đã sắp xếp tốt vị trí ngồi của các em rồi. Mới nói với cô là không nhìn thấy bảng, tới lúc đó muốn điều động lại chỗ ngồi cũng không tốt, các em nhớ hỗ trợ lẫn nhau một chút.”

Sau khi chủ nhiệm lớp phân công xong công việc thì bước ra khỏi phòng học.

Trương Giai Giai từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển lịch treo tường, đây là cô cố ý hỏi xin chủ nhà nơi cô ở trọ. Là lịch treo tường cũ của năm trước, hiện tại không sử dụng nữa, nhưng nó có tác dụng khác.

Lịch treo tường in bằng giấy dày hơn so với các loại báo chí khác, chẳng qua rất thích hợp dùng để làm giấy bao tập.

Trương Giai Giai cẩn thận mở quyển lịch treo tường, lại lấy ra keo dán và một dao rọc giấy nhỏ, lúc này mới quay đầu nói với Cổ Ninh:

– “Ninh Ninh, đưa sách của bạn ỉnh, mình bao sách lại cho bạn nhé, như vậy sách mới sẽ không bị bẩn hay cũ.”

Cổ Ninh sửng sốt, sau đó cười nói:

– “Giai Giai, bạn thật quan tâm mình a! Cứ hiền lành như vậy, có muốn về sau mình sẽ cưới bạn về nhà làm vợ hay không a.”

– “Lại nói hươu nói vượn.”

Cổ Ninh cầm lấy tờ lịch treo tường, nói:

– “Bạn bao của bạn, mình tự bao của mình, như vậy sẽ tương đối nhanh hơn.”

Trương Giai Giai hoài nghi nhìn Cổ Ninh:

– “Bạn biết bao tập à?”

– “Đương nhiên.”

Hai người cúi đầu bắt đầu bao sách, người chung quanh đều nhìn lại, trong lớp học đại đa số người đều mua có sẵn giấy bao tập, cổng trường có bán loại này, một đồng 2 tờ.

Giấy bao tập bằng nhựa plastic trong suốt, ở giữa là giấy in ấn các loại hoa văn khác nhau, theo sát trào lưu, bán bán chạy nhất là (Truyện tranh Cao thủ bóng rổ – Link tham khảo). Giấy bao tập như vậy vừa tiện lợi lại dễ nhìn, cho nên, lúc này mọi người trong lớp nhìn thấy hai người Cổ Ninh và Trương Giai Giai tự tay bao sách, mọi người đều cảm thấy rất mới lạ.

Một nam sinh nọ nhìn một lát, cười mở miệng nói:

– “Các bạn còn tự tay bao tập a, nhiều phiền toái a. Nhưng mà lại nói, trước kia khi mình còn nhỏ, bà ngoại mình cũng thường giúp mình bao tập như vậy đấy.” Nói tới đây, sắc mặt biểu tình của người nọ, thế nhưng còn có vài phần hoài niệm.

Một nam sinh khác xen mồm:

– “Bạn ít đem người khác ra so với bà ngoại bạn đi, đây là tay nghề truyền thống, rất bảo vệ môi trường a! Vừa mang ý nghĩa tâm linh vừa khéo tay a!”

Cả một đám đều nở nụ cười, có người cảm thấy mới mẻ, sức lực dồi dào, ồn ào nói:

– “Trương Giai Giai, bạn còn nhiều giấy lịch treo tường thế này không? Cho mình một tờ đi, mình cũng muốn bao sách giống như vậy.”

Trương Giai Giai tổng cộng cầm theo 2 quyển lịch treo tường, cô để lại một quyển cho bản thân và Cổ Ninh dùng chung, còn dư lại một quyển, đều chia cho bạn bè xung quanh, nhất thời, mọi người đều cúi đầu, hừng hực khí thế làm công việc thủ công này.

La Mẫn ngồi ở một góc khác của phòng học. Nghe bên kia phát ra tiếng cười vui, ả nhú nhú mày, nhìn thật chăm chú kỹ lưỡng, thì ra là một đám người dùng lịch treo tường cũ bao tập. La Mẫn cười nhạo một tiếng, trong mắt tất cả đều là khinh miệt, nghiêng mặt nói với Cổ Huyền ngồi cùng bàn:

– “Mình còn tưởng làm cái gì, thì ra là dùng giấy lịch bao tập a, thật là cổ hủ, nghèo kiết xác, thật là không lên được mặt bàn.”

Cố Huyền vẫn đang tập trung viết tên, ả không hòa theo lời nói của La Mẫn, chỉ là lúc nghe được điều này, tay hơi dùng sức một chút, ngòi bút làm rách sách mới.

Tiết thứ nhất là môn toán học, trước khi tan học vài phút, giáo viên dạy toán đưa ra vài dạng bài tập, để các học sinh chép vào vở và làm, lúc xế chiều thì nộp vở lên văn phòng.

Sắp xếp xong bài tập, giáo viên dạy toán cầm danh sách lớp lên, nói:

– “Lớp các em hẳn là chưa tuyển ra ban cán sự lớp, nói như vậy, trước hết tôi phân công ột em, tạm thời đại biểu ôn của tôi. Nói xong, giáo viên cúi đầu, sau khi nhìn một vòng danh sách lớp, giơng mắt nói tiếp: “Cố Ninh, tôi chọn em, nhớ rõ buổi chiều thu tất cả các bài tập tôi đã giao, nộp đến phòng làm việc của tôi.”

Cố Ninh sững sốt một chút rồi từ trên chỗ ngồi đứng lên: “Vâng, thưa thầy, em sẽ thu bài tập rồi nộp đến văn phòng cho thầy.”

Mấy chục ánh mắt trong lớp học, thay nhau quét tới, thành tích nhập học của Cố Ninh là đứng thứ nhất, thành tích thi tốt nghiệp của môn toán lại hoàn toàn nổi trội, tạm thời để cho cô thay mặt lớp, mọi người tự nhiên là không có ý kiến.

Trong số đó, đương nhiên phải loại bỏ vẻ mặt oán giận của La Mẫn và nụ cười có chút mất tự nhiên của Cố Huyền.

Cố Huyền thông mất xuống, nghĩ tới tình cảnh gần đây ở nhà, mỗi ngày Cố Xuân Sinh và Dương Mộng Đình thường xuyên cãi nhau, móng tay ả đâm thật sâu vào trong thịt từ lúc nào cũng không biết. ả làm sao có thể cam tâm, đây hết thấy đều là do Cố Ninh ban tặng, Cố Ninh hủy gia đình của ả. Mà bây giờ đến trường học, thế nhưng bản thân ả cũng khắp nơi bị Cố Ninh đè ép một bậc...

Ánh mắt của Cố Ninh, trong lúc vô tình quét đến chỗ Cố Huyền đang cúi mặt, lập tức cô lại dời tầm mắt ra chỗ khác, cười đùa cùng bạn bè chung quanh đang trêu chọc cô vừa nhậm chức mới.

Giữa trưa vừa tan học, Cố Ninh liền lôi kéo Trương Giai Giai ra khỏi phòng học, không ngờ vừa đến cửa, Trương Giai Giai đi ở bên phải, bị La Mẫn từ phía sau ác ý đụng vào bả vai một cái, cả người thiếu chút nữa không đứng vững mà té ngã.

La Mẫn dừng bước, cười nói với Trương Giai Giai:

– “Ai nha, vừa rồi tôi không phát hiện bạn, bạn đừng nghĩ quá nhiều, không phải tôi cố ý, hi vọng bạn có thể hiểu được.”

Cố Ninh cười cười, tứ lạng bạt thiên cân nói:

– “Không có việc gì, không phải mỗi người đều có mắt nhìn, cũng không phải người nào cũng biết dùng mắt để nhìn đường đi, có lẽ thoát nhìn thì ngũ quan tương đối hoàn chỉnh, bọn tôi có thể hiểu được.”

Ánh mắt La Mẫn sắc như dao quét tới, Trương Giai Giai vội lôi kéo Cố Ninh ra ngoài, đi thật xa cô mới nói:

– “Bạn nha, nói ít một câu đi, cô ta chính là loại người như vậy, không cần so đo với cô ta làm gì.” Dừng một chút, Trương Giai Giai nói tiếp: “Mình quả thật không biết La Mẫn nghĩ như thế nào, cùng với Cố Huyền ở cùng một chỗ, vai kẻ ác bị một mình cô ta nhận hết, đắc tội với người ta cũng là cô ta, nhìn Cố Huyền đóng vai sạch sẽ kia, làm như mình là Thánh mẫu Bạch Liên Hoa vậy. Mình thấy, La Mẫn chẳng phải đối thủ của Cố Huyền a.”

Ngụ ý: người này tại sao lại ngu xuẩn như vậy a!

Cố Ninh không nhận được cười:

– “Không thể tính là đối thủ được, vốn dĩ La Mẫn chính là thích can thiệp vào chuyện của người khác, chẳng qua cô ta không biết rằng, Cố Huyền không cần cô ta phải ra mặt.”

Trương Giai Giai suy đi nghĩ lại rồi hỏi Cố Ninh:

– “La Mẫn có biết quan hệ giữa bạn và Cố Huyền không?”

– “Bạn cảm thấy Cố Huyền có thể nói việc này cho La Mẫn biết hay không?”

– “Đương nhiên là không!”

Trong căn tin biển người tấp nập, chính thức là giờ cao điểm đi ăn cơm, Cố Ninh không cảm thấy đói lắm, cho nên chỉ vội vàng ăn mấy miếng cơm, rồi lôi kéo Trương Giai Giai ra khỏi căn tin.

Hiện tại cô chỉ tâm tâm niệm niệm nhớ đến mấy vật dụng làm bằng gỗ hôm qua vừa mua. Ngày hôm qua cô đã giao hẹn với ông chủ cửa hàng bán đồ gỗ, 12 giờ trưa hôm nay sẽ giao đồ tới. Từ căn tin đi ra, Cố Ninh nhìn đồng hồ, cách mười hai giờ còn khoảng mười phút, thời gian cũng kém không nhiều lắm.

– “Giai Giai, trưa hôm nay, đồ dùng trong nhà mẹ mình đặt mua sẽ giao tới đây, mình muốn đến nhìn một chút, bạn muốn đi cùng mình hay là một mình bạn về phòng học trước?”

Trương Giai Giai chỉ hơi do dự một chút, rồi nói:

– “Mình đi với bạn, dù sao nghỉ giữa trưa cũng rất dài, hôm nay mình không thấy buồn ngủ.”

– “Ừ, tốt lắm.” Cố Ninh kéo tay Trương Giai Giai nói: “Chúng ta đi thôi.”

Lúc hai người vừa đến nơi, xe nhỏ chở vật dùng cũng vừa vận tới. Thẩm Lan mua một căn phòng ở lầu 3, nhân viên giao hàng chuyển vật dụng lên, dựa theo vị trí mà Cố Ninh hướng dẫn sắp xếp rất tốt, xong xuôi hết thấy, lúc này bọn họ mới rời đi.

Trương Giai Giai nhìn trọn bộ đồ dùng trong nhà làm bằng gỗ, có chút ngoài ý muốn:

– “Ninh Ninh, thì ra dì thích những đồ dùng như vậy a, nhìn thật giống như mấy thứ gì đó trong phim ảnh, thật là có ý nghĩa.” Dùng một chút, Trương Giai Giai hít một hơi thật sâu, nói thêm: “Ừ, mùi vị cũng rất dễ chịu.”

Thân gỗ sưa vốn là thuốc đông y, cho nên có được hương vị “Cây giáng hương” của một loại thuốc đông y rất dễ chịu, hương vị thật tự nhiên. Mà Cố Ninh coi trọng bộ vật dụng này, chính là nhờ hoa văn bông lúa trên thân gỗ, hoa văn hoặc ẩn hoặc hiện, rất xinh đẹp, chất gỗ trong suốt sáng bóng, sờ lên rất có cảm giác đặc biệt.

Cố Ninh ngồi ở trên ghế, nói:

– “Mình biết là bạn sẽ thích, bởi vì mình cũng thích, bộ vật dụng làm bằng gỗ này là mình xin mẹ mình mua cho, còn bị mẹ mình chê cười mình giống như bà cụ non. Chỉ biết thích những thứ vật dụng làm bằng gỗ.”

Ánh mắt Trương Giai Giai cong cong:

– “Mình cũng thích, thật đẹp.” Nói xong, cô lại đánh giá bốn phía căn phòng này, đây là một căn hộ gồm 3 phòng ngủ, 1 phòng khách, đại khái khoảng 130m², phòng khách có diện tích rất lớn.

Hiện tại trang hoàng đều đã làm xong, tổng thể của căn hộ này mang phong cách kiểu Trung Quốc, rất đơn giản, không có vật trang trí dư thừa nào, nay trang bị thêm một bộ vật dụng gỗ thể này, rất có một nét đặc sắc khác.

Sống trong một căn hộ thể này, sẽ khiến cho người ta cảm thấy buông lỏng tinh thần. Cố Ninh đứng lên:

– “Mình cũng thích phong cách như vậy, nếu bạn thích, thì chuyển đến đây ở chung với mình đi, nơi này thoải mái hơn so với phòng ngủ ở kí túc xá.”

Trương Giai Giai sợ run, dừng 2 giây mới nói:

– “Cám ơn bạn, nhưng mình đã đăng ký phòng ở kí túc xá rồi.”

Cố Ninh sửng sốt, lúc này mới kịp phản ứng, đề nghị vừa rồi của cô quả có chút đường đột, bất quá may mắn Trương Giai Giai không phải người thích so đo. Cố Ninh bất động thanh sắc nói tiếp:

– “Vậy được rồi, nhưng mà về sau bạn nhất định phải thường đến đây chơi, bầu bạn với mình, mẹ mình không thường xuyên tới đây, ở đây chỉ có một mình mình.”

Trương Giai Giai gật gật đầu:

– “Được, về sau giữa trưa mình sẽ đến đây ngủ kè ở chỗ bạn, chung quy nơi này yên tĩnh hơn so với phòng ngủ ở kí túc xá, hơn nữa hiện tại Cố Huyền lại chung phòng ngủ với mình, bạn biết không, mình không thích cô ta, thậm chí mình không muốn nói chuyện với cô ta, mình cảm thấy cô ta rất dối trá!”

Cố Ninh ôm lấy bả vai của Trương Giai Giai, cười nói:

– “Nơi đây lúc nào cũng hoan nghênh bạn, nếu có thể, nhân tiện bạn nấu cơm trưa luôn đi, vậy mình càng vui vẻ hơn, cơm ở căn tin quả thật không thể lấp đầy bụng được, nơi này có đầy đủ mọi thứ vật dụng cần thiết, rất thuận tiện để bạn thi triển tay nghề nấu nướng a.”

– “Bạn nghĩ hay nhỉ, bạn là chủ mình là khách, dù sao đi chăng nữa, cũng phải do bạn nấu ình ăn mới đúng chứ.”

Cố Ninh gấp một cái:

– “Hai người chúng ta, ai với ai, làm chi phân biệt rõ ràng như vậy.”

Hai người nằm trên giường lớn ngủ trưa, câu được câu không trò chuyện với nhau, trong phòng quả thật rất mát mẻ, dần dần, cả hai đều yên lặng nhắm mắt rồi chìm vào giấc ngủ.

Nơi này cách trường học khoảng 5 phút đồng hồ, hết sức nhanh gọn. Cách giờ vào lớp khoảng 15 phút, hai người mới ra khỏi nhà đi đến trường học.

Buổi chiều sau khi kết thúc tiết học cuối, Cố Ninh và Trương Giai Giai cùng nhau trở về nhà, hai người thuận đường ở khu chợ dưới lầu mua một số nguyên vật liệu nấu ăn, chuẩn bị về nhà tự tay nấu bữa tối, dù sao cũng thật tiện lợi.

Thẩm Lan vẫn loay hoay ở cửa hàng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không về được.

Ở Trung học Thanh Phong, học sinh ngoại trú có thể không tham gia lớp học buổi tối, nhưng nếu đăng ký ở lại kí túc xá, thì nhất định phải tham gia lớp học buổi tối, từ bảy giờ tối cho đến chín giờ rưỡi, cũng bởi vì cái dạng này, có rất nhiều người muốn ở lại ký túc xá, lớp Cố Ninh cũng vậy. Dù sao cũng ở lại trong trường học, càng tốt để phát triển bầu không khí học tập.

Cố Huyền cũng lựa chọn ở lại kí túc xá, đối với điểm ấy, Cố Ninh bắt đầu cảm thấy rất ngoài ý muốn, chẳng qua nghĩ kỹ lại cũng có thể hiểu, chỉ sợ Cố Huyền ở nhà, chưa chắc có được sự thanh tịnh như ở trong trường học.

Hiện tại, không chừng Cố Xuân Sinh khó có thể tiếp tục chấp nhận tính tình đại tiểu thư của Dương Mộng Đình, hai người sớm chiều chung đụng, còn sợ không có mâu thuẫn ư? Bất quá, đây vốn vẹn chỉ là mới bắt đầu thôi, đôi cậu nam nữ kia vừa mới kết hôn không lâu, về sau còn phải chịu đựng dài dài.

Việc này mới chỉ là mở đầu, phu thê nghèo hèn còn có trăm chuyện đau đầu, huống chi là hai người quen thói vinh hoa phú quý kia...

Việc học tập ở Trung học thập phần bận rộn, hai người ăn xong cơm, Trương Giai Giai trở về kí túc xá, Cố Ninh chỉ có một mình ngồi ở trong nhà, tay gõ gõ lên thành sô pha. Trong lòng yên lặng tính toán.

Đời người có thể có vài lần phải vật lộn, cô hoảng hốt nhớ rõ mình ở kiếp trước, cũng là mỗi ngày ôn tập đến hơn 10 giờ tối mới ngủ, sau đó 4 giờ sáng ngày hôm sau thức dậy, bắt đầu làm bài thi, làm xong một bộ bài thi, bầu trời cũng đã sáng rõ, ánh sáng qua loa xong thì đến trường học.

Thanh xuân, chính là lứa tuổi phải phấn đấu và cố gắng.

Kiếp trước, trình độ tiếng Anh của Cố Ninh cũng đã qua lớp 8, bây giờ trình độ tiếng Anh ở Trung học, đối với cô mà nói hoàn toàn không thành vấn đề, các môn học khác cũng giống vậy. Trước kia cô được tuyển vào khoa tự nhiên, cũng không cần thiết nhớ tới những thứ rườm rà gì đó.

Giống như có được vũ khí sắc bén để gian lận. Lần này, cô hoàn toàn không cần tiêu phí nhiều thời gian ở vấn đề học tập như vậy nữa, cô có thể có thời gian rảnh rỗi làm những việc mà bản thân cô muốn làm.

Hiện tại, công ty vận chuyển đều do một mình Thẩm Xán quản lý, ngẫu nhiên, Cố Ninh sẽ ở một bên đưa ra một ít đề nghị cá nhân. Đề nghị cũng không nhiều, nhưng mỗi lần đều khiến cho Thẩm Xán có cảm giác đang mơ hồ hồ hồ mà bị tạt cho gáo nước lạnh, lập tức có thể nảy ra ý tưởng mới.

Lần trước, sau khi phát hiện Thẩm Xán dùng tiền của Cố Ninh, Thẩm Lan đã trả lại cho em trai mình 10 vạn, sau đó không khách khí dạy dỗ ông một trận, đúng theo tiêu chuẩn “Vừa đấm vừa xoa”, mắng xong, Thẩm Lan đưa cho ông thêm 30 vạn. Để cho công ty vận chuyển của hai cậu cháu làm vốn lưu động.

Quả táo 30 vạn này, quả thật ngọt đến tận sâu trong lòng Thẩm Xán, hoàn toàn có thể giải quyết tình trạng khẩn cấp của công ty, công ty vận chuyển đang trong giai đoạn mở rộng, cần đầu tư một lượng tài chính lớn, may mắn có 30 vạn này, lo lắng của Thẩm Xán có thể buông xuống, lập tức tậu thêm 2 xe vận chuyển hàng hóa cho công ty.

Trước kia, Thẩm Xán đã làm tài xế nhiều năm, “đường lối” trong làm ăn ông cũng hiểu không ít. Trừ bỏ xe của công ty, ông còn tìm thuê thêm xe vận tải bên ngoài, dùng phương thức 3 xe vận chuyển thay phiên nhau, như vậy có thể vừa bảo đảm phục vụ, lại có thể bớt đi phí tổn.

Phục vụ tốt, giá tiền cũng thấp, công ty này lại có kinh nghiệm vài năm hoạt động trong lĩnh vực chuyển phát nhanh, danh tiếng lập tức được truyền xa, Thẩm Xán tiếp nhận trong một thời gian ngắn, dần dần có thể khuyếch trương công ty vận chuyển này.

Lần này, Thẩm Xán gọi điện thoại đến muốn thương lượng với Cố Ninh chuyện của công ty vận chuyển. Tuy rằng đại biểu trên pháp luật cho công ty này là ông, nhưng nếu lúc trước không có Cố Ninh, ông cũng chẳng làm được việc gì. Về điểm này, ông liền đem cháu gái đáng ngoại của mình ra, bày trên vị trí “đồng bọn” hợp tác làm ăn.

Hơn nữa nói sao đi chăng nữa, trừ bỏ vấn đề tuổi tác không nhắc tới, đem Cố Ninh trở thành đối tác làm ăn, đúng là quá dư dả, bởi vì quá thần bí a!

Sau khi mở công ty vận chuyển, Thôi Tùng đã điều hành công ty 3 năm, cho dù không thành thực cho lắm, nhưng cũng không sai sót bao nhiêu, trong đó phần nhiều cũng nhờ vào Dương Mộng Đình, trước kia bà ta lợi dụng chức vụ của cha bà ta, vì muốn dỗ ngọt tình nhân bé nhỏ của mình, bà ta đã ra sức giúp cho công ty vận chuyển mưu cầu không ít phúc lợi, khơi thông vô số đường đi, cho nên ngay cả khi Thôi Tùng trước kia không biết cách quản lý, nghiệp vụ cũng chẳng biết quăng ở nơi nào, nhưng công ty vận chuyển vẫn phát triển rất thuận lợi và nhanh chóng.

Công ty vận chuyển đang trên đà phát triển không ngừng, không ngờ lại để cho Thẩm Xán nhặt được tiện nghi. Cũng không biết nếu Dương Mộng Đình biết đại thế đã mất, lúc biết được mình đứng là vì người khác lót đường, có thể ở sau lưng hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi hay không? Chỉ là nhớ tới mối quan hệ mập mờ không thể đưa ra ánh sáng với Thôi Tùng, chắc hẳn bà ta cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ cũng chỉ dám nuốt vào bụng.

Thẩm Xán vẫn thuộc loại người lớn gan, nhìn tương lai có thể phát triển tốt, cũng muốn nếm thử ngon ngọt, trên tay vừa có tiền, ông lập tức không muốn giới hạn làm ăn vốn vẹn ở mức công ty vận chuyển đường bộ, mà còn muốn khuyếch trương phạm vi làm ăn rộng ra thêm, lần trước ông vừa hàn huyên với Cố Ninh một lát, cũng cảm thấy có tiềm năng rất lớn, không thể cứ bị giới hạn lòng vòng như vậy.

Thẩm Xán cảm thấy phạm trong đầu đã có ý tưởng, thì nên toàn lực đi chấp hành mới tốt, không thể trì hoãn, đã có ý tưởng mà không chịu thực hiện, sẽ bị người khác đoạt trước.

Cố Ninh tự nhiên là ủng hộ việc này, khiến cho Thẩm Xán càng thêm hạ quyết tâm, quyết định đánh cược một lần.

Trong lòng Cố Ninh rất rõ ràng, đây thật ra là một trận chiến nắm chắc phần thắng. Cùng với sự phát triển của ngành công nghiệp điện tử, mua sắm bằng internet sẽ trở nên thịnh hành, 10 năm sau, lấy tổng kim ngạch hàng năm của ngành vận chuyển ở Trung Quốc chia đều ra, tốc độ tăng vượt qua ngưỡng 20%. Đây là một thị trường làm ăn khổng lồ, và là một khối bánh ngọt béo bở vừa được hình thành, mới bắt đầu bị người ta xâm chiếm từng bước, Cố Ninh biết tình hình trong tương lai sẽ phát triển như thế nào, tự nhiên cũng muốn nhảy vào chia một chén súp.

37. Chương 37

Edit: Cửu Trùng Cát

Tiết học cuối cùng của buổi sáng, trước khi tan học 10 phút, chủ nhiệm lớp bước vào:

- “Ngày hôm qua bận cả ngày, mãi cho tới bây giờ mới có thời gian rảnh rỗi, chiếm dụng một ít thời gian của các em, lớp chúng ta cần chọn ra ban cán sự lớp. Nếu trong các em ai cảm thấy bản thân đảm đương được thì có thể tự đề cử mình, sau đó cả lớp sẽ giơ tay biểu quyết, hi vọng các em nhiệt tình tham dự, đây là một cơ hội để cho các em rèn luyện chính mình.”

Không khí trong lớp học náo nhiệt hẳn, tiếng nghị luận sôi nổi liên tiếp vang lên. Ngược lại có rất ít người tự đề cử mình, đa phần đều là cố ý chỉ mặt điểm tên người khác.

Trong phòng học là một mảnh ồn ào.

Sau khi yên tĩnh lại, liên tiếp có người giơ tay lên hưởng ứng lệnh triệu tập. Trong lớp chuyên của Trung học Thanh Phong này trừ bỏ mấy học sinh đi bằng cửa sau, thành tích nhập học cơ bản đều cố định ở mức 700 điểm. Đại đa số học sinh ở đây lúc còn học cấp 2, đều có thành tích đứng đầu nhất nhì trong lớp.

Các chức vụ, liên tiếp có tin tức, cuối cùng chỉ còn lại một Bí thư chi Đoàn và lớp trưởng là còn trống, 2 chức vụ này rất quan trọng, cho nên nhất thời không ai dám giơ tay nhận lãnh phần trách nhiệm này.

- “Có em nào chủ động đảm nhiệm chức vụ lớp trưởng không?” Chủ nhiệm lớp hỏi lại một lần nữa, thấy phía dưới là một mảnh im lặng, nói tiếp: “Nếu không có ai ứng cử, vậy tôi đành phải tự phân công rồi.”

- “Thưa cô, em muốn thử.” La Mẫn giơ tay lên tự đề cử mình.

Ánh mắt ở bốn phía đồng loạt quét tới, nhìn La Mẫn bằng đủ loại ánh mắt sắc bén.

Tính cách của La Mẫn vốn cởi mở, từ trước đến giờ đều rất dứt khoát thẳng thắn, nhưng nếu xét về các phương diện khác mà nói, có thể cho rằng La Mẫn chưa bao giờ bận tâm đến cảm nhận của người khác, đã đắc tội với không ít người. Cả một lớp học, người có quan hệ tốt với ả, và người chán ghét ả đều thay phiên nhau chiếm hết một nửa lớp, hết sức cân bằng.

La Mẫn là đi cửa sau mới vào được lớp chuyên của Trung học Thanh Phong, bởi vì điểm này, có không ít người khi nhìn thấy La Mẫn giơ tay, cảm thấy tâm tình có chút kỳ lạ.

- “La Mẫn chủ động tranh chức lớp trưởng, còn em nào có ý định này không? Nếu như không có, vậy cả lớp chúng ta bắt đầu giơ tay biểu quyết.”

Phía dưới là một mảnh im lặng, Trương Giai Giai quay đầu nhìn Cố Ninh, thần sắc của Cố Ninh ngược lại là nhàn nhạt, không có một điểm phản ứng nào, giống như chuyện này hoàn toàn không liên quan đến cô.

Trương Giai Giai cắn cắn môi, vừa rồi, Cố Ninh đã được đề cử làm đại diện ôn toán (tương đương với lớp phó học tập), hiện tại tự nhiên không thể tiếp tục tranh chức lớp trưởng, nghĩ tới việc La Mẫn thường xuyên ra mặt giúp Cố Huyền, Trương Giai Giai hạ quyết tâm, lão đảo giơ tay lên.

Chủ nhiệm lớp nhìn Trương Giai Giai ngượng ngùng đến đỏ mặt, có chút ngoài ý muốn, nhưng trong ấn tượng của cô, Trương Giai Giai là dạng học sinh hướng nội, lần này có thể chủ động đứng ra tranh chức lớp trưởng, ngược lại rất khó có được.

- “Hiện tại có thêm một em tranh chức lớp trưởng, sắp tan học rồi, cả lớp giơ tay biểu quyết đi, người nào có số biểu quyết nhiều nhất, sau này sẽ là lớp trưởng của lớp chúng ta.”

Lòng bàn tay của Trương Giai Giai đỏ đầy mồ hôi, ngược lại vẻ mặt của La Mẫn vẫn nhàn nhạt.

Cố Ninh kéo kéo quần áo phía sau Trương Giai Giai, Trương Giai Giai quay đầu lại, nhìn thấy Cố Ninh mỉm cười với mình, đột nhiên cô cảm thấy an tâm.

- “La Mẫn 25 phiếu, Trương Giai Giai 25 phiếu.”

Kết quả thật ngoài ý muốn, hai người thế nhưng vừa vặn có số phiếu bầu cử ngang nhau.

Mọi người đem ánh mắt ném về vị trí cuối cùng của tổ 1. Lớp học tổng cộng có 51 học sinh, nói cách khác, còn một người vẫn chưa đưa ra biểu quyết.

Hiện tại một phiếu biểu quyết còn lại này, rơi vào một học sinh đã ngủ gật cả buổi từ đầu đến giờ, ở trên bàn dựng thẳng đầu lên, Triệu Dân vẫn đang dụi dụi mắt, lập tức hứng lấy ánh mắt của cả lớp.

– “Triệu Dân, bạn nói mau, bạn muốn chọn ai?” Người xung quanh vội hỏi.

– “Chọn ai là sao?” Về mặt Triệu Dân mơ hồ vô tội, hiển nhiên đối với chuyện vừa phát sinh hoàn toàn không biết gì cả.

Chu Yến ngồi trước mặt hắn, hơi hơi nghiêng thân thể, nhỏ giọng nhắc nhở:

– “Hiện tại đang chọn lớp trưởng, mọi người đều bỏ phiếu rồi, mỗi người đều ngang nhau 25 phiếu bầu, hiện tại chỉ còn chờ một phiếu cuối cùng của bạn đó.” Dừng một chút, Chu Yến nói tiếp: “Bạn đừng nói với mình là bạn bỏ cuộc, không bầu cho ai nha, mau nhanh bỏ cho La Mẫn một phiếu đi.”

Triệu Dân cuối cùng cũng hiểu rõ tình huống đang xảy ra, ánh mắt hắn chuyển động, dạo một vòng từ trên người La Mẫn đến Trương Giai Giai, rồi cười cười nói với Chu Yến:

– “Dựa vào cái gì mà mình phải nghe lời bạn?”

Sau đó hắn giơ tay, chỉ chỉ vào Trương Giai Giai:

– “Mình bầu cho bạn này.”

Chọn lựa đã được quyết định như vậy, chẳng qua rốt cuộc hết thấy đều kết thúc.

Hết giờ học, Cố Ninh và Trương Giai Giai ra khỏi phòng học, Cố Ninh hơi hơi nghiêng mặt:

– “Chúc mừng bạn, lớp trưởng đại nhân.”

Trương Giai Giai vỗ bả vai Cố Ninh một cái:

– “Bạn còn nói, nếu không phải vì không muốn để cho La Mẫn trở thành lớp trưởng, mình sẽ không giơ tay đâu.”

Lúc này vừa tan học, trong căn tin biển người tấp nập, Cố Ninh và Trương Giai Giai không xuống căn tin mà trực tiếp trở về nhà.

Cố Ninh đoán chừng Thẩm Lan đã làm xong cơm nước rồi ở nhà chờ bọn họ, buổi sáng Thẩm Lan đã cố ý dặn dò cô, giữa trưa nhất định phải đưa Trương Giai Giai cùng về nhà ăn cơm.

Ba người, Thẩm Lan lại làm một bàn đồ ăn, lúc hai người bọn họ tiến vào, bà vừa bưng bát canh đặt lên bàn.

– “Các con tan học rồi à, nhanh rửa tay rồi vào dùng cơm.” Thẩm Lan vội vàng tiếp đón hai cô gái nhỏ, rồi nói với Trương Giai Giai: “Cứ xem nhà dì như nhà mình là tốt rồi, không nên khách sáo làm gì.”

– “Cám ơn dì.”

Cố Ninh bới một chén cơm nữa, thuận tay đưa cho Trương Giai Giai, sau đó mới bới ỉnh một chén cơm, Cố Ninh nhìn tới nhìn lui thức ăn trên bàn:

– “Sao hôm nay mẹ làm nhiều thức ăn vậy?”

Thẩm Lan tháo tạp dề xuống, vừa thay giày vừa nói:

– “Mẹ quay lại bên kia đây, các con ăn không hết đồ ăn thì bỏ vào tủ lạnh nhé! Dù sao cũng có sẵn, hâm nóng lại thì lập tức có cái để ăn ngay.”

Trương Giai Giai thấy Thẩm Lan muốn đi ra ngoài, vội hỏi:

– “Dì, người không ở lại ăn cơm sao?”

Thắm Lan cười cười:

- “Lúc này dì ăn rồi, dì có chút việc, Cố Ninh, trong tủ lạnh có đồ uống, con lấy giúp Giai Giai nhé!”
- “Vâng, kỳ thật, tự con có thể nấu cơm, mẹ không cần mắc công chạy tới đây đâu.”
- “Biết con có bản lĩnh rồi, nhưng mà học hành ở Trung học quả thật rất vất vả a, mẹ bớt chút thời gian tới nấu cơm cho con ăn cũng không có gì, tốt rồi, các con ăn nhiều một chút, mẹ đi đây, dì đi nhé!” Thắm Lan nói xong câu đó, thì đóng cửa rồi đi.

Trên bàn cơm hai cô bé đưa mắt nhìn nhau, nghĩ rằng xem ra Thắm Lan thật sự rất bận, Cố Ninh từ trên ghế đứng lên, chuẩn bị đi lấy đồ uống, lúc này, cánh cửa vừa đóng lại đột nhiên lại được mở ra.

Thắm Lan thò đầu vào, cười nói với Trương Giai Giai:

- “Giai Giai, lần trước Ninh Ninh đã nói qua với dì rồi, nếu có thể, thì cháu chuyển qua đây ở cùng Ninh Ninh đi, dù sao quan hệ giữa các cháu cũng tốt, vừa vặn bầu bạn với nhau. Nói như vậy, có đôi khi dì không rảnh chạy tới đây, cũng sẽ không lo lắng Cố Ninh ở nhà một mình không an toàn, cháu suy nghĩ thật kỹ đi, về phần cha mẹ cháu bên kia, dì sẽ thuyết phục bọn họ.”

Trương Giai Giai sửng sốt rồi nói:

- “Vâng, thưa dì.”

Sau khi Thắm Lan rời đi, Cố Ninh cầm theo hai lon coca đi ra, cười nói với Trương Giai Giai:

- “Ngược lại mẹ mình hy vọng bạn nhanh chóng chuyển sang ở đây đây, mẹ mình chính là không yên lòng để một mình mình sống ở đây, mình đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu mình là con trai, bà nhất định sẽ muốn bạn trở thành con dâu của bà.”

Trương Giai Giai cũng cười, do dự một lát rồi nói:

- “Nhưng mình đã đăng kí thủ tục ở kí túc xá rồi.”

Hơn nữa cho dù là cô có quan hệ tốt với Cố Ninh, nhưng cứ như vậy mà ở ké nhà người ta, thời gian dài cũng không tốt lắm.

Cố Ninh nhìn vẻ mặt do dự của Trương Giai Giai, cũng biết Trương Giai Giai đang suy nghĩ cái gì, nghĩ rồi nói:

- “Bạn còn phân biệt rõ ràng với mình như vậy làm gì, nếu như nhà bạn ở gần trường học, mình nhất định sẽ không nói hai lời bầm dập lấy bạn, ăn của bạn uống của bạn, vậy bạn cũng thấy không được tự nhiên à, hơn nữa, mình cũng không phải để bạn vào đây ở không đâu, bạn phải giúp mình quét dọn làm vệ sinh, hai chúng ta thay phiên nấu cơm mới được.”

Trương Giai Giai cũng cười:

- “Dù sao cũng phải đợi đến hết học kỳ này mình mới dọn ra ngoài được, tiền thuê phòng kí túc xá mình đã trả cả rồi, nếu lúc này lại làm thủ tục chuyển ra ngoài thì tương đối phiền toái.”

Cố Ninh ngẫm lại cũng đúng, cho nên đáp:

- “Vậy được rồi, lớp trưởng đại nhân.”
- “Bạn lại trêu mình à!” Dừng một chút, Trương Giai Giai giống như nghĩ tới điều gì đó, lại hỏi: “Bạn có biết hôm nay người cuối cùng gơ tay biểu quyết, vì sao lại chọn mình không?”

Cố Ninh hồi tưởng lại, đáp:

- “Bạn nói Triệu Dân à?”
- “Ừ.”

Vốn dĩ, Triệu Dân này không tham gia học quân sự và khoảng thời gian học bù trước khi khai giảng, là buổi chiều ngày khai giảng đột nhiên được chuyển đến, vóc dáng không cao, nhưng làn da hết sức trắng, nhìn

không thấy một lỗ chân lông nào, có thể khiến cho đại đa số nữ sinh đều tự ti đến chết, môi hồng răng trắng, một đôi mắt soi mói hơi hơi hướng về phía trước, cả người lộ ra vẻ biếng nhác.

Nói tóm lại là bộ dạng của một người cực kỳ phát triển, ngũ quan tuy rằng tinh xảo, nhưng không phải loại xinh đẹp của con gái, đó là một loại vẻ đẹp kiểu trung tính. Có thể đồng thời kiêm nhiệm hai chức danh hoa hậu lớp và rơm rạ của lớp, tự do chuyển hóa, thật là tay nghề thành thạo.

Hôm Triệu Dân xuất hiện, là hơn giữa trưa, buổi chiều trên hành lang đều là các nữ sinh ở lớp khác, bọn họ chạy đến đây để xem Triệu Dân, khoa trương đến mức thiếu chút nữa chặn kín cả hành lang.

Trường học cũng có rất nhiều nam sinh đẹp trai, nhưng không thể so được với sự hâm mộ này a, quả thực quá điên cuồng, Cố Ninh suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được là vì sao, sau này trải qua chỉ điểm của nhóm nữ sinh trong lớp học, Cố Ninh mới biết được, thì ra Triệu Dân không riêng gì lớn lên đẹp trai, ngũ quan còn giống hệt như một ngôi sao rất nổi tiếng trên TV.

Bộ dạng giống gương mặt của một ngôi sao, cũng khó trách khiến cho nhiều ong bướm vờn quanh như vậy, chen chúc trong hành lang chật hẹp để nhìn hắn còn có không ít nam sinh.

Đối với điểm này, Cố Ninh thật không còn gì để nói, quả là một đám tính tình trẻ con, còn nữa, những người đó có phải đoán sai rồi hay không, có lẽ Triệu Dân lớn lên giống một vị nữ minh tinh nào đó...

Cố Ninh lấy lại tinh thần, nói:

- “Mình cũng không biết, bất quá, có lẽ hắn nhìn thấy bạn tương đối thuận mắt chăng?”
- “Sau khi kí túc xá tắt đèn, mỗi ngày đều có người thảo luận về hắn, nghe nói cũng có rất nhiều người không thích hắn, còn có mấy vị học tỷ năm cuối, mọi người đều nói hắn không thích nói chuyện với người khác, vừa đẹp trai vừa lạnh lùng.”
- “Xem mình là trung tâm của vũ trụ, bộ dạng đẹp mắt không thích nói chuyện, chính là vừa đẹp trai lại lạnh lùng, bộ dạng khó coi, đó chính là vừa quái gở vừa phong bế mình.” Cố Ninh cuối cùng tổng kết một câu như thế.

Trương Giai Giai: “...”

Có thể không cần giết người không thấy máu như vậy không?

Cố Ninh cất tiếng nhàn nhạt nói tiếp:

- “Nhanh ăn cơm đi, ăn cơm mà còn nói nhiều như vậy làm gì, chẳng lẽ tên Triệu Dân có bộ dạng vừa đẹp trai lại lạnh lùng, còn có thể đem ra làm cơm ăn hay sao?”

Trương Giai Giai:

- “Ninh Ninh, bạn...”

Ninh Ninh, bạn... Thật đúng là không hiểu phong tình...

Thời gian qua thật sự rất nhanh, đảo mắt một tháng đã trôi qua.

Lập tức đến ngày Quốc khánh 1 tháng 10, trường học thống nhất cho học sinh nghỉ dài hạn trong 7 ngày, mọi người trong lớp, tự nhiên là hoan hô nhảy nhót, rất cuộc có thể từ trong bể khổ giã giụa đi ra rồi, có thể đổi mới hít thở không khí trong lành rồi.

Hôm nay thứ 6, tất cả giáo viên của các khoa, đều nhăm vào kỳ nghỉ này, trên dưới thống nhất bố trí bài tập về nhà! Đề bài dẫn đo thật chuẩn, không nhiều cũng không ít, dù sao cũng là bài tập của vài môn học cộng lại, nếu muốn dồn lại làm xong trong vòng một ngày, tuyệt đối không làm được, nhưng nếu phân phối cho cả 7 ngày nghỉ, thì cũng chẳng phải khó khăn gì, mỗi ngày mất khoảng 2 – 3 tiếng.

Buổi chiều được nghỉ học, Cố Ninh và Trương Giai Giai trở về nhà, hai người ở nhà ăn cơm xong, nghỉ ngơi một lát, rồi lấy bài tập ra bắt đầu làm.

Sớm làm xong một chút, còn dư lại được vài ngày nghỉ, cũng có thể vui chơi thoải mái một chút.

Hai người làm bài tập đến gần 10 giờ tối, mới không sai biệt lắm giải quyết hết đồng bài tập đặt ra trong hôm nay, Cố Ninh lười biếng duỗi eo, từ trên ghế đứng lên, nói:

– “Bạn có đói bụng không, có muốn ăn bữa khuya hay không?”

– “Ừ, có một chút.” Trương Giai Giai ngáp một cái, đi theo tiết tấu của Cố Ninh, tốc độ làm bài tập của cô cũng thay đổi, làm nhanh hơn trước kia rất nhiều, với loại đề bài như vậy, trước kia ít nhất cô phải mất hơn một tiếng mới làm xong.

Cô phát hiện, bất luận Cố Ninh muốn làm chuyện gì, tinh thần đều sẽ tập trung rất cao độ, hiệu suất làm việc vô cùng nhanh.

– “Vậy mình đi nấu hai bát mì nhé!” Cố Ninh đi vào phòng bếp.

– “Ừ, mình tới giúp bạn.”

Hai người ăn bữa khuya xong thì cuộn mình ở trên sofa xem TV, chuẩn bị ngày mai cùng đi đến nông trại.

Nông trại xem như đã sửa sang xong bước đầu, hiện tại chỉ còn chờ mở cửa buôn bán kiếm tiền, Cố Ninh chuẩn bị ở bên trong xây dựng một hội sở tư nhân Lâm Hồ cao 3 tầng.

Vài năm nay tốc độ phát triển của thành phố Z rất nhanh, nhưng mà loại hình hội sở tư nhân, trên cơ bản không hề có, cuộc sống của người dân có thể đạt tới trình độ vật giá cao như vậy, lại không có chỗ thích hợp để tiêu pha.

Hội sở Lâm Hồ này được xây dựng với mục đích chính là nhằm vào giới thượng lưu vùng tiền như rác, trang trí tinh xảo và đồ ăn ngon miệng, quan trọng nhất là tuyệt đối bảo mật danh tính, xây dựng một hội sở tư nhân với các tiêu chí như vậy, vừa vặn có thể bổ khuyết vào phương diện cuộc sống đang trống rỗng ở thành phố Z này.

38. Chương 38

Edit: Cửu Trùng Cát

Sáng ngày hôm sau, hai người bọn họ rời giường, ăn xong điểm tâm sáng đơn giản thì đi tới nông trại.

Lúc hai người bọn họ đến, hai vợ chồng nhà họ Trương đang hái quả lựu và quả táo, bên trong nông trại có rất nhiều cây táo và cây lựu, lúc mua đất thì đã có sẵn như vậy, có lẽ là do chủ nhân trước kia đã trồng, mấy cây này có tuổi tác đã mười mấy năm, hương vị cũng không tệ, đặc biệt là táo, vừa lớn lại ngọt, hai vợ chồng nhà họ Trương mỗi ngày đều dành ra vài tiếng đồng hồ để đi hái, chưa tới vài ngày đã hái được mấy sọt.

Tuần trước, bọn họ đã đưa đến cho Cố Ninh và Trương Giai Giai một giỏ, giờ nghỉ giải lao mỗi ngày, hai người đều ở trong lớp căn táo, mùi vị ngọt ngào kia khiến ấy người ngồi xung quanh trong phòng học đều thèm nhở dãi, hai vợ chồng nhà họ Trương, cũng đưa đến cho Thẩm Lan một giỏ.

Sau đó còn dư lại, hai người bớt chút thời gian đi đến chợ gần đó bán, bởi vì có thể ăn thử, cho nên buổi sáng vừa bán, chưa đến giữa trưa thì đã bán xong, cũng không chậm trễ bao nhiêu thời gian. Có thứ tốt như vậy, bọn họ không muốn đập hư, cứ như vậy mà để chúng chín rục trên cây thì quá đáng tiếc. Mà tiền bán quả táo và quả lựu, vừa vặn có thể dùng để sửa chữa nông trại, như vậy không phải nhất cử lưỡng tiện sao.

Thẩm Lan cũng không muốn lãng phí như vậy, tự nhiên là đồng ý.

Trương Dân Dũng nhìn thấy hai người Cố Ninh đi tới, cười cười nói:

– “Giai Giai, các con tới rồi à, thật vất vả mới có một dịp nghỉ lễ Quốc khánh, hảo hảo chơi đùa đi.”

Trương Giai Giai lôi kéo Cố Ninh, nói:

– “Chúng ta ở lại đây chơi đi.”

Cố Ninh cũng cười:

– “Vâng, bác Trương.”

Có nhiều thêm hai người, tự nhiên là động tác càng thêm lưu loát, trừ bỏ cây táo và cây lựu, phía sau núi còn có cây kiwi, bắt quả trái vẫn còn chưa chín, nếu hái xuống đem về phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa mới có thể ăn. Một hàng bốn người cứ hái trái cây như vậy đến trưa, bởi vì hai người Cố Ninh đến đây, hôm nay lại có thêm một bàn đồ ăn.

Lúc xế chiều, hai vợ chồng nhà họ Trương đi làm việc nông trại, Trương Giai Giai và Cố Ninh thì đến bờ hồ tản bộ, xem người khác câu cá.

Hai người nằm trên bãi cỏ bên bờ hồ phơi nắng, nơi này cây cối xanh um, không khí thật sự rất tốt, ánh mặt trời của mùa thu chiếu lên người thật thoải mái.

Trong lòng Cố Ninh tính toán đến việc mở hội sở tư nhân, nếu xây dựng với công nghệ bình thường một chút, tài chính có thể chịu được, nhưng nếu muốn một bước phát triển đến hiệu quả như mình muốn, đoán chừng tương đối khó khăn.

Có rất nhiều điều gì đó không thể như ý, không giống như trong dự đoán, Cố Ninh nhìn bầu trời xanh thẳm, ở trong lòng thở dài một tiếng, nếu cô có thể nhớ lại dây số trúng thưởng xổ số ở kiếp trước, hoặc là loại cổ phiếu nào đó trong một khoảng thời gian ngắn có thể nhanh chóng phát lên thì tốt rồi.

Tầm mắt đột nhiên tối đi, Cố Ninh giương mắt nhìn ra phía sau:

– “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Thẩm Lan không biết vào lúc nào thì đứng ở phía sau hai người Cố Ninh. Thẩm Lan cười cười:

– “Mẹ ghé thăm nông trại một chút, thế nào? Ninh Ninh, mẹ thấy con cau mày, đang suy nghĩ chuyện gì vậy?”

Cố Ninh chống tay, ngồi dậy:

– “Không ạ, con không suy nghĩ gì hết.”

Thẩm Lan cười vỗ vỗ bả vai Cố Ninh:

– “Đứa nhỏ này, cũng không biết là con đang suy nghĩ cái gì nữa?”

– “Đôi khi Ninh Ninh giống hết bà cụ non vậy.” Trương Giai Giai cười tỏ cáo.

– “Đi thôi, cơm chiều chắc cũng không sai biệt lắm, chúng ta đi ăn cơm đi, mặt trời sắp xuống núi rồi, ngủ tiếp ở chỗ này sẽ bị lạnh a.” Thẩm Lan cười vỗ vỗ cổ đại vương trên người Cố Ninh rồi nói.

– “Vâng.”

Hai bên nhà lại một lần nữa có mặt đông đủ, trải qua một tháng ở chung, có lẽ là bởi vì mối quan hệ giữa Trương Giai Giai và Cố Ninh chân thực quá tốt, cũng ảnh hưởng đến người lớn của hai nhà, quan hệ giữa họ trở nên thân cận rất nhiều.

Ở quê của Trương Giai Giai, vấn đề học hành phổ biến tương đối chậm trễ, ngày mai chính là sinh nhật 17 tuổi của Trương Giai Giai, Thẩm Lan đang lo lắng, nên thừa dịp ngày nghỉ Quốc Khánh này, quyết định mang 2 đứa nhỏ đi chơi, nếu cứ tập trung vào học hành mãi cũng không tốt, nhất định phải kết hợp giữa học hành và vui chơi mới được.

Sau khi ăn xong cơm chiều, Cố Ninh và Trương Giai Giai đi theo Thẩm Lan rời khỏi nông trại. Mặc dù ở nông trại vẫn có phòng trống, nhưng vẫn chưa được quét dọn, hôm nay nếu vào ở đó thì không tiện cho lắm.

Vừa rồi, Thẩm Lan đã bàn bạc với hai vợ chồng nhà họ Trương, rằng bà thấy Trương Giai Giai và Cố Ninh hợp ý như vậy, giống như là chị em ruột, cho nên dứt khoát thừa dịp sinh nhật năm nay của Trương Giai

Giai, bà sẽ nhận cô làm con nuôi, cứ như vậy, Trương Giai Giai sẽ không còn ngượng ngùng khi chuyển đến ở chung nhà với Cố Ninh, bà cũng có thể chăm sóc tốt cho 2 đứa trẻ.

Hai vợ chồng nhà họ Trương đều là người thành thật, biết Thẩm Lan có ý tốt, cho nên không hề chối từ.

Cố Ninh tự nhiên là tán thành 2 tay 2 chân, ngược lại là Trương Giai Giai có chút ngượng ngùng, lúc gọi một tiếng “Mẹ nuôi”, mặt đều ghen đến đỏ bừng, khiến cho cả một phòng người đều cười theo.

Kỳ nghỉ Quốc khánh trôi qua rất nhanh, trong khoảng thời gian đó, lưu lượng khách đến cửa hàng tất nhiên là trong thời kỳ cao điểm, lại thêm trong tuần này, có thêm hai chi nhánh mới khai trương, Thẩm Lan vội vàng không kịp phân thân, cho nên Cố Ninh liền xung phong nhận việc, chính mình dẫn theo Trương Giai Giai đi chơi.

Hai người cũng không đi đâu xa, chỉ đi đến thành phố gần đó, đi dạo chung quanh giải sầu một chút. Buổi chiều của ngày nghỉ cuối cùng, hai người mới trở về căn hộ gần trường học, trên mặt ngược lại không thấy một điểm mệt mỏi, ngược lại tinh thần rất phấn chấn.

Hai người ở phòng khách xem TV một lát, Cố Ninh đẩy đẩy Trương Giai Giai:

– “Đi thôi, tối hôm nay mình nấu cơm, chúng ta xuống dưới lầu mua thức ăn đi, em gái ngoan, em muốn ăn cái gì, nói cho chị hai biết, chị làm cho em ăn nào?”

Trương Giai Giai vừa tức giận vừa buồn cười:

– “Cái gì mà em gái ngoan hử, tuổi của mình lớn hơn so với bạn đó!”

Chẳng qua nói đi nói lại, tuy rằng cô lớn hơn Cố Ninh, nhưng mà, trên nhiều khía cạnh khác, Cố Ninh quả thật suy tính toàn diện hơn so với cô rất nhiều, đôi khi nhìn Cố Ninh, sẽ khiến cho cô quên mất, kì thật tuổi tác của đối phương nhỏ hơn mình.

Mấy ngày hôm trước, hai người cùng đi đến công ty vận chuyển, mới đầu Trương Giai Giai chỉ biết là Cố Ninh cùng với cậu mình tiếp quản công ty vận chuyển, cô còn cảm thấy có chút khó có thể tin được, dù sao đi chăng nữa, Cố Ninh vẫn chỉ là một học sinh năm nhất trung học mà thôi, nhưng mà lúc cô trên sô pha trong văn phòng, nghe hai cậu cháu Cố Ninh trò chuyện, Cố Ninh đưa ra đề nghị về công tác quản lý trong công ty, từng điều một, tuy rằng cô nghe chẳng hiểu được bao nhiêu, nhưng mà mơ mơ hồ hồ cũng có thể biết rằng Cố Ninh rất lợi hại.

Trong thoáng chốc, Trương Giai Giai cảm thấy chính mình quả thật còn quá yếu kém, khoảng cách với Cố Ninh lớn như vậy, cô khó tránh khỏi có chút cô đơn.

Đương nhiên, bị khiếp sợ không chỉ một mình Trương Giai Giai, mà còn có Thẩm Xán nữa, bất quá Thẩm Xán hiển nhiên là khiếp sợ đã quen, sau khi chết lặng một lúc cũng không thấy kỳ quái gì, Thẩm Xán nhìn thấy Trương Giai Giai ngồi trên sô pha cô đơn một mình, ông cũng biết đây là con gái nuôi mà chị gái ông vừa mới nhận, cho nên, ông muốn đi an ủi Trương Giai Giai.

Thẳng đến khi Thẩm Xán đi tới bên cạnh Trương Giai Giai, ông mới phát hiện lời an ủi không thể nào thoát ra được, ông đành phải vỗ vỗ bả vai Trương Giai Giai, có chút cảm khái nói:

– “Con bé là như vậy.”

Cố Ninh là như vậy, có đôi ông nhìn thấy con bé ở trước mặt, trong lòng cũng sẽ tự sinh ra hoài nghi, đương nhiên, nửa câu còn lại này, Thẩm Xán không có nói ra.

Cố Ninh nhìn Trương Giai Giai thông mắt xuống không biết đang suy nghĩ cái gì, đẩy đẩy người trước mắt:

– “Đi thôi, chúng ta đi mua thức ăn đi.”

– “Ừ.”

Hai người mua đồ ăn trở về, trời đã tối mịt, trong lối đi bố trí đèn cảm ứng, theo tiếng bước chân của hai người, đèn của từng tầng sáng lên.

Lúc đèn trước cửa bật sáng, Cố Ninh nhìn thấy một người con trai đang đứng trước cửa nhà mình, lúc này, Trương Giai Giai kêu lên tiếng:

– “Triệu Dân? Tại sao bạn lại ở chỗ này?”

Người đang cúi đầu, nghiêng người dựa trên tường, lúc này mới giương mắt đánh giá người trước mắt, do dự hết nửa ngày mới mở lời:

– “Các bạn, học cùng lớp với tôi à?”

Trương Giai Giai ngẩng ra, rõ ràng cho thấy là không ngờ, sau một tháng khai giảng, bạn học cùng lớp Triệu Dân lại hỏi ra vấn đề như vậy.

Cố Ninh cất tiếng nhàn nhạt:

– “Chúng ta học cùng một lớp.”

Khóe môi Triệu Dân đột nhiên cong lên:

– “Rất tốt, vừa vặn hỏi mượn đường của các bạn.”

Một phút sau, Trương Giai Giai nhìn thấy Triệu Dân biến mất ở cửa sổ, mấy giây sau, rốt cuộc cô cũng kịp phản ứng, quay đầu hỏi Cố Ninh:

– “Như vậy thật sự có thể chứ? Sẽ không... có nguy hiểm gì, đúng không?”

– “Mình thấy thân thủ của cậu ấy rất tốt, hẳn là không có việc gì đâu.” Phía dưới không có truyền đến tiếng la hét nào, nói cách khác, người kia đã trèo tường thành công, không biến thành bị kịch gì đó.

Cố Ninh mang theo mấy thứ vừa mua, bình tĩnh đi tới phòng bếp.

Vừa rồi Triệu Dân đi theo các cô vào nhà, nói là quên không mang theo chìa khóa, chuẩn bị từ cửa sổ WC của căn hộ chỗ các cô trèo vào nhà mình. Không đợi hai người kịp phản ứng, Triệu Dân liền biến mất ở cửa sổ WC...

Trương Giai Giai cười cười, đi theo Cố Ninh vào phòng bếp, nói:

– “Không ngờ lại trùng hợp như thế, thế nhưng cậu ấy lại ở đối diện, lâu như vậy, chúng ta cũng không phát hiện.”

Cố Ninh cười cười, không nói chuyện. Trước đó cô ở đây, chưa từng nhìn thấy căn hộ đối diện có người ở, cô vẫn cho là đối diện không có ai, xem ra thời gian đối phương về nhà và thời gian ra ngoài của cô, vừa vặn trùng hợp.

Một lát sau, hai người nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, hai người đưa mắt nhìn nhau, Thẩm Lan có chìa khóa, khi đến đây không bao giờ phải gõ cửa, lúc này đã hơn bảy giờ tối, không phải ai khác, hẳn là người vừa mới mượn đường lúc này đây mà.

Trương Giai Giai xoa xoa tay:

– “Để mình mở cửa cho.”

Trương Giai Giai mở cửa, quả nhiên không có gì bất ngờ xảy ra khi thấy được Triệu Dân.

Triệu Dân nhìn Trương Giai Giai cười cười:

– “Vừa rồi thật xin lỗi a, mình nhận ra bạn, bạn học chung lớp với mình. Lớp trưởng, cảm ơn bạn đã ình mượn đường.”

– “Không... Không cần khách sáo.”

– “Có thể tiến vào ngồi một chút không?”

– “Ừ” Tiếng của Trương Giai Giai nhỏ như tiếng muỗi kêu, đối với Triệu Dân đang phóng điện loạn xạ mà không tự biết, toàn bộ mặt cô đều đỏ rần.

Triệu Dân cởi giày, tay cầm túi, mang theo vớ màu trắng cứ như vậy dẫm trên đất, lại không chút nào để ý:

– “Vừa rồi trông thấy cách trang trí của căn hộ này, mình vội vàng liếc hai mắt, cảm thấy rất có hương vị, thật là thoải mái a, nơi này là chỗ ở của các bạn, các bạn cũng thật biết hưởng thụ a.”

Trương Giai Giai cười cười:

– “Đây là do Ninh Ninh bố trí, vật dụng trong nhà cũng đều là do Ninh Ninh chọn, mình cũng cảm thấy rất đẹp.”

Ánh mắt Triệu Dân nhìn về phía phòng bếp, chỉ thấy một bóng dáng đang di chuyển qua lại, hẩn ngồi trên sô pha, cười nói tiếp:

– “Thơm quá à, các bạn còn tự tay nấu cơm nữa sao?”

– “Ừ, đôi khi bọn mình sẽ tự nấu nướng.”

– “Bạn xem như vậy có thể không nhé! Hai người các bạn dù sao cũng phải nấu cơm, thêm một phần ỉnh nữa, thế nào? Mình có thể trả tiền.”

Trương Giai Giai nhìn ánh mắt chờ mong đáng thương của Triệu Dân, thiếu chút nữa thì gật đầu, nhưng mà cô lại nghĩ, hình như có chút không đúng a...

Cố Ninh từ trong phòng bếp đi ra, vừa rồi nhìn thoáng qua thấy Triệu Dân ngồi trên sô pha, đương nhiên cô cũng nghe được câu nói đó của Triệu Dân. Cố Ninh ở trong lòng cười cười, vừa rồi cô vẫn đang suy nghĩ, hàng ngày người này đều có bộ dáng nói nói cười cười nhưng vẫn lạnh nhạt không thích tiếp xúc với người khác, trước sau tương phản cũng quá lớn đi. Sao đột nhiên lại trở nên thân thiện với các cô như vậy, thì ra là đánh chủ ý lên đầu bọn cô...

Mỹ nam kế có lẽ lừa được Trương Giai Giai, bắt quá ở chỗ của cô thì không thể được. Cố Ninh cô, không phải là một người biết thương hương tiếc ngọc, nghĩ như vậy, Cố Ninh đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười. Cố Ninh cất tiếng nhàn nhạt:

– “Bọn mình không cần tiền của bạn.”

Triệu Dân sững sốt, tầm mắt di chuyển trên người Cố Ninh và Trương Giai Giai dạo một vòng, lập tức có thể lý giải được Trương Giai Giai đã mềm lòng, trong hai người có mặt ở đây, Cố Ninh mới là người khó giải quyết nhất.

Trên thực tế, vừa rồi Triệu Dân nhìn thấy hai người xách đồ ăn trên tay, thì đã có ý tưởng ăn chực này. Căn tin quá chen lấn, hương vị cũng chẳng ngon lành gì, bất kể là món nào cũng chỉ có một loại hương vị. Một tháng này, hẩn ở căn tin ăn món xào và món chưng hấp thay phiên nhau, cực kỳ dị ứng, dạ dày hẩn đã bắt đầu kháng nghị, nhìn thấy Cố Ninh và Trương Giai Giai có khuôn có dạng, lại thêm chút ưu đãi, tự nhiên là có ý tưởng ăn chực này rồi.

Triệu Dân nhìn tới nhìn lui phòng bếp, nói tiếp:

– “Mình chỉ sống một mình, ăn một mình cũng chẳng có ý nghĩa gì, hơn nữa phòng bếp cũng không bằng phòng bếp của các bạn, có đầy đủ thiết bị như vậy, bạn xem như vậy được không, ba người chúng ta ăn chung, rồi thay phiên nhau nấu cơm nhé.”

Cố Ninh nhìn người trước mắt:

– “Bạn biết nấu cơm à?” Câu hỏi này đã uyển chuyển lắm rồi, kỳ thật Cố Ninh muốn hỏi là: bạn xác định thức ăn bạn làm có thể ăn à?

Người trước mắt, chân thực không giống như người biết nấu nướng, xung phong nhận việc như vậy, vốn đã rất cổ quái rồi.

Triệu Dân cười cười:

– “Chúng ta là bạn cùng lớp, còn là hàng xóm nữa, thật là có duyên nha, đừng phân biệt rõ ràng như vậy, hơn nữa, bạn đừng nhìn mình như vậy chứ thật ra mình cũng có thể biết nấu 6 món ăn đó.”

Triệu Dân biết làm cơm, tò mò không phải chỉ có một mình Cố Ninh, Trương Giai Giai cũng đang rất tò mò, vội hỏi:

– “Bạn biết nấu 6 món ăn à?”

– “Mì nấu nước, nước nấu mì, mì nước nấu, cơm chiên trứng, trứng chiên cơm, cơm trứng chiên.” Dừng một chút, nhìn thấy vẻ mặt hai người Cố Ninh không phản đối, Triệu Dân cười cười, da mặt dày nói tiếp: “Ngẫu nhiên đổi khẩu vị kỳ thật cũng không sai.”

“ ... ”

Cố Ninh không còn gì để nói, hàng ngày ở phòng học không phải rất cao ngạo lạnh lùng sao? Thế nào lại đột nhiên lại trở nên tự kỷ như vậy, chuyển biến không cần quá nhanh như vậy chứ. Vì ăn mà cố gắng vô hạn, liều mạng phần đầu không có hạn cuối, thật là có tổ chất liều mạng a.

Sau khi Triệu Dân chết sống ông ọo năn nỉ, cuối cùng Cố Ninh cũng đồng ý, bắt quá cô bác bỏ đề nghị thay phiên nhau nấu cơm của Triệu Dân, 6 món đồ ăn của hắn quả thực làm cho người ta phải chùn bước, không cần thiết phải rối rắm ở phương diện này.

Muốn coi trọng công bằng cho cả 3, có thể thi hành ở những phương diện khác.

Triệu Dân đồng ý với Cố Ninh, trong lớp học sẽ thay phiên nhau trực nhật, mỗi lần đến phiên Cố Ninh và Trương Giai Giai trực nhật, hẳn nhất định phải ra thay thế, Cố Ninh nói, làm như vậy, có thể bảo đảm thời gian nấu cơm cho cả 3, Triệu Dân ngẫm lại, cảm thấy cũng không có gì, không phải chỉ là thêm 2 lần trực nhật ở lớp học thôi sao, cho nên lập tức gật đầu đồng ý.

Đương nhiên, phần tiền thức ăn đương nhiên là phải trả rồi, bọn họ quyết định, phần hoa quả tráng miệng mỗi ngày sẽ do Triệu Dân phụ trách, hơn nữa trong đó có không ít hoa quả nhập khẩu, giá tiền đó không phải mắc thông thường đâu nha, sau giống như cướp bóc vậy kia? Mỗi lần Triệu Dân đem hoa quả trực tiếp xách đến căn hộ của Cố Ninh bên này, luôn nói rằng dù sao cũng phải ăn chung với mọi người, sau vài lần như vậy, Cố Ninh không nhận tiền ăn của Triệu Dân nữa.

Nếu đem tiền ăn so với tiền mua các loại hoa quả nhập khẩu thế kia, quả thực không đáng để nhắc tới.

Có việc ăn chung này, quan hệ giữa ba người cũng dần dần gần gũi hơn, thường xuyên sẽ cùng nhau đến trường, bình thường cũng sẽ nói chuyện, tuy rằng rất ít, nhưng đã rất hiếm thấy. Dù sao Triệu Dân cũng là một dạng tồn tại đặc biệt thần bí.

Người trong lớp học đều cảm thấy kỳ quái, Triệu thiếu gia cao ngạo lạnh lùng sao lại thay đổi nhanh chóng như vậy, bởi vì quan hệ ba người, mà không phải hai người, cho nên vẫn chưa truyền ra chuyện xấu gì.

Cố Ninh và Triệu Dân ngược lại vô cùng tự nhiên, chỉ có một mình Trương Giai Giai là có chút không quen, dù sao đi chăng nữa buổi tối cô vẫn ngủ ở ký túc xá, một mình cô ở đó sẽ có cơ hội tiếp xúc rất lớn với những người khác. Thường xuyên sẽ có nữ sinh đến tìm cô trò chuyện, cho dù chẳng thân cũng chẳng quen, sau khi nói vài câu, cho dù là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, cuối cùng cũng quy đề tài về trên người Triệu Dân. Trừ bỏ người trong lớp học, còn có những người ở lớp khác, thậm chí còn có những học tỷ ở lớp trên.

Triệu Dân không cho cô nói ra chuyện 3 người bọn họ làm hàng xóm, Cố Ninh cũng không cho cô nói chuyện 3 người thỏa thuận ăn cơm chung, Trương Giai Giai cũng biết, hai người đó tự có suy xét của riêng họ, đoán chừng sau khi cô tiết lộ việc này, sẽ có một đoàn người vội vàng tới nhà các cô làm khách. Đến lúc đó, thật sự có muốn thanh tịnh cũng thanh tịnh không được, cho nên mỗi lần bị ai gặng hỏi, cô cũng chỉ giả ngu, trả lời qua loa cho có lệ.

Biểu hiện của Triệu Dân càng thần bí, càng giống như núi băng, thì những ong bướm vây chung quanh càng điên cuồng, càng quỷ quái đeo bám, nói một câu khó nghe, quả thực muốn đào cả mười tám đời tổ tông của người ta ra mà tìm hiểu.

Trung học Thanh Phong vẫn còn may mắn, ở một ngôi trường nghệ thuật khác, quả thực nhiệt tình với Triệu Dân là không thể ngăn được. Trường học này vốn dĩ cũng có chút nổi tiếng, sau khi Triệu Dân chuyển trường, hào quang kia đã ảm đạm xuống không ít.

Khí chất thật là một thứ gì đó rất huyền bí, Cố Ninh vẫn luôn không nhìn ra Triệu Dân có cái khí chất gì, khi nghe những miêu tả khoa trương kia, Cố Ninh chỉ cảm thấy rất huyền huyền, không phải chỉ là một đứa trẻ có dáng dấp dễ nhìn thôi sao, có thể khiến mọi người dao động như vậy ư? Đây là nội tiết tố của tuổi thanh xuân bộc phát à?

Nói thật, ấn tượng của cô đối với Triệu Dân, vẫn còn dừng ở chỗ tên gia hỏa muốn đến nhà cô ăn chực, thật là khủng hoảng, vì miếng ăn, có thể mỗi phút đều biến thành kẻ bị tâm thần phân liệt, khi thấy mỹ nam kế không thể thực hiện được, lập tức bày ra bộ dáng đáng thương cho các cô xem.

Tối hôm nay, Cổ Ninh về đến nhà, vừa lấy ra chìa khóa, thì nghe thấy có tiếng động phát ra từ bên trong của căn hộ đối diện, không, nói chính xác hơn, là tiếng cãi nhau rất lớn và tiếng rơi vỡ của đồ vật, rất là kịch liệt, nhưng cách một cánh cửa, cụ thể cô cũng không nghe rõ là chuyện gì.

Động tác của Cổ Ninh dừng lại, nhú nhú mày, theo như cô biết, Triệu Dân cho tới nay vẫn sống một mình, như vậy tiếng bén nhọn của phụ nữ bên trong là...

Cổ Ninh đứng ngây ngốc trước cửa đại khái khoảng ba mươi giây, xuất phát từ đạo nghĩa, cô vươn tay vừa định gõ cửa, đúng lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra, Cổ Ninh phản xạ có điều kiện lui về sau một bước, một giây sau, một người phụ nữ từ bên trong đi ra.

Người phụ nữ kia đại khái khoảng 30 tuổi, tức giận trên mặt vẫn chưa tan hết, một mái tóc xoăn màu rượu vang, mặc sườn xám tơ lụa, cực kỳ xinh đẹp. Thấy Cổ Ninh, người nọ chỉ liếc mắt một cái, không nói chuyện, vuốt tóc một chút rồi lập tức đi xuống lầu.

Chờ tiếng giày cao gót biến mất ở hành lang, Cổ Ninh mới lấy lại tinh thần, nhìn thoáng qua cửa phòng đối diện đóng chặt, cô lấy chìa khóa ra, mở cửa vào nhà mình.

39. Chương 39

Edit: Cửu Trùng Cát

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, rất nhanh đã gần cuối tháng 10, thời tiết từ từ chuyển lạnh, gió thu nhuộm đỏ lá phong. Hai tuần nữa chính là Đại hội thể dục thể thao mùa thu của trường học.

Mà trước khi Đại hội thể dục thể thao diễn ra, còn có một cuộc thi chạy Marathon do chính phủ thành phố Z tổ chức vào thứ bảy tuần sau, học sinh phải đến trường học tham dự cổ vũ, đến lúc đó, mỗi trường học đều sẽ cử ra vài nhóm học sinh tham gia dự thi.

Trương Giai Giai là lớp trưởng, cho nên phải chạy khắp nơi để báo danh, nhưng mà lớp của cô vốn là lớp chuyên, là phần tử tích cực học tập nhất của trường, vì vậy tế bào vận động quả thực không được tốt lắm, đối với loại hoạt động thể lực thể này, mọi người vẫn luôn tránh càng xa càng tốt.

Trương Giai Giai hò reo cả một tuần, thành quả đạt được rất ít ỏi, nam sinh trong lớp ngược lại cũng được vài người, nhưng nữ sinh đăng ký tham dự vẫn chỉ có mỗi mình cô – tham mưu có liên quan.

Không có biện pháp nào khác, Trương Giai Giai đành phải ra dòm sát thủ, cứng rắn lôi kéo Cổ Ninh và Triệu Dân cùng đi ghi danh, sau khi hai người điền tên mình vào danh sách đăng ký, trong nháy mắt, chỉ mất thời gian một biểu chiều, trong lớp học đã có bảy tám người đến báo danh.

Trong lòng Trương Giai Giai quả thật cảm thấy thất bại, thì ra đây chính là hiệu ứng soái ca...

Cuộc thi chạy Marathon diễn ra ở ngoài trời, trước mặt toàn bộ người dân thành phố Z, một người phải chạy qua 6 điểm, thu thập đủ 6 biểu tượng, nói là chạy Marathon, kỳ thật lộ trình cũng không dài lắm, nếu chạy xong toàn bộ, đại khái chỉ mất 50 phút.

Nếu chạy trước 3000 người, sẽ được nhận vật kỷ niệm, bởi vì có xí nghiệp tài trợ, nếu chạy trước 50 người, chẳng những có 2000 đồng tiền thưởng, còn có vật kỷ niệm.

Sau khi báo danh xong, buổi sáng mỗi ngày Trương Giai Giai liền lôi kéo Cổ Ninh chạy bộ, thể lực của Trương Giai Giai rất tốt, tự nhiên không thành vấn đề, Cổ Ninh bình thường cũng có chạy bộ buổi sáng, bất quá bây giờ phải tăng chất lượng chạy bộ lên, chạy nhanh thêm một vòng, cũng không cần cố hết sức

cho lắm. Ngược lại làm khó ấy nữ sinh trong lớp học đã báo danh, mỗi lần tập chạy bộ đều là bộ dáng mệt sống mệt chết.

Chủ nhật không cần đến lớp, Cổ Ninh và Trương Giai Giai thức dậy rất sớm, lúc ra cửa cũng chưa đến 6 giờ, hôm nay các cô muốn thử chạy dọc theo đường đua một lần để lấy cảm giác.

Triệu Dân cũng có mặt, hần mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, vì trời còn chưa sáng hẳn, nên càng đặc biệt chói mắt!

Lúc ấy, trong lòng Cổ Ninh nghĩ, táo bạo như vậy, không biết bộ quần áo trắng tinh thể kia do ai giặt đây...

Triệu Dân ở chỗ này, không ngoài dự đoán, mấy nữ sinh đã báo danh trong lớp cũng tụ tập ở đây, bất quá sau khi chạy 10 phút, bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng chạy chậm ở phía sau.

Mấy thiếu nữ quyết định đến sớm như vậy, vốn còn muốn mượn cơ hội này để nói chuyện với Triệu Dân, bây giờ ngay cả sức để thở còn không có, chỗ nào còn có thể mở miệng ra nói chuyện, cho nên trong lòng đành phải tự an ủi lấy mình, coi như đến đây chạy bộ để giảm béo.

Triệu Dân chạy ở phía trước, Trương Giai Giai và Cổ Ninh chạy theo ở phía sau, Triệu Dân nhìn hai người phía sau, thở phà nói:

– “Không ngờ các bạn có năng lực như vậy, chú ý điều chỉnh hô hấp, tận lực dùng mũi hô hấp, lúc cảm thấy thở không nổi nữa, thì dùng miệng hô hấp, chạy hết nổi rồi thì dùng sức đong đưa cánh tay, như vậy có thể kéo thêm được mấy bước.”

Bình thường nhìn Triệu Dân rất giống kẻ lười nhác, Cổ Ninh và Trương Giai Giai đưa mắt nhìn nhau, ai cũng đều không ngờ thể lực của tên “Tiểu bạch kiểm” này ngược lại rất tốt nha, vấn đề cốt lõi bên trong hẳn cũng hiểu được không ít.

Có lẽ là chịu ảnh hưởng của Cổ Ninh, nhưng đa phần là bởi vì nhìn thấy con người thực chất của Triệu Dân, sau khi quen biết một thời gian, Trương Giai Giai rất khó có thể xem đối phương như là một nam thần, cô không thể không thừa nhận phán đoán của Cổ Ninh quá anh minh, thật biết nhìn xa trông rộng.

Cổ Ninh từng nói: cái gì mà nam thần a, nam bệnh thần kinh còn không sai biệt lắm,

Triệu Dân đột nhiên dừng lại, Trương Giai Giai đang chạy ở phía sau hần thiếu chút nữa đã đụng vào té ngã, may mắn Cổ Ninh nhanh mắt kéo lại một phen, Trương Giai Giai mới không đến mức tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Trương Giai Giai đứng vững lại, gào thét:

– “Triệu Dân, sao đột nhiên bạn lại dừng lại vậy hả, chắc không phải bởi vì phía trước có đoạn dốc, cho nên muốn nghỉ ngơi...”

Trương Giai Giai nói được một nửa, nửa sau còn chưa kịp nói xong thì đã im bật, bởi vì cô nhìn thấy, phía trước có một đám con gái, đang luyện tập chạy bộ. Hơn nữa còn là đặc biệt luyện tập leo dốc!

Chạy trên đường bằng phẳng thì thôi không nói! Còn đặc biệt tới đây tập leo dốc! Nhìn người ta xem, chạy leo dốc mà dễ như bỡn! Vốn dĩ Trương Giai Giai còn cảm thấy rất có lòng tin, muốn phấn đấu đạt được vị trí trên 50 người, lúc này thì toàn thân uể oải.

Nhóm nữ sinh trước mặt là ở trường bên cạnh, là đội nữ sinh thể dục thể thao tiêu biểu, mặc dù Cổ Ninh biết bọn họ hẳn là rất lợi hại, nhưng không ngờ có thể đến mức này, nhất thời Cổ Ninh cũng không kịp phản ứng.

Triệu Dân cười cười, quay đầu nói với Cổ Ninh:

– “Bạn nói các bạn ấy có giống một đám ngựa thoát cương hay không?”

– “Ừ, giống như ngựa hoang thoát cương.” Cổ Ninh bình tĩnh bổ sung thêm.

Hiển nhiên, cả ba người Cổ Ninh đều bị đả kích không nhẹ. Triệu Dân hít một hơi thật sâu, đứng tại chỗ điều chỉnh bước chạy:

– “Vậy chúng ta còn tiếp tục chạy nữa hay không a?”

Lúc này hắn vừa nhận ra vài người trong nhóm nữ sinh kia, trước đây bọn họ là những thiếu nữ cơ bắp tổ thái độ si mê điên cuồng đối với hắn, lúc nhiệt tình của đám thiếu nữ này dâng trào, còn đứng trước cổng trường chờ hắn, lúc ấy hắn không dám trực tiếp đối mặt, thật túng quẫn từ cửa sau rời đi.

Cho nên lúc này, Triệu Dân cảm thấy có chút thấp thỏm, cứ như vậy đi qua, không phải là đưa dê vào miệng cạp sao? Trên thực tế, khi Triệu Dân nhìn thấy những dạng cơ bắp xinh đẹp kia, hắn cảm thấy đám nữ sinh đó dưới cơn giận dữ, hắn là có thể dùng cơ bắp kẹp chết chính mình...

Trương Giai Giai lập tức ra quyết định:

– “Chạy, quay về đường cũ.”

Triệu Dân gật gật đầu:

– “Lựa chọn sáng suốt.”

Ba người theo đường cũ chạy trở về, trong chốc lát liền nhìn thấy ở đầu đường, mấy nữ sinh đang đứng ven đường nói chuyện với ai đó.

Cố Ninh đến gần, lúc nhìn kỹ gương mặt của đối phương, cô có chút sửng sốt. Sao người này lại có mặt ở đây?

Trương Diệu, có thể nói là người quen, kiếp trước nhóm người Trương Diệu, sau khi Hà Cảnh ngồi tù, mượn danh của Hà Cảnh, ác ý thực hiện việc gây rối đối với cô, khiến cho cuộc sống ở Trung học của Cố Ninh không thể nào tốt đẹp được, bị cô lập bên ngoài tập thể. Chung quy ai cũng không thích một người đã trêu chọc tới đám người tạp nham như vậy, những người này còn ba lần bốn lượt quấy rầy cô, khiến cho bạn học cùng lớp và cùng trường xa lánh Cố Ninh. Cũng làm cho việc cô bị Hà Cảnh yêu thích, trở thành gánh nặng mà Cố Ninh không thể thoát ra được.

Thế cho nên nhiều năm về sau, khi Cố Ninh gặp lại Hà Cảnh lần nữa, sẽ nhớ tới tình trạng khổ sở ngày đó bị chúng bạn xa lánh và cô lập, tuy rằng cô biết, việc này không phải do Hà Cảnh bày mưu tính kế, Hà Cảnh đối với những việc đó có lẽ hoàn toàn không hay biết gì cả. Những người đó bắt quá là vì muốn biểu hiện cái gì gọi là “Nghĩa khí”, đúng dịp lấy cô ra phát tiết cảm xúc mà thôi.

Nhưng vì việc này, cô luôn ngăn chặn Hà Cảnh ở bên ngoài thế giới tình cảm của mình, luôn thờ ơ với hắn. Ngay thơ tàn nhẫn, mới là chuyện tàn nhẫn nhất. Mà kiếp này, trừ bỏ lần gây phiền toái cho cô ở cổng trường cấp 2 trước lúc thi tốt nghiệp, Cố Ninh chưa bao giờ gặp lại người tên Trương Diệu này.

Đám người Trương Diệu thấy được Cố Ninh cũng rất bất ngờ, bọn họ quan sát Cố Ninh trong chốc lát, rồi lại đem tầm mắt dời lên trên người Triệu Dân vừa đi mua nước uống trở về. Sau đó làm ra một chuyện ngoài dự kiến của mọi người. Trương Diệu hơi hơi rũ mắt, cọt nhả kêu lên:

– “Chào chị dâu!”

Ba người còn lại, cũng lập tức hòa theo:

– “Chào chị dâu!”

Triệu Dân đang uống nước, lúc ấy lập tức phun ra một ngụm. Trương Diệu cau mày, nhìn Triệu Dân đang ở một bên chúi chúi miệng mình, gã có chút không kiên nhẫn hỏi:

– “Tên ẻo lả này là ai vậy?”

Vài nữ sinh cũng bị tiếng kêu “Chị dâu” của Trương Diệu làm cho khiếp sợ, nhưng lúc này nghe nam thân nhà mình bị ban cho cái danh hiệu “Ếo lả”, rốt cuộc bọn họ cũng lấy lại tinh thần, không được vui vẻ cho lắm.

– “Trương Diệu, anh có ý gì a, đừng đặt loạn danh hiệu cho người khác.”

– “Đúng vậy, một chút lễ phép cũng không có.”

Trong lòng Cố Ninh yên lặng ngẫm đánh giá, cái gì mà ẻo lả a, kim cương Barbie còn không sai biệt lắm đâu...

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Cái gì mà chị dâu, các người quen với tôi sao?”

– “Bọn em không có nhận sai người a, chị dâu, lúc Cảnh ca đi, dặn chúng em không được đi tìm chị, nói chị không thích, chẳng qua hôm nay không phải trùng hợp gặp được chị đây sao?” Dừng một chút, Trương Diệu lại hỏi: “Người này là ai vậy a? Trước kia sao chưa thấy qua?”

Triệu Dân đề ép tức giận, nghĩ rằng tự dưng hấn bị đám người kia biến thành tình địch giả tưởng của vị “Cảnh ca” nào đó, chẳng qua Cố Ninh có thể trêu chọc tới đám người này, cũng đủ làm cho hấn ngoài ý muốn rồi. Triệu Dân suy đi nghĩ lại, chủ động tỏ rõ lập trường:

– “Tôi và Cố Ninh chỉ là bạn cùng lớp, không phải đều có mặt ở đây cả sao, cả lớp đều tập trung ở đây chạy bộ.”

Trương Diệu hồ nghi nhìn Triệu Dân một lát, rốt cuộc cũng không còn cảnh giác, ngẫm lại cũng đúng, tên tiểu bạch kiểm này sao mà so được với Hà Cảnh, gã liền nói với Cố Ninh thêm vài câu, thấy Cố Ninh vẫn lạnh lùng không đáp lại, thấy vậy, gã tự mình nghênh ngang bỏ đi.

Mấy nữ sinh trong lớp, ánh mắt nhìn Cố Ninh đều không đúng lắm. Một người trong đó lấy can đảm hỏi:

– “Cố Ninh, bạn và Hà Cảnh...” Hơi dừng một chút, biến thành uyển chuyển hỏi tiếp: “Các bạn quen thân lắm sao?”

Thân cái gì mà thân a! Trong lòng Cố Ninh thầm kêu không xong, cô và Hà Cảnh thật là oan gia 2 kiếp! Lần này xem như danh dự lại bị hủy nữa rồi.

Một nữ sinh khác thật cẩn thận hỏi lại:

– “Cố Ninh, nghe nói Hà Cảnh đánh nhau với người ta, hiện đã bỏ trốn, có phải thật vậy không?”

– “Sao mình biết được chuyện riêng của cậu ấy chứ?”

Hai người cũng chẳng phải thân quen gì, còn dư lại nửa câu cuối nghẹn lại nơi cổ họng. Cố Ninh biết, càng giải thích, thì người khác chỉ càng cảm thấy cô đang lấp liếm, càng tỏ càng đen mà thôi, quả thực là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch mà.

Cô giống như đã bị dán lên cái mác “Hà Cảnh”, sao đã thật cẩn thận muốn đi vòng qua, thế mà vẫn trúng chiêu vậy? Bất quá suy nghĩ theo hướng tích cực, tình huống lần này không tính là qua không xong, ít nhất lần này, nhóm người Trương Diệu cũng không ba lần bốn lượt đến quấy rầy cô, tuy rằng cô cũng không sợ hãi gì, chẳng qua bớt được việc nào thì hay việc đó.

Nghĩ như vậy, đáy lòng Cố Ninh đột nhiên xuất hiện một chút khó chịu, cứ xoay vòng vòng rồi rầm cùng một chỗ, không tài nào xua đi được. Rốt cuộc, vẫn không thể thờ ơ.

– “Mình về trước, các bạn cứ từ từ tập đi, ngày mai gặp lại.” Sau khi nói xong câu đó, Cố Ninh đi về hướng nhà mình.

Trương Giai Giai và Triệu Dân đưa mắt nhìn nhau, cũng đi theo. Triệu Dân phát phát tay với mấy nữ sinh:

– “Ngày mai gặp lại.”

Một hàng ba người cùng nhau đi trở về.

Triệu Dân thật sự cảm thấy kỳ quái, hôm nay Cố Ninh, thật sự quá khác thường, hấn muốn dùng lời nhẹ nhàng hỏi thử xem sao, như vậy đôi bên cũng sẽ không thấy xấu hổ.

– “Cố Ninh, không ngờ bạn lại liên quan đến nhóm người hỗn tạp như vậy a! Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài!”

Vừa dứt lời, Triệu Dân sững sốt, sao hấn lại nghĩ như thế nào thì nói ra y nguyên như vậy chứ? Đầu óc không biết suy nghĩ gì nữa, cũng TMD trực tiếp quá rồi!

Cố Ninh dừng bước, lạnh lùng nhìn Triệu Dân, liếc mắt một cái, gằn từng chữ:

– “Bạn lầm rồi, mình không phải xã hội đen.”

Trương Giai Giai trừng mắt nhìn Triệu Dân liếc mắt một cái, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Mỗi ngày Ninh Ninh đều ở một chỗ với mình, bọn mình đã ước định tốt cả rồi, trước khi tốt nghiệp trung học sẽ không nói chuyện yêu đương, những người đó chỉ nói hươu nói vượn mà thôi, thật là quá chán ghét.”

Triệu Dân cười cười, tìm bậc thang xuống đài:

– “Mình chỉ đùa một chút, mình biết hai đại mỹ nữ các bạn là Kiêm Điệp tình thâm, giống như khí phách của đàn ông vậy, cần gì bạn trai a.”

Trương Giai Giai không cam tâm yếu thế, trả lời lại một cách mỉa mai, cười nói:

– “Đúng vậy, Dân Dân, bạn xinh đẹp như vậy, cần gì bạn gái a, chính mình soi gương rồi ái kỷ (tự yêu mình) thì tốt rồi.”

– “Không ngờ nha, lớp trưởng của chúng ta lại trở nên nhanh mồm nhanh miệng như vậy, xem ra mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với Cố Ninh, cũng tiến bộ lên không ít.”

Hai người người tới ta đi, khẩu chiến nảy lửa, Triệu Dân tự kỷ quả thật chênh lệch rất lớn, Trương Giai Giai bắt đầu có bộ dáng đỏ mặt thẹn thùng, quả thực là cách nhau quá xa a.

Sau khi hai người quen biết, muốn nhìn thấy Trương Giai Giai đỏ mặt, cũng chỉ có thể vào lúc tranh luận với Triệu Dân, bộ dáng đỏ mặt tía tai không chút nào nhượng bộ... Hai người cãi nhau chỉ chốc tới tận lúc xuống dưới lầu mới ngừng lại được, lúc này tâm tình của Cố Ninh đã hoàn toàn bình tĩnh lại, việc của kiếp trước, mình cần gì để ý nữa.

Trương Giai Giai dừng bước, sững sốt một lúc, đột nhiên như chợt nhớ đến cái gì đó:

– “Ninh Ninh, bọn họ nói “Cảnh ca”, có phải là người lần trước ở dưới lầu chờ bạn hay không? Lúc ấy, anh ta... còn nói lời tạm biệt với bạn.”

Về mặt Cố Ninh vẫn vẫn đậm phong khinh:

– “Ừ, bọn mình chỉ là bạn bè bình thường.”

Triệu Dân vô cùng hứng thú:

– “Thật có người như vậy hả, Trương Giai Giai, bạn nói nhanh lên, là người như thế nào, vừa rồi những người đó không phải gọi hấn là Lão Đại sao? Có phải trên mặt có vết sẹo bị dao chém gì hay không? Hay là bộ dáng hung thần ác sát gì đó? Ấn tượng của bạn với anh ta như thế nào?”

– “Làm gì có.” Trương Giai Giai nhìn sắc mặt Cố Ninh một lát, thấy bộ dáng không để ý của Cố Ninh, sau khi hồi tưởng, mới nói tiếp:

– “Bộ dáng người nọ so với bạn thì cao hơn, cũng khỏe mạnh hơn so với bạn, thực sự cao ngất, trên mặt không có sẹo gì đâu, nếu cứng rắn hình dung cảm giác mà người khác dành cho anh ta, đại khái chính là anh ta đứng ở một chỗ, cho dù có bất động thanh sắc, cũng không ai có thể bỏ qua.”

Triệu Dân gằn ra, nhìn tới nhìn lui Cố Ninh, nói:

– “Xem ra cho dù không tính là bạn trai, cũng là người ái mộ rồi, trước khi đi còn đến từ biệt, quan hệ sâu nha.” Dừng một lúc, hấn lại nói tiếp: “Ngày mai có khả năng trong lớp sẽ nhanh chóng lan truyền việc này, Cố Ninh, bạn không thèm để ý sao?”

Ở nơi có phong cách học tập nghiêm cẩn như Trung học Thanh Phong, cho tới nay luôn ép buộc học sinh không được yêu đương sớm, nếu có bạn trai là xã hội đen, cũng chẳng phải việc vinh quang gì, nếu chuyện này bị truyền ra, chỉ sợ Cố Ninh sớm hay muộn sẽ bị mời lên văn phòng uống trà, gần đây trường học rất nghiêm khắc về vấn đề này, nếu như bị kỷ luật hay chịu hình phạt gì đó...

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt, tự đi lên lầu:

– “Có cái gì cần để ý đâu, vốn dĩ là tin đồn vô căn cứ mà thôi.”

Hơn nữa, miệng là của người khác, cho dù cô có để ý, thì có thể thế nào, bắt quá cũng chỉ là lo sợ không đâu.

Tác giả có lời muốn nói: Hai lần cứu giúp, đổi được cả đời liên quan với nhau.

40. Chương 40

Edit: Cửu Trùng Cát

Sáng hôm sau, lúc Cố Ninh tiến vào phòng học, quả nhiên thấy không khí trong lớp học có chút kỳ lạ.

Vốn dĩ mọi người đang nói chuyện, nhưng sau khi cô đi vào, cả đám đồng loạt im bật, giống như cố ý vậy, không khí thật là kì quái.

Cố Ninh giả vờ không biết, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, lập tức đi tới chỗ ngồi của mình, rút quyển sách ra, cúi đầu đọc.

Trên thực tế, ngày hôm qua sau khi Trương Giai Giai trở về phòng ngủ, rất nhiều người không nén nổi tò mò đều tiến đến hỏi han, chẳng qua khi đó Trương Giai Giai ngậm chặt miệng chết cũng không nói nửa lời, chỉ nói đó là tin vịt, trừ nói câu đó ra thì nửa chữ cũng không nói thêm.

Thành tích nhập học của Cố Ninh là đứng thứ nhất, gần đây lại có quan hệ qua lại thân thiết với Triệu Dân, vốn dĩ đã tương đối gây chú ý. Lúc này, tự nhiên sẽ biến thành đề tài để mọi người bàn tán.

Cuộc sống tập thể ở trường học, thông tin trao đổi rất nhanh. Ngay cả lúc còn ở cấp 2, chuyện lần đó lúc Hà Cảnh thổ lộ thiếu chút nữa bị kỉ luật đều bị lôi ra, cùng với chuyện Cố Ninh lúc còn học cấp 2, tính cách không mấy thân thiện, bất hòa với bạn cùng lớp cũng bị đem ra mổ xẻ.

Những chi tiết nhỏ nhặt trong đó đương nhiên không thể nào rõ ràng, càng làm ọi người có không gian để phát huy trí tưởng tượng, gia tăng tính hấp dẫn của đề tài, mọi người đều nghị luận âm ỉ, chung quy ấn tượng bình thường của Cố Ninh so sánh với những việc bị đồn thổi quả thực chênh lệch quá xa.

Thì ra, học sinh có tư chất nổi trội cũng sẽ làm ra chuyện như vậy...

Dù sao cũng cùng một lớp, mỗi ngày đều sẽ nhìn thấy nhau, trong lòng cho dù có suy nghĩ như thế nào, nghị luận sau lưng biến thành như thế nào đi chăng nữa, cũng không ai dám đi tới trước mặt đương sự để nói, chung quy đây là việc riêng của người khác, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu thấy, ai cũng không muốn khiến đôi bên cảm thấy mất mặt xấu hổ, cho nên bề ngoài, vẫn là một quang cảnh yên bình, hòa hợp.

Đương nhiên, không phải tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, ví dụ người hiện tại đang khí thế hùng hục tiến đến – La Mẫn.

La Mẫn đi tới trước bàn Cố Ninh, ả đứng đó nửa ngày, Cố Ninh mới chậm rãi ngẩng đầu lên. Ánh mắt Cố Ninh không gợn sóng, không sợ hãi nhìn chăm chú vào ả, La Mẫn sững sốt một chút, bị Cố Ninh lạnh lùng nhìn như thế, ả hậu tri hậu giác mới kịp phản ứng, Cố Ninh cùng ai ở một chỗ, có quan hệ gì với ả đâu?

Tự dưng lại xông lên thế này, dù sao cũng có chút danh không chính ngôn không thuận, chẳng lẽ ả còn định nhúng tay vào chuyện yêu đương của người khác ư?

Có không ít người trong lớp nhìn qua bên này, La Mẫn có chút không xuống đài được, nhìn Cố Huyền đang đứng ở cửa phòng học, bình tĩnh đàm bạc giống như khách lệ ả, khóe miệng ả kéo ra một nụ cười, cất giọng nhẹ nhàng nói với Cố Ninh:

– “Cố Ninh, bạn làm công tác bảo mật tốt lắm, bọn mình còn tưởng rằng bạn và Triệu Dân...”

Nói đến đây, La Mẫn dừng một lát, biểu tình giả bộ giật mình một cái, nói tiếp:

– “Thì ra không phải a, bạn đã có bạn trai rồi, chúc mừng bạn.”

Cố Ninh nhú nhú mày:

– “Cô nghĩ sai rồi.”

La Mẫn sững sốt, không nghĩ tới Cố Ninh sẽ lập tức phủ nhận như vậy, một giây sau, trên mặt của ả lộ ra thần tình châm chọc:

– “Sao lại dám làm không dám nhận vậy, rõ ràng đã có bạn trai còn muốn giả vờ độc thân làm gì, lúc này mọi người đều biết, cô cần gì phải giả bộ, chẳng lẽ bởi vì Hà Cảnh đã bỏ trốn, thường xuyên không có mặt ở đây, cô muốn mời chài ai khác nữa à?”

Dừng một chút, La Mẫn cố ý đề cao âm lượng:

– “Cố Ninh, ngày nghỉ của đợt tập quân sự, hôm đó có người nhìn thấy cô lôi kéo một nam sinh đi đến khoa tổng hợp, rất lâu cũng không đi ra, hôm đó vừa vặn được nghỉ, trong khoa tổng hợp không có ai, ngược lại tôi muốn hỏi cô một chút, các người đi vào trong đó làm cái gì? Người cô lôi kéo kia rốt cuộc là ai? Cố Ninh, nói thử xem, đến cùng thì cô có mấy người bạn trai vậy?”

La Mẫn khí thế bức người, một điểm cũng không nể mặt, nói chuyện thật sự rất lớn lối. Người chung quanh đều nhìn sang, ôm đủ loại cảm xúc, trong đó có không ít người sung sướng khi người gặp họa.

Ánh mắt Cố Ninh lạnh lẽo nhìn La Mẫn:

– “Tôi làm chuyện gì, không có nửa phần quan hệ với cô, hiện tại cô lấy tư cách gì chất vấn tôi?”

Lúc Cố Ninh nói chuyện, quanh người có loại hàn ý lạnh thấu xương, La Mẫn không tự chủ lui non nửa bước, trong lòng có chút hụt hẫng.

Không biết từ lúc nào, Cố Huyền đi tới bên cạnh La Mẫn, ả lôi kéo tay La Mẫn, nói:

– “Bạn hỏi như vậy làm gì, đây là sinh hoạt cá nhân của bạn ấy, bắt kể ra sao, không biết kiểm chế như thế nào, cũng không có quan hệ với người khác.”

Mới nghe hình như là khuyên giải, kì thực ả đang lửa cháy đổ thêm dầu, hơn nữa trong lời nói, ám chỉ độ chân thực trong lời nói của La Mẫn.

Cố Ninh ngược nhìn hai người trước mặt, giọng nói vẫn như trước, không gợn sóng không sợ hãi, mang theo ba phần nhàn tản, lãnh đạm:

– “Tôi tự kiểm điểm bản thân không thấy mình không biết kiểm chế ở điểm nào cả, không nhọc công cô đến bình phẩm nọ kia, cô chỉ cần quản tốt chính cô là được.” Dừng một lúc, Cố Ninh nhìn La Mẫn, khoe môi cong lên câu dẫn, mang theo vẻ không chút để ý: “Cô đến chất vấn tôi, là bởi vì tôi không biết tiết chế trong cuộc sống làm ảnh hưởng đến cô à? Hay việc tôi không biết tiết chế ảnh hưởng đến quan hệ gia đình cô, hoặc là ảnh hưởng đến cuộc sống tình cảm của cô? Làm ẹ cô bất hạnh, hay là cô bất hạnh?”

La Mẫn không nghĩ tới Cố Ninh trực tiếp nói như vậy, ả bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, nửa ngày mới nói:

– “Cô không biết xấu hổ, cô... Nói hươu nói vượn cái gì đó?”

Cố Ninh nở nụ cười, trong ánh mắt mang theo ý trêu tức:

– “Nếu những gì tôi làm, không có ảnh hưởng đến cô, cô cần gì tức giận đến gờ chân? Cô không có tư cách gì đến đây bới móc tôi, đương nhiên, nếu cô muốn thay mặt chính nghĩa mà bùng nổ, ngược lại có thể đi chất vấn người bạn tốt của cô một chút, cô ta thích hợp trả lời vấn đề của cô hơn đây, có thể càng thỏa mãn cho cái loại chính nghĩa vô căn cứ kia của cô.” Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Bất quá không phải cô ta vừa nói rồi đấy thôi, cho dù tôi có ra sao, không biết tiết chế như thế nào đều không liên quan gì đến người khác, hẳn là tôi cũng không có nghĩa vụ phải trả lời cô.”

La Mẫn bị chặn họng nói không ra lời, quay đầu nhìn Cố Huyền:

– “Cô ta... Cô ta nói lời này là có ý gì?”

Sắc mặt Cố Huyền tái nhợt, cố gắng kéo ra một nụ cười, há miệng muốn nói nhưng một chữ cũng không thể nói ra, lòng bàn tay ả đỏ đầy mồ hôi.

Trương Giai Giai đi vào phòng học, liếc mắt một cái thì thấy được trước bàn Cố Ninh đang đứng hai người, không khí trong phòng học quả thực kỳ lạ, không có một tiếng đọc sách nào, mọi người đều im lặng nín thở.

Trong lòng Trương Giai Giai trầm xuống, sáng hôm nay cô phải đến ban trực nhật của trường học nhận dụng cụ vệ sinh cho lớp, vì vậy lúc này cô mới đến phòng học. Nhìn thấy tình hình này. Cô nghĩ tới việc ngày hôm qua bị người khác tra hỏi về chuyện riêng của Cố Ninh, cô theo bản năng cho rằng Cố Ninh lại bị khi dễ!

Trương Giai Giai hoàn toàn không nghĩ tới, tính cách của Cố Ninh như thế kia, làm sao có thể bị người ta khi dễ đây!

Trương Giai Giai bước nhanh đến phía trước, chắn trước mặt của La Mẫn và Cố Huyền, giọng điệu rất không khách sáo, hỏi:

– “Các người đang làm gì đó?”

Triệu Dân và Trương Giai Giai cùng nhau đi đến ban trực nhật lấy vật dụng, cho nên cũng đến sau một bước, hần nhìn bộ dáng như con nhím xù lông của Trương Giai Giai, lại nhìn bốn người đang đứng đó đối chọi gay gắt. Cùng với không khí trầm thấp dị thường của phòng học, Triệu Dân dừng một chút thì lập tức đi qua.

Triệu Dân đánh vỡ bầu không khí đang giương cung bạt kiếm, bình tĩnh hỏi một câu:

– “Các bạn, đây là làm sao? Mở đại hội à?”

Thấy không có ai đáp lời, Triệu Dân nhú nhú mày, nói tiếp:

– “Chẳng lẽ bởi vì chuyện ngày hôm qua?”

Triệu Dân đứng cách một khoảng, dùng ánh mắt chỉ ra mấy nữ sinh đã cùng bọn họ chạy bộ ngày hôm qua, giọng điệu có chút lạnh lùng nói:

– “Ngày hôm qua không phải Cố Ninh đã giải thích rất rõ ràng rồi sao? Các người còn dám loạn truyền trong trường học ư? Tôi chán ghét nhất chính là loại người ở sau lưng thọc gậy bánh xe, dám nói nhưng không dám chịu trách nhiệm lời nói của mình, có phải các người đã đem chuyện ngày hôm qua truyền ra ngoài hay không?”

Mặt của mấy nữ sinh kia đỏ rần, hơi hơi rũ mắt cúi đầu, có chút không biết phải làm sao. Những lời này, đúng là do bọn họ truyền ra, nhưng mà những lời đồn đãi kia, được truyền đi truyền lại nhiều lần cho nên biến chất, cũng nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Lứa tuổi 16 – 17 xuân xanh, bị người mình ái mộ chán ghét, đối với phần lớn người mà nói không phải là chuyện nhỏ.

Sự chú ý bị phân tán, bị chuyển dời một chút đến chỗ mấy nữ sinh kia, trước không nói chuyện Cố Ninh là đúng hay sai, ở sau lưng nghị luận chuyện riêng của người khác cũng coi như xong, nhưng mà cố ý làm cho sự thật bị mơ hồ, nói sao đi chăng nữa cũng chẳng phải chuyện đúng đắn gì.

Cố Ninh vừa mới chất vấn, kết hợp với những gì Triệu Dân đáp trả, cũng làm cho đại đa số người có mặt ở đây đối với những gì La Mẫn nói đều sinh ra hoài nghi.

Chung quy quan hệ giữa La Mẫn và Cố Ninh vẫn luôn bất hòa, người ở trong lớp ai cũng đều nhìn ở trong mắt, hơn nữa bỏ thành kiến qua một bên, tính cách của Cố Ninh, quả thật không giống như loại người ra làm ra loại chuyện mập mờ như vậy.

La Mẫn thấy người chung quanh bắt đầu nghi ngờ lời nói của mình, có chút nóng nảy, tuy rằng ả không ưa Cố Ninh, nhưng rất khinh thường đi nói láo đặt điều cho người khác. ả luôn cho rằng, vốn dĩ Cố Ninh là kẻ không biết xấu hổ, không cần ả phải dặm mắm thêm muối!

La Mẫn nhìn Cố Huyền, giọng nói có chút vội vàng:

– “Cố Huyền, bạn nhanh nói ọi người biết, hôm đó có học sinh cuối cấp không về nhà, vừa vạ ở khu tổng hợp ôn tập, thấy được Cố Ninh và một nam sinh ở chung một phòng, hơn một tiếng không ra ngoài! Còn đóng cửa, quý mới biết bọn họ làm gì ở trong đó? Thật không biết xấu hổ!”

Cố Huyền sững sốt, ả không ngờ La Mẫn dưới tình thế cấp bách, đem chuyện mà hai ả ngấm thông đồng, nói ra ở trước mặt nhiều người như vậy! Không sai, là có người đã nói cho ả biết, hôm đó Cố Ninh cùng một nam sinh đi vào khu tổng hợp, nhưng mà hai người ở trên hành lang đứng hơn nửa tiếng rồi bỏ đi, kỳ thật cái gì cũng đều không có làm, trừ bỏ có chút cổ quái, nói như vậy, cũng chẳng có chuyện gì không thỏa đáng cả, nam sinh kia cũng mặc áo khoác rằn ri, có lẽ là nam sinh lạ mặt ở lớp nào đó.

Ở trung học, chuyện ngấm kết giao cũng xảy ra với không ít người, Cố Ninh cùng một nam sinh ở chung một chỗ nửa tiếng, cũng không có gì kỳ lạ cả. Chẳng qua ả muốn kích thích La Mẫn, mới cố ý dặm mắm thêm muối một phen. Lúc ấy ả đã dặn dò La Mẫn không nên nói cho ai khác biết chuyện này, ả nói với La Mẫn rằng, nếu Cố Ninh kiên trì giáp mặt hỏi cho rõ ràng, sẽ khiến cho vị học tỷ tiết lộ cho ả biết chuyện này không dám ngẩng đầu làm người. Lúc ấy, La Mẫn cũng tin là thật, hơn nữa liên tục đồng ý rằng, tuyệt đối sẽ không nói cho ai biết chuyện này là do ả tiết lộ.

Cố Huyền vạ vạ lần cũng không nghĩ tới, La Mẫn – kẻ ngu xuẩn này, vừa bị kích thích một chút đã nói ra hết thảy như vậy, hơn nữa còn lôi ả xuống nước. Móng tay ả đâm thật sâu vào trong da thịt. Làm sao ả có thể cam tâm, vài ngày nay, Cố Ninh giống hệt như cây gai trong lòng ả, khiến ả nhức nhối vô cùng. Hết thảy tất cả, ả đều xem ở trong mắt, Cố Ninh được giáo viên coi trọng thưởng thức, việc trước kia Cố Ninh không am hiểu giữ gìn mối quan hệ với bạn bè cùng lớp giờ cũng đã thay đổi, bây giờ Cố Ninh rất thuận lợi được lòng người khác... Mà biểu tình trên mặt Cố Ninh vẫn vẫn đậm phong khinh, mỗi thời mỗi khắc đều nhắc nhở Cố Huyền, mỗi ngày khi ả về nhà đương nhiên sẽ phải đối mặt với tình cảnh bão táp trong gia đình, những người đó vĩnh viễn luôn cãi nhau, cha mẹ trách cứ lẫn nhau, thoái thác trách nhiệm.

Mỗi ngày, Cố Huyền đều không tự chủ được nghĩ, vốn dĩ ả không phải chịu cảnh như thế, mọi thứ tốt đẹp của ả, đều bị Cố Ninh phá hủy, mà vị trí bây giờ của Cố Ninh hẳn là thuộc về ả mới đúng, trên mặt là biểu tình nhàn nhạt, cao ngạo của người chiến thắng.

Ả vô cùng căm hận Cố Ninh đã phá hủy hết thảy của ả, thật vất vả mới có được cơ hội này, ả làm sao có thể dễ dàng buông tha cho đối phương. Thậm chí vì trả thù Cố Ninh, ả chưa từng suy xét quá nhiều về kết cục sau này và lập trường của ả. ả chỉ biết là, tuyệt đối không thể để cho Cố Ninh có thể tiêu sái đi lên, ả đã lợi dụng La Mẫn, mà việc này, Cố Huyền ả làm cực kỳ thuận tay.

La Mẫn nói xong, như là ném xuống một quả bom, vốn dĩ mặt hồ đã có xu hướng bình tĩnh yên lặng, lại lần nữa nhắc lên gợn sóng. Trương Giai Giai bước lên một bước, về mặt tức giận nói:

– “Cô đừng ngậm máu phun người, kêu vị học tỷ kia ra đây giáp mặt đối chất đi, ngày nghỉ của kỳ học quân sự, hôm đó tôi với Cố Ninh luôn luôn đi chung, nếu đúng như những gì cô nói, sao tôi lại không biết?”

Trương Giai Giai giận đến đỏ mặt, trong lòng cô rất rõ ràng, những gì La Mẫn nói đều là nói dối, cho dù Cố Ninh có thật sự đi cùng ai vào khu tổng hợp, cũng không có khả năng đóng cửa, ở chung trong đó một tiếng đồng hồ cũng không ra. Mà việc này, vô cùng có khả năng là do Cố Huyền ở giữa gây khó dễ, tự nhiên là cô không thể để cho hai người này hất nước bắn lên người Cố Ninh. Một chút cũng không thể. Nếu chuyện La Mẫn nói là giả dối, nếu quả thật có người đi ra đối chất, những thứ thêm mắm thêm muối kia, cũng sẽ bại lộ mà thôi.

La Mẫn có thể ăn nói lung tung, cô cũng có thể ăn miếng trả miếng, dù sao cũng không có khả năng có người dám đứng ra đối chất, mấy chuyện thế này cũng chẳng dễ dàng bảo chứng cho điều gì.

Mọi người ồ lên, đem Trương Giai Giai đặt cùng La Mẫn để so sánh, đương nhiên là người bình thường có thái độ khiêm nhường, hòa thuận – Trương Giai Giai có sức thuyết phục hơn, ánh mắt mọi người nhìn La Mẫn, mang theo chút khinh thường.

Bình thường La Mẫn ở trong lớp hay diễn võ giương oai, cho nên đắc tội với không ít người, lúc này, rất nhiều người cũng đang mong chờ nhìn ả bị chê cười, ở sau lưng đàm tiếu thị phi của người khác là một chuyện, nhưng không bằng không chứng bịa đặt nói xấu người khác lại là một chuyện khác, tính chất hoàn toàn bất đồng.

Sự tình phát triển đến đây, tình huống đã hoàn toàn thay đổi, mặc dù La Mẫn biết Trương Giai Giai đang nói dối, nhưng một chữ phản bác cũng nói không nên lời. Bởi vì rõ ràng, tất cả mọi người đều tin tưởng lời nói của Trương Giai Giai, ngay cả vài người ngay từ đầu truyền ra lời này, cũng mang theo vẻ mặt vô cùng áy náy.

La Mẫn không tài nào hiểu được, vì sao Trương Giai Giai lại giúp Cố Ninh như vậy, còn có Triệu Dân – người rất khó tiếp cận trong lớp cũng ủng hộ Cố Ninh, những người này vì sao lại giải vây cho Cố Ninh, Cố Ninh có cái gì tốt, rõ ràng chỉ là một đứa tiện – nhân!

Câu tam đáp tứ, ra vẻ đạo mạo!

La Mẫn cười nhạo một tiếng, ả nhìn Cố Ninh:

– “Dù sao bây giờ tôi có nói cái gì, các người đều không tin, thôi, coi như tôi cái gì cũng chưa nói. Chẳng qua, Cố Ninh, dù người khác không biết, nhưng không có nghĩa là mình chưa từng làm.”

La Mẫn hơi hơi nghiêng mặt, nói với Cố Huyền:

– “Chúng ta đi thôi, sáng sớm đã gặp phải xui xẻo.”

– “Người khác không biết, không có nghĩa là mình chưa từng làm, những lời này để nguyên xi tặng lại cho cô, Cố Huyền, mang lời hỏi thăm của tôi và mẹ tôi về nhà đi, hi vọng cha mẹ cô vợ chồng hòa thuận, trăm năm hảo hợp.”

Hai người La Mẫn vừa mới xoay người. Cố Ninh đã cất giọng trầm thấp lạnh lùng nói như vậy.

Đánh rần phải đánh giập đầu, thân thể Cố Huyền cứng ngắc dừng lại, sắc mặt thập phần ảm đạm, ả phải dùng hết toàn bộ sức lực, mới có thể duy trì bình tĩnh ở ngoài mặt. Lần này là do ả sơ sót, làm chuyện không đủ chu toàn, mới có thể để cho Cố Ninh tìm thấy cơ hội phản kích.

La Mẫn nhú nhú mày, quay đầu lại nhìn Cố Ninh, không kiên nhẫn nói:

– “Chuyện của cha mẹ người khác, có liên quan gì đến cô? Cô nhắc đến làm gì, thật là bị bệnh thần kinh.”

Cố Ninh không hề không giận, ánh mắt mang theo ý cười mỉa mai lướt qua La Mẫn rồi nhìn chằm chằm vào Cố Huyền:

– “Sao lại không có quan hệ, Cố Huyền, cô nói thử xem?”

Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp:

– “Chẳng lẽ cô chưa nói với La Mẫn ư? À, cũng khó trách, chuyện như vậy, chắc là cô không dám chủ động nói ra đâu nhỉ?”

41. Chương 41

Edit: Cửu Trùng Cát

Tuy rằng La Mẫn chẳng hiểu ra sao, nhưng đại khái cũng biết hẳn là Cố Huyền có chuyện gì đó dối gạt ả, ả nhìn Cố Ninh, rồi hỏi:

– “Cô nói đi, chuyện gì mà tôi không biết? Còn nữa, quan hệ giữa các người là như thế nào?”

Khóe miệng Cố Ninh vẫn giữ nụ cười mỉa mai:

– “Dương Mộng Đình tốt xấu gì cũng không danh không phận, nhần nhin mười mấy năm, Cố Huyền, cô cũng làm mười mấy năm ... con ngoài giá thú. Hai mẹ con cô thật vất vả mới trèo lên được vị trí này, trở nên danh chính ngôn thuận, tôi quả thật rất hi vọng hai mẹ con cô có thể ngồi thật lâu ở cái vị trí kia, nếu đúng như vậy, tình huống giữa chúng ta, có thể sẽ chung đụng tự nhiên hơn đấy!”

Dừng một chút, ánh mắt Cố Ninh nhìn về phía Cố Huyền nói tiếp:

– “Cô nói phải không, Cố Huyền, dù sao chúng ta cũng là chị em... cùng cha khác mẹ, tuy rằng mẹ cô phá hủy gia đình tôi, là tiểu tam, nhưng đó là chuyện của người lớn, tôi chẳng muốn kết thù kết oán với cô làm gì, Dương Mộng Đình đoạt đi chồng của mẹ tôi, còn cô đoạt đi cha của tôi. Hai mẹ con các người đã thành công rồi, cần gì phải gây khó dễ hết lần này đến lần khác cho tôi chứ! Lúc thi tốt nghiệp đã gây khó dễ rồi, khiến cho tôi thiếu chút nữa không kịp tham gia dự thi, người trong lớp đều biết 2 ngày đó tôi bị người ta uy hiếp đe dọa, nhưng tôi vẫn không nói ra kẻ chủ mưu là cô, bởi vì tôi cho rằng đó là chuyện của người lớn trong nhà. Hai mẹ con cô lại tiếp tục khiêu khích, ác giả ác báo, lúc trước người mẹ Dương Mộng Đình của cô đã bị cục cảnh sát tạm giam 10 ngày. Mà bây giờ, cô lại ở đây tiếp tục chà đạp thanh danh của tôi. Tôi nói cho cô biết, nhân nại của một người cũng có giới hạn, tôi và mẹ tôi, cũng không phải là người thất bại, mẹ con tôi chỉ là khinh thường tranh đoạt với các người, bởi vì tôi không cần một người cha bạc tình bạc nghĩa, mẹ tôi không cần một người chồng ích kỷ chỉ biết tự tư tự lợi, thứ mà hai mẹ con cô trăm phương ngàn kế đoạt lấy chỉ là thứ giày rách mà mẹ con tôi đã vứt bỏ thôi.”

Mọi người đều sững sờ hóa đá ngay tại chỗ, những gì Cố Ninh vừa nói mang theo lượng thông tin quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ không kịp phản ứng, cả chề cười cũng không dám biểu lộ. Trong phòng học an tĩnh đến mức một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy. Trong một buổi sáng, xảy ra quá nhiều chuyện, lúc này thế nhưng còn phát triển với mức độ chóng mặt! Không ai ngờ, thế nhưng Cố Huyền và Cố Ninh lại là hai chị em ruột.

Cố Huyền là con ngoài giá thú! Quả thực quá bất khả tư nghị.

Trương Giai Giai khinh bỉ nhìn Cố Huyền:

– “Ở sau lưng cô ngấm ngầm làm những chuyện gì, bọn tôi đều biết, Ninh Ninh cũng luôn biết.”

Lần này rốt cuộc cô cũng có thể ở trước mặt Cố Huyền, không thèm che giấu nói ra những gì mà cô vẫn luôn muốn nói.

La Mẫn cũng rất bất ngờ, hoàn toàn sững sờ tại chỗ, ả đã thấy qua mẹ của Cố Ninh, ấn tượng đầu tiên là cảm thấy đối phương vừa xinh đẹp vừa trẻ tuổi. Mà việc Cố Ninh vừa nói, Cố Huyền chưa bao giờ nói cho ả biết.

La Mẫn nhìn Cố Huyền nhếch môi không nói lời nào, cũng biết những gì Cố Ninh vừa nói, sợ là có 10 phần sự thật. Sau khi La Mẫn nghĩ thông suốt, trong lòng có chút không biết tư vị gì, ả vốn cho rằng ả và Cố Huyền là bạn bè thân thiết không có gì là không thể nói, hiện tại xem ra, không hẳn Cố Huyền cũng nghĩ như vậy.

Hiện tại được cảnh tỉnh, La Mẫn tỉ mỉ nghĩ kỹ lại, có một đoạn thời gian ở cấp hai, bởi vì chỗ ngồi rất gần, quan hệ giữa ả và Cố Ninh không hề tệ. Nhưng sau này quan hệ giữa hai người chuyển biến xấu, là bởi vì ả biết được rất nhiều chuyện không hay ho của Cố Ninh, ả đối với Cố Ninh rất thất vọng. Hiện tại La Mẫn nghĩ lại, những chuyện không tốt của Cố Ninh mà ả nghe được, thế nhưng đại bộ phận đều được phát ra từ miệng của Cố Huyền...

Cho dù La Mẫn có ngu đi chăng nữa, cũng kịp phản ứng, chuyện xảy ra hôm nay là do Cố Huyền lợi dụng ả để phát triển đến mức này. Cố Huyền – bạn tốt của ả, không hề yếu đuối giống như vẻ bề ngoài...

La Mẫn càng nghĩ trong lòng càng phát lạnh, thì ra, những gì trước kia Cố Huyền nói với ả, chẳng qua chỉ là khẩu phật tâm xà. Trong lòng La Mẫn tích tụ tức giận khó mà bình tĩnh nổi, quay đầu nhìn vào người bạn tốt của mình gần từng chữ:

– “Cố Huyền, những gì cô ta nói đều là sự thật sao?”

Cố Huyền giật giật khóe môi, vừa muốn phản bác lại lời của Cố Ninh, vừa muốn giải thích với La Mẫn, nhưng mà rốt cuộc ả đành phải ngậm miệng, một chữ cũng không nói ra được. Từ đáy lòng trào lên hàn ý, dần dần xâm nhập đến tứ chi, phảng phất cả người đều bị đông cứng lại, đại não càng thêm trống rỗng.

Ngay trong lúc mọi người trong lớp hiện lên vẻ kinh sợ, tiếng chuông reo báo hiệu vào tiết vang lên, giáo viên bước vào phòng học. Mọi người trở về vị trí của mình. Tiết đầu là môn ngoại ngữ, giáo viên Anh văn quả thật buồn bực nha, lớp học này sao lại yên lặng đến mức giống như lớp tự học buổi tối như vậy, trong

phòng học một mảnh im lặng quỷ dị, hơn nữa còn có vài phần trầm mặc? Không khí hình như không được bình thường...

Giáo viên Anh văn vừa định nói hai câu mở đầu, lớp này là lớp chuyên trọng điểm của trường, thành tích học tập vẫn vô cùng tích cực và rất tốt, hoàn toàn không cần ai nhắc nhở, các giáo viên không phải lo lắng nhiều.

Chẳng lẽ sắp tới thời gian thi thử, các học sinh bị áp lực quá lớn chăng?

Qua giữa trưa, trong trường học truyền như diên chuyện mẹ Cố Huyền là tiểu tam, Cố Huyền là con ngoài giá thú, đề tài này so với đề tài “Bạn trai xã hội đen” gì đó hấp dẫn hơn a! Lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn chuyển hướng sang chuyện của Cố Huyền.

Vốn dĩ sức học của Cố Huyền rất tốt, nằm trong Hội học sinh chủ chốt của trường, là đội trưởng của đội văn nghệ, độ nổi tiếng không thấp một chút nào, từ cấp hai học liền thông lên đây, cơ hồ không có ai không biết đến cái tên Cố Huyền này. Hình tượng trước sau tương phản quá lớn, lời đồn truyền tới truyền lui, ai cũng khiếp sợ, hậu quả về sau có thể tưởng tượng được.

Cố Ninh nghe cả lớp nghị luận, rũ mắt xuống tiếp tục đọc sách, một chữ cũng không nói ra. Nói thật, vốn dĩ cô không tính toán công khai tin tức này, nhưng nếu Cố Huyền không sợ hãi cũng không để ý, cô cũng chẳng cần bận khoản nhiều như vậy làm gì, chung quy ai cũng không thể sống trong nghị luận của người khác. Hơn nữa chuyện lần này, đối với Cố Huyền sẽ có ảnh hưởng hơn gấp trăm lần so với mình, cho nên cô cũng không thể tính là buồn bán lỗ vốn.

Cuối cùng cũng đi tới tình trạng hôm nay, lần giáo huấn này cô không mong có thể khiến cho Cố Huyền ghi nhớ, chỉ là cô hy vọng, về sau Cố Huyền không thể ra tay trong phạm vi cực hạn của cô, quả thật khiến cho người ta cảm thấy không khí cũng tươi mát lên rất nhiều.

Cố Huyền học xong buổi sáng, buổi chiều liền không thấy tăm hơi đâu, mọi người trong lớp, đối với vị trí trống này nghị luận âm ỉ cả buổi, ngay cả La Mẫn có liên quan cũng bị lôi vào, sau khi học xong tiết đầu của buổi chiều, ả liền nói cảm thấy thân thể không được khỏe, xin phép nghỉ rồi trở về nhà.

Tiết cuối của buổi chiều, chủ nhiệm lớp gọi Cố Ninh lên văn phòng. Chủ nhiệm lớp của Cố Ninh, là một giáo viên nữ trung niên khoảng hơn 40 tuổi, rất có trách nhiệm trong công tác dạy dỗ học sinh, nhưng không thể tránh khỏi có chút nghiêm khắc. Lúc cô nghe nói chuyện chuyện này, cũng rất chấn động, chung quy, việc này đã vượt ra khỏi phạm trù hiểu biết của người bình thường. Cố Huyền và Cố Ninh, hai người có thể nói là hoàn toàn không hợp, thể nhưng còn có thể bắt động thanh sắc học chung một lớp. Chuyện Cố Ninh yêu sớm, và chuyện phát sinh trong buổi sáng, hiện tại ở trường học đã lan truyền tất cả rồi, ngay cả giáo viên phụ trách công tác giám thị – Diệc Nhiên, cũng có thảo luận qua với cô. Cô cảm thấy chính mình thân là chủ nhiệm lớp của Cố Ninh, có trách nhiệm tâm sự cùng cô học trò nhỏ này.

Hiện tại đã tan tầm, văn phòng chỉ có hai người Tiêu Cúc và Cố Ninh, Tiêu Cúc ngồi trên ghế, nhìn cô học trò nhỏ đứng trước mặt. Tuy rằng đã đi dạy nhiều năm, nhưng hiện tại, cô phát hiện bản thân có chút nhìn không ra Cố Ninh đang suy nghĩ gì. Sau khi Tiêu Cúc suy tư xong, cất giọng nhàn nhạt hỏi:

– “Cố Ninh, em có lời gì muốn nói với cô không?”

Lòng của người ta luôn có các loại bất công, thành tích học tập của Cố Ninh vô cùng tốt, bình thường chỉ thích yên tĩnh một mình, rất hướng nội, cũng không hề đi trễ về sớm, nhận xét của đa số giáo viên với cô học trò này khá tốt, học sinh như vậy, thật lòng Tiêu Cúc rất thích, cho nên cô cũng không muốn nặng lời.

– “Cô Tiêu, em chưa làm gì sai cả, sáng hôm đó, Triệu Dân và Trương Giai Giai đều có mặt ở đó, bọn họ có thể đứng ra làm chứng cho em, đây là bịa đặt nói xấu.” Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Về phần mối quan hệ giữa em và Cố Huyền, em cũng không muốn truyền ra như vậy, dù sao đó cũng là việc riêng trong nhà, không ai thích bị người ta nghị luận, em nói ra chuyện này cũng là vì bất đắc dĩ mà thôi.”

Tiêu Cúc sững sờ, Cố Ninh trả lời rất đúng trọng tâm, cũng rất trầm ổn, làm cho cô không thể phát hiện một chút sai sót nào, cô từng nghĩ, muốn đem chuyện này báo về phụ huynh hai nhà, nhưng nghĩ đến quan hệ giữa hai bên, cho nên cô quyết định ra tay từ chỗ Cố Ninh trước tiên. Hiện tại Cố Ninh đã đem trọng

tâm nói rõ ra như vậy, cái gì cũng đều bày ra hết rồi, chuyện đơn giản là như vậy. Ngược lại bây giờ cô không biết phải nói gì cho đúng. Ngay cả lời khuyên giải cũng không thể nào nói ra.

– “Cô biết, bất quá chuyện này đã bị truyền ra ngoài hết rồi, đối với em có ảnh hưởng không tốt, lần sau nếu em có chuyện gì, có thể nói trước với cô, cô trò mình cùng nhau nghĩ cách.”

– “Cám ơn cô Tiêu.”

Tiêu Cúc nhìn Cố Ninh, phát phát tay:

– “Được rồi, em về đi.”

Cố Ninh ra khỏi văn phòng, Trương Giai Giai và Triệu Dân đang chờ ở một bên. Trương Giai Giai nhìn thấy Cố Ninh đi ra, vội vàng nghênh đón:

– “Ninh Ninh, cô giáo nói gì vậy? Có phải cô đã nói gì với bạn hay không?”

Cố Ninh lắc đầu cười cười. Triệu Dân đưa hai tay ôm trước ngực:

– “Đã nói rồi, tâm tư của Cố Ninh này sâu như vậy, sao mà có chuyện gì được, người ta chỉ là đến văn phòng thể nghiệm một chút thôi.”

Trương Giai Giai quay đầu trừng mắt nhìn Triệu Dân, liếc mắt một cái, hung dữ nói:

– “Bạn không mở miệng, không ai nói bạn là người cầm đầu, tối nay bạn không muốn ăn cơm à?”

Triệu Dân gơ hai tay lên, làm một biểu tình đầu hàng. Hai người này mỗi ngày đều như vậy, ngược lại Cố Ninh đã quen rồi. Ba người ra khỏi trường học, Triệu Dân lười biếng đuổi eo:

– “Sống sót sau tai nạn rồi, thành công tai qua nạn khỏi, hôm nay chúng ta chúc mừng một chút, đi ăn một bữa no đủ, thế nào?”

– “Không đi.”

– “Bạn tự đi đi.”

Triệu Dân dừng bước:

– “Các bạn có thể dừng làm mình mất mặt như vậy được không?” Về mặt hấn dương dương tự đắc, nhếch môi cười cười: “Đồng hành với soái ca, người khác cầu cũng cầu không được đó nha!”

Hai người Cố Ninh vẫn như cũ đi về phía trước, tự động không để mắt đến người đang tự kỷ trước mặt. Triệu Dân nhìn hai người bọn họ đang từ từ đi xa, hấn lập tức chạy lên phía trước ngăn cản:

– “Hôm nay mình mời khách, xuất huyết nhiều a, các bạn nhất định phải buông tha cơ hội như vậy ư? Đây xem như hồi báo mỗi ngày mình đều ăn chục cơm của các bạn.”

Cố Ninh và Trương Giai Giai dừng chân, hai người đưa mắt nhìn nhau, Trương Giai Giai do dự một lát:

– “Nhưng buổi tối mình còn có tiết tự học, không có đủ thời gian đâu.”

– “Việc này đơn giản.”

Trương Giai Giai nhấn tắt điện thoại di động, tim đập có chút nhanh, đây là lần đầu tiên cô lừa giáo viên! Trời ạ! Sao cô lại đi nghe lời mê hoặc của Triệu Dân vậy chứ? Hơn nữa, thế nhưng Cố Ninh không có ngăn cản, quả thực là điên rồi.

Cô cầm điện thoại trả cho Triệu Dân. Di động của Triệu Dân màu rượu vang, nhìn có vẻ cao cấp hơn so với cái điện thoại trước kia của Chu Yến, thật là giàu có mà!

Triệu Dân cầm điện thoại bỏ vào trong túi, nhìn thấy Trương Giai Giai có chút tâm thần không yên, cười nói:

– “Bạn yên tâm đi, bình thường biểu hiện của bạn tốt như vậy, xin phép nói thân thể không được khỏe, chủ nhiệm lớp không nói hai lời lập tức đồng ý, không có chuyện gì đâu, không phải chỉ là một buổi tối thôi sao! Nơi chúng ta đến ăn cơm cách trường học rất xa, không có ai nhìn thấy đâu.”

Cố Ninh khó có khi hòa theo lời nói của Triệu Dân:

– “Không có chuyện gì đâu.”

Trương Giai Giai gật gật đầu.

Triệu Dân vươn tay vẫy một chiếc taxi, nửa tiếng sau, ba người đứng ở trước cửa một khách sạn nhà hàng rất nổi tiếng của thành phố Z. Triệu Dân rõ ràng rất quen thuộc với nơi này, Trương Giai Giai càng thêm bất an trong lòng, chỗ như thế, ăn một bữa xài hết bao nhiêu tiền a? Cố Ninh kéo tay Trương Giai Giai, làm cho đối phương an tâm.

– “Dù sao cũng là tiền của cậu ấy.” Mặc dù cô mở miệng khuyên giải an ủi Trương Giai Giai, nhưng lại làm cho Triệu Dân có chút khó chịu.

Ba người được nhân viên phục vụ mặc sườn xám của nhà hàng đưa đến chỗ ngồi, ngược lại Triệu Dân vô cùng rõ ràng khẩu vị của bọn họ khác nhau, rất trọng nghĩa trọng câu ý kiến của từng người, sau đó mới kêu phục vụ bưng đồ ăn lên.

Trong lòng Cố Ninh hiểu rất rõ, gia cảnh nhà Triệu Dân không hề kém, tất cả chi phí ăn ở đi lại của Triệu Dân đều là tốt nhất, quần áo mặc trên người có vài thứ không thể mua trong nước. Từ thói quen tiêu phí bình thường của Triệu Dân cũng có thể nhìn ra một hai, tiêu tiền như nước thế kia, hoàn toàn đối với tiền không có gì khái niệm gì, có thể thấy rằng không phải loại thiếu gia phá sản mà nhà giàu nhỏ có thể nuôi ra được.

Hôm nay tâm tình của Cố Ninh không tốt, Triệu Dân có thể thấy rõ, nếu không giết đến không còn manh giáp thì sẽ không giết. Ngược lại Cố Ninh lại là một mảnh thảo nhiên, không giống như Trương Giai Giai bất an như vậy.

Trương Giai Giai nhìn một bàn đồ ăn, rốt cuộc cũng kịp hồi thần, vừa rồi cô đã liếc sơ qua menu, sau khi run sợ, lúc này mới kịp phản ứng, hiện tại đơn giản là cô không muốn nghĩ nhiều.

Ngày mai còn phải lên lớp, ba người cũng đều không phải là người có tử lượng cao, cho nên không gọi rượu, mà kêu đồ uống là nước trái cây.

Đúng là tiền nào của nấy, hương vị các món ăn thức uống tự nhiên rất tốt, nếu so sánh với các món ăn thông thường trong gia đình thì lại là một cảm giác rất khác, Trương Giai Giai cũng thả lỏng tinh thần, có thể nói khách chủ cùng vui.

Triệu Dân bưng nước trái cây lên, nửa thật nửa giả oán giận nói:

– “Cố Ninh, bạn thật là biết giấu giếm a, từ trước đến nay vẫn luôn gạt mình, hôm nay mình mới biết đó.”

Cố Ninh nhàn nhạt cười:

– “Nhà nhà đều có nỗi khó xử của riêng mình, không đáng nhắc tới, mỗi người đều có chuyện không muốn để cho người ngoài biết, chẳng lẽ bạn không có sao?”

Triệu Dân giật mình, ánh mắt có chút tối lại, không mở miệng nói thêm gì nữa. Ngược lại là Trương Giai Giai không rõ ràng cho lắm, chen vào nói chuyện, đề tài này cứ như vậy bị bỏ qua.

Ba người ăn xong, ngồi tán dóc thêm một lát, từ tầng cao nhất của nhà hàng có thể nhìn bao quát toàn bộ đèn đêm ở thành thị.

Trương Giai Giai nhìn đồng hồ, đã sắp chín giờ, cô đứng lên, nói:

– “Chúng ta đi thôi.”

Cho dù tối hôm nay, cô vì bữa cơm này mà xui quẻ khiến thế nào đã xin phép giáo viên nói bị cảm mạo, muốn nghỉ ngơi, nhưng mà như thế nào cũng phải trước mười giờ đóng cửa kí túc xá trở về phòng ngủ.

– “Ừ.”

Ba người thu thập xong, ra khỏi nhà hàng. Triệu Dân cười cười, nói:

– “Vận khí của chúng ta thật tốt, vừa vận có thang máy đến.”

Năm giây sau, thang máy “Đỉnh” một tiếng mở ra, nhìn người từ bên trong thang máy bước ra, Cố Ninh giật mình, một giây sau sắc mặt cô tất cả đều là kinh ngạc, theo bản năng cô lui về phía sau nửa bước.

Phản ứng của Cố Ninh quá lớn, người vừa bước ra từ trong thang máy không khỏi đem tầm mắt đặt lên trên người cô, 2 giây sau, tiếp tục di chuyển về phía 2 người bạn đồng hành của cô.

Triệu Dân bước vào thang máy, nhìn người đang đứng chết trân tại chỗ, cười nói:

– “Cố Ninh, bạn ngây ngốc ở nơi đó làm chi?”

– “Ừ.” Cố Ninh rũ mắt xuống, che giấu cảm xúc trong đáy mắt rồi đi vào thang máy.

Kỳ quái, sao người họ Bạch này lại có mặt ở thành phố Z vậy? Có đôi khi thế giới quả thật rất nhỏ bé.

Mãi cho đến khi cửa thang máy khép lại, Bạch Thần Dục mới thu hồi tầm mắt của mình.

Hắn luôn cảm thấy ánh mắt vừa rời của cô bé kia lúc nhìn hắn hình như không đúng lắm. Cảm xúc như vậy, hai người rõ ràng là vừa mới lướt qua nhau, Bạch Thần Dục dừng bước, suy nghĩ trong chốc lát, ánh mắt vừa rời...

Hắn nhớ tới, lần tai nạn giao thông mấy tháng trước, ngoài cửa xe cũng có một người nhìn mình như vậy. Sau đó bị hắn phát hiện, lúc hắn lướt mắt nhìn qua, đối phương cũng nhanh chóng rũ mắt xuống như vậy...

Bất quá lần đó khoảng cách quá xa, cho nên hắn không nhìn được rõ, không giống như hôm nay ở cự ly gần như vậy...

Bạch Thần Dục bước đi nhanh hơn. Hắn có loại cảm giác, nhất định là hắn có quen biết với người vừa rời, hơn nữa không phải quen biết bình thường...

42. Chương 42

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh cúi mặt, không biết là vì thang máy đang đi xuống, hay là vì người vừa mới gặp mặt kia, cô cảm thấy hơi choáng váng, trong đầu trống rỗng. Triệu Dân nghiêng mặt, hỏi:

– “Bạn biết người vừa rời sao?”

Biểu hiện lúc này của Cố Ninh quá mức khác thường, vừa rời hắn đã cảm thấy không ổn, chỉ là ngại ở trước mặt người khác cho nên hắn không nói ra.

– “Hả?” Cố Ninh lấy lại tinh thần, cất giọng lãnh đạm nói: “Không biết.”

Đời này, cô cùng với người họ Bạch kia, đúng là không quen không biết, nghĩ tới chuyện mình thất thố vừa rời, Cố Ninh nhú nhú mày, ở trong lòng thở dài, người kia đột nhiên xuất hiện, thật dọa cô nhảy dựng, nơi này là khách sạn tốt nhất ở thành phố Z, điều kiện ăn mặc của Bạch Thần Dục từ trước đến nay đều phải là tốt nhất, nếu cô gặp Bạch Thần Dục ở đây cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Sớm biết như thế, thì cô không nên ham phần tiện nghi lần này...

Cửa thang máy mở ra, Cố Ninh dẫn đầu bước ra khỏi thang máy, cô nói:

– “Chúng ta mau trở về đi thôi, Giai Giai phải nhanh chóng về kí túc xá.”

– “Ừ.” Triệu Dân đồng ý, tuy rằng hắn cảm thấy vừa rời Cố Ninh đã nói dối, nhưng không tiếp tục hỏi tới nữa. Giống như những gì Cố Ninh nói, ai cũng đều có chuyện không muốn cho người ngoài biết, trong lòng đã không muốn như vậy, tuy rằng Triệu Dân cảm thấy Cố Ninh có rất nhiều điểm không thích hợp, nhưng hắn vẫn đem nghi vấn dần xuống đáy lòng...

Ba người đứng trước cửa khách sạn, một giây sau đã có xe taxi ngừng lại. Ba người lên xe, xe nghênh ngang mà đi, đèn sau xe biến mất ở chỗ rẽ.

Nghiêng người chạy đến, thang máy đã đi xuống, mặt khác không có thang máy nào đi lên, Bạch Thần Dục chờ thang máy đến, nhìn dây số nhấp nháy, trong lòng hần dần sinh ra một tia không kiên nhẫn.

Rốt cuộc, chờ đến khi hần xuống tới đại sảnh, ở đại sảnh đã sớm không thấy bóng dáng của người vừa rồi, hần đi thẳng ra ngoài, trên đường cái xe đến xe đi tấp nập, chỗ nào còn có hình bóng của người mà hần đang muốn gặp?

Bị gió lạnh thổi vào người, Bạch Thần Dục mới giật mình bừng tỉnh, vừa rồi mình bị làm sao vậy?

Nếu như mình thật sự quen biết người đó, sao trong đầu lại tìm không ra nửa điểm kí ức? Nhưng nếu quả thật không quen không biết, thì tại sao lúc hần nhìn thấy ánh mắt của người đó, tim lại đập nhanh như vậy?

Người đó rốt cuộc là ai?

Cố Ninh và Triệu Dân đưa Trương Giai Giai đến cổng trường học rồi hai người mới từ từ trở về nhà, lúc này đã chín giờ rưỡi tối, đèn đường mờ vàng kéo dài bóng dáng của hai người.

Lúc Cố Ninh lấy chìa khóa nhà ra, bên tai bỗng nhiên vang lên một giọng nói trầm lạnh:

– “Mình biết người vừa rồi, từ này giờ mình vẫn thấy người đó quen mắt lắm, rốt cuộc cũng nhớ ra, anh ta chính là Bạch Thần Dục.”

Cố Ninh sửng sốt, cánh tay dừng giữa không trung.

Triệu Dân nhìn phản ứng của Cố Ninh vào giờ phút này, lập tức nhận ra Cố Ninh chắc chắn có quen biết Bạch Thần Dục, theo lý mà nói, quan hệ giữa hai người còn sâu sắc nữa, nhưng mà vì sao Cố Ninh không chịu thừa nhận? Hơn nữa theo những gì hần biết, Bạch Thần Dục vẫn luôn ở nước ngoài, cho dù có ở trong nước, cũng rất ít khi đến thành phố Z, đến đây cũng là vì...

Dưới tình huống như vậy, tại sao Cố Ninh lại quen biết Bạch Thần Dục? Chẳng lẽ Cố Ninh có quan hệ gì với Bạch gia sao? Bằng không nói thế nào cũng không thể giải thích được a...

Cố Ninh tự mình mở cửa nhà, lúc chuẩn bị đi vào, Triệu Dân lại tiến lên chặn cửa:

– “Mình thật sự rất tò mò, tại sao bạn lại quen biết Bạch Thần Dục?”

Hai người, rõ ràng đều là loại người xa đến mức tên lửa bắn cũng không tới, tính cách của Cố Ninh lạnh lùng như thế, ngay cả ban sáng bị người ta mắng chửi như vậy, cũng chỉ là biểu tình không dao động không sợ hãi, nhưng lúc nhìn thấy Bạch Thần Dục, vì sao lại lộ ra biểu tình thất kinh đến thế kia?

Trong này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cố Ninh muốn đẩy cánh tay đang chặn cửa của Triệu Dân ra, sau khi cô phát hiện muốn đẩy cũng vô dụng, thì cất giọng lạnh lẽo nói tiếp:

– “Mình cũng rất ngạc nhiên, người phụ nữ lần trước đi từ nhà bạn ra, rốt cuộc có quan hệ gì với bạn?”

Triệu Dân sửng sốt, ánh mắt trở nên u ám:

– “Bạn thấy rồi sao?”

– “Mình đã nói rồi, mỗi người đều có chuyện không muốn để cho người ngoài biết, mình không có hứng thú đối với chuyện riêng của bạn.”

Ngụ ý: Mình đối với chuyện của bạn không có hứng thú, cho nên mời bạn cũng thu liễm lòng hiếu kì của bạn về giùm đi.

Triệu Dân kinh ngạc nhìn người trước mắt, vài giây sau, nhếch môi cười:

– “Người như bạn thật là lãnh đạm, bạn như vậy chỉ càng làm mình thêm tò mò quan hệ giữa bạn và Bạch Thần Dục đấy.”

– “Em trai, em cứ tùy tiện đi.”

Cố Ninh đẩy Triệu Dân ra, sau khi vào cửa nhà mình, vô cùng lưu loát đóng sầm cửa lại, ngăn cách Triệu Dân ở bên ngoài.

Thế giới rối cuộc cũng được thanh tịnh.

Triệu Dân nhìn cánh cửa đóng chặt, cứ ngây ngốc đứng tại chỗ đó, vừa rồi Cố Ninh gọi hắn... Em trai? Có nhầm không vậy, hai người sinh cùng năm kia mà? Triệu Dân có chút buồn bực nghĩ.

Cố Ninh cầm quần áo, lập tức đi vào phòng tắm, nước ấm cọ rửa làm rơi mỗi mọt, cô nghĩ tới đủ loại chuyện phát sinh trong hôm nay, cảm thấy có chút khó chịu không yên. Cố Huyền hoàn toàn là tự làm tự chịu, hoàn toàn không đáng có nửa phần đồng tình, chỉ là sau khi công khai quan hệ giữa hai người, chính cô cũng sẽ bị cuốn vào dư luận, sẽ gặp thêm nhiều phiền toái không đáng khác.

Còn có Bạch Thần Dục, phù sinh nhược mộng, nếu nói lúc cô gặp lại người nọ không có lấy nửa phần xúc động là không thể nào, chung quy nhân phi thảo mộc, nhưng mà lần này, cô chỉ muốn không có liên quan gì với người này nữa.

Bạch Thần Dục bỗng nhiên xuất hiện, chỉ làm cho cô cảm thấy bất an.

Cố Ninh vừa tắm rửa vừa suy nghĩ về mọi chuyện, cũng quên mất thời gian, từ phòng tắm đi ra, mặt cô bị hơi nóng của phòng tắm xông cho ửng đỏ, bất quá như vậy ngược lại cô cảm thấy có tinh thần hơn.

Lúc này dĩ nhiên đêm đã khuya, Cố Ninh lau khô tóc, không có một chút buồn ngủ nào, cô mở TV, tùy tiện chuyển kênh, có chút không yên lòng.

Đột nhiên, Cố Ninh nhìn thấy gương mặt xuất hiện trên TV thì lập tức sững sờ mất một lúc lâu.

Đây là kênh vệ tinh, được đài truyền hình thiết lập tại trung tâm của thành phố Z, là một kênh văn nghệ với những tiết mục danh tiếng lâu đời, có được tỉ suất người xem rất cao, cũng rất quen thuộc với mọi người, khách mời của chương trình đều là những ngôi sao lớn.

Cố Ninh nhìn gương mặt xinh đẹp, tinh xảo trên TV, những hình ảnh ở kiếp trước lại hiện lên trong đầu, thế nhưng từ trong lòng lại dâng lên hận ý, khó trách cô gặp được Bạch Thần Dục ở thành phố Z này, thì ra là như vậy...

Cô dựa vào sofa, không biết ngồi ở đó bao lâu mới từ trên sofa đứng lên, tiết mục trên TV đã sớm chiếu hết, Cố Ninh tắt TV rồi trở về phòng.

Lúc mơ màng chìm vào giấc ngủ, Cố Ninh lại nhớ đến chuyện ở kiếp trước, giống như trong đầu cô đang chiếu một bộ phim điện ảnh, mỗi một chi tiết nhỏ nhặt đều dị thường rõ ràng.

Va chạm rất lớn, phía trước vách núi, chiếc xe đuổi sát phía sau không buông tha, cô không thể lui được nữa! Xe cô lao xuống vách núi trong tiếng nổ mạnh và ánh lửa thật lớn. Cuối cùng xuất hiện trước mắt cô là gương mặt có ngũ quan tinh xảo, nhưng biểu tình trên mặt lại vạn vạn khó coi!

Cố Ninh đột nhiên mở to mắt, trên trán đổ đầy mồ hôi, giống như cô vừa chết đuối, tay cô gắt gao nắm chặt lấy drap trải giường. Bạch Thần Dục, ba năm vợ chồng, thời khắc tôi lìa đời, anh có một chút khổ sở nào hay không?

Cố Ninh nhắm hai mắt lại, cuối cùng mất ngủ cả một đêm.

Cố Ninh mất ngủ, cho nên sáng sớm đã đến lớp, lúc này trời chưa hoàn toàn sáng hẳn, trong phòng học chỉ có một mình cô.

Cô cúi đầu đọc sách, nhưng một chữ cũng không đọc được, những kiến thức này ở kiếp trước cô đã từng học qua, tự nhiên là không cần tiêu phí tâm tư vào những thứ này.

Ba năm trung học, cô thật sự muốn lãng phí thời gian học ba năm như vậy sao?

Cố Ninh ở trong lòng châm chước, sau khi tốt nghiệp trung học, mình sẽ thế nào? Chẳng lẽ vẫn như cũ từng bước học lại đại học một lần nữa ư?

Giữa trưa, Cố Ninh chủ động đến văn phòng, tìm gặp giáo viên chủ nhiệm.

Tiêu Cúc thấy Cố Ninh chủ động đi tìm mình, có chút ngoài ý muốn, cô hỏi:

– “Cố Ninh, sao em lại tới đây?”

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Cô Tiêu, em muốn nhờ cô tư vấn một chút, thi đại học em muốn dự thi biên đạo chuyên nghiệp.”

Tiêu Cúc hết sức ngoài ý muốn, cho rằng chính mình đã nghe lầm, cô lặp lại:

– “Cố Ninh, em nói gì, biên đạo chuyên nghiệp?”

Chuyên ngành này từ năm nay vừa xuất hiện một loại hình phát triển mới là biên đạo chuyên nghiệp, kế hoạch của cả nước là trong 4 năm phải xây dựng được khoa chính quy, một số trường có đào tạo ngành này phải lập thêm chuyên khoa, người nào nộp đơn vào ngành nghệ thuật trước tiên sẽ được phê trúng tuyển, nói thật, Tiêu Cúc không thể nào đánh giá cao được, chung quy thể loại chuyên ngành này vừa mới mở, ai cũng không biết về sau sẽ biến thành cái dạng gì, có tính phiêu lưu rất lớn.

Bình thường nếu thành tích văn hóa có chút khiếm khuyết, mới có thể ghi danh vào học ngành này. Nhưng thành tích của Cố Ninh lại tốt như vậy, Tiêu Cúc cảm thấy việc này hoàn toàn không cần thiết.

Cố Ninh gật gật đầu, mang theo ba phần kiên định:

– “Em muốn học ngành này.”

Dù sao cũng sẽ lặp lại con đường ở kiếp trước, vì sao không chọn thứ mà mình thích, hướng hồ chuyên ngành này vừa mới mở, triển vọng trong tương lai lại không tệ, sau 10 năm nữa truyền thông sẽ phát triển rất nhanh chóng, mình theo học ngành này, thể nào cũng có chỗ dùng được.

Kiếp trước cô không hoàn thành được ước mơ, kiếp này tự nhiên là muốn bù lại tiếc nuối đó.

Tiêu Cúc thấy vẻ mặt kiên định của Cố Ninh, cũng không khuyên nữa, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Cô sẽ đem chương trình đào tạo chiêu sinh của khóa biên đạo đưa cho em xem, em hãy hăng hái suy xét cho kỹ, dù sao thành tích của em rất tốt, chỉ cần học tập cho thật giỏi là được, hiện tại muốn dự thi chuyên ngành có hơi sớm một chút.”

Tiêu Cúc cảm thấy Cố Ninh hẳn là nhất thời nảy ra chủ ý này, cho nên không cần khuyên nữa, nói không chừng qua một thời gian ngắn thì Cố Ninh sẽ thay đổi chủ ý khác mà thôi, dù sao tuổi cô bé vẫn còn trẻ, chưa có gì chắc chắn cả.

Cố Ninh cười cười nói:

– “Cám ơn cô Tiêu.”

Tiêu Cúc nhìn Cố Ninh ở trước mắt, suy đi nghĩ lại rồi nói tiếp:

– “Đêm qua, Cố Huyền có gọi điện thoại cho cô, em ấy nói muốn làm thủ tục chuyển trường.”

Cố Ninh không trả lời. Kỳ thật những điều này giống như những gì cô đã dự đoán, xảy ra chuyện như vậy, Cố Huyền nhất định sẽ chuyển trường.

– “La Mẫn cũng ra mặt xin thay thế vào vị trí của Cố Huyền, cuối tuần lớp nghệ thuật bên kia bắt đầu khai giảng, em ấy đã học đàn dương cầm mười mấy năm, sở trường này có vẻ tương đối thích hợp với em ấy.”

Tiêu Cúc nói rất đúng trọng tâm, thành tích văn hóa của La Mẫn quả thật vô cùng tệ, nhưng mà lại là một tay chơi dương cầm rất khá, lấy thừa bù thiếu. Đối với La Mẫn mà nói, xem như cũng có chỗ tốt.

Tiêu Cúc thấy Cố Ninh vẫn không nói chuyện, cho rằng trong lòng của Cố Ninh không thoải mái, hòa hoãn giọng điệu nói tiếp:

– “Chuyện này, không thể trách em, cô đã nói chuyện với vài em nữ sinh trong lớp, trong chuyện này quả thật có hiểu lầm, hiện tại hiểu lầm đã được tháo gỡ, sẽ không có chuyện gì nữa, về sau các em vẫn là bạn học, em cũng đừng suy nghĩ nhiều, ngàn vạn lần không thể bởi vì chuyện này mà ảnh hưởng học tập.”

Tiêu Cúc có kinh nghiệm giảng dạy và làm chủ nhiệm lớp hai mươi mấy năm, là lực lượng giáo viên nòng cốt của trường học, nói vòng vo các kiểu, cuối cùng cũng sẽ trở về nhấn mạnh ở phương diện học tập. Trong mắt của Tiêu Cúc, đối với học sinh quan trọng nhất chính là phải học hành cho thật tốt, những chuyện khác đều chỉ là thứ yếu.

Biểu tình của Cố Ninh nhàn nhạt, nói:

– “Vâng, em biết!”

Từ văn phòng đi ra, Cố Ninh trở về nhà, lúc cô về đến nhà, Trương Giai Giai đang nấu cơm, Triệu Dân mang theo bộ dáng đại gia ngồi trên sofa xem TV, cả người dựa vào trên sofa, giống như đứa trẻ mềm oặt không có xương sống.

Trương Giai Giai và Cố Ninh mỗi khi đi xuống chợ dưới lầu mua thức ăn đều sẽ lôi Triệu Dân theo, bởi vì có thể “tận dụng” gương mặt của hắn...

Triệu Dân rất được các bác gái bán hàng hoan nghênh, ai ai cũng khen:

– “Bộ dáng của đứa trẻ này rất đẹp trai a.” Sau đó cân thức ăn tự nhiên sẽ nhiều hơn, mua cà chua, còn có thể tiện thể được tặng thêm ớt, quả thực không thể nào tốt hơn.

Ở huệ nhỏ đó, Cố Ninh ngược lại không để ý quá nhiều, chẳng qua mỗi lần nhìn thấy Triệu đại gia mang theo vẻ mặt ghen ghét, đúng là trong lòng cô cũng ngầm vui vẻ. Triệu Dân đã từng kháng nghị qua, bị hai người Cố Ninh dùng lời chính nghĩa cự tuyệt.

Lúc ấy Cố Ninh đã lạnh nhạt nói: giá trị của bạn cũng chỉ thể hiện được ở chỗ này.

Trương Giai Giai tự nhiên là gật đầu liên tục, tỏ vẻ tán đồng.

Triệu đại gia sau khi bị “tận dụng” gương mặt, bây giờ đang nghỉ ngơi lấy lại sức, Cố Ninh đi tới bên cạnh hắn, suy nghĩ một lúc rồi nói:

– “Mình cảm thấy dù sao bạn cũng không thiếu tiền, mỗi ngày ở lại đây ăn cơm kè, không bằng đi tìm người giúp việc đặc biệt phụ trách nấu cơm cho bạn đi thì hơn.”

– “Người này... bạn làm sao có thể công báo tư thù, muốn khai trừ mình à? Tuyệt đối không được.” Về mặt Triệu Dân bị thương nhìn Cố Ninh, giống như Cố Ninh đã làm nhiều chuyện có lỗi với hắn vậy.

Cố Ninh mặc kệ người mang theo biểu tình khoa trương trên sofa, lập tức xoay người vào phòng bếp. Chưa đến nửa tiếng, 3 món 1 canh đã được bưng ra, ăn xong cơm, Trương Giai Giai đuổi Triệu Dân vào phòng bếp rửa chén.

Những lời như “Quân tử rời xa nhà bếp”, hiển nhiên ở nơi này là không thể thực hiện được, Triệu đại gia không biết làm việc nhà, trải qua nhiều ngày được huấn luyện, rửa bát đĩa sẽ không còn đập nát chúng nữa, độ sạch sẽ cũng coi như tạm chấp nhận được, tiến bộ như vậy thật sự là rất khả quan.

Triệu Dân không có mặt, Cố Ninh và Trương Giai Giai nói chuyện cũng cởi mở hơn rất nhiều, giữa con gái với nhau có rất nhiều lời cần phải tránh ở trước mặt người khác phải tương đối dễ dàng mở lời hơn.

Triệu Dân rửa chén xong từ phòng bếp đi ra, nửa oán nửa giận nói:

– “Các bạn làm sao có thể bắt mình mỗi ngày phải rửa chén chứ? Tay của mình đều bị ngâm nước đến nhão nhộm hết rồi này.”

Trương Giai Giai quay đầu lại, một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc nói:

– “Bởi vì không ai muốn ăn 6 món ăn bạn làm đâu.”

– “Ừ, rất khó nuốt.” Thần sắc của Cố Ninh vô cùng bình tĩnh bởi thêm một đao.

Triệu Dân bị chặn họng, suy nghĩ một lát rồi nói:

– “Dù sao mình cũng không thích rửa chén.”

Hai người Cố Ninh không để ý hắn, tự quay sang thì thầm với nhau.

Ngày mai là chủ nhật, là ngày nghỉ theo thông lệ của trường học, cho nên hôm nay Trương Giai Giai không cần trở về phòng ngủ, Triệu Dân ngồi một lát, rồi về nhà chơi game.

Sáng hôm sau, Cố Ninh nghe thấy tiếng gõ cửa, cô ra mở cửa thì nhìn thấy vẻ mặt xán lạn cười đến nhe răng của Triệu Dân.

Bên cạnh chân của Triệu Dân, còn để một máy rửa chén mới tinh chưa khai thùng...

Triệu Dân mang máy rửa chén vào nhà, loay hoay nửa ngày, rốt cuộc cũng học được phương pháp sử dụng, hần cười đắc ý:

– “Ha ha, về sau mình có thể không cần rửa chén nữa!”

Lúc này, máy rửa chén chưa được sử dụng rộng rãi, giá cả rất đắt, Triệu Dân vì trốn tránh lao động, không nói hai lời lập tức mua về, lúc ấy trong lòng Cố Ninh nghĩ, tên gia hỏa này quả nhiên là phú hào lắm của nhiều tiền...

43. Chương 43

Edit: Cửu Trùng Cát

Thẩm Lan đi vào phòng bếp, nhìn thấy máy rửa chén còn mới tinh, lần trước lúc đi mua vật dụng trong nhà, bà cũng nhìn thấy loại máy này, giá cả của máy rửa chén gia dụng tốt nhất không phải thấp.

Lúc ấy Thẩm Lan suy xét, sau khi ăn cơm xong thuận tay rửa chén bát cũng không phải chuyện phiền phức gì, cho nên bà không mua thêm.

Máy rửa chén trong giai đoạn này có thể xem như là một loại điện gia dụng mới lạ tân tiến, kỳ thật, không có nhiều người sử dụng nó.

– “Ninh Ninh, con mua máy rửa chén lúc nào vậy?” Thẩm Lan quay đầu lại hỏi Cố Ninh, theo như bà thấy, máy rửa chén này vẫn còn rất mới, thậm chí màng nilon bao quanh vẫn còn chưa xé sạch, hần là vẫn chưa sử dụng được mấy lần.

– “Không phải con mua đâu.” Cố Ninh đem tấm mắt chia về phía tên phú hào vừa ôm cái máy rửa chén đến đây...

Triệu Dân xin lỗi cười cười:

– “Dì, là do cháu vừa mua.” Dừng một chút, hần lại giải thích tiếp: “Cháu thường xuyên ở lại đây ăn cơm, các bạn ấy nói muốn ở lại ăn cơm thì phải chia sẻ việc nhà, cháu nhận trách nhiệm mỗi ngày rửa chén bát, nhưng mà cháu lại không thích rửa chén, cho nên cháu liền mua cái máy này.”

Ngược lại hần hết sức thẳng thắn thành khẩn, hai câu đã đem tiền căn hậu quả giải thích rõ ràng.

Thẩm Lan sửng sốt:

– “Cháu thật là lãng phí tiền quá, nhà của cháu không cần dùng sao?”

– “Nhà cháu chỉ có một mình cháu ở, chén bát còn không có chứ đừng nói gì đến máy rửa chén.” Triệu Dân xin lỗi gãi gãi đầu, trên mặt là loại ngượng ngùng đặc thù của thiếu niên.

Thẩm Lan nghĩ tới nghĩ lui rồi nói:

– “Vậy được rồi, máy rửa chén này cứ để lại đây, dì sẽ trả tiền lại cho cháu, coi như dì mua máy rửa chén này cũng được, về sau cháu không cần phải rửa chén nữa.”

Bà tự nhiên không muốn nhận thứ đắt tiền gì đó của một thiếu niên như hần, sau khi suy tính kỹ càng, thì đây là phương pháp xử lý tốt nhất.

Triệu Dân nói hết nước hết cái, thấy Thẩm Lan đã quyết định như vậy cũng không tiện phản đối gì nữa, cho nên chỉ gật đầu cười.

– “Cháu ở đây xem TV đi, dì đi nấu cơm, lập tức có thể ăn.”

Thẩm Lan đẩy Cố Ninh và Trương Giai Giai đang chuẩn bị tiến vào làm trợ thủ ra ngoài:

– “Hai con ra ngoài ngồi đi.”

Trương Giai Giai nhìn tâm tình đặc ý của Triệu Dân, cố ý nói:

– “Hiện tại có máy rửa chén rồi, về sau trừ bỏ chuyện rửa chén, để mình suy nghĩ thử xem bạn còn có thể làm cái gì?”

Khoẻ miệng Triệu Dân co rút một chút, trên mặt xuất hiện biểu tình thất bại, ảo não nói:

– “Mình có thể làm cơm chiên trứng... Nếu quả thật các bạn muốn ăn.”

Ăn cơm không tốn tiền phi thường khoái trá, Triệu Dân quả thực biến thành một tiểu thiên sứ khả ái... Ác liệt của lúc trước hoàn toàn đều thu liễm lại, đồ dành Thẩm Lan vui vẻ đến không khép miệng được.

Trong ấn tượng của Thẩm Lan, Triệu Dân là một thiếu niên nhu thuận, đẹp trai, có phần hơi lãng tử, bà rất có cảm tình tốt với đứa trẻ này.

Thẩm Lan ở lại chơi đến hơn 3 giờ chiều mới rời khỏi. Sau khi Thẩm Lan rời đi, Trương Giai Giai lấy sách giáo khoa ra, rút ra một bộ bài thi mẫu, đem sách giáo khoa đặt trên đầu gối, kẹp bài thi giữa quyển sách bắt đầu luyện tập.

Triệu Dân nhìn Trương Giai Giai, nói:

– “Quả thật bạn học hành rất nghiêm túc a, lớp trưởng đại nhân.” Dừng một chút, hắn lại liếc mắt nhìn qua Cố Ninh: “Bạn không làm bài tập sao?”

Trương Giai Giai ngẩng đầu, đáp:

– “Mình chưa từng nhìn thấy Cố Ninh ở nhà học hành bao giờ! Bất quá, hiệu suất làm bài tập của bạn ấy rất nhanh, hơn nữa tính chính xác đặc biệt cao, giống như cái gì bạn ấy cũng biết vậy đó...”

Triệu Dân đối với điểm ấy rất tin tưởng không chút nghi ngờ, bởi vì là lớp chuyên của trường, năng lực lý giải mạnh hơn so với học sinh bình thường cũng không có gì lạ, đương nhiên, việc này cũng chỉ có thể áp dụng trên phương diện tự giác học tập, tri thức tích lũy sẽ khiến cho năng lực tự lý giải tăng lên, trong 10 phút nghỉ giải lao ở lớp, thường xuyên có thể thấy được có người tận dụng triệt để khoảng thời gian này để học thuộc từ vựng hoặc là làm bài tập gì đó...

Tiết tấu học tập trên lớp rất nhanh, sau mỗi tiết học, giáo viên sẽ thường xuyên cho các bài tập ngoại khóa gì đó, giúp cho học sinh có thể tự rèn luyện tư duy của bản thân.

Tiết toán đại số chiều hôm qua, giáo viên dạy toán ra hai đề toán khó, trong lớp tổng cộng có tám người bị kêu lên giải 2 đề này, Cố Ninh tự nhiên cũng nằm trong số đó, làm cho người ta kinh ngạc là, Cố Ninh tương đối tính toán ít hơn một trang giấy so với những người khác, chỉ có vài bước giải ít ỏi. Trong đó trích dẫn một công thức, là kiến thức giải toán chỉ có ở đại học.

Lúc ấy, Cố Ninh chưa từng nghĩ nhiều, cô chỉ nghĩ dùng phương pháp đơn giản nhất giải mấy đề mục này, nhưng lại làm cho giáo viên dạy toán chấn kinh. Phải biết rằng, cho dù là cuối cấp ba, cũng không có mấy người dùng được loại phương pháp này để giải đáp. Ông nhìn học trò đặc ý của mình, khi vào tiết, liền đem Cố Ninh ra khen một đồng, trong lời nói không có gì là không tự hào. Còn đem quá trình giải bài của Cố Ninh, viết lên bảng đen, cứ như vậy, cả lớp ai cũng chấn kinh, chung quy công thức như vậy, trong đám bọn họ không ai nghĩ ra. Hơn nữa đưa ra đáp án, quả thật vô cùng chính xác.

Triệu Dân xoay người, nhìn Cố Ninh đang đọc sách gì đó ở một bên, đương nhiên, Cố Ninh đang đọc không phải là sách giáo khoa, mà là tài liệu hôm nay chủ nhiệm lớp tìm được đưa cho cô, liên quan đến ngành biên đạo chuyên nghiệp.

Kỳ thật Cố Ninh muốn thi vào hệ đạo diễn, nhưng rất ít trường mở lớp đào tạo về chuyên ngành này, hơn nữa chuyên ngành như vậy cũng không phải hàng năm đều chiêu sinh, cho nên, cô nghĩ trước tiên cứ tìm tư liệu về ngành biên đạo này đọc trước đã, đợi đến lúc rảnh rỗi lại lấy ra nghiên cứu.

Phần tài liệu mà Tiêu Cúc đưa cho cô có đề cử 100 bộ phim, trong đó đại đa số là phim nước ngoài, Cố Ninh nghĩ rằng, xem ra sau này mỗi ngày cô lại được xem một bộ phim rồi...

Nhận thấy được hai đạo tầm mắt đang bắn về phía mình, Cố Ninh ngẩng đầu lên:

– “Sao vậy?”

Trương Giai Giai nghĩ đi nghĩ lại rồi hỏi:

– “Ninh Ninh, bạn nói bạn muốn thi vào ngành biên đạo chuyên nghiệp, có phải thật vậy hay không a?”

Danh từ biên đạo này, đối với phần lớn học sinh vẫn còn rất xa lạ, hướng chỉ, hiện tại các cô mới học năm nhất trung học, lúc này mà đã cảm thấy về sau muốn theo học chuyên ngành gì đó, có thể có chút sớm quá hay không?

Hơn nữa trước mắt không còn chưa phân khoa, rất nhiều người đều suy đoán Cố Ninh về sau sẽ theo học Thanh Hoa hay là Bắc Đại gì đó...

Nói thật, Trương Giai Giai cảm thấy Cố Ninh rất mạnh, cô không tự giác được sẽ muốn chạy theo bước chân của Cố Ninh, tự nhiên lại càng thêm nỗ lực.

– “Ừ.” Cố Ninh đứng lên: “Mình đang suy nghĩ, muốn đi mua một cái máy chiếu.” Quan sát bốn phía một chút, Cố Ninh tiếp tục nói: “Sau khi mua chắc sẽ đặt ở phòng khách, dù sao ở chỗ này cũng không có khách khứa gì, phòng khách vẫn để trống, bày thêm một bộ sofa vào đó, về sau mình có thể xem phim.”

Mắt Triệu Dân sáng rực lên:

– “Good! Cố Ninh, bạn thật là biết hưởng thụ quá đi! Mình tán thành hai tay hai chân luôn!”

Trương Giai Giai cười tủm tỉm nhìn Triệu Dân:

– “Bạn kích động như vậy làm gì?” Sau đó lại nói: “Ninh Ninh, VCD cũng có thể xem được mà.”

Triệu Dân không cho là đúng:

– “Làm sao mà giống nhau được, đúng rồi, mình có thể cung cấp máy chiếu, vừa vặn có người tặng mình một cái, vẫn còn chưa dùng đâu, ngày mai mình sẽ gọi người nhà gửi tới đây.”

Triệu Dân thoát nhìn rất hưng phấn khoái chí, chắc là đang ảo tưởng về sau có thể đơn độc ngồi trong phòng chiếu phim xem phim điện ảnh, nghe một chút ca kịch gì đó, tuy rằng phòng chiếu phim này không phải của hắn, nhưng mà đối với hắn mà nói, bình thường có thể sử dụng ké một chút là đủ rồi.

Cố Ninh nhìn Triệu Dân, tiểu tử này ngược lại không xem mình là người ngoài a, da mặt dày như vậy, nhìn như không có có tâm cơ gì, kì thực là dạng thùng rỗng kêu to.

Cô nhớ lại có lần Trương Giai Giai từng hỏi Triệu Dân, vì sao ở ngàn dặm xa xôi lại chạy đến học ở thành phố Z, ngay lúc đó, Triệu Dân đã trả lời rằng, không muốn bị người ta quản thúc, ở đây sống tự do tự tại vui vẻ hơn. Cứ như vậy nghe vào tai, lý do này quả thật có chút hồ nháo.

– “Mình muốn thiết kế nơi này thành nơi chuyên dùng để xem phim, vậy cũng xem như là một dạng ... bài tập nhẹ nhàng, phải không?” Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi nói.

Kỳ thật cô cũng không muốn phải lãng phí thời gian 3 năm học trung học, nhưng nếu quả thật phải nhảy lớp, thì cần phải đi tìm giáo viên chủ nhiệm lớp hảo hảo thương lượng một chút, chung quy cần phải xử lý các loại giấy tờ học bạ, cũng không phải là vấn đề đơn giản.

Bất quá lại nói, hiện tại dù sao vẫn đang là học kỳ một của năm nhất Trung học, vẫn phải hảo hảo học cho tốt, thi cho xong học kỳ này đã, sau đó mới có thể tính toán tiếp.

Triệu Dân liếc mắt quan sát Cố Ninh:

– “Bạn quả nhiên không giống bình thường.” Dừng một chút, Triệu Dân từ trên sô pha đứng lên: “Tối hôm nay có hoạt động gì không? Thật vất vả mới được nghỉ một ngày, ở nhà siêu cấp nhàm chán.”

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Không có hoạt động gì cả.”

Trương Giai Giai lập tức cúi thấp đầu xuống, tiếp tục chúi đầu vào đồng bài tập.

Thời gian qua thật sự rất nhanh, nháy mắt đã tới ngày so tài chạy Marathon, người đăng ký tham dự đối giày thể thao, điều chỉnh quần áo lại cho gọn gàng rồi bắt đầu bước đến vạch xuất phát.

Thẩm Lan biết Trương Giai Giai và Cố Ninh muốn dự thi chạy Marathon, cho nên đã mua cho hai người hai bộ đồ thể thao, một trắng một đen, hai loại màu sắc đối lập nhau.

Lúc Triệu Dân nhìn thấy “tạo hình” của hai người Cố Ninh, còn vạ miệng nói hai người là “Hắc Bạch Vô Thường”, khí thế kia quả thật rất hù dọa người, có thể hù những tuyển thủ khác bước cũng không dám bước một bước, rất có khả năng giành được giải nhất.

Đương nhiên, cuối cùng hẳn bị Trương Giai Giai đuổi theo đánh ột trận, quả thật không đáng nhận được nửa phần đồng tình nào.

Một đám người trùng trùng điệp điệp tham gia thi chạy, tiếng súng vừa vang lên, tất cả đều chạy vội khỏi vạch xuất phát.

Trên đường không ngừng có người bỏ cuộc, Cố Ninh có thể cảm giác được thể lực của bản thân trôi qua từng chút một, cô cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, tim đập va chạm đến màng tai, nếu muốn kiên trì chạy Marathon đến giai đoạn cuối cùng, trừ bỏ cần có thể lực, quan trọng hơn là phải có ý chí.

Ba người Cố Ninh vốn dĩ chạy cùng một chỗ, nhưng khi bắt đầu xuất phát đã bị đám người dự thi tách ra, Cố Ninh ở trong đám đông không tìm thấy bóng dáng của Trương Giai Giai và Triệu Dân, cô đành phải cố gắng chạy về phía trước, dù sao đích cuối của mọi người đều giống nhau, cuối cùng rồi cũng sẽ nhìn thấy.

Không biết chạy được bao lâu, tốc độ của cô dần chậm lại, lồng ngực càng ngày càng khó chịu, Cố Ninh ý thức được có người đang chạy theo phía sau mình, cô vốn tưởng rằng là Triệu Dân hoặc Trương Giai Giai, nhưng mà không phải...

Là gương mặt của một người nằm ngoài dự kiến của cô, Hà Cảnh.

Hà Cảnh chạy tới bên người Cố Ninh, lộ ra hai hàm răng chỉnh tề trắng tinh, cười đến tỏa ra vài phần tà khí, ánh mắt lại trong suốt sáng ngời, hỏi:

– “Còn đủ sức không? Mình chạy cùng bạn.”

Giống như tình cảnh sau khi thi tốt nghiệp xong, trong một tuần nghỉ hè hai người cùng nhau chạy bộ buổi sáng.

Bất quá đã hơn hai tháng không gặp mặt, Cố Ninh luôn cảm thấy người bên cạnh, có chỗ nào đó không còn giống như xưa nữa, tuy rằng, vẫn là điệu bộ đó, giọng nói đó. Mất một lúc lâu, cô xác định được là một loại khí chất đã thay đổi rất khó phát giác, nhưng vào giờ khắc này, Cố Ninh lại cảm ứng được.

Vốn dĩ, Cố Ninh muốn hỏi Hà Cảnh tại sao lại ở chỗ này, nhưng sau khi suy đi nghĩ lại, cô vẫn dần nghi vấn xuống, ngược lại nên bước chạy theo Hà Cảnh, dần dần nhanh hơn.

44. Chương 44

Edit: Cửu Trùng Cát

Chạy tới điểm cuối, Cố Ninh ngừng lại, hai tay chống đầu gối, hơi hơi lúc lắc thân thể, vừa mới tiến lên, như là đem một tia sức lực cuối cùng của mình đều xài hết, hiện tại cả người cô rơi vào trạng thái không còn chút sức lực nào, chỉ hận không thể lập tức ngồi bệt dưới đất mà hảo hảo nghỉ ngơi, không, tốt nhất có thể nằm xuống đất mà thở dốc luôn.

Nhận được tiền thưởng khi chạy trước top 10 là không thể nào, bất quá chỉ nhận được một chiếc cúp lưu niệm cộng thêm một cái khăn mặt làm phần thưởng mà thôi...

Hà Cảnh nhìn Cố Ninh, xoa xoa mồ hôi trên trán, cười đến vẻ mặt ôn nhu, nói:

– “Vừa vận động xong, vẫn nên đi lại nhẹ nhàng một chút để cho thân thể có thể từ từ tiếp nhận, như vậy tương đối sẽ tốt hơn.”

Cố Ninh nghe xong, đành phải không tình nguyện từ từ tiến lên phía trước hoạt động nhẹ nhàng một chút.

Hôm nay Cố Ninh mặc bộ đồ thể thao màu đen, bộ tóc dài toàn bộ đều buộc lên gọn gàng, lộ ra vầng trán trơn bóng, thoạt nhìn có chút khí thế hiên ngang, Hà Cảnh không khỏi nhìn trân trối, giống như đã chạm đến nơi mềm mại nhất sâu trong lòng hắn.

Trên thực tế, lúc vừa nhìn thấy Cố Ninh, hắn đã không thể rời mắt khỏi cô, hắn nghĩ, nếu con đường này có thể dài thêm chút nữa thì tốt quá rồi, hắn có thể cùng chạy với Cố Ninh nhiều thêm một chút, hắn có thể có thêm một chút thời gian để ở bên cô.

– “Bạn chờ nhé, mình đi mua nước cho bạn uống.” Hà Cảnh thu hồi tầm mắt, cười cười rồi nói.

Cố Ninh quay đầu lại, chưa kịp lên tiếng trả lời, Hà Cảnh đã chạy về hướng siêu thị gần đó, chỉ để lại cho cô một bóng lưng.

Cố Ninh cầm khăn mặt, có chút ngây ngốc đứng tại chỗ, Trương Giai Giai và Triệu Dân vẫn không thấy tầm hơi đâu, vừa rồi trên đường chạy cũng không đụng mặt bọn họ, chẳng lẽ bọn họ vẫn còn chạy ở phía sau ư? Về phần mấy nữ sinh khác trong lớp đã đăng ký thi chạy, Cố Ninh ở trong lòng nắm chắc, những người đó hắn là bỏ cuộc giữa chừng rồi.

Hai phút sau, Hà Cảnh quay trở lại, trên tay cầm hai chai, một chai trà xanh và một chai nước suối. Hắn đưa cả hai tay về phía trước, hỏi:

– “Bạn muốn uống gì? Uống trà hay nước suối?”

Cố Ninh nhìn hai chai nước trên tay Hà Cảnh rồi ngẩn ra, trà xanh và nước suối đều là thức uống yêu thích của cô, tất nhiên đây không phải là một sự trùng hợp.

Hà Cảnh thấy Cố Ninh không trả lời, cười cười rồi nói:

– “Vốn dĩ mình muốn mua nước tăng lực, nhưng mà mình cảm thấy bạn sẽ không thích, trước kia lúc mình quan sát bạn ở trường học, bạn thường xuyên mua thứ này để uống, sao vậy, bạn không thích ư?”

Cố Ninh nhận lấy chai nước suối:

– “Cám ơn bạn.”

Hà Cảnh cũng mở chai nước còn lại, vừa rồi hắn đi mua nước, nghĩ rằng Cố Ninh đang chờ, cho nên bản thân cũng không kịp uống miếng nước nào đã vội vàng chạy về đây.

Có thể nói rằng, hắn muốn đem đồ vật tốt nhất dâng cho cô bé ở trước mắt hắn đây, bây giờ hắn mới biết, thì ra chỉ cần đối tốt với một người, sẽ có được cảm giác hạnh phúc như vậy.

Ánh mắt Hà Cảnh quá mức chăm chú, đến mức làm cho Cố Ninh tuy rằng đã 2 kiếp làm người, nhưng vẫn cảm thấy có chút mất tự nhiên như cũ, cô hơi di chuyển tầm mắt sang chỗ khác, suy đi nghĩ lại rồi hỏi:

– “Sao bạn lại xuất hiện ở chỗ này?”

Hà Cảnh cười cười, đáp:

– “Có một số việc cần mình trở về giải quyết, đúng rồi, vừa rồi khi mình ở trên xe, nhìn thấy có rất nhiều học sinh tham gia thi chạy bộ, lúc ấy mình đã nghĩ, bạn thích chạy bộ như vậy, có phải cũng có mặt ở trong

đó hay không, cho nên mình mới cẩn thận chen vào xem xét, không ngờ lại trùng hợp như vậy, vừa xem xét một giây thì bạn đã xuất hiện chạy ngang qua, bạn nói thử xem, có phải hai chúng ta rất có duyên hay không?”

Cố Ninh không đáp lời, Hà Cảnh luôn nói với cô như vậy, không hề giấu giếm, trước kia Cố Ninh ngược lại không hề để trong lòng, nhưng từ khi trải qua sự kiện lần trước về sau, mọi thứ đều trở nên vô cùng kỳ lạ.

– “Đúng rồi, bạn xem, nhờ có mình chạy cùng bạn, bạn mới có thể nhận được phần thưởng kia, bạn làm sao đáp tạ mình đây?”

Cố Ninh cười cười, cầm trong tay chiếc cúp lưu niệm và cái khăn mặt đưa tới phía trước:

– “Đây là phần thưởng, bạn muốn thì cầm lấy đi.”

Nhưng Cố Ninh không ngờ, Hà Cảnh thật sự nhận lấy chiếc cúp lưu niệm và khăn mặt mà cô đưa tới! Còn cười nói tiếng cảm ơn với cô!

Cố Ninh: “...”

Cố Ninh ở trong lòng yên lặng ngẫm đánh giá, tên gia hỏa này không phải thật sự là vì vật lưu niệm này mới có mặt ở đây đó chứ?

Sau khi Hà Cảnh nhận lấy tặng phẩm, còn cẩn thận gấp lại, bỏ vào trong tay áo, giống như sợ Cố Ninh đổi ý đòi lại vậy, Cố Ninh nhìn hành động đó của Hà Cảnh, càng thêm mất tự nhiên.

Haiz..., người này đang nghĩ gì vậy a...

Chiếc xe hơi dừng ở ven đường bỗng nhiên nhún kèn, Hà Cảnh ngẩng ra, nhìn về hướng chiếc xe, hần quay đầu lại, nhìn Cố Ninh rồi nói:

– “Mình phải đi rồi, bạn nhớ tự chăm sóc mình cho tốt nhé, lần sau chúng ta sẽ gặp lại.”

Hà Cảnh đi hai bước, quay đầu lại nói tiếp:

– “Bạn cứ yên tâm, mình luôn nhớ rõ những gì bạn đã nói với mình.”

Hà Cảnh lập tức lên xe, đóng cửa xe lại, trên quảng trường đông đúc chen lấn như vậy, hần lại chặt chẽ đem tầm mắt cố định trên người Cố Ninh, chưa từng có nửa phần lệch khỏi quỹ đạo.

Người lái xe, trên tay đầy hình xăm, trên mặt người nọ còn có một vết sẹo rất dài, thoạt nhìn hết sức dữ tợn. Người nọ khởi động xe, nhìn theo tầm mắt của Hà Cảnh, không chút để ý hỏi:

– “Cô bé đó là bạn gái nhỏ của cậu hả?” Trong lời nói mang theo vài phần ngả ngớn.

Hà Cảnh nhíu nhíu mày, thu hồi tầm mắt, hung ác nham hiểm nhìn người bên cạnh liếc mắt một cái. Người vừa mới trêu đùa, trong lòng ngẩn ra, vội vàng nịnh bợ nói:

– “Bộ dáng rất xinh đẹp, chắc vẫn là học sinh, cô gái đáng yêu như thế, quả thật không giống như những người khác, khó trách cậu yêu thích.”

– “Với tôi mà nói, cô ấy quả thật không giống như những người khác.” Cô ấy là người quan trọng nhất trong lòng tôi, còn dư lại nửa câu cuối, hần không nói ra.

Hà Cảnh gục đầu xuống, nhìn trong tay chiếc cúp lưu niệm và cái khăn mặt màu trắng chất liệu không được tốt lắm, khoe miệng cong lên nhu hòa rất nhiều, hần nắm thật chặt tay, cảm thấy tựa hồ không khí ở bốn phía cũng thay đổi nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

– “Lái xe đi, đi làm việc.”

– “Tốt.” Trịnh Lục phản ứng lại, động tác theo bản năng vừa rồi của Hà Cảnh, làm cho gã có chút ngoài ý muốn, gã không ngờ tên này, cũng có lúc sa vào chuyện nhữ nữ thường tình.

Thật là làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn a... Trịnh Lục lại nghĩ, hần là lúc đi học hai người này đã quen biết, có lẽ trước kia là bạn cùng lớp, bất quá, hiện tại Hà Cảnh không còn đi học nữa, hai người này ắt hẳn không thể lâu dài.

Hoàn toàn không phải người cùng một thế giới nha. Cho nên, Hà Cảnh hẳn là rất nhanh sẽ quên cô bé kia thôi, chung quy ở bên ngoài lúc nào cũng có nhiều phụ nữ, đàn ông mà, không phải đều giống nhau cả sao...

Trịnh Lục nắm tay lái thật chặt, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi như một cái chớp mắt, gã nhớ tới lúc gã học năm nhất... cũng từng thích một cô gái.

Là mối tình đầu ngay cả lời từ biệt cũng không có, cô bé kia ngồi trước mặt gã, thành tích học tập rất tốt, có một đôi tai rất đẹp, lúc ánh nắng chiếu vào, có thể nhìn thấy mạch máu nhàn nhạt nổi trên mặt. Gã thường xuyên nhìn chăm chăm vào đó như bị thôi miên. Khi đó vì muốn cô bé chú ý tới, gã thường xuyên kéo tóc của cô bé, về sau, cô bé chạy đến chỗ giáo viên tố cáo gã, sau đó gã lập tức bị chuyển chỗ ngồi.

Gã học xong năm nhất thì nghỉ học, sau này quen biết không ít đàn bà, nhưng mà ngẫu nhiên vẫn còn nhớ tới hình ảnh mái tóc buộc đuôi ngựa lay động trước mặt gã.

Trịnh Lục lặng lẽ hồi tưởng một phen, gã nghĩ, điều này chắc là cũng chất chứa tình cảm đây mà. Gã giống như có chút hiểu được tâm trạng của Hà Cảnh.

Ba tháng trước, gã nhận nhiệm vụ, đến thành phố Z mang Hà Cảnh đang một thân một mình đi, ba tháng sau, Hà Cảnh mang theo gã trở lại chốn này. Trịnh Lục đột nhiên nghĩ đến một câu nói: “Đừng khi thiếu niên nghèo”. Không biết những người lúc trước đã từng bức bách thiếu niên này, hiện tại có thấy hối hận hay không?

Gã liếc mắt nhìn thiếu niên đang ngồi bên cạnh, đúng là hậu sinh khả uý, chỉ mới 17 tuổi đầu, về sau có thể nói là tiền đồ vô hạn, bất quá lại nói, chiều cao của Hà Cảnh cũng khoảng 1m8, không riêng gì vóc dáng cao lớn, cả người còn cho người ta một loại cảm giác... áp bách, quả thật không giống như loại cảm giác khi nhìn một thanh niên 17 tuổi.

Tóm lại, không hổ là người mà Tiêu lão đại coi trọng...

Tiêu lão đại cũng có 2 trai, 2 gái, cư nhiên nằm ngoài dự kiến của tất cả mọi người, dồn hết sức lực đi bồi dưỡng Hà Cảnh, ủy thác trọng trách, có thể thấy được Hà Cảnh quả thật không đơn giản.

Trịnh Lục thu liễm tâm tư, chuyên tâm lái xe, vốn dĩ lúc gã được phái tới chỗ Hà Cảnh, gã còn không thấy cao hứng chút nào, hiện tại ngược lại gã không còn suy nghĩ này nữa, về sau Hà Cảnh tất sẽ làm nên nghiệp lớn, gã tự nhiên cũng sẽ được huy hoàng lây.

Mãi cho đến khi chiếc xe biến mất ở chỗ rẽ, Cố Ninh mới thu hồi tầm mắt, người có thể kiên trì chạy hết quãng đường, trên cơ bản đều tập trung ở điểm cuối, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Trương Giai Giai và Triệu Dân.

Chẳng lẽ hai người này trên đường đã xảy ra chuyện gì, sau đó chậm trễ hành trình? Cố Ninh vừa nghĩ như vậy, thì thấy hai người bọn họ chạy lại đây.

Cố Ninh lập tức đi đến chỗ Trương Giai Giai, không đợi Cố Ninh mở miệng hỏi, Trương Giai Giai đã nói:

– “Bọn mình vẫn chạy phía sau bạn, vừa rồi bị đám người chạy thi tách ra, Triệu Dân nói muốn giữ thể diện trước nửa tiếng cho nên bọn mình chạy chậm lại, sau đó chạy được nửa đường, còn chưa kịp tăng tốc, trên đường có người ngã. Triệu Dân gọi điện thoại cho 120 (số điện thoại cấp cứu), mãi cho đến khi xe cứu thương đến, bọn mình mới đi.”

Triệu Dân tùy tiện lấy ra chiếc khăn – tặng phẩm kỷ niệm lau mồ hôi, nhìn hai tay Cố Ninh trống trơn thì hỏi:

– “Gì, bạn không có nhận vật kỷ niệm à?”

– “Dù sao cũng chẳng có tác dụng gì, không nhận thì không nhận thôi.” Cố Ninh thốt ra, kỳ thật cô cũng không biết, vì sao chính mình lại không nói ra lời thật...

Cũng chẳng có gì phải che giấu cả mà... thật là có chút mặc danh kỳ diệu.

Trương Giai Giai nói tiếp:

– “Đúng vậy Cố Ninh, bạn mà nhận vật kỷ niệm, ít nhất cũng có thể chứng minh bạn đã chạy xong toàn bộ hành trình.”

– “Coi như xong rồi đi.” Cố Ninh cười cười: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta mau trở về đi thôi, buổi chiều còn phải lên lớp, đây là trường học đặc biệt vì cuộc thi chạy này mới cho chúng ta nửa ngày nghỉ đấy.”

– “Ừ, vậy chúng ta đi thôi.” Triệu Dân ngược lại không tiếp tục đề tài này nữa.

Ba người trở về nhà, Cố Ninh và Trương Giai Giai tắm rửa xong, chợt nghe thấy Triệu Dân ở bên ngoài gõ cửa, cả ba người đều mệt như vậy, vì thế không có ai đi nấu cơm, cho nên buổi trưa hôm nay bọn họ đã thống nhất sẽ ra ngoài ăn cơm.

Ăn xong cơm, Cố Ninh nằm ở trên giường nghỉ ngơi, lúc này ngược lại cô không cảm thấy tay chân đau nhức, chỉ cảm thấy đặc biệt không còn chút sức lực nào, cho nên dính vào giường không bao lâu thì lập tức ngủ mất.

– “Tại sao... tại sao...” Một người người đàn ông mặc comple đen, tay nâng niu bìa mộ, bóng dáng vô cùng đau xót.

Cố Ninh mở to mắt, kinh ngạc nhìn trần nhà, cô sờ sờ khắp mặt mình, dĩ nhiên là đông đầy nước mắt, cô lại đưa tay sờ soạng trái tim mình, hồi tưởng cảm giác đau lòng vừa nãy.

Là ai đứng trước phần mộ mình khóc đến thương tâm như vậy? Người đó rốt cuộc là ai?

Không biết vì sao, cô biết được đó không phải là một giấc mơ, mà đó là chuyện xảy ra ở kiếp trước sau khi cô chết...

Nhưng mà bóng dáng đau đớn trong giấc mơ kia rốt cuộc là ai, vì sao người này lại đứng trước mộ của cô, loại cảm giác thân thiết bi thương đến thế, phảng phất có thể truyền đến chỗ cô bây giờ, làm cho hô hấp của cô cũng theo đó mà trở nên nặng nề hơn.

Cố Ninh kéo rèm cửa, ánh mặt trời chiếu vào phòng, loại cảm giác âm u lạnh lẽo thấu xương từ từ tản đi.

Cô dựa vào tường, từ từ nhắm hai mắt lại. Vì sao cô lại có giấc mơ như vậy?

45. Chương 45

Edit: Cửu Trùng Cát

Mãi cho đến khi ở ngoài có người gõ cửa, Cố Ninh mới từ những thứ cảm xúc ngổn ngang kia đi ra, cô chải tóc gọn gàng rồi ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài cửa, Triệu Dân khoa trương mang theo một bộ tai nghe thật lớn, tươi cười lộ ra hai hàm răng chính tề, hướng về phía Cố Ninh vẫy vẫy tay:

– “Hi, đến giờ chúng ta phải đến lớp rồi.”

Hai người đi vào phòng học, lập tức có mấy người đi lên tươi cười khen:

– “Các bạn thật lợi hại, thế nhưng có thể chạy hết toàn bộ hành trình.”

Hiện tại đại đa số học sinh gần như đều có khuyết điểm là thiếu thần kinh vận động, càng không cần nói đến một đám học sinh của một lớp chuyên chỉ biết tích cực học tập thể này, đối với bọn họ mà nói, có thể hoàn thành đường đua dài hơn một tiếng đồng hồ, đã là một kỳ tích rồi.

Trương Giai Giai cầm tờ danh sách đăng ký đi tới, nói:

– “Triệu Dân, mình giúp bạn đăng ký mức 3000m, 1500m, còn có 800m. Bạn không có vấn đề gì chứ, đúng không? Ừ, mình tin tưởng nhất định không thành vấn đề với bạn.”

Khóe miệng Triệu Dân co rút một chút, đáp:

– “Người này... trả đũa còn không chịu giấu đi, trắng trợn như vậy à... giúp mình đăng ký ba hạng mục... Ừ... Khảo nghiệm thể lực, như vậy đi, cũng đã báo danh thi chạy mất rồi, vậy còn xà đơn thì sao, có thể thay đổi không?”

Trương Giai Giai nghĩ tới nghĩ lui rồi nói:

– “Vậy cũng được, mình sẽ xóa tên bạn trong cuộc đua 800m, đổi lại cho bạn thành môn xà đơn nhé.”

Triệu Dân ngẩn ra rồi bật cười:

– “Bạn thật suy nghĩ ỉn đó nha.”

Sau đó hắn cố gắng nuốt ngược nước mắt vào lòng...

Trương Giai Giai cũng cười:

– “Đương nhiên, không cần khách sáo.” Lần này quay đầu lại, cô nói chuyện với Cố Ninh: “Ninh Ninh, bạn muốn đăng ký hạng mục gì?”

– “Mình cũng không biết, nhảy cao đi.” Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi nói.

Trương Giai Giai gật gật đầu:

– “Ừ, cũng tốt, chạy đường dài tương đối mệt, hơn nữa chúng ta không tài nào so sánh được với các học sinh chuyên về thể dục, Ninh Ninh, nếu bạn muốn thi chạy thì phải nhanh tay đăng ký trước, hạng mục 50m hoặc là 100m, như vậy tương đối nhẹ nhàng hơn.”

Triệu Dân lập tức chen vào:

– “Lớp trưởng, bạn cũng nói rồi đấy, chúng ta không thể nhóm học sinh chuyên ngành thể dục, vậy mình cũng đăng ký thi chạy nhé!”

Trương Giai Giai lắc lắc đầu, cười cười rồi nói tiếp:

– “Tất cả đều phải dựa theo thứ tự, hữu nghị đứng đầu, thi đấu được xếp thứ hai nha.”

Nước mắt trong lòng Triệu Dân càng rơi nhiều hơn, sao lại phân biệt đối xử như vậy chứ? Hắn không phải chưa đánh đã thua rồi sao?

Tuần sau là Đại hội thể dục thể thao do trường học tổ chức, yêu cầu mỗi lớp cử ra 4 người 2 nam 2 nữ dự thi hạng mục chạy tiếp sức 400m, cho nên dù thể nào cũng phải lôi kéo gom ra cho đủ số.

Những hạng mục thi đấu khác có rất ít học sinh đến báo danh, cơ hồ ít ỏi không có mấy người, quả thực có chút khó coi, bất quá mấy khóa trước cũng đều như vậy, chủ nhiệm lớp ngược lại đã quen rồi, tuy rằng áp dụng nguyên tắc tự nguyện đăng ký tham gia, nhưng cô theo thông lệ vẫn phải khuyến khích thêm vài câu.

Quả thật có thể đem ra so với câu châm ngôn: “Thứ tự không quan trọng, quan trọng có tham gia” là được rồi.

Cố Ninh và Trương Giai Giai tự nhiên nằm trong danh sách nữ sinh tham gia chạy tiếp sức, Triệu Dân cũng tham gia vào danh sách nam sinh bên kia, ba người bỗng nhiên trở thành thành phần thi đấu chủ lực của lớp...

Buổi chiều sau khi tan học, ba người ăn xong cơm, Trương Giai Giai trở về kí túc xá tham gia vào lớp tự học buổi tối.

Ở Trung học Thanh Phong, giờ tự học buổi tối thuộc về chính sách có tự nguyện tham gia hay không đều được, nếu nhà xa có thể không tham gia, chung quy lớp học buổi tối phải kéo dài đến 9 giờ rưỡi tối, khi đó trở về nhà, trường học cũng sợ không an toàn cho học sinh.

Nhưng mà, nếu đăng ký ở trong kí túc xá thì nhất định phải tham gia.

Cố Ninh không thường xuyên tham gia lớp tự học buổi tối này cho lắm, về phần Triệu Dân đương nhiên là hoàn toàn không biết đến lớp tự học buổi tối tròn méo thế nào, buổi chiều sau khi tan học hẳn đều là người bỏ chạy nhanh nhất.

Quả thực là trong một rừng học sinh của lớp, lay động một đóa hoa kỳ lạ...

Nháy mắt đã tới ngày khai mạc Đại hội thể dục thể thao, ở trường học hết sức náo nhiệt, người của toàn trường, dựa theo chỗ ngồi lớp đã được phân chia trên khán đài, từ rất xa nhìn lại, tất cả đều là đầu người, một mảnh vô cùng đồ sộ.

Người của cả lớp vốn dĩ đối với loại vận động cơ bắp thể này không có hứng thú gì, nhưng mà không khí ở đây quá tốt, âm nhạc kích thích, một đám người không kìm lòng được đã bị truyền cho sự nhiệt tình này, vui sướng hòa nhập trong bầu không khí sôi nổi đó.

Mỗi lớp chia ra làm 3 đội, đội vận động viên, đội cổ động viên, còn lại chính là đội cổ động viên viết bản tuyên truyền khích lệ cho nhóm vận động viên của lớp mình.

Cố Ninh tham gia hạng mục nhảy cao, sau khi vượt qua vòng sơ tuyển, đến trận chung kết thứ nhất thì rớt. Bất quá, cô cũng không cảm thấy gì, vỗ vỗ quần áo rồi đi trở về, trên mặt ngược lại là một mảnh bình tĩnh.

Buổi sáng lúc thi chạy tiếp sức hạng mục 400m, trong số 4 người tham gia thì Cố Ninh chạy đầu tiên, Trương Giai Giai chạy cuối cùng.

Hai bên đường đua đứng đầy người, tiếng súng bắt đầu vừa xuất hiện, tiếng hò reo “Cố lên” thay phiên nhau truyền đến.

Làn gió nhẹ nhàng thổi qua, thời gian phẳng phất như ngừng lại, tiếng hoan hô và tiếng vỗ tay, mồ hôi và những giọt nước mắt, những hình ảnh thanh xuân kia phẳng phất như ngừng lại vào giờ khắc này.

Trở thành một bức tranh đẹp nhất.

Ba ngày diễn ra Đại hội thể dục thể thao, không ngoài dự đoán, các vận động viên tham gia thi đấu ở các hạng mục của lớp Cố Ninh, toàn quân anh dũng hy sinh, hoàn toàn hủy diệt câu châm ngôn “thi đấu không quan trọng, quan trọng là có tham gia” của Tiêu Cúc.

Cuối tuần sau khi Đại hội thể dục thể thao kết thúc, Cố Ninh rời giường rất sớm, cô chuẩn bị đi đến chỗ bán vật dụng gia đình, cô muốn đi xem bộ ghế bành bằng gỗ sưa mà cô luôn tâm niệm niệm trong lòng, tuy rằng hiện tại có khả năng là không dùng được.

Thì ra, Cố Ninh muốn xây dựng một hội sở tư nhân, sau đó trang trí bên trong theo kiểu dáng Trung Quốc cổ điển, cầu thang, ban công, sàn, vật dụng trong đó đều sẽ làm bằng gỗ.

Nhưng đáng tiếc là hiện tại tài chính của Cố Ninh không đủ, hội sở này không có tin tức gì, phong cách trang hoàng gì đó chẳng qua là nói suông mà thôi. Chỉ cần xem xét qua một lần sẽ thành cơn nghiện.

Trương Giai Giai tự nhiên là đi cùng với Cố Ninh, đồng hành còn có tên phú hào nhân tản... Triệu Dân. Sau một khoảng thời gian, Triệu Dân luôn ở cùng một chỗ với hai người Cố Ninh, tính cách của cả ba luôn khác biệt, trở thành một phong cảnh kỳ quái ở lớp học.

Cuối tuần, người chen chúc trên xe buss quả thực chính là một trận tai nạn nhỏ, bất quá bọn họ ngồi trên xe từ sớm, cho nên chiếm được chỗ ngồi, không đến mức quá khó chịu.

Nhìn người khác cứ chen qua chen lại. Triệu Dân cảm thấy rất mới lạ, vẻ mặt hưng trí ngẩng cao.

Cố Ninh ở trong lòng nhú nhú mảy, quả thật cô hoài nghi tên gia hỏa này từ trước đến nay chưa đặt chân lên xe buss bao giờ. Lúc xuống xe, Triệu Dân cười nói:

– “Mình vừa nghiêm túc đếm qua một lần, một mét vuông có 6 đầu người đấy.”

“...” Bạn thật sự là nhàn rồi sinh nông nổi mà...

– “Cho nên...?” Trương Giai Giai hỏi, muốn nghe Triệu Dân tiếp tục nói.

– “Cho nên trên thế giới này, phương tiện lưu thông công cộng chính là nơi có mật độ nhân khẩu cao nhất a.” Triệu Dân đặc ý nói ra kết luận của bản thân.

Cố Ninh đã sớm quen với tình trạng tên tiểu tử Triệu Dân này là kẻ không có giới hạn, vô cùng ngẫu hứng và tự kỷ, cho nên cô chỉ sống sót một giây, không có trả lời, cầm cúi đi về phía trước.

Hai nữ một nam cùng nhau đi dạo phố, kỳ thật tình cảnh này có chút kỳ quái, nhưng mà xảy ra với bọn Cố Ninh, loại cảm giác này ngược lại hết sức bình thường, Triệu Dân cảm thấy hai người Cố Ninh và Trương Giai Giai nghiêm chỉnh mà nói, không thuộc về phạm trù người khác phái...

Đương nhiên, hai người còn lại cũng có cảm giác y như vậy với Triệu Dân.

Chờ dạo xong nơi bán vật dụng gia đình, khi về đến nhà đã là 2 giờ chiều, từ lúc Đại hội thể dục thể thao kết thúc, thời tiết càng ngày càng trở lạnh, rất nhiều người đã thay đổi trang phục mùa đông.

Thẩm Lan giúp Cố Ninh và Trương Giai Giai mua thêm rất nhiều quần áo. Ngay từ đầu, Trương Giai Giai đã kiên quyết từ chối. Thẩm Lan lại kiên trì mua, giúp Cố Ninh mua thêm cái gì, đều sẽ có một phần dành cho Trương Giai Giai, đối xử bình đẳng với cả hai cô gái, Trương Giai Giai đến cùng cũng không thể kiên trì bằng Thẩm Lan, thấy không lay chuyển được nên đành phải chấp nhận.

Mà hề mỗi lần ăn gì đó, trừ bỏ Trương Giai Giai và Cố Ninh, Thẩm Lan còn chuẩn bị cho Triệu Dân một phần.

Thẩm Lan làm mấy việc này rất tự nhiên hào sảng, thái độ vô cùng thân thiết, Trương Giai Giai và Triệu Dân dần dần cũng thân cận với bà hơn.

Những ngày nhàn nhã trôi qua rất nhanh, mỗi ngày cứ đi tới đi lui qua lại giữa nhà và trường học, bắt tri bắt giác, hơn nửa học kỳ cứ như vậy mà trôi qua.

Buổi chiều hôm nay sau khi tan học, lúc ba người trở về nhà, Triệu Dân cảm thấy chớp mũi lạnh lạnh, hình như có gì đó rơi trúng mặt, khá ẩm ướt, hần dụi chân đứng lại nhìn kỹ, thì ra là bông tuyết đang rơi.

Đây là trận tuyết đầu tiên trong năm nay.

– “Thật tốt quá, tuyết rơi rồi.” Triệu Dân có chút hưng phấn.

– “Ừ, thật tốt quá.” Trương Giai Giai nắm khăn quàng cổ thật chặt, nhiệt độ trong không khí giống như lại thấp xuống mấy độ, cô nhìn Cố Ninh cười nói: “Hôm nay chúng ta ăn lẩu đi.”

– “Ừ.” Cố Ninh nhìn bông tuyết bay bay trước mặt, gật gật đầu.

Ba người vây quanh bên nồi lẩu, Cố Ninh nghiêng mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy tuyết càng lúc rơi càng nhiều thì ngây người. Tuần trước Thẩm Lan đã đi du lịch với bạn bè, bà đã đi một tuần, ngày hôm qua vừa gọi điện về, nói rằng phải một tuần nữa bà mới về được. Trong giọng nói lúc đó có thể nghe ra, Thẩm Lan đi chơi rất vui vẻ, tâm tình khi bà đi du lịch vô cùng tốt.

Nói thật, Thẩm Lan đột nhiên ra quyết định đi du lịch, còn là du lịch ở nước ngoài, Cố Ninh vô cùng bất ngờ, bất quá đã nửa năm trôi qua, Thẩm Lan quả thật thay đổi rất nhiều, bà vẫn nhiệt tâm thiện lương giống y như trước, nhưng lại tự tin hơn rất nhiều, tình thần càng tốt thì tâm tình cũng theo đó mà dâng cao, trạng thái như vậy khiến bà như trẻ ra vài tuổi.

Những chuyện buồn phiền của nửa năm trước, hiện tại rốt cuộc cũng không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Triệu Dân ăn xong cơm, muốn trở về nhà thay quần áo, vừa mở cửa, hần nhìn thấy ở ngoài cửa có người đang giơ tay chuẩn bị gõ cửa, Triệu Dân giật mình, hỏi:

– “Cậu tìm ai?”

Người trước mặt hần chưa bao giờ thấy qua, cho nên có chút do dự khi hỏi.

Ninh Ngật nhìn người trước mắt, dừng 2 giây mới như lăm bầm lăm bầu nói:

– “Chẳng lẽ đi nhầm chỗ rồi à?”

Triệu Dân đi ra, nhìn người xa lạ trước mắt, trước lúc mở cửa căn hộ của mình, nhân tiện lại hỏi thêm một lần:

– “Cậu tìm ai?”

Ninh Ngật xác nhận địa chỉ lại một lần nữa rồi mới cất tiếng hỏi:

– “Có phải Cố Ninh ở đây không?”

Tay Triệu Dân dừng lại, quay đầu đánh giá người phía sau.

Bốn người ngồi trên sofa, Ninh Ngật ngẩn ngừ cười một tiếng rồi nói:

– “Ba mình ỉn biết địa chỉ của bạn, sau đó thì mình không mời mà đến, Cố Ninh, đã lâu không gặp.”

– “Bạn về lúc nào vậy, không cần đi học sao?” Cố Ninh nghĩ ngợi một lát rồi hỏi.

Ninh Ngật đột nhiên đến đây làm cho cô thấy rất bất ngờ.

Ninh Ngật cất giọng nhàn nhạt:

– “Trường học cho nghỉ 11 ngày phép vào dịp Lễ Giáng sinh, cho nên mình mới về được.”

Nghe Ninh Ngật nói như vậy, lúc này Cố Ninh mới nhớ tới, ngày mai chính là lễ Giáng Sinh rồi. Hai ngày nay, trên đường dĩ nhiên có không khí của lễ hội, rất nhiều cửa hàng bên ngoài đều trưng bày cây thông Noen, vài năm nay ngược lại rất lưu hành những dịp lễ hội của nước ngoài.

Đặc biệt lễ Giáng Sinh và lễ tình nhân, rất được giới trẻ hoan nghênh, mấy thương gia có đầu óc làm ăn đều sẽ bắt lấy cơ hội này để tăng thêm thu nhập.

Trương Giai Giai âm thầm đánh giá Ninh Ngật, muốn nói lại thôi, ngược lại là Triệu Dân hỏi ra lời mà cô đang muốn hỏi:

– “Cố Ninh, cậu ấy là...”

Nhớ tới mấy tháng trước, lần đó Cố Ninh bị người ta gọi là “chị dâu”, Triệu Dân âm thầm phỏng đoán ở trong lòng, người này chắc không phải là vị “Đại ca” gì đó chứ, không đúng a, phong thái này thực sự kém quá nhiều!

Chẳng lẽ lưu manh bây giờ, đều TMD tiểu bạch kiểm như vậy à?

– “Ninh Ngật là bạn cùng lớp hồi cấp 2 với mình.” Dừng một lát, Cố Ninh lại bổ sung thêm: “Lúc cha mẹ mình ly hôn, cha Ninh Ngật là luật sư đại diện ẹ mình, trước kia Ninh Ngật đã giúp mình rất nhiều.”

– “Thì ra là như vậy a.” Triệu Dân bưng tỉnh đại ngộ, hần nghĩ, xem ra vừa rồi là bản thân hần đã suy nghĩ quá nhiều.

Ninh Ngật nghe Cố Ninh giới thiệu hần với người khác như vậy, trong lòng mơ hồ có chút thất vọng. Nhưng nghĩ kỹ lại, quan hệ giữa hần và Cố Ninh bây giờ đúng là như vậy không sai.

Lần này hần trở về tìm Cố Ninh, phát hiện cuộc sống của cô cũng không tệ lắm, có bạn bè mới, so với trước kia thì sáng sủa hơn nhiều lắm, hần nghĩ, bản thân hần chắc là phải vui vẻ thay cho Cố Ninh mới đúng.

Ninh Ngật áp chế mất mát trong lòng nói tiếp:

– “Mình có nghe vài người bạn nói về chuyện của bạn, Cố Huyền thật là quá phận, kết quả như thế, coi như là cô ta tự làm tự chịu.”

Cố Ninh ngẩn ra, cô nhìn về phía cửa sổ sau lưng Ninh Ngật, ngoài cửa sổ tuyết rơi ngày càng lớn, rơi vào trong tầm mắt thì thấy ngày càng mờ ảo, mù sương. Cố Ninh thu hồi tầm mắt, bình tĩnh nhìn Ninh Ngật, nói:

– “Chuyện trước đây, thật sự rất cảm ơn bạn.”

46. Chương 46

Edit: Cửu Trùng Cát

Sau khi Ninh Ngật rời đi, Triệu Dân nhìn Cố Ninh, cất giọng nhàn nhạt hỏi:

– “Lễ Giáng Sinh chúng ta đến chỗ nào chơi a, bạn tốt của bạn vừa từ nước ngoài trở về, chúng ta không có hoạt động chúc mừng gì sao?”

Cố Ninh đứng lên, đi đến bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài, có chút đạm mạc nói:

– “Đi đâu được? Tuyết lớn như vậy...”

Ninh Ngật rời đi, Trương Giai Giai thì đến lớp tự học. Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người, Triệu Dân nghe Cố Ninh trả lời xong, một chút cũng không thấy ngoài ý muốn.

Nói như thế nào bây giờ, người trước mắt hắn đây, thật sự quá khác biệt với những người cùng tuổi, đôi khi, giống như là đem cả thế giới đều ngăn cách ở bên ngoài, mang theo sự xa cách nhàn nhạt, cho dù lúc nở nụ cười cũng giống như vậy.

Bọn họ là người cùng một thế giới, chỉ là lựa chọn dùng khuôn mặt không giống nhau mà thôi, Triệu Dân nhìn Cố Ninh, ở trong lòng âm thầm nghĩ như thế.

Triệu Dân lười biếng duỗi lưng:

– “Thật là một người không thú vị, mình về nhà chơi game đây.”

Cửa nhà mở một tiếng, sau đó bị đóng lại, trong nhà chỉ còn lại một mình Cố Ninh, chung quanh là một mảnh im lặng, phảng phất ngay cả không khí cũng bị đọng lại, Cố Ninh đi tới trên sofa ngồi xuống, kéo lấy một tấm chăn đắp ngang đầu gối, với tay lấy một quyển sách, mở đến trang có kẹp thẻ đánh dấu, nhưng một chữ cũng không thể đọc được.

Cố Ninh ở trong lòng cười khổ, đành phải khép sách lại, không có cách nào khác, trong lòng không thể yên tĩnh được.

Cho dù đã sống qua 2 kiếp, cô vẫn không học được cách chung đụng với người khác, không ai dạy cô biết phải yêu một người như thế nào, cũng không có dạy cho cô... cách bày tỏ tình cảm của mình.

Hai mẹ con cô đều xem như là kẻ thất bại trong hôn nhân. Tuy rằng nghiêm khắc mà nói, hôn nhân ở kiếp trước của cô hoàn toàn không phải là hôn nhân chân chính. Đúng vậy, đã là KHÔNG CÓ, sao lại nói là MẤT ĐI, nói như vậy, chỉ là tự lừa mình dối người thôi!

Trước khi hôn nhân của cha mẹ đi tới mức rối tinh rối mù, bọn họ đã sống chung mười mấy năm dưới phương thức có chút quái dị, trong lòng Cố Ninh có bóng ma rất lớn, bằng không cô cũng sẽ không vào lúc Hà Cảnh thành linh bày tỏ lần đó, ý niệm đầu tiên trong đầu cô dĩ nhiên là trốn, là tránh đi.

Sau này đối với hôn nhân với Bạch Thần Dục, rõ ràng chỉ là diễn trò, nhưng cô lại mơ mơ hồ hồ động tâm, giống như là nhìn bản thân dần dần đi tới bên cạnh vách núi. Thiêu thân lao đầu vào lửa, cũng không có gì khác với việc này.

Thậm chí, bây giờ Cố Ninh nhớ lại, cũng không thể xác định được, bản thân là động tâm với dạng người giống như Bạch Thần Dục, hay là chỉ động tâm với riêng một mình Bạch Thần Dục mà thôi?

Bạch Thần Dục có quyền có thể có địa vị, kết hôn với hắn mang lại cho cô rất nhiều lợi ích, nếu như không có mấy thứ này, liệu cô có thể nghĩa vô phần cổ mà yêu thích hắn hay không?

Nghĩ như vậy, Cố Ninh lại cảm thấy bản thân có chút ti tiện.

Thái độ của Ninh Ngật khiến cho cô cảm thấy rất nhiều áp lực, từ trước đến nay cô vẫn cố ý bỏ qua, cô không biết nên xử lý như thế nào mới có thể chu toàn tất cả. Cô không muốn làm người khác tổn thương, cũng không muốn làm bị thương chính trái tim mình, nhưng mà làm thế nào để có thể đạt được điều mà cô muốn?

Thẳng đến hôm nay, khi Ninh Ngật đột nhiên từ ngàn dặm xa xôi trở về, lại một lần nữa đứng ở trước mặt cô, cô không thể cứ mơ mơ hồ hồ cố ý bỏ qua như vậy nữa, cô mê mang chẳng biết phải làm sao?

So sánh với Ninh Ngật, Cố Ninh không biết vì sao bản thân ở trước mặt của Hà Cảnh lại không cảm thấy khẩn trương một chút nào. Cô nghĩ, có lẽ từ trước đến nay Hà Cảnh không hề che giấu tình cảm mà hẳn dành cho cô, hẳn cứ da mặt dày không e ngại khi cô từ chối, sau một thời gian dài, ngược lại cô cảm thấy tự nhiên hơn. Hay là bởi vì cô đã có kinh nghiệm kiếp trước rồi? Nói như thế nào nhỉ? Hà Cảnh và cô hoàn toàn không có khả năng ở bên nhau, cho nên cô không thấy e ngại khi đứng trước mặt của Hà Cảnh, cho nên không cần suy xét quá nhiều như vậy.

Cố Ninh nhắm hai mắt lại, yêu thích của tuổi trẻ sao có thể sâu đậm? Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có tình cảm thiên trường địa cửu, cầm tay nhau cả đời sao?

Hôm nay là lễ Giáng sinh, cả lớp đều cũng rục rịch, người trong trường học đều tặng táo cho nhau, khiến cho Cố Ninh ngoài ý muốn là, thế nhưng cô cũng nhận được 7 quả táo. Táo được gói bằng giấy vô cùng đẹp mắt, hết sức tinh xảo, trông không giống như thức ăn, mà thoạt nhìn gần giống như đồ trang sức.

Đây là quà tặng bất ngờ mà kiếp trước không hề có, trong lòng Cố Ninh rất vui, giữa trưa sau khi trở về nhà, ở cửa hàng hoa quả dưới lầu cô cũng mua mười quả táo, chuẩn bị đem tặng cho người khác đáp lễ.

Tối hôm nay, Cố Ninh và Trương Giai Giai cùng tham gia lớp tự học buổi tối, chờ hết giờ học, cô đạp trên mặt tuyết động trở về nhà, ngoài ý muốn nhìn thấy Ninh Ngật.

Lúc Ninh Ngật đến, Cố Ninh không có ở nhà, khi hắn đi xuống lầu trùng hợp gặp được Triệu Dân đang đi mua đồ uống, Ninh Ngật bị Triệu Dân lôi kéo vào nhà chơi.

Nam sinh luôn dễ dàng trở thành bạn bè, có thể cùng thích một cầu thủ siêu sao nào đó, hoặc là cùng chơi một trò chơi, tìm được đề tài chung, rất nhanh có thể trở nên hòa hợp.

Lúc Ninh Ngật chuẩn bị rời đi, vừa vặn thấy được Cố Ninh đang đi lên, hai người mặt đối mặt, rất có ý tứ hiệp lộ tương phùng.

Ninh Ngật cười cười, mở miệng nói trước:

– “Thật trùng hợp, mình vừa chuẩn bị đi thì lại gặp được bạn.” Nói xong, Ninh Ngật từ phía sau lưng cầm ra một hộp quà: “Tặng cho bạn nè, đây là quà Giáng sinh, chúc bạn Giáng sinh vui vẻ.”

Cố Ninh ngẩn ra, có chút ngây ngốc đứng im tại chỗ, cô suy nghĩ mất một lúc lâu, không biết phải nói những gì, đơn giản là cái gì cũng không thể nói.

Ninh Ngật nhét hộp quà vào trong ngực Cố Ninh rồi cười phát phát tay, đi về phía sau Cố Ninh.

Mãi cho đến khi đèn hành lang tắt hẳn, bởi vì thật lâu không có vang lên tiếng động cho nên đèn tự động tắt, Cố Ninh mới kịp phản ứng, cô nhẹ nhàng ho khan một tiếng, bốn phía lập tức lại sáng lên, xua đi bóng tối hắc ám.

Cố Ninh buông mắt nhìn chiếc hộp trong ngực mình, nếu không phải có cái này, có khả năng cô sẽ cho rằng vừa rồi chỉ là ảo giác.

Cố Ninh trở về nhà, đem chiếc hộp đặt trên bàn trà, cô đọc sách một lát, ánh mắt lại dời về phía chiếc hộp đang chờ vợ lẽ lui ở chỗ đó, lúc này cô mới giơ tay kéo chiếc ruy băng màu hồng rồi mở hộp ra.

Ở giữa hộp là một quả táo tròn tròn ngọt ngào, bốn phía điểm xuyết những đóa hồng trắng, có thể là bởi vì để lâu, cánh hoa có vẻ hơi cuộn lại, thoạt nhìn không có gì mới mẻ cả.

Cố Ninh sửng sốt một lúc, đóng hộp quà lại, đặt cùng một chỗ với số táo hôm nay cô đã được tặng.

7u7rizagk4j

Sáng hôm sau, Triệu Dân thấy Cố Ninh, nụ cười trên mặt mang theo ý vị thâm trường, hớn hỏ nói với Cố Ninh:

– “Ngày hôm qua mình thấy Ninh Ngật đến tặng táo cho bạn đấy.”

– “Ừ.”

– “Sao phản ứng lại lãnh đạm như thế, lúc ấy mình muốn cho hai người không gian riêng tư, cho nên mình... không đi ra ngoài. Ninh Ngật thích bạn có phải không, ngày hôm qua mình nhìn thấy như vậy!”

Cố Ninh nhìn Triệu Dân liếc mắt một cái, không trả lời mà đi tiếp về phía trước.

– “Ê...ê...ê...” Triệu Dân vội vàng đuổi theo, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Bạn đây là ý gì? Tuy rằng Ninh Ngật không đẹp trai bằng mình, nhưng so với tên “lão Đại” còn đồ kia khẳng định là hơn nhiều lắm, liếc mắt một cái cũng biết, sao bạn lại không chọn cậu ấy?”

Cố Ninh nghe xong thì dừng chân đứng lại, nhìn Triệu Dân, đến mức Triệu Dân cảm thấy e ngại, sờ sờ mặt mình rồi nói:

– “Sao bạn lại nhìn mình như vậy, trên mặt mình có dính thứ gì à?”

– “Sao mình lại không phát hiện bạn có tố chất làm bà mối ấy nhỉ?” Cố Ninh nhàn nhạt hỏi.

– “Quá khen, quá khen.” Triệu Dân được thể bắt đầu lại ảo tưởng.

Cố Ninh cười tủm tỉm nhìn Triệu Dân, nói tiếp:

– “Nếu bạn cảm thấy Ninh Ngật tốt như vậy, hay là chạy đến nhận người ta đi, yên tâm, mình sẽ không tranh giành với bạn đâu.” Nói xong, Cố Ninh cũng không để ý đến Triệu Dân đang sưng sọt rất cảm tại chỗ, bước chân nhanh hơn đi tới phía trước.

Còn một tháng nữa sẽ đến kỳ thi cuối kỳ, tất cả mọi người đều ráo riết ôn tập, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ học, trong lớp đã tập trung gần như đông đủ. Đây là cuộc thi đầu tiên sau khi tiến vào cuộc sống trung học, đại đa số người đều rất coi trọng cuộc thi lần này.

Một tuần sau, Ninh Ngật lại đến chỗ này hai lần, trên thực tế, Cố Ninh cũng không biết Ninh Ngật đã đến đây bao nhiêu lần, chỉ là bản thân cô vừa vặn gặp được Ninh Ngật hai lần mà thôi.

Không khí giữa hai người, tự dưng trở nên lúng túng.

Một ngày trước khi Ninh Ngật rời nước, hôm đó vừa vặn là cuối tuần.

Trải qua một tuần, tuyết đọng đã hoàn toàn tan hết, từng trận gió lạnh thổi vào mặt, vẫn làm cho người ta cảm thấy rét lạnh như cũ, Ninh Ngật ngửa đầu, nhìn ngọn đèn thấp sáng nơi cửa sổ lầu 3, trong lòng có chút cảm giác không tên.

Hắn từng cho rằng, một ngày nào đó, hắn sẽ đứng ở trước mặt Cố Ninh, nói ra những lời từng bị tiếng xe gầm rú đêm đó che lấp mất. Nhưng mà lần này trở về, hắn lại phát hiện khoảng cách giữa hắn và Cố Ninh, tựa hồ càng ngày càng xa, mà bản thân hắn chỉ có thể nhìn, hoàn toàn thúc thủ vô sách.

Ninh Ngật đột nhiên có chút hâm mộ Hà Cảnh, hắn nghĩ, hắn vĩnh viễn cũng không thể thản nhiên giống như Hà Cảnh vậy, tự tôn không cho phép hắn, gia giáo không cho phép hắn. Quan trọng nhất, hắn không có cách nào thừa nhận việc mình sẽ bị từ chối.

Nếu như bị từ chối một lần, hắn sẽ không có dũng khí để mở miệng lần thứ 2 nữa, cho nên hắn âm thầm nghĩ rằng, có lẽ như vậy là tốt nhất.

Lần này, hắn đến là để chào tạm biệt với Cố Ninh.

Cát: Chú thích cho thông lệ tặng Táo vào dịp Giáng sinh ở Trung Quốc.

Táo “bình an” được coi là loại quả mang lại may mắn và thường được người Trung Quốc dùng để tặng nhau dịp Giáng sinh.

Táo không được xếp vào loại hàng hóa xa xỉ. Chỉ cần trả 1 – 2 USD, người ta có thể mua được cả kilogam, thậm chí nhiều hơn. Nhưng khi chúng được trang trí đặc biệt và có liên quan đến những dịp lễ, đó lại là một câu chuyện khác.

Dù không phải sự kiện truyền thống của người Trung Quốc, Giáng sinh đang ngày càng được nhiều người dân nước này hào hứng chờ đón, đặc biệt là tại các thành phố lớn. Người Trung Quốc có một cách kỷ niệm đặc biệt vào dịp này là ăn táo.

Trong tiếng Trung Quốc, ‘táo’ được phát âm gần với ‘bình an’. Vì vậy, nó đã trở thành loại quả may mắn mà người Trung Quốc thường tặng nhau dịp Giáng sinh. Trong trường hợp này, họ không gọi đây là táo nữa mà là ‘quả bình an’.

Vào đêm Giáng sinh, rất nhiều siêu thị và hàng rong tại Trung Quốc bán táo được bọc lại và đóng thành hộp. Giá cả đắt gấp vài lần cũng là chuyện bình thường.

Tuy nhiên, theo Xinhua, một siêu thị tại Nam Kinh (Trung Quốc) còn bán loại táo có giá cao kỷ lục. Hộp đắt nhất ở đây lên tới 5.888 NDT (950 USD). Điểm đặc biệt của những hộp táo này là có 12 quả khắc hình 12 con Giáp.

172509_1

Và cũng chẳng có gì ngạc nhiên khi những người bán hàng cho biết từ khi đem ra bày bán loại quả này vào ngày 24/12, vẫn chưa có ai mua hộp nào. Một khách hàng còn đùa: ‘Chẳng ai mua loại táo này đâu, họ thả để dành tiền mua iPhone 6 còn hơn’.

Theo Hà Thu/Vnexpress.net (Nguồn Tinngan – Link)

47. Chương 47

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh mở cửa, nhìn thấy người ngoài cửa thì có chút ngoài ý muốn.

Ninh Ngật dẫn đầu đánh vỡ trăm mặc, hần cười nhẹ một tiếng:

– “Ngày mai mình đi rồi, cho nên ghé thăm bạn một chút, chỉ có một mình bạn ở nhà sao?”

Tết Nguyên đán trường học cho nghỉ ba ngày, bên ngoài gió lạnh hiu quạnh, Cố Ninh đơn giản luôn muốn ở trong nhà. Thẩm Lan đi du lịch vẫn chưa trở về, tính toán một chút, Thẩm Lan đã đi được một tháng rồi, thời gian qua lâu như vậy, điện thoại ngược lại cứ cách một ngày sẽ gọi về đây, từ giọng nói ở đầu dây bên kia truyền về có thể cảm nhận được, trạng thái tinh thần của Thẩm Lan phi thường tốt, Cố Ninh ngược lại không quá lo lắng cho bà.

Tối hôm đầu tiên được nghỉ Triệu Dân đã ra sân bay, Trương Giai Giai thì về nông trại chỗ bố mẹ cô ở, cho nên hiện tại ở nơi này chỉ còn lại một mình Cố Ninh.

Được nghỉ 3 ngày, ngược lại Cố Ninh cảm thấy không quen với không khí yên tĩnh này.

Cố Ninh nhìn người ngồi trên sofa, nói:

– “Bạn có muốn uống gì không?”

Ninh Ngật ngưng một chút, cất giọng nhàn nhạt nói:

– “Không cần đâu.”

Cố Ninh mới vừa pha một ấm trà để vừa nhâm nhi vừa đọc sách, hiện tại trong không khí còn lượn lơ hơi nước của ấm trà, nghe Ninh Ngật nói như vậy, cô liền cầm lấy một cái tách sạch, rót một tách trà cho Ninh Ngật.

Ninh Ngật nhận lấy, đánh giá cách trang trí bốn phía của căn hộ, nhà này có đầy đặc phong cách trang trí theo kiểu Trung Quốc cổ điển, trong phòng khách đều là dụng cụ gia đình bằng gỗ, vương vấn trong không

khí là hương thơm của gỗ, phẳng phất có thể khiến cho lòng người ta trong nháy mắt cảm thấy an bình tĩnh lặng.

Quả thật có xúc cảm thảng năm đọng lại ở nơi đây.

Có đôi khi hẳn cảm thấy, Cố Ninh thật sự không giống như những người cùng tuổi, đối với thứ gì cũng đều nhàn nhạt xa cách, mắt lạnh mà nhìn thế giới.

Hai người trò chuyện câu được câu không, không khí thoát nhìn là một mảnh bình thản, nhưng Ninh Ngật vẫn nhận thấy được giữa hai người là một loại cảm giác đậm đặc xa cách, giống như là chỉ xích thiên nhai.

Cố gắng áp chế cảm giác cô đơn trong lòng, hẳn nghĩ, đối với người trước mắt, trong khoảng khắc tò mò ban đầu thì hẳn đã bắt đầu động tâm mất rồi. Chỉ là bản thân hẳn không tự nhận ra mà thôi.

Sau đó thì có thể thế nào? Lần đầu tiên, hẳn cảm thấy mình đang lùi bước.

Thời gian trôi qua thật sự quá nhanh, nháy mắt đã gần 9 giờ rưỡi tối.

Ninh Ngật đứng lên, nói:

– “Mình phải đi rồi, thời gian qua nhanh quá.” Dừng một chút, Ninh Ngật không giấu được chờ mong nhìn Cố Ninh: “Bạn có gì muốn nói với mình không? Mình không muốn lại nghe câu “Lên đường bình an” đâu!”

Cố Ninh sửng sốt, ánh mắt kinh ngạc nhìn Ninh Ngật, nửa ngày không nói chuyện. Ninh Ngật chợt bật cười một tiếng, không che giấu được xấu hổ nói tiếp:

– “Chúng ta là bạn tốt đúng không?”

– “Ừ.”

– “Vậy thì ỉn ôm bạn một cái nhé!” Ninh Ngật nói xong, giang rộng hai tay, bước lên một bước ôm lấy bả vai Cố Ninh, trong lúc Cố Ninh còn chưa kịp phản ứng, một giây sau hẳn đã lùi lại.

Lỗ tai của Cố Ninh dần đỏ ửng rồi bắt đầu lan đến trên mặt, cô lắp bắp:

– “Bạn...”

– “Mình đi đây, lần sau gặp lại.”

Cửa “rầm” một tiếng đóng lại, không gian trở nên yên tĩnh đến lạ lùng. Cố Ninh dừng 2 giây mới kịp phản ứng, cô tiến đến sô pha, cầm lấy quyển sách chuyên ngành biên đạo, ánh mắt hơi ẩm ướt lướt qua 2 tách trà trên bàn, cô giật mình...

Cố Ninh đứng lên, cầm lấy 2 tách trà đi rửa, lúc tay cô tiếp xúc với nước lạnh, trong lòng mới dần dần bình tĩnh lại.

Tết Nguyên đán qua đi, không đầy hai tuần nữa là đến kỳ thi cuối kỳ, không khí học tập trong lớp càng ngày càng khẩn trương, bài thi một bộ rồi lại một bộ được phát xuống, chiến thuật đánh nhanh rút gọn này đi đâu cũng không thể tránh được, cường độ học hành thế này hoàn toàn không thể so sánh được khi còn học ở cấp 2.

Hai ngày sau Thẩm Lan trở về, cả người vừa ốm vừa đen đi một vòng, nhưng mà tinh thần hăng hái thêm rất nhiều. bà mua cho Cố Ninh và Trương Giai Giai rất nhiều vật kỷ niệm, ngay cả Triệu Dân ngày ngày đến ăn chục cơm cũng có một phần.

Nhưng Triệu Dân lại giống như biến mất, không thấy xuất hiện nữa, vị trí cuối cùng của tổ một trong lớp học là một chiếc bàn trống rỗng, lúc này Cố Ninh mới phát hiện, cô chưa từng hiểu Triệu Dân một chút nào, trừ bỏ cái tên bên ngoài, một số điện thoại dùng để liên lạc khi không gặp mặt cũng không có, hoàn toàn không thể liên lạc được.

Ban đầu Triệu Dân là đột nhiên xuất hiện, sau đó hiện tại lại đột nhiên không thấy tăm hơi, không liên lạc được với Triệu Dân, cảm xúc của Trương Giai Giai rõ ràng dao động rất nhiều như những con sóng nhỏ.

Đã 3 ngày liên tục Triệu Dân vắng mặt không đến lớp, bạn bè trong lớp nghị luận âm ỉ, ngay cả học sinh của các lớp khác cũng có người đến hỏi, vào tiết sinh hoạt chủ nhiệm, có người nhắc tới, lúc này Tiêu Cúc

mới trả lời rằng, ngày hôm qua người nhà của Triệu Dân có gọi điện thoại đến văn phòng, trưa hôm nay đã cử người tới làm thủ tục thôi học cho Triệu Dân.

Nói cách khác, về sau Triệu Dân không còn xuất hiện nữa.

Lớp học đồng loạt ồ lên, chung quy nhân khí của Triệu Dân trong lớp học rất cao, mới chỉ qua một học kỳ đã có 2 học sinh rời khỏi, một người chuyển trường, một người thôi học, rất nhiều người trong lòng đều có chút thổn thức.

Cố Ninh cũng hết sức ngoài ý muốn, mỗi ngày về nhà, nhìn cánh cửa đóng chặt phía đối diện, cô cũng có chút không quen, liên tiếp một tuần, hai người bọn cô ăn cơm, số lượng thức ăn cũng quen tay làm cho 3 người.

Triệu Dân từ lúc bắt đầu ăn chực cơm đã chọc cười bọn cô, vô tri vô giác đã tạo nên thói quen giữa bữa cơm cho 2 người bọn cô, bây giờ đột nhiên không còn những điều đó nữa, đương nhiên bọn cô có chút hơi không thích ứng lắm, cảm thấy quá mức an tĩnh.

Tình cảm của con người, có đôi khi thật sự rất kỳ diệu.

Trước ngày thi học kỳ một ngày không cần tham gia lớp tự học buổi tối, chủ nhiệm lớp giữ lại ban cán sự lớp để quét tước dọn vệ sinh và bố trí phòng thi, bàn học của Triệu Dân sau hai tuần bỏ trống rất cuộc cũng bị mang ra ngoài, trên mặt bàn ngược lại sạch bong không có chút bụi bẩn nào, mỗi ngày Trương Giai Giai đều sẽ đến lau chùi, nhưng mà rốt cuộc không còn người thiếu niên ghé vào đó ngủ gà ngủ gật nữa.

Trong học bàn có rất nhiều thức ăn vặt, đều là do mấy nữ sinh vụng trộm nhét vào, nào là kẹo que bánh mứt gì đó, lúc này bàn bị chuyển đi, toàn bộ đều rơi ra ngoài.

Trương Giai Giai từ trong ngăn bàn lôi ra ít sách vở, nhặt lên đồ ăn vặt rơi dưới đất, cười nói với Cố Ninh:

– “Mấy thứ này chúng ta giữ lại nhé, trước tiên giữ giúp Triệu Dân, chờ lúc nào đó cậu ấy quay lại thì đưa cho cậu ấy, tên gia hỏa đó rời đi cũng không nói một tiếng nào, thật là... quá đáng.”

– “Ừ.” Cố Ninh gật gù đầu, căn hộ ở đối diện vẫn chưa có người đến, hoàn toàn yên tĩnh lại.

Cố Ninh nghĩ, hẳn là phải có người tới để thu dọn đồ đạc.

Hai người ôm một chồng sách vở và các thứ linh tinh khác trở về, một học kỳ vừa trôi qua, các loại sách giáo khoa và sách tham khảo cộng lại có phân lượng không hề nhẹ, về phần những thứ đồ ăn vặt trong ngăn bàn, đã được chia cho nhóm học sinh phụ làm vệ sinh rồi.

Sách của Triệu Dân còn rất mới, bìa trong có viết tên và lớp, chữ viết đoan chính xinh đẹp, so với bản thân người này cách rất xa. Trong sách giáo khoa có chút ghi chú ít ỏi, nhưng thật chỉnh tề, nhìn giống như sách của nữ sinh.

Tuy rằng mỗi khi vào học Triệu Dân thường xuyên thất thần, nhưng mà mỗi lần giáo viên các môn cho bài tập, hắn đều có thể nhẹ nhàng hoàn thành, giống như đã sớm học qua rồi, nhưng mà Triệu Dân chưa bao giờ chủ động đi học bất cứ thứ gì.

Cố Ninh lật mở sách giáo khoa, nghĩ tới cuộc đối thoại lần trước giữa cô với Triệu Dân, khi đó cô cho rằng Triệu Dân đang bốc phét, chỉ là dạng thùng rỗng kêu to, bây giờ nghĩ lại, quả thật có chút không thích hợp.

Hôm đó là buổi chiều cuối tuần, Triệu Dân gõ cửa, nói là đói bụng đến tìm gì đó để ăn, Cố Ninh nhìn về phía bóng dáng đang mở cửa tủ lạnh, nghĩ tới nghĩ lui rồi hỏi:

– “Nếu ở chỗ mình thứ gì cũng không có, bạn chuẩn bị làm thế nào?”

Lúc ấy Triệu Dân vừa cắn táo vừa nói, thái độ nhàn tản, lãnh đạm:

– “Còn có thể làm sao? Tự nhiên là xuống dưới lầu mua rồi.”

– “Một mình bạn sống ở bên ngoài, quan hệ với người nhà không được tốt sao? Bọn họ có biết tình trạng sống bây giờ của bạn không?”

Nếu biết da mặt bạn dày vô cùng, mỗi ngày đều ở nhà hàng xóm hát bài ăn chực uống chực, còn có thể chủ động đến đây đòi đồ ăn thì làm sao nhỉ?

Triệu Dân sợ run, một giây sau lại nở nụ cười:

– “Có gì to tát lắm đâu, chính mình muốn sống ở ngoài mà, mình muốn thử xem đến trường đi học là cảm giác gì thôi.”

Lúc đó Cố Ninh cảm thấy Triệu Dân trả lời rất kỳ quái. Đến trường đi học? Chẳng lẽ trước kia Triệu Dân chưa từng đi học sao?

Quá rõ ràng, Triệu Dân và hình tượng của đứa trẻ thất học, chênh lệch không phải lớn bình thường đâu nha, cho nên lúc đó Cố Ninh chỉ thấy đối phương đang hồ ngôn loạn ngữ, cho nên không tiếp tục thảo luận về đề tài này nữa.

Hiện tại Cố Ninh nhớ tới, quả thật có chút không thích hợp, kiến thức cao nhất ở trung học, có rất nhiều chỗ Triệu Dân đều am hiểu, thậm chí ngay cả kiến thức của nhiều môn tự nhiên, Triệu Dân cũng biết. Nhưng về một số môn khoa học, kiến thức của Triệu Dân không được đồng đều lắm.

Như vậy ngược lại thật không giống như đã thông qua giáo dục chính thống ở trường học mà ra, ngược lại giống như đã trải qua giai đoạn tự học, là một loại gia giáo của dòng dõi thư hương.

Trong lòng Cố Ninh trầm xuống, không khỏi cho rằng, chẳng lẽ trước kia Triệu Dân đều là tự học ở nhà sao? Cho nên mới nói ra những lời “Muốn đến trường học” linh tinh gì đó.

Nhưng bởi vì nguyên nhân gì mà Triệu Dân lại đột nhiên quay trở về? Có lẽ, lúc Triệu Dân trở về, ngay cả bản thân hắn cũng không biết hắn không thể quay lại đây được nữa, bằng không cũng sẽ không từ mà biệt như vậy.

Cố Ninh nghĩ tới việc này, đột nhiên nhớ lại trận cãi vã kịch liệt ở căn hộ đối diện ngày đó, lúc ấy giọng nói của Triệu Dân hơi có chút điên cuồng, không giống như lúc bình thường. Nguyên nhân là đây sao? Lúc đó cô mới vừa muốn bước tới gõ cửa, lại ngoài ý muốn nhìn thấy một người phụ nữ từ bên trong đi ra...

Trương Giai Giai đẩy đẩy Cố Ninh đang ngồi sững sờ:

– “Bạn đang suy nghĩ gì vậy?”

Cố Ninh lấy lại tinh thần, trả lời:

– “Không có, mình chỉ nhớ lại một vài việc thôi.” Cô khép lại quyển sách của Triệu Dân, bỏ sách vào mặt trên của kệ sách trong thư phòng.

Lúc này, đột nhiên có người gõ cửa, Trương Giai Giai sững sốt một chút, sau đó vội vàng quay đầu chạy đi mở cửa.

Người ngoài cửa là Thẩm Lan, trên tay Thẩm Lan còn mang theo đồ ăn, hai tay đều tràn đầy những túi là túi, Thẩm Lan nhìn thấy Trương Giai Giai có phần ngạc nhiên, cười giải thích:

– “Hôm nay mẹ quên mang theo chìa khóa.”

Trương Giai Giai che giấu mất mát trong lòng, cười tiếp nhận mấy cái túi trong tay Thẩm Lan rồi nói:

– “Mẹ nuôi, sao mẹ lại tới đây?”

– “Ngày mai không phải các con thi học kỳ rồi sao? Hai ngày này mẹ sẽ đến chăm sóc cho các con, để các con có thể yên tâm thi cử.” Thẩm Lan vừa đổi giày vừa nói.

Cố Ninh từ trong thư phòng đi ra, nói:

– “Mẹ, tự bọn con có thể làm được mà, không cần phải phiền phức như vậy đâu.”

Thẩm Lan đem thức ăn vừa mua đi vào phòng bếp, quay mặt nói với người đang ôm một bên vai của mình:

– “Mẹ biết hai con có thể tự làm, nhưng mẹ vẫn muốn đến chăm sóc cho các con, để các con thoải mái một chút.” Dừng một lát, Thẩm Lan ngừng tay nói tiếp: “Được rồi, mẹ nấu cơm trước đã, buổi tối còn có thể ăn khuya.”

Động tác của Thẩm Lan rất nhanh, chưa đến nửa tiếng đã hoàn thành 3 mận 1 canh.

Cố Ninh và Trương Giai Giai ăn cơm xong, trở về phòng ôn bài, Cố Ninh trừ bỏ lên lớp rất nghiêm túc nghe giảng bài và làm bài tập trong học kỳ này, học kỳ sau cô không cần tốn nhiều thời gian như vậy nữa.

Bất quá bởi vì muốn thi tốt, cho nên tối nay cô đem tất cả các bài thì mẫu ra, lướt lại mấy chỗ sai ít ỏi nhìn tới nhìn lui cho thật kỹ một lần.

Cố Ninh làm bài tập trong lớp rất có trật tự, trọng điểm trong đó vừa xem là hiểu ngay, Trương Giai Giai thường xuyên trực tiếp lấy bài tập của Cố Ninh xem, sau này cô có thói quen khi tới lớp sẽ lấy bài tập ra làm, sau đó mới lấy bài tập của Cố Ninh ra đối chiếu lại, tìm chỗ quan trọng nhất, bổ sung những nơi mình còn thiếu sót.

Lúc chín giờ, Thẩm Lan bưng món ăn khuya đến gõ cửa phòng:

– “Hai con vẫn còn ôn bài sao? Sớm nghỉ ngơi một chút, nghỉ ngơi tốt thì ngày mai mới có thể thi tốt.”

Món ăn khuya là hải sản xào, một đồng hồ trộn giữa màu sắc trong suốt của hải sản, điểm xuyết với màu xanh của hành lá cắt khúc, nhìn vào lập tức thấy thèm ăn ngay.

Ăn vào một đĩa, toàn bộ dạ dày đều thấy ấm áp.

Thẩm Lan chờ hai người Cố Ninh ăn xong bữa khuya, thu dọn bát đĩa rồi đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau lại bưng tới hai ly sữa, thấy hai cô bé uống hết sữa, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, lúc này Thẩm Lan mới thu dọn, tắt đèn đóng cửa rồi đi ra ngoài.

Hai ngày thi học kỳ đều có Thẩm Lan chăm sóc, hai người Cố Ninh thật sự rất thoải mái, về nhà đã có bữa ăn nóng hầm hập chờ sẵn, sau bữa cơm còn có canh để uống, thức khuya còn có món ăn khuya bồi bổ.

Lúc thi xong môn cuối cùng, Cố Ninh nhẹ nhàng thở ra, chương trình học của học kỳ một năm nhất Trung học khá đơn giản, bài thi cũng không có gì khó khăn. Cô chỉ tốn một nửa thời gian thì đã giải xong toàn bộ bài thi, hơn nữa có thể mơ hồ đánh giá được thang điểm mà mình sẽ đạt được, ngược lại cô rất có lòng tin.

48. Chương 48

Edit: Cửu Trùng Cát

Một tuần sau, thành tích thi cuối kỳ cũng ra lò, không nằm ngoài dự kiến của Cố Ninh, thành tích của cô không chỉ đứng đầu toàn trường, mà tổng điểm của cô còn cao hơn hạng nhì 25 điểm.

Thành tích thi của Trương Giai Giai cũng không sai, nằm trong top 30.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, gần cuối năm, trên đường trở nên náo nhiệt hơn, nhà họ Trương đều tập trung ở đây không quay lại cố hương, cho nên năm nay hai nhà bọn họ cùng nhau ăn tết.

Hôm nay, Thẩm Lan mang theo Cố Ninh và Trương Giai Giai đi mua sắm chuẩn bị đồ tết. Ba người mang theo bao lớn bao nhỏ từ siêu thị đi ra, lúc đi gần đến nhà, vô tình đụng phải hai người nằm ngoài dự đoán.

Đó là Trần Diễm Hồng và Cố Mai, cũng chính là mẹ và em gái của Cố Xuân Sinh.

Trần Diễm Hồng đã đợi ở đây một lúc, đứng trong gió lạnh khiến cho lưng bà ta hơi còng xuống, nhìn thấy bóng dáng của ba mẹ con Thẩm Lan, bà ta vội vàng cười tiến lên tiếp đón,

– “Thẩm Lan, mẹ chờ con lâu rồi, con đã về.”

Thẩm Lan có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, bà giật mình tại chỗ, nhưng không nói gì.

Trần Diễm Hồng vội chop lấy con gà trong tay Cố Mai, đưa tới trước mặt Thẩm Lan:

– “Đây là con gà mái do chính tay mẹ nuôi, vừa vặn đem hầm canh uống bồi bổ, con cầm đi, không phải sắp hết năm rồi sao? Mẹ thấy con gần đây hình như gầy đi nhiều thì phải.”

Cánh gà đập phành phạch giữa không trung, Thẩm Lan lui về sau một bước. Nói thật, thái độ của người mẹ chồng cũ này trước sau tương phản quá lớn, làm cho bà cảm thấy hết sức kinh dị.

Cố Ninh nhìn lão thái bà cười đến nếp nhăn đầy mặt, trong lòng đại khái hiểu rõ nguyên nhân vì sao Trần Diễm Hồng lại đến đây, hẳn là vì hai tuần trước, công ty của Cố Xuân Sinh rốt cuộc không thể tiếp tục chống đỡ nổi đã phá sản, phải bồi thường một số tiền lớn, hiện tại Cố Xuân Sinh có thể nói là hai bàn tay trắng. Không có tiền bạc vật chất, hai vợ chồng Cố Xuân Sinh chỉ sợ đã náo loạn thành một đoàn.

Cho nên hai người này hôm nay mới tìm đến đây, xét đến cùng, nguyên nhân không thể thoát khỏi một chữ — TIỀN.

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt, mang theo một chút trêu tức hỏi:

– “Nói đi, các người đến đây làm gì?”

Cố Mai ngẩn ra, vội vàng cười một tiếng, giọng điệu ra chiều thân thiết nói:

– “Có làm gì đâu, đứa nhỏ này... nói chuyện sao lại mang theo ý châm biếm như vậy a, không phải đã sắp hết năm rồi sao, cho nên bà nội cháu và cô mới đến thăm một chút, dù sao đi chăng nữa, cũng là bà nội và cô ruột của cháu mà.”

Cố Mai cũng là sau này mới nghe kể về việc xảy ra lúc Cố Xuân Sinh và Thẩm Lan ly hôn, lúc đó lập tức biết được Cố Ninh không đơn giản, tiểu tiện nhân này có thể khó đối phó hơn là mẹ của nó. Cho nên khi Cố Mai nói chuyện cố ý nhỏ nhẹ với Cố Ninh.

Hôm nay bọn họ tới đây, quả thật là có tính toán trước, vốn dĩ bọn họ cho rằng sau khi Cố Xuân Sinh ruồng bỏ Thẩm Lan, về sau sẽ có thể phát triển huy hoàng, không ngờ lại xảy ra vài chuyện không như ý, cha của Dương Mộng Đình ngã ngựa, chẳng những không thể giúp bọn họ trở nên giàu sang, mà còn liên lụy đến công ty của Cố Xuân Sinh, công ty của Cố Xuân Sinh phát triển quá nhanh, căn cơ không ổn định, vì muốn nhận được đầu tư từ bên ngoài, ông ta đã ngầm hứa hẹn với đối tác rất nhiều chính sách ưu đãi, sau khi Dương Túc rơi đài, những ưu đãi kia tự nhiên là không thể thực hiện, vốn dĩ công ty đã có sẵn khúc mắc về lợi ích, cục diện đột biến, dẫn đến đối tác đầu tư rút lui không chịu hợp tác nữa.

Mấy công trình do công ty Cố Xuân Sinh khởi công đều bị ngừng lại, mỗi ngày đều phải mất tiền ở nơi đó, tổn thất này quả thật rất lớn, sau khi kéo dài được một tuần, nhóm thi công của đối tác đột nhiên rút lui, mang đi tất cả những tài sản vật chất có giá trị, còn treo băng rôn tố cáo công ty của Cố Xuân Sinh thiếu nợ lương của công nhân không trả, cứ như vậy, công trình triệt để trở thành đồng rác.

Mỗi ngày Cố Xuân Sinh đều bận rộn giải quyết đến sứt đầu mẻ trán, chẳng những phải đối phó với những chủ nợ đến náo loạn, bạn bè trước kia đối với ông ta rất tốt nay cũng quay lưng, Cố Xuân Sinh đem tất cả nhà, xe, tài sản mà ông ta sở hữu, cùng với cổ phần của công ty đều bán hết ra ngoài, thật vất vả mới bù được vào phần lỗ tài chính để giải quyết đồng nợ nần. Đồng thời cũng triệt để biến thành kẻ trắng tay.

Dương Mộng Đình là loại người có thể đồng cam nhưng không thể cộng khổ, bà ta ẩn nhẫn những vẫn sống trong nhung lụa suốt mười mấy năm qua, lúc này chất lượng sinh hoạt của cuộc sống đột nhiên hạ xuống nhanh chóng, tự nhiên có rất nhiều oán giận, mỗi ngày hai người đều tranh cãi ở nhà.

Người của nhà họ Cố, trước kia còn e ngại cha của Dương Mộng Đình, cho nên đối xử với bà luôn phải khép nép khiêm nhường, nhưng hiện tại điều kiện tiên quyết đã không còn nữa, tự nhiên không cần thiết phải nhún nhường như vậy.

Dương Mộng Đình không thể so sánh với Thẩm Lan, vốn dĩ trong lòng bà ta đã bốc hỏa, bà ta cảm thấy công ty của Cố Xuân Sinh phá sản, cùng với việc cha bà ta bị cất chức phục vụ điều tra, đều là bởi vì người nhà họ Cố không thu phục được vợ trước của Cố Xuân Sinh, cho nên bà ta không chịu nhượng bộ một chút

nào. Mỗi ngày nhà họ Cố đều trình diễn màn khẩu chiến nảy lửa, xé rách mặt nhau cái gì cũng có thể mắng ra.

Mỗi ngày Trần Diễm Hồng đều cảm thấy đau đầu ghê gớm, con trai của mình sao lại lấy một người đàn bà bư hãn như vậy, mỗi khi xảy ra đại chiến, trong lòng bà ta luôn âm thầm đặt Dương Mộng Đình chưa ngoa đánh đá và Thẩm Lan nhu nhược nhần nhịn lên bàn cân so sánh, quả thật quá đối lập mà, vì vậy bà ta thường xuyên cảm thấy hối hận.

Ngày hôm qua, đột nhiên bà ta nghe người cùng thôn nói rằng, hiện tại Thẩm Lan sống rất tốt, mới qua nửa năm gần gũi, đã mở được 10 cửa hàng, hơn nữa buôn bán của mỗi cửa hàng đều rất tốt.

Hôm đó Thẩm Lan có mặt trong ngày đại thọ của bà ta, náo loạn đến mức khó coi như vậy, thiếu chút nữa không thu thập được cục diện, người trong thôn đều nhìn ở trong mắt. Ai cũng cảm thấy người nhà họ Cố làm việc quá thiếu đạo đức, lúc trước nếu không phải nhờ cô con dâu đem tất cả tiền tích cóp đều lấy ra cho Cố Xuân Sinh đi làm ăn, thì làm sao Cố Xuân Sinh có thể phát lên nhanh chóng như vậy, làm ra chuyện như thế không phải vong ân phụ nghĩa sao?

Những lời này, là có người cố ý nói cho lão thái thái nhà họ Cố nghe được.

Trần Diễm Hồng nghe xong những lời này, đúng là thấy không thoải mái, trong lòng càng không biết có tư vị gì, bà ta trần trọc, trần trở không ngủ hết một đêm, ngày hôm sau bàn bạc với con gái út mình, hai người thương lượng, bắt hai con gà ở sân sau nhà mình, rồi đi đến chỗ Thẩm Lan xem xét.

Hai người bọn họ tính toán, nếu như Cố Xuân Sinh và Dương Mộng Đình ly hôn, rồi kết hôn lại với Thẩm Lan, thì hết thấy mọi chuyện không phải êm đẹp rồi sao? Những cửa hàng kia của Thẩm Lan đều biến thành tài sản sở hữu chung của hai vợ chồng.

Trong lòng Trần Diễm Hồng đánh bàn tính đến vang tiếng đùng đùng, bà ta cảm thấy Cố Xuân Sinh và Thẩm Lan đã có cảm tình vợ chồng mười mấy năm, lại có một con gái là Cố Ninh, sau khi ly hôn Thẩm Lan cũng không tái giá, trong lòng nhất định vẫn còn có con trai của bà ta.

Đàn bà nha, đều là như vậy, luôn mềm lòng, nói ngọt là được rồi, cùng lắm thì lần này bọn họ hạ thấp mình một chút thì tất cả sẽ ổn.

Sau khi suy nghĩ như vậy một lần, trong lòng Trần Diễm Hồng như tăng thêm sức mạnh, tiếp tục mở miệng nói:

– “Con dâu à, mẹ đã nửa năm không có nhìn thấy con. Hay là tết năm nay con về ăn tết cùng gia đình chúng ta đi, người nhiều thì thêm phần náo nhiệt, con và Cố Ninh chỉ có hai mẹ con ăn tết làm sao được, chuyện giữa hai vợ chồng con, là do con trai mẹ không tốt, làm ra chuyện sai quấy, hiện tại nó cũng biết bản thân sai lầm rồi, con xem, có thể cho nó thêm một cơ hội nữa hay không?”

Thẩm Lan vô cùng bất ngờ, không nghĩ tới người nhà họ Cố lại có thể da mặt dày đến loại trình độ này, bất quá hiện tại suy nghĩ cho kỹ, cũng có thể lý giải được vì sao thái độ của hai mẹ con trước mắt này lại khác với khi xưa như vậy.

Thẩm Lan cất giọng nhàn nhạt, mang theo ba phần xa cách:

– “Tôi cho rằng bà nhớ lầm rồi, tôi không còn là con dâu của bà nữa, nửa năm trước tôi đã ly hôn với con trai Cố Xuân Sinh của bà rồi.”

Nụ cười trên mặt Trần Diễm Hồng cứng ngắt, Cố Mai vội vàng chữa cháy:

– “Thẩm Lan, sao chị có thể nói như vậy, con gái của hai người đã lớn như vậy, tuy anh Xuân Sinh có sai, nhưng hiện tại anh ấy đã hối hận rồi, biết sai mà sửa là tốt nhất, người ta nói đánh kẻ chạy đi chứ không đánh người chạy lại, chị cần cho anh ấy một cơ hội nữa mới đúng, cuộc đời còn dài như vậy, nên có người bầu bạn để san sẻ với nhau, hai người ở cùng một chỗ ai cũng không thể chê trách gì được.”

Cố Ninh lạnh lùng nhìn Cố Mai, giọng nói của cô không có lấy một chút độ ấm nào:

– “Lúc Cố Xuân Sinh ly hôn, không hề xem mẹ tôi là vợ của ông ta, cũng không hề xem tôi là con gái, bạc bẽo tuyệt tình, hiện tại tay trắng, thì nhớ đến chúng tôi ư? Muốn chúng tôi đến thu dọn cục diện rồi rầm

của ông ta sao? Đi đến đâu cũng không có loại đạo lý này, chúng tôi cũng không phải xe rác, không có trách nhiệm phải thu dọn rác rưởi.”

Hai người Trần Diễm Hồng bị Cố Ninh trách móc một trận như vậy, những lời muốn nói đều mắc nghẹn nơi cổ họng.

Mặt Cố Mai lúc đỏ lúc trắng nhưng vẫn cắn chặt không tha:

– “Dù sao ông ấy cũng là ba của con, Cố Ninh, sao con có thể nói thế?”

– “Hiện tại không còn như vậy nữa.”

Thẩm Lan nhìn mẹ con Trần Diễm Hồng, lạnh lùng đáp trả:

– “Trước khi hai người các người nói ra những lời này, có từng nghĩ khi rơi vào trong lỗ tai sẽ bị người chê cười hay không? Tôi và Cố Xuân Sinh ly hôn hoàn toàn chính là giải thoát, về sau hai mẹ con tôi không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh ta, các người về đi.” Nói xong lời này, Thẩm Lan cũng lười nhìn biểu tình trên mặt của hai người bọn họ, bà nói với Cố Ninh: “Bên ngoài trời lạnh như thế, chúng ta về nhà thôi.”

Cố Mai thấy ba mẹ con Thẩm Lan muốn bỏ đi, tiến lên một bước chắn trước mặt của Thẩm Lan, bắt gặp Thẩm Lan quyết tâm tuyệt tình như vậy, không chút nào dao động, cho nên có chút nóng nảy nói:

– “Lúc ly hôn, cô đã lấy đi nhiều tài sản như vậy, hiện tại anh trai tôi đã lụn bại, chẳng lẽ cô không giúp anh ấy được chút nào sao?”

Thẩm Lan cười ra tiếng, bà mỉa mai:

– “Thì ra các người tới đây chỉ vì tiền a.” Dừng một chút, bà cất cao giọng nói tiếp: “Lúc ly hôn, những gì thuộc về tôi đương nhiên tôi phải lấy, anh trai cô đi ngoại tình, cho dù có náo đến tòa án cũng sẽ bị phán như vậy, hơn nữa anh ta còn phạm tội trùng hôn, nếu như thật sự kéo nhau đến tòa án, chỉ sợ bây giờ còn phải ngồi trong tù bóc lịch đấy.”

– “Con đàn bà này... thật ác độc! Ngay cả chồng mình cũng đem ra tính kế.” Mắt thấy tính toán của mình hoàn toàn tan biến, Trần Diễm Hồng oán độc nhìn Thẩm Lan quát.

Thẩm Lan thật sự là cảm thấy buồn cười, 2 đứa nhỏ đều ở chỗ này, cho nên bà không muốn tiếp tục đứng đây tranh luận với hai kẻ vô liêm sỉ này, hơn nữa bà cũng hiểu rõ, tranh luận với hạng người như vậy cũng chỉ vô dụng.

– “Các người cứ tùy tiện đi, muốn nghĩ thế nào cũng được, Cố Ninh, Giai Giai, chúng ta về nhà thôi.”

Lần này hai mẹ con Trần Diễm Hồng ngược lại không đuổi theo, sau khi trở về nhà, Thẩm Lan nhẹ nhàng thở ra.

Trương Giai Giai thấp giọng nói với Cố Ninh:

– “Hai người vừa nãy, chính là thân thích của cha bạn đó hả, so với tưởng tượng của mình thì còn ác liệt hơn, có hạng người không biết xấu hổ như vậy sao?”

Trước kia, Cố Ninh đã từng kể đại khái nguyên nhân ly hôn của cha mẹ mình cho cô biết, hôm nay tận mắt gặp được người nhà họ Cố, Trương Giai Giai mới biết được so với những gì mà Cố Ninh đã kể, quả thực là gặp được sự thật. Cố Ninh thật là quá hiền lành, nói giảm đi rất nhiều so với thực tế!

Ngược lại tâm tình của Thẩm Lan không vì việc này mà bị ảnh hưởng, hôm nay Cố Xuân Sinh có phá sản hay không, có phải chịu báo ứng hay không đều không can hệ gì đến bà. Từ lúc hai người đặt bút ký vào tờ đơn ly hôn kia, tất cả đã chấm dứt.

Sau lần đó, hai mẹ con Trần Diễm Hồng rốt cuộc cũng không xuất hiện nữa, Thẩm Lan cảm thấy may mắn, cứ như vậy, rốt cuộc cũng có thể tránh khỏi rất nhiều chuyện phiền phức.

Thẩm Lan không biết, chuyện lần đó hai mẹ con Trần Diễm Hồng đến tìm bà, sau này không biết sao lại bị Dương Mộng Đình biết được, tuy rằng Dương Mộng Đình không biết nội dung của cuộc nói chuyện, nhưng bà ta cảm thấy mẹ con Trần Diễm Hồng cúi thấp đầu trước Thẩm Lan làm cho bà ta bị mất mặt mũi, cho

nên nổi giận đùng đùng náo loạn một trận, kết quả là một cuộc đại chiến lại bùng nổ. Hai bên đều ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông của đối phương.

Cuối cùng còn đánh nhau một trận, Dương Mộng Đình tự nhiên là đánh không lại người phụ nữ nông thôn Trần Diễm Hồng, huống chi, Trần Diễm Hồng còn có một đứa con gái đứng ra giúp đỡ, tình hình chiến sự hoàn toàn nghiêng về một phía.

Sau khi nhận được đòn ra tay sát thủ, Dương Mộng Đình khóc lóc chạy đi mách với Cố Xuân Sinh, Cố Xuân Sinh thì đang bận rộn đến mức sứt đầu mẻ trán, chỗ nào có dư thừa hơi sức đi quản mấy chuyện bát nháo này, ngược lại ông ta còn chỉ trích Dương Mộng Đình không hiểu chuyện, sau khi hai người tan rã trong không vui, Dương Mộng Đình lập tức mang theo con trai trở về nhà mẹ đẻ.

Hai người bắt đầu chiến tranh lạnh.

Chẳng qua, Trần Diễm Hồng cũng không thể xem như thắng cuộc, chung quy nháo một trận lớn như vậy, trong thôn có không ít người đến xem náo nhiệt, sau lưng còn nhận thêm không ít lời bàn tán chỉ trích, trước kia lúc Cố Xuân Sinh mở công ty ngày càng ăn nên làm ra, Trần Diễm Hồng luôn luôn mặt cao hơn đầu, nhìn ai cũng thấy không có tiền đồ bằng con trai bà ta, lúc nói chuyện thường huênh hoang tự đắc, bởi vậy đắc tội với không ít người. Hiện tại biến thành như vậy, Trần Diễm Hồng sợ bị người ta chê cười, mỗi ngày đều trốn trong nhà không dám ra ngoài. Trong lòng bà ta vô cùng khó chịu.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, tết năm nay nhà họ Cố trôi qua vô cùng ảm đạm.

Bên nhà họ Cố gà bay chó sủa loạn thành một đoàn, bên Thẩm Lan lại là một mảnh an bình im lặng.

Nửa đêm, khi kim giờ và kim phút hợp lại thành một đường thẳng. Một giây sau, bầu trời tỏa ra muôn ngàn ánh sáng đủ màu sắc.

Cố Ninh nhìn pháo hoa nở rộ.

– “Chúc mừng năm mới.”

Mùng bốn, Cố Ninh và Trương Giai Giai cùng đi đến nhà chủ nhiệm lớp chúc tết, đồng hành với hai người họ còn có thêm vài học sinh cùng lớp khác.

Nghe thấy Cố Ninh nói muốn nhảy lớp, kỳ thật Tiêu Cúc một điểm cũng không thấy ngoài ý muốn, cô đã mơ hồ có loại dự cảm này, thành tích thi của Cố Ninh đứng nhất toàn trường, so với hạng nhì còn cao hơn 25 điểm, mà chênh lệch giữa hạng nhì với top 10 còn xa hơn.

Chung quy vẫn chỉ mới qua một học kỳ đầu tiên, nhân tài trong đám học sinh tạm thời vẫn chưa nhìn ra được chênh lệch rõ ràng lắm, nhưng thành tích của Cố Ninh hoàn hảo như vậy, rõ ràng đã bỏ xa chúng bạn đồng lứa.

49. Chương 49

Edit: Cửu Trùng Cát

Chủ nhiệm lớp mới của Cố Ninh là một giáo viên nam chưa đến 30 tuổi, thái độ hết sức hiền hòa, thân thiện, trước tiên giúp Cố Ninh sắp xếp vị trí ổn thỏa.

– “Cố Ninh, thị lực của em thế nào? Hiện tại chỗ ngồi của cả lớp trên cơ bản đã ổn định, nhất thời thầy cũng không có cách để thay đổi, nếu em gặp phải khó khăn gì, nhất định phải nói cho thầy biết.”

Cố Ninh nhận sách giáo khoa từ trong tay của thầy giáo, nói:

– “Em ngồi ở phía dưới vẫn có thể nhìn thấy, cảm ơn thầy.”

Nói xong, cô lập tức đi về cuối lớp, vừa vặn ở đó còn trống một vị trí, cùng bàn với cô là một nam sinh đeo cặp kính khá dày.

Cố Ninh sửa sang lại chỗ ngồi, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn lên tiếng chào hỏi với người bạn mới ngồi cùng bàn đang cúi đầu:

– “Chào bạn.”

– “Chào bạn.” Nam sinh nọ cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trả lời Cố Ninh một tiếng rồi lại rũ đầu xuống.

Thái độ hết sức lãnh đạm, Cố Ninh giống như chạm vào một cây đinh không cứng cũng chẳng mềm. Sau khi thi học kỳ một, thành tích học tập của Cố Ninh không chỉ khiến cho học sinh học cùng năm khiếp sợ, mà còn được các học sinh ở năm 2 và năm 3 nghe danh, người trong lớp học đối với vị học sinh mới vừa nhảy lớp đến vô cùng tò mò, háo hức.

Bộ dáng của Cố Ninh hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của bọn họ là một con một sách với cặp kính dày cộm, tóc tai cô gọn gàng chỉnh tề, lộ ra vầng trán trơn bóng, một gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, đồng phục mặc trên người rộng rãi thoải mái, cứ như vậy, ngược lại nhìn rất trẻ so với tuổi. Nhưng trên người cô luôn toát ra một thần thái nhàn tản, lãnh đạm không giống như những đứa trẻ cùng lứa.

Cường độ học tập ở năm 2 trung học hoàn toàn không thể so sánh được với năm nhất, bởi vì đã kết thúc học kỳ I, đề thi cuối kỳ lại là đề thi ở Đại học, là do hội đồng thi tham khảo rồi cho ra quyết định như vậy. Tuy rằng không ảnh hưởng đến việc thi lên đại học, nhưng vẫn gây ra một sự đốc thúc không hề nhỏ cho toàn bộ học sinh của Trung học Thanh Phong.

Sau khi hết giờ học, bạn bè xung quanh tiến đến bắt chuyện với Cố Ninh, ngược lại Cố Ninh có gì đáp nấy, trên mặt luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Chương trình học ở Trung học, kiếp trước Cố Ninh đã học qua, cho dù đã hết học kỳ I nhưng cô vẫn không cảm thấy có khó khăn quá lớn, cho nên học xong một buổi sáng, cô vẫn thấy nhẹ nhàng.

Trong tất cả các môn, Toán và Anh văn là hai môn Cố Ninh học tốt nhất, số điểm gần như tối đa, chung quy ở kiếp trước tiếng Anh của cô đã đạt cấp 8, sau này khi đi làm cô lại có cơ hội tiếp xúc với các loại khách hàng và bạn bè nước ngoài, không những có thể trau dồi kiến thức, mà còn có thể tập luyện cách phát âm vô cùng chuẩn và lưu loát. Mà khoa học tự nhiên là loại mà Cố Ninh rất am hiểu, môn học cô chọn ở đại học chính là toán, cho nên kiến thức toán ở Trung học đối với cô mà nói, không có khó khăn gì lớn.

Người trong lớp đều kinh ngạc khi Cố Ninh có thể phát âm lưu loát tiếng Anh, giáo viên Anh văn còn hỏi có phải cô từng sống ở nước ngoài hay không, mặc kệ thế nào, Cố Ninh cũng dần dần hòa nhập được với tập thể mới, có thể chung đụng được với cả lớp không sai, trừ bỏ người ít nói ngồi cùng bàn với cô.

Thái độ của người bạn cùng bàn này quá mức lãnh đạm, Cố Ninh từng hoài nghi có phải bản thân có chỗ nào đắc tội với đối phương hay không? Nhưng nhìn thấy thái độ của người nọ đối với ai cũng như vậy, bình thường luôn độc lai độc vãng, Cố Ninh cũng yên lòng, mặc kệ hắt đi.

Rất nhanh, đã qua hơn nửa tháng học bù, đầu mùa xuân qua đi, thời tiết dần dần ấm lại, hàng liễu bên bờ hồ trong sân trường cũng đâm chồi nảy lộc.

Sau khi chấm dứt giai đoạn đầu học bù phải trải qua một cuộc thi khảo sát kiến thức, Cố Ninh tự nhiên cũng muốn tham gia, sau khi thi xong thì được nghỉ hai ngày, rồi sẽ vào học chính thức.

Lúc thi xong môn cuối cùng, Cố Ninh chạy ra khỏi khu vực thi cử, nhìn thấy Trương Giai Giai đứng chờ ở một bên, công bằng mà nói, ở trung học luôn thường xuyên tổ chức thi cử như ăn cơm bữa, bài thi phát xuống giống như bông tuyết tung bay đầy trời, cho nên đối với lần thi thử này, Cố Ninh không có cảm giác gì đặc biệt.

Trương Giai Giai kéo tay Cố Ninh hỏi:

– “Ninh Ninh, bạn cảm thấy bản thân thi được không?”

– “Coi như tạm tạm đi, hẳn là vấn đề không lớn lắm.” Mặc kệ là Cố Ninh nói gì, trong lời nói đều chứa lại 3 phần thư thả, có lẽ là thói quen ở kiếp trước đã như vậy, kiếp này không thay đổi được.

– “Bạn lại khiêm tốn rồi, nếu bạn đã nói vấn đề không lớn, thì chính là kết quả rất tốt. Ninh Ninh, bạn thật sự là siêu cấp lợi hại, nếu so sánh với bạn, mình thấy bản thân không ổn tý nào. Nếu mình cũng nhảy lớp,

nhất định không theo kịp tiết tấu của lớp mới đâu.”

Cố Ninh đứng lại:

– “Thành tích học tập của bạn cũng không kém mà, hơn nữa bạn không cần thiết phải nhảy lớp, cứ từ từ tiến từng bước cũng tốt.”

Thành tích của Trương Giai Giai cũng không sai, từng bước dần dần tăng lên, luôn nằm trong top 30, nếu so với thành tích lúc vừa nhập học của cô thì đã có tiến bộ rất lớn.

Có thể là do chịu ảnh hưởng của Cố Ninh, Trương Giai Giai rất cố gắng học hành, mỗi ngày 6 giờ đã rời giường, làm một bộ bài thi mẫu rồi mới đến trường.

Trước kia Trương Giai Giai ở dưới quê cũng đã đi học một khoảng thời gian, cơ sở vật chất và chất lượng giáo dục ở đó vô cùng lạc hậu. Cho nên căn cơ tiếng Anh của Trương Giai Giai rất kém, vì để tăng trình độ tiếng Anh của mình, buổi tối Trương Giai Giai thường xuyên mang theo tai nghe, vừa nghe tiếng Anh vừa rơi vào giấc ngủ, sau đó mỗi ngày đọc thêm 5 trang của từ điển Oxford.

Kiếp trước, Cố Ninh buộc bản thân mỗi ngày phải đọc nửa trang từ điển tiếng Anh, có những kiến thức tích lũy từ kiếp trước, hiện tại cô học hành rất nhẹ nhàng, không cần tốn nhiều tâm tư vào việc học nữa. Cố Ninh rảnh rỗi thường xuyên ở bên cạnh chỉ điểm một hai cho Trương Giai Giai, có được phương pháp học tập chính xác, lại chịu bỏ công sức, thành tích của Trương Giai Giai tự nhiên tăng nhanh.

Người ta luôn nói “cần cù bù thông minh”, những lời này quả thật không sai.

Trương Giai Giai nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Cũng đúng, mặc dù mình không thể học cùng lớp với bạn, lúc bạn lên đại học mình vẫn còn học cấp 3, nghĩ tới mình cảm thấy tiếc tiếc sao đó.”

Cố Ninh cười cười:

– “Mình chỉ học trên bạn một lớp, chờ đến lúc vào đại học bạn lại làm học muội của mình, chúng ta vẫn có thể học chung trường mà.”

Hai người vừa nói vừa cười trở về, mang theo thứ gì đó đi tìm Thẩm Lan.

6

Ba ngày sau, trường học chính thức báo danh, học bạ của Cố Ninh cũng được chuyển sang lớp mới, sau khi bảng thành tích của kỳ thi thử được dán lên, khiến ọi người lại lần nữa phải ồ lên kinh ngạc.

Thành tích thi của Cố Ninh ngang với trình độ của một học sinh năm 3. Trong vòng một tháng ngắn ngủi, học sinh nhảy lớp như cô có thể thi được thành tích như vậy, quả thật làm người ta phải chắc lưỡi thán phục.

Những ngày bình thản dần dần trôi qua, mỗi ngày đều di chuyển một đường từ nhà đến trường rồi từ trường về nhà, đảo mắt một cái đã qua hơn nửa học kỳ.

Một ngày trước khi hội đồng thi ra quyết định chính thức, năm 2 và năm nhất được cho nghỉ 3 ngày, bởi vì là đề thi chung, tất cả các học sinh đều phải tập hợp về chung một chỗ, sau đó ngẫu nhiên phân ra thi ở các hội đồng thi khác.

Trung học Thanh Phong cũng là một trong các hội đồng thi của thành phố Z, buổi chiều sau khi học xong, giáo viên chủ nhiệm giữ toàn bộ ban can sự lớp lại dọn dẹp vệ sinh phòng học, sau đó dán số báo danh ở trước cửa ra vào, bố trí thật tốt cho phòng thi.

Cố Ninh xem như tương đối may mắn, hội thi của cô vẫn là trường Trung học Thanh Phong, tránh khỏi tình trạng bốn ba, chen chúc tắc nghẽn giao thông vào lúc thi cử, ít đi rất nhiều phiền toái.

Sáng hôm dự thi, Cố Ninh đã ra khỏi giường từ sớm, môn thi đầu tiên bắt đầu vào lúc 8 giờ, tất cả các học sinh phải có mặt tại hội đồng thi trước nửa tiếng, lúc Cố Ninh bước vào phòng thi, cảm giác được một tâm mất mẫn liệt dán vào người mình, cô quay đầu nhìn lại. Thấy được người nằm ngoài dự kiến của cô – Cố Huyền.

Cố Ninh ngẩn ra, sắc mặt không đổi đi tới chỗ ngồi của mình, thẳng tắp ngồi xuống. Đơn giản vì chỗ ngồi của hai người được ngăn cách bằng mấy vị trí, không có tính cầu huyết là bàn trước bàn sau. Nhưng mặc dù là như vậy, Cố Ninh vẫn cảm thấy bản thân cô và Cố Huyền quá có duyên, toàn hội đồng thi cộng lại cũng có mấy trăm học sinh, như vậy mà hai người vẫn có thể được phân thi chung trong một phòng.

Không thể không nói, là nghiệt duyên a, có đôi khi ông trời vẫn tương đối thích đùa cợt con người ta.

Cố Huyền như đã thay đổi thành một người khác, tóc uốn lộn lộn, còn nhuộm thành màu vàng, cằm nhọn nhọn chứa vài phần quyến rũ, so với bạn bè cùng trang lứa hoàn toàn bất đồng, rất nhiều tầm mắt đều tập trung trên người của Cố Huyền.

Cũng đúng, trước sau của một người tương phản quá lớn.

Cuộc thi này kiếp trước Cố Ninh đã từng trải qua, nhưng đã sớm quên hết, cho dù là không nhớ rõ, nhưng cô làm bài thi cũng rất quen tay. Dù sao bộ bài thi này cũng dành cho toàn bộ học sinh Trung học, không có khả năng đưa ra đề mục quá khó, so với mấy bộ bài thi mẫu của trường học thì dễ hiểu hơn rất nhiều.

Cố Ninh làm xong bài thi, cẩn thận kiểm tra lại một lần, ngẩng đầu nhìn thời gian, còn nửa tiếng nữa mới hết giờ.

Quá một lúc, trong phòng thi bắt đầu có tốp năm tốp ba học sinh nộp bài thi trước, Cố Ninh cũng đứng lên, trước tiên nộp bài, sau đó mới ra khỏi phòng thi. Có không ít học sinh nộp bài thi trước khi hết giờ, ngoài sân thể dục đã đứng không ít người.

Trương Giai Giai ngồi dưới tàng cây chỗ bồn hoa, vừa đọc sách vừa chờ Cố Ninh, Cố Ninh lập tức đi về phía cô.

Nắng tháng 6 khá gay gắt, ve kêu không biết mệt mỏi, dưới bóng cây gió nhẹ lướt qua, giảm đi không ít khí nóng oi bức, Cố Ninh vỗ một cái lên bả vai của Trương Giai Giai.

Hai người mỗi người cầm trong tay một ly nước đá, chậm rì rì đi về nhà.

Sau khi Thẩm Lan từ lần du lịch trước trở về, tâm cảnh xảy ra thay đổi rất lớn, kiến thức hơn, ánh mắt tự nhiên cũng trở nên biết nhìn xa trông rộng, bà bắt đầu hiểu được vấn đề ý thức về nhãn hiệu mà lần trước Cố Ninh đã từng đề cập qua. Sau khi suy nghĩ kỹ càng cân nhắc trước sau, bà bắt đầu dồn sức tìm hiểu vấn đề này, thứ gì không hiểu thì hỏi, bắt đầu học từ con số 0, buổi tối mỗi ngày bà đều tham gia vào lớp đào tạo quản lý.

Nghĩ được cái gì bà cũng sẽ thương lượng với Cố Ninh, cả người tràn đầy mười phần nhiệt tình.

Ngay cả Cố Ninh cũng thấy thập phần ngoài ý muốn, sao mẹ mình đột nhiên lại thay đổi biến thành nữ cường nhân vậy kia? Giống như là ngựa hoang thoát cương, một đi không trở lại. Cô không khỏi ở trong lòng yên lặng ngầm đánh giá, chẳng lẽ là lúc mẹ cô đi du lịch gặp phải kỳ ngộ gì chăng? Hay là được khai sáng?

Được rồi, tóm lại loại thay đổi này cũng rất tốt, rất khả quan, Cố Ninh lựa lúc thích hợp cũng sẽ lên tiếng cổ vũ khuyến khích mẹ mình.

Ngắn ngủi nửa năm, Thẩm Lan đã mở được 15 cửa hàng đại lí ở thành phố Z, cửa hàng từng bước một khuếch trương, ở mỗi khu đều có cửa hàng của Thẩm Lan.

Năm nay mở thêm 5 đại lí, tại thành phố C kế bên Thẩm Lan cho khai trương 3 cửa hàng đại lí, tháng thứ hai tại thành phố H ở gần đó cũng mở thêm 2 tiệm nữa. Cửa hàng giá rẻ như vậy, lưu lượng khách rất lớn, nếu như tìm được vị trí tốt, kim ngạch tiêu thụ của mỗi ngày đều kiếm được hơn một vạn, hai tháng sau thì có thể hoàn vốn, tài chính tăng rất nhanh.

Mở nhiều cửa hàng hơn, lượng tiêu thụ sản phẩm cũng tăng lên. Thẩm Lan tiếp thu đề nghị của Cố Ninh, hiện tại đều trực tiếp đặt hàng ở công xưởng, cứ như vậy, chẳng những có thể giảm thấp giá tiền, cũng bảo đảm được chất lượng sản phẩm. Cửa hàng bán ra thứ gì đó, nhãn hiệu cũng bắt đầu được thống nhất hóa.

Đương nhiên, sự phát triển này không hẳn là một đường thuận lợi, hình thức cửa hàng đồng giá của Thẩm Lan phát triển vô cùng tốt, những thương nhân khác đều nhìn thấy, dần dần cũng hấp dẫn rất nhiều thương

gia bất chúc theo, giống như dự đoán ban đầu của Cố Ninh vậy.

Tuy rằng những cửa hàng kia chỉ mở theo trào lưu, tồn tại ngắn hạn chứ không thể lâu dài, nhưng sẽ khiến cho nguồn khách hàng bị chia ra. Đây đúng là chuyện rất phiền phức.

Cửa hàng cũng dần dần thay đổi căn cứ theo chuyển biến của thị trường, không phải từ đầu đã niêm yết bán giá rẻ mà là thông qua sự biến đổi của thị trường, các hạng mục mà Thẩm Lan đưa ra thực hiện chủ yếu tập trung vào các loại mặt hàng đồ dùng, đồ trang điểm, văn phòng phẩm, tinh phẩm, đồ trang sức cho nữ sinh. Cửa hàng còn phát hành thẻ hội viên, một lần mua trên 38 ngàn, sẽ được tặng một thẻ hội viên, dùng được ở tất cả các cửa hàng cùng hệ thống phân phối, dựa vào thẻ hội viên có thể nhận được chiết khấu %.

Cứ như vậy, ngược lại giữ được một lượng khách quen, cũng cố định được khoản tiêu thụ nhất định.

Qua 3 tháng hoạt động thử nghiệm, Thẩm Lan lại cùng thương lượng với Cố Ninh, dần dần khoanh vùng đối tượng phục vụ khách hàng là giới nữ từ 11 đến 28 tuổi. Hoàn thành một loại hình hay đổi triệt để.

Nửa năm sau, kim ngạch tiêu thụ của cửa hàng cơ bản đã đi vào ổn định, tính toán hết một năm nay, tiền kiếm được từ tất cả các cửa hàng đại lý ngoài thu lại vốn còn sinh lời hơn gấp mấy chục lần. Sau khi Thẩm Lan tính toán kỹ càng, đưa ra một quyết định to gan, trên một tờ báo uy tín có số lượng tiêu thụ rất cao của thành phố Z, đưa lên bản tin quảng cáo cho loạt cửa hàng đồng giá của bà. Chính thức khởi động mắt xích buôn bán, gia nhập vào hàng ngũ liên minh nghiệp vụ.

Việc làm ăn của Thẩm Lan phong sinh thủy khởi, cũng có được một chút tiền dành dụm, hè năm trước bởi vì tài chính không đủ cho nên ý định xây dựng hội sở tư nhân bị gác lại, bây giờ một lần nữa lại được nêu lên.

Cố Ninh đi khảo sát xung quanh, làm rất nhiều công tác chuẩn bị, tuy rằng cô không biết vẽ bản vẽ thi công công trình, nhưng bởi vì đã sống qua một kiếp, tốt xấu gì cũng nhìn thấy tương đối nhiều, tư tưởng cũng tương đối tiến bộ hơn so với trình độ xây dựng ở hiện tại.

Dựa theo suy nghĩ của cô, tuy rằng không thể trở thành trào lưu, nhưng vẫn được xem như tương đối nhìn xa trông rộng...

Cố Ninh rất coi trọng công trình thi công này, luân phiên hẹn gặp 3 công ty xây dựng khác nhau, cũng trao đổi với rất nhiều kiến trúc sư khác nhau, tuy rằng cô không chính tay làm, nhưng ít nhất sẽ đưa ra yêu cầu, có thể biểu đạt tất cả những gì mà cô muốn.

Sau khi loay hoay một tháng, rốt cuộc Cố Ninh cũng cho ra đời một phương án thiết kế xây dựng, tất cả các yêu cầu của Cố Ninh gần như đã được đưa vào thực hiện, đối phương cho ra bảng báo giá không hề thấp.

Cho nên, lại một lần nữa vượt dự toán...

Tự nhiên Cố Ninh không chịu cắt giảm bớt đi một phần nào. Mà ở chỗ Thẩm Lan, nếu như đem tất cả vốn liếng tiền bạc đều đặt vào việc xây dựng hội sở tư nhân này, thì vốn tài chính của hệ thống cửa hàng sẽ đứt đoạn, làm như vậy rất nguy hiểm. Hơn nữa nói thật lòng, tuy rằng Thẩm Lan vẫn ủng hộ duy trì cho Cố Ninh, nhưng quả thực đối với hội sở Lâm Hồ này bà vẫn ôm thái độ hoài nghi. Bà cảm thấy có cần thiết dùng một tắc đất tắc vàng như vậy đi xây dựng hội sở gì đó hay không? Đến lúc đó không hoàn vốn được thì thế nào?

Cho nên, việc xây dựng hội sở lại lâm vào khốn cảnh.

Sau khi Cố Ninh suy tư xong, cô nói với mẹ mình:

– “Như vậy không được, không thể kéo dài không chịu khởi công, như vậy đi, con đi tìm người khác hùn vốn, áp lực về tài chính có thể giảm một chút.”

Thẩm Lan có chút ngoài ý muốn, không rõ Cố Ninh vì sao lại kiên trì như vậy. Bà suy đi nghĩ lại một chút rồi hỏi:

– “Con đi đâu tìm người hợp tác?”

Dự án tốn kém như vậy, chỉ sợ rất ít người chịu để mắt tới.

Cố Ninh cười cười:

– “Sẽ có biện pháp thôi.”

Tuy nói là nói như vậy, nhưng kỳ thật trong lòng Cố Ninh lại có chút hoang mang, đi đâu kiếm nguồn đầu tư đây? Quả thật là một chuyện rất khó giải quyết. Nhưng mà cô không muốn dễ dàng buông tha như vậy, dù gì cô vẫn muốn thử làm một lần.

Nếu quả thực không được, cô cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối.

Hôm này Cố Ninh từ công trường về, cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa, đột nhiên cửa nhà lại được mở ra từ bên trong. Trương Giai Giai mặt mày mang theo tươi cười nhìn Cố Ninh, nói:

– “Ninh Ninh, bạn đoán xem là ai tới.”

Mặc dù trong lòng Cố Ninh đã có dự cảm, nhưng khi bước vào nhà, lúc nhìn thấy người ngồi trên sofa trong phòng khách vẫn giật mình một cái.

Người nọ là Triệu Dân, rõ ràng chính là Triệu Dân đã biến mất gần nửa năm.

Triệu Dân đứng lên, hướng tới chỗ Cố Ninh phất phất tay, cong lên khoe môi:

– “Đã lâu không gặp.”

Hơn 10 tháng không gặp, Cố Ninh cảm thấy người trước mắt giống như đã thay đổi thành một người khác, trên lỗ tai xỏ một loạt khuyên tai, toàn bộ khí chất cũng thay đổi, thế nhưng làm cho cô cảm thấy có vài phần xa lạ.

50. Chương 50

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh sợ run, nói:

– “Đã lâu không gặp.”

Triệu Dân cười cười, đánh giá người trước mắt:

– “Bạn quả nhiên không giống như những người khác, nghe nói học kỳ sau bạn sẽ nhảy lớp lên năm 3, chúc mừng bạn, Cố Ninh.”

Trong đầu Cố Ninh nổi lên rất nhiều nghi vấn, nhưng cô suy nghĩ đi tính lại, một chữ cũng không hỏi ra. Cô chưa bao giờ chủ động đi hỏi về việc riêng tư của người khác, nếu như Triệu Dân muốn nói, hẳn tự nhiên sẽ chủ động nói ra.

– “Các bạn còn giúp mình thu dọn sách vở mang về đây, chẳng qua những sách vở này về sau mình cũng không cần dùng tới, ngược lại đã lãng phí tâm tư của các bạn rồi, ném hết đi.” Dừng một chút, Triệu Dân không chút để ý nói tiếp: “Lần này mình tới đây, chỉ là thuận đường muốn tới thăm các bạn một chút, hiện tại đã trễ rồi, vậy mình đi trước, có thời gian chúng ta sẽ gặp lại.”

– “Triệu Dân!” Trương Giai Giai thấy Triệu Dân muốn đi khỏi, đột nhiên cất tiếng gọi, sắc mặt cô có chút kích động, đem hết dũng khí ra hỏi: “Hiện tại bạn đang làm gì vậy?”

– “Được chẳng hay chớ thôi, mình cũng không biết bản thân muốn làm gì nữa.” Triệu Dân cất tiếng lười nhác đáp.

Lần này trở về, Triệu Dân giống như đã thay đổi hoàn toàn, chân mày mơ hồ có lệ khí. Cố Ninh không biết khoảng thời gian qua hẳn đã xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến ột người thay đổi hoàn toàn như vậy. Bóng

dáng trước kia bây giờ không còn lưu lại một điểm nào nữa, nhớ tới người trước kia mỗi ngày đều da mặt dày đến ăn cơm ké, cười đến vô tâm vô phể, đột nhiên trong lòng Cố Ninh có chút không thoải mái.

Chung quy nhân phi thảo mộc.

Giọng Cố Ninh nhàn nhạt nói:

– “Tự chăm sóc mình cho tốt.”

Thân hình Triệu Dân cứng ngắc, trên mặt cũng có chút cảm xúc, cười nói:

– “Hai người các bạn cũng vậy, cá tính của các bạn đều mạnh mẽ, bất cứ việc gì cũng không cần hợp lại với nhau, bằng không về sau không ai thêm lấy.”

Trương Giai Giai càng cảm thấy trong lòng thập phần khó chịu, Triệu Dân cho cô một loại cảm giác, giống như lần này hấn ra đi sẽ không bao giờ còn gặp lại nhau nữa. Trước kia mỗi ngày hai người đều đấu vô mồm, nay rốt cuộc không thể nào quay lại những ngày tháng ấy nữa.

Triệu Dân nghĩ đi nghĩ lại, mở ba lô trên lưng móc ra một tấm thẻ, cười nói với Cố Ninh:

– “Vừa rồi mình có nghe Trương Giai Giai nói, bạn muốn xây dựng một cái hội sở tư nhân, tuy rằng trong nước mô hình hội sở tư nhân tương đối ít, nhưng vẫn có thể phát triển, nghe nói bạn đang thiếu vốn, cầm đi.”

Cố Ninh sửng sốt:

– “Bạn có ý gì?”

Triệu Dân cười cười:

– “Là mình vừa mất bạn a, tính tình bạn liều mạng như vậy về sau ắt hẳn tiền đồ vô lượng, đương nhiên là mình muốn thừa dịp bạn còn chưa làm giàu mà bỏ vốn đầu tư rồi, số tiền này không phải cho không bạn đâu mà sợ.”

– “Bạn muốn nhập cổ phần?”

– “Bạn muốn hiểu như vậy cũng được.” Dừng một chút, Triệu Dân nói thêm: “Mặt mã là sinh nhật của mình, bạn có lấy hay không là tùy ở bạn.”

Nói xong, hấn nhét tấm thẻ vào tay Cố Ninh, cũng mặc kệ phản ứng của đối phương, lập tức đi ra ngoài.

Năm trước vào lúc sinh nhật của Triệu Dân, hấn buộc Cố Ninh và Trương Giai Giai làm một bàn đồ ăn, cuối cùng những món ăn kia phải cất vào tủ lạnh, căn cứ theo nguyên tắc không được lãng phí, ba người bọn họ mất hết ba ngày mới có thể giải quyết hết số thức ăn đó, cũng phải đồng lòng hợp sức mới ăn xong. Thế cho nên, cái ngày đó đều được ba người khắc sâu ấn tượng.

Cố Ninh nhìn tấm thẻ ATM trong tay, quay đầu đuổi theo người mới vừa đi ra ngoài. Triệu Dân nghe thấy có tiếng động ở phía sau cho nên dừng bước.

– “Bạn có ý gì? Đem bản thân bạn trở thành Thiện Tài đồng tử sao?” Cố Ninh có chút gấp gáp hỏi.

Triệu Dân cất giọng trầm lạnh đáp:

– “Bạn đang thiếu tiền, mình lại vừa vặn có tiền, giúp bạn một phen thôi có gì không thể chứ? Huống chi, mình cũng chẳng tốt đẹp gì, về sau hội sở của bạn phát triển tốt, mình muốn lấy một nửa cổ phần, bạn cần phải kinh doanh cho tốt đấy, đừng để thua sạch số tiền của mình.”

– “Bạn nói thật sao?”

Triệu Dân cười:

– “Bình thường nhìn bạn có lá gan lớn như vậy, lúc này đưa tiền lại không dám nhận à? Hay là không muốn hợp tác với mình, nói thật, mình đúng là có tính toán riêng, số tiền này dù sao hiện tại mình cũng không cần dùng đến, mình tin tưởng để tiền ở chỗ bạn, tuyệt đối có lời hơn so với đem tiền gửi vào ngân hàng.”

Cố Ninh ngẩn ra, thu tay trở về:

- “Quả thật mình rất cần số tiền này, cảm ơn bạn đã hợp tác với mình.”
- “Ừ” Triệu Dân lên tiếng đáp ứng, rồi đi về phía trước, bóng dáng hần biến mất ở chỗ rẽ.

Cố Ninh nhìn đồ vật trong tay, thật lâu cũng không kịp phản ứng.

Triệu Dân ra khỏi khu nhà của Cố Ninh, lập tức đi đến chiếc xe đậu ở ven đường, không giống như dáng vẻ lười nhác như lúc nói chuyện với Cố Ninh vừa rồi, hiện tại cả người hần toát ra hơi thở lạnh lùng, cả người cứng ngắt. Người đứng dưới bóng râm nghiêng mặt nhìn Triệu Dân, vươn tay ra nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Triệu Dân, nói:

- “Giải quyết xong mọi chuyện rồi à? Chúng ta về nhà đi.”

Rồi chiếc xe biến mất ở chỗ rẽ.

Cố Ninh đem tất cả tâm tư đều đặt vào việc xây dựng hội sở, mỗi ngày đều tự mình đến xem xét, cảm tiền của Triệu Dân, cô càng cảm thấy phần trách nhiệm của mình nặng nề hơn. Ngay cả giai đoạn đầu học bù ở trường, cô cũng xin phép được nghỉ, thầy giáo chủ nhiệm gọi điện thoại đến nhà, cũng do Thẩm Lan yểm trợ cho cô qua ải.

Sở dĩ Thẩm Lan làm như vậy, chủ yếu là bởi vì thành tích thi học kỳ trước của Cố Ninh đạt loại ưu, hơn nữa còn đứng đầu toàn thành phố, nói cách khác, những chuyện Cố Ninh làm sẽ không có chút ảnh hưởng nào đến kết quả học tập. Thẩm Lan luôn cảm thấy, Cố Ninh tự có suy nghĩ của riêng con bé, bà chỉ cần tin tưởng vào con bé là được, vì vậy cần phải dốc lòng bảo hộ cho ái nữ nhà mình.

Tiền trong thẻ của Triệu Dân rất dư giả vào việc đầu tư xây dựng hội sở, sau khi thực hiện xong việc đầu tư vẫn còn dư lại một khoản, Cố Ninh liên hệ với Triệu Dân, thái độ của Triệu Dân lại nhàn nhạt, giống như số tiền đó không phải của hần vậy, nói Cố Ninh tự xử lý đi, chỉ cần không lỗ vốn là được... Thái độ của Triệu Dân khiến cho Cố Ninh thập phần kinh ngạc và bất đắc dĩ... Trừ bỏ khoản tiền đầu tư vào việc xây dựng hội sở, một phần cô cũng không đụng vào.

Thời gian nghỉ hè thắm thoát đã trôi qua, lập tức tới ngày khai giảng, Cố Ninh vào năm 3 Trung học.

Thời gian đếm ngược của kỳ thi đại học được viết trên bảng rôn, dán ở bên cạnh bảng đen, con số càng ngày càng nhỏ, khiến cho tất cả mọi người đều thấy khẩn trương. Không khí trong lớp học dần dần trở nên nặng nề hơn, trong cuộc sống chỉ có vài lần nôn nóng như vậy, đây là một bước ngoặt rất lớn trong cuộc đời của mỗi người.

Việc xây dựng hội sở sau một thời gian đại khái đã bắt đầu có khuôn có dạng, Cố Ninh không cần mỗi ngày đều đến xem xét, cô đem tất cả tinh lực đều đặt vào việc thi vào ngành biên đạo chuyên nghiệp. Thể lệ chiêu sinh năm nay đã được dán thông báo, Cố Ninh muốn thi vào một ngôi trường có chiêu sinh hệ đạo diễn, phần dự thi chuyên nghiệp được chia thành cuộc thi viết, thi phỏng vấn mấy hạng mục, địa điểm thi bao hàm rất nhiều nhân tố.

Bất quá, cô vẫn còn một năm để chuẩn bị cho lần thi vào ngành chuyên nghiệp này.

Yêu cầu trình độ văn hóa của hệ đạo diễn thấp hơn rất nhiều so với các ngành khác, mỗi ngày Cố Ninh trừ bỏ đến trường đi học, còn lại bao nhiêu thời gian đều đi tìm giáo viên xin hướng dẫn về chuyên ngành. Chủ nhiệm lớp ngược lại hết sức tiếc hận, lấy thành tích văn hóa bây giờ của Cố Ninh, muốn thi vào một trường Đại học đứng đầu cả nước đều không thành vấn đề, nhưng nếu Cố Ninh đã lựa chọn con đường đi của mình, thái độ lại kiên định, sau khi khuyên bảo nhiều lần đều vô dụng, thầy giáo của cô không tiếp tục ngang ngược quấy nhiễu nữa.

Sau khi học tập được một tháng, các học sinh muốn thi vào trường nghệ thuật liên tiếp xin nghỉ phép ra ngoài tiếp hành giai đoạn thực tập, vì đón chờ cuộc thi khảo sát vào tháng 2 năm sau mà làm chuẩn bị, Cố Ninh cũng ngừng học giống như vậy. Thành tích khá như cô lại đi thi chuyên nghiệp, đại bộ phận người đều thấy thật khó hiểu.

Sau một thời gian dài bận rộn, rốt cuộc hội sở cũng được khai trương vào sau tháng 5, hết thấy làm từng bước, chuyện bên này vừa làm xong một đoạn thì trường học bên kia cũng cho học sinh bước vào kỳ nghỉ đông.

Cố Ninh chuẩn bị thừa dịp nghỉ đông này đến Bắc Kinh tham gia một khóa đào tạo ngắn hạn. Cố Ninh tham gia vào khóa đào tạo hệ đạo diễn của học viện điện ảnh Bắc Kinh, địa điểm học được tổ chức ở Bắc Kinh, cô muốn đi tới thủ đô một khoảng thời gian để có thể nắm được tư liệu chuyên ngành hàng đầu, càng bổ sung cho công tác chuẩn bị thi cử của cô tốt hơn. Cuối tuần cô đến trường hỏi mấy người bạn cùng lớp, cũng có vài người muốn đi chung, mọi người thương lượng mua vé xe lửa ở cùng một toa, đồng hành cho có bạn.

Xe lửa chậm rãi khởi động, Cố Ninh nhìn phong cảnh chạy ngược ngoài cửa sổ mà giật mình. Đã qua một kiếp, rốt cuộc cô cũng có thể hoàn thành tâm nguyện. Tiền đồ càng ngày càng tăng, Cố Ninh nhắm hai mắt lại.

51. Chương 51

Edit: Cửu Trùng Cát

Tiếng xe lửa ầm ầm vang lên bên tai, một đám người cùng nhau đồng hành yên vị trên dãy ghế, ban ngày thì xúm lại một chỗ nói chuyện phiếm, hoặc là đánh bài, đều là những người muốn học ngành nghệ thuật, cho nên tính cách rất sáng sủa, mọi người vừa nói vừa cười, thời gian trôi qua thật sự rất nhanh...

Trải qua một ngày một đêm, rốt cuộc xe lửa cũng ngừng lại.

Xuống xe lửa, di chuyển đến nơi ở, chuyện đầu tiên mà Cố Ninh làm là gọi điện thoại cho Thẩm Lan báo bình an, vốn dĩ cô chuẩn bị mua vé máy bay, hành trình chỉ mất hai tiếng đồng hồ, nhanh hơn di chuyển bằng xe rất nhiều. Nhưng nửa năm trước, liên tiếp có tin tức về mấy vụ tai nạn máy bay, Thẩm Lan có chút nghi mà sợ, kiên quyết bắt Cố Ninh phải ngồi xe lửa, trùng hợp đúng với sự an bày của giáo viên, Cố Ninh cũng lựa chọn theo số đông.

An bày xong tất cả ăn, mặc ở, đi lại, ngày hôm sau thì một khắc cũng không ngừng chui đầu chui cổ vào các bài huấn luyện chuyên ngành.

Cố Ninh muốn thi vào trường nghệ thuật của Sở, thời gian thi đầu vào là khoảng tháng 3, tháng 4 năm sau, cẩn thận tính lại cũng chỉ còn hơn hai tháng nữa, tuy rằng cô đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn có chút bối rối, dù gì thì bản thân cô cũng cần cố gắng mới được.

Dù sao mình cũng ghi danh học chuyên nghiệp, tỷ lệ trúng tuyển rất thấp, Cố Ninh đi đến trường huấn luyện do giáo viên đề cử, mỗi ngày bốn ba khắp nơi, cô đột nhiên có loại ảo giác, trạng thái bây giờ của mình, giống hệt như ở kiếp trước. Bất quá lần này, ngược lại cô không phải lo lắng chuyện tiền bạc. Tiền lời mỗi tháng của công ty chuyển phát nhanh cũng có thể khiến cô yên bình mà sống tốt.

Dự thi đạo diễn chuyên nghiệp, phần kiến thức được đề cập đến rất rộng, bao gồm vốn kiến thức về văn nghệ thường thức điện ảnh và kiến thức về mảng phim truyền hình, các tiết mục thường thức điện ảnh và truyền hình cùng với việc phân tích chúng. Còn bao gồm cả phần sở trường phát huy ở mảng sáng tác, biên đạo kể chuyện, ngẫu hứng tường thuật – bình luận, biểu diễn tiểu phẩm tập thể... (Cát: Chỗ này chém từa lưa luôn nha mọi người!)

6 giờ sáng mỗi ngày là bắt đầu khóa học, đến nơi phân tích điện ảnh và hiện trường sáng tác kịch bản, một tuần còn có 4 tiết văn đáp giảng giải với giáo viên, học kịch bản, biểu diễn hình thể...

Sau mỗi khóa còn có khối lượng luyện tập rất lớn, phần bài tập vô cùng nặng nề, thường xuyên sẽ bận rộn từ sáng đến tối, sau đó là 6 giờ sáng hôm sau phải thức dậy để tiếp tục học tập, nhưng mà Cố Ninh lại cảm thấy sức lực dồi dào dị thường. Loại cảm giác này, giống như có thể chạm tay tới tương lai, chỉ cần cố gắng, có thể nắm giữ tương lai tốt đẹp trong tay mình.

Đạo mắt đã đến cuối tuần, hôm nay trường học nghỉ không có lớp, mấy nữ sinh thương lượng cùng nhau đi dạo phố, cũng lôi kéo Cố Ninh đi cùng. Cố Ninh không tiện từ chối, cho nên phải đi chung, sau khi một đám người dạo phố xong trở về, đã là buổi tối.

Đèn chiếu sáng của thành phố leo lét, ánh đèn neon lóng lánh, là một loại phong tình không giống như ban ngày, hết sức hấp dẫn người ta. Không biết là ai đưa ra đề nghị đi bar chơi. Vài người đều cảm thấy hứng thú, thương lượng xong, nghỉ ngơi tại phòng ngủ một lát, rồi bắt đầu trang điểm ăn diện lên, chuẩn bị thay quần áo xong thì đi chơi.

Một đám người đều học ở trường Trung học nghệ thuật trong nước, là một nhóm đứng đầu của trường học thuộc về đào tạo chuyên nghiệp bộ môn nghệ thuật, cho nên bọn họ mới tới Bắc Kinh, muốn tiếp tục học lên Cao học, trong một đám người, trừ bỏ Cố Ninh và một nam sinh khác là học hệ đạo diễn chuyên nghiệp, còn lại đều học biểu diễn chuyên nghiệp. Đương nhiên, tính cách của bọn họ rất sáng sủa, lá gan cũng tương đối lớn, đã nói gì là phải làm cho bằng được.

Phòng ngủ có bốn người, tính cách của Từ Thiển Thiển tương đối hướng ngoại, lôi kéo hai người khác cùng thử quần áo.

Cố Ninh thì từ chối tham gia, nói rằng thân thể không thoải mái cho nên không đi, 3 thiếu nữ còn lại, sau khi trang điểm ăn diện mang theo hứng phấn ra cửa.

Cố Ninh đọc sách chuyên ngành một lát, đại khái đến mười hai giờ, thì nằm trên giường nghỉ ngơi, trong lúc Cố Ninh mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, đèn trong phòng được mở ra, ánh sáng từ từ lóe lên. Tiếp đến là mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, Cố Ninh mở to mắt tỉnh lại, thì nhìn thấy nhóm nữ sinh cùng phòng uống say mềm, nghiêng ngả quay trở lại.

Từ Thiển Thiển coi như còn thanh tỉnh, Vương Kiều và Bành Vũ thì sắc mặt đỏ bừng, rõ ràng cho thấy đã uống rất say.

Cố Ninh vội vàng nhóm dậy giúp đỡ một tay, thẳng đến khi xử lý không sai biệt lắm, Cố Ninh nhìn đồng hồ, đã là 3 giờ sáng, trải qua một lần như vậy, cô cũng không còn buồn ngủ, hơn nữa luôn cảm thấy mùi rượu trong phòng mãi cũng không tản đi.

Cố Ninh nhú nhú mày, cầm quyển sách, tựa vào trên giường nghiền ngẫm, nhìn thấy bầu trời bên ngoài từ từ sáng hẳn, Cố Ninh mới rửa mặt, đi ra ngoài ăn điểm tâm sáng.

Khóa học biểu diễn chuyên nghiệp so với khóa học đạo diễn chuyên nghiệp của Cố Ninh thì ngắn hơn rất nhiều, 3 nữ sinh cùng phòng cô thường xuyên chạy đi chơi khắp nơi, bọn họ đều muốn trở thành ngôi sao giải trí hoặc là người mẫu gì đó trong tương lai, cũng không phải lần đầu tiên ra ngoài chơi như vậy. Cho nên Cố Ninh cũng quen rồi, nhìn ba người cùng phòng vẫn còn đang ngủ, cô cũng không có đánh thức bọn họ dậy, bản thân rón rén tay chân đi ra ngoài.

Chờ đến lúc Cố Ninh ăn xong điểm tâm trở về, đẩy cửa ra, lúc này mới phát hiện một đám người đều đã tỉnh dậy. Hơn nữa... Đang dùng một vẻ mặt không mấy thiện đánh giá cô, đây là vì sao?

Sắc mặt của mọi người giận dữ, muốn nói lại thôi, trong đó, ngược lại là Từ Thiển Thiển mở miệng nói chuyện trước:

– “Cố Ninh, sáng hôm nay lúc cô ra ngoài, có phải quên đóng kỹ cửa nẻo hay không?”

– “Tôi có đóng mà.” Cố Ninh có chút mặc danh kỳ diệu. Đồng thời, từ đáy lòng sinh ra một loại dự cảm không được tốt.

– “Tôi vốn không muốn nói, Cố Ninh, cô cũng biết bọn tôi thường xuyên không có mặt trong phòng, tuần trước Vương Kiều mất 800 đồng tại phòng ngủ, hôm kia tôi cũng mất 1000 đồng, sáng hôm nay, Vương Kiều phát hiện 2000 đồng trong giỏ xách của cô ấy biến mất, còn có mất thêm một cái đồng hồ. Ngày hôm qua bọn tôi đều say mềm, có thể nói là bất tỉnh nhân sự, trong phòng chỉ có một mình cô là tỉnh táo, hơn nữa sáng nay chỉ có một mình cô là đi ra ngoài vừa mới quay về, cửa phòng lại được đóng kỹ.” Dùng một chút, Từ Thiển Thiển nói tiếp: “Chuyện này, cô có thể cho bọn tôi một lời giải thích không?”

Cố Ninh ngẩn ra:

– “Trước kia các cô có mất tiền à? Sao lại không chịu nói sớm, sáng hôm nay lúc tôi ra ngoài đã khóa cửa nẻo rất kỹ.”

Từ Thiển Thiển thấy trong lời nói của Cố Ninh không chút nào nhượng bộ, vẻ giận dữ trên mặt càng sâu:

– “Cô còn làm bộ làm tịch, chúng tôi cũng nói trắng ra, Cố Ninh, số tiền kia có phải do cô lấy không? Ba người bọn tôi đã suy nghĩ rất lâu, ngoại trừ cô, thật sự là không thể nghĩ đến ai khác. Khóa cửa cũng không bị cạy, vậy là kẻ trộm có chìa khóa trong tay, cũng chính là người trong phòng này lấy trộm. Ba người bọn tôi thường xuyên ở cùng một chỗ, trong phòng ngủ cũng chỉ có cô là có thời gian dài ở một mình. Sáng hôm nay cũng chỉ có mình cô là lặng lẽ đi mất, thật sự là có cơ hội ra tay, Kiều Kiều nói tối qua lúc xuống xe, tiền và đồng hồ vẫn còn ở trong giỏ, sáng sớm hôm nay thì không thấy tăm hơi đâu, cô còn gì để giải thích?”

Cố Ninh nhú nhú mày:

– “Vậy các cô nghi là tôi lấy trộm tiền?”

Điều kiện gia đình của Vương Kiều rất tốt, cha mẹ đều là thương nhân, đối với ái nữ duy nhất luôn luôn là có cầu tất ứng, cho nên về mặt chi phí ăn ở, đi lại của cô ta đều là tốt nhất. Lúc này, Vương Kiều nhìn không khí có chút cứng nhắc, nghĩ tới nghĩ lui rồi nói:

– “Cố Ninh, nếu như cô thuận tay lấy đi đồ của tôi, tiền thì cô cứ giữ lại, nhưng đồng hồ đeo tay kia thì cô phải trả lại cho tôi, đó là quà mà ba tôi mua từ nước ngoài về tặng cho tôi, tôi nhất định phải lấy lại.”

Cố Ninh nhìn 3 người cùng phòng đã xác định là mình lấy trộm tiền, cất giọng lãnh đạm nói:

– “Mấy thứ mà các người mất không phải tôi lấy, Vương Kiều, cô muốn tôi trả cho cô như thế nào? Nếu các cô đã hoài nghi là do tôi lấy trộm, không bằng chúng ta báo cảnh sát đi, để họ đến xử lý việc này.”

Từ Thiển Thiển nhìn Cố Ninh:

– “Nếu không phải cô lấy, cô làm chi ra ngoài sớm như vậy. Cho dù có báo án, cảnh sát sợ cũng không có cách nào điều tra ra, chuyện này đã qua vài ngày, nếu như còn chứng cứ gì đó lưu lại thì cũng đã sớm không còn gì nữa rồi, cô không cần giở trò.”

Cố Ninh nghe có chút buồn cười, nói:

– “Các cô khẳng định đồ là do tôi lấy, có chứng cứ gì? Sáng hôm nay tôi ra ngoài ăn sáng, không hề rời khỏi trường học, theo lý cũng chẳng có thời gian đi tiêu thụ tang vật, về phần đồng hồ đeo tay kia của Vương Kiều, tôi chưa từng nhìn thấy.”

Vài người càng nói thanh âm càng lớn, hấp dẫn giáo viên chạy đến, đồng thời, ngoài cửa cũng có không ít người đến xem náo nhiệt. Cố Ninh ngược lại từ đầu đến cuối vẫn vẫn đạm phong khinh.

Vương Kiều cũng không ngờ thái độ của Cố Ninh lại cứng rắn như thế, nghĩ tới đồng hồ của mình, cô ta cũng có chút nóng nảy:

– “Cố Ninh, giá trị của cái đồng hồ đó phải hơn 10 vạn, nếu cô lấy đi hiện tại lập tức trả cho tôi, tôi còn có thể xem như chuyện này chưa từng xảy ra, bằng không tôi chỉ còn cách đi báo cảnh sát xử lý việc này.”

Giáo viên huấn luyện của trường học, tự nhiên không tán thành việc báo án, mặc kệ thế nào, báo án đều sẽ làm lớn chuyện, đối với thanh danh của nhà trường sẽ không tốt, nhưng hòa giải hoàn toàn không có tác dụng, ba người cứ một mực chắc chắn là Cố Ninh lấy trộm, nhưng bọn họ cũng không có chứng cứ chứng thực việc này. Giáo viên tạm thời tách Cố Ninh ra khỏi đám người cùng phòng, mâu thuẫn tương đối trở nên gay gắt.

Cứ như vậy, lời đồn đãi càng ngày càng lan rộng, ngấm lại cũng đúng, nếu như không xảy ra chuyện gì, vì sao lại tách người ra khỏi phòng ngủ? Nói như vậy không hợp lý a!

Chuyện này, nhất thời trở thành tiêu điểm bàn tán của khóa học này tại trường huấn luyện, dần dần, người cùng lớp bắt đầu dường như hữu ý hay vô ý đều cách xa Cố Ninh. Cố Ninh nhìn thấy tình huống như vậy, cũng có chút bất đắc dĩ. Tiền của người trong phòng ngủ là do ai lấy, cô không có một chút đầu mối nào, bất quá chỉ cần không phải cô làm là được, cô cũng không thẹn với lương tâm, cho nên cô không màng đến lời của người ngoài.

Cố Ninh toàn tâm toàn lực vùi đầu vào học chuyên nghiệp, đem chuyện này quẳng ra sau đầu, kỳ thật nghĩ theo hướng tích cực, như vậy ngược lại cô càng được thanh tịnh.

Thứ cô lập, xa lánh này nếu đem so với những gì cô gặp phải ở kiếp trước, quả là Đại Vu gặp Tiểu Vu (Chữ “Vu” ở đây là chỉ người xưa coi việc tế thần là nghề nghiệp để lừa gạt tiền của. Ý nghĩa của câu thành ngữ này là chỉ thầy phù thủy nhỏ gặp thầy phù thủy lớn, tài năng của hai bên khác nhau một trời một vực), tâm lý của cô cũng chẳng yếu ớt đến nỗi bị mấy thứ loạn thất bát tao này làm ảnh hưởng tâm tình.

Sau khi tham gia khóa huấn luyện 2 tuần, trường học tổ chức một cuộc thi khảo sát cuối khóa, phỏng vấn và chấm điểm tại chỗ, cuộc thi viết thì tổ chức vào buổi chiều, sau khi hoàn thành lần thi này một khoảng thời gian ngắn thì sẽ có kết quả, Cổ Ninh nhận được thành tích tổng hợp vô cùng tốt.

Trước tết ba ngày, Cổ Ninh mới sửa sang dọn dẹp hành lý, đặt vé máy bay trở về thành phố Z ăn tết. Trương Giai Giai và Thẩm Lan đến sân bay đón Cổ Ninh, người một nhà lái xe trở về nhà.

Cũng trong tháng đó, Thẩm Lan thi đậu giấy phép lái xe, nguyên nhân là bởi vì việc làm ăn rất tốt mà bà phải chạy khắp các cửa hàng đại lý để kiểm tra quản lý công việc, bà mua một chiếc xe đơn giản để thay thế cho việc đi bộ, như vậy cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Sau khi ly hôn, thái độ tiếp thu những điều mới trong cuộc sống của Thẩm Lan xảy ra rất nhanh, càng sống càng trẻ ra, so lúc trước thì tinh thần lẫn diện mạo đều tốt hơn nhiều lắm, cả người tràn đầy tự tin.

52. Chương 52

Edit: Cửu Trùng Cát

Lúc chuyển bay của Cổ Ninh đáp xuống là buổi tối, về đến nhà, đã gần 10 giờ, cô tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, ngồi trên sofa sấy tóc, Thẩm Lan bưng thức ăn khuya đã được làm tốt tới, hỏi:

– “Con có đói bụng không? Ăn một chút đi rồi hẵng ngủ.”

Cổ Ninh gật gật đầu, nhẹ nhàng đáp:

– “Cám ơn mẹ.”

– “Đứa con ngốc, cám ơn cái gì mà cám ơn.” Dừng một lát, Thẩm Lan nói tiếp: “Con nhìn con xem, chưa đầy một tháng mà đã gầy thành như vậy, chờ thêm hai ngày nữa lúc gặp ông ngoại con, thế nào mẹ cũng bị ông mắng là chỉ lo làm ăn, không chăm sóc tốt cho cháu ngoại yêu quý của ông.”

Trương Giai Giai đang ngồi học từ vựng tiếng Anh, nghe Thẩm Lan nói xong cười đến mắt híp lại thành một đường.

– “Đúng a, Ninh Ninh, bạn cần ăn nhiều một chút, có phải thức ăn ở đó không hợp khẩu vị hay không?”

– “Không có, ở bên kia hết thảy đều tốt.” Dừng một chút, Cổ Ninh nói thêm: “Mình mua ọi người rất nhiều quà nha, mẹ, người muốn nhìn thử không?”

– “Con mua gì ẹ nào? Trước tiên ăn khuya đi đã, ăn xong rồi lại xem sau cũng được.” Thẩm Lan cười nói.

– “Vâng ạ.”

Cổ Ninh cúi đầu ăn thứ gì đó, nhớ lại chuyện xảy ra trong khóa học, ánh mắt của cô trở nên u ám, lúc ấy cô không có phản bác, không phải là do chấp nhận, mà là dưới tình huống như vậy, không có chứng cứ gì chứng minh tiền là do cô lấy trộm, cô cũng không có năng lực chứng minh cho sự trong sạch của mình, vì vậy cách đơn giản nhất là ngậm miệng cái gì cũng không nói, không có tranh luận, dư luận tự nhiên sẽ từ từ bình thường trở lại.

Trong lòng Cổ Ninh đại khái đã đoán ra, lúc Cổ Huyền còn chưa chuyển trường, Từ Thiển Thiển này có mối giao hảo rất tốt với Cổ Huyền, chuyện lần này, chỉ sợ không phải là một sự trùng hợp. Không khó để tưởng tượng, là có người cố ý vu oan hãm hại cô. Mà đến lúc chuyện xảy ra, đối phương đương nhiên đã chuẩn bị sẵn bẫy rập chờ cô đến chui vào, cô biết càng nhiều lời càng sai, càng tỏ càng đen, cho nên sau khi tỉnh táo suy nghĩ kỹ, cách tốt nhất là giả vờ yếu đuối, chờ đối phương tự sơ hở lộ ra dấu vết.

Mà lần này trở về thành phố Z, cô không sợ phải chạm trán với Từ Thiến Thiến hay Cố Huyền, chỉ cần có thể kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng cũng sẽ bắt được cái đuôi mà thôi.

Cố Ninh ăn xong bữa khuya, mở hành lý ra lấy quà, cô mua cho Thẩm Lan một bộ mỹ phẩm trang điểm, còn mua cho Trương Giai Giai là một bộ bao tay làm bằng da cừu, màu trắng tinh, cổ tay còn viền lông tơ, nhìn vừa đáng yêu lại ấm áp. Trương Giai Giai thập phần yêu thích, lập tức đeo thử, quả thực là yêu thích không buông tay. Ngoài trừ quà cho Thẩm Lan và Trương Giai Giai, Cố Ninh còn mua rất nhiều quà đáp lễ cho người khác, có rất nhiều loại, mỗi người đều có phần, cũng bởi vì việc này mà túi hành lý của cô tràn đầy toàn đồ là đồ.

– “Đứa nhỏ này, trở về là tốt rồi, còn mang nhiều đồ như vậy về làm gì, cũng không ngại phiền toái.” Thẩm Lan tự nhiên là cao hứng, nhưng mà không tránh khỏi thăm oán hai câu, đứa con ngốc, tuy rằng ở thành phố Z so ra thì kém hơn Bắc Kinh, nhưng cần thứ gì vẫn có thể mua được, con bé còn dụng tâm lương khổ mang quà về.

– “Đây là tâm ý của con đó nha, sao mà ngại phiền toái được chứ.” Cố Ninh cười ôm cánh tay của Thẩm Lan thả lỏng.

Thành tích thi cuối kỳ lần này vừa xuất hiện, Cố Ninh mới nói là mình đã đến tham gia khóa học ở Bắc Kinh, đây là nằm ngoài dự liệu, tuy rằng thành tích của Cố Ninh luôn đứng đầu toàn trường, cơ hồ là đứng đầu toàn thành phố, mới mấy tháng trôi qua. Nhưng sau khi có bảng thành tích rồi, thành tích thi của cô ngang với trình độ của học sinh năm cuối cấp, khiến cho cả đám người đều ồ lên thán phục.

Thành tích thi chuyên nghiệp của cô còn có thể áp đảo cả thành tích thi văn hóa ở trường học, hơn nữa người khác còn cảm thấy chưa kịp chuẩn bị tinh thần, thì kết quả của cả hai cuộc thi đã dán lên bảng rồi! Một đám người đều oán thán trong lòng, này thực sự TMD không để cho người ta sống mà, trường hợp học tốt cả hai môn văn hóa và nghệ thuật như vậy không thường gặp được, Cố Ninh chỉ là một ngoại lệ mà thôi.

Trường hợp ngoại lệ như Cố Ninh quả thực mang đến rất nhiều ích lợi, có thể đem ra để khích lệ mấy học đệ, học muội cùng duy trì hai bộ môn học văn hóa và học nghệ thuật.

Thành tích của Trương Giai Giai cũng không sai, thái độ học tập của cô rất nghiêm túc, lại chịu khổ công dốc lòng học hành. Đối với bảng thành tích thi của Cố Ninh, cô không muốn để cho khoảng cách giữa hai người trở nên quá xa, cô muốn đuổi kịp bước tiến của Cố Ninh, cho nên chỉ có thể càng thêm nỗ lực.

Muốn đạt được mơ ước là phải cố gắng, càng phải có thêm vận may nữa...

Sau một năm, thành tích của Trương Giai Giai vượt qua top 10 cùng cấp, mỗi ngày Trương Giai Giai đều sớm tối gần tai nghe ở bên tai nghe đọc tiếng Anh, vừa tranh thủ học từ vựng, gia tăng vốn từ và cách phát âm, hao tổn tâm tư như thế, thành tích tiếng Anh của Trương Giai Giai tăng lên rõ rệt. Bất quá chỉ tốn thời gian một năm, từ căn cơ tiếng Anh không vững mà tiến bộ được như vậy quả thật rất đáng kinh ngạc.

Sau khi biết được thành tích thi của hai cô con gái, Thẩm Lan cao hứng đã lâu, nói rằng đến sang năm khi Cố Ninh thi vào đại học, bà sẽ mang cả hai đứa đi du lịch ở nước ngoài, Cố Ninh và Trương Giai Giai tự nhiên rất cao hứng.

Ba người ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm, mãi cho đến mười hai giờ, Thẩm Lan mới lấy lại tinh thần, thúc giục Cố Ninh đi ngủ. Cố Ninh dúi vào gối đầu, nhất thời cơn buồn ngủ kéo đến, trong nhà đương nhiên là thoải mái hơn kị túc xá ở trường học, cả người đều thả lỏng, chẳng bao lâu sau, Cố Ninh liền mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

Đồng hồ sinh học cho phép, 7 giờ sáng hôm sau, Cố Ninh liền mở mắt. Cô đã quen dậy sớm, quá thời gian này, cô không tài nào ngủ tiếp được. Sau khi Cố Ninh rửa mặt làm vệ sinh cá nhân xong, thay đổi quần áo và giày, chuẩn bị ra ngoài chạy bộ buổi sáng.

Việc chạy bộ mỗi buổi sáng, ngược lại Cố Ninh một chút cũng không có quen mất, hiện tại cô có thể chạy bộ nửa tiếng, cũng không thấy một chút mệt mỏi nào, ra một thân mồ hôi thì lại về nhà tắm rửa một cái, cảm thấy cả người đều thoải mái nhẹ nhàng, tinh thần dư thừa bắt đầu một ngày mới.

Cố Ninh khó có khi về nhà, Thẩm Lan cũng không muốn ra ngoài làm việc quá sớm, bà muốn ở nhà để chăm sóc cho ái nữ, Cố Ninh từ phòng tắm đi ra, lập tức nhìn thấy trên bàn có bữa ăn nóng sốt.

Cả một bàn đầy thức ăn cũng có chút khoa trương, nếu hình dung, có thể để cho cô ăn trong một tuần...

Thắm Lan nhìn Cố Ninh có chút không chống đỡ nổi nữa, rốt cuộc cũng thỏa mãn, cười nói:

– “Vậy mẹ ra ngoài trước nhé, con ở nhà chơi đi, gần đây ở ngoài đường rất náo nhiệt, con có thể đi cùng Giai Giai ra ngoài vui chơi.”

– “Vâng ạ.”

Sau khi Thắm Lan đi khỏi, Cố Ninh ngồi ở nhà một lát rồi cũng ra khỏi cửa, cô đi đến nông trại nơi xây dựng hội sở, đã gần hết năm, hiện tại chính là giai đoạn hoạt động cao điểm, toàn bộ chỗ ngồi đều đã được đặt trước đến mừng 6 tết. Trừ nơi ăn cơm, còn có phòng hội nghị, phòng trà, hồ bơi... tất cả đều có khách đặt chỗ trước. Ở chỗ này, còn trang bị 4 thang máy tốc hành, bảo vệ cho đối tượng khách hàng muốn có sự riêng tư.

Tóm lại, giá cả cao như vậy cũng không làm cho đại đa số phú hào lui bước, vì bọn họ ai cũng có khoản chi phí cố định cho việc này, tính toán lại, mấy tháng lợi nhuận cũng làm cho người ta phải lú lủi, chủ yếu là tiền ở thành phố Z tương đối dễ kiếm.

Tất cả nhân viên của hội sở đều không biết Cố Ninh chính là bà chủ, Cố Ninh mặc trên người một thân áo lông màu đen, ngắn ngang gối, quả thực có thể nói là mộc mạc... Ai nhìn cũng đều hiểu lầm là cô gái nhỏ Cố Ninh đến nhầm chỗ. Lúc được người chỉ điểm thì lại âm thầm lú lủi, đã sớm nghe nói bà chủ chỉ là một thiếu nữ trẻ tuổi, không ngờ thiếu nữ trong miêu tả, lại nhỏ như vậy! Lại bình dị gần gũi đến thế...

Cố Ninh tính toán mấy khoản thu nhập, xử lý xong tất cả mọi chuyện, đã gần năm giờ, cô và Trương Giai Giai thuận đường cùng nhau ở lại ăn cơm, đầu bếp ở đây là do Cố Ninh trả giá cao để mời về, tay nghề nấu nướng tự nhiên không cần phải nói. Cơm nước xong, hai người nghỉ ngơi một lát, từ hội sở rời đi, đã gần 7 giờ tối, thành phố đã lên đèn, cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu. Xuống xe taxi, Cố Ninh nhìn Trương Giai Giai nói:

– “Hay là bạn về trước đi nhé?”

– “Hả? Ninh Ninh, bạn đi đến chỗ đó thật sao? Mình thấy không yên tâm, chỗ như thế, bằng không mình đi chung với bạn, như vậy cho có bạn có bè.” Trương Giai Giai thở thễ nói.

Cố Ninh cười cười, vỗ vỗ bả vai Trương Giai Giai đáp:

– “Đây không phải vấn đề đi chung cho có bạn hay không, bạn phải tin tưởng mình chứ, tự mình có thể làm được, nếu bạn không muốn về một mình, thì ở ngoài chờ mình là được, lát nữa mình sẽ ra ngay.”

Trương Giai Giai nghĩ tới nghĩ lui, trường hợp như vậy quả thực cô không biết phải giải quyết như thế nào, hơn nữa, sự tự tin của Cố Ninh cũng truyền qua chỗ cô:

– “Vậy được rồi, mình ở ngoài chờ bạn cũng được.”

Trước mặt hai người là một quán bar rất nổi tiếng ở thành phố Z, Đêm Thiên Đường, từ rất xa đã có thể nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ truyền ra từ bên trong, Trương Giai Giai chỉ dám đứng nhìn, cũng có chút không biết phải làm sao.

Cố Ninh gật gật đầu, nói:

– “Bạn cũng đừng đứng đây chờ, gió lớn, đến lúc đó bị gió thổi cảm lạnh đó, bạn sang quán café ở đối diện chờ mình đi, nhiều lắm là một tiếng nữa mình sẽ trở ra.”

– “Ừ.”

Cố Ninh cởi áo khoác lông ra, bên trong cô mặc một chiếc váy body màu đen, ôm sát hết sức, tôn lên dáng người có lồi có lõm của cô, chiều dài của chiếc váy này chỉ đến nửa bắp đùi, lộ ra một đôi chân thon dài trắng nõn, Cố Ninh búi tóc lên cao, trang điểm lại một chút, cứ như vậy, khí chất của học sinh trên người biến mất không còn một mảnh, lại nhiều ra một phần quyến rũ của thiếu nữ trưởng thành.

Cố Ninh nhìn mình trong gương, có chút không quen cho lắm, quả nhiên người đẹp vì lụa a, bất quá như vậy có thể khiến cô hòa nhập vào không khí của quán bar, không đến mức trở thành một hiện tượng kỳ lạ gây sự chú ý.

Cố Huyền thường tụ tập đến chơi ở quán bar này, ngày hôm qua Từ Thiển Thiển mới trở về, hơn nữa, Từ Thiển Thiển cũng rất quen thuộc với các quán bar, là người sôi đời, lúc còn ở Bắc Kinh thường xuyên đến bar chơi, có đôi khi còn đi qua đêm không về ngủ, cho nên, không khó đoán được, hai người này tối hôm nay có khả năng rất lớn sẽ cùng tụ tập với nhau ở chỗ này.

Cố Ninh tới đây chỉ để thử thời vận, nói không chừng, hôm nay sẽ có vận khí tốt, phải không? Chung quy hai người đó hôm nay thế nào cũng tụ hội, rất có khả năng là mở tiệc ăn mừng. Cố Ninh đưa mắt tìm kiếm bốn phía, rốt cuộc, tầm mắt của cô như ngừng lại ở một dãy ghế khuất trong góc, Cố Huyền được người nào đó ôm vào trong ngực, đang khanh khách cười, hẳn là đã uống không ít rượu. Cố Ninh bất động thanh sắc đi qua, ở cự ly gần cô nhìn thấy, trong dãy ghế của Cố Huyền, ngồi 2 – 3 người vừa đánh bài vừa uống rượu Cố Ninh quay lưng lại với Cố Huyền, ngồi vào bàn bên cạnh.

– “Mượn chỗ ngồi một chút được chứ?”

Ba thanh niên trẻ tuổi đang ngồi bàn này ngẩng ra, đánh giá người đột nhiên xâm nhập. Người thanh niên bên cạnh Cố Ninh mở miệng đầu tiên:

– “Bọn anh đang đổ xí ngẫu, nếu em có thể cùng chơi với bọn anh, đương nhiên là rất hoan nghênh.”

– “Được.”

Cố Ninh đổ 4 lần xí ngẫu, chẳng những không có uống một ly rượu, ngược lại là ba người thanh niên còn lại, ai cũng tự rót ỉnh một ly rượu. Không biết là bởi vì có được trình độ may mắn nhất định thì sẽ trở nên có vận khí tốt, được rồi, cô vô tình đi chuốc rượu người khác...

Cố Ninh tĩnh tâm nín thở lắng nghe động tĩnh của bàn bên cạnh, bàn bên này mọi người vừa uống rượu vừa nói gì, dĩ nhiên cô không để ở trong lòng. Nửa tiếng sau, cô lại tiếp tục đổ xí ngẫu thắng 3 người cùng bàn, ai nấy đều tự rót ỉnh thêm một ly rượu, tổng cộng đây là lần thứ 5 bọn họ thua, nhưng bàn bên kia vẫn chỉ nói về một ít chuyện thiếu muối. Trong lúc đó, người thanh niên ngồi bên cạnh Cố Ninh, bởi vì không có đủ rượu, cho nên gọi phục vụ đưa rượu tới, hẳn gọi hơn chục ly rượu, bởi vì giọng nói quá lớn, còn là bàn sôi nổi nhất trong khu vực này nên đã gây ra sự chú ý, Cố Ninh đành phải cúi thấp đầu xuống.

Không biết qua bao lâu, nhóm người bàn bên cạnh không biết đã uống bao nhiêu rượu, cuối cùng Từ Thiển Thiển mới từ trong giỏ xách lấy ra thứ gì đó, nói với người đàn ông bên cạnh vài câu, hơn nữa còn đem đồng hồ nhét vào tay người đàn ông kia.

Cố Ninh nhìn chăm chú vào đó, thấy quả nhiên là một chiếc đồng hồ kiểu nữ. Từ Thiển Thiển không có thói quen mang đồng hồ đeo tay, chiếc đồng hồ này rất có khả năng là chiếc đồng hồ mà Vương Kiều đã bị mất. Cố Ninh nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng đứng lên, nói:

– “Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một chút.”

Nếu cô đã muốn ồn ào lớn, vậy tôi sẽ cùng cô náo loạn!

20 phút sau, cảnh sát có mặt ở quán bar, lúc ấy nhóm người bàn bên cạnh vẫn vui vẻ vừa nói vừa cười, vẻ mặt rất ngây thơ. Tiết Dũng và đồng sự đến, tới gần Từ Thiển Thiển và người đàn ông mới vừa được nhận chiếc đồng hồ, quay đầu nhìn Cố Ninh, hỏi:

– “Là hai người này phải không?”

Trên mặt Cố Ninh là một mảnh vân đạm phong khinh, đáp:

– “Không sai, vừa rồi chính là bọn họ cướp đồng hồ của tôi, đồng hồ nằm ở trong túi áo bên phải của người đàn ông đó.”

Tiết Dũng đi tới lục soát người, quả nhiên lục ra được chiếc đồng hồ đeo tay, anh quay đầu lại nhìn Cố Ninh, nhìn không được cất tiếng hỏi:

– “Sao cô lại gọi điện thoại riêng cho tôi? Còn nữa, làm sao cô biết hôm nay tôi trực ban?”

Hai mươi phút trước, Tiết Dũng nhận được báo án, nói là có người cướp bóc. Mấy vụ án nhỏ này thường xuyên xảy ra, chẳng có gì lạ, nhưng mà người báo án là trực tiếp gọi vào điện thoại di động của anh, bỏ qua thông lệ gọi điện vào đường dây nóng của cục cảnh sát.

Lúc ấy Tiết Dũng rất ngoài ý muốn, cẩn thận hỏi lại, không ngờ chính là con gái của người phụ nữ liên quan đến vụ án lừa đảo chiếm đoạt tài sản mà hai năm trước anh đã thụ lý. Tiết Dũng ngẩn ra, lập tức chạy tới.

53. Chương 53

Edit: Cửu Trùng Cát

Đột nhiên gặp phải biến hóa, người xung quanh đều nhìn lại, quản lý quán Bar lập tức chạy tới, bình thường những chỗ nhạy cảm như vậy đều thường xuyên lui tới tạo mối quan hệ với cục cảnh sát trực thuộc khu vực, sau khi hỏi rõ ràng tình huống, quản lý quán Bar nhẹ nhàng thở ra, ít nhất chuyện này cũng không có quan hệ gì đến quán bar, là chuyện riêng của khách mà thôi.

Như vậy mọi chuyện trở nên đơn giản hơn.

Lúc Cố Huyền nhìn thấy Cố Ninh, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, ngay cả người uống nhiều rượu, say đến mơ mơ hồ hồ – Từ Thiển Thiển cũng hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn thấy phía sau Cố Ninh có cảnh sát, tay ả đổ mồ hôi lạnh.

Ánh mắt của Từ Thiển Thiển mơ hồ, nói chuyện có chút không rõ, đột nhiên cất cao giọng ra vẻ đầy khí thế:

– “Cố Ninh, đồng hồ này nào phải của cô, cô ít đi đặt điều nói xấu người khác đi!”

Tiết Dũng nhìn về phía Cố Ninh. Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt nói:

– “Mặt bên trong của đồng hồ có khắc chữ ‘WC.’” (Cát: Ôi... cái chữ... >.

54. Chương 54

Edit: Cửu Trùng Cát

Hôm nay là đêm 30, Cố Ninh vẫn ở nhà giúp Thẩm Lan làm cơm tất niên, tay nghề nấu nướng của Cố Ninh không kém, nói cho đúng hơn là rất tốt. Thẩm Lan cũng không biết tay nghề nấu nướng này của con gái mình từ đâu mà đến, bà vẫn luôn cho rằng con gái yêu của mình có đủ sự thông minh, cho nên muốn học thứ gì cũng có thể học được rất nhanh.

Hai vợ chồng nhà họ Trương vẫn làm việc ở nông trại, quản lý cây cối, tết năm nay, hai nhà vẫn cùng nhau qua, kỳ thật năm ngoái, Thẩm Lan muốn thay công việc khác cho hai vợ chồng họ, nhưng đều bị họ uyển chuyển từ chối, hai vợ chồng nhà họ Trương nói rằng, bọn họ muốn ở lại chăm sóc cây cối, đây mới là chuyện thích hợp cho bọn họ, Thẩm Lan khuyên giải không được, cũng đành phải làm theo tâm nguyện của bọn họ.

Ăn xong cơm tất niên, ai nấy đều tự đi nghỉ ngơi, lúc một giờ còn là một mảnh náo nhiệt, đến 3 giờ, bốn phía liền triệt để yên tĩnh lại.

Trong khoảng thời gian đó Cố Ninh mơ màng tỉnh giấc vài lần, sau đó lại lặn ra ngủ, gần đây, cô thường xuyên nhớ tới chuyện ở kiếp trước, từng đoạn kí ức ngắn ngủi không ngừng kéo đến, không hề báo trước xuất hiện trong đầu cô, muốn xua đi cũng không được.

Buổi sáng rời giường, thay một bộ quần áo mới, Thẩm Lan mang theo hai con gái đến nhà ông bà ngoại Cố Ninh chúc tết, hai ông bà cụ không chỉ chuẩn bị tiền lì xì cho riêng một mình Cố Ninh, mà ngay cả Trương

Giai Giai cũng có phần. Ba mẹ con ở lại đến buổi chiều, ăn xong cơm tối rồi mới cùng nhau trở về nhà mình.

Cuộc thi chuyên nghiệp bao hàm rất nhiều nội dung, để chuẩn bị cho cuộc thi này, mỗi ngày Cố Ninh đều ở nhà xem phim điện ảnh để thu thập thêm kiến thức. Hoặc là trực tiếp lôi kéo Trương Giai Giai đến rạp chiếu phim, mỗi ngày hai người đều đến rạp chiếu phim, Cố Ninh đem tất cả những bộ phim điện ảnh đương đại, không phân biệt đề tài đều không sai biệt lắm xem qua một lần.

Hôm mùng 7, trung học khai giảng lại, Trương Giai Giai đi đến trường, còn Cố Ninh phải đợi qua hết tết nguyên tiêu thì lại tới Bắc Kinh. Cho nên trong khoảng thời gian này, cô hoàn toàn thanh nhàn ở trong nhà.

Mỗi ngày đều nấu cơm, hầm canh bồi bổ, sau đó buổi chiều thì viết bài bình luận ngắn về một bộ phim điện ảnh nào đó, ngày qua ngày cũng rất nhàn nhã, một tuần lễ sau, cân nặng của Cố Ninh cũng tăng lên một chút, ngược lại là thật sự mập lên 2 kg, ừ, không có lãng phí thức ăn gần đây a...

Chiều hôm nay, Cố Ninh đang xem phim điện ảnh, ngoài cửa đột nhiên có người gõ cửa. Cố Ninh từ trên sofa ngồi dậy, lúc này là ba giờ chiều, Trương Giai Giai vẫn còn đang ở lớp học, Thẩm Lan hân là vẫn có mặt ở cửa hàng, tháng giêng là giai đoạn nâng cao kim ngạch buôn bán, quan trọng nhất là cả hai người bọn họ đều có chìa khóa riêng, sẽ không gõ cửa.

Cố Ninh xuyên qua mắt mèo trên cửa nhìn xuống, thì thấy đứng ngoài cửa là một bà cụ... và một người phụ nữ trung niên. Cố Ninh mở cửa, bà cụ kia lập tức ngẩng mặt lên hỏi:

– “Xin hỏi, Trương Quốc Đống có phải ở đây không?”

Tên của cha Trương Giai Giai, chính là Trương Quốc Đống.

Cố Ninh ngẩn ra, quan sát người trước mắt một vòng, cất giọng nhàn nhạt nói:

– “Xin lỗi, bà đi nhầm địa chỉ rồi.” Dứt lời chuẩn bị đóng cửa.

Nhưng người phụ nữ trung niên kia lại tiến lên chặn cửa:

– “Không thể nào, vừa rồi tôi nhìn thấy Trương Giai Giai từ đây đi ra, tôi đã quan sát, chắc chắn nó đang ở đây, sao lại đi nhầm chỗ được? Cháu nói mau, nhà này có phải của Trương Quốc Đống hay không?”

Cố Ninh nhíu nhíu mày:

– “Cô nói sai rồi, đây là nhà cháu, không tin thì cô cứ đi kiểm tra đi, về phần người mà cô nói, cháu không biết. Nếu hai người cứ chặn cửa như vậy, cháu sẽ gọi bảo an.”

Hai người vừa nghe Cố Ninh muốn gọi bảo an, lập tức dang hoàng trở lại, người phụ nữ trung niên kia cũng bỏ cánh tay đang chặn cửa xuống. Cố Ninh thu tay, đóng cửa lại, đem hai người bọn họ ngăn cách ở ngoài cửa, trước kia Trương Giai Giai đã từng kể cho cô biết, nguyên nhân mà 3 người nhà họ Trương phải xa xứ, đại khái là bởi vì bất hòa cùng với thân thích trong nhà. Về phần nguyên nhân bất hòa, Cố Ninh đại khái cũng đã nghe qua. Bây giờ hai người đó tìm tới cửa, lại nói chuyện với thái độ như vậy, mục đích bọn họ đến đây cũng không khó để đoán ra.

Lý Hà nhìn cửa bị đóng lại, quay đầu nhìn lão thái thái nhà mình, hỏi:

– “Mẹ, mẹ nói xem chuyện này phải tính sao đây?”

Mặt Trương Thúy Nga có vẻ chần chừ, đáp:

– “Con nói xem, có phải chúng ta lầm rồi không? Nhà này mắc như vậy, sao bọn thằng hai có thể mua được?” (Cát: Nguyên văn là lão nhị ghen, mà ta thấy cổ đại dùng từ này thì được chứ hiện đại... thôi, để thuần Việt nghe hay hơn. Các nàng thấy sao???)

Lý Hà âm dương quái khí cười cười nói:

– “Không đâu, Vương lão nhị thôn chúng ta làm công ở nhà hàng tại tiểu khu này, tận mắt chứng kiến Trương Quốc Đống từ trên xe hơi bước xuống, cả nhà bọn họ đều ăn tết ở đây. Vương lão nhị còn nói, mỗi

ngày nhìn thấy Trương Giai Giai ra vào chỗ này, bọn họ nhất định là mua nhà ở đây, có lẽ còn mua xe hơi riêng nữa.”

Dừng một chút, Lý Hà âm dương quái khí nói tiếp:

- “Con còn đang thắc mắc, hèn gì tự nhiên bỏ đi, cái gì cũng không cần, con còn nghĩ rằng bọn họ rộng lượng, thì ra là có cách phát tài, thật ích kỷ, người một nhà cũng không nói cho chúng ta biết một tiếng.”

Trương Thúy Nga nghĩ đi nghĩ lại rồi hỏi:

- “Vậy làm sao bây giờ?”

Lý Hà khẳng định nói:

- “Vừa rồi chắc là chúng ta đi lộn địa chỉ, để con tìm người hỏi một chút.”

55. Chương 55

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh thay đổi một bộ quần áo khác, lúc cô đi ra ngoài thì hai người phụ nữ trước cửa lúc này đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cố Ninh lập tức đi đến trường học, chuẩn bị đi đón Trương Giai Giai tan học, sau đó mua chút đồ về làm bữa tối.

Giữa cuộc sống phồn hoa náo nhiệt, con người ta luôn có một hy vọng nồng cháy, đó là ước mơ tha thiết được sống một cuộc sống bình an của cô ở kiếp trước.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, giọng điệu của Cố Ninh bình thản kể lại chuyện hôm nay có người tìm đến cửa cho Trương Giai Giai biết. Trương Giai Giai nghe xong, sắc mặt trở nên trắng bệch, giật mình tại chỗ hết nửa ngày mới can đảm nói:

- “Bọn họ thật là khinh người quá đáng, Ninh Ninh, mình cũng không ngờ chuyện này lại liên lụy đến bạn, mình quả thật không biết vì sao bọn họ lại tìm đến đây, thật là ngại quá!”

Cố Ninh cười cười, nghiêng mặt nói:

- “Những gì bạn đã kể ỉn nghe, mình đều hiểu cả, hiện tại việc cấp bách nhất là chúng ta phải nhanh chân đi thông báo cho bác trai, bác gái biết, để cho hai người họ chuẩn bị sẵn tinh thần.” Dừng một chút, Cố Ninh đột nhiên nói bằng giọng điệu kiên định: “Bạn cứ yên tâm đi, lần này một phần tiện nghi bọn họ cũng không thể chạm đến đâu, một phần tiền cũng đừng mong lấy được.”

Trương Giai Giai gật gật đầu:

- “Ừ.”

Không biết vì sao, khi cô nghe Cố Ninh nói như vậy, trong lòng đặc biệt kiên định, vừa rồi còn nôn nóng cực kỳ, hiện tại đột nhiên cảm thấy an tâm hơn hẳn. Cô cảm thấy trên người Cố Ninh, có loại nhân tố làm cho người ta cảm thấy được yên ổn.

Hai người đi về hướng nhà mình, lúc Cố Ninh cầm chìa khóa mở cửa, Trương Giai Giai nói:

- “Ninh Ninh, bạn đối với mình thật tốt, thật may mắn khi được quen biết bạn.”

Cố Ninh sững sốt một lúc, quay đầu lại nói:

- “Sao lại nói như vậy? Mình đối tốt với bạn, chẳng lẽ bạn không đối tốt với mình hay sao? Được quen biết với bạn, mình cũng cảm thấy rất may mắn.”

Hai người nhìn nhau cười, Trương Giai Giai kéo cánh tay của Cố Ninh vào nhà.

Trở về nhà, Trương Giai Giai gọi điện thoại cho cha mẹ cô. Trương Quốc Đồng cũng không ngờ, những người đó có thể tìm tới thành phố Z, bây giờ vẫn đang trong tháng giêng, có thể thấy được những người đó đã hạ quyết tâm rất lớn, không chiếm được chút ích lợi nhất định sẽ không chịu để yên. Sự tình trở nên có chút khó giải quyết, có lúc, người lui một bước, cũng không thể đối lấy hòa bình, tương phản, người khác chỉ biết được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

Trước kia, Thẩm Lan chỉ mơ hồ biết hai vợ chồng nhà họ Trương xa xứ là có nguyên nhân, đại khái cũng bởi vì quan hệ không tốt với thân thích gì đó, nhà nhà đều có nỗi khổ riêng, nhớ tới điều này, cho nên Thẩm Lan chưa từng hỏi thêm nữa. Lần này sau khi nghe được hai vợ chồng nhà họ Trương kể lại sự thật, Thẩm Lan cảm thấy thật ngoài ý muốn, cũng cảm thấy vô cùng tức giận.

Hơn 3 năm trước, hai vợ chồng Trương Quốc Đồng cãi nhau một trận với Trương Thúy Nga, rồi nản lòng thoái chí rời bỏ quê nhà đi tha hương, làm như vậy, cũng là vì muốn cùng với bọn người hay gây sự này, hoàn toàn phân rõ giới hạn.

Sau khi hai vợ chồng nhà họ Trương kết hôn, bởi vì chăm chỉ chịu làm việc, cho nên tuy rằng không thể nói là đại phú hào, nhưng cuộc sống vẫn qua được rất tốt, người một nhà cùng nhau sống hạnh phúc, cũng thật thỏa mãn.

Mà anh trai và chị dâu của Trương Quốc Đồng thì vừa vặn tương phản, hai người hết ăn lại nằm, suốt ngày chơi bồi lêu lổng, dù sao hai vợ chồng họ mỗi ngày đều đến ăn cơm ở chỗ của mẹ là bà Trương Thúy Nga, nhưng chưa bao giờ bỏ ra một phần tiền đóng góp vào. Cơ hồ mỗi ngày, Trương Quốc Cường sẽ chạy sang nhà em trai Trương Quốc Đồng mượn ít tiền, tuy rằng không nhiều, mỗi lần đều khoản năm chục một trăm gì đó, nhưng cứ như vậy cộng lại, một tháng cũng không hề ít.

Hai vợ chồng Trương Quốc Đồng đều là người thành thật, cho nên cũng chỉ biết nhẫn nhịn chịu đựng, Trương Quốc Cường đến mượn 3 lần, bọn họ có thể ượng một lần, kỳ thật nói là mượn, không bằng nói là cho, bởi vì Trương Quốc Cường căn bản chưa bao giờ nói đến chuyện trả lại. Ngày qua ngày cứ tưởng được bình an như vậy mà trôi qua, mãi cho đến 3 năm trước mâu thuẫn mới hoàn toàn bùng nổ.

Khoảng thời gian đó, Trương Quốc Cường theo thói quen tìm đến chỗ em trai vay tiền, bảo là muốn mượn vốn đi làm buôn bán nhỏ, nhưng Trương Quốc Đồng cảm thấy không đáng tin, cho nên không chịu đáp ứng, mà ông lại ngại với tình cảm anh em trong nhà, nếu cứ như vậy mà cự tuyệt thì thật không tốt, cho nên cứ kéo dài như vậy.

Sáng hôm đó, Trương Quốc Đồng đã ra ngoài từ sớm, trong nhà chỉ có Vương Hồng Ngọc và Trương Giai Giai, Trương Quốc Cường cùng vợ ông ta – Trần Hà, lại một lần nữa tìm tới cửa, nhõng nhẽo nài nỉ muốn mượn 5000 đồng. Hai người này cứ cách hai ngày lại tìm đến cửa náo loạn, tượng đất cũng có ba phần tính tình, Vương Hồng Ngọc là tuy là người hiền lành kiên nhẫn, nhưng trong lòng không khỏi cũng nảy sinh bực bội, rốt cuộc không thể chịu đựng được, nói ra lời thật lòng:

– “Anh cả, gia đình bọn em cũng phải dùng tiền, chỗ nào có nhiều tiền như vậy đưa cho anh mượn chứ? 2 năm nữa Giai Giai đã vào cấp 3 rồi, cũng cần một số tiền lớn, bọn em cũng phải suy nghĩ cho nó nữa.”

Trương Giai Giai tự nhiên là không thích hai vợ chồng bác cả suốt ngày đến chiếm tiện nghi của cha mẹ mình, chung quy tuổi cô vẫn còn nhỏ, lúc nói chuyện thẳng thừng hơn một chút:

– “Nhà cháu không có tiền cho bác mượn đâu, trước kia bác mượn tiền chưa bao giờ trả lại, giờ lại đến đây mượn!”

Trương Quốc Cường nhú nhú mày, nhìn Trương Giai Giai, quát:

– “Đồ vịt giời phé vật như mày chỉ biết có tiền, người lớn đang nói chuyện, mày chen vào làm gì? Không biết lớn nhỏ.”

Vương Hồng Ngọc chỉ có một đứa con gái này, bởi vì lúc bà sinh Trương Giai Giai, thân thể bị tổn thương, về sau không thể mang thai được nữa, cho nên thường xuyên bị người nhà họ Trương dè bủ chửi bới. Lão thái thái nhà họ Trương, cũng bởi vậy mà luôn không thích Vương Hồng Ngọc, không ít lần châm chọc gọi Trương Giai Giai là “đồ phé vật vịt giời”, nhưng chỉ dám ngầm gọi sau lưng, đương nhiên bà ta không dám

ở trước mặt Trương Quốc Đồng và Vương Hồng Ngọc mắng Trương Giai Giai như vậy, ý nghĩa của việc âm thầm chửi mắng sau lưng và chửi mắng trước mặt tự nhiên là thập phần bất đồng.

Wương Hồng Ngọc tức giận đến mặt đỏ rần, ôm ái nữ nhà mình vào trong ngực, nộ khí xung thiên phản bác:

– “Các người không cần quá phận, các người muốn mượn tiền, một phân tiền cũng đều không có!”

Trương Quốc Cường sững sốt, đối phương vẫn là lần đầu tiên tỏ thái độ cường ngạnh như vậy:

– “Cô nói cái gì?”

Wương Hồng Ngọc tức giận đến cả người phát run, đáp trả:

– “Chuyện các người muốn làm ăn đâu có liên quan gì đến bọn tôi, lần này tôi và Quốc Đồng một phân tiền cũng không cho các người mượn đâu.”

Trương Quốc Cường quen thói kiêu ngạo, ý vào việc bản thân có con trai nối dõi, đi đường lúc nào cũng hất mặt lên trời. Tục ngữ nói “Rồng sinh rồng phượng sinh phượng”. Nhưng ở chỗ của Trương Quốc Cường, lại cố tình trái ngược với đạo lý này, chính ông ta là bần lương không thể trát tường, con trai ông ta lại cố tình không chịu thua kém, là một trong số ít sinh viên trong thôn. Lúc con của ông ta thi lên đại học còn mở tiệc ăn mừng, người trong thôn đều bỏ tiền ra chúc mừng nhà ông ta. Từ đó về sau, hông của ông ta cũng cứng hơn, mắt cao hơn đầu, càng xem thường em trai nhà mình hơn.

Suy nghĩ của Trương Quốc Cường dừng lại ở chỗ đó, giáng một bại tai lên mặt Vương Hồng Ngọc, quát to:

– “Mày thiếu châm ngòi quan hệ đi, tao lấy tiền của em trai tao, quan hệ gì đến loại đàn bà như mày? Tao là anh trai nó, nó lại không có con trai, không đưa cho tao thì đưa cho ai? Mẹ con chúng mày là lũ vịt giời phế vật, ít trộn lẫn vào nhà bọn tao đi.”

Đàn ông và đàn bà đánh nhau, thắng bại không nghĩ cũng biết, không có gì kỳ lạ cả, tối hôm đó Trương Quốc Đồng trở về nhà, nhìn thấy vợ con của mình ôm nhau khóc, sau khi hiểu rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối, ông không nói hai lời, lập tức đi tìm Trương Quốc Cường lý luận.

Chuyện này, đã chạm đến điểm mấu chốt của ông.

Lão thái thái nhà họ Trương tự nhiên vẫn thiên vị trước sau như một, ngược lại giờ chân mắng to Trương Quốc Đồng ích kỷ tự lợi, không để ý đến tình nghĩa anh em trong nhà.

Trương Quốc Đồng từ chỗ lão thái thái đi ra, xem như hoàn toàn hết hy vọng, trước kia ông luôn cho rằng chịu thiệt là phúc, người một nhà không cần so đo quá nhiều, trải qua chuyện này, xem như ông triệt để thấy rõ. Tình thân cũng chỉ đến thế mà thôi...

Hai ngày sau đó Trương Quốc Cường không tìm đến nữa. Ông ta cảm thấy cứng rắn náo loạn quá cũng không tốt, cho nên đợi sự việc lắng xuống vài ngày, ông ta lại tìm đến nhà em trai mình để đòi tiền.

Đầu tháng, ông ta đến tìm Trương Quốc Đồng lấy tiền, tiền học phí ở đại học của con trai ông ta đều là do ông ta và lão thái thái lo liệu, nhưng mỗi tháng Trương Quốc Đồng sẽ cho cháu trai 300 đồng tiền sinh hoạt phí, đây là việc mà lúc trước cả nhà đã thương lượng tốt lắm, cho nên ông ta đúng lý hợp tình đến chỗ em trai lấy tiền. Nhưng tiền này không thể lấy được, ba ngày sau khi sự việc xảy ra, Trương Quốc Đồng chuẩn bị tất cả mọi chuyện cho tốt, người một nhà im hơi lặng tiếng rời khỏi quê nhà, không nói với ai một tiếng.

Lão thái thái và Trương Quốc Cường nhìn ngôi nhà trống rỗng, sững sờ tại chỗ. Động tác của bọn họ rất nhanh, muốn đi tìm người, nhưng không có chút manh mối nào.

Mãi cho đến ba năm sau, có người cùng thôn làm công ở thành phố Z, lúc về quê ăn Tết, nói cho bọn họ biết đã từng gặp qua một nhà Trương Quốc Đồng ở đó. Nghe nói em trai mình có nhà có xe, cuộc sống thật sự là không sai, không khác gì với người thành phố, Trương Quốc Cường nghe xong, tự nhiên là lòng tràn đầy ảo não không chịu nổi. Ghen tức trong lòng không phải chỉ một điểm.

Không phải kết quả là đây sao, vẫn còn trong tháng giêng, bọn họ đã ngàn dặm xa xôi đến “Tìm nơi nương tựa”, ngôi xe lửa mười mấy tiếng. Hai vợ chồng bọn họ muốn hai nhà cùng nhau ăn Tết, trong lòng thương lượng, cũng tiện thể mang lão thái thái theo, trong lòng đánh bàn tính vang tiếng leng keng, cho dù Trương Quốc Đồng có thể nào, cũng không thể ngay cả mẹ già của mình cũng không chịu nhận.

Thẩm Lan nhìn hai vợ chồng nhà họ Trương, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Như vậy đi, bọn họ khó đối phó như vậy, hai người dứt khoát trước tiên tránh đi một khoảng thời gian, bọn họ không có khả năng ở lại luôn trong thành phố Z, chờ đến khi bọn họ đi rồi, hai người lại trở về. Đối phó với hạng người như vậy, cho dù chúng ta chiếm lý, cũng không cần thiết phân rõ phải trái với bọn họ.”

Trên mặt Trương Quốc Đống có chút do dự:

– “Nếu bọn họ tìm không thấy chúng tôi, không biết có tới gây rối ẹ con hai người hay không?” Đối với tính tình của anh trai mình, ông vẫn tương đối hiểu rõ.

– “Em và bọn họ không quen không biết, cho dù bọn họ có tìm tới, thì có thể thế nào? Nơi này cũng không phải của bọn họ.” Thẩm Lan cười cười, ngược lại bà không có chỗ nào cần lo lắng.

Vương Hồng Ngọc nghĩ đi nghĩ lại, trước mắt mà nói đây là phương pháp xử lý tốt nhất, mấy người kia nếu không tìm thấy bọn họ, cũng sẽ không ở lại đây lâu, chung quy muốn ở lại thành phố Z phải có tiền, bọn họ không thể kéo dài được.

– “Nếu không làm việc ở nông trại, chúng tôi quả thật không biết làm gì! Còn nữa, Giai Giai vẫn phải đến trường học...” Vương Hồng Ngọc nói ra lo lắng của mình.

Thẩm Lan nâng bả vai của Vương Hồng Ngọc nói:

– “Chị à, Giai Giai có em chăm sóc rồi, chị cứ yên tâm, em sẽ không để cho con bé phải chịu ủy khuất, em trai của em thành lập công ty chuyển phát nhanh, có mở một đại lý ở thành phố bên cạnh, bên kia đang thiếu người, em sẽ nói với nó, không bằng hai anh chị cứ sang đó ở tạm một thời gian, thế nào?”

– “Như vậy cũng tốt, haiz...” Trương Quốc Đống thở dài: “Cũng chỉ có thể như vậy, lúc này, chúng tôi vẫn phải trốn tránh, rõ ràng là không làm sai việc gì.”

Tâm tình của hai vợ chồng nhà họ Trương cũng có chút buồn bực. Trương Giai Giai cười cười, nói:

– “Cha, nếu như cha đi đường gặp chó điên muốn cắn loạn, cha sẽ cảm thấy bản thân xui xẻo, muốn nói lý với nó hay là trốn đi tốt hơn?”

– “Đương nhiên là trốn đi rồi, chó làm sao nghe hiểu được đạo lý, nói không chừng lúc con nói lý với nó, nó còn có thể cắn con một cái đấy.”

– “Không phải cùng đạo lý sao? Nhà bác cả cũng giống như con chó kia, chúng ta sắp bị nó cắn một cái, nếu không muốn bị nó cắn, chỉ có thể trốn đi mà thôi. Bởi vì nói lý với bọn họ cũng vô dụng.”

Vương Hồng Ngọc sững sốt:

– “Đứa nhỏ này, sao lại nói như vậy, đem bọn họ so sánh thành...”

Trương Giai Giai khoác lên cánh tay Vương Hồng Ngọc, nói:

– “Mẹ à, con chỉ làm ví dụ so sánh thôi, Cố Ninh vừa mới nói với con, không thể bởi vì bị chó cắn mà đi cắn lại chó, dù sao người không thể giống chó, cho nên đại ý của câu nói này là để phòng ngừa bị chó cắn một lần nữa.”

Trương Giai Giai nói xong, trong nháy mắt người trong phòng đều nhìn về phía Cố Ninh. Cố Ninh ho khan một tiếng:

– “Con có chút khát, con đi uống nước.”

Thẩm Lan cảm thấy những gì mà con gái của mình nói nghe hết sức có lý, nhưng cẩn thận cân nhắc lại, hình như thiếu thiếu cái gì đó nha... Cảm giác như đây là câu mắng chửi người ta nhưng không mang theo chữ thô tục...

Trương Giai Giai tiến chân cha mẹ mình đi, trong nhà chỉ còn sót lại Thẩm Lan và Cố Ninh.

Thẩm Lan nghĩ đi nghĩ lại, quay đầu nhìn ái nữ nhà mình nói:

– “Thật là kỳ quái , mẹ luôn cảm thấy khi nhìn thấy cha mẹ của Giai Giai có cảm giác gì đó... Nói như thế nào đây, không có một chút xa lạ nào cả, cảm thấy giống như đã quen biết từ rất lâu rồi vậy, mẹ thật sự không thể nhìn thấy bọn họ chịu một chút ủy khuất nào, nếu như bác cả của Giai Giai còn tiếp tục hiếp người quá đáng như thế, vậy thì chớ có trách mẹ không khách khí.”

Cố Ninh nhìn Thẩm Lan không thể nào bình tĩnh, an ủi nói:

– “Được rồi, đừng tức giận, đừng tức giận nữa, sao mẹ còn học được cách uy hiếp người khác rồi.”

Ánh mắt của Cố Ninh u ám, mẹ, mẹ không chịu nổi khi nhìn thấy bọn họ chịu ủy khuất, là bởi vì lúc chúng ta khó khăn nhất, bọn họ từng dốc lòng dốc sức tương trợ. Cho nên lúc này đây, đối với bọn họ chúng ta cũng dốc lòng bảo hộ. Không biết vì sao, gần đây Cố Ninh luôn nhớ tới chuyện xảy ra ở kiếp trước, trong đầu không hề báo động trước thì thoáng hiện ra từng mảnh kí ức nhỏ về những chuyện xảy ra khi cô còn sống hoặc là sau khi cô chết...

Trên vách núi gió mạnh, hiện trường đã được phong tỏa bởi dải băng màu vàng của cảnh sát. Trong gió lạnh, phá lệ bất mắt.

Đêm qua, có một chiếc xe lạc tay lái đâm vào dải phòng hộ ven đường, rơi xuống vực rồi xảy ra cháy nổ, người trong xe đã bất hạnh bỏ mình.

Sau khi cảnh sát điều tra, nhận định đây là tai nạn ngoài ý muốn, lúc cảnh sát chuẩn bị khép lại vụ án, dọn dẹp hiện trường rồi rời khỏi, người thiếu nữ đầu tiên báo án, đột nhiên từ mặt đất đứng dậy. Bước chân của Trương Giai Giai nghiêng ngả lão đảo, có chút thất thần, túng quần hỏi:

– “Các anh không điều tra nữa sao?”

– “Đây không phải là vụ án hình sự, nếu như cô quen biết nạn nhân, nhớ rõ phải thông báo cho người nhà của nạn nhân, hỗ trợ xử lý thủ tục phát sinh về sau.”

– “Tôi chính là thân nhân của cô ấy.” Dừng một chút, thiếu nữ này còn cố chấp nói: “Đây là án hình sự, cô ấy... Là bị người ta mưu sát.”

– “Cô có chứng cứ gì chứng minh đây là vụ án cố ý giết người?” Viên cảnh sát xử lý sự cố này, đề cao cảnh giác hỏi.

– “Đêm qua, cô ấy còn gọi điện thoại nói chuyện với tôi, làm sao có thể đột nhiên thì...”

– “Tiểu thư, có khả năng là do cô quá bất ngờ và đau lòng, không thể tiếp thu được việc bạn tốt của cô đột ngột qua đời, nhưng mà, chuyện này thực sự là ngoài ý muốn, chúng tôi đã cẩn thận điều tra rồi.”

Quả nhiên, vị nữ sĩ này chỉ là nhất thời không thể tiếp nhận được sự thật mà thôi.

– “Không đúng, nhất định không phải ngoài ý muốn.” Trương Giai Giai khẳng định nói, vẻ bi thương trên mặt bị cô đè nén lại.

Nhìn vẻ mặt không đồng ý của cảnh sát, Trương Giai Giai kiên định nói tiếp:

– “Nếu các anh không chịu tiếp tục điều tra, vậy tôi sẽ đi báo án ở chỗ khác, tôi nhất định phải điều tra được hung thủ, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn.”

56. Chương 56

Edit: Cửu Trùng Cát

Chiều ngày hôm sau, hai người phụ nữ kia lại tìm tới cửa một lần nữa, lần này bọn họ không chút do dự, Trương Thúy Nga một mực chắc chắn căn hộ này là của con trai mình. Trừ bỏ hai người phụ nữ này, ngay cả Trương Quốc Cường cũng tới, con trai ông ta năm nay tốt nghiệp, muốn vào làm việc ở đơn vị sự nghiệp trên huyện, thành tích thi cử không cần quan tâm. Chỉ cần chuẩn bị hai vạn để lót đường, ông ta cho dù

như thế nào, vì con trai bảo bối của mình, cũng nhất định phải đến chỗ em trai mình đòi tiền, bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy cho bằng được, bất kể mặt mũi.

Cố Ninh nhìn bọn họ cười lạnh, cũng không cãi nhau, trực tiếp gọi một cuộc điện thoại, kêu bảo an của tiểu khu lên mời bọn họ đi. Lúc nói chuyện với bảo an, cô nói mấy người này đã ba lần bốn lượt đến gây rối, muốn lừa gạt tiền tài, mà bản thân cô hoàn toàn không biết bọn họ. Bảo an tiểu khu nghiêm khắc cảnh cáo ba người bọn họ, nhưng ba người vẫn kiên trì như cũ, nói căn hộ này bọn họ cũng có phần, không thể khi dễ người như vậy. Lúc ấy đội trưởng của đội bảo an tiểu khu không chút do dự, trực tiếp đưa cả 3 đến cục cảnh sát, để cho cục cảnh sát giáo huấn sâu sắc 3 kẻ này một chút. Hơn nữa, từ nay về sau xếp cả 3 người bọn họ vào sổ đen của tiểu khu, chỉ cần người vừa xuất hiện, lập tức sẽ bị đuổi đi.

Cố Ninh xem như hoàn toàn thanh tịnh, Trương Giai Giai đã đăng ký ở lại kí túc xá của trường học, tuần sau chính thức khai giảng thì ngủ luôn ở đó. Cha mẹ cô đều không có ở thành phố Z, Thẩm Lan thì lại dốc hết tâm sức vào việc làm ăn, bình thường cũng không có thời gian ở nhà nấu cơm. Sau khi Cố Ninh đến Bắc Kinh, một mình cô ở nhà cũng cảm thấy phiền toái. So với lúc trước, ở trọ trong kí túc xá của trường thì thuận tiện hơn, hơn nữa ăn ở đều tại trường học, cũng giảm đi rất nhiều chuyện, không lo lắng sợ hãi đụng mặt ba người thân thích kia.

Ba người nhà họ Trương sau khi từ cục cảnh sát đi ra, ngược lại lẩn quẩn bên cạnh tiểu khu nhà Cố Ninh vài ngày, hiển nhiên ở cục cảnh sát đã nhận được không ít giáo huấn... Khắc sâu bóng ma trong lòng, thêm nữa ở tiểu khu lại có bảo an, bọn họ không thể tùy tiện ra vào. Đối với người nông thôn bọn họ, bị mời vào cục cảnh sát bất kể là vì nguyên nhân gì, đều là chuyện không hề vinh dự, rất mất mặt mũi, sẽ bị người ta chỉ trích đàm tiếu sau lưng. Chuyện này, đã thông qua người đồng hương truyền về quê, hiện tại người ở trong thôn nghị luận âm ỉ, ai cũng nói rằng bọn họ làm chuyện xấu, mới bị bắt vào cục cảnh sát, thật là dọa người!

Bình thường Trương Thúy Nga để ý nhất chính là vấn đề thanh danh, con cháu mà làm sai chút chuyện, bà ta có thể lải nhải chửi bới hết mấy ngày, mà bây giờ, chỉ cần bà ta vừa nghĩ đến việc người ta xì xào bàn tán chuyện nhà bà ta bị bắt vào cục cảnh sát thì ngay cả cơm cũng không nuốt nổi. Trương lão thái thái liên tục ba ngày không có ngủ ngon, muốn trở về quê, bảo an tiểu khu nhìn bà bằng ánh mắt đề phòng như đề phòng kẻ trộm, làm cho trong lòng bà ta thấy không thoải mái, bà ta đã sống hơn nửa đời người, chưa bao giờ bị người ta canh chừng như canh chừng trộm như vậy.

Ba người ở thành phố Z chờ hơn một tuần, cũng không gặp được Trương Quốc Đống cùng Vương Hồng Ngọc, dần dần cũng bắt đầu hoài nghi có phải bọn họ đã đoán sai rồi hay không, đúng lúc lão thái thái lại bệnh nặng một trận, số tiền mang theo cũng xài hết, bọn họ liền xám xịt trở về quê.

Sau khi chân tướng được phơi bày rõ ràng, những lời đồn đãi về Cố Ninh trong trường học hoàn toàn lắng xuống, mọi người đều bình tĩnh đại ngộ. Vốn dĩ, mọi người đều cảm thấy Cố Ninh có thành tích tốt như vậy, có thể nói là tiền đồ vô lượng, lựa chọn thi vào hệ đạo diễn, còn là ngành đào tạo chuyên nghiệp, cũng đã đủ không thể tưởng tượng được rồi, làm sao mà đi trộm đồ của người khác chứ? Cô còn nhận được sự cổ vũ của nhiều người, từ chủ nhiệm lớp và bạn cùng lớp với cô, ai ai cũng bảo đảm là chuyện này không có khả năng, hoàn toàn là lời đồn đãi giả dối, vì nhân cách của Cố Ninh mà vô ngục đảm bảo. Trong đó, có người bạn cùng lớp ngồi chung bàn với cô suốt năm học mà chẳng nói một lời nào – “Quái ca”, người nọ cũng mở miệng giúp Cố Ninh biện giải.

Đối với vài người tìm hấn chứng thực lời đồn, hấn liền trực tiếp quăng ột loại ánh mắt, đại ý: “Bạn bị ngu sao?” hoặc là: “Đầu óc của bạn không dùng để suy nghĩ à? Chuyện này không phải rõ ràng ban ngày rồi sao!”, các loại hình lãnh đạm mang theo hàm ý khinh bỉ, làm cho người ta nhìn mà sợ... Cho nên mấy câu chuẩn bị hỏi, lập tức nghẹn lại trong cổ họng.

Sau ngày 15 tháng giêng, Cố Ninh ngồi máy bay đến Bắc Kinh, sau khi cô có mặt ở trường huấn luyện, Vương Kiều chủ động tìm Cố Ninh để giải thích.

Lúc Vương Kiều giải thích, không hề ít người đến, coi như là đến xin lỗi Cố Ninh. Chuyện mà Từ Thiển Thiển gây ra, sau khi bị bại lộ, toàn bộ trường học đều biết, năm sau, Từ Thiển Thiển không hề xuất hiện ở trường huấn luyện nữa. Sau khi xảy ra sự việc, ả không có mặt mũi đến đây, những người trước kia có mối quan hệ không tệ với ả, cũng không biết là ả đi đâu, có lẽ là chuyển trường, hoặc có lẽ trực tiếp không

thi cử nữa, kết quả thế này, coi như là ả tự làm tự chịu, nửa điểm chẳng oán được ai.

Biết Cố Ninh là trong sạch, mọi người đối với Cố Ninh lại thân thiết như xưa, thời gian qua thật sự rất nhanh, nháy mắt đã đến cuộc thi chuyên nghiệp.

Thi viết là đề tài bình luận về vị đạo diễn của một bộ phim điện ảnh nước ngoài, Cố Ninh cảm thấy rất thoải mái, vị đạo diễn đó vừa vặn là người mà cô thích, bộ phim điện ảnh đó, cô cũng đã xem đi xem lại mấy lần, cho nên lúc này viết bình luận điện ảnh không có áp lực nhiều lắm. Về phần nền tảng kiến thức, Cố Ninh xem như có chuẩn bị mà đến, đã sớm nhớ rõ trong lòng.

Ngày hôm sau Cố Ninh không có bất ngờ gì khi nhìn thấy tên mình có mặt trong bảng danh sách thi đậu được công bố, cô nhẹ nhàng thở ra.

Thi vòng hai là về tài năng biểu diễn cá nhân và biểu diễn tiểu phẩm theo nhóm, học sinh tham gia các vòng thi như đàn hát, thổi sáo, múa..., tuyệt đối là trình độ chuyên nghiệp, nếu đem ra ngoài áp dụng, có thể trực tiếp đi thi biểu diễn âm nhạc...

Cố Ninh nhìn một lát, trong lòng có chút không chắc chắn lắm, cô không biết sử dụng mấy loại nhạc cụ kia, vài thứ này không phải một sớm một chiều là có thể sử dụng được. Vì chuẩn bị cho lần thi này, cô đã nhờ giáo viên dạy múa giúp cô bố trí một điệu múa dân tộc. Kiến thức cơ bản của Cố Ninh không tốt, các loại động tác có độ khó cao như lộn mèo, lộn ngược ra sau tuyệt đối cô không làm được, nhiều nhất chỉ có thể gập eo, cúi người hoặc dạng thẳng hai chân ra, bất quá giáo viên dạy múa nói cô có khả năng biểu đạt tình cảm của điệu múa rất tốt, rất có sức cuốn hút, cho nên lúc biên tập điệu múa cho Cố Ninh, giáo viên dạy múa thiên về phần tình cảm trong điệu múa nhiều hơn là kỹ năng múa.

Nội dung của điệu múa này, đại khái là nói về một người vợ, sau khi biết chồng mình chết trận thì âm thầm thương nhớ, tình cảm từ kỳ vọng, đến tuyệt vọng, rồi đến kiên cường...

Cố Ninh nhảy xong bài múa này, toàn trường đều an tĩnh rất lâu, cô từ trong cảm xúc đi ra, trong lòng có chút không thấy đáy, phản ứng như vậy, là nhảy tốt hay không đây? Hay là nhảy quá tệ? Trời ạ, có thể có một điểm nào khẳng định dùm cô không... Giám khảo lấy lại tinh thần, hỏi Cố Ninh về mấy vấn đề chuyên nghiệp, sau đó thì phát tay cho cô xuống, chuẩn bị cho tiết mục biểu diễn tiểu phẩm ngẫu hứng theo nhóm. Tuy rằng trong lòng Cố Ninh chẳng hiểu ra sao, nhưng ngoài mặt vẫn là một mảnh bình tĩnh, tục ngữ nói, chuyện đời người phải nghe theo ý trời, cái gì cũng cần phải cố hết sức mà làm, như vậy cho dù không có kết quả gì cũng không bao giờ phải hối hận, nghĩ thông suốt điểm này, phần biểu diễn kế tiếp của Cố Ninh, trở nên thông dong hơn, cả người đều được thả lỏng.

Đã thi xong phần thi chuyên nghiệp, Cố Ninh thu thập trang phục chuẩn bị rời khỏi nơi đây, kết quả trúng tuyển phải một tháng sau mới được công bố, đến lúc đó nhà trường sẽ thống nhất phát thư thông báo cho người trúng tuyển vào trường nghệ thuật.

– “Chào em, cô muốn hỏi một chút, em đối với kết quả thi văn hóa của mình có nắm chắc không? Em có thể đoán được mình thi bao nhiêu điểm không?”

Cố Ninh nghe được giọng nói ở phía sau, quay đầu lại, làm cho cô cảm thấy hết sức ngoài ý muốn, đứng ở sau lưng cô là một người phụ nữ hơn 40 tuổi.

Là một trong những vị giám khảo mới vừa rồi.

– “Em nghĩ chắc khoảng trên 500 điểm.” Cố Ninh cười cười, nói ra một con số trung bình.

Vị giáo viên cười cười:

– “VẬY cô an tâm rồi, bằng không rất nhiều người thi chuyên nghiệp thì qua, nhưng trình độ văn hóa lại là vấn đề nan giải! Nếu thành tích thi văn hóa của em có thể trên 500 điểm, em lại muốn học ở trường này, không tham gia vào những cuộc thi chuyên nghiệp của các trường khác, thì trở về hảo hảo ôn tập, có khả năng rất lớn về sau em sẽ trở thành học trò của cô.”

Các học sinh dự thi chuyên nghiệp, ngoại trừ học sinh học khoa nghệ thuật đại đa số là ở nhiều khoa khác, những học sinh này khi thi viết và vòng thi vấn đáp rất nổi bật, làm cho người ta khắc sâu ấn tượng, cho

nên khi cô không nhận được tới hỏi một chút, không ngờ chỉ vì thành tích thi văn hóa không đạt yêu cầu, lại bỏ qua một mầm non tốt.

Chờ đến khi người đi khỏi, Cố Ninh mới lấy lại tinh thần, ý của người vừa rồi... Là phần thi chuyên nghiệp của mình không thành vấn đề...

Được trúng tuyển ư?

57. Chương 57

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh trở về trường học huấn luyện, kinh ngạc nhìn số điện thoại mà vị giám khảo lúc nãy đã đưa cho cô, có chút chưa kịp hồi thần như cũ.

Vương Kiều đến gần, đẩy đẩy người Cố Ninh:

– “Sao bạn còn đứng đây sững sờ a, hôm nay mình nghe mấy người thi chung trường với bạn kể lại, bạn múa rất đẹp a, bạn như vậy, không phải đoạt đi bát cơm của học sinh múa bộn mình rồi sao?”

Cố Ninh lấy lại tinh thần, cười cười:

– “Làm sao có thể so với các bạn chứ, bài múa đó là do giáo viên múa biên đạo riêng ình, tương đối... gặp may. Vận khí của mình tốt mà thôi.”

Thật sự chỉ là vận khí tốt, nếu như so với các học sinh được đào tạo nghệ thuật chuyên nghiệp, thì còn không biết cách xa mấy cây số ấy chứ! Nếu nói là tình cảm phong phú, cô là người đã sống qua 2 kiếp, tự nhiên suy nghĩ phải nhiều hơn so với các bạn học cùng trang lứa!

Vương Kiều nhìn Cố Ninh nói:

– “Vậy mình muốn chúc mừng bạn, bạn nắm chắc đậu vào trường này rồi, Cố Ninh, thành tích văn hóa của bạn lại tốt như vậy, nhất định sẽ trúng tuyển. Thật tốt.”

Khi nói chuyện, không có gì là không để lộ ra một chút hâm mộ.

Cố Ninh cười cười, đáp:

– “Bạn cũng cố gắng nhiều vào nhé, yêu cầu của cuộc thi văn hóa đều tương đối thấp, trước kỳ thi tốt nghiệp trung học vào tháng 3 bạn cần phải cố gắng một chút, cũng không có vấn đề gì lớn đâu.”

Vương Kiều sửng sốt:

– “Nhờ vào câu chúc lành của bạn, đến lúc đó mình sẽ đến tìm bạn để lấy kinh nghiệm, mình thật chán ghét đọc sách, cảm thấy khóa học văn hóa thật phiền chết người, cho nên không thể so với bạn a, thành tích thi văn hóa của bạn giỏi hơn so với bất kì ai, bất quá mình nhất định sẽ cố gắng, cảm ơn bạn.”

Sau một năm trôi qua, Vương Kiều có lẽ là áy náy, hoặc là những nguyên nhân gì khác, dần dần thân cận với Cố Ninh hơn, người tới ta đi, dần dần cũng quen thuộc với nhau, mối quan hệ giữa hai người trở thành có thể nói là trên mức bạn bè xã giao thông thường. Vương Kiều lại trò chuyện với Cố Ninh vài câu, rồi đi thẳng đến phòng múa luyện tập khả năng vũ đạo và bài biểu diễn múa của bản thân mình.

Có được sự ám chỉ của vị giáo viên kia, một tuần sau, Cố Ninh tùy tiện thi thêm vài cuộc thi ngắn của trường học, rồi mua vé máy bay, chuẩn bị trực tiếp trở về thành phố Z.

Trong sân bay người đến người đi như nước, Cố Ninh ở trên đường gặp phải kẹt xe, taxi bị tắc lại ở đường cao tốc hơn nửa tiếng, cho nên lúc đến sân bay, đối với cô mà nói, thời gian rất gấp gáp. Cố Ninh kéo theo hành lý tìm được chỗ gửi hành lý của chuyến bay, sau đó điền vào giấy tờ đăng ký, rồi vội vàng đi đến cổng an ninh.

Bởi vì chạy quá gấp, trên đường đi, Cổ Ninh thiếu chút nữa đụng phải một người, may mắn người phía trước đứng lúc dừng bước, mới không đến mức phát sinh chuyện bị đụng vào. Đồ đạc của cô lại trượt tay rơi tán loạn trên đất, Cổ Ninh vội vàng khom người nhặt visa và vé máy bay vừa bị cô đánh rơi, cũng không ngẩng đầu lên nhìn người nọ, vội vàng nói:

– “Thật sự xin lỗi, xin lỗi.”

– “Không sao.” Thái độ của người đàn ông này rất tốt, khom người giúp Cổ Ninh nhặt đồ lên, sau đó đưa tới, bên trong còn có thẻ học sinh của Cổ Ninh: “Thì ra em là học sinh a.”

– “Đúng vậy, cảm ơn... cảm ơn anh!” Cổ Ninh tiếp nhận đồ vật, nói cảm ơn, rồi vội vàng chạy về phía trước, nhưng không phải nhẹ nhàng mà chân thực không coi là ưu nhã, quả thực giống như đang chạy đi đánh nhau vậy.

Bạch Thần Dục nhìn thấy người biến mất, luôn cảm thấy hình như đã gặp cô gái này ở đâu rồi, trong đầu hần thoảng hiện vài hình ảnh mơ hồ, bước nhanh tới, nhưng mà động tác của cô gái này quá nhanh, đã đi vào cửa an ninh rồi, ngay cả bóng dáng cũng đã biến mất.

Bạch Thần Dục thất thần 2 giây, lúc này mới quay đầu hỏi trợ lý:

– “Người vừa rồi nói chuyện với anh đó? Xảy ra chuyện gì?”

– “Hắn là máy bay sắp cất cánh, vừa rồi cô gái nhỏ đó chắc bị trễ giờ, thiếu chút nữa đụng phải tôi, ngược lại rất lễ phép, luôn miệng giải thích.” Vị trợ lý hiển nhiên có ấn tượng rất tốt với đối phương.

– “Vừa rồi tôi nhìn thấy anh giúp cô ấy nhặt đồ.”

– “Ừ, giấy tờ của cô bé bị rơi.”

Ánh mắt Bạch Thần Dục trở nên u ám:

– “Vậy anh có nhìn thấy cô ấy... tên của cô ấy trong giấy tờ không?”

Trợ lý của Bạch Thần Dục sửng sốt, hiện tại phạm trù câu hỏi của ông chủ nhà mình, rõ ràng đã vượt ra giới hạn bình thường, thân là một trợ lý chuyên nghiệp, anh áp chế tò mò trong lòng, không dao động không sợ hãi nói:

– “À, trùng hợp thấy được, vị tiểu thư kia họ Cổ, nếu tôi không có nhìn lầm, tên của cô ấy hẳn là Cổ Ninh.”

Bởi vì thái độ khác lạ của ông chủ mình, xưng hô đã từ cô bé biến thành tiểu thư, mang ý nghĩa kính trọng.

Khi Bạch Thần Dục nghe được 2 chữ “Cổ Ninh”, đột nhiên tim hắn đập thành thịch, rõ ràng là lần đầu tiên nghe thấy, vì sao... lại có cảm thấy rất quen thuộc. Phảng phất vừa mở miệng, hai chữ này có thể trực tiếp thốt ra, giống như hắn đã kêu nó vô số lần rồi. Hơn nữa mỗi lần nhìn thấy cô gái ấy, hắn luôn cảm thấy đối phương có cái gì đó không đúng lắm, đó là một loại trực giác, mà loại trực giác này từng giúp hắn giành được thắng lợi trên thương trường vô số lần, rất ít khi có sai lầm.

Lý trí nói cho hắn biết. Hai người chỉ là người xa lạ, nhưng về mặt tình cảm thì lại... Không ngừng phủ nhận đi lý trí. Nếu chỉ là người xa lạ, sao lại có thứ cảm xúc mặc danh kỳ diệu thế này, chuyện gì xảy ra với hắn vậy? Mà cô gái đó, không chỉ một mà đến 2 – 3 lần xuất hiện ở trước mặt hắn, chẳng lẽ là có âm mưu? Bạch Thần Dục ở trong lòng âm thầm suy tư, đến cùng là cô ta đang mưu tính cái gì? Nếu như có ý định tiếp cận hắn, vì sao mỗi lần đều không nói lời nào, trong ánh mắt còn có mâu thuẫn...(Cát: Tra nam đang tự kỷ... xin mọi người thông cảm. >.

58. Chương 58

Edit: Cửu Trùng Cát

Cuộc thi đã kết thúc, tối hôm đó cả lớp tụ tập, đến KTV gần trường học thuê một phòng lớn, mọi người ca hát hăng say quên trời đất, phát huy sức sống của tuổi thanh xuân.

Học cùng một lớp đã lâu, mỗi ngày đều gặp mặt, cho nên không cảm thấy có gì lạ, lúc này phải chia tay, mọi người đều có chút thổn thức, đồng thời, sau khi chia tay nhau cũng đại biểu phải tạm biệt với giai đoạn tuổi thanh xuân. Đây là một nghi thức khá long trọng. Mãi cho đến hừng đông, bọn họ mới tan cuộc.

Nghỉ hè, Cố Ninh hoàn toàn nhàn rỗi, mỗi ngày cô đều chạy đến chỗ công ty chuyển phát nhanh, chủ yếu vẫn do Thẩm Xán xử lý mọi việc, sau đó lại dán thông báo tuyển dụng rất nhiều nhân tài quản lý, Cố Ninh ngẫu nhiên sẽ đưa ra một vài đề nghị, mà mấy đề nghị này đều phát huy hết tính chất nhìn xa trông rộng của cô.

Hai năm qua, công ty chuyển phát nhanh phát triển rất tốt, không còn chỉ lẫn lộn trong thành phố Z này mà đã mở thêm rất nhiều hướng phát triển khác, kim ngạch lợi nhuận cứ theo đó mà tăng lên, Thẩm Xán một điểm cũng không do dự, đem lợi nhuận mỗi tháng đều dồn vào việc mở rộng công ty, ngay cả đại đa số lợi nhuận của hội sở, Cố Ninh cũng dồn vào việc phát triển công ty chuyển phát nhanh, nhưng mà bấy nhiêu vẫn không đủ.

Tháng tư năm ngoái, chính phủ địa phương đã ra chính sách giúp đỡ cho các công ty, xí nghiệp, Thẩm Xán cần rằng, đến ngân hàng vay 2000 vạn để khuếch trương công ty. Công ty cứ như vậy mà phát triển, 2000 vạn đó lại không đủ, đảo mắt đã tiêu hao hết, Thẩm Xán vừa mừng vừa lo, mừng là vì xu thế phát triển rất tốt, lo là vì cần một lượng tài chính đầu vào. Cố Ninh suy nghĩ một hồi lâu, đem ra tấm thẻ mà ngày đó Triệu Dân đưa cho cô mượn.

Số tiền này tự nhiên là khẩn cấp cần dùng, nhưng Thẩm Xán vẫn hiếu kỳ, không biết Cố Ninh ở chỗ nào có được số tiền lớn như vậy, Cố Ninh cười nói là có người nhập cổ phần, người muốn nhập cổ phần vào công ty chuyển phát nhanh cũng là người có nửa số cổ phần ở hội sở tư nhân Lâm Hồ.

Người thần bí ngày đó đầu tư vào việc Cố Ninh xây dựng hội sở tư nhân, Thẩm Xán cũng có nghe thấy, cho nên mặc dù khá tò mò, nhưng vẫn nhận khoản tiền này, chung quy cũng không phải lấy không, người khác cũng được chiếm cổ phần.

Cùng ngày, Cố Ninh đem hợp đồng phân chia cổ phần đã được ký sẵn gửi cho Triệu Dân, nhưng khi hợp đồng gửi ra ngoài, bặt biển đều không thấy xuất hiện một cái, hết như đá chìm đáy biển, Cố Ninh cũng không biết đối phương có nhận được hay không?

Từ tháng sáu năm nay là bắt đầu, công ty chuyển phát nhanh trải qua thương thảo, đưa ra một quyết sách mới, cho phép các hệ thống phân phối của công ty cùng gia nhập vào liên minh hoạt động, ngoại trừ việc mỗi tháng đúng hạn nộp cho công ty mẹ một khoản tiền lợi nhuận, các loại doanh thu khác đều tự phụ trách. (Cát: Chém tã tới đoạn này... không hiểu gì về cách thức hoạt động của công ty, mong mọi người thông cảm T_T)

Đây là một lần hoạt động thử nghiệm, vì công ty vừa mới được mở rộng, có thể trong thời gian ngắn phát triển được thêm nhiều cửa hàng phân phối.

Hiện tại trong tay Cố Ninh có rủng rinh tiền bạc, ngược lại muốn tiếp tục niềm đam mê về mảng đồ dùng bằng gỗ, trong hội sở, ngay cả một cái bàn viết thông thường đều làm bằng gỗ sưa, giá tiền của toàn bộ đồ dùng bằng gỗ vô cùng xa xỉ, chung quy đồ dùng làm bằng gỗ tốt đương nhiên có phí tổn cao hơn nhiều so với đồ làm bằng gỗ thường.

Hai năm qua, xu thế sử dụng đồ dùng bằng gỗ cũng tương đối khởi sắc, nhưng mà vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được, nếu so sánh với giá cả trên trời của hơn chục năm sau, quả thực là Đại Vu gặp Tiểu Vu. Đương nhiên, Cố Ninh biết thứ có thể có giá trị cao hơn chính là ngọc phỉ thúy, hiện tại mua trang sức phỉ thúy tương đương với dạng đầu tư có hồi đáp ưu việt nhất, Cố Ninh không thèm để mất đến những tảng đá màu xanh này, trong lòng không chút chú ý, cho nên cô không tham gia vào việc đầu tư đó. Chỉ là có người quen giới thiệu, cô giúp Thẩm Lan mua một bộ trang sức phỉ thúy, làm quà sinh nhật cho Thẩm Lan, lễ vật này tốn không ít tiền, Thẩm Lan thích thì cũng thích thật đó, so với những thứ đồ trang sức ánh vàng rực rỡ chói mắt, bà càng thích màu xanh phỉ thúy êm dịu này hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng không khỏi thâm oán Cố Ninh lại tiêu tiền bậy bạ.

Nửa tháng trôi qua, Cố Ninh chạy tới chạy lui khắp nơi, vừa ốm vừa đen đi một vòng, toàn bộ làn da đều đổi thành màu lúa mì, nhưng nhìn lại thấy khỏe mạnh hơn rất nhiều.

Cuối tháng 6, thành tích thi đại học được công bố, Trương Giai Giai cũng được nghỉ hè, điểm của Cố Ninh vượt xa khỏi tổng điểm bình quân rất nhiều, với số điểm như vậy cho dù có ghi danh vào trường Đại học đứng đầu toàn quốc cũng không có gì phải lo sợ.

Lúc Cố Ninh dự thi, thi đã âm thầm tính toán số điểm mình sẽ đạt được, lần thi đại học lần này so với kiếp trước đại khái cao hơn khoảng 30 điểm, sau này thành tích được công bố, chênh lệch không nhiều lắm so với dự đoán của cô. Nhưng điều làm cô không ngờ đến, bản thân cô cứ nhiên trở thành thủ khoa môn khoa học tự nhiên của thành phố Z, nhìn bằng rôn chúc mừng treo trước cổng trường học, Cố Ninh quả thực không kịp phản ứng.

Thành tích thi chuyên nghiệp của Cố Ninh vô cùng tốt, ở trường Trung học Thanh Phong và các trường nghệ thuật khác đều có thể hiểu được, chung quy trước kỳ thi thử mô phỏng cuộc thi tốt nghiệp trung học, Cố Ninh vẫn giữ vững vị trí nằm trong top 3 toàn trường, hơn nữa còn đứng thứ nhất.

Trung học Thanh Phong là trường trung học tốt nhất trong thành phố Z, lần này Cố Ninh thi đậu thủ khoa, cẩn thận suy nghĩ lại, cũng hợp tình hợp lý, nhưng mà người ở ngoài thì nổ oanh một tiếng, một người thi chuyên nghiệp thế nhưng có thể đạt được thành tích cao như vậy khi thi văn hóa! Hơn nữa, quan trọng nhất là người nọ còn là học sinh nhảy lớp vượt cấp.

Nhất thời cái tên Cố Ninh được nhắc đến càng ngày càng nhiều, so với lúc trước hầu như ở mỗi khóa đều có nhắc đến tên của cô như một dạng kỳ tích không tưởng.

757794p2mhlhr1i7[1]

Lúc Cố Xuân Sinh nghe thấy người khác chúc mừng mình, có chút không lấy lại được tinh thần, ông ta ngược lại không ngờ tới, Cố Ninh lại thi được số điểm cao như vậy, đứa con gái mà trước kia ông ta chưa từng để ý tới, trong mắt người khác, thế nhưng lại ưu tú như vậy.

Sắc mặt của người nhà họ Cố đương nhiên không thể nào tốt nổi, nghe người khác chúc mừng, bọn họ chỉ có thể ở tỏ vẻ vui vẻ gượng gạo, trong lòng thì lại không biết tư vị gì, bất kể Cố Ninh ưu tú ra sao, cũng không có quan hệ gì với bọn họ, hơn nữa Cố Ninh thi tốt như vậy, cũng là hung hăng đánh vào mặt bọn họ. Trên thực tế, lão thái thái nhà họ Cố mỗi ngày đều rất hối hận, vì sao trước kia bà ta lại hồ đồ như vậy, cứ nhiên lại đồng ý cho con trai mình ly hôn với Thẩm Lan, thật là có cảm giác đi sai một nước thua cả bàn cờ.

Bây giờ hệ thống cửa hàng của Thẩm Lan đã phát triển đến thành phố bên cạnh, nhìn lại Cố Xuân Sinh, sau khi nguyên khí đại thương thì vẫn không có chút khởi sắc, lại không chịu cúi đầu hạ mình ra bên ngoài làm công, đành phải bắt đầu lại từ đầu, kéo theo mười mấy người, đợi chờ người ta giao việc cho làm, nhưng mà lúc này không giống như ngày xưa, muốn dựa vào việc này đứng lên là hết sức gian nan.

Đối lập giữa Thẩm Lan và Cố Xuân Sinh bây giờ, chênh lệch trong lòng lão thái thái nhà họ Cố không chỉ đơn giản là nửa điểm, chất lượng sinh hoạt của bản thân bà ta giảm xuống vô cùng thấp thì không nói, chủ yếu nhất là, lão thái thái nhà họ Cố đối với người cùng thôn không ngóc đầu lên được.

Sau khi Thẩm Lan và Cố Xuân Sinh ly hôn, cuộc sống của Thẩm Lan phong sinh thủy khởi, ngay cả con gái cũng có thể nuôi dưỡng tốt như vậy, khiến cho rất nhiều gia đình có con cái đều sinh ra hâm mộ. Người trong thôn, đều ở sau lưng bàn tán, trước kia là Cố Xuân Sinh liên lụy Thẩm Lan, là Thẩm Lan để cho Cố Xuân Sinh chế trụ. Bằng không, sau khi ly hôn Thẩm Lan cũng sẽ không có cuộc sống tốt như vậy, rốt cuộc cũng đổi vận.

Lão thái thái nhà họ Cố nghe xong mấy lời này thì khí huyết cuộn cuộn, lúc ấy liền cùng mấy cụ bà trong thôn tranh cãi âm ỉ, xem như đã đắc tội với tất cả cụ bà cùng tuổi ở trong thôn, về sau bà ta chỉ nằm lì ở nhà, rất ít khi xuất hiện ở ngoài.

Mỗi ngày Cố Xuân Sinh đều phải ra công trường làm việc, rất ít khi trở về, khi về đến nhà cũng là một thân mồ hôi và bụi bẩn, sắc mặt Dương Mộng Đình càng ngày càng lạnh, người đàn ông của mình biến thành như vậy, làm cho bà ta cảm thấy hết sức mất mặt. Hơn nữa tiền Cố Xuân Sinh kiếm được càng ngày càng ít, Dương Mộng Đình đã quen tiêu tiền như nước, trước kia chưa từng chịu cảnh túng quẫn nghen khuất như vậy, tự nhiên là chịu không nổi, mà bà ta lại không chịu ra ngoài bôn ba tìm việc làm. Cảnh ngộ trong nhà như vậy, khiến cho tâm của Dương Mộng Đình càng ngày càng lạnh.

Cảm tình của hai vợ chồng càng lúc càng phai nhạt, hai năm đã trôi qua, hiện tại trên cơ bản không còn cãi nhau nữa, mà thường xuyên cả một tuần cũng không ai mở miệng nói với ai một câu nào.

Lần này sau khi thành tích của Cố Ninh được công bố, người nhà họ Cố ở bên ngoài ăn cục tức, tự nhiên là thái độ đối với Dương Mộng Đình càng thêm không tốt, trong lời nói đều chứa ý mỉa mai. Cố Xuân Sinh vốn đang có cuộc sống rất tốt, nếu như không phải do Dương Mộng Đình, cuộc sống bây giờ còn không biết là tốt đến mức độ nào, làm sao lại thê thảm đến tình trạng này? Dương Mộng Đình chán ghét nhất chính là người khác đem bà ta ra so sánh với Thẩm Lan, đây có lẽ là căn bệnh chung của tiểu Tam, bà ta chưa bao giờ là loại người biết nén cơn giận, tự nhiên là lại dẫn tới một phen đại chiến.

Lão thái thái nhà họ Cố mặc dù nhìn không vừa mắt Dương Mộng Đình, nhưng lại có chút đau lòng cho cháu trai đích tôn bảo bối của mình, Dương Mộng Đình đã nắm được điểm yếu này của bà ta mà uy hiếp, ôm con trai hơn hai tuổi trở về nhà mẹ đẻ. Mãi cho đến lúc lão thái thái nhà họ Cố muối mặt đi sang mời về.

Bên kia không khí cứng ngắc, bên này quả thật là cả nhà cùng vui.

Sau khi thành tích thi được công bố, trong lòng Thẩm Lan rất cao hứng, chờ Cố Ninh điền xong đơn nguyện vọng, lập tức mang theo 2 đứa con gái cùng đi du lịch, chuẩn bị ra nước ngoài một chuyến, hai năm gần đây, du lịch quốc tế đặc biệt thịnh hành, hơn nữa giá tiền cũng không cao, trong phạm vi có thể chấp nhận được. Cứ như vậy ba mẹ con Thẩm Lan cùng nhau đi chơi, sau khi trở về đã là 2 tuần sau đó, làn da của Cố Ninh và Trương Giai Giai đều đen đi 2 độ. Đọc vạn quyển sách, không bằng đi vạn dặm đường, hai người vô cùng hưng phấn, ngược lại một chút cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Sau khi trở lại thành phố Z, Trương Giai Giai bắt đầu đến trường đi học lại, tháng 9 khai giảng thì cô sẽ vào năm 3 trung học, đây chính là giai đoạn mấu chốt, kỳ nghỉ hè của trường học đã thông báo là sẽ có khóa học bù, một chút cũng không thể buông lỏng. Thành tích học của Trương Giai Giai càng ngày càng tăng lên vững chắc, hiện tại đã có thể nằm trong top 5 đến top 10 của lớp, trên cơ bản, muốn thi vào trường Đại học nào cũng không thành vấn đề.

Lúc thư thông báo trúng tuyển được gửi tới là vào lúc nghỉ hè kéo dài, ngày khai giảng là vào trung tuần tháng 9. Lúc này đang vào giai đoạn oi bức của cả năm; bên ngoài đều là ánh nắng gay gắt, không khí khô nóng, mỗi ngày Cố Ninh đều ở trong nhà, bất điều hóa trốn tránh cái nóng, ngoại trừ buổi tối đi ngủ, chỉ có lúc hoàng hôn buông xuống, cô mới chịu bước ra khỏi nhà.

Lúc cách ngày khai giảng còn nửa tháng nữa, Thẩm Lan mở tiệc mừng Cố Ninh thi đậu thủ khoa, mời thầy Nhân chủ nhiệm lớp của Cố Ninh và thân thích trong nhà đến dự, mọi người cùng nhau náo nhiệt một chút. Khó có khi được tận hưởng, Thẩm Lan cũng uống vài ly rượu, vui tươi hơn hớn nói:

– “Năm nay Cố Ninh nhà chúng tôi mời rượu, sang năm thì đến Giai Giai, tôi thật là có phúc khí, cả hai đứa con gái đều có tiền đồ.”

Mọi người nói nói cười cười chúc mừng, khách chủ cùng vui.

Còn 3 ngày nữa là khai giảng năm học mới, Cố Ninh đến trường học báo danh, lần này hệ đạo diễn chiêu sinh tương đối nhiều, tổng cộng có 10 sinh viên trúng tuyển, 8 nam 2 nữ, xem như nam nhiều nữ ít, tỉ trọng tương đối cao.

Hôm nay, Cố Ninh dự lễ khai giảng xong, cầm chìa khóa đi đến phòng ngủ được phân, bởi vì cả một hệ đạo diễn năm nay chỉ có 2 sinh viên nữ, cả một kí túc xá đều thấy rất bất mãn, cho nên hai người được xếp ở cùng một phòng. Cố Ninh là người đầu tiên đến kí túc xá, cô chọn một vị trí ở gần cửa sổ, sắp xếp chăn đệm và sửa sang lại mọi thứ ổn thỏa, rồi cô mới ngồi xuống. Vừa rồi cô đã nhìn danh sách lớp, nữ sinh viên còn lại của lớp tên gọi Trần Triển, hai người vừa học chung một lớp lại vừa cùng chung một phòng ngủ, coi như cũng có bạn, bất quá từ ngày đầu tiên đến báo danh đến hôm khai giảng, cô chưa từng gặp qua đối phương.

7 giờ tối cả lớp tập hợp, gặp giáo viên phụ trách, Cố Ninh đúng giờ có mặt. Giáo viên phụ trách điểm danh xong, nhìn nhìn Cố Ninh, nghi hoặc nói:

– “Lớp chúng ta không phải có hai sinh viên nữ sao, sao chỉ thấy có một em vậy?”

Cả lớp an tĩnh nửa phút, đưa mắt nhìn nhau, tổng số sinh viên trong lớp thì đủ rồi, 10 người. Rốt cuộc, ở vị trí ngồi bên phải có một cánh tay giơ lên:

– “Thưa thầy, là em, em là nữ.”

“...” Cả lớp lại trầm mặc mười giây.

Người giơ tay, tóc vừa mỏng vừa ngắn, mặt quần lửng màu đen, cao khoảng 1m7, có chút giống con trai. Người khác lần đầu tiên nhìn thấy, chỉ sợ sẽ cho rằng người nọ là một anh chàng đẹp trai. Dù sao cũng không thể dùng từ “Nữ sinh viên” để hình dung được, dáng dấp của người nọ khác xa phái nữ nha...

Giáo viên phụ trách giật mình rồi cũng kịp phản ứng:

– “Trần Triển phải không? Rất tốt, tôi đã xem qua bộ phim ngắn do em đạo diễn, hãy tiếp tục cố gắng.”

Trong giới điện ảnh, nhà họ Trần xem như là dòng dõi thế gia, cha của Trần Triển là một đạo diễn rất có tiếng tăm trong cả nước, ông nội cô trong nền lịch sử điện ảnh của Trung Quốc cũng có vị trí hết sức quan trọng. Nhưng Trần Triển có thể thi đậu vào hệ đạo diễn này, hoàn toàn là dựa vào sức lực của chính mình, thành tích học tập của cô luôn luôn đứng hạng nhất. Như vậy mà nói, người khác đều phải tự hỏi, thế nào vừa trúng tuyển vào hệ đạo diễn, Trần Triển lại có phim ngắn của riêng mình, chưa học mà sao có thể làm đạo diễn rồi?

Giáo viên phụ trách lại lời ít mà ý nhiều nói một ít chuyện cần phải chú ý, sau khi phát thời khóa biểu thì tuyên bố cả lớp giải tán. Đương nhiên, trước khi chính thức nhập học một tháng, chính là kỳ học quân sự, từ 6 giờ sáng ngày mai sẽ bắt đầu.

59. Chương 59

Edit: Cửu Trùng Cát

Bởi vì đều là 10 tân sinh viên mới vừa nhập học, cho nên lúc học quân sự, lớp cô được phân cùng với các hệ khác tham gia quân huấn.

Cố Ninh xem như có thể hiểu được cái gì mới gọi là mỹ nữ như mây, bất kể tùy tiện lôi ra sinh viên nữ nào học biểu diễn đặt trong một đám người, đều được gọi là mỹ nữ.

Mỹ nữ soái ca đã nhìn nhiều, cô cảm thấy chính mình có chút chết lặng ... Bất quá cũng không phải là không có điểm ưu việt, ít nhất cô cũng cảm thấy thẩm mỹ của bản thân được đề cao.

Sau khi đợt học quân sự kết thúc, lập tức bắt đầu chính thức vào học, kỳ thật bài học về chuyên ngành cũng không nhiều lắm, khóa sau, Cố Ninh có rất nhiều thời gian rỗi để làm việc riêng của mình. Đương nhiên ngoại trừ việc lên lớp, tăng thêm trình độ kiến thức của mình, ngành chuyên nghiệp rất chú trọng phần thực hành, rất nhiều thứ cần cần phải tự mình học hỏi, tập dợt mới có thể hiểu được. Giáo viên chỉ có tác dụng đưa đường chỉ lối.

Cố Ninh ngoài trừ việc lên lớp, ngược lại rất ít khi nhìn thấy cô bạn cùng phòng, bất quá đang là lúc bản thân cô phải vội vàng bổ sung thêm kiến thức chuyên nghiệp, người khác đã bắt đầu làm đạo diễn quay phim ngắn, đây quả thật là việc làm cho cô có chút hâm mộ.

Thời gian qua thật sự rất nhanh, đảo mắt đã qua nửa học kỳ.

Hôm nay cuối tuần, người trong phòng ngủ đã đi ra ngoài cả, Cố Ninh từ thư viện trở về, khó có khi gặp được Trần Triển cũng trở về lấy thứ gì đó. Lúc Trần Triển nhìn thấy Cố Ninh cũng hết sức ngoài ý muốn, cười chào hỏi:

– “Buổi tối cậu không ra ngoài chơi à?” (Cát: Sinh viên rồi, thay đổi xưng hô nhé!)

Lúc tiến ra cửa, Trần Triển mới phát giác được có chút không ổn, trong ấn tượng của cô, bản thân cô và người bạn cùng phòng này phá lệ im lặng. Nói như thế, trong phòng ngủ chỉ có hai người là học chuyên ngành đạo diễn, thường xuyên buổi tối không trở về phòng ngủ, nhưng trái ngược với điều đó là, buổi tối mỗi ngày Cố Ninh đều trở về phòng ngủ.

Cuộc sống một đường phát triển, ngược lại là phá lệ đơn giản. Dù sao ở nơi này, quá bình thường cũng là sẽ khiến người ta chú ý. Cố Ninh không thêm để ý, cười nói:

– “Mình vừa từ bên ngoài trở về đó chứ, buổi tối cũng không ra ngoài chơi.”

Trần Triển cười nhẹ nhìn Cố Ninh, nghĩ tới nghĩ lui rồi nói:

– “Tối hôm nay hội điện ảnh có mở một bữa tiệc, nếu cậu có hứng thú, chúng ta cùng đi chứ?”

Vừa dứt lời, Trần Triển cũng cảm thấy bản thân cô có chút quá đường đột. Nói thật, tính cách của cô luôn luôn không dễ thân quen với người khác, hơn nữa cô và Cố Ninh, cũng còn chưa thân quen đến loại trình độ này.

– “Được a.” Làm cho người ta ngoài ý muốn là, Cố Ninh lại gật đầu đáp ứng.

Trần Triển cười cười, nếu như là người nào khác trong phòng, nhất định cô sẽ không đưa ra lời mời, nhưng nếu là Cố Ninh thì bất đồng, người này không nặng tâm tư, cho người ta cảm giác rất thoải mái, không kiêu căng, không nóng nảy, trong những người bạn cùng trang lứa, quả thật hiếm thấy.

Nửa tháng trước, rạp chiếu phim cho ra rạp một tác phẩm điện ảnh được chế tác với quy mô lớn trong cả nước, đạt được thành công về mặt bán vé trong dự đoán. Mà vừa vặn vị đạo diễn của tác phẩm này, là hậu bối của ông nội Trần Triển. Cho nên lần này hội điện ảnh mở tiệc ăn mừng, chuyện đầu tiên cần làm là mời vị ân sư có ơn tri ngộ đối với mình – Lão gia nhà họ Trần, mà ông cụ nhà họ Trần trong khoảng thời gian này thân thể không được tốt lắm, để cho cháu gái bảo bối nhà mình thay mặt đến dự. Kỳ thật hành động lần này của Trần lão gia, xem như trải đường trước thay cho Trần Triển, dù sao cháu gái bảo bối nhà mình cũng dần thân vào con đường nghệ thuật này, quen biết được nhiều tiền bối đi trước cũng là một điều tốt.

Lúc hai người Cố Ninh đến khách sạn, quang cảnh có thể nói là y hươg tấn ảnh, ám hương phù động, ly rượu cộng nhau như thác, nhưng khiến cho Trần Triển ngạc nhiên là, Cố Ninh giống như bình tĩnh hơi quá một chút.

Quần áo trên người Trần Triển vẫn là loại trang phục rộng rãi thoải mái như cũ, cho nên Cố Ninh cũng không thay quần áo, trên người vẫn mặc một bộ thường phục, chung quanh ai ai cũng mặc lễ phục tây trang, nói thật, lúc hai người tiến vào không khí trang trọng này có chút không hòa nhập được.

Trần Triển không thể bỏ lại một mình Cố Ninh, cho nên dẫn theo Cố Ninh cùng đi đến chỗ vị đạo diễn chủ tiệc chúc mừng, cô gọi vị đạo diễn này bằng chú, trước kia ở nhà đã gặp qua vài lần, cho nên miễn cưỡng cũng coi như người quen, cô không thấy khẩn trương gì lắm.

Lúc Trần Triển và người họ nói chuyện, tự nhiên cũng có người chú ý đến bên này, tuy rằng Trần Triển không nổi tiếng, là một gương mặt mới toanh trong giới, nhưng tên tuổi của ông nội và cha cô là một sự bảo chứng, mang theo hào quang như vậy, cho nên vẫn có một đám người muốn đến tiếp cận cô. Cứ như vậy, tự nhiên cũng có người chú ý đến Cố Ninh bên cạnh Trần Triển, lúc bị người hỏi, Trần Triển cũng đưa ra lời giới thiệu rằng Cố Ninh là bạn học cùng lớp của mình. Mà cứ như vậy, mấy người tiến đến bắt chuyện cũng chỉ qua loa chào hỏi Cố Ninh, không ai lại đi nói chuyện với một sinh viên không danh tiếng như Cố Ninh cả.

Ngược lại Cố Ninh không quan trọng những chuyện đó, như vậy ngược lại có được sự thanh tịnh, tầm mắt của cô vẫn luôn đặt trên người vị nữ minh tinh đóng vai chính trong tác phẩm điện ảnh này.

Bạch Thắm, lần này không phải ở trên TV nhìn thấy, mà hôm nay, Cố Ninh cô lại gặp được người sống sờ sờ trước mắt.

Lúc này, Bạch Thắm không còn mang theo bộ dáng thanh thuần như khi mới bước chân vào nghiệp diễn xuất, đã lẫn lộn trong giới vài năm, xem như cũng có chút danh tiếng, được người trong giới phong cho danh hiệu nữ hoàng điện ảnh mới.

Đã có lúc, Cổ Ninh cho rằng, khi mình gặp lại người phụ nữ này, nhất định không không chế nổi mình, nhưng mà hiện tại cô lại không như vậy, trong lòng ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Bạch Thắm, con gái nuôi của Bạch gia, chị gái... trên danh nghĩa của Bạch Thần Dục, xem ra, hiện tại hai người này sẽ cùng lúc xuất hiện ở đây, mà thôi, về sau chắc chắn sẽ cùng xuất hiện càng ngày càng nhiều...

Sao cô có thể bỏ qua không trả thù người phụ nữ này, người này đã phá hủy cuộc sống tốt đẹp của cô, bất quá nếu ông trời có mắt, để cho cô có cơ hội trở lại một lần, những người kiếp trước đã nợ cô, cô nhất định sẽ trả lại cho bằng hết.

Xuất phẩm mới của nền điện ảnh nước nhà là một bộ phim điện ảnh thời dân quốc, mà người được giao vai nữ chính, chính là nữ minh tinh hai năm gần đây tên tuổi lên như điều gặp gió, ngọc nữ Bạch Thắm, đi theo sự phát triển của nền điện ảnh nước nhà, nhân khí của Bạch Thắm cũng dựa vào đó mà tăng vọt.

Ánh mắt Cổ Ninh vô cùng bình tĩnh nhìn nữ minh tinh đang vui vẻ trò chuyện gần đó, thời gian phẳng phất lại quay về buổi tối hôm đó...

Chiếc xe phía sau không ngừng đuổi theo, xe cô lao xuống vách núi, rồi kế đó là tiếng nổ mạnh...

Thế giới này, ai mà ngờ được, vị ngọc nữ đảm nhận vai chính kia, có thể làm ra loại chuyện mưu sát giết người như vậy.

Có lẽ là tầm mắt của Cổ Ninh quá mức đột ngột, Bạch Thắm đang cùng người khác nói chuyện cũng phải quay đầu nhìn lại, tầm mắt của hai người phụ nữ giao nhau giữa không trung.

Bạch Thắm nhìn thấy đối phương không phải là người mà ả quen biết, một giây sau thu hồi tầm mắt, tiếp tục nói cười với người bên cạnh. Trong lòng ả thâm nghĩ, vừa rồi người đó nhìn mình như vậy, có lẽ là fan cuồng của mình, nói không chừng đợi lát nữa sẽ tiến đến xin chữ ký của ả.

Quan hệ của Bạch Thắm với người khác hết sức tốt, người trong đoàn phim ngay cả nhân viên lao công đơn giản cũng khen ả không dứt miệng, tính cách ngôi sao tốt như vậy, báo chí làm sao bỏ được đưa tin.

Thường xuyên sẽ có một vài tin tức nhỏ liên quan đến Bạch Thắm xuất hiện trên mặt báo, phần lớn đều sẽ mang tiêu đề ca ngợi ngôi sao cao cao tại thượng Bạch Thắm: “Không có chút kiêu căng phách lối nào”, “Tính cách rất tốt”... linh tinh gì đó.

Cổ Ninh ở trong lòng thâm nghĩ, ngôi sao thần tượng như vậy, quả thật sẽ khiến ọi đối tượng sinh ra cảm tình tốt.

Bên kia, Trần Triển thật vất vả mới xã giao xong, lôi kéo tay Cổ Ninh, tìm một chỗ ngồi xuống, có chút áy náy nói:

– “Cậu sẽ không thấy nhàm chán chứ, xin lỗi, vừa rồi mình không có quan tâm chu đáo đến cậu.”

– “Cám ơn cậu đã dẫn mình đến đây, sao mình lại cảm thấy nhàm chán được chứ, mình cảm thấy rất có ý nghĩa.” Cổ Ninh ngược lại là thật lòng cảm ơn Trần Triển.

Hai người nhìn những bóng dáng xinh đẹp đi tới đi lui trong buổi tiệc, rồi nhìn nhau cười. Lại ngồi một lát, đến lúc buổi tiệc gần đến tiết mục khiêu vũ, hai người lập tức quyết định đi trước, bằng không lúc buổi tiệc kết thúc thì đã quá trễ, nhưng khi hai người bọn họ rời đi, lại không khéo vừa vụng dụng phải một người đang tiến vào.

Bạch Thần Dục vừa tiến vào, người đứng ở cửa trong nháy mắt nhìn qua, Bạch Thần Dục dáng vóc cao lớn, mang theo khí thế sắc lạnh, đem quang cảnh phù hoa ở đây đè xuống ba phần, người khác không thể nào không chú ý tới hắn, làm cho người đang không kềm chế được phải thu liễm tươi cười, trở nên nghiêm chỉnh...

Bạch Thắm đang nói cười với mọi người sững sốt một giây, sau đó giống như không phát hiện được người nợ vừa tiến vào, tiếp tục trò chuyện với người ta, đối với Bạch Thần Dục mà nói, ả là người rất đặc biệt, Bạch Thần Dục sẽ không từ chối bất cứ yêu cầu nào của ả. (Cát: Lại thêm một tra nữ phụ tự kỷ...>.

60. Chương 60

Edit: Cửu Trùng Cát

– “Đương nhiên anh đã từng gặp tôi, đây là lần thứ ba chúng ta gặp gỡ; hai lần trước là ở thành phố Z, một lần là ở trên đường, anh ngồi trên xe, một lần là ở thang máy khách sạn, chúng ta đi lướt qua nhau, đây là lần gặp thứ ba. Kỳ thật, đối với tiên sinh tôi cũng rất có ấn tượng.” Khóe môi Cố Ninh mang theo ý cười nhàn nhạt, nói chuyện rất văn đạm phong khinh, dừng một chút cô lại nói: “Nếu muốn tới gần làm quen, đây quả thật không phải thủ đoạn inh đầu.”

Bạch Thần Dục sững sốt, thật lâu cũng không có trả lời.

– “Xin lỗi tiên sinh, tôi nghĩ tôi phải đi rồi, còn nữa, anh cứ như vậy chạy ra ngoài thật sự không có gì nghiêm trọng chứ?” Cố Ninh bình tĩnh nói xong, vẫy tay đón taxi.

Giống như giữa hai người bọn họ, thật sự chỉ là những người qua đường gặp thoáng qua mà thôi.

– “Em muốn đi đâu, tôi đưa em đi.” Vừa dứt câu, ngay chính Bạch Thần Dục cũng giật mình hoảng sợ.

– “Cám ơn ý tốt của tiên sinh, nhưng tự tôi về là được rồi.” Cố Ninh mỉm cười, uyển chuyển từ chối, lễ phép mà lãnh đạm.

Lúc này vừa vặn có một chiếc taxi ngừng lại, Cố Ninh trực tiếp ngồi vào xe, Trần Triển cũng hậu tri hậu giác đi theo.

Sau đó Cố Ninh đọc địa chỉ, xe nghênh ngang mà đi.

Ngoài cửa sổ ánh đèn neon lóng lánh, có lẽ ở dưới một ngọn đèn đều cất giấu câu chuyện của một người, Cố Ninh nghiêng mặt, nhìn bóng dáng mơ hồ của mình phản chiếu trong cửa kính. Lúc này đây gặp nhau, so với kiếp trước, bọn họ sẽ có gì khác biệt sao? Tuy rằng cái chết của cô không phải do người kia gây ra, nhưng quả thật không thể thoát khỏi quan hệ với người đó.

Vẫn là không thể thờ ơ được, kiếp trước như phù vân, năm tháng đã qua vĩnh viễn cũng không quay đầu lại được.

Mãi cho đến lúc chiếc xe biến mất giữa dòng xe cộ như nước chảy, Bạch Thần Dục mới lấy lại tinh thần, phản ứng của cô gái vừa rồi, chẳng lẽ thực sự chỉ gặp gỡ thoáng qua 3 lần thôi sao?

Nhưng nếu chỉ vô tình lướt qua nhau, vì sao hẳn lại nảy sinh những xúc cảm kỳ quái như vậy?

704093rw9n4xeixm

Lúc Bạch Thắm thấy Bạch Thần Dục quay người rời khỏi, tim rút một nhịp, đột nhiên có loại dự cảm không mấy tốt lành, ả đợi hồi lâu cũng không thấy người quay lại, không khỏi có chút nóng nảy, nhưng vẫn cố không để bản thân mất tự nhiên.

Lúc Bạch Thắm xuống lầu tìm người thì nhìn thấy một mình Bạch Thần Dục đứng ngây ngốc ở ven đường, biểu tình trên mặt là vẻ cô đơn hiếm thấy...

– “Thần Dục, cậu sao vậy? Sao vừa đến đã rời khỏi rồi? Tôi biết gần đây bận rộn lịch quay phim không có thời gian ăn cơm với cậu, tôi có thể giải thích với cậu mà.” Bạch Thắm đi tới bên cạnh Bạch Thần Dục, khéo léo nở nụ cười xinh đẹp nói.

– “À, không có gì.” Một giây sau, mắt mắt trên mặt Bạch Thần Dục đã biến mất không thấy tăm hơi.

– “Đi thôi.” Giọng điệu hần nhàn nhạt, lạnh lẽo như đêm tối.

Tuy rằng Bạch Thắm cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, vẫn dè dặt bắt an trong lòng xuống, ả nhìn chăm chú vào người đàn ông bên cạnh:

– “Vậy chúng ta lên đi.”

– “Ừ.”

Tiếp đó, Bạch Thấm vẫn đem tầm mắt đặt lên người Bạch Thần Dục, loại chú ý khác thường đó luôn dành cho em trai trên danh nghĩa của ả, nhỏ hơn ả 2 tuổi, nhưng vô cùng si mê ả.

Bạch Thấm vẫn luôn biết Bạch Thần Dục si mê mình, toàn bộ giai đoạn thanh xuân của Bạch Thần Dục đều bầu bạn bên cạnh ả, từng ngày từng giờ qua đi, vô cùng ngọt ngào hòa quyện thành một tấm lưới xinh đẹp.

Nhưng ả chưa bao giờ đáp lại tấm chân tình đó, vẫn luôn duy trì khoảng cách như có như không.

Sự tồn tại của Bạch Thần Dục, sẽ là trợ giúp rất lớn đối với việc phát triển sự nghiệp của ả, nhưng dựa theo tính cách của Bạch Thần Dục, nếu hai người thật sự ở cùng một chỗ, nói thật, cũng không có quá nhiều khả năng, không chỉ bởi vì ả là con nuôi của Bạch gia, trên danh nghĩa hai người là chị em. Quan trọng nhất là với tính cách tỉ mỉ cẩn thận của Bạch Thần Dục, sẽ khiến cho ả cảm thấy không được tự do, đây không phải là điều mà ả muốn.

Cho nên cứ duy trì khoảng cách như gần như xa thế này là tốt nhất, vừa có thể duy trì vị trí đặc biệt của ả trong lòng Bạch Thần Dục, vừa để cho ả được tự do tung bay. Bạch Thấm thầm nghĩ, có phải ả đối với Bạch Thần Dục quá lạnh nhạt hay không? Mới có thể khiến cho đối phương hôm nay có thái độ khác thường như thế...

Sau khi buổi tiệc kết thúc, đã gần mười hai giờ khuya, hai người cùng nhau trở về nhà, xuống xe, Bạch Thấm cười, nói với người bên cạnh:

– “Thần Dục, cậu có đói bụng không? Chúng ta cùng nhau ăn khuya nhé, tôi thấy đói bụng.”

Cả một buổi tối, Bạch Thần Dục luôn có chút đứng ngồi không yên, ả cũng theo đó mà không yên trong lòng.

Bạch Thần Dục dừng bước, nói:

– “Đã trễ thế này còn đi ăn khuya, không phải chị luôn muốn bảo vệ vóc dáng sao?”

Bạch Thấm sững sốt, nói:

– “Ngẫu nhiên ăn một lần cũng không sao mà, tôi tưởng cậu thích ăn khuya với tôi chứ.”

– “Tốt.”

Trên bàn cơm, Bạch Thấm vẫn tìm đề tài trò chuyện với đối phương, cuối cùng cũng đem được tầm mắt của đối phương hấp dẫn lên trên người mình, Bạch Thấm ở trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhưng bề ngoài vẫn giữ được nụ cười xinh đẹp khéo léo.

Hai người ăn xong bữa khuya, Bạch Thấm đứng lên, nói:

– “Vậy tôi đi nghỉ ngơi trước, ngày mai còn có chuyến bay sớm, gần đây thật sự là mệt chết đi được, lần sau chúng ta lại cùng ăn cơm chung nhé, Thần Dục, một mình cậu phải cẩn thận chăm sóc tốt ỉn, nhớ rõ phải ăn uống đúng giờ đấy.”

– “Ừ.” Bạch Thần Dục trầm thấp lên tiếng.

Mãi cho đến khi người đi lên lầu, hần mới thu hồi tầm mắt.

Hần là người thừa kế của gia tộc, vừa ra đời đã mang theo hào quang, nhận được kỳ vọng rất cao, từ khi còn rất nhỏ đã bị đưa sang nước ngoài học ở trường quý tộc, từ đầu tới cuối rõ ràng là một học sinh có tư chất nổi trội, tất cả các môn học đều đạt điểm A, nhanh chóng nhảy qua mấy cấp, hai mươi tuổi đã tốt nghiệp trường Đại học danh tiếng.

Không phải mỗi người trời sinh đều là thương nhân máu lạnh, lúc còn nhỏ đã phải tha hương xa xứ tự mình phát triển, lúc đó hần cũng từng khát vọng nhận được tình thân, sẽ không cảm thấy cô độc nữa, nhưng những thứ tình cảm đó không nhận được từ chỗ bố mẹ hần.

Mãi cho đến năm Bạch Thần Dục được 13 tuổi, hai vợ chồng nhà họ Bạch nhận nuôi đứa trẻ có cha mẹ không may qua đời trong tai nạn máy bay – Lục Thấm, hơn nữa còn giúp Lục Thấm đổi họ thành Bạch Thấm.

Từ đó về sau, đứa trẻ cô đơn Bạch Thần Dục có thêm một người chị gái. Hắn có người mỗi tuần đều gọi điện thoại hỏi han, sẽ chia mọi chuyện xảy ra trong cuộc sống thường ngày, sẽ có người gửi tặng quà cho hắn vào những dịp lễ tết, kỉ niệm lớn nhỏ, còn có người chăm sóc cho sinh hoạt của hắn, khi đó, Bạch Thầm cũng du học ở nước ngoài, 2 đứa nhỏ nương tựa lẫn nhau sống trong cùng một thành phố. Hiện tại, Bạch Thần Dục cũng không thể phân biệt rõ, bản thân hắn đối với Bạch Thầm, rốt cuộc là vì đã có thói quen, hay là vì nguyên nhân nào khác. Từ đầu đến cuối hắn là người hiểu rõ nhất, hắn biết Bạch Thầm bất quá chỉ là lợi dụng hắn, thái độ luôn như gần như xa, thậm chí hắn còn nghĩ, có lẽ những sự quan tâm, chăm sóc của người nọ từ trước đến nay dành cho hắn, chẳng qua cũng bởi vì hắn là người thừa kế của nhà họ Bạch.

Cái gì hắn cũng hiểu rõ ràng, nhưng vẫn phạm phải hồ đồ.

Hắn cũng không biết, như vậy có thể kéo dài được bao lâu, những thứ ảo tưởng khi tình cảm không được đáp lại, có lẽ vào một ngày nào đó sẽ biến mất không thấy bóng dáng.

Bạch Thần Dục nhìn đĩa thức ăn khuya đã nguội trên bàn, đột nhiên, hắn lại nhớ tới cô gái mà hắn vừa gặp kia...

704093rw9n4xeixm

Từ lần chạm mặt đó về sau, Cố Ninh không còn nhìn thấy Bạch Thần Dục thêm lần nào nữa, ngược lại trải qua việc cùng đi dự bữa tiệc đó, quan hệ giữa cô và Trần Triển trở nên khá hơn.

Thời gian qua thật sự rất nhanh, lập tức đã tới cuối kỳ, sau khi nộp bài tập môn cuối cùng, Cố Ninh quyết định buổi tối mua vé máy bay trở về thành phố Z.

Vốn dĩ Thầm Lan nói muốn đi đón Cố Ninh, nhưng thời gian máy bay đáp xuống quá muộn, Cố Ninh nói để tự cô trở về là được. Cố Ninh kiên trì, Thầm Lan cũng không miễn cưỡng.

Thẳng đến khi Cố Ninh kéo hành lý xuống máy bay, đã là mười giờ đêm, tuy rằng không có phương tiện giao thông công cộng nữa, nhưng nếu bắt taxi thì cũng tương đối dễ dàng.

Cố Ninh kéo theo hành lý nhìn quanh, lập tức có một chiếc taxi dừng lại đón khách, Cố Ninh đang do dự, đột nhiên từ phía sau lại có tiếng nói vang lên.

– “Không ngồi xe của mình sao?”

Cố Ninh quay đầu lại, ngoài ý muốn thấy được Hà Cảnh.

Hai năm không gặp, Hà Cảnh lại cao hơn rất nhiều, khí chất cũng hoàn toàn thay đổi so với lúc trước. Hà Cảnh đi tới bên cạnh Cố Ninh, trong lúc Cố Ninh còn chưa kịp phản ứng, tóm lấy hành lý của Cố Ninh, nói với tài xế taxi:

– “Cô ấy thuộc về tôi.”

Lúc này mới cúi đầu nói với Cố Ninh:

– “Chúng ta về nhà thôi.”

Cố Ninh sửng sốt nửa ngày mới có thể hiểu rõ, về nhà? Về nhà ai? Đợi đã, hình như có gì đó không đúng lắm a...

Cố Ninh ho khan một tiếng:

– “Làm sao cậu biết được thời gian chuyến bay của mình vậy?”

Được rồi, rốt cuộc cũng bắt được trọng điểm, còn nữa, sao cô lại phải leo lên chiếc xe này?

– “Minh không thể biết sao?” Hà Cảnh thấp giọng nói.

“...”

– “Là bạn tốt của cậu nói ình biết.”

– “Giai Giai?”

– “Ừ.”

Đợi đã, sao cô luôn cảm thấy trong chuyện này có lượng thông tin gì đó rất lớn mà cô chưa thể tiếp nhận...
Xe nhẹ nhàng chạy trên đường, vì đã qua giờ cao điểm, xe cứ như vậy một đường chạy thẳng.

61. Chương 61

Edit: Cửu Trùng Cát

Xe vững vàng ngừng lại, Hà Cảnh từ cốp sau xe lấy hành lý của Cố Ninh ra, lại đi vòng qua một bên khác mở cửa xe, nhìn người ngồi trên ghế phụ lái, cười nói:

– “Sao vậy, cậu vẫn muốn ngồi trên xe à?”

Cố Ninh lấy lại tinh thần, yên lặng từ trên xe bước xuống.

Đột nhiên cô cảm thấy, bản thân trở nên chậm chạp không ít...

Đèn đường mờ vàng kéo dài bóng dáng của hai người.

– “Hôm nay cảm ơn cậu.” Dừng một lát, Cố Ninh nói thêm: “Vậy mình về đây, hẹn gặp lại, lái xe cẩn thận.”

– “Gặp lại sau.”

Cố Ninh còn muốn nói điều gì đó, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn không nói gì.

Thẩm Lan làm xong bữa khuya chờ Cố Ninh trở về, lúc này, Trương Giai Giai cũng không ngủ, đang làm bài tập, còn chưa tới nửa năm thì phải thi tốt nghiệp trung học rồi, Trương Giai Giai cũng thay đổi càng ngày càng chăm chỉ hơn, thường xuyên chờ đến lúc Thẩm Lan gõ cửa phòng, cô mới chịu tắt đèn đi ngủ. Mặc kệ ngủ trễ hay ngủ sớm, ngày hôm sau nhất định đúng 6 giờ là cô sẽ thức dậy đọc tiếng Anh. Có Thẩm Lan ở chỗ này, Cố Ninh chỉ phải đề xuống trái tim đang nặng nề nghi vấn, mãi cho đến khi trở về phòng, cô mới hỏi Trương Giai Giai:

– “Giai Giai, sao cậu lại nói cho Hà Cảnh biết thời gian chuyển bay của mình vậy?” Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Hôm nay là cậu ấy đưa mình về.”

Giọng điệu của cô bình thản, không có ý trách cứ.

– “À, ngày hôm kia lúc mình đi học, nhìn thấy cậu ấy chạy bộ ngang qua tiểu khu nhà chúng ta. Lúc đó mình cảm thấy người này rất quen mắt, ngược lại không có nhận ra là ai, là cậu ta chủ động tiến lên chào hỏi mình, nói là bạn học cũ của cậu. Sau đó cậu ta hỏi mình, chừng nào thì cậu được nghỉ, mình đã nói cho cậu ta biết về chuyển bay của cậu, mình không ngờ là cậu ta lại đi đón cậu nha.”

Dừng một chút, Trương Giai Giai hỏi tiếp:

– “Ninh Ninh, quan hệ giữa hai người các cậu là như thế nào a? Có phải cậu ta là... bạn trai của cậu không?”

Cố Ninh đang uống sữa, thiếu chút nữa là phun ra hết, sau khi nuốt hết ngụm sữa thì bị sặc, tiếp đến là kịch liệt ho khan. Trước kia quả thật là cô nhìn không ra, Trương Giai Giai cũng rất thích bắt quai nha.

Thẩm Lan nghe thấy tiếng ho khan trong phòng, đẩy cửa tiến vào, hỏi:

– “Ninh Ninh, làm sao vậy?”

– “Dạ, không có gì, vừa rồi không cẩn thận bị sặc thôi.” Cố Ninh rút cuộc cũng bình tĩnh lại.

– “Lần sau cẩn thận một chút, nhìn con xem, uống sữa tươi mà cũng bị sặc nữa.” Thẩm Lan bắt đầu lắc đầu, thu dọn 2 cốc sữa của hai cô con gái, nói tiếp: “Mẹ biết hai con nhất định có nhiều chuyện muốn nói riêng với nhau, nhưng mà cũng phải ngủ sớm một chút, Ninh Ninh, sáng mai Giai Giai còn phải đi học sớm đấy.”

– “Dạ vâng, con sẽ chú ý thời gian.”

Thẩm Lan lại nói thêm vài câu, lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Cố Ninh nhìn Trương Giai Giai:

– “Sao cậu lại nghĩ như vậy?”

– “Chẳng lẽ không đúng à?”

Cố Ninh trả lời như chém đinh chặt sắt:

– “Không phải.”

– “Ừm, chỉ là mình nhìn thấy quan hệ giữa hai người rất thân cận, từ trước đến nay cậu cũng không có bạn trai, cho nên mình nghĩ hai người các cậu...” Dừng một lát, Trương Giai Giai nói tiếp: “Xem ra là mình hiểu lầm.”

Cố Ninh lại nhớ tới Hà Cảnh vừa rồi, không biết có phải là do hiệu ứng cánh bướm hay không. Kiếp này, Hà Cảnh không bị ngồi tù, hơn nữa một thân lẻ khỉ so với kiếp trước rõ ràng đã khá lên nhiều lắm. Tuy rằng vừa rồi khi ở trên xe, cô vẫn nhận thấy được khí chất giang hồ trên người Hà Cảnh, dù hắn đã cố gắng áp chế.

– “Ninh Ninh, chẳng lẽ cậu không có người trong lòng sao? Ở Đại học cũng quyết định không yêu đương luôn sao? Mình nghe người khác nói, ở đại học có rất nhiều người nói chuyện yêu đương.” Trương Giai Giai lại hỏi.

– “Không có.” Cố Ninh nhìn Trương Giai Giai, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói: “Cô gái nhỏ này, cậu quan tâm mình như vậy, có phải bản thân đã động tâm rồi không?”

– “Bây giờ mình sắp sửa thi tốt nghiệp, việc cấp bách chính là thi đại học, chỗ nào có tâm tư vào mấy việc này chứ.” Trương Giai Giai lập tức bày ra vẻ mặt nghiêm túc đáp.

Cố Ninh không nhịn được cười.

Cố Ninh cũng không có hỏi tới, hai người nằm ở trên giường câu được câu không trò chuyện, thanh âm dần dần nhỏ xuống, bất tri bất giác thì ngủ mất.

6 giờ sáng hôm sau, lúc Trương Giai Giai rời giường thì Cố Ninh cũng thức dậy, Trương Giai Giai đi đến lớp, Cố Ninh cũng thay đổi một bộ quần áo, chuẩn bị ra bên ngoài chạy bộ buổi sáng.

Thói quen chạy bộ mỗi buổi sáng, Cố Ninh đã kiên trì được ba năm, trừ khi trời đổ mưa, bằng không mỗi sáng sớm cô đều sẽ chạy bộ 40 phút, cứ kiên trì như vậy, thể lực của Cố Ninh ngược lại tăng lên rất nhiều, tổ chất thân thể cũng khá lên theo. Cố Ninh thay đổi một thân đồ thể thao, đang chạy thì nghe thấy có tiếng bước chân ở phía sau, nghiêng mặt, cô lập tức nhìn thấy Hà Cảnh cũng một thân đồ thể thao đang chạy đến.

Cố Ninh sửng sốt, hết sức ngoài ý muốn, sao người này lại xuất hiện ở đây, bất quá ngoài ý muốn thì ngoài ý muốn, cước bộ của cô vẫn không dừng lại. Trên thực tế, Hà Cảnh đã ở chỗ này chạy bộ một tuần, kỳ thật hắn cũng không biết vì sao mình lại thích chạy bộ ở dưới lầu nhà Cố Ninh! Bất quá không phải là không có thu hoạch. Nhìn xem, ngày hôm qua không phải hắn nghe được tin tình báo, gặp được người ở sân bay đấy sao! Hà Cảnh cân nhắc, có lẽ ngay cả ông trời cũng giúp hắn, có lẽ chạy thêm mấy ngày nữa, không chừng có thể rước cả vợ về nhà...

Nghĩ như vậy, trong lòng Hà Cảnh rất vui vẻ, lộ ra hai hàm răng trắng nhìn Cố Ninh cười cười:

– “Buổi sáng tốt lành, cậu xem, lúc cậu vừa tốt nghiệp cấp 2, hai chúng ta cũng cùng nhau chạy bộ như vậy, đảo mắt cậu đã vào Đại học rồi.”

Cố Ninh giật mình, ở địa điểm giống nhau, làm những chuyện đã từng làm qua, thật dễ dàng làm cho người ta cảm thấy thời gian thấm thoát thoi đưa. Những năm tháng hoa mộng đó, phảng phất nhẹ nhàng trong nháy mắt đã vượt khỏi tầm tay...

Cố Ninh không nói gì, Hà Cảnh nói tiếp:

– “Cậu xem a, thật giống như khi chúng ta cùng nhau chạy bộ đó, cậu ở phía trước, mình chạy phía sau, đuổi theo bước chân của cậu, cứ đuổi theo và đuổi theo như vậy, thời gian liền qua đi.”

Lúc này, Hà Cảnh bỗng dưng lảng mạn một phen, cũng không biết là vì sao, mỗi khi hấn đứng trước mặt Cố Ninh, cả người đều trở nên ôn nhu, không như hấn lúc bình thường. Nói như thế nào đây, phẳng phất giống như mình cũng có người để cẩn thận đối đãi, đó cũng là một việc may mắn, sẽ cho người ta có được cảm giác thỏa mãn.

Cố Ninh cười cười, dừng bước:

– “Vậy mình không chạy nữa, cậu chạy một mình đi.”

Hà Cảnh khoát tay:

– “Vậy không được, một mình mình chạy có ý nghĩa gì chứ? Nếu không phải vì đuổi theo cậu, mình cũng không chạy bộ làm gì.”

Lời này một câu hai nghĩa nha. (đuổi theo theo đuổi)

“...” Tuy rằng Cố Ninh đã quen người trước mắt da mặt dày... thẳng thắn, nhưng mà vẫn bị ghen đến nói không ra lời.

Cô từ từ đi về phía trước, Hà Cảnh vẫn đi bên cạnh cô, hai người cứ như vậy một đường không nói gì. Đột nhiên, Hà Cảnh dừng bước, nói:

– “Mình thấy buổi sáng rất lạnh, cậu lại mặc ít như vậy, nếu không chạy nữa, hay là trở về đi, chỉ sợ một hồi cậu lại cảm lạnh.”

Tuy rằng mình rất muốn tiếp tục đi cùng cậu như vậy, còn dư lại nửa câu này, Hà Cảnh cố nén trong lòng, không có nói ra. Tuy rằng hấn có gan biểu đạt tình cảm của mình, nhưng không phải người không có đầu óc, theo đuổi con gái cần phải chú ý đến sách lược, hai người có thể từ từ xích lại gần nhau, hấn muốn khiến cho Cố Ninh quen với sự tồn tại của hấn, không muốn cô phản cảm khi hấn xuất hiện bên cạnh cô.

Về phần làm như thế nào để theo đuổi con gái, làm như thế nào để con gái vui vẻ, Hà Cảnh đã tập hợp tất cả đàn em của mình lại để tham khảo ý kiến, cũng nhận được vô số lời đề nghị. Trừ bỏ Trịnh Lục, tất cả những người bị hấn gọi đến, phản ứng đầu tiên đều là:

– “Cái gì! Cảnh ca, ngay cả đàn bà anh cũng không trị được à?”

Hà Cảnh loại bỏ mấy thứ như: “Đưa tiền, đưa vàng bạc, kim cương...” hoặc là “Mặt dày mày dạn mà theo đuổi, nếu như vẫn không được thì mạnh mẽ ép buộc” mấy chủ ý kinh khủng như vậy... Đương nhiên, người đưa ra chủ ý tệ hại này, cũng bị Hà Cảnh dùng lời lẽ chính nghĩa phê bình tư tưởng giác ngộ của người nọ không cao.

Nói như thế, vì hấn thật sự yêu thích Cố Ninh, hơn nữa Cố Ninh cũng không giống như những người khác, Cố Ninh đối với hấn mà nói, là độc nhất vô nhị.

Cố Ninh chẳng những rất xinh đẹp, thành tích học hành lại tốt, tính cách cũng tốt, nói chuyện cũng rất nghĩa khí, nói tóm lại cái gì cũng tốt. Hấn rất yêu thích cô! Hấn muốn cưới Cố Ninh về làm vợ, muốn hai người chung sống với nhau cả đời, đương nhiên không thể làm bừa.

Cao thủ yêu đương thường xuyên lưu luyến trong bụi hoa – Trịnh Lục, cẩn thận giúp Hà Cảnh phân tích kỹ mọi chuyện, nói rằng Cố Ninh đam mê học tập như vậy, có lẽ tạm thời sẽ không muốn nhắc tới chuyện yêu đương, chung quy sự nghiệp trong lòng cô tương đối quan trọng hơn, phụ nữ như vậy thập phần có thể sẽ trở thành nữ cường nhân, rất khó xuống tay.

Lúc ấy Hà Cảnh chẳng thèm để ý, hấn nói không sao cả, về sau nếu vợ hấn muốn làm đạo diễn, vậy hấn sẽ thành lập một công ty giải trí, hoặc là đầu tư cho cô, để cho cô không cần lo trước tính sau, muốn quay cái gì thì quay cái đó! Chỉ cần là thứ mà cô thích đều không quan trọng!

Lúc ấy Trịnh Lục chỉ biết lấy tay vỗ trán, trong thoáng chốc, gã nhìn thấy phía sau Hà Cảnh mọc ra cái đuôi vĩ đại và đang vẫy vẫy! Dựa theo kinh nghiệm của gã, đây TMD chính là thê nô vô địch! Người khác

có khuyên nữa cũng chỉ vô dụng! Còn khuyên nữa, nói không chừng người khác còn bị hấn oán trách! Cảm thấy tình cảm của hấn là bị người này phá hư...

Một câu thôi, triệt để hết thuốc chữa.

Trịnh Lục vô cùng tiếc hận Hà Cảnh chấp mê bất ngộ, đồng thời đành phải nghĩ kế cho tên thê nô này, gã không muốn thừa nhận, bản thân gã có chút bị tình cảm ngu ngốc hồ đồ của tên Cảnh ca này làm cho cảm động! Thật sự gặp quỷ mà!

Trịnh Lục nói cho Hà Cảnh biết, đàn bà thường mềm lòng, lâu ngày sinh tình là một chiêu mưa dầm thấm lâu vô cùng có hiệu quả, Cố Ninh là người như vậy, cứng miệng mềm lòng. Hà Cảnh cảm thấy rất có lý, cẩn thận xin chỉ giáo một phen, quyết định từ từ theo đuổi, tiền đồ là ánh sáng trước mắt, rồi sẽ có ngày hấn theo đuổi được cô gái ấy.

Cố Ninh đánh giá người bên cạnh, cô một chút cũng không biết những tính toán sâu xa trong lòng đối phương, nếu cô biết được những suy nghĩ trong lòng Hà Cảnh, không biết trên mặt sẽ là biểu tình gì...

– “Mình về trước nhé.”

– “Ừ, tạm biệt, lúc nào có thời gian, chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, khó có khi cậu trở về, chúng ta cùng tụ tập một chút.” Hà Cảnh làm như tùy ý nói.

Cố Ninh nhìn Hà Cảnh, vẻ mặt của đối phương thẳng thắn và thành khẩn như vậy, ánh mắt còn mang theo chờ mong nhìn mình, ngược lại cô không biết phải trả lời như thế nào.

– “Từ từ rồi tính.”

Vốn dĩ Hà Cảnh còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn quần áo mỏng manh trên người Cố Ninh, hấn cố nén chờ mong trong lòng:

– “Cậu mau về nhà đi, bên ngoài thật sự rất lạnh.”

– “Ừ.”

Mãi cho đến khi bóng dáng của Cố Ninh biến mất ở hành lang, Hà Cảnh mới thu hồi tầm mắt, từ từ đi trở về.

Từ đó về sau, sáng sớm mỗi ngày Hà Cảnh đều đến chạy bộ cùng Cố Ninh, hai người ngược lại rất ít khi nói chuyện, phần lớn thời gian đều là an tĩnh chạy bộ. Tình hình như vậy vẫn kéo dài liên tục đến sáng hôm nay, bởi vì đêm qua tuyết rơi cả đêm, dưới đất đã tích tụ một lớp tuyết thật dày.

Cố Ninh nhìn khung cảnh trắng xóa ngoài cửa sổ, thời tiết như vậy, hiển nhiên không thích hợp để chạy bộ, do đã quen với đồng hồ sinh học, cô vẫn thức dậy từ rất sớm, nấu một nồi cháo, rồi ngồi dựa trên sofa đọc sách. Không biết vì sao, hôm nay tâm thần của cô có chút không yên, ngay cả tiến độ đọc sách cũng chậm rất nhiều. Cố Ninh đem tầm mắt ném ra ngoài cửa sổ, không biết từ lúc nào thì bắt đầu, bên ngoài tuyết lại rơi. Cố Ninh đi đến bên cửa sổ, lúc này, đại đa số người vẫn còn đang ngủ, người đó chắc cũng không ngốc đến mức bây giờ vẫn một lòng một dạ đến đây chạy bộ buổi sáng đó chứ? Bất quá nói đi cũng phải nói lại, người đó thật đúng là cứng đầu...

Vốn đã không bình thường rồi, nói không chừng quả thật làm được nha.

Cố Ninh thở dài, bỏ quyển sách trong tay xuống, thay đổi quần áo, mang theo mũ và bao tay, mở cửa đi ra ngoài.

Tác giả có lời muốn nói:

Cảnh ca: “Ninh Ninh, mình ở đây! Nhìn qua đây! Nhìn qua đây a!”

62. Chương 62

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh đi xuống dưới lầu, lúc này trời vẫn còn chưa sáng hẳn, dưới đất tuyết đọng tản ra ánh sáng lóe lóe, vạn vật đều tĩnh lặng. Đại đa số người vẫn chìm trong cơn ngủ mê.

Ánh mắt của Cố Ninh đảo quanh một vòng, không thấy một bóng người, bên ngoài gió lạnh gào thét, ngọn gió mang theo bông tuyết thổi vào mặt đến đau rát, cô đứng ngây ra một lát, từ từ đi theo lộ trình chạy bộ mỗi buổi sáng.

Tuyết rơi thế này có thể xóa đi dấu chân người ta, Cố Ninh gian nan đi về phía trước, tiếng bước chân “loạt xoạt” vang lên như vỡ vụn, rớt cuộc, cô dừng lại, thở ra một làn khói trắng như sương. Cố Ninh hoài nghi đầu óc của mình có phải bị chập mạch rồi không, lúc này mà ở bên ngoài đạp tuyết đi bộ...

Cô vừa chuẩn bị bỏ đi thì nghe thấy ở phía sau có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, Cố Ninh kinh ngạc nhìn Hà Cảnh, thì ra có người còn ngốc hơn so với mình a, lúc này mà ở trong tuyết chạy bộ...

Hà Cảnh chạy tới bên cạnh Cố Ninh thì ngừng lại, hơi gấp gáp nói:

– “Cậu tới rồi à?” Sau đó thở ra một làn khói trắng, người hẳn cũng run run theo.

Hiện tại bên ngoài đã dưới 0 độ, trong gió mang theo bông tuyết thổi vào người, cho dù có mặc quần áo dày đi chăng nữa, đứng mười phút trong tuyết, cũng bị đông lạnh đến tận tim gan.

– “Sao hôm nay thế này mà cậu còn đến chạy bộ vậy?”

Hà Cảnh cười cười, run lập cập đáp:

– “Đương nhiên là mình muốn rèn luyện thân thể a!”

Đương nhiên, nếu trung khí mười phần nói xong câu đó, thân thể không có động tác kháng nghị bằng một cái hắt xì mất mặt mũi như vậy, hẳn là sẽ khiến người ta tin phục.

Cố Ninh không còn gì để nói, cô nhìn Hà Cảnh:

– “Cậu không sao đấy chứ?”

Hà Cảnh không để ý phát phát tay:

– “Không có việc gì, thân thể mình tốt như vậy, làm gì có chuyện được chứ! Đúng rồi, hôm nay rất lạnh, mình thấy không thích hợp để chạy bộ buổi sáng đâu, cậu nên trở vào nhà đi, đừng để bị lạnh cóng.”

Cố Ninh nhìn tới nhìn lui Hà Cảnh đã đông lạnh không nhẹ, hơi mím môi:

– “Lạnh như vậy, mà cậu còn chạy bộ được à?”

– “Không phải do mình muốn gặp cậu sao? Đừng nói là tuyết rơi, cho dù trời có sập xuống, cậu muốn chạy bộ mình nhất định cũng sẽ chạy với cậu.” Hà Cảnh nói chuyện vô cùng hùng hồn đầy lý lẽ, ánh mắt hẳn nhìn Cố Ninh phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

“...”

Cố Ninh quan sát Hà Cảnh, liếc mắt một cái, ở trong lòng nhú nhú mây, cái tên này thật là tùy thời tùy khắc cũng không quên biểu đạt tình cảm của mình nha, bản thân đã bị lạnh cóng muốn chết mà còn...

– “Cậu thật là nhàn rồi quá đi, còn nữa, mình đâu cần cậu chạy cùng chứ, ừ, về sau cậu cũng đừng nên thăng thần quá.”

– “Cậu không thích mình thăng thần đúng không, không sao, vậy về sau mình sẽ nói chuyện uyển chuyển một chút, mình cảm thấy nói chuyện uyển chuyển cũng có chỗ rất tốt.” Hà Cảnh ngược lại một chút cũng không thấy đả kích, vẻ mặt vẫn giữ nụ cười xán lạn như cũ.

Cố Ninh xem như hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nhưng nói thật, mặc dù có lúc cô không còn lời gì để nói với tên Hà Cảnh này. Nhưng vẫn không có cảm giác chán ghét hẳn.

Hà Cảnh nhìn ánh mắt của cô thập phần trong veo, phảng phất như có thể xuyên thấu tâm lòng hẩn, nóng bỏng mà chân thành. Nhân phi thảo mộc, người như cô ấy, thật sự rất khó làm cho người ta chán ghét.

Giọng điệu của Cố Ninh hòa hoãn lại:

– “Cậu về đi.”

– “Ừ.”

Dừng một lát, Cố Ninh nhìn Hà Cảnh bị lạnh cóng không nhẹ, nói tiếp:

– “Cậu lên nhà mình ngồi chút đi.”

Cố Ninh rót một ly nước ấm cho Hà Cảnh, hai ngày nay Thẩm Lan vội vàng tính toán sổ sách cuối năm, cho nên thường xuyên không đến đây, Trương Giai Giai lại đến lớp, cho nên hiện tại trong phòng chỉ có hai người. Kỳ thật ngay cả Cố Ninh cũng không biết, bản thân là động lòng trắc ẩn hay là có tâm tư gì khác, thế nhưng dẫn Hà Cảnh vào nhà mình. Cố Ninh nghiêm túc suy tư xong, tốt nhất là phải giải thích cho rõ ràng, có lẽ bởi vì vừa rồi lạnh quá, cho nên suy nghĩ của cô trở nên chậm chạp, nói cách khác, đầu óc bị đông cứng hổng rồi.

Hà Cảnh cầm ly nước ấm từ từ uống hết, ánh mắt đánh giá Cố Ninh, nói:

– “Cảm ơn.”

Ở ngoài mặt hẩn làm bộ như vô cùng bình tĩnh, nhưng ở trong lòng lại hò hét mừng thầm, sáng hôm nay, lúc hẩn nhìn thấy bông tuyết bay đầy trời, suy nghĩ một lát, cao hứng phần chần mặc xong quần áo rồi ra ngoài chạy bộ. Để cho tiện chạy bộ, hẩn chỉ mặc một lớp quần áo mỏng manh. Trịnh Lục nói, hẩn muốn theo đuổi người ta thì không cần phải quá thông minh và lý trí, cho nên hẩn lập tức rõ ràng ngốc cũng có điểm tốt, như vậy càng có thể khiến cho người ta buông lỏng cảnh giác, khoảng cách giữa hai người cũng có thể được kéo gần hơn.

Hà Cảnh cảm thấy, vì theo đuổi vợ mình, biến mình thành kẻ ngốc thì có sao đâu, dù sao cũng không phải ngốc thật là tốt rồi.

Trong lòng Hà Cảnh vô cùng khâm phục bản thân, hẩn biết Cố Ninh mềm lòng, không phải kết quả đây sao, hẩn mới vừa nhìn thấy Cố Ninh, đột nhiên nhanh trí, cố ý làm bộ như rất lạnh. Không phải kết quả là đây sao, cho hai người cơ hội được ngồi gần như vậy! Cố Ninh quả nhiên là người mềm lòng, hẩn không ngờ, hạnh phúc lại đến nhanh như vậy, vợ của mình quả nhiên là rất biết đau lòng chồng a!

Hà Cảnh cảm thấy trong lòng nóng hằm hập, một chút cũng không thấy lạnh, thật thỏa mãn... thật thỏa mãn a, ngay cả ly nước ấm trong tay, cũng thấy đặc biệt ngon miệng.

Cố Ninh cầm quyển sách đang đọc dở, muốn tiếp tục đọc sách, nhưng tầm mắt Hà Cảnh nhìn cô quá sức chăm chú, phảng phất có thể làm cho cô tan chảy, Cố Ninh ngẩng đầu, mới vừa chuẩn bị nói chuyện, Hà Cảnh lập tức dời tầm mắt đi chỗ khác, giả vờ nhìn chung quanh. Cố Ninh khép sách lại, nhìn ly nước trong tay Hà Cảnh:

– “Uống xong rồi à?”

– “Hả? Ừ.” Hà Cảnh ngượng ngùng cười cười, buông cái ly trong tay xuống.

Trong phòng thật im lặng, phảng phất ngay cả tiếng thở của đối phương đều có thể nghe thấy, không đến hai mươi phút sau, sắc trời bên ngoài dần dần sáng lên. Cố Ninh từ trên sofa đứng dậy, nói:

– “Mình phải ra ngoài một lát, đi mua vài món đồ.”

– “Ừ, mình đi với cậu.”

Lúc hai người đi ra ngoài, bên ngoài trời đã sáng rồi, còn một tuần nữa thì đã hết năm, trong siêu thị khắp nơi đều là màu đỏ vui vẻ, rộn ràng nhộn nháo, người đến mua sắm chuẩn bị hàng hóa ăn Tết cũng rất nhiều. Hà Cảnh đi theo phía sau Cố Ninh, nhìn Cố Ninh cúi đầu chọn thứ gì đó, bốn phía xôn xao phảng phất đều hóa thành hư không, ánh mắt của hẩn chỉ nhìn thấy một mình Cố Ninh. Cố Ninh quay đầu lại, Hà Cảnh phản xạ có điều kiện cười cười, sau đó mở miệng khen rau xanh Cố Ninh đang cầm trong tay:

– “Rau xanh này thật là đẹp mắt nha.”

“...”

Lúc hai người đến quầy tính tiền, Hà Cảnh chớp lấy giỏ hàng trong tay Cố Ninh, nói:

– “Để mình.”

Cố Ninh sửa sang khăn quàng trên cổ, hai người một trước một sau về nhà, trong tiểu khu có không ít trẻ con chạy tới chạy lui, chúng đang chơi ném tuyết. Đi tới dưới lầu nhà Cố Ninh, Hà Cảnh đưa trả túi hàng vào tay Cố Ninh, mãi cho đến khi bóng dáng của Cố Ninh biến mất trên hành lang, Hà Cảnh mới thu hồi tầm mắt, từ từ đi trở về.

Tuyết đọng còn chưa tan hết, hai ngày sau Cố Ninh đều an ổn ngồi ở trong nhà, không có đi ra ngoài. Cô xem phim điện ảnh hoặc là đọc sách để giết thời gian. Chiều hôm nay, Cố Ninh nhận được điện thoại, là bạn hồi trung học của cô, nói rằng cả lớp muốn tổ chức một buổi tụ tập ăn tất niên, chủ nhiệm lớp cũng có mặt. Trước mắt công tác thống kê đi ra đi nhân đại khái có hai mươi, Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại, dù sao ở nhà cũng nhàm chán, cho nên đồng ý tham gia.

Sáu giờ rưỡi tối, mọi người có mặt trước cửa một KTV ở trung tâm thành phố, chỗ KTV này có giá cả không thấp, trang hoàng cũng vô cùng rực rỡ huy hoàng, vốn mọi người không định họp lớp ở trong này, nhưng mà một người trong lớp có cha mẹ nắm cổ phần của KTV, cho nên chi phí được chiết khấu 6 phần, còn được tặng cho không ít rượu nhẹ. Từ lúc tốt nghiệp về sau, mọi người đã nửa năm không gặp, cho nên lúc tiến vào phòng KTV, đại đa số người đều giống như mở ra máy hát, ai nấy đều trò chuyện về cuộc sống ở Đại học của mình.

Cố Ninh nửa bị khuyên nửa bị ép uống hết một chai bia, vì chất cồn nhẹ cho nên cô không thấy say, trừ bỏ cảm thấy trên mặt có chút nóng ran như phát sốt, cả người và lý trí đều thập phần thanh tỉnh. Cô mỉm cười nhìn mọi người ca hát, lúc mọi người còn ngồi trên ghế nhà trường, đều hết sức kính trọng chủ nhiệm lớp, hiện tại đã tốt nghiệp, cũng buông lỏng không ít, làm đủ các trò quái gở.

Đèn trong phòng lúc mờ lúc tỏ, một lát sau, Cố Ninh từ trong một góc khuất đứng lên, trong phòng có chút ngột ngạt, cô muốn ra ngoài hít thở không khí một lát. Lúc Cố Ninh từ phòng vệ sinh đi ra, ngoài dự kiến gặp được một người, là Từ Thiển Thiển.

So với nửa năm trước, Từ Thiển Thiển đã thay đổi rất nhiều, lúc này, trên người ả không nhìn ra được nửa điểm nữ sinh ngoan hiền, trong sáng. Trong không khí nồng nặc mùi nước hoa tỏa ra từ trên người ả. Trong KTV có độ ẩm rất cao, Từ Thiển Thiển mặc trên người một cái váy trễ ngực, đi giày cao gót, lộ ra một đôi chân thon dài. Trên cổ còn có mấy dấu vết khả nghi.

Hai người tại hành lang của KTV hiệp lộ tương phùng.

Lúc Từ Thiển Thiển nhìn thấy Cố Ninh thì giật mình, một giây sau lộ ra biểu tình căm ghét, gằn từng chữ:

– “Cố Ninh, mày tới đây làm gì?”

– “Đến tham gia buổi họp lớp thôi.” Dừng một chút, Cố Ninh hất hất mặt chỉ về phía căn phòng sau lưng Từ Thiển Thiển:

– “Cả lớp chúng tôi đều ở trong đó.”

Từ Thiển Thiển nghe Cố Ninh nói như vậy, sắc mặt thay đổi một chút, trừng mắt nhìn Cố Ninh, rồi vội vàng xoay người bỏ đi, biến mất ở cuối hành lang. Mấy tháng trước, ả đã cùng người nhà náo loạn một trận lật trời, hiện tại đến KTV này làm “Công chúa”, Từ Thiển Thiển cũng biết, đó chẳng phải nghề nghiệp gì đáng tự hào, tự nhiên là ả không muốn mọi người nhìn thấy tình cảnh thê thảm hiện giờ của mình.

Cố Ninh dừng lại vài giây, rồi lập tức trở về phòng KTV.

Đợi đến lúc mọi người tận hứng hát hò, từ trong KTV đi ra, không sai biệt lắm đã mười giờ rưỡi, lớp trưởng là người tổ chức buổi họp lớp này, cho nên đã sắp xếp ột bạn trai đưa một bạn gái về nhà, để bảo đảm an toàn cho tất cả mọi người.

Thời điểm cuối năm, gần đây tình hình trị an trong thành phố cũng không yên ổn, lúc này đã không còn sớm nữa. Sắp xếp xong, ai cũng tự mình thực hiện nghĩa vụ, vài người cùng nhau leo lên xe taxi, tính toán lại giá cả cũng không mắc. Cuối cùng trước cửa KTV, chỉ còn sót vị lớp trưởng và Cố Ninh, hai người vừa vận tiện đường.

– “Cố Ninh, chúng ta đi thôi.”

– “Ừ.” Cố Ninh gật gật đầu.

Hai người đi dọc theo vỉa hè bên đường, mới vừa chuẩn bị đưa tay vẫy xe taxi, lúc này, ngoài ý muốn thấy một chiếc xe ngừng lại ở trước mặt hai người.

63. Chương 63

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh ngoài ý muốn nhìn người đang bước xuống xe.

– “Sao cậu lại tới đây?”

Lớp trưởng của Cố Ninh cũng sững sờ, ngượng ngùng cười cười nói:

– “Cố Ninh, thì ra cậu kêu người nhà đến đón rồi hả?” Khi nói chuyện, anh cũng đánh giá Hà Cảnh, người này và Cố Ninh không có lấy một điểm giống nhau, hẳn là không phải anh em trai linh tinh gì đó.

Anh thập phần giác ngộ, biết làm ‘bóng đèn’ là một loại tồn tại khiến cho người ta chán ghét, cho nên lúc một chiếc taxi ngừng lại gần đó, anh không chút do dự chui vào, sau khi ngồi lên xe taxi, anh vẫy vẫy tay chào Cố Ninh:

– “Vậy mình đi trước nhé, hẹn gặp lại.”

Taxi lưu loát nghênh ngang mà đi, để lại hai người Cố Ninh vẫn còn ngây ra đứng tại chỗ đó.

– “Làm sao cậu biết mình ở chỗ này?” Cố Ninh lại hỏi.

Hà Cảnh lộ ra hai hàm răng trắng tinh, có chút đắc ý nói:

– “Dù gì thì mình biết là được.”

“...”

Hà Cảnh đương nhiên sẽ không nói cho Cố Ninh biết, tối nay Trịnh Lục vừa vận bàn việc làm ăn ở phòng KTV bên cạnh, lúc gã ra ngoài nghe điện thoại, vừa vận thấy được Cố Ninh, sau đó đương nhiên là gã gọi điện thoại báo cho Hà Cảnh biết. Hơn nữa Hà Cảnh cũng không phải vừa mới đến, mà hẳn đã ngồi trong xe chờ cô khá lâu, khi thấy cả lớp của cô tốp năm tốp ba rời đi, lúc này mới lái xe từ con hẻm nhỏ gần đó đi ra đón cô.

Loại chuyện đưa vợ yêu về nhà thế này, làm sao có thể phiền toái những người khác chứ.

Cố Ninh nhìn xe của Hà Cảnh, không nói gì. Cô đang cân nhắc, sao người này lại xuất quỷ nhập thần như vậy.

Hà Cảnh mở cửa xe:

– “Làm sao, cậu không an tâm về kỹ thuật lái xe của mình à, cậu cứ yên tâm đi, mình bảo đảm sẽ đưa cậu bình an trở về nhà.”

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Không cần, chúng ta không tiện đường, để mình tự bắt xe về là được rồi.”

– “Như vậy sao được chứ, không được, mình không thể để cậu về nhà một mình được!”

“...”

Cố Ninh nhìn Hà Cảnh, vừa định nói chuyện, phía sau đột nhiên có tiếng nói truyền đến:

– “Cố Ninh, sao cậu còn chưa đi hả? Nói chuyện với ai đó?”

Từ Thiển Thiển đi tới bên cạnh Cố Ninh, xem xét cẩn thận và đánh giá Hà Cảnh, cất cao giọng, cố ý hỏi:

– “Cố Ninh, đây là bạn trai của cậu đó hả? Không ngờ học sinh xuất sắc như cậu cũng biết nói chuyện yêu đương nha, không giống như trong suy nghĩ của mình gì hết.”

“Bạn trai” hai chữ này đại khái là lấy được lòng của Hà Cảnh, hắn nhìn về phía Từ Thiển Thiển cười cười:

– “Chào cô.”

– “Chào anh.” Từ Thiển Thiển sững sốt, sau đó cũng mỉm cười ngọt ngào, ả đi tới bên cạnh Hà Cảnh, cười nói:

– “Xe này của anh thật sự không sai a.”

Cố Ninh nhú nhú mày, không để ý đến cuộc đối thoại của hai người, vươn tay muốn đón xe taxi.

Hà Cảnh vội vàng tiến lên chắn trước mặt Cố Ninh:

– “Không phải mình đã nói rồi sao, mình đưa cậu trở về, làm sao vậy, sao lại khách sáo với mình rồi?”

Giọng Cố Ninh nhàn nhạt:

– “Mình chẳng có gì khách sáo với cậu cả.”

– “Nếu bạn không khách sáo với mình, sao lại không lên xe của mình chứ?”

– “Đây là hai chuyện khác nhau.” Dừng một chút, Cố Ninh nhìn Hà Cảnh nói tiếp: “Vì sao mình phải ngồi xe của cậu chứ?”

Từ Thiển Thiển nhìn hai người nói chuyện, ánh mắt trở nên u ám, người thanh niên này có thể lái được chiếc xe như vậy, chắc là giàu có lắm, hơn nữa thể nhưng còn cao lớn khỏe mạnh như vậy, so với mấy lão già bụng phệ mà ả vừa tiếp trong kia quả thật tốt hơn rất nhiều, hai bên hoàn toàn đối nghịch, không thể đem ra so sánh được.

Mà bây giờ, người thanh niên này cứ nhiên chiều chuộng Cố Ninh như vậy, nhưng ả cho rằng, Cố Ninh hoàn toàn chính là được sung sướng, cố ý làm nũng để cho ả nhìn thấy. Từ Thiển Thiển nắm chặt nắm tay, móng tay cơ hồ sắp đâm vào trong thịt, ả hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói với Hà Cảnh:

– “Cố Ninh không cho anh đưa cô ấy về, vậy anh đưa em về đi, nếu như anh có thể đưa em về nhà, em sẽ cảm ơn anh chu đáo.” Dừng một chút, Từ Thiển Thiển nói tiếp: “Trước kia em học chung trường với cô ấy, Ninh Ninh chính là như vậy, có rất nhiều người đều muốn đưa đón cô ấy, mỗi ngày cô ấy đều lựa chọn kỹ lưỡng một phen, kỳ thật điều này cũng rất bình thường, đại bộ phận con gái đều là như vậy, huống hồ Cố Ninh chưa bao giờ thiếu người theo đuổi.”

Cố Ninh kinh ngạc nhìn Từ Thiển Thiển, cô còn chưa có mở miệng nói chuyện, thì đã nghe thấy giọng nói trầm thấp của Hà Cảnh vang lên:

– “Hôm nay tôi cố ý tới đón Cố Ninh, tự nhiên không thể đưa cô về được, hơn nữa Ninh Ninh làm người như thế nào, tôi rõ ràng hơn so với bất cứ ai, cô ấy không giống như cô.”

Dừng một chút, Hà Cảnh hạ thấp giọng hơn:

– “Xe của tôi, không phải ai cũng có thể leo lên ngồi đâu.”

Hà Cảnh nói lời này, không để lại cho Từ Thiển Thiển nửa phần mặt mũi, nụ cười trên mặt vừa rồi hoàn toàn biến mất, thể nhưng làm cho người ta cảm thấy áp lực kì lạ.

Từ Thiển Thiển từ bên cạnh Hà Cảnh bước lùi ra sau nửa bước, sắc mặt trong nháy mắt liền trắng bệch, không biết vì sao, ả có chút sợ hãi lạ lùng khi nói chuyện với người thanh niên này. Từ Thiển Thiển cúi đầu hạ mắt xuống, trong lòng càng thêm không cam tâm, dựa vào cái gì người thanh niên này lại tin tưởng Cố Ninh như vậy, rõ ràng là...

Từ Thiển Thiển ngẩng đầu, ổn định tâm thần, miễn cưỡng cười cười, nói:

– “Chẳng qua em chỉ nói giỡn thôi mà, anh cần gì tưởng thật chứ, huống chi, những gì em nói cũng không phải là nói bừa a. Khi còn chưa tốt nghiệp tốt nghiệp Trung học, Cố Ninh đã quen bạn trai rồi, lúc ấy toàn trường đều biết, khi đó mọi người đang học quân sự, chiều hôm đó được nghỉ, khi không có ai, Cố Ninh và người đàn ông kia ở khu tổng hợp rất lâu, ai cũng không biết bọn họ làm chuyện gì trong đó, sau này sự việc bại lộ, trong trường có rất nhiều người biết đấy, giáo viên còn tìm Cố Ninh nói chuyện nữa kìa.”

Từ Thiển Thiển sung sướng khi người gặp họa nhìn Cố Ninh, ả không tin một người đàn ông khi nghe thấy những chuyện này có thể không thêm để ý, ả chính là không vừa mắt Cố Ninh, không quen nhìn thấy bộ mặt giả tạo của Cố Ninh, ả muốn chọc thủng sự giả dối đó.

Hồ hấp của Hà Cảnh cứng lại, trong lòng có đủ loại cảm giác đan xen, không thể nói cụ thể là cái tư vị gì. Hắn chăm chú nhìn Ninh, Cố Ninh lại hạ mắt xuống. Ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn Từ Thiển Thiển, gần từng chữ:

– “Cám ơn cô đã nói cho tôi biết những chuyện này, chẳng qua, tôi không hy vọng cô ở trước mặt người khác tiếp tục nhắc lại những chuyện như thế.”

Nói xong, Hà Cảnh kéo tay Cố Ninh:

– “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Cố Ninh rút tay về, bắt quá cũng thuận thế ngồi lên xe.

Mãi cho đến khi xe biến mất ở chỗ rẽ, Từ Thiển Thiển mới kịp hồi thần, vừa rồi người đó đe dọa mình sao? Sau đó thế nhưng hoàn toàn không thêm để ý những gì mình nói luôn ư?

Quả thực quá không bình thường rồi, làm đàn ông mà lại thờ ơ với chuyện như vậy...

Nhớ lại người thanh niên vừa rồi sau khi nghe xong những lời ả nói, vẫn nhìn Cố Ninh bằng loại ánh mắt ôn nhu mềm mại, Từ Thiển Thiển quả thực muốn cắn nát môi mình.

Tôi nhỏ vào! Người này chắc là có bệnh! Thật sự không phải đàn ông mà!

Xe vững vàng ngừng lại, Hà Cảnh nghiêng mặt nhìn người bên cạnh, nửa ngày không nói một câu nào.

– “Cám ơn cậu.” Cố Ninh nói xong, xuống xe thì chuẩn bị về nhà.

Hà Cảnh cũng xuống xe theo, không biết vì sao, hắn đột nhiên cảm thấy bản thân hắn không thể thản nhiên giống như trước được nữa, thật là gặp quỷ mà, lòng bàn tay hắn đổ đầy mồ hôi. Hắn nhìn Cố Ninh, nhịp tim không thể đè nén mà đập vô cùng nhanh, chưa từng có lúc nào hắn lại lâm vào khẩn trương như lúc này vậy!

– “Chuyện... chuyện đó... Cậu đợi một chút!”

Cố Ninh dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Không riêng gì trái tim không nghe chỉ huy mà đập loạn, ngay cả đầu lưỡi cũng như vậy, sao lại biến thành ập a ập ứng, ngượng ngùng không dám mở miệng nói chuyện vậy nè! Haiz...!

– “Sao trước kia cậu lại không nói ình biết những chuyện đó?”

Cố Ninh sửng sốt:

– “Nói cho cậu biết để làm gì? Đây là chuyện riêng của mình, vốn không liên quan gì đến cậu, hơn nữa, đây cũng chỉ là tin vụn.”

– “Không sai, đúng là như thế, nhưng mà...”

Hà Cảnh suy nghĩ hồi lâu, luôn cảm thấy Cố Ninh nói như vậy có gì đó không đúng, cuối cùng hần nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Cũng không thể xem là tin vịt được, vốn dĩ mình cũng... thích cậu.”

Tiếng nói về sau, càng ngày càng nhỏ, từ trước đến nay đã lâu như vậy, Hà Cảnh khó có được lần đầu tiên thẹn thùng. Cố Ninh suy nghĩ một lát, những lời này cô đã nghe qua vô số lần... Nếu nói đã miễn dịch thì có chút không thích hợp, nhưng đúng là đã quen rồi!

– “Ừ, mình lên nhà đây.”

Hà Cảnh đứng tại chỗ một lát, mãi cho đến hần bị gió lạnh thổi vào đánh cái rùng mình, mới từ từ đi trở về.

Hà Cảnh ngồi ở trong xe, cứ như vậy lẳng lặng nhìn ánh đèn trên lầu 3, mãi cho đến khi ánh đèn ấy tắt, mới khởi động xe, từ từ lái đi. Hần nghĩ, nếu như có thể, hần nhất định phải đem những thứ tốt nhất trên thế giới này, đều đem đến để ở trước mặt cô.

Hôm nay 29, Cố Ninh và Trương Giai Giai cùng nhau giúp Thẩm Lan xử lý bữa cơm tất niên, từ buổi sáng vẫn bận rộn đến buổi chiều, mới có thể chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ. Trên bàn trà bày hoa quả và bánh mứt, Cố Ninh vẫn không thích đồ ngọt, nhưng mà Trương Giai Giai lại thích ăn ngọt, hai ngày nay mùi vị cuối năm càng ngày càng đậm, trên các chuyên mục quảng cáo trên TV, cũng đều phát câu chúc mừng năm mới.

Tối 30, người một nhà ngồi trên sofa, xem các tiết mục phát sóng trực tiếp trên TV, cùng nhau chờ đến mười hai giờ đêm, chào đón năm mới. Mười hai giờ vừa đến, bên ngoài lập tức bắn pháo bông, nháy mắt đốt sáng cả bầu trời tối đen như mực, xua tan bóng tối hắc ám. Di động của Cố Ninh để ở trong phòng ngủ, vào lúc này nó đang vang lên điên cuồng, nhưng tiếng chuông không lớn ấy lại bị tiếng nổ ầm ầm của pháo bông che lấp mất.

64. Chương 64

Edit: Cửu Trùng Cát

Nửa tiếng sau, tiếng pháo bông bên ngoài dần dần nhỏ xuống, mọi người ai nấy đều tự trở về phòng ngủ. Cố Ninh cầm lấy di động trên bàn, muốn nhìn thời gian một chút nhưng lại đột nhiên giật mình. Trên màn hình hiển thị một cuộc gọi nhỡ. Nhưng số điện thoại này... kiếp trước cô từng khắc sâu nó vào trong tâm khảm, không ngờ rằng, vào lúc này lại xuất hiện ở đây.

Đây chính là số di động của Bạch Thần Dục a!

Trong đầu Cố Ninh trống rỗng vài giây, qua một lúc lâu sau, cô mở phần hộp thư tin nhắn. Trên di động hiển thị rất nhiều tin nhắn chưa được mở, phần lớn đều là lời chúc mừng của bạn học cùng lớp mới và cũ, cô lập tức bấm xem và trả lời từng cái. Khi nhìn thấy tin nhắn của Hà Cảnh, cô dừng lại. Tin nhắn của đối phương thập phần ngắn gọn, chỉ có bốn chữ, năm mới vui vẻ. Ngay cả một dấu chấm câu dư thừa cũng không có. Cố Ninh ngẩn ra, nghĩ tới nghĩ lui rồi hồi âm trở về giống y như vậy, cũng là bốn chữ “năm mới vui vẻ”, sau đó cô nhẹ nhàng cầm điện thoại đặt trên bàn.

Nếu Bạch Thần Dục muốn biết số di động của cô, cũng không phải là việc khó gì, nhưng mà vì sao hần lại chọn vào lúc này gọi tới?

Cố Ninh suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được, cho nên dứt khoát cái gì cũng không tiếp tục nghĩ nữa, cô nằm trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài là một mảnh tối đen, chỉ có mấy ngọn đèn đường xa xa lẳng lặng thấp sáng, phồn hoa qua đi, quy về bình tĩnh, đại đa số người đã chìm vào giấc ngủ. Cố Ninh trần trọc trần trụi mãi, làm thế nào cũng không ngủ được, sau khi giăng co hồi lâu, mới bực bực bản thân nhắm hai mắt lại.

– “Mày là thằng đàn ông nhu nhược, là bọn mày hại chết cô ấy.” Là giọng quát tháo điên cuồng của đàn ông.

– “Buông tay ra, có quan hệ gì đến anh chứ, đã có báo cáo điều ra rồi, chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn thôi.” Là giọng của một người đàn ông khác, nhưng nếu mang ra so sánh, giọng nói này thiếu khí thế hơn rất nhiều, còn có chút ghen ghen nữa.

– “Buông tha mày sao? Mày và con đàn bà kia sẽ không có kết cục tốt đâu, tao nhất định không bỏ qua cho bọn mày! Nợ máu phải trả bằng máu!”

– “Anh nói như vậy là có ý gì? Anh nói rõ cho tôi...”

Cố Ninh đột nhiên mở to hai mắt, cuộc đối thoại vừa rồi xoay quanh đầu cô, cô ôm đầu từ trên giường ngồi dậy.

Đây là chuyện xảy ra sau khi mình chết ư? Rốt cuộc là ai, là ai tranh chấp không ngừng trước phần mộ của mình vậy?

Cố Ninh nhắm hai mắt lại suy nghĩ, nhưng cái gì cũng không nghĩ ra được, bóng dáng của người đứng trước phần mộ cô đau thương khóc lóc cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Thì ra kiếp trước khi cô chết, ngoại trừ người mẹ số khổ của cô, còn có người không buông tay cô được, khóc đến thương tâm khổ sở như vậy, nhưng mà người đó, rốt cuộc là ai?

Cố Ninh dựa vào tường ngồi trong chốc lát, chờ trong lòng dần dần lắng xuống, mới rời giường đẩy cửa đi ra ngoài. Sau khi người một nhà ăn xong điểm tâm, Thẩm Lan theo thường lệ dắt 2 cái đứa nhỏ về nhà mẹ để chúc tết. Mỗi ngày phải chạy khắp nơi chúc tết, chờ đến khi hoàn toàn nhàn rồi, đã là sau mùng 4. Trong tiểu khu cũng có hoạt động tân niên, tổ chức múa đèn rồng, rất là náo nhiệt. Cố Ninh đứng bên cửa sổ, nhìn mấy đứa nhỏ ở dưới lầu chạy múa quanh đèn rồng, không khỏi cũng cười theo, phảng phất phần vui sướng kia cũng truyền đến chỗ cô.

Khi còn nhỏ luôn muốn nhanh lớn lên, trưởng thành mới biết được, không hẳn hoàn toàn giống như những gì mình đã tưởng tượng, chỉ khi còn là đứa trẻ vô lo vô nghĩ mới thật dễ dàng thỏa mãn.

Cố Ninh thu hồi tầm mắt, đi từ từ đến chỗ sofa, số điện thoại kia, không còn gọi tới nữa, lúc cô nhẹ nhàng thở ra, đồng thời lại có loại tư vị không thể diễn tả được bằng lời.

Sau khi hết năm Hà Cảnh cũng rời khỏi thành phố Z, hiện tại mỗi ngày lúc cô chạy bộ buổi sáng, xem như triết để được yên tĩnh.

Trương Giai Giai từ trong phòng đi ra, trong tay cô còn cầm sách vở, nhìn Cố Ninh âm thầm đứng bên cửa sổ, cô lập tức đi qua, hỏi:

– “Làm sao vậy? Gần đây mình luôn thấy cậu có chút không yên lòng, không biết mỗi ngày cậu suy nghĩ cái gì nữa.”

– “Không có gì.”

Lúc người đi đến sofa rồi ngồi xuống, Trương Giai Giai nghĩ tới nghĩ lui mới mở miệng:

– “Mình nhìn ra được, Hà Cảnh thật sự rất thích cậu, ừ, mình cảm thấy cậu ta rất tốt, mình đã sắp thi lên đại học rồi, mẹ nuôi cũng không phải người cổ hủ, mẹ sẽ không ngăn cản việc yêu đương của cậu đâu.”

Cố Ninh cười hỏi lại Trương Giai Giai:

– “Làm sao cậu biết cậu ta là người tốt?”

– “Dù sao thì mình biết là được.” Dừng một chút, Trương Giai Giai thập phần đột nhiên kiên định nói tiếp: “Ánh mắt của một người không thể lừa được người khác, lúc cậu ta nhìn cậu, giống như là...”

Cố Ninh cốc một cái vào đầu Trương Giai Giai, cười đánh gãy lời của đối phương:

– “Đủ rồi nha, mình thấy cậu a, xem phim truyền hình nhiều quá rồi!”

Trương Giai Giai còn muốn nói điều gì đó, nhưng khi cô há miệng định nói thì lại không biết phải nói gì, đã tiếp xúc với Cố Ninh trong một khoảng thời gian dài, nàng cô biết rằng Cố Ninh hiểu rõ ràng hơn so với cô, Cố Ninh so với cô thì càng thành thực hơn. Nhưng mà, làm cho cô không thể hiểu được là, vì sao Cố Ninh không chút nghĩ ngợi thì đã cự tuyệt Hà Cảnh, đem người ta ngăn cách ngoài ngàn dặm với thế giới của mình?

Hôm nay mừng 8, Trương Giai Giai phải đến trường đi học lại, Cố Ninh thì mỗi ngày bốn ba giữa hội sở và công ty chuyển phát nhanh, một năm qua đi, hiện tại hai bên đều bị vây trong thời kì cao điểm, khách sạn bên hội sở đã được đặt trước hết tháng giêng, công ty chuyển phát nhanh cũng tăng thêm xe vận chuyển, tất cả công nhân đều phải tăng ca làm thêm giờ để phát triển mảng hoạt động chuyển phát nhanh của công ty.

Hội sở đã đưa vào hoạt động hơn nửa năm, kim ngạch làm ăn không ngừng tăng lên, tiền của người giàu có tương đối dễ kiếm. Đã đem phí tổn không sai biệt lắm thu hồi được một nửa, Cố Ninh tính toán lại một chút, chuẩn bị đến thành phố bên cạnh cũng mở một hội sở như vậy. Sau khi có kế hoạch, Cố Ninh lập tức đi đến thị trường địa ốc xem một chút, trước sau chạy tới chạy lui hết hai tuần, mới nhìn trúng được một mảnh đất, mất một số tiền lớn để mua mảnh đất này, sau khi bỏ tiền ra, cuối cùng vẫn phải nhờ Thẩm Xán giúp cô ra mặt làm thủ tục giấy tờ. Tuy rằng giá tiền của mảnh đất này không thấp, nhưng nếu đem so với giá cả đất đai cao chót vót hơn chục năm sau thì cái giá này vẫn tương đối tốt hơn, Cố Ninh cũng không thấy đau lòng.

Bên này còn chưa động thổ khởi công, thì trường học bên kia đã bắt đầu học lại. Cố Ninh đem hội sở, giao cho công ty xây dựng đứng đầu thành phố Z mà năm trước đã giúp cô trang hoàng hội sở Lâm Hồ, hai bên đàm phán ổn thỏa chi tiết, sau đó nhờ Thẩm Lan giúp cô trông coi tiến độ xây dựng. Sắp xếp tất cả rồi mua vé máy bay đi đến Bắc Kinh.

Cố Ninh từ sân bay đi ra, đã là một giờ chiều, cô kéo hành lý đến trường học, sửa sang xong hành lý, thì nhận được điện thoại của Trần Triển. Trần Triển hẹn cô ra ngoài ăn cơm. Kỳ thật nói là ra ngoài ăn cơm, bất quá là mua đồ ăn sau đó chính mình làm, sau khi Trần Triển học một học kỳ thì mượn một căn phòng gần trường học, hoàn thành học kỳ đầu, bên ngoài cô vẫn là trọ ở kí túc xá nhưng thực chất thì đã dọn ra sống ở bên ngoài rồi. Trước kia hai người cũng thường xuyên mua đồ ăn trở về chính mình làm. Đương nhiên, đại đa số tình huống đều là do Cố Ninh phụ trách xào rau, tay nghề bếp núc của Cố Ninh không sai, kỹ thuật cắt rau càng khiến Trần Triển bội phục không thôi.

Trước đó một đoạn thời gian, Cố Ninh ở hội sở nhà mình có theo đầu bếp học nấu vài món ăn đặc sắc, lúc này Trần Triển ăn mấy món này, ngược lại càng khen không dứt miệng. Hai người ăn cơm xong, ngồi nói chuyện phiếm, Trần Triển dường như nhớ ra gì đó, nhìn Cố Ninh nói:

– “Đúng rồi, sáu tháng cuối năm sau, cha mình khai máy một bộ phim, đến lúc đó mình sẽ đến chỗ đoàn phim thực tập, cậu hãy suy nghĩ thử xem có muốn đi cùng mình hay không?”

– “Đương nhiên là được a, cơ hội tốt như vậy.” Dừng một chút, Cố Ninh lại hỏi: “Là phim điện ảnh về đề tài gì vậy?”

– “Bây giờ còn đang ở khâu chuẩn bị, hiện tại vẫn chưa công bố tin tức ra ngoài, là một bộ phim cổ trang, cha mình nhìn trúng một diễn viên gạo cội rất nổi tiếng, nhưng nhà đầu tư lại cực lực đề cử Bạch Thắm, bây giờ vẫn còn đang đàm phán.”

Tâm Cố Ninh trầm xuống, cô cẩn thận suy nghĩ về mấy bộ phim mà kiếp trước Bạch Thắm đã đóng, trong đầu thoáng hiện ra ánh sáng, Bạch Thắm quả thật nhận lời đóng một bộ phim điện ảnh cổ trang, nhưng bộ phận chế tác điện ảnh, lại không nhận được sự ủng hộ của dư luận lắm. Ngược lại nhờ có nam nữ nhân vật chính tuyên truyền đề tài, mà thu hoạch được sự chú ý rất cao. Cố Ninh cười nhìn Trần Triển nói:

– “Đến lúc đó cậu nhất định phải nhớ báo inh biết đấy, mình rất muốn đến đoàn phim thực tập, đi chung với cậu cho có bạn cũng tốt.”

– “Ừ, đương nhiên rồi.”

Năm nhất Đại học cũng tương đối gấp gáp, sau khi đã làm quen, lại trở nên từ từ làm từng bước, trong lúc đó Cố Ninh thừa dịp cuối tuần, trở lại thành phố C hai lần, theo dõi tiến trình xây dựng của hội sở mới.

Sau đầu xuân, thời tiết dần dần ấm lại, cảnh xuân tươi đẹp đuổi đi rét lạnh.

Lúc không tới lớp, bình thường Cố Ninh vẫn đến thư viện, hoặc là dứt khoát đi theo Trần Triển chạy đến khắp các đoàn phim, Trần Triển xem Cố Ninh là bạn tốt để đối đãi, đi đâu cũng nguyện ý mang theo Cố Ninh, Cố Ninh cũng từ trung học không có nhiều bạn tốt, về sau, cũng có qua có lại, làm rất nhiều thức ăn ngon cho bạn tốt ăn. Nhảy mắt đã tới ngày mùng một tháng năm, trong trường học có rất nhiều người không kịp đợi đã đổi lại trang phục hè, triển lãm dáng người đầy nóng bỏng của mình, có thể nói là mê hoặc ánh nhìn khắp nơi. Tới gần cuối kỳ, mỗi người đều trở nên gấp gáp. Cố Ninh và Trần Triển, thừa dịp nghỉ hẹn cùng nhau đi dạo phố, bởi vì lớp học chỉ có hai nữ sinh viên, quan hệ không tốt cũng khó.

Hai người khó có khi có thời gian ra ngoài đi dạo, cho nên bắt đầu thể hiện bản chất vốn có của phụ nữ – CUỒNG SHOPPING.

Chỉ chốc lát sau, hai tay của mỗi người đều xách mấy túi lớn túi nhỏ, ngày mùng một tháng năm, các khu mua sắm và các thương hiệu lớn đều tổ chức hoạt động khuyến mãi nhằm thu hút khách hàng, hai người mua sắm rất nhiều, cho nên vô cùng cao hứng phấn chấn tham gia hoạt động rút thưởng. Tuy rằng quà tặng rút được cũng không có giá trị gì, một đôi gối ôm mà thôi, nhưng bọn họ vẫn hết sức cao hứng như cũ, bởi vì thỏa sức mua sắm quá nhiều, khẳng định là không thể chen vào các loại phương tiện giao thông công cộng như xe bus hay tàu điện ngầm, hai người tập tễnh đi đến ven đường bắt taxi.

Hôm nay, người ra ngoài cũng đặc biệt nhiều, ngay cả taxi cũng rất khó bắt, hai người đứng một lát cảm thấy vô vọng, lúc Trần Triển đang chuẩn bị liên hệ cho bạn bè tới đón, đột nhiên có một chiếc xe ngừng lại ở trước mặt hai người. Cửa kính xe dần dần hạ xuống, lộ ra một bộ mặt...

Bạch Thần Dục nhìn tới nhìn lui mấy túi lớn túi nhỏ trong tay Cố Ninh, giọng điệu nhàn nhạt nói:

– “Lên xe đi, tôi đưa em về.”

Lúc Cố Ninh còn chưa kịp phản ứng, Trần Triển đã mở cửa sau xe, lưu loát ngồi xuống, sau khi đặt hết mấy túi hàng xuống, giống như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, ngoắc tay với Cố Ninh:

– “Còn đứng đó ngẩn người làm gì? Mau vào a, chỗ này cấm đậu xe đấy, bằng không lát nữa cảnh sát giao thông đến viết giấy phạt bây giờ.”

Cố Ninh nhìn thoáng qua Bạch Thần Dục, nghiêng người ngồi xuống. Trần Triển hạ giọng, nói với Cố Ninh ở một bên:

– “Đây không phải là người đàn ông đêm hôm đó muốn làm quen với cậu đấy sao? Cái gì ba lần gặp bốn lần gặp gì đó... Nói thật nha, bộ dáng của người này quả thật là nhân khuôn cầu dạng, bằng không cũng không có khả năng khiến cho cậu nhớ kỹ là đã gặp nhau 3 – 4 lần gì đó, có phải lúc cậu nhìn thấy soái ca, tâm tư liền vui vẻ ghi nhớ phải không?”

Dừng một chút, Trần Triển vỗ vỗ dưới thân xe nói nhỏ:

– “Xe này thật không sai, người đàn ông này hẳn là thiếu gia hay ông chủ lớn gì đó, cậu yên tâm đi, người như anh ta mình gặp nhiều rồi, chúng ta chỉ thuận tiện đi nhờ xe thôi, sau đó xuống xe thì rời đi, mình đã học wushu được 5 năm rồi, có thể bảo vệ tốt cho cậu, nếu người đàn ông này muốn theo giúp mình tập luyện một chút, mình cũng không ngại nha.”

“...”

Trần Triển thấy Cố Ninh không nói chuyện, sau đó nói tiếp:

– “Cậu nhìn người đàn ông này xem, tuy rằng bộ dạng rất tốt, nhưng là mũi cao lại gồ, môi thì mỏng, vừa nhìn chính là tướng bạc tình, cậu nha, tốt nhất không cần động tâm đối với loại người này, thật sự không đáng.” Dừng một chút, thấy Cố Ninh vẫn trầm mặc không trả lời, Trần Triển lại hỏi: “Ê, Cố Ninh, lời nói của mình, cậu có nghe thấy không vậy?”

– “Nghe thấy rồi.” Dừng một chút, Cố Ninh nhìn người lái xe phía trước, sắc mặt là biểu tình nhàn nhạt nói tiếp: “Mình biết anh ta là kẻ bạc tình.”

– “Ừ, vậy thì tốt rồi.” Trần Triển cũng không chú ý đến cảm xúc biến hóa rất nhỏ của Cố Ninh.

Xe ngừng lại trước cửa trường học, lúc Trần Triển mở cửa chuẩn bị xuống xe, nghe thấy người ngồi phía trước đột nhiên lên tiếng, giọng nói chất chứa lạnh lùng không diễn tả được:

– “Cố Ninh, tôi muốn nói chuyện với em.”

Trần Triển nghe xong lời này, thân thể dừng một lát, rồi lui về ngồi lại trong xe, đóng cửa lại rồi mới nói:

– “Cứ nói ở đây luôn đi, nói xong bọn tôi còn về nữa.”

Đùa à, làm sao cô có thể bỏ mặc một mình Cố Ninh ở lại chứ! Tuy rằng người đàn ông này ra vẻ đạo mạo, nhưng mà cô vẫn 100% không yên lòng, từ lần trước lúc người đàn ông này đuổi theo muốn đến gần Cố Ninh cũng có thể thấy được, người này tuyệt đối vô cùng nhiệt tình muốn kéo gần quan hệ với Cố Ninh.

Cố Ninh nhìn nhìn Trần Triển, đem tầm mắt ném về phía người ngồi trên ghế lái, cất giọng nhàn nhạt nói:

– “Anh muốn nói gì với tôi thì nói ở ngay chỗ này đi. Chúng ta bình thủy tương phù, bắt quá chỉ gặp mặt vài lần, hôm nay cảm ơn tiên sinh anh đã đưa chúng tôi một đoạn đường, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, tôi cảm thấy mình và tiên sinh không có gì để nói cả.”

Vài câu đã đem mối quan hệ mập mờ giữa hai người phải đi sạch sẽ, dĩ nhiên cũng chính là xa cách và lãnh đạm không nói ra được, hình như là cô cố ý nói như vậy. Ngay cả Trần Triển cũng ngẩn ra, phải biết rằng, Cố Ninh rất ít khi dùng thái độ như vậy nói chuyện với người khác.

65. Chương 65

Edit: Cửu Trùng Cát

Bạch Thần Dục ngẩn ra, hồi lâu mới nói:

– “Vì sao đối với tôi em lại bài xích như vậy?”

Cho dù hắn có trì hoãn như thế nào, cũng có thể cảm giác được thái độ xa cách của đối phương dành cho hắn, giống như đang cố ý tránh đi như tránh rắn rết vậy.

Giọng của Cố Ninh nhàn nhạt:

– “Tiên sinh, thêm lần này nữa, tính ra chúng ta cũng chỉ gặp qua 4 lần, chẳng qua cũng chỉ là người qua đường xa lạ, không thể dùng hai chữ “Bài xích” này để hình dung được.”

Tâm của Bạch Thần Dục trầm xuống, ánh mắt bất động thanh sắc nhìn người trong kính chiếu hậu, cẩn thận quan sát biểu tình của đối phương khi hắn mở miệng nói chuyện.

– “Dựa vào những gì em nói, nếu chúng ta đã gặp qua 4 lần rồi, thế nào cũng không thể xem như người xa lạ, ít nhất, chúng ta đều rất có ấn tượng với đối phương, không nên dùng 3 chữ “người xa lạ” để khái quát được.”

Trên thực tế, Bạch Thần Dục cũng không biết vì sao bản thân hắn lại làm chuyện này trở nên rối rắm như vậy, hắn chỉ biết là đối phương dốc hết toàn lực muốn phải sạch quan hệ với hắn, điểm ấy, kì lạ thay làm cho hắn cảm thấy thập phần không vui.

– “Vậy theo anh thì giữa chúng ta phải dùng từ nào để khái quát đây?” Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt hỏi lại.

Bạch Thần Dục thật lâu cũng không có trả lời, trên thực tế, vấn đề này làm cho hắn cảm thấy hoang mang.

Tuy rằng hai người không hề tức giận, vẫn bình tâm hòa khí nói chuyện với nhau, nhưng mà nhiệt độ trong xe, giống như đột nhiên rơi xuống mấy độ, Trần Triển cảm thấy có chút không thích ứng với không khí như vậy, rốt cuộc cũng mở miệng phá vỡ cân bằng:

– “Tôi nói này, anh nói xong chưa vậy? Nói xong rồi thì tôi và cô ấy phải đi đây.”

Cố Ninh mở cửa xe:

– “Cám ơn tiên sinh đã đưa bọn tôi một đoạn đường.” Nói xong, cũng không đợi người trên xe kịp phản ứng, xách theo đồ vật rồi xuống xe.

Trần Triển cuối cùng cũng từ trong không khí giằng co tìm ra lối thoát, tự nhiên là tay chân lạnh lẽo cũng leo xuống xe, cuối cùng, nhìn thoáng qua Bạch Thần Dục, nói:

– “Cám ơn anh đã đưa chúng tôi về, nếu trong lòng anh vẫn cảm thấy không thoải mái, tôi có thể trả tiền xe cho anh.”

– “Không cần.” Hai chữ ngắn gọn và lạnh lẽo.

Nhìn Cố Ninh đã đi ra ngoài vài bước, Trần Triển nghĩ đi nghĩ lại rồi nói với người đang lạnh mặt ngồi trong xe:

– “Người anh em, tôi luôn cho rằng anh là kẻ đáng đồ tử (ý chỉ người háo sắc), xem ra hình như không phải a, vừa nhìn thì thấy anh chỉ là thiếu kinh nghiệm thôi, chỗ nào có cách theo đuổi con gái như vậy chứ? Chắc... chắc...”

Bạch Thần Dục nhìn Trần Triển, nói mà như quát:

– “Cô nói cái gì? Theo đuổi con gái?”

Trần Triển lạnh giọng bật cười:

– “Không phải anh muốn theo đuổi Cố Ninh hả? Nếu anh không muốn theo đuổi cô ấy, cần gì năm lần bảy lượt tìm cách đến gần cô ấy, đừng nói với tôi là anh nhàn rồi sinh nông nổi ghen!”

Bạch Thần Dục giật mình, giống như đã chôn xuống mảnh đất trong tim một hạt mầm tình cảm, sau một trận mưa rào, không có tiếng động lặng lẽ nảy mầm, hắn nhìn bóng lưng đi xa của Cố Ninh, thật lâu cũng chưa kịp hồi thần.

Trần Triển bước nhanh bắt kịp bước chân của Cố Ninh, nghĩ tới nghĩ lui rồi hỏi:

– “Có phải cậu rất chán ghét anh chàng vừa rồi không?”

– “Không có.”

– “Được rồi.” Trần Triển nhìn sắc mặt không vui của Cố Ninh, cũng không tiếp tục hỏi tới nữa.

Cố Ninh bước nhanh hơn về phía trước, Bạch Thần Dục... không phải tự nhiên vô tình chạm trán với cô, hôm đó ở khu mua sắm, cô vừa vặn nhìn thấy Bạch Thần Dục hình như đang chọn mua đồng hồ, Bạch Thần Dục lại xuất hiện ở gần khu vực đó, nguyên nhân không khó để suy đoán.

Nghĩ như vậy, Cố Ninh cảm thấy có chút khó chịu kì lạ.

Ngày mùng một tháng được nghỉ vài ngày, chỉ có một mình Cố Ninh ở trong phòng ngủ kí túc xá, ngày hôm sau, Trần Triển lôi kéo Cố Ninh cùng đi dạo chơi xung quanh, Cố Ninh nghĩ tới nghĩ lui, dù sao ở lại phòng ngủ cũng chẳng có việc gì để làm, hơn nữa từ khi gặp lại Bạch Thần Dục, trong lòng cô luôn không tài nào yên tĩnh được, cho nên gật đầu đáp ứng, coi như là đi ra ngoài giải sầu.

Trải qua hơn nửa năm, tóc của Trần Triển dài ra không ít, biến thành mái tóc ngắn đến mang tai, làn da cũng trắng hơn rất nhiều, sẽ không làm cho người ta nghi ngờ giới tính của cô khi nhìn thấy vẻ ngoài của cô nữa. Sau này Cố Ninh hỏi Trần Triển, lúc khai giảng năm thứ nhất đại học vì sao tóc tai của cô lại ngắn cùn cùn như vậy. Trần Triển nói là bởi vì sau khi thi đại học xong, cô tham gia vào một đoàn phim, lúc ấy điều kiện sinh hoạt trong đoàn phim kia đặc biệt gian khổ, ngay cả việc dùng nước cũng là cả một vấn đề. Lúc ấy tóc của Trần Triển cũng khá dài, sau khi chịu đủ các loại rối rắm, cô nhờ tổ hóa trang tiến bước giùm cô mái tóc dài một cách nhẹ nhàng khoan khoái, còn nói là cố gắng cắt ngắn một chút. Kết quả... là thành ra như vậy, lại thêm vào hai tháng nghỉ hè cô đều lẩn lộn cùng đoàn phim ngoài trời nắng gió, cũng khó trách toàn bộ lớp học khi đó, ai cũng không nhìn ra được giới tính thật của cô.

Hai người chạy đi chơi khắp nơi đến một ngày trước khi đi học mới trở lại trường, hai nữ sinh viên khác trong phòng ngủ cũng thường xuyên không trở về phòng ngủ kí túc xá, Trần Triển lại mượn phòng ở bên ngoài, cho nên một phòng ngủ bốn người ở thường xuyên chỉ có một mình Cố Ninh dùng.

Tháng 6, thời tiết càng ngày càng nóng bức, tới gần cuối kỳ, bởi vì phải nộp bài tập cho các khoa để chuẩn bị dự thi, Cố Ninh cũng thay đổi trở nên bận rộn hẳn lên. Mùng 4 mùng 5 là vào cuối tuần, Cố Ninh định vé máy bay về nhà, cô xin phép nhà trường nghỉ luôn mùng 6 và mùng 7. Hai ngày mùng 6 và mùng 7 này, Trương Giai Giai phải thi Đại học, cô muốn trở về ủng hộ tinh thần cho bạn thân.

Kiếp trước, Trương Giai Giai bởi vì chuyện cha Trương nhập viện, tâm tình nôn nóng, hôm thi Đại học vừa vặn là ngày Trương Giai Giai đến kỳ, đau bụng đến nỗi không thẳng lưng được. Cho nên cuối cùng khi thành tích được công bố, điểm của Trương Giai Giai thấp hơn 40 điểm so với dự đoán, thế cho nên toàn bộ nguyện vọng đều bị rớt, cuối cùng lúc mở danh sách dự khuyết, Trương Giai Giai bị ném vào một ngôi trường vô cùng tầm thường, học một ngành chuyên nghiệp vô bổ.

Kiếp này, từ khi Cố Ninh gặp được Trương Giai Giai cho tới nay, vẫn thường xuyên nhắc nhở Trương Giai Giai chú ý điều trị, đau bụng sinh lý cơ bản không có, lại thêm được cô đều đặn nhắc nhở, khoảng thời gian trước khi Trương Giai Giai đến kỳ vẫn luôn uống thuốc điều trị, không có gì bất ngờ xảy ra, đau bụng sinh lý phát sinh ở trường thi có tỷ lệ xảy ra rất nhỏ.

Khi kỳ thi Đại học bắt đầu, Cố Ninh xin phép nghỉ trở về ủng hộ cô, Trương Giai Giai hết sức ngoài ý muốn, đồng thời cũng hết sức cảm động, vào cuối tuần, hai người ở nhà nghỉ ngơi, không xem TV mà an vị trên ghế sofa nói chuyện phiếm. Đã sắp sửa thi rồi, bởi vì Cố Ninh bắt buộc cô phải thả lỏng tâm tình, hai ngày nay Trương Giai Giai rất ít khi cầm đến sách vở, toàn tâm toàn ý chờ dự thi. Trong phòng mở máy điều hòa, là một thế giới hoàn toàn khác so với không khí oi bức bên ngoài, Cố Ninh cười nhìn người bên cạnh:

– “Sẽ không bởi vì mình trở về, cho nên cậu cảm thấy khẩn trương khi đi thi đấy chứ?”

– “Làm sao có thể, cậu yên tâm đi, mình sẽ không khẩn trương đâu.”

– “Cậu đã nghĩ về việc điền nguyện vọng thi vào trường nào chưa?” Cố Ninh lại hỏi.

Trương Giai Giai cười cười:

– “Ừ, mình nghĩ xong rồi, mình sẽ đến học Đại học ở Bắc Kinh, đến lúc đó, bọn mình sẽ ở chung trong một thành phố, nếu số điểm của mình không kém hơn so với dự đoán.”

– “Chắc chắn cậu sẽ thi tốt mà.”

– “Đương nhiên mình sẽ thi tốt, tuy rằng mình không thể so với cậu, nhưng mà cũng không thể kém quá nhiều được.”

Tối hôm trước ngày thi, hai người mười giờ đã lên giường đi ngủ, bởi vì muốn chiếu cố cho các học sinh trong tiểu khu ngày mai phải đi thi, cho nên hôm nay cả tiểu khu phá lệ im lặng. Trương Giai Giai nhìn người ngủ bên cạnh mình, cô cảm thấy đặc biệt an tâm. Thời gian qua thật sự rất mau a, hai người bắt tri bất giác đã quen biết được ba năm. Cô thật sự cảm thấy có Cố Ninh – người bạn này, là phúc khí lớn nhất từ khi cô được sinh ra tới nay, hai người muốn làm bạn tốt với nhau cả đời. Nghĩ như vậy, Trương Giai Giai chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, sáu giờ thì hai người đã rời giường, hai ngày nay Thẩm Lan cũng ở nhà, lúc này bà đang chuẩn bị bữa sáng. Hai người ăn xong cơm, rồi cùng đi ra cửa, vốn dĩ Thẩm Lan cũng muốn đi theo, nhưng mà Trương Giai Giai cảm thấy không cần thiết phải phô trương lớn như vậy, nếu không mình sẽ có áp lực, vốn dĩ Thẩm Lan đang định kiên trì, vừa nghe con gái nói như vậy, lập tức quyết định ở nhà đợi.

Sau khi môn thi cuối cùng kết thúc, rốt cuộc Cố Ninh cũng nhẹ nhàng thở ra, hai ngày nay cô vẫn không dám hỏi Trương Giai Giai thi như thế nào, ngược lại là Trương Giai Giai chủ động khai báo, nói số điểm sẽ không thấp hơn so với dự đoán. Thi Đại học là một việc quan trọng trong toàn tỉnh, so với bài thi thử ở trường học lúc bình thường thì còn đơn giản hơn rất nhiều, sau khi bỏ lại khó khăn sau lưng, vượt qua cuộc thi này hết sức dễ dàng. Hai người vô cùng cao hứng trở về nhà.

Buổi tối sau khi dự thi xong đều sẽ có mở tiệc ăn mừng, địa điểm tổ chức là ở KTV gần trường học, bởi vì Cố Ninh cũng học một học kỳ ở lớp này, cho nên khi cả lớp nhìn thấy hai ngày nay Cố Ninh đều đi theo ủng hộ tinh thần cho Trương Giai Giai, mọi người cũng không có gì ngạc nhiên, khi tổ chức tiệc ăn mừng cũng mời luôn cả cô tham gia. Người liên can buông gông xiềng tận hứng vui chơi, Cố Ninh và Trương Giai Giai khi về đến nhà, đã là mười giờ đêm. Sau khi rửa mặt xong, Cố Ninh sớm lên giường chuẩn bị đi ngủ, hơn nữa còn đặt đồng hồ báo thức, sáng sớm ngày mai cô phải đáp máy bay về Bắc Kinh, cô muốn đuổi kịp tiết đầu tiên trong buổi học ngày mai, hôm nay có uống chút rượu, đến lúc đó cô sợ mình ngủ quên.

Sau khi Cố Ninh trở về trường học, còn hai tuần nữa thì được nghỉ hè, cô lại bận rộn, trước khi nghỉ hè 3 ngày, Cố Ninh lại ngoài ý muốn gặp được Bạch Thần Dục.

Xe của Bạch Thần Dục thật dễ khiến người khác chú ý, tuy rằng cổng trường luôn luôn có nhiều xe nổi tiếng như mây, nhưng mà chỉ cần Cố Ninh liếc mắt một cái là lập tức thấy được, đang lúc Cố Ninh muốn bỏ đi, vào lúc này di động của cô lại vang lên. Nhìn dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại, đây chính là một số điện thoại quen thuộc, Cố Ninh không chút nghĩ ngợi nhấn phím tắt, một giây sau, lập tức nhìn thấy có người đi về phía mình.

Quả thực có muốn tránh cũng tránh không được.

– “Em biết đó là số điện thoại của tôi.” Là câu khẳng định mà không phải câu nghi vấn.

– “Không biết.” Cố Ninh cất giọng lạnh lùng.

– “Không đúng, thái độ của em nói cho tôi biết, cái gì em cũng biết.” Bạch Thần Dục đột nhiên kiên định nói, dừng một chút, dường như nghĩ tới điều gì, ánh mắt của Bạch Thần Dục trở nên u ám, bước lên một bước hỏi tiếp:

– “Làm sao mà cô biết được hả? Đây là số điện thoại riêng của tôi, rất ít người biết, là ai đã nói cho cô biết? Đến cùng cô có mục đích gì?”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Bạch Thần Dục mới kịp phản ứng, vừa rồi bản thân hắn hình như kịch liệt quá mức thì phải, nhưng số di động này, quả thật chưa đến 10 người biết, phản ứng của đối phương làm cho hắn kinh ngạc. Mà gần đây hắn sở tác sở vi, càng khiến hắn cảm thấy khó hiểu. Bạch Thần Dục cảm thấy trên người Cố Ninh, có rất nhiều chỗ khác thường, giống như đang ẩn giấu rất nhiều bí mật, mà trực giác nói cho hắn biết, những bí mật kia tuyệt đối có liên quan tới hắn.

Cố Ninh lại lười giải thích:

– “Ai nói cho tôi biết ư? Chẳng ai nói cho tôi biết cả.” Nói xong chuẩn bị xoay người rời đi, Bạch Thần Dục vội vàng tiến lên một bước, bắt được cổ tay của Cố Ninh, ánh mắt bình tĩnh nhìn đối phương, nói:

– “Em vẫn chưa trả lời tôi.”

Chung quanh có không ít người đã chú ý đến hai người bọn cô, hoặc sáng hoặc tối đem tầm mắt ném lại đây, muốn nhìn một chút xem hai người đến cùng đang tranh cãi cái gì. Cố Ninh không muốn làm cho người ta chú ý, rút tay mình về, giọng điệu lãnh đạm nói:

– “Anh cảm thấy như vậy có ý nghĩa sao? Tiên sinh!”

– “Tôi nghĩ, chúng ta nên nói chuyện cho rõ một chút, em muốn đứng đây? Hay là đổi một chỗ khác?”

66. Chương 66

Edit: Cửu Trùng Cát

Bạch Thắm nghe giọng nữ máy móc ở đầu dây bên kia, dừng lại hồi lâu, Bạch Thần Dục rất ít khi không nhận điện thoại của ả, trừ khi là vào lúc có cuộc họp quan trọng, nhưng mà hiện tại, không phải là thời gian

mở cuộc họp. Trong lòng ả dần dần tràn ngập mùi vị của một loại bất an, người thợ sơn móng tay nhìn ả như thúc giục, ả ném điện thoại cho vị trợ lý, nói:

– “Giúp tôi gọi cho số điện thoại này, sau khi đường dây thông thì đưa điện thoại cho tôi.”

Trợ lý gọi hơn 10 cuộc, bên kia vẫn là âm báo bận, Bạch Thắm càng ngày càng bất an, cũng không để ý mới chỉ làm được một nửa bên móng tay, chớp lấy di động một phen, nghĩ đi nghĩ lại, ả gọi điện thoại cho trợ lý của Bạch Thần Dục. Cũng bất chấp sơn móng tay còn chưa khô, làm hỏng mất một vài móng. Bạch Thắm miễn cảm như vậy, cũng là có nguyên nhân, khoảng thời gian gần đây, Bạch Thần Dục đối với ả càng ngày càng không được vui, rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho ả, ngay cả khi ả chủ động liên lạc với Bạch Thần Dục, đối phương cũng không tích cực mấy, đột nhiên mối quan hệ lại trở nên lạnh nhạt như vậy, Bạch Thắm cẩn thận nghĩ kỹ lại, nguyên nhân không phải xuất phát trên người ả, bởi vậy, rất có khả năng, bên cạnh Bạch Thần Dục có người phụ nữ khác. ả làm sao có thể để cho chuyện như vậy phát sinh chứ?

Cúp điện thoại, sắc mặt Bạch Thắm dần dần trở nên âm trầm, ném điện thoại cho vị trợ lý đang ở một bên, người trợ lý trở tay không kịp, không có tiếp được chiếc di động, di động “bộp” một tiếng, rơi xuống đất. Trợ lý vội vàng khúm núm đem nhặt di động dưới đất lên, xem ra là bị dọa cho không nhẹ:

– “Xin lỗi chị.”

Bạch Thắm nhìn người cầm di động, vẫy người trợ lý đến gần mình, đưa tay ra, đem bàn tay mới vừa sơn từ từ tiến sát lại cổ tay của người trợ lý. Trên cánh tay đỏ tươi bởi màu sơn móng tay, một đường ròi lại một đường như vậy, thoạt nhìn giống như từng vết sẹo, người trong phòng không ai dám lên tiếng.

Cuối cùng, Bạch Thắm cầm về điện thoại di động của mình, ở trên cổ tay của người trợ lý còn hung hăng bấm xuống một cái:

– “Chút chuyện như vậy mà cũng làm không được.”

Trợ lý là một cô gái trẻ khoảng 20 tuổi, lúc bị đau đương nhiên muốn rút tay về, nhưng vừa nghĩ đến tính tình của Bạch Thắm, vẫn không dám làm như thế, biểu tình trên mặt cô rồi rầm lại thành một đoàn, đem lệ ứa ra nơi khóe mắt đè ép trở về. Trong phòng người, đều đứng tại chỗ đó, Bạch Thắm phát phát tay, đưa bàn tay về phía thợ làm móng nói:

– “Ngu muốn chết, có biết làm không vậy? Hôm nay tôi không làm nữa, Chùi sạch móng tay cho tôi đi.” Không thấy ai lên tiếng trả lời, ả còn cau mày nói: “Thất thần ở đó làm chi, có phải không muốn làm việc nữa hay không?”

Mọi người lập tức kịp phản ứng, bắt đầu bận rộn xung quanh nữ minh tinh Bạch Thắm. Tuy rằng hình tượng bên ngoài của Bạch Thắm vẫn rất tốt, nhưng tính tình ngấm ngầm khó hầu hạ thế nào, cũng chỉ có đội stylist bọn họ đi theo phía sau hậu trường mới biết. Trong lòng Bạch Thắm âm thầm suy tư, lúc nào thì Bạch Thần Dục quen biết với người đàn bà kia, thế nhưng ẩn sâu như vậy, ả một chút cũng không cảm giác được, bất quá, nghĩ lại cũng đúng, bên ngoài Bạch Thần Dục vây quanh nhiều đàn bà như vậy, muốn mượn tài lực trong tay Bạch Thần Dục để bò lên trên, muốn từ quạ đen biến thành phượng hoàng, trở thành Bạch phu nhân, hoặc là, ngoài trừ điều kiện vật chất của Bạch Thần Dục ra, tướng mạo của người đàn ông này cũng có thể hấp dẫn không ít phụ nữ. Bất quá cũng không có việc gì, tuy rằng lần này tình huống có chút đặc biệt, nhưng mà vẫn giống như trong dự kiến của ả, những kẻ có ý nghĩ không an phận kia, tự nhiên sẽ phải thua trong tay ả. Muốn nhúng chàm thứ gì đó mà mình không nên tưởng niệm, cũng không phải của mình, sẽ không có kết cục tốt, quan trọng nhất, ả chính là người sẽ đến cảnh tỉnh những kẻ mang theo những suy nghĩ không đứng đắn kia. Trong mắt Bạch Thắm lóe qua sự ngoan độc, mở giỏ xách lấy ra kính đen đeo vào, kính đen che hơn phân nửa khuôn mặt của ả, chỉ lộ ra chiếc cằm hơi nhọn, như vậy cho dù là đi trên đường bình thường, cũng sẽ không bị người ta nhận ra.

– “Chúng ta đi thôi, ngược lại tôi muốn tận mắt nhìn thấy, thế nào là bụi hoa cỏ đại ven đường, nhất định tôi phải nhớ tận gốc nó.”

Cố Ninh tự nhiên là không muốn hai người cứ như vậy mà giảng co ở trước cổng trường học, cô nhún nhún mày, nói:

– “Lên xe anh rồi nói.”

– “Tốt.”

Cửa xe vừa đóng lại, Cố Ninh dẫn đầu nói chuyện:

– “Tiên sinh, tôi nghĩ anh không giống loại người liều chết quẩn lầy làm phiền người khác, anh còn muốn hỏi cái gì? Chúng ta nói chuyện một lần cho rõ đi, phiền anh về sau, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, cũng đừng tới tìm tôi nữa.”

Trong xe khí lạnh lượn lờ, giống như cả một thế giới đều bị ngăn cách bên ngoài. Bạch Thần Dục sững sờ. Nhìn người bên cạnh, giống như đã rất lâu từ trước, cũng có người đã từng nói với hắn như vậy.

– “Phiền anh về sau đừng tới tìm tôi... Từ nay về sau chúng ta ai đi đường nấy, nước sông không phạm nước giếng...”

Loại cảm giác này hết sức khó chịu. Rõ ràng phảng phất giống như luôn vắng vắng bên tai hắn, nhưng sao hắn một chút cũng không thể nhớ rõ là đã nghe ở đâu?

Lúc này, một chiếc xe đắt tiền khác trở tới, Bạch Thấm hiên ngang bước xuống xe.

– “Em cứ bài xích tôi như vậy sao?” Bạch Thần Dục nghe chính mình thì trào hỏi.

Tiếng nói của Cố Ninh hết sức khắc chế sự tức giận:

– “Tiên sinh, tôi đã có bạn trai rồi, tôi không muốn khiến anh ấy hiểu lầm.”

Bạch Thần Dục nhìn Cố Ninh, nửa ngày mới nói:

– “Bạn trai của em? Là cái tên hỗn đản kia sao? Em chắc chứ? Loại người này cũng xứng làm bạn trai em?”

Hắn kéo cửa kính xe xuống, không khí nóng bức bên ngoài len vào từng chút một. Hiện tại đã tan học được một tiếng đồng hồ, đám đông ở trước cổng trường đã tản đi.

Sắc mặt của Cố Ninh càng thay đổi nhiều hơn, lúc cô nghe thấy Bạch Thần Dục nhắc tới Hà Cảnh, trong đầu chợt lóe lên hình ảnh ánh mắt chuyên chú của một đôi mắt trong veo như nước. Cô đã sớm đoán được, Bạch Thần Dục nhất định đã điều tra cô, bằng không không thể nào giải thích được việc vì sao hắn lại biết được số điện thoại của cô, nhưng mà điều khiến cô cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn là, đối phương ngay cả chi tiết nhỏ nhặt như vậy cũng biết hết. Rốt cuộc là sai ở chỗ nào? Bạch Thần Dục đem sự “CẨN THẬN” mà kiếp trước đặt ở trên người Bạch Thấm, kiếp này mặc danh kỳ diệu chuyển dời đến trên người mình.

Kiếp trước muôn vàn đau khổ muốn cầu mà vẫn không có, kiếp này lại có thể dễ dàng nhận được, nhưng mà, giờ này khắc này, đột nhiên cô phát hiện bản thân hoàn toàn không còn mong chờ gì nữa.

Một chút cũng đều không muốn có.

Trong nháy mắt Cố Ninh đột nhiên cảm thấy dễ dàng hơn, người này, kiếp này sẽ không còn quan hệ gì với mình nữa, tuy rằng không thể hoàn toàn thờ ơ, nhưng mà nếu đã quyết định một mình đi về phía trước, vậy thì người đàn ông trước mặt đây, đối với cô chính là người xa lạ nhất. Không nên đi vào vết xe đổ giống như kiếp trước nữa, cô quyết định buông tha chính mình.

Cố Ninh nhìn người trước mắt, lãnh đạm bật cười:

– “Bạch tiên sinh, anh ba lần bốn lượt tới tìm tôi, là bởi vì muốn cưới tôi sao?”

– “Cưới em?” Bạch Thần Dục có chút ngoài ý muốn, cô gái vừa gặp qua mấy lần lại hỏi hắn như vậy.

Cố Ninh trêu tức nói tiếp:

– “Nhìn thái độ của anh như vậy, chắc chắn là không chuẩn bị cưới tôi, nếu anh không phải ôm tâm tình như vậy, mời anh về sau biết tự trọng một chút, dù sao tôi cũng không muốn làm bạn bè với anh, mà tôi cũng không có dư thừa thời gian để đùa giỡn cùng anh.”

Lấy lui làm tiền, vài câu đem tắt cả đường lui của Bạch Thần Dục đều lấp kín.

Bạch Thấm nhìn thấy chiếc xe ở góc đường, ả vừa định đi vòng qua, lập tức giật mình dừng bước. ả hoài nghi bản thân ả có phải đã nghe lầm rồi hay không, người đàn bà trên xe, thế nhưng dám hỏi Bạch Thần

Dục có muốn cưới cô ta hay không? Trong thời gian thật ngắn, hai người bọn họ đã phát triển đến trình độ này sao? Càng làm cho trong lòng ả thấy chìm xuống là Bạch Thần Dục thể nhưng không có đáp lại, chẳng lẽ cậu ấy cũng chấp nhận sao?

Bạch Thắm một giây cũng không chờ nổi nữa, ả hoàn toàn không biết, người đàn bà này đã chen vào từ lúc nào giữa... bọn họ. ả bước nhanh tới bên cạnh cửa xe, gõ gõ cửa kính xe, nói:

– “Thần Dục, tôi đi ngang qua đây, nhìn thấy chiếc xe dừng bên đường có chút quen mắt cho nên tới gần xem thử, không ngờ thật đúng là cậu a.” Dừng một chút, Bạch Thắm đem tầm mắt như ngừng lại trên người ngồi ghế phụ lái, cười hỏi tiếp: “Thần Dục, vừa rồi tôi có gọi điện thoại cho cậu, muốn hẹn cậu ra ngoài ăn cơm, nhưng mà cậu lại không nhận điện thoại, vị tiểu thư này là trợ lý mới của cậu sao?”

Con đường này không phải là đường chính, nếu nói tình cờ đi ngang qua đây là không có khả năng, nhưng hiện tại Bạch Thắm lại vô tình không suy xét kỹ đến lý do mà ả vừa đưa ra có bao nhiêu vớ vẩn, ả đang vô cùng tức giận, chỉ cảm thấy giống như thứ vốn luôn thuộc về ả, trong lúc bất chợt bị người khác trộm đi. ả tuyệt đối không thể chịu đựng được khi để xảy ra việc như vậy.

Cố Ninh mở cửa xe ra, từ trên xe đi xuống, ánh mắt của cô và Bạch Thắm giao nhau giữa không trung, cô không quay đầu lại mà chỉ cất tiếng:

– “Nếu Bạch tiểu thư đã đến, vậy tôi mạn phép đi trước.”

Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp:

– “Tiên sinh, bạn gái của anh rất xinh đẹp, hơn nữa còn là đại minh tinh, điện thoại không gọi được thì tự mình đến tìm anh, có thể thấy được đối với tiên sinh đây tình nồng mật ý, tôi chúc cho hai người được hạnh phúc, răng long đầu bạc. Có lẽ Bạch tiểu thư còn đang suy xét cho sự nghiệp của mình, không muốn công bố với công chúng về mối quan hệ giữa hai người, nhưng mà tôi tin, chị ấy nhất định rất yêu anh, hi vọng mọi người có thể hiểu cho chị ấy.”

Tươi cười trên mặt Bạch Thắm bỗng chốc cứng đờ, những thứ tâm tư che giấu trong lòng không tiếng động bị người ta vạch trần, hiện cả người ả lẫn trong lòng đều thấy bối rối. Ngay cả Bạch Thần Dục cũng có chút không kịp phản ứng.

Cố Ninh nhìn như lơ đãng, đem tầng giấy mỏng ngăn cách trong mối quan hệ giữa hai người chọc thủng một chút, những lời chúc phúc đó cho dù nghe vào tai như thế nào, cũng đều làm cho người ta thấy xấu hổ. Cố Ninh nói xong những lời này, cũng không đợi hai người kịp phản ứng, lập tức rời đi. Đến khi tới chỗ rẽ, Cố Ninh mới quay đầu lại nhìn thoáng qua chỗ hai người bọn họ, lúc này, di động của cô liên tục vang lên hai tiếng.

Là hai tin nhắn chưa đọc, người gửi là Hà Cảnh ...

“Hiện tại mình ở Bắc Kinh, mình có thể tới thăm cậu được không?”

“Mình chỉ muốn đến gặp cậu một chút, tuyệt đối sẽ nói chuyện uyển chuyển, có thể không?”

Cố Ninh nhìn hai tin nhắn ngắn ngủi hiện trên màn hình điện thoại, phảng phất có thể tưởng tượng ra lúc người gửi viết cho cô hai tin nhắn này, vẻ mặt hồi hộp bất an, ừ, có thể là đã sửa tới sửa lui rất nhiều lần, cuối cùng mới có thể gửi đi tin nhắn như vậy.

Khóe môi Cố Ninh cong lên, nhẹ nhàng thở ra, bấm một tin nhắn hồi đáp:

“Có thể.”

67. Chương 67

Edit: Cửu Trùng Cát

Tối ngày hôm sau Hà Cảnh đến, hắn cố ý thay đổi một thân âu phục cắt may rất hợp thời trang, cả người thoạt nhìn rất có tinh thần, trên đường đi, hấp dẫn tầm mắt của không ít thiếu nữ.

Hà Cảnh thuộc về loại có hình dáng ngũ quan tương đối rõ ràng, một đặc điểm mà rất ít người Châu Á có, tuy rằng không thể nói là tinh xảo khéo léo, nhưng vẫn có một phen hương vị, khi hắn cười lộ lên thì có vẻ đẹp sáng sủa, hòa trộn giữa vẻ đẹp của đứa trẻ con và người đàn ông, nhưng nếu sa sầm mặt thì sẽ trở nên lạnh lùng, khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Hai người cũng không chọn địa điểm ở đâu xa mà ngay tại nhà hàng gần trường học tùy tiện ăn một bữa cơm. Ăn cơm xong, hai người lại tùy tiện tại đi dạo lòng vòng ở gần đó, hiện tại Hà Cảnh đã học được cách thông minh lên rất nhiều, không bao giờ đem hai chữ “YÊU THÍCH” treo ngoài cửa miệng nữa, lúc hai người ở chung, không khí có vẻ hòa hợp hơn.

Hà Cảnh đưa Cố Ninh đến trước cổng trường học, do dự nửa ngày, mới từ trong túi áo móc ra một cái hộp, có chút khẩn trương nhìn Cố Ninh:

– “Cái này... tặng cho cậu.”

Cố Ninh nhìn thứ gì đó trên tay Hà Cảnh, sửng sốt một lúc, Hà Cảnh thấy Cố Ninh không đưa tay nhận lấy, có chút nóng nảy, trực tiếp nhét hộp quà vào trong tay Cố Ninh:

– “Đây là mình tặng cho cậu, là đồ trang sức mà con gái các cậu thường đeo, nếu như cậu không cần, bản thân mình cũng không dùng được, cho nên cậu vẫn nên nhận lấy đi!”

Cố Ninh mở chiếc hộp ra, là một sợi dây chuyền rất đẹp, mặt dây chuyền là hình ổ khóa nhỏ, hết sức tinh xảo, dưới ánh đèn đường vàng mờ ảo, lóng lánh hào quang nho nhỏ.

– “Vì sao lại tặng ỉnh?”

– “Chính là muốn tặng cho cậu a, còn cần nguyên nhân gì? Có phải cậu không thích hay không?”

Cố Ninh nhìn dáng vẻ khẩn trương của Hà Cảnh, mỉm cười nói:

– “Thích.”

Hà Cảnh nghe Cố Ninh nói như vậy, ánh mắt lập tức sáng lên:

– “Cậu thích thì tốt rồi.”

Hai người đứng dưới đèn đường một lát, Hà Cảnh mới nói:

– “Thời gian không còn sớm nữa, cậu trở về đi, lần sau chúng ta gặp lại.”

Mãi cho đến khi bóng dáng của Cố Ninh biến mất, Hà Cảnh mới thu hồi tầm mắt, hôm nay hắn quả thực cao hứng ghê gớm, cảm thấy hắn và Cố Ninh, giống như thân cận hơn rất nhiều, hoàn toàn không giống như ngày hôm qua, lúc gửi tin nhắn cho Cố Ninh mà trong lòng tràn đầy hồi hộp, quả thật hạnh phúc tới quá nhanh a.

Trịnh Lục nhìn khóe mắt của Hà Cảnh tràn đầy ý xuân, ở trong lòng lắc lắc đầu, thật sự hết thuốc chữa, trúng độc càng ngày càng sâu rồi, nhưng lại vui vẻ giống như được uống nước cam lộ...haiz..., gã nghĩ tới nghĩ lui rồi hỏi:

– “Cảnh ca, em thấy anh đi lâu như vậy, còn hưng trí bừng bừng trở về, chẳng lẽ giữa hai người không có mâu thuẫn gì sao?”

Gã cảm thấy, suy nghĩ của Hà Cảnh trong chuyện tình cảm thật sự quá ngây thơ rồi, hắn giống như người tiền sử sống ở thời kỳ đồ đá, là một dòng suối trong vắt! Hà Cảnh luôn lạnh mặt, đẩy toàn bộ các em sắc mỹ nữ muốn dán lên người hắn ra, hoàn toàn không chớp mắt lấy một cái, thực sự không hiểu phong tình quá rồi, không biết làm cho bao nhiêu phụ nữ vì hắn mà tan nát cõi lòng. Nhưng cũng có một trường hợp ngoại lệ, chính là cô bạn gái nhỏ mà hắn vừa gặp lúc này, mỗi lần đi gặp cô nàng về là mặt hắn đều cười thành một đóa hoa.

Hà Cảnh nhìn Trịnh Lục, nói:

– “Bọn tao có gì để mâu thuẫn hả? Tao là đàn ông, không cần thiết so đo như vậy làm gì, hơn nữa, Ninh Ninh không phải là người không biết phân biệt phải trái đúng sai.”

– “Vậy nếu anh không có thời gian bên cạnh chị ấy, chị ấy vẫn chịu đựng được à?” Trịnh Lục càng thêm không hiểu.

– “Tao đã nói rồi, Ninh Ninh không phải là người không biết phân biệt phải trái, cô ấy sẽ không nổi giận lung tung đâu.” Dừng một chút, Hà Cảnh nói tiếp: “Cô ấy tốt như vậy, nếu nổi giận, nhất định là tao đã làm gì không đúng rồi.”

Trịnh Lục lắc đầu, cười nói:

– “Cảnh ca a, mấy lời thâm tình chân thành thế này, anh không nên nói với em đâu, mà nên nói cho chị dâu nhỏ nghe đi, em thật sự nhìn không ra, thì ra anh lại là người biết nói chuyện tình cảm như vậy a, nếu chị ấy nghe được mấy lời này, nhất định sẽ giơ thẳng hai tay lên đầu hàng, sau đó bôi thêm một lớp son môi rồi gả cho anh.”

Hà Cảnh cười ha ha, dựng thẳng lông mày lên:

– “Cút cho tao.”

Cố Ninh lấy sợi dây chuyền ra ngắm nghía, sau đó đặt ở dưới gối, hiện tại cô mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng, quả thực cô không nên nhận món quà này, quá quý trọng rồi, có lẽ do vừa rồi không khí quá tốt, cho nên cô mới không nhẫn tâm từ chối. (Cát: Chị dối lòng nha!!!)

Trần Triển vừa đi vào phòng ngủ, lập tức chạy đến bên cạnh Cố Ninh:

– “Được lắm nha Cố Ninh, cậu có thể giữ kín như vậy a! Nói mau, anh chàng đẹp trai vừa đứng với cậu trước cổng trường là như thế nào hả?”

Hai người khác trong phòng cũng nghe thấy được lời này, nghĩ thấy có mùi bất quá, cho nên cũng quay đầu nhìn sang.

– “Cái gì, Cố Ninh có bạn trai? Cố Ninh, nói nhanh lên.”

Cố Ninh không còn gì để nói, cô nhìn ba người thiếu nữ đang háo hức trông mong nhìn mình, nói:

– “Các vị tiểu thư à, các vị thực sự là bất quá quá rồi!”

– “Đương nhiên, ai bảo cậu chẳng nói chẳng rằng dám vụng trộm yêu đương chứ, còn gạt bọn mình nữa, một chút cũng không thẳng thắn thành khẩn gì cả!” Trần Triển phản bác.

Cố Ninh nhún vai:

– “Được rồi... được rồi, bây giờ mình thẳng thắn thành khẩn được chưa? Cậu ấy là bạn học hồi cấp hai của mình, lần này cậu ấy đến Bắc Kinh, tiện đường đến thăm mình thôi mà.”

– “Tiện đường? Chắc chắn là có ý thì có, cảm tình của cậu với bạn học cấp hai thật tốt nha, bạn học cấp hai của bọn mình cũng không tốt được như vậy!” Một người khác trong phòng ngủ chớp mắt vài cái nói.

– “Đúng vậy, ánh mắt của quần chúng nhân dân là sáng như tuyết, đồng chí còn không mau thành khẩn cung khai đi.”

Trần Triển cười nhìn Cố Ninh:

– “Cho dù là quan hệ giữa các cậu chỉ là bạn bè nam nữ bình thường, nhưng cậu cũng không thể phủ nhận chuyện cậu ta đang theo đuổi cậu, đúng chứ?”

Trông thấy ba đạo ánh mắt, sáu con mắt nhìn chăm chăm vào mình, Cố Ninh chỉ đành gật gật đầu xác nhận.

– “Vậy cũng không phải nha, mình thấy lúc các cậu ở trước cổng trường chia tay, nhìn rất xứng đôi, còn không phải là tình chàng ý thiếp sao? Sớm muộn gì cũng ở cùng một chỗ thôi.” Trần Triển dự đoán nói.

Cố Ninh sững sốt, không có trả lời. Kỳ thật, ngay cả bản thân cô cũng không rõ lắm quan hệ giữa cô và Hà Cảnh là loại quan hệ gì? Không phải người yêu, nhưng nếu nói chỉ là bạn bè đơn thuần thông thường, đừng nói người khác, ngay cả cô cũng không tin được. Cô cũng không biết vì sao, trong kiếp này, cô lại tiếp xúc nhiều với Hà Cảnh như vậy? Vốn dĩ, kiếp trước đối với tình yêu nam nữ cô sớm đã chết tâm rồi, không ngờ kiếp này, lại chọc phải nó.

Cố Ninh dứt khoát không nghĩ nữa, đem tất cả tâm tư đều vùi đầu vào việc thi cử, đảo mắt hai tuần đã trôi qua, các sinh viên lần lượt được nghỉ, sáng hôm nộp xong bài tập môn cuối cùng của khóa học, chiều hôm đó Cố Ninh ra sân bay, đáp máy bay quay về thành phố Z ngay trong ngày.

Trương Giai Giai ở nhà một mình đã sớm cảm thấy nhàm chán, biết Cố Ninh trở về, cô lập tức chạy đến sân bay đón Cố Ninh.

Thẩm Lan thấy hai đứa nhỏ khó có khi có thời gian ở nhà, cho nên giúp bọn họ đăng ký học một khóa lấy giấy phép lái xe, như vậy lúc tập chạy xe cũng có bạn, ngày thứ 3 sau khi Cố Ninh trở về, mỗi buổi sáng hai người đều đứng giờ đi học lấy giấy phép lái xe.

Thành tích thi tốt nghiệp trung học của Trương Giai Giai được công bố vào cuối tháng 6, tổng số điểm vượt qua hơn 100 điểm so với số điểm bình quân, tại toàn tỉnh mà nói, đã tính là số điểm rất cao rồi, việc muốn thi vào trường Đại học nào, cô không có gì phải hồi hộp. Trương Giai Giai tự nhiên rất cao hứng, cha Trương và mẹ Trương cũng xuất hiện ở thành phố Z vào hôm bảng thành tích thi được công bố, sáng sớm hôm đó mọi người cùng nhau đến trường xem kết quả, sau đó lại cùng nhau đi đến hội sở Lâm Hồ, muốn tổ chức một bữa tiệc ăn mừng.

Năm ngoái, cha Trương và mẹ Trương bởi vì muốn tránh mặt thân thích, phải đi đến thành phố bên cạnh sống một khoảng thời gian, không ngờ sau này khi đã quen thuộc với công việc ở đó, cơ bản bọn họ muốn cư ngụ luôn ở bên đó, bởi vì Trương Giai Giai vẫn đi học ở thành phố Z, cho nên mỗi tháng hai vợ chồng nhà họ Trương sẽ trở về thành phố Z hai lần để thăm con gái, chạy xe trên đường cao tốc cũng rất tiện lợi, hai thành phố cách nhau bất quá chỉ mất lộ trình nửa tiếng đồng hồ, thật sự rất gần, cho nên cũng rất thuận tiện.

Mấy người thân thích của Trương Quốc Đống, sau này ngược lại nhờ được người đồng hương sống ở thành phố Z đi hỏi thăm, tìm được trường mà Trương Giai Giai đang theo học, nhưng bởi vì vẫn không tìm thấy hai vợ chồng nhà họ Trương, lại thêm người đồng hương nọ hiểu rất rõ nguyên nhân vì sao lão thái thái nhà họ Trương lại gấp gáp muốn tìm một nhà Trương Quốc Đống như vậy, cho nên sau khi nhìn thấy một mình Trương Giai Giai sống cô đơn ở thành phố Z đã động lòng trắc ẩn, không có ai thông báo cho lão thái thái nhà họ Trương biết tình trạng của Trương Giai Giai.

Mãi cho đến khi bảng thành tích thi Đại học được dán lên, trường học vì chiêu sinh, công bố danh sách sinh viên có số điểm nổi trội xuất sắc, tên của Trương Giai Giai thành linh nằm trên bảng danh sách này, vị trí cũng tương đối dễ nhìn thấy.

Lúc Trương Thanh nhìn thấy tên của Trương Giai Giai, sững sốt mất một lúc lâu, người này không phải là đứa em họ sống ở thành phố Z của gã sao? Là con gái của chú hai Trương Quốc Đống. Gã nghĩ, không có chuyện trùng hợp như vậy chứ, người trên bảng danh sách, thật sự là cô em họ không có tiền đồ của gã sao? Số điểm đó so với số điểm lúc gã thi đại học, còn cao hơn vài chục điểm đấy...

Trong lòng Trương Thanh có chút không thoải mái, gã cũng có nghe cha mẹ kể, một nhà chú hai sau khi đến thành phố Z thì rất phát đạt, sau đó ngay cả cha mẹ gã cũng không chịu gặp mặt, tuyên bố ghét bỏ đám thân thích nghèo nàn bọn họ. Nếu có chú hai hỗ trợ, gã đã có thể tìm được một công việc tốt, không cần vất vả như hiện tại vậy...

Tối đó, Trương Thanh gọi điện thoại về vùng quê hẻo lánh cách xa ngàn dặm, ngày hôm sau, hai vợ chồng Trương Quốc Cường ngồi xe lửa đến thành phố Z.

68. Chương 68

Edit: Cửu Trùng Cát

Lúc Trương Quốc Cường và Trần Hà xuống xe lửa là hai giờ khuya, hai vợ chồng bọn họ cùng mua hai vé xe lửa, cho nên không có mua vé ghế ngồi, dọc theo đường đi phải đứng suốt. Hơn hai mươi tiếng tàu chạy, đứng ở vị trí gần cửa nhà WC, cộng thêm không khí khô nóng, oi bức, mùi vị trên người có thể tưởng tượng được.

Muộn như vậy mới đến, vốn dĩ Trương Thanh không muốn tới đón hai người, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, là gã gọi bọn họ tới, hay là đến nhà ga đón người thì hợp lý hơn. Lúc Trương Thanh nhìn thấy hai vợ chồng bọn họ xuống xe thì thoáng nhú nhú mày, thoáng lui về phía sau một chút, nói:

– “Trên người cha mẹ là mùi gì vậy? Sao lại thối như vậy chứ? Hoàn toàn không thể đến gần được.”

Hai vợ chồng có chút xấu hổ, không ngờ gần đây xa xôi đến đây, câu đầu tiên con trai mình thốt ra lại là như vậy, Trương Quốc Cường ghen đỏ mặt, quát:

– “Con không thể chê mẹ xấu, mày đây là ý gì?”

Trương Thanh sững sốt, không muốn tranh cãi với bọn họ, xuề xòa bật cười:

– “Con chỉ thuận miệng nói như vậy thôi mà, đi thôi, cha mẹ cũng mệt mỏi rồi, đi về nhà hảo hảo nghỉ ngơi trước đã, ngày mai cả nhà mình đi tìm chú hai.”

Trương Thanh chỉ muốn được một gian phòng nhỏ ở thành phố Z, tự nhiên không có khả năng để cho cha mẹ gã vào ở cùng, gã muốn một phòng nhỏ ở nhà khách gần tiểu khu, tuy rằng điều kiện không được tốt, nhưng mà cũng rất tiện nghi. Lúc taxi ngừng lại, đã là hơn 2 giờ sáng, bốn phía là một mảnh tối đen, đại đa số người ta vẫn còn say ngủ, hai vợ chồng Trương Quốc Cường tuy có chút không hài lòng vì phải ở nhà khách, nhưng nghĩ lại hiện tại là đêm khuya, hơn nữa đã sớm đặt cọc tiền cho nhà khách, cho nên không nói cái gì. Dàn xếp chỗ ở cho cha mẹ ổn thỏa, Trương Thanh mới rời khỏi nhà khách, gã vừa đi vừa ở trong lòng âm thầm cân nhắc kế tiếp phải nên làm như thế nào, thế nào mới có thể từ chỗ của Trương Quốc Đồng chiếm được tiện nghi. Chú hai gã không có con trai, chỉ có một đứa con gái là Trương Giai Giai, về sau không phải cũng gả cho người ta sao? Cho nên có thế nào, mọi thứ của chú hai cũng thuộc về gã, Trương Thanh nghĩ như vậy.

Hiện tại giá nhà ở thành phố Z tăng vọt, chỉ bằng số tiền lương ít ỏi hiện tại của gã mà muốn mua nhà, trong khoảng thời gian ngắn là không thể nào, hơn nữa bây giờ công việc của gã mỗi ngày đều rất bận rộn mới kiếm được một khoản tiền lương nhất định, không phải là điều mà gã muốn. Trương Thanh từng vô số lần nghĩ, bản thân gã hẳn là phải có cuộc sống tốt. Cho nên, hẳn phải nắm lấy hết thảy mọi cơ hội để thay đổi vận mệnh của chính mình, ông trời biết, hẳn có bao nhiêu hăm dọa với bạn bè có hoàn cảnh gia đình giàu có, ba mẹ làm quan chức, hoặc là những tiểu thư thiếu gia bao cỏ vô dụng nhưng lại lắm của nhiều tiền. Mà cha mẹ gã, lại không có được một điểm nào như vậy, chỉ có tương phản. Cha mẹ gã một chút cũng không lên được mặt bàn. Muốn nói không có chênh lệch cũng khó.

Trương Thanh vì quá coi trọng cuộc sống gần đây, cho nên mỗi tháng đều không có tiền để gửi ngân hàng, là một kẻ rỗng túi tiêu chuẩn, nếu có một cơ hội để thay đổi hiện trạng, sao gã lại không bắt lấy? Trương Thanh nhắm hai mắt lại, nghĩ tới nghĩ lui rồi chìm vào giấc ngủ. Gã nằm một giấc mơ, mơ thấy gã có nhà riêng của chính mình, còn có một công việc nhân viên lương cao, rốt cuộc cũng có thể trước mặt đám bạn bè ngẩng đầu lên làm người.

Sáng ngày hôm sau, 6 giờ rưỡi Trương Thanh đã rời giường, gã đến công ty xin nghỉ phép, trên thực tế, gã cảm thấy nếu lần này gã có thể thành công, gã không còn muốn đến cái công ty chết tiệt này nữa, không cần nhìn đến sắc mặt của tên quản lý đáng ghét, hết thảy mọi chuyện đều trở nên tuyệt vời. Trương Thanh gõ cửa phòng ở nhà khách, sau đó lôi hai vợ chồng Trương Quốc Cường vừa từ trên xe lửa xuống được vài tiếng đồng hồ, hiện tại vẫn còn mơ mơ hồ hồ buồn ngủ thức dậy.

Ba người buồn ngủ mông lung, cùng nhau lung tung ăn bữa sáng ở một quán nhỏ gần tiểu khu, sau đó an vị trên xe bus.

Thành thị vào lúc này, bắt đầu bận rộn.

Trương Giai Giai mở cửa, nhìn thấy ba người ngoài cửa, cô sửng sốt, một giây sau lập tức muốn đóng cửa, không ngờ cửa nhà đã bị Trương Thanh nhanh tay nhanh mắt chặn lại.

– “Giai Giai, mày làm cái gì vậy, bọn tao nghe nói mày thi đại học đạt được thành tích rất tốt, cố ý tới chúc mừng mày, đây là đạo đãi khách của nhà mày đấy hả? Không mời bác mày vào nhà ngồi một chút sao?”

Khi nói chuyện, hai vợ chồng bọn họ thông qua khe hở chen lấn tiến vào, cũng không có cởi giày, lập tức đem sàn nhà trơn bóng sạch sẽ, dẫm ra hai đôi dấu chân màu đen. Hai vợ chồng há hốc miệng nhìn bày trí trong nhà, bọn họ có chết cũng không ngờ, một nhà chủ hai thế nhưng lại ở trong một căn hộ rộng lớn, xinh đẹp như vậy. Phòng khách này, sofa này giống hệt như mấy ngôi nhà sang trọng bọn họ nhìn thấy trên TV! Đây là bao nhiêu tiền a! Hồi hộp trong lòng bọn họ, dần dần kiên định lại.

Cố Ninh nghe thấy được động tĩnh, từ trong phòng ngủ đi ra, lúc thấy được ba người lạ vào cửa, cô nhúu mày, còn chưa kịp nói chuyện, ngược lại là Trần Hà mở miệng trước:

– “Được lắm! Con quỷ nhỏ này! Lần trước thế nhưng mày dám gạt tao! Mày thật độc ác! Không phải mày nói mày không biết một nhà họ Trương sao?”

Lúc nhìn thấy Cố Ninh đi ra, Trần Hà sửng sốt một giây, lập tức nhớ lại cô gái nhỏ trước mặt, lần trước bà ta đến đây đã gặp Cố Ninh, lúc ấy giọng điệu của Cố Ninh vô cùng cứng rắn đòi gọi bảo an, còn lừa bà ta, nói rằng không biết một nhà Trương Quốc Đồng, bà ta có ấn tượng rất sâu sắc.

Trương Giai Giai nghe Trần Hà chửi rửa xong, nhẩn nhẩn của cô lập tức bùng nổ, trước kia, cô cũng biết vị bác dẫu này chưa từng biết cái gì gọi là miệng hạ lưu tình, lúc nào cũng mắng chửi hai mẹ cô là “vịt giời phế vật”, vài năm không gặp, thật là một chút cũng không hề thay đổi, ngay cả người không liên quan như Cố Ninh đều bị cuốn vào.

Trương Giai Giai cất cao giọng đáp trả:

– “Các người vào đây làm gì? Đây là nhà của các người đấy hả? Ai cho các người vào đây?”

Trương Quốc Cường nhìn Trương Giai Giai, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

– “Mày thì biết cái gì? Tao không thèm nói chuyện với mày. Mày gọi cha mẹ mày về đây, tao muốn nói chuyện với hai đứa chúng nó, chúng nó một bước lên trời, cũng không thể không cho người anh trai này một chút nước canh để uống!”

Nói xong thì ngồi trên sofa, một bộ dáng đại gia cao cao tại thượng.

Cố Ninh có chút trở tay không kịp, sao cô lại không nghĩ tới chứ? Đám người này lại tìm tới cửa gây rối, cô nhìn nhìn gã Trương Thanh đang ở một bên, lập tức cảm thấy sáng tỏ, chỉ sợ là có liên quan đến gã này. Người một nhà bọn họ da mặt ngược lại là đủ dày, cô xem như được mở rộng tầm mắt.

Trương Giai Giai gặp ba người mang bộ dáng kiêu ngạo, cũng có chút nóng nảy:

– “Các người làm sao có thể vào đây? Đây là nhà của người ta, các người có biết xấu hổ hay không vậy?”

Cô thật lòng hối hận muốn chết, vừa rồi cô cho rằng là Thẩm Lan trở lại, cho nên không nhìn qua mắt mèo trên cửa để xem là ai đã trực tiếp mở cửa, nếu như biết là ba người này, bất luận thế nào cô cũng sẽ không mở cửa dẫn sói vào nhà như vậy.

Giọng của Trần Hà càng lớn hơn:

– “Bọn tao có xấu hổ hay không cũng mặc kệ, nhưng một nhà chúng mày dám trốn tránh bọn tao, tự mình sống cuộc sống tốt lành là nên đấy hả?”

– “Cái gì gọi là trốn tránh các người? Dựa vào cái gì các người không chịu làm mà muốn hưởng, bác dẫu, bác có đủ tay đủ chân! Nhà chúng tôi không có nghĩa vụ nuôi bác!” Trương Giai Giai cũng triệt để bị chọc giận.

– “Dựa vào cái gì, chỉ bằng tao là anh trai của cha mày, mẹ mày và mày chỉ là thứ phế vật, nên đứng qua một bên đi!”

Trong phòng náo nhiệt thành một đoàn, Cố Ninh căn bản không muốn cùng hạng người này tranh cãi, cô ra khỏi nhà bằng cửa sau, đầu tiên là báo cảnh sát, sau đó trực tiếp đi đến chỗ bảo an.

Ba phút sau, Cố Ninh mang theo bốn viên bảo an trở lại.

Một năm trước, một người trong số bốn viên bảo an – Hoàng Duyên cũng có mặt xử lý vấn đề tranh cãi giữa hai vợ chồng Trương Quốc Cường với nhà Cố Ninh, hiện tại anh đã thăng chức thành đội trưởng đội bảo an, đối với chuyện này anh rất có ấn tượng, một giây lúc nhìn thấy cặp vợ chồng chuyên gây rối này, sắc mặt anh vô cùng không tốt, cũng không khách khí chút nào:

– “Tại sao lại là các người? Lần trước không phải đã nói rõ ràng rồi sao? Tại sao các người lại đến nữa? Các người xâm nhập tư gia bất hợp pháp, là phạm pháp đấy biết chưa? Muốn sao đây? Lại muốn đến cục cảnh sát uống trà phải không?”

Trương Quốc Cường và Trần Hà trước kia đã bị đội bảo an của tiểu khu dạy dỗ hết một lần, lúc này vừa nhớ lại, có chút khấn trương:

– “Đây... Đây là nhà của em trai tôi, chẳng lẽ tôi không thể tới sao? Đây là nhà của chúng tôi! Không có quan hệ gì tới các người.”

Hoàng Duyên cười thành tiếng, giống như vừa nghe được một chuyện hết sức buồn cười:

– “Cái gì là nhà của các người, em trai anh gọi là gì? Đã sớm nói với các người rồi, chủ nhà này họ Thẩm, không có quan hệ gì với các người, sao các người không chịu hiểu hả? Các người có thể nói lý một chút hay không? Không phải hễ các người nói là nhà của ai, thì chính là của ai được, lui một vịn bước mà nói, cho dù là nhà của em trai anh đi chẳng nữa, cũng chẳng có quan hệ gì với các người.”

Trương Quốc Cường có chút xấu hổ, bắt đầu nói năng hồ đồ:

– “Nếu nơi này không phải nhà của thằng hai, sao nó lại ở chỗ này, nó là cháu gái của tôi.” Nói rồi ông ta đưa tay chỉ vào Trương Giai Giai.

Hoàng Duyên thực sự không hiểu nổi tư duy của hai vợ chồng nhà này:

– “Cháu gái của anh ở đây, thì anh lập tức khẳng định nhà này là của em trai anh, vậy nếu cháu gái anh ở quảng trường, không phải cả quảng trường cũng thuộc sở hữu của em trai anh ư? Hay là cô bé ở trong ngân hàng, ngân hàng cũng là nhà của em trai anh luôn.”

Anh vừa nói dứt câu, mấy viên bảo an xung quanh đều nở nụ cười, cảm thấy có chút quá hoang đường.

Mặt Trương Quốc Cường đỏ lên, suy nghĩ hồi lâu, ông ta mới ngang ngược nói:

– “Nếu nó có thể ở trong này, vì sao tôi không thể chứ?”

– “Vì chủ nhà này không hoan nghênh anh chứ sao? Được rồi, tôi không dây dưa với anh nữa, mau đi ra ngoài đi, để tôi còn hoàn thành nhiệm vụ nữa.” Hoàng Duyên cũng cảm thấy thập phần bất đắc dĩ, lười giải thích với bọn họ.

Dừng một chút, Hoàng Duyên nhìn tới nhìn lui người có vẻ nhân khuôn cầu dạng – Trương Thanh, có chút bất mãn hỏi:

– “Chàng trai trẻ, cha mẹ cậu không hiểu lý lẽ cũng thôi đi, cậu còn trẻ tuổi như vậy, đứng bên cạnh bọn họ này giờ cũng không biết khuyên nhủ cha mẹ mình sao? Còn làm ra nhiều chuyện thiếu lý lẽ như vậy.”

Trương Thanh hơi mím môi, không dám trả lời. Kỳ thật gã cũng thập phần ngoài ý muốn, gã không ngờ căn hộ này thật sự không phải là của chú hai gã. Gã đem tâm mất đặt trên người Cố Ninh, vừa rồi bọn họ chỉ lo vội vàng khắc khẩu, ai cũng không chú ý đến con bé này đi ra ngoài, không ngờ con bé này cư nhiên dám gọi bảo an đến. Trương Thanh dù sao cũng đã học qua đại học, biết trong chuyện này bọn họ không chiếm lý, cho nên do dự một lát thì nói với cha mẹ gã:

– “Chúng ta đi thôi.”

Trần Hà oán độc nhìn Cố Ninh liếc mắt một cái, hạ quyết tâm, đột nhiên bỏ đi về kiêu ngạo lúc nãy, bắt đầu ăn vạ vừa khóc vừa mắng:

– “Tôi không đi, tôi phải đợi Trương Quốc Đồng và Vương Hồng Ngọc trở về, tôi sẽ tố cáo các người thông đồng với nhau khi dễ người khác!”

Bốn viên bảo an nhìn nhau nhú nhú mày, lúc này, bên ngoài lại có người gõ cửa. Là cảnh sát đến. Mấy viên bảo an thấy cảnh sát đến, ngược lại nhẹ nhàng thở ra, mười phút sau, cảnh sát trên cơ bản hỏi thăm nguyên nhân mọi chuyện, rồi mời tất cả mọi người cùng nhau đến đồn cảnh sát.

Lúc Thẩm Lan nhận được điện thoại, cũng vội vàng chạy tới, đồng thời, bà còn dẫn theo cả luật sư.

Trương Thanh không ngờ đối phương lại phô trương thanh thế đến như vậy, có chút chột dạ. Mà một bên khác, Trương Quốc Cường và Trần Hà tự nhiên không thể tiếp tục ngang ngược trong đồn cảnh sát, cũng đều đành hoàng trở lại.

Song phương ngồi lại giải quyết với nhau, nhưng đây không phải là lần đầu tiên, cho nên Thẩm Lan kiên trì không đồng ý giải quyết riêng, thái độ mãnh liệt muốn khởi tố đối phương xâm nhập tư gia bất hợp pháp. Xâm nhập tư gia bất hợp pháp là thuộc về án dân sự, không nhất thiết phải viết đơn thưa kiện, chỉ khi không giải quyết riêng được thì mới phải xử lý trên tòa án, bên Thẩm Lan lại mời luật sư đến, vốn là chuyện có thể giải quyết riêng, rõ ràng cho thấy bên Thẩm Lan muốn náo lớn.

Mấy viên cảnh sát nhìn một nhà 3 người Trương Quốc Cường, chỉ có thể cảm thán bọn họ chọc phải người không dễ chọc, lần này sợ là khó dễ dàng thoát thân, chẳng những đã có sẵn tiền án, mà còn có người làm chứng, hết sức bất lợi. Bất quá bởi vì ham muốn những thứ không thuộc về mình, do đó chọc ra chuyện như vậy, cũng không có gì đáng để đồng tình.

Lúc Trương Thanh biết chủ nhà có ý muốn khởi tố, cả người sững sờ tại chỗ. Trương Quốc Cường là loại người mềm nắn rắn buông, nghe thấy mình có khả năng phải ngồi tù thì cả người đều luống cuống, Trần Hà thì “Oa” một tiếng khóc lớn, lần này ngược lại là khóc thật.

Cuối cùng, hai vợ chồng cắn răng nhận tội về mình, nói rằng Trương Thanh đi theo là muốn khuyên giải bọn họ. Trương Thanh được thả ra ngoài, còn hai người bị tạm giam, hơn nữa phải đóng phạt 500 đồng. Trương Thanh từ cục cảnh sát đi ra, cả người hoang mang như đang nằm mộng, gã không rõ, sao lại biến thành như vậy, vài tiếng trước, trong lòng gã còn tràn đầy hy vọng về tương lai tốt đẹp trước mắt. Gã có chết cũng không ngờ, chú hai từ trước đến giờ đều trầm mặc ít lời, tính cách có chút hiền lành, từ chỗ nào tìm được chỗ dựa khó dây dưa như vậy? Mà hai vợ chồng chú hai, từ đầu tới cuối đều chưa từng lộ diện. Bây giờ là đầu tháng bảy, gã lại cảm giác được hàn ý từ đáy lòng dâng lên.

Thẩm Lan mang theo hai con gái từ cục cảnh sát đi ra, trực tiếp lái xe đi ăn cơm, đem mọi chuyện phát sinh về sau, đều giao cho luật sư xử lý, vị luật sư này là do Ninh Thanh Dương – luật sư đã giúp bà trong lần ly hôn trước giới thiệu, người này làm việc rất gọn gàng thỏa đáng, bà rất yên tâm.

Lúc hai vợ chồng Trương Quốc Đồng nhận được điện thoại thông báo, vội vàng chạy tới thành phố Z, bắt quả Thẩm Lan suy xét, vì không để ọi chuyện trở nên phức tạp hơn, vì vậy không để cho hai vợ chồng Trương Quốc Đồng lộ diện.

Hai người ở tại hội sở Lâm Hồ chờ tin tức.

Sau khi gặp mặt, Thẩm Lan đem toàn bộ chân tướng kể lại từng chi tiết cho hai vợ chồng nhà họ Trương nghe, Trương Quốc Đồng và Vương Hồng Ngọc nghe xong tức giận không thôi, Vương Hồng Ngọc càng nghĩ càng giận, giận đến tay chân phát run:

– “Bọn họ quả thực khinh người quá đáng, Trương Thanh... thằng nhỏ này, lúc trước chú hai nó xem như cho không nó tiền học đại học lâu như vậy, bọn chị chưa bao giờ cầu nó hồi báo, không ngờ... thế nhưng nó còn muốn đến chiếm tiện nghi, thế nhưng còn ở bên trong gây chuyện, nó là người lạnh lặn, đủ tay đủ chân, một thanh niên trẻ tuổi lại muốn không làm mà hưởng, nếu như thật sự nó gặp khó khăn, đến nói với bọn chị một tiếng, bọn chị nhìn nó lớn lên, có thể không giúp nó sao?”

Trái tim của Vương Hồng Ngọc xem như hoàn toàn băng giá, hoàn toàn hết hy vọng rồi, Trương Thanh là bà nhìn lớn lên, vốn dĩ bà vẫn luôn cho rằng, đứa nhỏ này không giống như cha mẹ nó. Nhưng bây giờ...

Trương Quốc Đồng thì thở dài, sự tình phát triển đến mức này, Trương Giai Giai cũng đã thi đậu đại học, cuối cùng ông vẫn quyết định nói ra những lời đã chôn giấu bấy lâu nay trong lòng mình:

– “Thật ra, tôi đã sớm biết nó là loại người như vậy, lúc trước nhà chúng ta và anh cả cãi nhau, khi tôi đi tìm lão thái thái nhờ phân xử, Trương Thanh cũng có mặt ở đó, lúc ấy nó nói với tôi, Giai Giai chỉ là con gái, về sau cũng phải gả ra ngoài, đọc nhiều sách như vậy làm gì có chỗ mà dùng, còn làm hao tổn tiền bạc. Tôi hoàn toàn không thể hiểu nổi, một sinh viên như nó thế nhưng lại nói ra mấy lời hoang đường như vậy, lúc ấy tôi đã nghĩ, Giai Giai là con gái của tôi, dựa vào cái gì tôi không thể đem tiền nuôi con gái mình ăn học thành tài chứ?”

Giọng điệu của Trương Quốc Đồng có chút kích động, trên mặt càng đỏ lên một mảnh, những lời này, Trương Quốc Đồng chưa từng nhắc tới trước mặt hai mẹ con Trương Giai Giai, ông sợ hai mẹ con Trương Giai Giai sẽ thương tâm, đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước ông cố ý rời xa quê nhà, hiện tại, rốt cuộc ông cũng có thể nói ra.

Mọi người im lặng rất lâu, Thẩm Lan lên tiếng phá vỡ bầu không khí u ám:

– “Anh Trương, kỳ thật anh là người hiểu chuyện, suy nghĩ rất thấu đáo, hiện tại Giai Giai đã thi đậu đại học, cả nhà anh cũng không còn quan hệ gì với những người đó, hết thấy đều đã qua, anh yên tâm đi, bây giờ là xã hội pháp trị, lần này em nhất định sẽ giúp anh đòi lại công đạo.”

69. Chương 69

Edit: Cửu Trùng Cát

Đoàn người ăn cơm xong từ hội sở đi ra, Thẩm Lan để cho hai vợ chồng nhà họ Trương đi về trước, chính mình mang theo 2 con gái trở về nhà. Vài năm nay vì việc làm ăn buôn bán, Thẩm Lan ngược lại quen biết được không ít người, bà cũng biết thế giới này không phải ĐEN thì tức là TRẮNG, cho nên vì chuyện này, bà phải đi “chuẩn bị” sẵn sàng một chút, cứ như vậy, hai vợ chồng Trương Quốc Cường càng không dễ rời khỏi phòng tạm giam của cục cảnh sát.

Mãi cho đến khi Trương Quốc Cường và Trần Hà bị tạm giam đến ngày thứ sáu, Trương Thanh mới tìm tới cửa, nói rằng nguyện ý giải quyết riêng, nếu như đối phương đồng ý giờ cao đánh khẽ, về sau cả nhà gã sẽ không tìm đến quấy rối nữa.

Gã cũng là bị ép đến không còn biện pháp nào khác.

Ngược lại, Thẩm Lan không nóng không vội vàng, trước tiên bảo gã chờ thêm 3 ngày, chờ đến khi nhuệ khí trên người Trương Thanh đều bị bào mòn, lúc này mới giao cho luật sư đi bàn bạc, mà trải qua việc bị luật sư xoay như chong chóng, còn nói ba ngày sau, Thẩm Lan kêu ra gặp mặt, Trương Thanh đã hoàn toàn mềm nhũn, Thẩm Lan nói cái gì cũng đều gật đầu đồng ý.

Thẩm Lan kêu Trương Thanh tự tay viết một tờ cam đoan, chắc chắn về sau không tiếp tục tìm đến gây rối với một nhà Trương Giai Giai nữa, hơn nữa, sau khi hai vợ chồng Trương Quốc Cường ra khỏi đồn cảnh sát cũng phải ký tên vào tờ cam đoan này. Tuy rằng tờ cam đoan đó không có hiệu lực về mặt pháp luật, chẳng qua chỉ có tác dụng kèm chế ba người nhà Trương Quốc Cường mà thôi!

Đầu bên kia, Trương Quốc Cường và Trần Hà sau khi bị tạm giam mấy ngày, phải nộp tiền bảo lãnh mới được tại ngoại, bọn họ đã bị ghi vào hồ sơ có tiền án, nếu lại gây ra sai lầm gì, thì tội sẽ chồng thêm tội, án phạt sẽ càng nặng thêm, cho nên mỗi một hành động trong tương lai, bọn họ không thể không suy nghĩ kỹ một chút, sẽ có kiêng kị. Mọi tính toán của Trương Thanh xem như đổ sông đổ biển, bên này chẳng những không chiếm được một phần tiện nghi nào, mà bởi vì mỗi ngày phải chạy vạy giải quyết chuyện của cha mẹ gã, việc làm ở công ty bên kia của gã cũng sắp giữ không được, lúc gã xin nghỉ đến ngày thứ 3, sắc mặt của quản lý càng ngày càng kém. Rốt cuộc cũng xử lý xong mọi chuyện, Trương Thanh cũng trả phép, nhưng nhớ lại chuyện phát sinh dạo gần đây, gã vẫn thấy không yên lòng như cũ, ngày đầu tiên lúc làm việc trở lại, gã mơ màng để xảy ra một sai lầm lớn, quản lý rốt cuộc cũng nắm được thóp, hung hăng mắng chửi một trận. Gần đây Trương Thanh chịu không ít tức giận, bình thường cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng vào

lúc này gã quả thật không thể chịu nổi nữa mà bùng nổ, nhin không được đáp trả quản lý vài câu, về sau không hề ngoài ý muốn khi bị đuổi việc.

Trương Quốc Cường và Trần Hà từ cục cảnh sát đi ra, Trương Thanh cũng vừa lúc muốn đem người tiễn bước. Nhưng mà Trương Quốc Cường và Trần Hà đến lâu như vậy, ngay cả người muốn gặp còn chưa gặp được đã phải trở về, bọn họ tự nhiên là không cam lòng, thành phố Z lớn như vậy, nhất thời bọn họ không thể nào tìm thấy. đành phải tạm thời quay trở lại nhà khách trước kia ở lại một thời gian. Bởi vì sau khi được phóng thích, cảnh sát đối với bọn họ cảnh cáo thêm một lần nữa, cho nên bọn họ không dám lại tùy tiện đi tìm người như vậy. Hai người ở lại nhà khách, chi phí ăn ở đều phải trả tiền, chính bản thân bọn họ cũng không mang theo bao nhiêu tiền, tiền này tự nhiên là Trương Thanh trả, Trương Thanh là kẻ rỗng túi tiêu chuẩn, lúc này ngay cả việc làm cũng chẳng còn, gã nhìn tư thế chuẩn bị trường kỳ kháng chiến của cha mẹ, tự nhiên không thể nào đồng ý. Nhưng mà thỉnh thần dễ tiền thần khó, hai vợ chồng Trương Quốc Cường từ ngàn dặm xa xôi mà đến, còn bị ép buộc vào trong cục cảnh sát mất mấy ngày, chỗ nào nguyện ý dễ dàng rời đi như vậy, hai vợ chồng bọn họ lời thề son sắt nói rằng nhất định phải tìm cho được hai vợ chồng thẳng hai, hoàn toàn không nghe lời khuyên bảo của con trai Trương Thanh.

Bọn họ nghĩ rằng, chỉ cần tìm thấy hai vợ chồng Trương Quốc Đồng, hết thấy mọi chuyện sẽ êm đẹp, chịu bao nhiêu mệt mỏi, bọn họ không thể cứ như vậy ăn không phải trả tiền! Hơn nữa lúc đi, bọn họ đã mạnh miệng thông báo với cả thôn, bảo rằng bọn họ đến thành phố hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, nếu cứ như vậy xám xịt trở về, sau này làm sao mà ngẩng đầu lên làm người được. Trương Thanh không biết những tính toán trong lòng cha mẹ gã, thấy hai người cứ đùn đẩy mãi không chịu đi, sắc mặt của gã càng ngày càng khó coi hơn.

Giải quyết xong chuyện này, Cố Ninh đem tất cả tâm tư đều đặt trên hội sở mới đang trong quá trình hoàn thành, đã khởi công mấy tháng, toàn bộ kiến trúc bên ngoài trên cơ bản đã hoàn thành, hiện tại đang thi công thiết kế phần nội thất bên trong, rất nhanh thôi, phỏng chừng tháng sau có thể hoàn công rồi khai trương. nỗ lực phát triển theo hướng tạo ra thương hiệu riêng, cho nên Cố Ninh cố ý đi đến khu trung tâm buôn bán đồ gỗ nội thất, tiếp tục mua rất nhiều vật dụng bằng gỗ cao cấp, chỉ một bộ vật dụng trang trí đơn giản, đã tốn mất vài chục vạn tệ. Chẳng qua mấy thứ này sau khi được bày biện trong hội sở, về sau giá trị của chúng sẽ tăng lên, hiện tại một bộ bàn ghế có giá sáu vạn tệ, sau mười năm nữa, không có đủ 600 vạn thì không mua nổi.

Thẳng đến khi Trương Giai Giai cảm thấy thư thả, Thẩm Lan lập tức mang theo hai ái nữ đi du lịch giải sầu, hoàn toàn quên 3 người nhà Trương Quốc Cường ra sau đầu.

Lại qua một tuần nữa trôi qua, Trương Quốc Cường và Trần Hà thật vất vả mới có đủ dũng khí, bắt đầu vùng trộm đến lân cận tiểu khu tìm kiếm, lại phát hiện lần quần tìm kiếm hết 3 ngày cũng không nhìn thấy người nhà Cố Ninh đi ra ngoài, ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy. Bọn họ tự nhiên không biết mình chờ người đã rời khỏi thành phố Z, lúc bọn họ lo lắng không yên, thấp thỏm tìm kiếm khắp nơi, người khác lại đang khoái trá nghỉ phép du lịch.

Lúc mẹ con Cố Ninh trở lại thành phố Z, đã là nửa tháng sau đó, vui chơi hai tuần, cả người cô vừa đen vừa ốm đi một vòng, bất quá ngược lại rất có tinh thần, mỗi buổi sáng đều kiên trì chạy bộ tập thể dục, du lịch đối với cô mà nói là chuyện rất tiêu hao thể lực, nhưng cô luôn thấy rất nhẹ nhàng, rất khoái trá. Lúc trở về vừa vặn vào lúc diễn đơn nguyện vọng, Cố Ninh lại giúp Trương Giai Giai chọn ra ngành học và trường học thích hợp, điểm số của Trương Giai Giai rất tốt, có rất nhiều cơ hội để chọn lựa. Kiếp này, rốt cuộc Trương Giai Giai có thể chọn trường học, chọn chuyên ngành mà cô luôn mơ ước, Cố Ninh cũng thấp phen vui vẻ, may nhờ ông trời cho cô một cơ hội, để cho cô được tái sinh lại một lần, để không phụ sự may mắn ấy, cô muốn tận lực làm lành và những người mà cô yêu quý không có tiếc nuối.

Sau 3 ngày, thư thông báo trúng tuyển được phát ra, Thẩm Lan giúp Trương Giai Giai tổ chức một bữa tiệc ăn mừng ở một khách sạn có tiếng trong thành phố Z, mời giáo viên chủ lớp và thân bằng quyến thuộc cùng đến ăn mừng, đương nhiên Trương Quốc Đồng và Vương Hồng Ngọc cũng có mặt, mọi người tay bắt mặt mừng gửi lời chúc mừng cho nhau, hai vợ chồng nhà họ Trương có thể nói là vẻ mặt tươi cười, tràn đầy hạnh phúc, con gái mình có tiền đồ, bọn họ làm sao có thể không vui sướng, tự nhiên là cao hứng nhất so với ai khác.

Trương Quốc Đồng hứng trí bưng bưng, người khác tới mời rượu, ai ông cũng không từ chối, nhiều năm như

vậy, chưa bao giờ ông uống rượu mà thấy vui vẻ như hôm nay, Vương Hồng Ngọc nhìn Trương Quốc Đồng uống rượu đến cả mặt đỏ bừng, lúc này mới bắt đầu ngăn trở:

– “Ông già à, uống rượu say mềm như vậy giống cái gì đây hả?”

– “Con gái của tôi thi đậu đại học danh tiếng, tôi rất vui vẻ a!” Trương Quốc Đồng cười lên ha hả.

Lại nói đến Trương Quốc Cường và Trần Hà, bọn họ thật vất vả mới nghe ngóng được địa điểm mà Trương Giai Giai mở tiệc ăn mừng, lúc hai người bọn họ tới nơi, bị tình cảnh trước mắt làm cho chết khiếp, trước cửa khách sạn có người đứng canh, trong lòng bọn họ có chút sợ hãi, không biết mình cứ như vậy đi vào, có thể bị người gác cửa cản lại hay không? Lúc ấy Trần Hà cắn răng:

– “Bất kể thế nào cũng phải vào trong, lần này một nhà chú hai nhất định đều có mặt ở đó, chúng ta đã chờ lâu như vậy, lần này nhất định phải tìm được người.”

Trương Quốc Cường vừa nghe, cũng không do dự nữa, hai người không sai biệt lắm đã tới thành phố Z được 1 tháng rồi, cho dù có cố ăn cố uống tiết kiệm thế nào, chi phí ăn ở cũng tốn mất 2000 đồng, đó là chưa tính tiền chi phí xe cộ đi lại, bọn họ không thể mua bán lỗ vốn được, trong lòng của Trương Quốc Cường cân nhắc tính toán, một nhà thằng hai có thể mở tiệc ở nơi sang trọng thế này, nhất định là rất có tiền! Hai vợ chồng thằng hai đều có mặt ở trong đó, bọn họ không thể bỏ qua như vậy được!

Hai vợ chồng Trương Quốc Cường sợ hãi rụt rè đi vào khách sạn, thấy không ai cản bọn họ lại thì nhẹ nhàng thở ra.

Bữa tiệc được tổ chức ở lầu 3, hai người không đi thang máy, mà từ thang bộ trèo lên. Cả bữa tiệc kỳ thật cũng không mời bao nhiêu người, có hơn mười giáo viên ở các khoa, hơn nữa chỉ mời hơn 10 bạn cùng lớp có mối quan hệ thân thiết với Trương Giai Giai, sau đó là người một nhà mẹ đẻ của Thẩm Lan, tổng cộng bất quá cũng chỉ có ba mươi mấy người, đãi ở một phòng vip nhỏ, chỉ có 5 bàn tiệc, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, rất có tính riêng tư.

Chỗ ngồi của Cố Ninh đối diện với cửa ra vào, nhìn thấy ngoài cửa phòng có hai bóng người đang nhìn quanh tìm kiếm, cô sợ run, thật sự không ngờ, hai người kia thế nhưng còn chưa rời khỏi thành phố Z, cư nhiên dám tìm đến tận nơi này. Cô vừa đứng lên, hai vợ chồng Trương Quốc Cường cũng vừa vịn tiến vào. Trương Quốc Cường chăm chú tìm kiếm xung quanh, lúc nhìn thấy hai vợ chồng Trương Quốc Đồng, trong lòng ông ta vô cùng vui vẻ, ông ta bước nhanh qua, quả thực khó nén kích động trong lòng.

– “Chú hai, vì sao chú luôn trốn tránh anh vậy? Anh tìm chú rất vất vả a! Chú không nhớ đến tình nghĩa anh em ư, làm người như vậy sao được?”

Trương Quốc Đồng nghe thấy tiếng nói phía sau, phản xạ có điều kiện quay đầu qua, tuy rằng ông đã uống không ít rượu, nhưng vẫn chưa hoàn toàn uống say, thấy được người lên tiếng nói chuyện, đầu tiên ông sững sốt, sau đó mới nhú nhú mày:

– “Trương Quốc Cường, sao anh lại ở chỗ này?”

Vương Hồng Ngọc nhìn thấy hai vợ chồng Trương Quốc Cường tiến vào, tâm cũng nhảy dựng.

Cố Ninh mời bảo an tiến vào, kêu hai người bọn họ hiện tại đi ra ngoài chờ, cô cũng không muốn náo loạn quá khó coi, chung quy những người này đều là người quen của Trương Giai Giai.

Thẩm Lan cũng đứng lên:

– “Sao các người dám đến đây?”

Trương Quốc Cường đối với Thẩm Lan có chút bóng ma trong lòng, ông ta cảm thấy người đàn bà này rất lợi hại! Ý vào bản thân có mấy đồng tiền, động một cái là lập tức đòi kiện người ta, nhúng tay vào việc nhà của người khác cũng quá không đạo đức, làm ình bị tạm giam hết mấy ngày.

Mặc dù trong lòng ông ta đem Thẩm Lan mắng trăm ngàn lần, nhưng mà ông ta vẫn còn có chút kiêng kị, không dám làm bừa:

– “Mắc mớ gì tới cô, tôi đến uống rượu mừng của cháu gái tôi, chẳng lẽ còn phải xin phép cô à?”

Thẩm Lan cười lạnh một tiếng, vừa định nói chuyện, Cố Ninh ở một bên dẫn đầu lên tiếng:

– “Nếu các người muốn tới chúc mừng, vậy không thể ngồi ở phòng này, không bằng chúng ta đến phòng chờ đi, dù sao ông cũng là bác cả của Giai Giai, tự nhiên không giống như người khác, Giai Giai cũng rất tôn trọng ông.”

Trương Quốc Cường sững sốt, không ngờ bị con nhóc miệng còn hôi sữa đeo lên đỉnh đầu một cái mũ cao như vậy, thế nhưng đối phương ở trước mặt nhiều người như vậy đối xử với mình nho nhã lễ độ, nhất thời ông ta cũng có chút kiêu ngạo:

– “Vậy được rồi, bất quá, đồ ăn đồ uống không thể kém hơn so với ở đây.”

– “Đó là đương nhiên.”

Đối phương không có phát tác tại chỗ, Cố Ninh nhẹ nhàng thở ra, nói với Thẩm Lan:

– “Bên cạnh có một phòng chờ nhỏ, dù sao bọn họ cũng đường xa mà đến, chúng ta sang đó đi, Giai Giai, cậu tiếp tục ở chỗ đãi khách nhé, xong rồi đến sau.”

Vương Hồng Ngọc cũng đứng lên, nói với chồng mình ở một bên:

– “Ông tiếp tục uống rượu với thầy giáo đi, tôi sang đó xem một chút.” Nói xong cũng đuổi theo.

Người có mặt ở đây, tuy rằng cảm thấy bác cả của Trương Giai Giai hơi đặc biệt một chút, nhưng không có ai đem đề tài kéo lên trên hai người khách mới vừa vào này, mọi người tiếp tục uống rượu cười đùa, Trương Giai Giai miễn cưỡng nặn ra một nụ cười có chút khó coi, giống như ngồi trên bàn chông thấp thỏm hồi hộp, đồng thời ở trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi, trong nháy mắt đại não của cô đều trống rỗng, may mắn Cố Ninh nhanh tay nhanh mắt kịp phản ứng, mới không tới mức đập nát cả buổi tiệc. Cô tuyệt đối tin tưởng, bác cả và bác dâu của cô hoàn toàn có khả năng này.

Vốn dĩ cũng sắp tàn tiệc, Trương Giai Giai mỉm cười tiễn bước khách nhân rời khỏi khách sạn, lúc này mới thu liễm nụ cười trên mặt, một mảnh trầm trọng, vội vàng trở lại phòng chờ.

70. Chương 70

Edit: Cửu Trùng Cát

Dẫn hai vợ chồng Trương Quốc Cường tới phòng chờ bên cạnh, Trương Quốc Cường làm ra bộ dáng đại gia, ngồi xuống chờ đợi.

Thẩm Lan lạnh lùng nhìn hai vợ chồng Trương Quốc Cường:

– “Nói đi, đến cùng các người muốn thế nào?”

– “Không muốn thế nào cả, tôi tới đây là tìm em trai tôi ôn chuyện, đây là chuyện riêng của nhà chúng tôi, cô là người ngoài, tốt nhất không nên nhúng tay vào.”

Thẩm Lan quả thực không biết sự tự tin của đối phương là từ đâu mà đến, bà cười cười, nói:

– “Chắc anh vẫn chưa biết, tôi đã nhận Giai Giai làm nghĩa nữ, không thể tính là người ngoài.” Dừng một chút, bà nói tiếp: “Lần trước chúng ta đã nói rõ ràng rồi, các người muốn lật lọng sao?”

Trương Quốc Cường không trả lời, tầm mắt của ông ta dán trên người Vương Hồng Ngọc, giật giật khoe môi:

– “Chuyện này không thể cứ thôi như vậy, con tôi vì việc này mà mất việc làm, các người nhất định phải bồi thường cho nó.”

– “Anh muốn bồi thường thế nào?” Thẩm Lan nghĩ đi nghĩ lại, cất giọng nhàn nhạt hỏi.

Ngược lại Trương Quốc Cường vô cùng nghiêm túc, công phu sư tử ngoạm nói:

– “Hiện tại con tôi không có nhà ở, thằng hai làm chú cũng nên mua cho nó một căn hộ để kết hôn chứ! Nói như thế nào, con tôi cũng là đích tôn duy nhất của nhà họ Trương. Còn nữa, nó vì chuyện này mà mất việc, chuyện này các người cũng phải bồi thường, tốt nhất là phải tìm cho nó một công việc tốt hơn trước.”

Trên mặt Thẩm Lan không có biểu tình gì đặc biệt, buông thấp tư thái hỏi lại:

– “Vậy nếu chúng tôi không đồng ý thì sao? Có phải các người mỗi ngày đều sẽ chạy đến chỗ tôi gây rối như hôm nay không?”

Trương Quốc Cường thấy bộ dáng sợ hãi rụt rè của Thẩm Lan, khí thế dâng cao lên, cất cao giọng nói:

– “Đó là đương nhiên, nếu các người không đồng ý điều kiện của chúng tôi, chúng tôi sẽ không đi đâu hết! Mỗi ngày chúng tôi đều sẽ tìm đến cửa, làm cho các người không thể qua được ngày lạnh.”

Vương Hồng Ngọc nghe xong, lửa giận lập tức bùng cháy. Bà khinh bỉ nhìn Trương Quốc Cường, nói:

– “Không phải các người muốn tiền sao? Hiện tại tôi nói cho các người biết, các người đừng mơ cầm được một phân tiền ở chỗ của tôi! Tôi cũng không phải người dễ bị các người xem thường như vậy.”

Trương Hà nghe giọng điệu khẳng định như vậy của Vương Hồng Ngọc, cũng có chút nóng nảy, tiến lên một bước, quát:

– “Con đàn bà thối này, mày biết cái gì mà nói? Chỗ nào có phần của mày nói chuyện ở đây?”

Thẩm Lan bật cười, lạnh lùng nhìn hai vợ chồng Trương Quốc Cường, đột nhiên thu liễm nụ cười trên mặt, thay đổi giọng điệu:

– “Giờ các người muốn uy hiếp chiếm đoạt tài sản phải không? Tôi sẽ nhờ luật sư bàn bạc với các người.” Dứt lời, bà giơ điện thoại trong tay lên, nói: “Vừa rồi tôi đã ghi âm lại, tự các người đến cục cảnh sát giải thích đi.”

Bà xem như đã mở rộng tầm mắt, lần đầu tiên mới thấy có người trắng trợn không kiêng nể gì đến uy hiếp đòi hỏi này nọ như vậy, cả gan kiêu ngạo chiếm đoạt tài sản của người ta thế kia, còn đối xử với người ta giống như kẻ ngốc, có đôi khi để đối phó với hạng người này, không thể dùng thủ đoạn quang minh chính đại được.

Trương Quốc Cường sửng sốt, không ngờ đối phương vừa rồi còn làm vẻ mặt khiêm tốn, lúc này đột nhiên thay đổi thái độ, còn lôi cả luật sư ra nữa, ông ta cảm thấy có chút không thể tin. Cũng trong lúc đó, tổ bảo an bên ngoài khách sạn cũng xông tới.

Thẩm Lan mặt không đổi sắc nói với người quản lý vừa hấp tấp chạy đến:

– “Các người làm việc như thế nào vậy? Hai người này vừa tới náo loạn, thiếu chút nữa phá nát cả bữa tiệc của tôi rồi.”

– “Xin lỗi, Thẩm nữ sĩ, là chúng tôi sơ sót.” Cũng không hỏi nguyên do, chuyện đầu tiên mà người quản lý làm chính là giải thích tình hình.

– “Chẳng qua, cũng không thể trách các người, bọn họ cũng không phải lần đầu tiên làm như vậy, đây là ân oán cá nhân của tôi.” Dừng một chút, Thẩm Lan cầm điện thoại nói với tổ bảo an đứng trước mặt:

– “Lúc này bọn họ đã đe dọa uy hiếp tôi, tôi ghi âm lại cả rồi, hi vọng quản lý cũng đem ra đoạn video quay lại cảnh vừa rồi của bọn họ, thuận tiện làm bằng chứng nộp cho cảnh sát, nếu như cần thiết, có khả năng tôi sẽ mời luôn người vừa phục vụ ở phòng chờ này đi cùng để làm nhân chứng.”

Cho dù Thẩm Lan không đào sẵn bẫy, hai vợ chồng có tâm hồn tham lam kia cũng sẽ tự mình nhảy xuống hố.

Quản lý suy tính 2 giây, trước sau chằm chước nói:

– “Đương nhiên không thành vấn đề.”

Lúc Trương Giai Giai đi đến phòng chờ, lập tức nhìn thấy người của tổ bảo an với thân hình lực lưỡng, vô cùng hòa bình yên tĩnh bao vây bác cả và bác dâu của cô ở giữa, không khí trong phòng có chút áp lực.

Hai mươi phút sau, cảnh sát tới, không để ý đến đối phương lắm nhắm bắt nháo lập tức lôi người lên xe chở thẳng về đồn. Cách hơn nửa tháng, hai vợ chồng Trương Quốc Cường lại một lần nữa bị đưa vào cục cảnh sát, viên cảnh sát tiếp nhận vụ án vừa thấy được hai người, câu nói đầu tiên chính là:

– “Sao lại là hai người nữa vậy?”

Lần này Trương Thanh không đủ sức để bảo lãnh cho cha mẹ già, nhân chứng vật chứng đều có đủ, Thẩm Lan đã hỏi qua luật sư, chỉ cần cần chặt không buông, lại thêm hai người này có tiền án từ trước, cho nên tội danh tuyệt đối sẽ thành lập, hai người bọn họ có dùng cách nào cũng sẽ bị giam một khoảng thời gian. Hai vợ chồng Trương Quốc Cường có kết cục như vậy, coi như tự làm tự chịu, không đáng nữa điểm đồng tình.

Từ cục cảnh sát đi ra, hai vợ chồng nhà họ Trương đưa mắt nhìn nhau, Vương Hồng Ngọc do dự một lát rồi nói:

– “Thật sự có thể làm như vậy chứ?”

Thẩm Lan nghĩ đi nghĩ lại mới đáp:

– “Bọn họ rất quá đáng, vừa đòi mua nhà vừa đòi tiền, đây là phương pháp xử lý tốt nhất, mỗi người đều phải tự chịu trách nhiệm về hành động của mình, bọn họ làm chuyện sai trái, đương nhiên phải gánh chịu trừng phạt, chúng ta không cần thiết phải thấy áy náy.”

– “Ừ, đạo lý này tôi hiểu.” Trương Quốc Đồng thở dài một hơi, kỳ thật không phải ông muốn để mọi chuyện đi đến tình trạng này, nhưng không phải cứ lui một bước, nhần nhẹn nhất thời là có thể giải quyết mọi chuyện, Trương Quốc Cường dám ra công phu từ ngoạm như vậy, bản thân ông chỗ nào có nhiều tiền mà đáp ứng nổi, nói trắng ra, đối tượng mà Trương Quốc Cường muốn chiếm tiện nghi chính là Thẩm Lan, cho nên đối phương có bị xử lý ra sao cũng đều không quá đáng. Nói như thế nào đi nữa, tình cảm anh em giữa hai bọn họ sớm đã cạn, bà con xa không bằng láng giềng gần, mà ông và anh trai của ông, ngay cả người xa lạ cũng không bằng, không có người nào trời sinh thích bị người khác chiếm tiện nghi.

Mọi chuyện đã giao cho luật sư giải quyết, Thẩm Lan khuyên hai vợ chồng Trương Quốc Đồng cứ yên tâm, cho nên hai vợ chồng nhà họ Trương cũng không hề can thiệp nữa.

Kỳ nghỉ hè bắt đầu, mỗi ngày Cố Ninh đều ở nhà xem phim điện ảnh và ăn dưa hấu, cuối tháng tám, Cố Ninh và Trương Giai Giai cùng mua vé máy bay đến Bắc Kinh. Ngày khai giảng của Trương Giai Giai trước hôm Cố Ninh nhập học 3 ngày, cho nên Cố Ninh đơn giản muốn đi cùng Trương Giai Giai chung một ngày. Rồi khỏi sân bay, trước tiên Cố Ninh đưa Trương Giai Giai đến trường báo danh, sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, lúc cô trở về kí túc xá của mình đã là 8 giờ tối. Bởi vì còn chưa chính thức khai giảng, người trong trường học cũng không nhiều lắm, phòng ngủ kí túc xá ngược lại đã mở cửa, Trần Triển nhận được tin Cố Ninh đã trở lại Bắc Kinh, cô biết Cố Ninh chỉ có một mình cho nên đến phòng ngủ bầu bạn với Cố Ninh.

Sau ngày báo danh đầu tiên, hôm sau Trương Giai Giai bắt đầu kỳ học quân sự, học quân sự bề bộn nhiều việc, cho nên Cố Ninh cũng không tới làm phiền, vừa vặn Trần Triển muốn đi quay một bộ phim ngắn, kêu Cố Ninh tới hỗ trợ, vì vậy trong một khoảng thời gian mọi tâm tư của Cố Ninh đều đặt vào việc này, chờ đến lúc cô gặp lại Trương Giai Giai, đã là một tháng sau đó, lúc ấy, Trương Giai Giai cũng vừa hoàn thành kỳ học quân sự.

Cuối tuần, ba cô gái hẹn nhau ra ngoài dạo phố, biết Trương Giai Giai là chị em tốt với Cố Ninh, Trần Triển đối với Trương Giai Giai ngược lại rất dễ kết thân, lúc này cách kỳ nghỉ Quốc Khánh khoảng 1 tuần lễ, Cố Ninh và Trương Giai Giai thương lượng, hai người quyết định kỳ nghỉ Quốc Khánh năm nay không trở về nhà, mà kêu Thẩm Lan cùng đến Bắc Kinh nghỉ lễ kiêm du lịch. Sở dĩ bọn họ có quyết định như vậy, là bởi vì Thẩm Lan vẫn luôn muốn đến Bắc Kinh xem xét một chút, sau khi Trương Giai Giai thi đậu vào trường Đại học ở Bắc Kinh, ý muốn của Thẩm Lan càng trở nên mãnh liệt. Hai người bọn họ gọi điện thoại về thành phố Z mời Thẩm Lan, Thẩm Lan tự nhiên là cao hứng phần chần chừ đáp ứng, ngày nghỉ Quốc Khánh đầu tiên, bà an vị trên chuyến bay từ thành phố Z tới Bắc Kinh.

Cố Ninh sớm đã giúp Thẩm Lan thuê phòng khách sạn, sau khi đến sân bay đón người, một nhà ba người lập tức đi đến khách sạn.

Lễ Quốc Khánh, ở thủ đô người ta chen chúc nhau, đây là giai đoạn thịnh vượng của mảng du lịch, đầu tiên Thẩm Lan đến tham quan trường học của hai cô con gái, sau đó tới tất cả các danh lam thắng cảnh ở thủ đô tham quan một vòng, cuối cùng là điên cuồng shopping một trận, giúp hai ái nữ xinh đẹp nhà mình mua không ít đồ, từ phụ kiện đến quần áo, giày dép, túi xách... mãi cho đến một ngày trước khi kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh chấm dứt, người một nhà mới mang theo chiến lợi phẩm trở về.

Đi mua sắm vào lúc đông người, tuyệt đối là việc tiêu hao năng lượng sống nhất, một tuần đi đi lại lại như vậy, Cố Ninh cảm thấy còn mệt hơn so với đến trường học. Lúc phụ nữ đi mua sắm là lúc thể lực vô cùng vô tận, sau khi Thẩm Lan đi, Cố Ninh mang theo bao lớn bao nhỏ trở về phòng ngủ, thân thể vừa dính vào giường, lập tức không còn hơi sức để động đậy tay chân nữa. Cô quyết định trước tiên nằm nghỉ trong chốc lát.

Trần Triển nhìn Cố Ninh cả người mệt lả, lại nhìn cô xách về nào là bao lớn bao nhỏ, cười cười nói:

– “Hôm nay cậu mất máu nhiều rồi nha.” Nhìn lướt qua logo trên mấy chiếc túi, cô còn nói: “Xí, đều là hàng hiệu.”

Hai nữ sinh viên khác trong phòng đều vây quanh lại đây, xem trái xem phải, chẳng những quần áo, váy, áo khoác, giày dép, còn có một bộ trang sức xa xỉ, bọn họ không ngờ, Cố Ninh không mua thì thôi, khi đã mua thì tuyệt đối dám chảy máu nhiều như vậy.

– “Chắc chắc, bao nhiêu thứ thế này, xài hết bao nhiêu tiền hả? Cố Ninh, mấy thứ này là bạn trai cậu mua cho cậu à?” Một người trong đó hỏi.

Trần Triển cười một tiếng:

– “Không, là mẹ cậu ấy mua cho cậu ấy.”

– “Trời! Cố Ninh, thật sự là mẹ cậu mua giúp cậu à? Mẹ cậu cũng thật tốt quá đi!”

Cố Ninh gật gật đầu, từ trên giường ngồi dậy, thật sự cô không muốn tiết lộ cho những người này biết việc nhà cô, nhưng mẫu thân đại nhân tới đây, đầu tiên là nhìn từ trên xuống dưới trang phục của cô, sau đó phê phán bốn phía một phen, tiếp đó là tiến hành mục đích muốn cải tạo cô, cuối cùng là chuẩn bị mua sắm cho cô những thứ mà cô tuyệt đối sẽ không bao giờ mua. Ủ, giống như cô bé lọ lem biến hóa thành công chúa vậy đó.

Lúc ấy Cố Ninh thấy không vui, nhưng quả thật cô không muốn đả kích tâm trạng vui vẻ của Thẩm Lan, mua bao nhiêu là áo váy, chẳng lẽ cô lại phải mặc váy, mang giày cao gót chạy ra ngoài chụp hình quay phim sao? Trời ạ, mới nghỉ thôi đã thấy rùng mình rồi.

Cố Ninh nhìn chung quanh một chút, sau đó đem toàn bộ quần áo vừa mua nhét sâu vào trong ngăn tủ, về phần những thứ phụ kiện, mỹ phẩm trang điểm còn chưa mở ra, nếu không phải cô theo học hệ đạo diễn mà học hệ diễn viên, có khả năng lúc bình thường còn có thể lười ra dưng. Ở nơi trường học mỹ nữ như mây thế này, Cố Ninh có cảm giác sâu sắc rằng bản thân cô có vẻ ngoài bình thường, tuy rằng cô là một bông hoa trong số 7 nữ sinh viên theo học hệ đạo diễn. (Hệ đạo diễn của cả trường tổng cộng chỉ 7 sinh viên nữ)

Lúc Trần Triển chuẩn bị đi, Cố Ninh cũng vừa vịn từ phòng tắm đi ra, Trần Triển nhìn Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Tháng 1 có đoàn phim khai máy, mình đến đó thực tập, không có tiền lương, cậu muốn đi cùng không?”

Đến thực tập ở đoàn phim như vậy chẳng những không nhận được tiền lương, mà có đôi khi còn phải tự mình bỏ tiền túi ra đắp vào, hơn nữa rất vất vả, vốn dĩ Trần Triển cũng có chút do dự xem có nên kêu Cố Ninh đi cùng hay không, nhưng dựa vào những thứ mà hôm nay Cố Ninh mua, cô cảm thấy gia cảnh của đối phương không hề kém, chắc cũng không chú ý nhiều như vậy.

Cố Ninh vừa chải tóc vừa nói:

– “Là đoàn phim gì vậy? Mình thì không thành vấn đề, chẳng qua là không biết trường học bên này có đồng ý ỉnh xin phép nghỉ hay không thôi.”

– “Đến lúc đó cậu sẽ biết, tháng 1 không có gì khóa học gì đâu, cậu xin phép giáo viên chủ nhiệm đi, chỉ cần nộp đủ bài tập, lúc dự thi trở về là được rồi, hơn nữa, không phải thầy cũng rất tán thành bọn mình đi thực tiễn nhiều một chút đấy sao?”

– “Ừ, nhưng là phim gì vậy?”

– “Việc này không thể tiết lộ cho cậu biết được, bất quá nam chính nữ chính đều được khen ngợi hết lời, đạo diễn cũng là người có lai lịch, đi đến đoàn phim này có thể học được rất nhiều thứ đấy.” Dừng một chút, Trần Triển nói tiếp: “Đúng rồi, nữ thứ chính là do Bạch Thắm đóng, cậu có biết nữ minh tinh Bạch Thắm không? Lần trước mình nghe nói, cô ta muốn nhận vai nữ chính của phim điện ảnh mà cha mình khởi quay, cô ta còn tham gia casting nữa, cha của mình nói ngoại hình của cô ta rất xinh đẹp, nhưng mà diễn xuất còn cứng quá, kỹ năng biểu diễn không tốt, trong giới giải trí có rất nhiều người đẹp, tính ra thì cô ta cũng không đẹp hơn bao nhiêu. Kỳ thật về ngoại hình xinh đẹp cũng chỉ là một loại tư bản, nếu cô ta muốn đi trên con đường ngôi sao thần tượng, diễn mấy bộ phim thần tượng thì không có vấn đề gì, nhưng nếu muốn trở thành ngôi sao điện ảnh thực thụ thì rất khó thực hiện. Hình như cô ta đặc biệt yêu thích mấy vai diễn trên màn ảnh rộng thì phải, kỳ thật mình cũng thấy rất lạ, hai năm nay số lượng phim do cô ta đóng nhận được phản hồi rất tốt, tuy rằng trong bộ phim này chỉ là vai nữ thứ chính thôi, nhưng tâm lý nhân vật rất nặng, có thể là do cô ta có nhiều mối quan hệ trong hậu trường.”

Phát hiện bản thân nói hơi xa đề tài một chút, Trần Triển dừng một lát, kéo kéo tóc, xấu hổ cười cười nói thêm:

– “Mình nói hơi nhiều rồi, ai cũng thích bắt quái hết a, tốt rồi, vậy mình đi trước, ngày mai gặp nhé.”

Biểu tình trên mặt Cố Ninh nhàn nhạt, gật gật đầu:

– “Ừ.”

Cố Ninh đem tầm mắt ném về phía cửa sổ, đèn đóm bên ngoài leo lét, dưới ánh đèn đường thấp thoáng giọt mưa bay, giống như một trò chơi chết chóc, không biết đến lúc nào thì bởi vì vô tận tổn thương mà kết thúc. Có đôi khi không thể không nói, cái vòng luẩn quẩn này quả thật rất nhỏ, chúng ta lập tức có thể tiếp xúc nhiều hơn...

71. Chương 71

Edit: Cửu Trùng Cát

Sau tết Nguyên đán trời đổ một trận tuyết lớn, thời tiết càng ngày càng rét lạnh.

Các chương trình ở trường đều lục tục kết thúc, hai tuần còn lại trên căn bản là thời gian ôn tập, Cố Ninh xin nghỉ, rồi đi cùng Trần Triển đến tham gia đoàn phim.

Địa điểm mà đoàn phim khởi quay là một ngọn núi, so với thủ đô còn rét lạnh hơn rất nhiều, hai người chuẩn bị áo bông thật dày, hơn nữa màu sắc còn phải tối một chút cho sạch sẽ, sau khi hai người xin nghỉ, lập tức đi theo đoàn phim vào núi. Bên trong núi không có khách sạn hay nhà trọ gì cả, mọi người đều phải trú nhờ ở các hộ gia đình nhà nông, một tổ chia ra thành sáu bảy người ở chung với một gia đình, Cố Ninh và Trần Triển ở cùng một phòng, tuy phòng ở có chút cổ xưa, nhưng rất sạch sẽ, chủ nhà ôm đến chăn mới, che trên người tuy có chút e ngại, nhưng vẫn rất ấm áp, ngủ ở trên炕 thật thoải mái, đây là thứ mà mấy điều hòa không thể so sánh được. Bên ngoài đoàn phim dựng một cái lều tạm thời làm WC, Cố Ninh nhìn ảnh hậu ảnh đế đều dùng WC tạm bợ như vậy bình thường, tự nhiên cô cũng không có ý kiến gì, nhập gia tùy tục. Lúc này có muốn chú ý cũng không có điều kiện để chú ý.

Quả thật Bạch Thấm một tuần lễ sau đến đoàn phim trình diện, vai diễn của ả là con gái của nhân vật nam chính, ả mang theo đến 3 vị trợ lý, sau đó còn có 2 thêm hai người chuyên đóng thế, chỉ cần là cảnh quay không quay chính diện gương mặt, ả đều sử dụng diễn viên đóng thế.

Trần Triển nhìn thấy tư thế của Bạch Thấm như vậy, nhỏ giọng nói với Cố Ninh:

– “Mình chưa thấy ai lại mắc bệnh ngôi sao như vậy, nam nữ chính trong phim này đều là tiền bối có nhiều năm kinh nghiệm, còn không dùng đến diễn viên đóng thế, chỉ có cô ta là phô trương lớn nhất, mình nghe nói, cô Bạch Thấm này không riêng gì có người chuyên đóng thế khi đánh võ, còn có người đóng thế tay, thế chân, ngay cả khi quay cảnh hôn môi cũng phải có người đóng thế, còn có người thế cho cả lưỡi nữa. Mình đã nghĩ, lúc cô ta tuyển người đóng thế, có phải sẽ mở miệng người khác, xem xem đầu lưỡi người khác có đẹp hay không rồi mới tuyển vào a! Ha ha ha!”

Những lời này bị biểu tình khoa trương của Trần Triển thêm mắm dặm muối, TMD có hiệu quả hài kịch nha, Cố Ninh đang uống nước, thiếu chút nữa đã bị sặc chết vì mắc cười, thật vất vả cô mới nén được, nhát về một cái mạng, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Không thể nào, có khoa trương như vậy không?”

– “Thật mà, đạo diễn của phim này, năm trước được đề cử vào một giải thưởng lớn rất danh giá của khu vực, nhưng mà không đoạt giải, bây giờ ông ấy quay bộ phim này, là vì muốn nhận được cái giải thưởng kia đấy, cho nên rất nhiều người đều muốn lộ mặt trong bộ phim này, dù chỉ vài giây ngắn ngủi cũng được, bất quá chắc cô Bạch Thấm kia không biết, ông đạo diễn này chán ghét nhất là diễn viên dùng người đóng thế, sắp có trò hay để xem rồi!”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, chính tề đem tầm mắt đặt về phía một đoàn trợ lý vây quanh Bạch Thấm, phô trương thế này, quả thật sớm hay muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Đạo diễn của bộ phim này có quen biết rất rộng, mặt mũi lớn, lại thêm danh tiếng tốt, mặc dù chỉ là quay một bộ phim văn nghệ thông thường, nhưng vẫn có vô số ngôi sao nhận lời tham gia diễn vai khách mời, nói hai ba câu kịch bản của người qua đường, đều là những ngôi sao có tiềm năng mới nổi lớn nhỏ, tuy rằng nhân khí của Bạch Thấm không hề thấp, nhưng nếu đem so với các vị tiền bối như vậy, đáng về kiêu ngạo của ả làm cho người ta thấy gai mắt. Huống chi, ả là do bên đầu tư đề cử nhận vai, chứ không phải dựa vào chính thực lực của mình để nhận lấy vai diễn.

Đến buổi chiều, vị đạo diễn quả nhiên nổi đóa, trực tiếp quăng cả quyển kịch bản xuống đất, chỉ vào Bạch Thấm mắng:

– “Cô không muốn diễn thì đừng diễn nữa, hoặc là cô cố gắng tự mình diễn cho tốt vào, hoặc là cút khỏi đây cho tôi!”

Hiện trường an tĩnh 2 giây, ai cũng không dám lên tiếng.

Sau khi người đại diện của Bạch Thấm sững sốt 2 giây, dẫn đầu kịp phản ứng, hạ thấp tư thái giải thích với vị đạo diễn:

– “Xin lỗi đạo diễn, mấy ngày trước Bạch Thấm mới cảm mạo, cho nên hôm nay tôi đã khuyên cô ấy dùng diễn viên đóng thế quay cảnh xuống nước, kỳ thật cô ấy cũng không tán thành việc này chút nào, là tôi không hiểu rõ hoàn cảnh, nếu như đạo diễn Trương cảm thấy Bạch Thấm tự mình đóng sẽ tốt hơn, tự nhiên cô ấy sẽ tôn trọng ý kiến của anh.”

Nói hai ba câu, người đại diện đem tất cả sai lầm đều đổ lên đầu mình, sau đó quay đầu nói với nữ minh tinh kiêu ngạo:

– “Bạch Thấm, em nói có không phải a, kỳ thật em muốn tự mình đóng cảnh này mà.”

Tất cả tầm mắt, hoặc sáng hoặc tối đều đặt trên người nữ minh tinh mấy ngày nay đều dùng diễn viên đóng thế đóng thay ỉnh, Bạch Thấm há miệng, hồi lâu sau, mới nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, coi như đồng ý.

Người quản lý trong lòng nhẹ nhàng thở ra, chị còn sợ Bạch Thấm lúc này mạnh mẽ làm tới. Chị lại nói thêm vài câu nhằm xoa dịu vị đạo diễn đang lửa giận ngập trời, không ngừng cúi đầu giải thích, thái độ

khíêm tốn ghê gớm. Vươn tay không đánh khuôn mặt tươi cười, năm phút sau, biểu tình trên mặt vị đạo diễn hơi hòa hoãn được một chút, mới rầu rĩ mở miệng:

– “Quay cảnh khác trước đi, ngày mai sẽ quay lại cảnh này.”

Kế tiếp là cảnh quay của nhân vật nam nữ chính và đối thủ, không có vai của Bạch Thắm, Bạch Thắm lạnh mặt ngồi ở chỗ nghỉ ngơi.

Thăng đến khi người rời khỏi, bốn phía mới nổi lên bàn luận xôn xao, thì ra, mấy ngày hôm nay, trừ phi bắt buộc phải lộ mặt, bằng không Bạch Thắm đều tìm diễn viên đóng thế tới quay, mà hôm nay là cảnh diễn ở trong nước, có không ít cảnh quay cận mặt Bạch Thắm, đồng thời cũng là một trong những phân cảnh quan trọng của cả một bộ phim. Nhưng Bạch Thắm vẫn theo thói cũ đưa diễn viên đóng thế vào quay, nói rằng cứ quay tạm như vậy, thăng đến khi thời tiết ấm áp một chút, tự ả sẽ quay cảnh gương mặt mình, đến lúc đó tổ biên tập cắt ghép lại một chút là được rồi.

Vị đạo diễn nọ cũng đã nhần nhện mấy ngày nay, dù sao cũng là người bên nhà đầu tư đề cử, nhưng cho dù tính tình ông có tốt đi chăng nữa cũng sớm đã bị đốt trụi, lúc này mới buông lời: “Hoặc là tự mình diễn cho tốt, hoặc là lập tức thay người.”

Năm giờ chiều đoàn phim kết thúc công việc, Cố Ninh và Trần Triển trở về, ăn cơm cũng là ăn tập thể, điều kiện hữu hạn, cho nên không chú ý nhiều như vậy, đúng lúc một diễn viên trong đoàn phim vừa vận trúng vào ngày sinh nhật, sau đó chủ nhà chuẩn bị bánh sinh nhật, thị trấn gần nhất cách nơi này cũng mất hai tiếng đồng hồ đi xe, mua bánh sinh nhật mang về thế này, người nọ là rất dụng tâm. Bánh sinh nhật này là loại bánh ngọt mộc mạc đơn giản, bắt bông kem với màu sắc rực rỡ, không có mùi vị kem bơ, nhưng vẫn có thể đốt nển chúc mừng. Một người được dịp thả lỏng, ồn ào náo nhiệt một phen. Nhưng Bạch Thắm không xuất hiện, ả không mấy thân thiện với người cả đoàn phim, mọi người đã sớm quen với việc này.

Đảo mắt đến ngày hôm sau, quay lại cảnh xuống nước, trợ lý trước tiên muốn tất cả các diễn viên quay cảnh này trên người phải mặc thật nhiều lớp trang phục, như vậy sẽ không trực tiếp tiếp xúc với nước lạnh, cũng có thể tốt hơn một chút. Bên ngoài nhiệt độ gần xuống tới 0 độ, nước lạnh thấu xương, chỉ nhìn thôi, đã cảm thấy trên mặt nước tựa hồ tỏa ra hơi nước lạnh cóng, Cố Ninh mang theo bao tay ở một bên đứng nhìn cũng cảm thấy vô cùng lạnh. Bát cơm của diễn viên, thật sự không phải ai cũng có thể ăn được a.

Lúc quay lại lần thứ 8, sắc mặt của hai diễn viên phải ngâm mình trong nước đều có chút thay đổi. Phó đạo diễn ở một bên kêu hai người lên bờ nghỉ ngơi trước một lát, bằng không sợ thân thể của họ chịu không nổi, hai người từ trong nước vừa lên bờ, lập tức được trợ lý dùng chăn thật dày bọc lấy thân thể, sau đó uống canh gừng. Nghỉ ngơi chưa được nửa tiếng, đạo diễn lại muốn tiếp tục quay, cả khuôn mặt của Bạch Thắm đều đen lại.

Cảnh quay trong nước này phải diễn đến lần thứ 40, mới có thể xem như xong, kỳ thật đến cuối cùng nhìn lại mấy cảnh vừa quay, đạo diễn rất không vừa lòng như cũ, ông cảm thấy biểu tình trên mặt Bạch Thắm quá mức cứng nhắc, dấu vết diễn xuất quá nặng, sau này đạo diễn thay đổi một góc quay khác, chỉ quay gương mặt của diễn viên còn lại, bỏ qua hình ảnh quay chính diện gương mặt Bạch Thắm, lúc này ông mới cảm thấy có thể hoàn thành.

Bạch Thắm đen mặt bừng chén trà lên uống, đương nhiên việc thay đổi góc quay của đạo diễn ả không hề biết, cũng không ai chủ động đi nói cho ả nghe, ngay cả người đại diện của Bạch Thắm cũng không dám nói ra. Theo đối phương lâu như vậy, người đại diện cũng biết nếu để cho Bạch Thắm biết giảng co lâu như vậy, cuối cùng thế nhưng không quay chính diện mặt mình, không biết nữ minh tinh này sẽ náo loạn đến thế nào.

Vì nhân nhượng cho khỏi phiền, người đại diện lựa chọn ngâm chặt miệng mình. Chị là người hiểu chuyện, biết rằng cho dù chỗ dựa của nữ minh tinh nhà mình có cứng rắn đi chăng nữa, nhưng náo loạn lên, người ta âu cũng là đạo diễn, không có khả năng bị mua chuộc, vai diễn này là thật vất vả mới tranh thủ được, không thể bị hủy. Bề ngoài của Bạch Thắm vô cùng xinh đẹp, hơn nữa rất khác biệt so với vẻ đẹp thông thường, chính xác là một đại mỹ nhân không hơn không kém, làm cho người ta vừa nhìn sẽ khó quên, chen chúc vào giới giải trí phần đông toàn là mỹ nhân, cũng nhờ vào gương mặt này mà Bạch Thắm kiếm được không ít phúc lợi, nhưng vấn đề là nữ minh tinh nhà mình không có kỹ xảo diễn xuất, hơn nữa ánh mắt thì

vô hồn trống rỗng, thân thể cứng ngắc, hai điểm này, luôn bị giới truyền thông và người xem lên án. Luôn bị gán cho cái mác “BÌNH HOA DI ĐỘNG”.

Lần này Bạch Thắm ra một quyết định khác thường, nhận vai diễn trong một bộ phim điện ảnh có tiếng, chủ yếu cũng là vì muốn thoát khỏi hình tượng “Bình hoa”, ả đã 26 tuổi, qua vài năm nữa đã 30, không thể cả đời đều làm “Bình hoa”.

Cố Ninh kinh ngạc nhìn nữ minh tinh khoác chặn dày, bị một đoàn người vây quanh – Bạch Thắm. Không biết là ai đứng ở phía sau, vỗ lên bả vai cô một cái, Cố Ninh quay đầu lại, một nhân viên công tác đem mấy gói thuốc dùng để pha nước uống giao cho Cố Ninh:

– “Vừa rồi anh thấy hai diễn viên phải ngâm trong nước một khoảng thời gian rất dài, em đem mấy gói thuốc này đưa cho Bạch Thắm đi, có thể đề phòng cảm mạo.”

Tính tình của Bạch Thắm vốn không tốt, lúc bắt đầu khai máy, có người kêu ả đến kí tên vào mấy thứ giấy tờ, ả đều nhất nhất cự tuyệt, độ phối hợp cũng rất thấp, mấy người trợ lý của ả cũng đều không biết phân rõ phải trái. Cho nên nhân viên công tác ai cũng không thích tiếp xúc với ả. Vì thế loại việc này, tự nhiên giao cho thực tập sinh như Cố Ninh là tốt nhất.

Đoàn phim chỉ có hai thực tập sinh, Cố Ninh nhìn chung quanh một chút, không nhìn thấy Trần Triển đầu cả, bình thường mỗi khi có việc phải tiếp xúc trực tiếp với Bạch Thắm, Cố Ninh đều kêu Trần Triển đi làm, bởi vì chuyện này, mà Cố Ninh bị Trần Triển chê cười, cô chứ như vậy mà chán ghét Bạch Thắm. Lúc ấy, Cố Ninh cũng chỉ cười cười, không muốn giải thích, quả thật hiện tại cô chỉ muốn đứng nhìn Bạch Thắm từ xa, không muốn để đối phương biết sự tồn tại của cô trong đoàn phim, bằng không mọi chuyện sẽ trở nên phiền toái, cũng may mắn từ lúc Bạch Thắm tham gia đoàn phim đến nay đều là “Ru rú trong nhà”, hai người chưa từng có cơ hội chạm trán.

Thấy Cố Ninh đứng im bất động, người nọ lại tiếp tục thúc giục:

– “Em đi nhanh lên.”

– “Hả? À, được!”

Cố Ninh lập tức đi qua, đem đồ vật trong tay đưa cho người đại diện thường xuyên phải ra mặt thay cho Bạch đại tiểu thư:

– “Đây là thuốc do tổ công tác chuẩn bị đề phòng cảm mạo.”

Người đại diện nhận lấy, tùy ý nói câu: “Cám ơn.” Sau khi liếc mắt nhìn Cố Ninh một cái thì dời ánh mắt đi chỗ khác.

Cố Ninh nhẹ nhàng thở ra, nhưng thật không may, vừa mới chuẩn bị đi, phía sau không biết là ai, chạy nhanh như ma đuổi, dĩ nhiên là nghênh diện chạy thẳng lên, hai người cùng nhau ngã xuống đất, vấp phải một cái giá để đồ gần đó, mấy thứ trên giá lộp bộp rơi hết xuống đất, trong nháy mắt, tất cả tầm mắt đều hướng sang đây.

Điền Mật từ mặt đất bò lên, nhìn Cố Ninh còn đang té trên mặt đất, tiên phát chế nhạo chất vấn:

– “Cô đi đứng thế nào vậy, không nhìn đường a, đâm vào tôi đau muốn chết.”

Điền Mật là một trong những trợ lý của Bạch Thắm, ở trong đoàn phim đã quen kiêu ngạo, luôn đem người khác chà đạp dưới chân, cho rằng ai cũng không cao sang bằng ả, ả tưởng Cố Ninh làm việc vặt cho tổ biên kịch, cho nên lúc này nói chuyện tự nhiên không chút khách khí.

Cố Ninh đứng lên, mắt lạnh nhìn người trước mắt:

– “Là do chị đụng phải tôi đấy chứ.”

– “Con nhóc này, nói gì vậy?” Dừng một chút, Điền Mật nghĩ tới nguyên nhân Cố Ninh chạy sang đây, liếc Cố Ninh một cái, mắt đầy khinh thường: “Chị đây lưỡi so đo với con nhóc như mày, mắt không biết nhìn xa trông rộng, xứng đáng cả đời chỉ làm việc vặt.” Nói xong, ả đổi lại khuôn mặt tươi cười, nói với người đại diện sau lưng Cố Ninh: “Chị, chị Bạch Thắm nói là thân thể chị ấy không thoải mái, hình như là bị cảm, muốn đi đến bệnh viện trong thành phố truyền dịch.”

72. Chương 72

Edit: Cửu Trùng Cát

Người đại diện sưng sốt một chút, đỏ trán, trong giọng nói tràn đầy mỗi mọt:

– “Sao cô ta lại như vậy nữa chứ?!”

Hoàng Khiết tổng cộng có 5 trợ lý dưới trướng, nhưng phần lớn thời gian đều đặt trên người Bạch Thắm, chị cảm thấy bản thân thật sự sắp suy nhược thần kinh rồi, năm nhân viên dưới tay chị cộng lại cũng không bằng một nửa khó trị của nữ minh tinh Bạch Thắm này, chị cảm thấy nhất định là kiếp trước chị thiếu nợ Bạch Thắm, cho nên kiếp này phải đền đây trả nợ! Chị cảm thấy bản thân sắp suy nhược thần kinh rồi, nếu đổi lại là một ngôi sao khác, chị đã sớm nói với công ty rằng chị không làm nữa...

Hoàng Khiết hít sâu một hơi, trong đầu mắng Bạch Thắm một trăm một vạn lần, nhưng tố chất chuyên nghiệp của chị thì vẫn ở nơi đó, lập tức chị sửa sang lại tâm tình của mình, ngăn đầu ưỡn ngực hóp bụng:

– “Chị cảm thấy không thể cứ như vậy, cảnh diễn của cô ấy chỉ tập trung vào hai ngày này, người khác không có khả năng chờ đợi cô ấy, vừa rồi chị đã nói rõ với cô ấy, quay xong tuần này, chúng ta sẽ đi đến nơi kế tiếp để quay ngoại cảnh, không thể chỉ bởi vì một mình cô ấy, mà làm trễ nãi toàn bộ tiến độ của đoàn phim người ta.”

Điền Mật sưng sốt, do do dự dự nói tiếp:

– “Nhưng chị Bạch Thắm đã nói, hai ngày nay chị ấy không quay nữa, hơn nữa, dù sao chị ấy cũng do bên đầu tư đề cử, nghỉ hai ngày thì có quan hệ gì?”

– “Được rồi, để chị tự đi thương lượng với cô ấy.” Trái ngược với sự chuyên nghiệp trên mặt, trong lòng Hoàng Khiết đang điên cuồng rít gào, đợi hạ hỏa xuống một chút, chị mới nói: “Chuyện này em không nên nói ra ngoài, để chị thuyết phục cô ấy đã, vị đạo diễn này không giống như những người khác, chúng ta ngàn vạn lần không thể đắc tội đoàn phim, hiểu chưa?”

Cố Ninh mắt lạnh nhìn hai người, bàn tay cô đang đau rát, vừa rồi lúc Điền Mật ập tới, lúc cô té ngã, tay ấn xuống một đồng đá vụn, chảy không ít máu, tuy rằng không có gì nghiêm trọng, tất cả chỉ là một ít vết thương nhỏ, nhưng cũng không phải là không chảy máu, còn vô cùng đau nữa. Cô đợi một phút, hai người kia đều xem cô giống như không khí, không ai thêm nhìn đến cô, cũng không ai có ý muốn xin lỗi.

Cố Ninh nhếch môi cười cười lạnh, từ từ trở về chỗ của mình.

Người vừa rồi kêu Cố Ninh đi đưa thuốc – Lương Đông nhìn thấy Cố Ninh trở lại, tiếp tục đem gói thuốc trên tay đưa cho Cố Ninh:

– “Em đem cái này đưa cho phó đạo diễn đi.” Cố Ninh gật gật đầu, nhận lấy và kêu “á” một tiếng, ngược lại hít sâu một hơi, đồng thời tay rút về sau một chút.

Lương Đông cảm thấy kỳ quái, cúi đầu vừa nhìn, lập tức nhìn thấy mấy vết thương trên tay Cố Ninh, anh sưng sốt một lúc mới hỏi:

– “Sao em lại bị như vậy? Kêu em đi đưa thuốc, sao lại làm mình bị thương thế kia?”

Cô gái nhỏ trắng trẻo mềm mại, miệng vết thương trên bàn tay nõn nà, ở trong mắt anh nhìn đặc biệt chói mắt.

– “Không có gì, vừa rồi lúc em tới đưa thuốc, vị trợ lý của chị Bạch Thắm vô tình đụng phải, sau đó em té ngã thôi.”

Lương Đông nhíu nhíu mày:

– “Không cần thận trọng đụng phải mà bị thương thành như vậy hả? Anh đi tìm bọn họ nói lý lẽ, bọn họ thế này quá khi dễ người rồi, không muốn quay thì không muốn quay, lấy thuốc thôi có cần nổi điên vậy không!”

Lúc Lương Đông nói đến một câu cuối, giọng nói đột nhiên đề cao! Chính anh cũng tức giận a! Đối với một cô bé đến đưa thuốc mà tỏ ra cáu kỉnh làm cái gì a! Có mấy người tổ công tác và tổ biên kịch cũng vây lại đây, bình thường mọi người đều trò chuyện với nhau rất vui vẻ, lúc này nhìn thấy vết thương trên tay Cố Ninh, đều không nhìn được mà tức giận, giỡn sao, phô trương thế kia nhìn đã quen mắt rồi, nhưng sĩ nhục người ta như vậy, ngược lại là lần đầu tiên mới gặp!

Mọi người anh một câu em một câu, trong đó có mấy nhân viên coi như có kinh nghiệm làm việc lâu năm, đi theo rất nhiều đoàn phim, mọi người đều nói không thể cứ thôi như vậy, cuối cùng ngay cả hai phó đạo diễn thấy ồn ào cũng chạy tới.

– “Không chịu đi làm việc, vây quanh ở đây làm cái gì vậy?” Một Phó đạo diễn trong đó không được rõ ràng lắm cất tiếng hỏi.

– “Đạo diễn, anh xem, vừa rồi cô bé có lòng tốt đi đưa thuốc cho Bạch Thắm, lúc trở lại thì tay biến thành như vậy, chuyện này đồn ra ngoài, đoàn phim ta ai còn dám tiếp xúc với vị Đại tiểu thư kia, không chừng về sau có thể còn nguy hiểm đến tánh mạng!”

– “Nói hươu nói vượn, cái gì mà nguy hiểm đến tánh mạng, mọi người yên tâm đi, tôi đương nhiên sẽ phụ trách bảo đảm tính mạng của mọi người.” Phó đạo diễn mở miệng trấn an rồi nhìn Cố Ninh hỏi:

– “Làm sao em lại thành như vậy?”

– “Đạo diễn, anh không biết thôi, sáng hôm nay lúc quay xong, mặt Bạch Đại tiểu thư đen như đất nồi ấy, ở chỗ đạo diễn bị ăn tức, cô ta nào dám nói gì, tự nhiên là lấy thực tập sinh của đoàn phim ta ra khai đao, cái đó gọi là quả hồng dễ nắm bóp.” Một người trong đó lúc bình thường khá chững mắt Bạch Thắm, giờ nhanh mồm nhanh miệng nói.

– “Tôi có hỏi cô sao, người tôi hỏi là Cố Ninh.” Phó đạo diễn nhú nhú mày, bình thường trong đoàn phim sợ nhất chính là để lọt khe hở, không được đoàn kết. Nói thật, anh đối với cô bé thực tập sinh này có ấn tượng không sai, bình thường tuy rằng rất ít khi nói chuyện, nhưng tay chân nhanh nhẹn lại cần mẫn, ngộ tính cũng cao. Dừng một chút, Phó đạo diễn lại hỏi: “Cố Ninh, khi em ngã, người bên đó có nói gì không? Có nói xin lỗi không?”

Cố Ninh lắc lắc đầu, là trợ lý sai lầm, cô chỉ là nạn nhân, vốn dĩ không muốn náo lớn chuyện này, nhưng mà muốn cô nói chuyện giúp Bạch Thắm, tuyệt đối là không thể nào.

Phó Đạo diễn sưng sốt:

– “Em đi xử lý miệng vết thương trên tay trước đi, hai ngày nay không nên để dính nước, cũng không được xách nặng gì đó.”

– “Vâng ạ.” Dừng một lát, Cố Ninh nói tiếp:

– “Phó đạo diễn, lúc em đi, bên kia bọn họ đang thương lượng, muốn xin nghỉ vài ngày, Bạch Thắm nói thân thể không thoải mái, tuần này đoàn phim chúng ta có khả năng không thể quay xong, chắc là phải dời lại mấy hôm nữa, chúng ta phải sớm chuẩn bị một chút.”

– “Không thể chiều theo ý bọn họ được! Được rồi, việc này em cũng chớ để trong lòng.” Nói xong, Phó đạo diễn nói tiếp: “Mọi người đều tụ tập ở trong này không đi làm việc? Muốn kéo dài không chấm dứt công việc ở đây phải không?”

Trước lúc mọi người rời khỏi, Lương Đông nháy nháy mắt, lặng lẽ nói với Cố Ninh:

– “Em yên tâm đi, Phó đạo diễn là công bình nhất, chuyện này sẽ không thể dễ dàng bỏ qua như vậy, nếu lần này Bạch Thắm xin phép nghỉ không quay, cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng thật sự sẽ bị đuổi.”

Cố Ninh sưng sốt.

Trần Triển vừa trở lại đoàn phim đã có người đến nói cho cô biết:

– “Triển Triển, giữa trưa em không có mặt ở đây sao, cho nên em không biết Cố Ninh bị khi dễ thành cái dạng gì đâu.”

Trần Triển có chút không rõ tình huống:

– “Sao vậy?”

– “Cố Ninh nhà em giữa trưa có lòng tốt đi đưa thuốc cho người ta, em đoán xem sau đó thế nào? Lúc trở lại máu me đầy tay, đoán chừng bị người ta xem như bao cát trút giận nha.” Có người e sợ thiên hạ không loạn, lại thêm mắm thêm muối một phen.

2 nữ thực tập sinh trẻ tuổi có thể tới chỗ đoàn phim này, muốn nói không hậu thuẫn, không ai giới thiệu bọn họ không tin được a, Cố Ninh bị khi dễ chỉ có thể ngậm bồ hòn, nhưng mà Trần Triển thì không giống, mọi người đều biết thân thế của Trần Triển, Trần Triển bình thường đủ các loại che chở Cố Ninh, hai người cảm tình cũng tốt, nếu Trần Triển giúp Cố Ninh xuất đầu, vậy vị kia thật sự không may rồi.

Chung quy chuyện này, Bạch Thấm cũng không chiếm lý!

Trần Triển nghe xong quả nhiên nóng nảy, vội vàng chạy đi tìm bạn tốt, lúc đó bàn tay Cố Ninh đã bị Lương Đông không thông thạo việc băng bó cho lắm băng lại, là dùng băng gạc băng một lớp thật dày, ngay cả muốn cử động mấy ngón tay cũng là cả một vấn đề, thoát nhìn quả thật vô cùng nghiêm trọng. Trần Triển vừa nhìn thấy lập tức phát hỏa! Trời ạ! Bị thương nghiêm trọng như thế! Sao lại có người độc ác như vậy a! Cô không nói hai lời, xoay người chạy đi tìm Bạch Thấm, Bạch Thấm đang uống nước, Trần Triển giành lấy chiếc cốc trong tay Bạch Thấm, quát:

– “Người phụ nữ này, sao cô lại độc ác như vậy hả! Có chuyện gì thì cô cứ hướng về tôi đây này! Độc phụ!”

Bạch Thấm nhú nhú mày, vẻ mặt không hiểu nhìn người đột nhiên xông vào:

– “Cô nói hừ nói vượn gì đó?”

Cố Ninh thấy Trần Triển vội vã chạy tới chỗ Bạch Thấm nói lý, thầm nghĩ rằng hỏng rồi, xem bộ dáng hùng hùng hổ hổ có chút khoa trương như “Hùng chưởng” kia của Trần Triển... cô cũng chạy sang chỗ Bạch Thấm.

Trần Triển ở nơi này náo loạn, mọi người đều vây lại đây, chuyện xảy ra vào trưa hôm nay, mọi người trong đoàn phim có mặt vào lúc ấy đều biết, mà những người không biết, sau khi được những người còn lại phổ cập kiến thức khoa học vài câu, lại nhìn cái tay băng bó thật dày của Cố Ninh, cũng cảm thấy Bạch Thấm xuống tay quá ác.

Trần Triển lạnh lùng cười, đột nhiên đem cốc sứ nâng cao, sau đó nện xuống đất, cái cốc phát ra một tiếng vỡ thanh thúy, mảnh vỡ bắn tung tóe ngay cạnh bên chân Bạch Thấm, Bạch Thấm hét lên một tiếng.

– “Á, kẻ điên này, cô muốn làm cái gì vậy hả? Mau kéo cô ta ra ngoài đi!”

Tiếng nói của Bạch Thấm vừa dứt, mấy người trợ lý của ả đều xông tới. Trần Triển nhìn Bạch Thấm, cười cười:

– “Thì ra cô cũng biết sợ à, thật là ngoài dự kiến của tôi.”

Người đại diện khôn khéo hơn so với Bạch Thấm, chị lập tức tiến lên chắn giữa hai người đang giương cung bạt kiếm, sau đó hỏi vị Phó đạo diễn đang một bên, anh vừa mới chạy tới đây không lâu:

– “Phó đạo diễn, đây là có chuyện gì?”

– “Không có gì, có một chút hiểu lầm nho nhỏ thôi, vừa rồi không phải các người không cẩn thận đụng phải Cố Ninh sao?” Ánh mắt Phó đạo diễn bình tĩnh nhìn Hoàng Khiết.

Hoàng Khiết nhìn Cố Ninh, sưng sốt, vừa rồi quả thật chị có nhìn thấy một trong mấy người trợ lý của Bạch Thấm – Điền Mật đụng phải cô bé này, lúc ấy thái độ của Điền Mật còn tương đối cường liệt, có thể nói là mở miệng độc địa, lúc đó tuy rằng chị cũng cảm thấy không ổn, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, vốn dĩ bản thân chị còn bận rộn đến mức sút đầu mẻ trán, chỗ nào có hơi sức bận tâm mấy việc nhỏ nhặt này, cho nên lúc đó chị cũng không thèm để tâm đến.

Đối phương chỉ là một nhân viên công tác nho nhỏ, tránh nặng tìm nhẹ, chị không nghĩ rằng cô bé này dám náo loạn với trợ lý của Bạch Thắm đến cùng, chị đã đủ bận rộn đến mức không còn dư thừa tinh lực quan tâm đến mấy chuyện lật vật thể này.

Cứ nửa năm Bạch Thắm lại thay đổi năm người trợ lý dưới tay, thật vất vả mới có người kiên trì làm việc được 3 tháng, vì vậy Hoàng Khiết cảm thấy những việc này đều là việc nhỏ, chung quy diễn viên không thể so sánh với các nhân viên hậu đài, ai khinh ai trọng liếc mắt nhìn cũng sáng tỏ.

Cho nên đối với sự tranh cãi lúc này đây, chị thật không hiểu ra sao?

Ngắn ngủi mười giây, trong lòng Hoàng Khiết chợt lóe qua vô số suy nghĩ, cuối cùng chị cười cười:

– “Đúng vậy, vừa rồi trợ lý chỗ chúng tôi, bởi vì chạy quá gấp rút, quả thật đụng phải vị nhân viên công tác này, cũng chưa kịp giải thích, hiện tại, tôi thay thế cô ấy nói lời xin lỗi đến em, thật sự ngại quá.”

Dừng một lát, Hoàng Khiết nhìn tới nhìn lui cái tay bằng bó của Cố Ninh, ở trong lòng nhú hạ mày, vừa rồi chị không nhìn kỹ, chẳng lẽ mới vừa đụng một cái thì có thể bị thương thành như vậy? Hay là người này muốn nhân cơ hội để lừa gạt? Áp chế nghi hoặc trong lòng, Hoàng Khiết nói tiếp:

– “Xin lỗi, nếu bởi vì vậy mà em bị thương, bên chúng tôi nguyện ý gánh vác toàn bộ tiền thuốc men, cùng với kết quả sau này bởi vì bị thương mà hành động bất tiện, cứ tính ra chi phí. Chúng tôi nguyện ý chịu toàn bộ trách nhiệm.”

Tuy rằng ở mặt ngoài một mảnh bình tĩnh, nhưng trong lòng Hoàng Khiết đủ các loại rít gào, con mẹ nó, từ lúc chị tiếp nhận quản lý cho Bạch Thắm về sau, đều biến thành nhân sĩ giải thích chuyên nghiệp, đủ các loại hạ bút thành văn, không có lấy một điểm vừa ý!

Thái độ giải thích khiêm tốn ghê gớm, cách xin lỗi như vậy, mặc kệ thế nào, đều khiến cho bên bị thiệt thòi rốt cuộc không thể phát hỏa nữa, thái độ của Trần Triển cũng hòa hoãn lại đôi chút, nửa ngày mới nói:

– “Không phải lỗi của chị, tôi không muốn nghe chị xin lỗi, hơn nữa người cần được xin lỗi cũng không phải là tôi, là cậu ấy.” Nói xong, ánh mắt của cô hướng về chỗ Cố Ninh.

Tất cả tầm mắt đều đặt trên người Cố Ninh, khí huyết của Bạch Thắm nổi lên cuộn cuộn, lúc ánh mắt ả quét qua chỗ Cố Ninh, trong ánh mắt một điểm khinh miệt lập tức biến mất không thấy bóng dáng, mà trở nên vô cùng u ám. Bạch Thắm cẩn thận nhìn Cố Ninh ba giây, sau khi xác nhận bản thân ả không có nhận lầm người, cất giọng lạnh lùng nói:

– “Sao cô lại ở chỗ này?”

73. Chương 73

Edit: Cửu Trùng Cát

Phản ứng của Bạch Thắm khiến mọi người chung quanh đều cảm thấy kinh ngạc, tầm mắt mọi người đều tập trung vào trên người hai người. Trần Triển cười phản bác:

– “Cậu ấy là nhân viên công tác, sao lại không thể ở chỗ này?”

Bạch Thắm từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt Cố Ninh, vênh vao tự đắc nói:

– “Nói đi, vì sao cô tiếp cận tôi, vì sao cô xuất hiện ở nơi này? Cô muốn cái gì?”

– “Bạch tiểu thư, chị suy nghĩ nhiều rồi, tôi không có tiếp cận chị.” Trên mặt Cố Ninh không có biểu tình gì, trực diện đánh giá đối phương: “Lúc trước, chẳng qua chúng ta có duyên gặp mặt được một lần mà thôi!”

Nghe Cố Ninh nói như vậy, Bạch Thắm nhớ lại mẫu đối thoại lần trước khi ả đứng ngoài xe của Bạch Thần Dục nghe được, ánh mắt ả nhìn Cố Ninh càng ngày càng không đúng. Bạch Thắm ở trong lòng lạnh lùng cười, ngược lại ả quên mất, người này là sinh viên trường điện ảnh, còn xuất hiện ở chỗ này, nguyên nhân

cũng không khó đoán trước. Đối với việc học biểu diễn, người muốn bước vào giới giải trí mà nói, tiền bạc hậu thuẫn là rất quan trọng.

Bên đầu tư cho bộ phim điện ảnh này là công ty dưới trướng của Bạch thị, cô gái này, nhất định là đã nói với Bạch Thần Dục điều gì đó, sau đó nhận một vai diễn nhỏ, muốn mượn cơ hội này để xuất hiện trong bộ phim này, loại người như vậy trong giới giải trí luôn luôn tồn tại, ả cũng chẳng lạ gì.

Bạch Thắm cười lạnh một tiếng:

– “Cô tiếp cận Thần Dục, có phải muốn Thần Dục bao nuôi cô không? Tôi khuyên cô không cần nhọc lòng, phụ nữ như cô tôi đã thấy rất nhiều rồi, tâm cao khí ngạo, nhưng mạng mỏng như giấy bạc, vì muốn được vai diễn mà không tiếc hết thảy, không biết bò lên giường của bao nhiêu người, nhưng mà cuối cùng, vẫn không đạt được cái gì, còn rơi vào một đống bệnh xã hội, chỉ có thể làm diễn phim cấp 3, xuất hiện trên vài tờ báo dành cho đàn ông, cuối cùng là chẳng ai thèm nhớ tới.”

Mặc dù Bạch Thắm luôn độc mồm độc miệng, khinh thường người khác, người trong tổ kịch bản cũng quen rồi, nhưng khi nghe ả ở trước mặt đông người như vậy vẫn mở miệng nói lời độc địa, bọn họ rất chấn động, bộ dạng xinh đẹp như vậy, không ngờ lại là người ác độc đến thế.

Cố Ninh lạnh lùng cười một tiếng, cũng không tức giận, tứ lạng bặt thiên cân nói:

– “Bạch tiểu thư, tôi cho rằng chị nghĩ sai rồi, tôi không giống như chị, tôi không phải diễn viên, cho nên mời chị thu lại mấy suy nghĩ này, không cần suy bụng ta ra bụng người, dùng tiêu chuẩn của bản thân chị đến nhắc nhở tôi, tôi cũng chẳng cần đoạt vai diễn của ai, thật xin lỗi, ta không thể suy nghĩ được giống như chị cho nên không hiểu được nỗi khổ của chị. Còn nữa, số mệnh của tôi cũng rất tốt, tuy rằng không thể so sánh được với vinh hoa phú quý của Bạch tiểu thư đây, nhưng không đến mức so với giấy bạc.”

Trần Triển cười nhạo một tiếng, một chút cũng không khách khí chen vào nói:

– “Bản thân là một tấm vải đen, bản thân cũng đi dựa vào quan hệ, còn tưởng rằng ai cũng là tấm vải đen giống như mình, bảo rằng mệnh của người khác chỉ là giấy bạc, cảm thấy chỉ có mệnh của mình là dày giống như tường thành, muốn sống thành lão yêu quái ngàn năm chắc.”

Mấy nhân viên tổ công tác và tổ biên kịch nghe Trần Triển nói xong, thiếu chút nữa đều không nhịn được cười, nhưng nghĩ tới tính tính cổ quái của Bạch Thắm, cho nên cố mà nhịn, quả thực nhịn đến muốn nội thương luôn.

Mặt Bạch Thắm lúc đỏ lúc trắng, ánh mắt của ả gắt gao nhìn chằm chằm vào Cố Ninh, người này không phải diễn viên, vậy đến đây làm cái gì? Nửa ngày, Bạch Thắm rót cuộc mới nhớ, người nọ là nhân viên công tác của đoàn phim.

Vẫn là Phó Đạo diễn đứng ra hòa giải:

– “Cố Ninh là nhân viên công tác của đoàn phim chúng ta, không phải diễn viên, cô bé chỉ là thực tập sinh, Bạch tiểu thư, cô hiểu lầm rồi.”

Người đại diện nhìn một màn này, thật sự muốn đâm đầu xuống đất! Không phải ai tham gia đoàn phim điện ảnh cũng đều là diễn viên! Chị cảm thấy bản thân chị đã nhanh chóng biến thành chuyên gia xử lý nguy hiểm, cho dù có chuẩn bị tinh thần để đối phó ra sao, TMD vẫn thường xuyên giữa chừng nhảy ra một kẻ tự kỷ thích gây sự! Khiêu chiến sức chịu đựng lần nhẫn nại của chị. Chị hít sâu một hơi, mạnh mẽ thể hiện mục đích của bản thân, kéo ra nụ cười chuyên nghiệp:

– “Xin lỗi, xem ra là do Bạch Thắm bên chúng tôi hiểu lầm, vừa rồi cô ấy chỉ đùa chút thôi.” Dừng một lát, Hoàng Khiết lại nói: “Tôi thấy cô bé này cũng rất xinh đẹp, khó trách khiến cho người ta hiểu lầm. Đúng không, Cố Ninh? Nếu sau này em có ý muốn trở thành diễn viên, có thể liên hệ với chị.”

Hoàn toàn là lời khách khí, tạo ra bậc thang để xuống đài, nhưng mà rơi vào tai Bạch Thắm thì hoàn toàn thay đổi ý nghĩa. Bạch Thắm quan sát liếc mắt nhìn người đại diện của ả, khinh khỉnh nói:

– “Nếu chị muốn tìm người mới để hợp tác thì ít nhất cũng phải có mắt nhìn một chút chứ, mặt hàng nào chị cũng nhận à? Tiếp tục như vậy, chắc tôi phải suy nghĩ đến việc đổi người đại diện.”

Không khí căng thẳng vừa có chút dịu đi, lập tức cứng ngắc trở lại.

Trong lòng Hoàng Khiết quả thực là đem Bạch Thấm ra thiên đao vạn quả, chị cảm thấy bản thân chị sắp sửa chịu không chịu nổi nữa rồi, chị đang nỗ lực vun vén xây dựng hình ảnh tốt cho vị “ngọc nữ” này, nhưng hiển nhiên người khác không có tiếp nhận ý tốt của chị, đoàn phim này có bao nhiêu tiền bối có thâm niên, có bao nhiêu ánh mắt biết nhìn chứ? Chị thề với trời, chưa từng có lúc nào như lúc này đây, chị muốn vươn tay bóp chết con ả Bạch Thấm kia như vậy! Thậm chí phải hòa giải chuyện này chị cũng không muốn làm nữa, chỉ muốn lập tức rời đi.

Hoàng Khiết dùng ba phút, mới áp chế cảm xúc sôi trào ở đáy lòng, kim bài người đại diện lúc này thực sự không cười nổi nữa, giọng nói có chút cứng ngắc lên tiếng:

– “Bạch Thấm, không phải em nói thân thể em thấy không thoải mái, muốn xin nghỉ vài ngày sao?”

– “Ừ.” Bạch Thấm nhàn nhạt đáp ứng.

Sau khi Hoàng Khiết khôi phục sự bình tĩnh, đem tầm mắt chuyển đến chỗ Phó đạo diễn:

– “Thật sự rất xin lỗi, trạng thái hiện tại của Bạch Thấm không được tốt, anh cũng thấy rồi đó, tôi nghĩ cô ấy cần nghỉ ngơi vài ngày, để chuyện này phức tạp như vậy, thật ngại quá!”

Phó đạo diễn sững sốt:

– “Chuyện này không ổn, sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của đoàn phim, tuần này phải xong...”

– “Để cho cô ta nghỉ đi!”

Lời của Phó đạo diễn còn chưa nói hết một nửa, thì đã bị một giọng nói uy nghiêm đánh gãy, tầm mắt mọi người hướng về nơi phát ra tiếng nói, giọng nói này là của Đạo diễn nha!

Đạo diễn đến gần, trong giọng nói không nghe ra được là cảm xúc gì, ông nói:

– “Nếu như Bạch Thấm đã ngã bệnh, không thể kiên trì quay được nữa, chúng ta đương nhiên không thể miễn cưỡng cô ấy, cứ để cho cô ấy nghỉ đi.”

Bộ dáng của Bạch Thấm không YY không ăn tiền, nũng nịu nói:

– “Cám ơn đạo diễn đã thông cảm.”

Người đại diện của Bạch Thấm cũng không ngờ rằng đạo diễn lại dễ nói chuyện như vậy, chị cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, chung quy chị đã lẫn lộn trong giới giải trí này nhiều năm, có loại ý niệm nào đó chợt lóe lên ở trong đầu, chị há miệng thở dốc, nghĩ đi nghĩ lại... vẫn không nói cái gì.

Thật sự chị đã quá mệt mỏi, bản thân toàn tâm toàn lực bên ba, người khác cũng không nguyện ý cảm kích chị, thôi, cứ như vậy đi, đã đến nước này rồi, cho dù có hậu quả hay không đi chăng nữa, cũng là do Bạch Thấm tự làm tự chịu.

Bạch Thấm một đường thuận lợi phát triển đến nay, cũng nên nhận được chút dạy dỗ.

Chuyện phát sinh giữa trưa trong đoàn phim, đạo diễn cũng hiểu được đại khái tình huống, ông chán ghét nhất chính là lực đực đấu tranh, lúc này, ông đem tầm mắt bỏ vào trên tay Cố Ninh:

– “Xem ra em và Bạch Thấm có quen biết? Là trước đây sao?”

Cố Ninh sững sốt, cất giọng nhàn nhạt nói:

– “Em và Bạch tiểu thư đã từng gặp qua một lần.”

Đạo diễn nhíu nhíu mày, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Như vậy đi, tôi cũng cho em nghỉ vài ngày, dù sao em đến đây là để thực tập, tay bị thương thành như vậy, cũng không có cách nào làm việc được nữa.”

Người chung quanh sững sốt, ngụ ý trong lời nói của đạo diễn rất rõ ràng, đây là uyển chuyển đuổi người.

Về mặt Cố Ninh vẫn bình tĩnh, nhàn nhạt nói:

– “Cám ơn đạo diễn, vừa vặn ở trường học cũng có cuộc thi, cám ơn mọi người trong khoảng thời gian này đã chiếu cổ, em đã học được rất nhiều.”

Bạch Thắm bật cười, Cố Ninh bị sa thải, tự nhiên so với ai ở đây ả là vui vẻ nhất, nếu như đạo diễn không đuổi người, ả cũng sẽ nghĩ cách đuổi Cố Ninh cút đi thật xa, vì vậy ả nhắm mắt làm ngơ nói:

– “Đạo diễn ngược lại quả thật rất quan tâm đến nhân viên trong đoàn nha.”

Đạo diễn xử lý như vậy, kỳ thật cũng có thể hiểu được. Chung quy Bạch Thắm và Cố Ninh trước kia đã từng quen biết, mặc dù chỉ là gặp mặt một lần, nhưng Bạch Thắm nhằm vào Cố Ninh, ngay cả người mù cũng nhìn ra được, rõ ràng hai người trước kia đã từng xảy ra xung đột. Vì một thực tập sinh mà đắc tội với một ngôi sao, đúng là không phải hành động sáng suốt. Cho nên tự nhiên mà đi đến kết quả thế này, Cố Ninh biến thành vật hy sinh.

Bạch Thắm nhìn thoáng qua Cố Ninh, rồi nói với vị trợ lý ở một bên:

– “Giúp tôi chuẩn bị xe đi, lần sau khi tôi hết bệnh rồi sẽ trở về đoàn phim, cũng thanh tịnh đi rất nhiều.”

Lúc Đạo diễn nghe nói như thế, nhìn bóng lưng của Bạch Thắm, ông nhú mày, phá vỡ trầm mặc của một đám người:

– “Đứng đây thất thần làm chi, đi làm việc đi.”

– “Đạo diễn, chúng ta thật sự phải đợi cô ta ư?” Phó đạo diễn ở một bên, vẫn tương đối hiểu cách làm người của Đạo diễn, cảm thấy quyết định lần này của đạo diễn, quá mức kỳ quặc.

Phải biết là, đạo diễn vì bộ phim này, đã chuẩn bị bốn năm, phí không biết bao nhiêu tâm huyết, mỗi ngày xem lại những cảnh quay cảnh chụp đến rạng sáng.

– “Vai diễn này thay diễn viên, đổi thành Lý Lạc Bội, Lý Lạc Bội là diễn viên gạo cội nổi tiếng, tiến độ quay sẽ rất nhanh, một tuần là quay xong tất cả các cảnh rồi, mặc dù có hơi vội vàng một chút, nhưng cũng không phải là không thể nào.”

Nghe Đạo diễn nói như vậy, hai Phó đạo diễn sững sờ tại chỗ, hay thật, lần này thế nhưng chơi lớn, ai có thể giải thích cho bọn họ sơ lược và trọng điểm trong chuyện này không?

Vai diễn nữ thứ chính này, đầu tiên đạo diễn đã muốn giao cho Lý Lạc Bội, kỹ xảo biểu diễn của Lý Lạc Bội rất vững chắc, xuất thân lại chính quy, xem như cũng ngang với lứa tuổi của Bạch Thắm, mặc dù sức hút không bằng Bạch Thắm, nhưng mà kỹ năng diễn xuất của hai người không chỉ hơn kém một bậc.

Đạo diễn đối với Lý Lạc Bội rất vừa lòng, nhưng lúc bắt đầu đàm phán, bởi vì lịch làm việc của Lý Lạc Bội xảy ra vấn đề, vẫn chưa đồng ý thỏa thuận, khi đó, trùng hợp là bên nhà đầu tư lại đề cử Bạch Thắm đến nhận vai, liên quan đến nhiều chuyện khuất tất bên trong, đạo diễn cũng đành bất đắc dĩ. Phải tiếp nhận “nữ minh tinh” này.

Nửa đường thay đổi diễn viên là tối kỵ của đoàn phim, vốn dĩ đạo diễn cũng không chắc chắn 100% có thể thuyết phục Lý Lạc Bội nhận vai diễn này, nhưng vừa vặn là Trần Triển có quan hệ rất tốt với Lý Lạc Bội, ở bên trong hỗ trợ nói thêm mấy câu, ngày hôm qua ông đã gặp Trần Triển nói qua về việc này, nhờ Trần Triển cân nhắc khuyên giải thử.

Bộ phim đầu tiên do Lý Lạc Bội thủ vai là vào 10 năm trước, chị là do cha của Trần Triển một tay mài giũa, cho nên quan hệ cá nhân giữa chị và nhà họ Trần rất thân thiết, điều này cũng giải thích nguyên nhân vì sao chị bán cho Trần Triển mặt mũi, nguyện ý tiếp nhận vai diễn này.

Từ lúc bắt đầu tham gia đoàn phim, Bạch Thắm vẫn dùng diễn viên đóng thế, đạo diễn đã thấy gai mắt, nhưng lại ngại với đủ loại nguyên nhân, ông cũng nhẫn nhịn. Khiến ông ra quyết định thay diễn viên, vẫn là do cảnh quay trong nước ngày hôm qua, kỹ năng biểu diễn của Bạch Thắm vô cùng tệ hại, sẽ khiến ấy cảnh quay về sau khó thực hiện hơn, mặc dù là vai nữ thứ chính, nhưng lại xuất hiện phần lớn trong cả một bộ phim. Diễn xuất của Bạch Thắm như thế sẽ kéo cả chất lượng của bộ phim đi xuống, hoàn toàn xứng danh “Bình hoa”. Lại thêm vào chuyện hôm nay, Bạch Thắm chủ động xin phép nghỉ, làm cho ông càng thêm quyết tâm thay đổi người. Ông đã cho “nữ minh tinh” này đủ mặt mũi, vẫn chịu đựng nhẫn nhịn kéo dài đến hôm nay, đã là sự nhượng bộ lớn nhất của ông rồi.

Cả đoàn phim đều ngây ngốc tại chỗ, ai cũng không nghĩ tới Đạo diễn nhà mình lại rút củi dưới đáy nồi, thế nhưng trực tiếp thay đổi diễn viên! Là TMD khí phách như vậy.

Phó đạo diễn sau khi hồi thần vội vàng hỏi:

– “Làm như vậy không có vấn đề gì chứ?”

– “Có xảy ra vấn đề đi chẳng nữa cũng chẳng còn cách nào khác, cùng lắm thì bộ phim này bỏ ngang không quay nữa chứ gì, tôi không thể tiếp tục hạ thấp yêu cầu như vậy được.” Dừng một chút, đạo diễn nhìn về phía Trần Triển: “Chuyện đó, Trần Triển, phải nhờ em rồi.”

Trần Triển gật gật đầu:

– “Vâng, dù sao em thấy chị ta là lại khó chịu, không có một chút đạo đức nghề nghiệp gì cả.”

Ngược lại Cố Ninh không nói gì thêm nữa, cô và Trần Triển thu thập xong mọi thứ, lúc hai người chuẩn bị đi, Lương Đông đi vào, cười nói:

– “Cố Ninh, đạo diễn xử lý như vậy, hi vọng em có thể hiểu, chung quy đạo diễn cũng lợi dụng việc này để thay người, thế nào cũng phải ột cái công đạo, để em chịu ủy khuất rồi, đạo diễn nói, năm sau nếu em muốn tham gia vào đoàn phim này, lúc nào đoàn phim cũng hoan nghênh em.”

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Em hiểu mà, giúp em cảm ơn đạo diễn.”

Những người khác trong đoàn phim đều đến tiễn chân hai người Cố Ninh, vốn dĩ kế hoạch cuối tuần của hai người cũng là trở về trường để thi cử, lúc này bất quá chỉ về trước kế hoạch 1 tuần thôi.

Cố Ninh và Trần Triển ngồi lên xe, rừng núi ngày một xa dần, một đường xóc nảy, đến khi tới thị trấn gần đó, sắc trời đã hoàn toàn tối xuống, không dừng lại ở đây, hai người Cố Ninh xuống xe, bắt chiếc xe khác đi vào thành phố. Chờ hết thấy an tĩnh lại, lúc trèo lên giường ngủ trong khách sạn, đã là hơn rạng sáng một chút, hai người quyết định ngày mai mới mua vé máy bay về lại Bắc Kinh, Trần Triển phải đợi ngày mai tự mình đi gặp Lý Lạc Bội một lần.

Từ phòng tắm đi ra, Trần Triển vừa chải tóc vừa hỏi Cố Ninh:

– “Hiện tại cậu có thể nói ình biết, tại sao Bạch Thắm lại biết cậu không? Các người đã từng gặp qua rồi sao? Mình còn thắc mắc sao cậu hay tránh mặt chị ta như vậy, thì ra là có nguyên nhân.”

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Cậu nhớ không, lần trước người đàn ông chở chúng ta về trường đó, anh ta là em trai của Bạch Thắm, cũng là kim chủ của Bạch tiểu thư.”

– “Em trai? Kim chủ?” Trần Triển có chút hồ đồ.

– “Bạch Thắm là nghĩa nữ do cha mẹ Bạch Thần Dục nhận nuôi, tình cảm của bọn họ, vượt qua khỏi tình chị em thông thường, Bạch Thắm vẫn lợi dụng tình cảm của Bạch Thần Dục đối với mình mà ý lại, giành phúc lợi. Mình xuất hiện, phá vỡ loại cục diện này, cậu cảm thấy chị ta sẽ thích mình sao? Vị Bạch tiểu thư kia, nói không chừng còn muốn giết mình thì có.”

Vốn dĩ Cố Ninh luôn cho rằng khi cô thốt ra những lời này, tim sẽ rất đau, nhưng khi cô thật sự nói ra rồi mới phát hiện, bản thân cô... thế nhưng bình tĩnh như nước, không chút cảm giác gì.

Trần Triển sửng sốt vài giây:

– “Mình nói! Hai chị em bọn họ quả thật xứng lứa vừa đôi, đều là một lũ thần kinh không bình thường, mà khoan... ý của cậu là, cái tên mặt than kia thích chị gái của hắn, sau đó gặp được cậu, quyết định trở về đường ngay nẻo chính, không thích chị của hắn nữa, sau đó thì chị của hắn không chấp nhận?”

Cố Ninh gật gật đầu.

– “TMD, cái quái gì thế này?”

Thân thể của Bạch Thắm ngược lại thật sự không thoải mái, nhưng mà cũng không đến mức phải vào bệnh viện, trở về thành phố, trước tiên ả gọi một cú điện thoại cho Bạch Thần Dục, điện thoại không kết nối được, Bạch Thắm càng thêm khó chịu, rồi trực tiếp đến khách sạn. Đương nhiên, Bạch Thắm không hề biết, chuyện xảy ra trưa hôm nay, đã có người báo cáo lại cho Bạch Thần Dục, chung quy đạo diễn nửa đường thay diễn viên, là chuyện rất lớn, hơn nữa người bị thay là do bên đầu tư đề cử. Nói thật, ả rất hối hận khi nhận lời đóng bộ phim này, chẳng những không phải đóng vai nữ chính, nhưng mà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, còn chạm trán với Cố Ninh, toàn bộ mọi chuyện quả thực là chẳng hiểu ra sao! Lúc này tỉnh táo lại, Bạch Thắm bắt đầu suy nghĩ thật kỹ, ả nhận ra Cố Ninh có mặt trong đoàn phim, quả thật không liên quan gì đến Bạch Thần Dục.

Tình báo trong đoàn phim, đem nguyên nhân xảy ra mọi chuyện hai năm rưỡi trước báo cáo cho cấp trên nghe, lúc Bạch Thần Dục nghe trợ lý nhắc tới tên của nhân viên công tác bị thương, Bạch Thần Dục cắt đứt trò chuyện:

– “Khoan đã, anh nói nhân viên công tác đó tên là gì?”

Lúc ấy giọng nói của Bạch Thần Dục nghe vào tai không hề có độ ấm, ngay cả vị trợ lý cũng âm thầm giật mình.

Chuyện này bị ép xuống, ngay cả Phó đạo diễn gọi điện thoại tới thông báo về việc đoàn phim thay diễn viên, cũng không ngờ nhà đầu tư nổi tiếng khó trị dị thường trong truyền thuyết, thế nhưng lại dễ nói chuyện như vậy. Đối phương thế nhưng chấp nhận việc bọn họ nửa đường thay người.

74. Chương 74

Edit: Cửu Trùng Cát

Trưa hôm sau, Trần Triển và Cố Ninh cùng đi tiếp khách. Lý Lạc Bội mang theo một cái kính đen rất to, mười phần có lực tương tác, nghe nói Cố Ninh là bạn tốt của Trần Triển, lúc chị nói chuyện với Trần Triển, cũng sẽ lôi kéo Cố Ninh, không hề tỏ ý lạnh nhạt xa cách với đối phương, là người xử sự hết sức lão luyện, không làm cho người cảm thấy quá mức thân thiết đến ngại ngùng, cũng không quá mức lạnh nhạt khiến người ta chán ghét, mà cho người ta một cảm giác hết sức thoải mái.

Ba người cùng nhau ăn cơm, Lý Lạc Bội nói lời tạm biệt, lúc này mới tới đoàn phim trình diện.

Chuyến bay của Cố Ninh và Trần Triển cất cánh vào 6 giờ tối. Hai người đến Bắc Kinh, ra khỏi sân bay cũng mới hơn tám giờ, thành thị sống về đêm với những ngọn đèn đường leo lét, khác hẳn với vẻ hoang vắng ở chỗ quay phim, đột nhiên cảnh tượng thay đổi, khiến Cố Ninh cảm thấy có chút không kịp thích ứng.

Cố Ninh chưa trở về trường học ngay, mà theo chân Trần Triển trở về nhà cô, từ sân bay đến nhà Trần Triển thì gần hơn một ít, hơn nữa hai ngày nay ở trường học cũng không có lớp, cũng không cần vội vã trở về. Cố Ninh không phải lần đầu tiên đến nhà Trần Triển, cô đã từng gặp qua cha mẹ của Trần Triển, bắt quá cha mẹ của Trần Triển thường xuyên không ở nhà, song phương cũng chỉ ở trình độ “đã từng nhìn thấy” mà thôi.

Trần Triển học trung học ở nước ngoài, không có bạn bè thân thiết, ấn tượng của cha mẹ Trần Triển đối với Cố Ninh cũng không sai, chủ yếu bọn họ tin tưởng ánh mắt biết nhìn người kết giao bạn bè của con gái nhà mình. Khó có khi hai vợ chồng nhà họ Trần hôm nay đều ở nhà. Trần Triển lập tức đem nguyên nhân khiến hai người bọn cô sớm trở về nói cho cha mẹ mình biết (đương nhiên, tóm tắt nội dung về Bạch Thần Dục), cho nên hai vợ chồng nhà họ Trần đối với việc Bạch Thắm để cho trợ lý mình khi dễ thực tập sinh trong tổ công tác rất không vừa lòng.

Trước mặt kế hoạch độ của nữ minh tinh nổi tiếng này như thế nào, để xảy ra chuyện như vậy, ít nhất chứng minh tố chất tư tưởng của nữ minh tinh này không cao.

Bạch Thắm sẽ nhận vai nữ chính trong bộ phim mà Trần Thạc khởi quay vào mùa hè sang năm, chuyện này đã được quyết định không sai, nhưng lần đầu tiên ái nữ nhà mình phản cảm với một người như vậy, cũng làm cho Trần Thạc đối với tính tình Bạch Thắm sinh ra hoài nghi. Ở trong miêu tả của Trần Triển, Bạch Thắm là người không có kỹ năng diễn xuất, lại có sở thích tự kỷ không xem ai ra gì, tính tình cực kỳ kém, hơn nữa là nghệ sĩ có tính phối hợp đặc biệt thấp, quả thực ngoại trừ bộ mặt xinh đẹp ra thì không còn gì nữa cả.

Trần Thạc hết sức hoài nghi, ái nữ nhà mình nói như vậy, là bởi vì mang theo mâu thuẫn giữa cảm xúc chủ quan và khách quan, nhưng có thể khiến một người như Trần Triển khắc sâu ấn tượng xấu đến tệ hại như vậy, vị Bạch tiểu thư này quả thật cũng không phải dạng vừa.

Ngày hôm sau hai người đến trường học, bắt đầu tiến hành ôn tập thi cuối kỳ. Tay của Cố Ninh vẫn còn phải dùng băng gạc băng lại, sau khi trở về cô đã đến bệnh viện xử lý qua, ngược lại chỉ còn chút ít vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại, nhưng mà bởi vì vết thương đã muốn khép miệng, cho nên tạm thời không thể đụng vào nước, bằng không về sau sẽ lưu lại vết sẹo, có rất nhiều chỗ không tiện hành động.

Trước mỗi lần tắm rửa, Cố Ninh nhất định phải dùng bao nhựa hoặc màng nilon bọc tay mình lại, mỗi lần Trần Triển nhìn thấy, lập tức mắng chửi một đồng hai chị em nhà họ Bạch kia là hai chị em xà tinh, trong mắt của Trần Triển, đây quả thực là tai họa bất ngờ của Cố Ninh, vô tội nằm mà cũng trúng đạn.

Một tuần sau, vết thương trên tay Cố Ninh, rốt cuộc cũng hoàn hảo trở lại bình thường, chỉ nhìn thấy được một ít dấu vết nhợt nhạt, Trần Triển cẩn thận nhìn đi nhìn lại, rồi nói:

– “May mắn không có lưu lại vết sẹo, bằng không có thể nào cũng phải đi tìm vị Bạch tiểu thư kia đòi bồi thường mới được.”

Cố Ninh cười cười:

– “Mình không sao, bất quá nếu về sau gặp được chị ta, ngược lại thật sự phải trốn cho thật xa.”

Hai người đang mải mê nói chuyện, một người cùng phòng cầm bản tạp chí đi vào,

– “Tin mới nha! Bạch Thắm thế nhưng bị đổi vai diễn, ở đây ghi là, bởi vì cô ta ở đoàn phim có thái độ kiêu căng tự phụ, đắc tội với toàn bộ đoàn phim, cho nên mới nửa đường bị thay vai như vậy!”

Cố Ninh và Trần Triển đưa mắt nhìn nhau, hai người cầm tờ tạp chí có số lượng phát hành tương đối cao ở Bắc Kinh xem xét, tin tức này được viết có bài bản hẳn hoi, bất quá ngược lại là phù hợp với sự thật, trên cơ bản có độ chính xác nửa thật nửa giả, đều là do nhân viên trong đoàn phim tiết lộ với phóng viên, mọi người đều tự hiểu trong lòng, chỉ là còn chưa dám nói ra hết. Làm như vậy, hoặc là vì trước khi bộ phim này được trình chiếu mà làm công tác tuyên truyền, tạo scandal để hâm nóng sự chú ý của dư luận, hoặc là thật sự không quen nhìn thấy người kiêu căng ngạo mạn như Bạch Thắm có thể lên như điều gặp gió.

Thông tin mà bài viết này đưa ra, ngụ ý là Bạch Thắm không tôn trọng các diễn viên khác, không phối hợp với tiến độ quay của đoàn phim, cho nên bị thay vai là chuyện tất nhiên.

Bộ phim này là do vị đạo diễn gạo cội có danh tiếng lâu đời làm đạo diễn chính, nam nữ thủ vai chính đều là ảnh đế ảnh hậu, còn có vô số ngôi sao lớn nhỏ làm khách mời, đề tài đã đủ độ hot, cho nên khi tin tức bất quá này được truyền ra, hơn phân nửa là bởi vì ai cũng gai mắt với thái độ của nữ minh tinh Bạch Thắm.

Xem ra Bạch Thắm đã đắc tội với không ít người, hẳn là sau khi tỉnh dương tốt rồi, trả phép trở về, sau đó đột nhiên mới biết mình bị đổi vai diễn, vai diễn do Bạch Thắm thủ diễn đã được người thay thế quay xong hết rồi, sau đó Bạch đại tiểu thư cảm thấy không chịu nổi, tự nhiên là đại náo một trận.

Chẳng qua, lúc này đây đã nằm ngoài dự đoán của Bạch Thắm, Bạch Thần Dục thế nhưng không có lên tiếng giúp ả, ả hoàn toàn kích động, ả không ngừng gọi điện thoại tìm Bạch Thần Dục, cuối cùng trợ lý của đối phương nói cho ả biết:

– “Bạch tiểu thư, ông chủ nói nếu chị cảm thấy bản thân không thích hợp với vai diễn đó thì không cần miễn cưỡng, ông chủ đã đồng ý cho đoàn phim bên kia thay diễn viên rồi!”

Bạch Thắm cúp điện thoại, hoàn toàn choáng váng, đây là lần đầu tiên Bạch Thần Dục nói với ả như vậy, đoàn phim thấy nhà đầu tư không có ý kiến, tự nhiên cũng không xem Bạch Thắm ra gì, chung quy chỉ

là nữ thứ chính, cũng không phải nhân vật chính, hơn nữa so với các diễn viên khác trào đèo lội suối cùng đoàn phim, quá thật Bạch Thấm kém quá xa.

Lần đầu tiên trong đời Bạch Thấm bị đối xử lạnh nhạt như vậy, ả có chút sợ hãi, ả phát hiện Bạch Thần Dục đối với ả mà nói, quan trọng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của ả, không có Bạch Thần Dục, ả muốn cất bước trong giới giải trí là vô cùng khó khăn. ả bắt đầu trở nên tích cực lên, nhưng Bạch Thần Dục bên kia, vẫn lãnh đạm xa cách, Bạch Thấm có chút không biết làm sao, ả bắt buộc bản thân phải tỉnh táo lại, tìm được điểm mấu chốt trong chuyện này, chính là đưa nhân viên công tác kia, đúng, từ khi nó xuất hiện, hết thảy mọi thứ đều trở nên bất đồng. ả không thể mặc kệ để tình thế tiếp tục phát triển như vậy, Bạch Thần Dục là của ả, cho dù ả không chịu lấy, cũng không thể để cho người khác nhúng chàm, ả không thể để cho tầm mắt của Bạch Thần Dục Bạch đặt trên người người phụ nữ khác!

Khí huyết của Bạch Thấm nổi lên cuộn cuộn, hung tợn nhìn thoáng qua Lý Lạc Bội – người đã cướp vai diễn của ả, sau đó vội vàng rời khỏi đoàn phim trở về thành phố, đối với ả mà nói, trước mắt quan trọng nhất, chính là phải thu phục được Bạch Thần Dục, còn lại tất cả chỉ là thứ yếu. ả muốn nhân lúc tâm của đối phương vẫn chưa hoàn toàn nghiêng về nơi khác, đem kéo nó trở về.

Cố Ninh thu hồi tầm mắt, người trong ảnh kia là Bạch Thấm mang khẩu trang và kính đen đang kéo hành lý ra khỏi sân bay, có thể nhìn ra được thần sắc vội vàng, lúc ấy, người này hẳn là cảm thấy lo lắng không yên. Đương nhiên cô biết đạo diễn sẽ lợi dụng mâu thuẫn giữa cô và Bạch Thấm làm cái cớ để đối phó với nhà đầu tư. Ngay lúc đó, Cố Ninh cô đã biết, cho nên mới muốn đánh cược một lần, dù sao cô cũng không phải hao tổn gì, cô muốn nhìn một chút, Bạch Thần Dục đối với chuyện này sẽ xử lý như thế nào?

Bạch Thấm, tôi sẽ đem thứ mà cô để ý nhất, đem tất cả kiêu ngạo của cô, đều nhất nhất lấy hết, chết có gì đáng sợ, sống sót mới là khó khăn nhất, từ thiên đường rơi xuống địa ngục, loại dày vò đó, tôi cũng muốn để cô nếm thử.

Bạch Thấm trở về, nằm ngoài dự đoán của Cố Ninh, ngược lại là đối phương muộn như vậy còn đến tìm mình, Cố Ninh vẫn có chút kinh ngạc về sự nhẫn nại của ngôi sao Bạch Thấm này.

– “Cố Ninh, tôi muốn nói chuyện với cô.” Bạch Thấm tháo kính đen ra, thoát nhìn khí sắc cũng không khá lắm, gần đây bị mất vai diễn, cùng với tin tức mà đoàn phim đùa giỡn bát quái truyền ra, đối với ả có ảnh hưởng rất lớn, chung quy hình tượng của ả luôn là “Ngọc nữ”, việc này làm ảnh hưởng đến hình tượng mà bấy lâu nay ả luôn xây dựng trước dư luận.

– “Chị muốn nói chuyện gì?” Giọng nói của Cố Ninh nhàn nhạt, dừng một lát, cô nói tiếp: “Tôi cảm thấy không có gì để nói với Bạch tiểu thư cả.”

– “Rõ ràng cô biết tôi đang nói về việc gì, đừng giả vờ giả vịt nữa.” Trên mặt Bạch Thấm lộ ra một tia chán ghét: “Tôi khuyên cô đừng nên quá tham lam, bằng không kết quả chẳng được gì hết, cô theo học hệ đạo diễn, đúng chứ? Trong giới giải trí này tôi quen biết không ít người đâu, nếu như cô cần, tôi có thể giới thiệu nhà đầu tư cho cô, nâng đỡ cô một phen, nếu được như vậy, khởi điểm của cô sẽ cao lên rất nhiều.”

– “Điều kiện của chị là gì?” Giọng Cố Ninh lạnh lùng hỏi.

Bạch Thấm sửng sốt, không ngờ đối phương dám trực tiếp như vậy, qua một lúc, ả mới nói rõ từng chữ:

– “Thu lại những vọng tưởng của cô, từ giờ trở đi, cách Bạch Thần Dục xa một chút.”

Cố Ninh lạnh lùng bật cười:

– “Bạch tiểu thư, vì sao tôi phải chấp nhận đề nghị của chị? Nếu như nói về mặt tiền bạc, tiền bạc trong tay chị không phải đều do Bạch Thần Dục đưa cho chị sao? Nếu tôi cần thì trực tiếp tìm anh ta không phải tốt hơn ư?”

Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp:

– “Việc này không thể xem là điều kiện trao đổi, Bạch tiểu thư, tôi là thật lòng muốn bàn bạc nhưng chị thì không có thành tâm thành ý.”

Bạch Thấm không thể tin nhìn Cố Ninh, quả thực ả hoài nghi bản thân ả đã nghe lầm, người này làm sao có thể công khai bàn điều kiện với ả như vậy?

– “Cô... Cô quả thực không biết xấu hổ!”

– “Bạch tiểu thư, xem ra chị không thật sự để ý đến Bạch Thần Dục.” Giọng điệu Cố Ninh bình tĩnh trần thuật lại.

Bạch Thấm nhìn Cố Ninh:

– “Đến cùng cô muốn gì? Tôi có thể cho cô tiền, chỉ cần cô không quẩn lấy Thần Dục nữa.”

Cố Ninh làm như rất hứng thú, bộ dáng giống như đang hoa mắt vì tiền, nói:

– “Hả? Bạch tiểu thư có thể cho tôi bao nhiêu?”

Đôi môi xinh đẹp của Bạch Thấm khẽ mở, báo ra một con số.

Cố Ninh cười nhạt:

– “Xem ra Bạch tiểu thư thật sự không có thành ý, chị không nên đưa ra số tiền ít như vậy, thì ra trong lòng chị, giá trị của em trai yêu dấu chỉ bằng chút tiền ấy.”

Bạch Thấm cắn chặt răng, mắt đầy khinh bỉ nhìn Cố Ninh:

– “Đến cùng thì cô muốn bao nhiêu? Cứ ra giá đi.”

Giọng nói Cố Ninh nhàn nhạt báo ra một con số cụ thể, Bạch Thấm hoàn toàn ngây ngẩn cả người, số tiền này, vừa vặn bằng với toàn bộ số tiền ả đã dành dụm từ trước khi bước vào giới giải trí đến nay, hai con số không ít hơn không nhiều hơn cũng không chênh lệch bao nhiêu, là tất cả tiền riêng của ả.

Đối phương báo ra cái giá như vậy, quả thực ả hoài nghi đối phương có phải vì cái ngày này mà đã đi điều tra tình trạng tài chính của ả hay không, Bạch Thấm cắn cắn môi, cất giọng lạnh lùng nói:

– “Cái giá này không được.”

75. Chương 75

Edit: Cửu Trùng Cát

Bạch Thấm cắn cắn môi, ả không ngờ Cố Ninh lại trực tiếp như vậy! Trực tiếp đến mức có chút ngoài dự đoán của ả, ả muốn dùng tiền đến mua chuộc đối phương, nhưng không ngờ, đối phương thế nhưng báo cho ả một cái giá trên trời!

– “Sao có thể là cái giá này chứ! Đây là cô cố ý gây khó dễ!” Bạch Thấm giận dữ nói.

– “Đây là vụ mua bán, nếu Bạch tiểu thư không thể trả nổi, còn muốn tôi đáp ứng điều kiện gì của cô, đây mới là cố ý làm khó dễ chứ.”

Bạch Thấm không thể tin nhìn Cố Ninh:

– “Thì ra cô tiếp cận Thần Dục chỉ vì tiền, tôi sẽ không để cho cô đạt được mục đích đâu.”

Cố Ninh khinh miệt cười một tiếng:

– “Chị xem lại mình đi, lần này chị âm thầm đến tìm tôi, không phải cũng chỉ vì lợi ích đấy thôi! Bạch tiểu thư, chị cần phải suy nghĩ cho kỹ, số tiền mà chị đưa cho tôi nếu đem so sánh với những gì chị nhận được sau này, quả thực là không đáng để nhắc tới, nói sao đây? Đây là một vụ mua bán có lời.”

Bạch Thấm sửng sốt, ánh mắt của ả híp lại đầy yêu mị, cẩn thận đánh giá người trước mắt. Không biết vì sao, ả cảm thấy Cố Ninh đối với những suy nghĩ trong lòng ả luôn rõ như lòng bàn tay, làm cho cảm xúc của ả có chút không ổn định.

– “Nhiều tiền như vậy, cô để tôi suy nghĩ kỹ một chút.”

– “Đương nhiên là được.” Cố Ninh cười cười: “Hi vọng Bạch tiểu thư hảo hảo suy nghĩ cho kỹ, tôi rất muốn hợp tác với chị, cứ như vậy đi, tôi đi trước.”

Mãi cho đến khi bóng dáng của Cố Ninh biến mất ở chỗ rẽ, Bạch Thâm mới lấy lại tinh thần, ả thu hồi tầm mắt, đeo lên kính đen, che giấu cảm xúc gợn sóng nơi đáy mắt, ả ngồi vào trong xe, qua một hồi lâu, mới lái xe rời đi.

Tâm tình của Cố Ninh một điểm cũng không bị ảnh hưởng, hai người đó cứ đến gây phiền phức cho cô, nếu trốn không thoát, như vậy cũng không thể trách cô, loại chuyện lấy ơn báo oán thế này cô thực sự làm không được.

Thời gian thi cũng không phải chỉ tập trung trong một ngày, muốn thi xong tất cả các môn cần phải thi liên tục trong một tuần.

Chuông điện thoại di động vang lên liên tục trong 5 phút, Cố Ninh nhấn nút nghe:

– “Alô”

Trợ lý đem điện thoại đưa cho Bạch Thần Dục, Bạch Thần Dục nhận lấy điện thoại,

– “Cố Ninh, tôi muốn nói chuyện với em, chuyện lần trước xảy ra ở đoàn phim, tôi rất xin lỗi.”

– “Anh không cần phải áy náy làm chi, vốn dĩ chẳng liên quan gì đến anh, mỗi chuyện mà chị gái anh làm ra, anh đều đổ hết trách nhiệm lên người mình như vậy à?”

Bạch Thần Dục sững sốt:

– “Tôi kêu trợ lý đến đón em, tối nay em có rảnh không?”

– “Không rảnh.” Dừng một lát, Cố Ninh nói tiếp: “Nếu như anh muốn đến nói chuyện với tôi, ít nhất cũng phải trực tiếp đến đây, về điểm này, Bạch tiểu thư làm tốt hơn so với anh đấy.”

Bạch Thần Dục nhíu nhíu mày:

– “Em nói cái gì? Chị ấy tới tìm em sao?”

– “Anh thấy bất ngờ à?” Dừng một lát, Cố Ninh nói tiếp: “5 giờ rưỡi chiều nay, tôi sẽ đứng trước cổng trường chờ anh, tuy rằng thời giờ của Bạch tiên sinh quý hơn vàng, nhưng mà, tôi hy vọng không phải chờ quá lâu.”

– “Ừ, tôi biết rồi.”

Cố Ninh cúp điện thoại, Trần Triển chăm chú nhìn cô ngồi ngây ngốc một chỗ, vỗ bả vai cô một cái, hỏi:

– “Sao vậy?”

– “Không sao, mình đang nhớ lại chuyện trước kia thôi.”

Trần Triển đem tay đặt trên vai Cố Ninh, thuận miệng hỏi tiếp:

– “Đúng rồi, hai chị em lòng dạ hiểm độc nhà họ Bạch kia gần đây có đến làm phiền cậu nữa không?”

“...”

– “Mình thấy bọn họ không giống dạng người thành thật đâu, còn rất khó dây dưa nữa.”

– “Hai ngày trước Bạch Thâm có đến, chị ta nói ỉnh tiền, kêu mình không được quần lấy Bạch Thần Dục, nhưng mà chị ta và mình chưa thỏa thuận xong về số tiền đó. Tối nay, Bạch Thần Dục muốn nói chuyện với mình.”

Trần Triển giật mình nhìn Cố Ninh:

– “Trời ạ, đây là chuyện gì vậy chứ? Cậu định lấy số tiền đó thật hả?”

– “Lấy hay không lấy để sau rồi nói, mình cũng muốn hiểu rõ chuyện này là thế nào? Tóm lại, đại khái chính là một người thì buổi sáng đến, nói muốn đưa tiền ỉnh, kêu mình cút càng xa càng tốt, còn một người thì buổi chiều đến, mình muốn nghe xem anh ta định nói cái gì?”

– “Chuyện này đến cùng là thế nào vậy chứ? Cậu quả thực quá xui xẻo, như vậy đi, chờ đến lúc thi xong, chúng ta đến Pháp Nguyên Tự dâng hương nhé! Xua đi vận xấu.”

“...” . Cổ Ninh nhìn biểu tình nghiêm trang trên mặt Trần Triển, gật gật đầu đáp: “Cũng tốt.”

– “Đối với hai chị em nhà này thật là không còn gì để nói, đều là những kẻ ái kỷ đến phát điên, cậu nên đem bạn trai của cậu ra hù chết hấn ta, nhất định phải nói trong nhà cậu có tiền thế nào để cho hấn ta biết khó mà lui, nếu như đã bức bách như vậy mà vẫn không được, hấn ta vẫn cứ đáng ghét như thế thì trực tiếp đánh gãy răng của hấn.”

Cổ Ninh nhìn Trần Triển hùng hùng hổ hổ, trịnh trọng gật gật đầu:

– “Cậu nói chuyện rất có đạo lý.”

Trần Triển nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên hăng hái hỏi:

– “Chiều nay mình muốn đi chung với cậu, được không?”

– “Không cần đâu, để mình tự đi là được.”

Cổ Ninh đứng ở trước cửa trường học chăm chú nhìn qua nhìn lại một lát, thấy được xe của Bạch Thần Dục, cô lập tức đi qua.

Hai người đến một quán cà phê nhỏ gần trường học ngồi xuống nói chuyện, lúc này mới tan học, bên trong có không ít người, Cổ Ninh chọn bàn trong góc ở phía cuối phòng, một vị trí tương đối an tĩnh ngồi xuống.

Trên gương mặt sắc lạnh của Bạch Thần Dục vẫn không có biểu cảm gì, đến vị trí đối diện với Cổ Ninh ngồi xuống.

– “Bạch Thắm tìm em, nói với em những gì?”

Cổ Ninh không đáp lại, trước tiên cô gọi phục vụ, kêu một ly cà phê, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Bạch Thần Dục, nói:

– “Hấn là anh không quen uống mấy thứ ở đây, có cần tôi gọi thức uống giúp anh không?”

Bạch Thần Dục sững sốt, nói với người phục vụ:

– “Tôi cũng uống giống cô ấy.”

– “Vâng thưa tiên sinh.” Người phục vụ lui xuống, bởi vì Bạch Thần Dục không giống như những người xung quanh, cô nàng phục vụ không khỏi liếc mắt nhìn nhiều thêm một chút, người đàn ông này thật là đẹp trai quá đi.

Chỉ chốc lát sau, hai ly cà phê được bưng ra.

Cổ Ninh dùng thìa nhẹ nhàng khuấy, ngẩng đầu nói:

– “Bạch tiểu thư là chị của anh, anh cứ gọi thẳng tên của chị mình như vậy ư? Không thấy mình thiếu lễ phép à?”

Bạch Thần Dục sững sốt, không biết vì sao Cổ Ninh đột nhiên lại hỏi như vậy.

Cổ Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Lý do mà Bạch tiểu thư đến tìm tôi, tin rằng Bạch tiên sinh anh cũng đoán được, chị ấy bảo tôi không được quần lấy anh nữa, lấy tiền rồi rút ra càng xa càng tốt, tôi luôn là người giữ chữ tín, hi vọng Bạch tiên sinh không khiến tôi phải khó xử.”

Bạch Thần Dục nhú nhú mày, thân thể hơi hơi nghiêng về phía trước, giọng nói hơi hơi cất cao, không còn giữ bình tĩnh như lúc nãy nữa:

– “Em lấy tiền của Bạch Thắm?”

– “Không có, giá tiền vẫn chưa thỏa thuận xong, chị ta có khả năng cảm thấy Bạch tiên sinh không đáng giá nhiều tiền như vậy, cho nên vẫn còn muốn suy xét một chút, tôi đang đợi hồi âm của chị ta.”

Bạch Thần Dục buông lỏng xuống, xoa xoa hai bên chân mày:

– “Chuyện này cứ để tôi tự xử lý, tôi sẽ nói chuyện với chị ấy.”

– “Vừa rồi tôi đã nói, Bạch tiên sinh không cần đem mỗi một chuyện mà Bạch tiểu thư làm, đều đổ hết trách nhiệm lên người mình, dù sao anh chỉ là em trai của chị ta, chứ không phải là cha mẹ của chị ta, tuy rằng trên danh nghĩa là như vậy, nhưng dù sao cũng không phải ruột thịt.” Dừng một chút, Cố Ninh lại nói tiếp: “Huống hồ, tôi cũng không cảm thấy cách làm việc của chị ta tạo thành rắc rối gì cho tôi, hai chị em các người ba lần bốn lượt tới tìm tôi, tôi đâu có trách nhiệm phải hầu hạ hai người, tôi cũng có chuyện riêng của mình, không dư thừa tinh lực như vậy. Trò đùa tình ái giữa các người, cần gì lôi kéo người ngoài vào, nói cho rõ ràng thì tốt rồi, làm chi lại đổ lên đầu một người ngoài như tôi chứ? Không có ai nguyện ý mặc danh kỳ diệu làm vỏ xe phòng hờ và tình địch giả tưởng của người khác đâu.”

Bạch Thần Dục giật mình, nửa ngày cũng không nói gì, hần giật giật khóe môi:

– “Em biết mà, tôi không có ý này, em yên tâm, lần sau chị ấy sẽ không tới làm phiền em nữa đâu.”

Cố Ninh uống một ngụm cà phê, mỉm cười:

– “Ý của Bạch tiên sinh đây là gì? Xin lỗi, tôi thực sự nghĩ không ra, tôi không được khôn khéo giống như các người, cho nên đơn giản là không thêm nghĩ nữa.” Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Nhưng mà, hai chị em các người quả thật gây cho tôi không ít rắc rối, ví dụ như chuyện đoàn phim lần trước chẳng hạn, không phải người không hay ho nhất là tôi sao? Tin rằng Bạch tiên sinh cũng biết giá thị trường, bây giờ có rất nhiều bác sĩ khoa tâm thần đều thu phí theo giờ, tôi không muốn lãng phí thời gian với các người, chúng ta bất quá chỉ có duyên gặp gỡ được vài lần, ngay cả bạn bè thông thường cũng không thể tính vào được. Đương nhiên, nếu Bạch tiên sinh nguyện ý cho ra một cái giá cao hơn so với Bạch tiểu thư, tôi sẽ chấp nhận tiếp tục làm cố vấn giúp anh.”

Bạch Thần Dục cất giọng lạnh lùng, nghe không là cảm xúc gì:

– “Thì ra đó là những gì em muốn.”

– “Nếu khiến anh thấy thất vọng, tôi cũng rất bất đắc dĩ, nhưng nếu có thể, phiền hai chị em anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi sẽ rất cảm kích.”

Một người, không có khả năng sẽ té ngã hai lần ở cùng một chỗ, bởi vì lúc có được cơ hội đứng trước chỗ đó, đau thương và thống khổ của lần té ngã đầu tiên sẽ nhắc nhở bản thân, không thể giẫm lên vết xe đổ một lần nữa.

– “Việc này không thể được.” Bạch Thần Dục một lời phủ quyết, dừng một chút hần nói tiếp: “Tôi biết em nói như vậy chỉ là nói lấy mà thôi, việc này tôi sẽ xử lý tốt, nếu như bởi vì chuyện xảy ra ở đoàn phim lần đó làm cho em cảm thấy bị ủy khuất, tôi có thể bồi thường hết sức cho em.”

– “Không phải nói lấy nha, Bạch tiên sinh thật là một kim chủ lớn, về phần những thứ bồi thường gì đó, hay là thôi đi, người bị hại cũng không chỉ có một mình tôi, Bạch tiên sinh, anh rảnh rang như vậy hay là suy nghĩ làm sao để củng cố địa vị cho chị gái mình thì hơn.”

– “Em thiếu tiền ư?” Giọng nói của Bạch Thần Dục đã không có một chút độ ấm nào, hần hít một hơi thật sâu, bắt buộc bản thân phải tỉnh táo lại, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói: “Nếu những gì vừa rồi em nói không phải nói lấy, vậy thì lần trước em nói muốn tôi cưới em, có phải là nói lấy hay không?”

Cố Ninh sửng sốt, không lên tiếng trả lời.

– “Được rồi, hình như đối với tôi em có hiểu lầm rất sâu, tôi và Bạch Thắm, không phải như những gì em nghĩ đâu, em yên tâm đi, tôi chưa bao giờ ép buộc người khác.”

Cố Ninh quay đầu, nhìn dòng người đi đường ngoài cửa sổ sát đất, cất giọng nhàn nhạt:

– “Giữa hai người các người như thế nào, không có quan hệ gì với tôi, anh không cần giải thích với tôi gì hết, lúc này tôi đã nói rõ rồi.”

Bạch Thần Dục từ trên chỗ ngồi đứng lên:

– “Em cần yên tĩnh một chút, hôm nay chỉ nói đến đây thôi, lần sau chúng ta sẽ trò chuyện tiếp.” Dừng một chút, Bạch Thần Dục lại hỏi: “Hà Cảnh thật sự là bạn trai của em sao?”

Đột nhiên Cố Ninh giương mắt, nhìn người trước mặt, cô muốn hỏi vì sao Bạch Thần Dục lại biết cái tên này, nhưng một giây sau, cô không muốn lên tiếng hỏi nữa. Nếu như Bạch Thần Dục đã có lòng muốn biết, bất quá chỉ là hai câu nói, ngay cả những chi tiết nhỏ nhặt mà ngay cả bản thân cô cũng không biết, đều sẽ xuất hiện ở trước mặt hắn.

Cố Ninh cất giọng lãnh đạm nói:

– “Chuyện của tôi, không phiền Bạch tiên sinh phải phí tâm.”

– “Tôi chỉ có thiện ý muốn nhắc nhở em, em không biết những gì mà Hà Cảnh đang làm, cậu ta có quyền thế ra sao đâu, nếu em biết, chỉ sợ em không còn giữ được bình tĩnh khi nghĩ về cậu ta như vậy.”

Cố Ninh nhìn Bạch Thần Dục, gần từng chữ:

– “Đây là chuyện riêng của tôi, tuy rằng tôi biết Bạch tiên sinh chưa bao giờ biết thế nào là tôn trọng người khác, nhưng mà tôi vẫn muốn nhắc nhở anh, phải biết tự trọng một chút. Hơn nữa, Bạch tiên sinh anh chẳng lẽ có thể cam đoan, tất cả tiền trong tay anh là quang minh chính đại kiếm được, không có một chút ngầm ngầm khuất tất nào sao?”

Thế giới này rất ít khi có đúng sai tuyệt đối, ở giữa đen và trắng, còn có một trình độ khác – XÁM.

Bạch Thần Dục dừng lại một chút, hắn nhìn Cố Ninh từ trên xuống dưới:

– “Xem ra em không phải hoàn toàn là không biết gì cả.”

Cố Ninh không trả lời, mãi cho đến khi Bạch Thần Dục đi ra ngoài, cô mới thu hồi tầm mắt, cô cầm tách cà phê trên bàn, phát hiện cà phê đã sớm nguội, so với vừa rồi còn đắng hơn rất nhiều, nuốt chất lỏng vừa lạnh lẽo vừa đắng chát này vào, dạ dày thập phần không thoải mái.

76. Chương 76

Edit: Cửu Trùng Cát

Ngày mai sẽ là ngày thi môn cuối cùng, Trần Triển lôi kéo Cố Ninh cùng đi đến Pháp Nguyên Tự dâng hương. Cố Ninh rất bất đắc dĩ, bất gặp về mặt thành thành thật thật của Trần Triển, đành phải đem hành trình trở về thành phố Z của mình dời lại một ngày. Kỳ thật cô rất muốn nói cho Trần Triển biết, hai người nhà họ Bạch kia như vậy, cho dù có ăn chay niệm Phật cũng chẳng thể giúp gì được, pháp lực của hai người đó vô cùng thâm hậu, Phật quang không thể chiếu tới.

Mặt khác, Trương Giai Giai đã thi xong từ một tuần trước, vốn dĩ cô chuẩn bị trở về thành phố Z với Cố Ninh, nhưng cô ở kí túc xá rất bất tiện, bởi vì sau khi được nghỉ, kí túc xá cũng phải đóng cửa theo, sau khi Cố Ninh biết thì bảo Trương Giai Giai cứ về trước, đừng chờ mình làm gì.

Lúc tin nhắn của Hà Cảnh gửi tới, Cố Ninh đang ngủ trưa, nghe thấy tiếng chuông báo, cô dùng đôi mắt mơ mơ hồ hồ đọc nội dung tin nhắn, sau đó nhắm mắt lại ngủ tiếp, mãi cho đến mười giây sau, Cố Ninh mới mở to mắt ra, nhìn đi nhìn lại nội dung tin nhắn vừa nhận được.

Người gửi: Hà Cảnh

Nội dung tin nhắn: “Ninh Ninh, mình đang đứng trước cửa trường học của cậu.”

Cố Ninh nhanh nhẹn từ trên giường bò dậy, mặc áo khoác vào, mang theo khăn quàng cổ và bao tay, hiện tại đang là giai đoạn lạnh nhất trong năm, đương nhiên phải võ trang đầy đủ mới tốt.

Bạn cùng phòng nhìn thấy Cố Ninh vội vã đi ra ngoài, mở miệng hỏi:

– “Cậu muốn đi ra ngoài hả?”

– “Ừ. Có chút việc.” Cố Ninh vừa nói vừa đi ra cửa, câu trả lời quanh quẩn trên hành lang.

Bên ngoài lúc này rất ít người qua lại, từ rất xa, Cố Ninh vừa liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy Hà Cảnh.

Hà Cảnh mặc một cái áo gió màu đen, hai tay bỏ trong túi, đứng trong gió lạnh, thân thể cao ngất, người qua đường đi ngang, thường xuyên liếc mắt nhìn hắn, nghĩ thầm đây là bạn trai nhà ai a, đứng trong gió lạnh như vậy, cũng không sợ bị thổi đến đông lạnh à, tiểu tử này có vẻ ngoài rất đẹp trai, bạn gái hắn nhất định sẽ đau lòng.

Cố Ninh bước nhanh đến, cô đi tới trước mặt Hà Cảnh thì dừng lại:

– “Sao cậu lại tới đây?”

Bên ngoài thổi gió mạnh, Cố Ninh vừa mở miệng đã cảm thấy bên trong phổi toàn bộ đều lạnh lẽo.

Hà Cảnh thấy Cố Ninh chạy đến, một giây sau lộ ra cảm xúc vui mừng, giống như có thể hòa tan cả băng tuyết, bật cười:

– “Ninh Ninh, cậu đến rồi à.”

– “Cậu gửi tin nhắn như vậy, mình có thể không đến sao?”

– “Thật hả, mình cũng không biết cậu có đến hay không, mình đi ngang qua trường học của cậu, cho nên muốn đến thăm cậu một chút, nếu như cậu không đến, mình đứng thêm một lúc thì sẽ đi.”

Cố Ninh ở trong lòng trợn trắng mắt, đây thật là một cái cớ vụng về a, nhưng khó có khi cô không vạch trần hắn, con đường này không phải đường chính, còn đi ngang qua... Đứng một lát thì đi, nhìn vẻ mặt nghiêm túc vừa rồi của Hà Cảnh, cô đoán chừng nếu cô mê ngủ không đọc tin nhắn kia, tên Hà Cảnh này có thể đứng ở đây đến khi bị đông lạnh thành một cây nước đá! Cố Ninh nhìn bán thành phẩm hình que kem trước mắt, nhỏ giọng nói thầm:

– “Thật là một tên ngốc.”

Gió quá lớn, Hà Cảnh không nghe rõ Cố Ninh đã nói cái gì, hắn hơi nghiêng người về phía trước, thấp giọng hỏi:

– “Ninh Ninh, vừa rồi cậu nói gì vậy?”

– “Mình nói là đứng ở chỗ này lạnh quá, chúng ta đổi một chỗ khác đi.”

– “Được a, Ninh Ninh, có phải cậu thấy rất lạnh hay không, nơi này là đầu ngọn gió, chúng ta mau tìm một chỗ để tránh gió đi, quả thật rất lạnh a.”

“...” Thì ra cậu ta cũng biết chỗ này là đầu ngọn gió, rất lạnh a.

Hai người tìm một nhà quán cà phê gần đó ngồi xuống, hiển nhiên tâm tình của Hà Cảnh rất tốt, hắn trực tiếp gọi phục vụ, kêu thức uống và một ít điểm tâm, cuối cùng kêu phục vụ bưng nước và thức ăn lên. Tuy rằng bình thường Hà Cảnh nhìn giống loại người tùy tiện, nhưng quả thật hắn rất cẩn thận, khi Cố Ninh ở một chỗ cùng với hắn, cô sẽ cảm thấy nhẹ nhàng tự nhiên hơn rất nhiều. Khẩu vị và các loại thức uống yêu thích của Cố Ninh, Hà Cảnh đều nhớ rõ, hơn nữa còn nhớ vô cùng chính xác, không cần trưng cầu ý kiến của đối phương, hắn cũng có thể gọi món.

Sau khi nhân viên phục vụ đi, Hà Cảnh cười hỏi:

– “Ninh Ninh, chừng nào thì cậu được nghỉ a, chúng ta có thể cùng nhau trở về thành phố Z.”

– “Ngày mai mình thi môn cuối cùng, nhưng vẫn còn chút chuyện phải giải quyết, cho nên hai ngày nữa mình mới trở về.”

Hà Cảnh cười cười:

– “Tốt lắm a, dù sao mình cũng không có việc gì, mình sẽ chờ cậu cùng nhau về thành phố Z, đi hai người cho có bạn.”

Cố Ninh nhìn người trước mắt, Hà Cảnh chưa bao giờ ở trước mặt cô nhắc tới những việc mà hắn đang làm, hẳn là Hà Cảnh có ý giấu giếm, không phải cô không phát giác được việc này, Hà Cảnh vô cùng cẩn thận, cô chỉ biết cảm thấy càng ngày càng kỳ lạ mà thôi.

– “Hà Cảnh, trong hai năm qua, cậu sống như thế nào?” Cố Ninh đột nhiên mở miệng hỏi.

Hà Cảnh sững sốt, lập tức, hắn che giấu biểu tình không được tự nhiên trên mặt:

– “Mình giúp chú mình làm chút việc, sao vậy? Cậu quan tâm mình sao?”

– “Ừ.” Cố Ninh nhìn người trước mắt: “Mặc kệ thế nào, mình hy vọng cậu được bình an, dù sao chúng ta cũng là bạn bè mà.”

Hà Cảnh kinh ngạc nhìn Cố Ninh:

– “Sao hôm nay cậu lại nhắc tới việc này? Có phải ai đó đã nói gì với cậu hay không? Hay là cậu đã biết được điều gì rồi?”

Cố Ninh không trả lời, không khí trở nên ngưng trọng.

Hà Cảnh cảm thấy trái tim mình co quắp lại, người khác đối xử với hắn thế nào, hắn đều không quan trọng, hắn không để ý tới cái nhìn của người khác. Duy chỉ có Cố Ninh là ngoại lệ, hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được, đến một lúc nào đó, Cố Ninh không muốn nhìn thấy hắn nữa, khi đó, hắn nên làm cái gì bây giờ? Hắn làm hết khả năng, đem một mặt tối tăm u ám trong cuộc sống của hắn che giấu đi, hắn muốn cho Cố Ninh thời thời khắc khắc nhìn thấy đều là một mặt tốt đẹp nhất của bản thân hắn, dù cho đây cũng là một loại lừa gạt. Lần đầu tiên, Hà Cảnh cảm thấy sợ hãi, hắn nén bất an trong lòng xuống, thì thào nói:

– “Ninh Ninh, nếu như cậu biết được từ miệng người ngoài, không bằng để tự mình nói cho cậu biết. Mặc kệ thế nào, mình vĩnh viễn cũng không làm trái lời hứa với cậu, có lẽ những chuyện mình làm, nhìn từ bên ngoài vào rất có tính tranh đấu, có lẽ trong mắt người khác, mình không phải là người tốt, thậm chí là kẻ bại hoại... Nhưng xin cậu hãy tin tưởng mình, mình sẽ đối xử tốt với cậu, hạnh phúc của cậu còn quan trọng hơn cả bản thân mình, mình có thể thề; nếu đến một lúc nào đó, mình phát hiện mình không thể cho cậu hạnh phúc, không thể làm cho cậu vui vẻ, khiến cậu thấy áp lực, nhất định mình sẽ chủ động rời xa cậu, không cần cậu phải mở miệng, cho nên, cậu không cần lo lắng.”

Lúc hắn nói ra những lời này, tim ầm ầm nhói đau, tuy nói là nói như vậy, nhưng nếu thật sự có ngày đó, hắn cũng không biết mình có thể nhẫn nại buông tay như những gì hắn vừa nói hay không, thì ra khi thật lòng thích một người, thích đến mức muốn đem tất cả những gì tốt nhất của mình tặng cho người đó, muốn đối xử với người đó thật tốt, giống như đã trúng độc, mà bản thân từ đầu tới cuối, đều cam lòng tình nguyện, mỗi ngày hắn đều muốn nhìn thấy Cố Ninh, muốn cùng Cố Ninh ở chung một chỗ, nhưng nghĩ tới những dự đoán vừa rồi mà hắn đã nói, hắn cảm thấy từ đầu đến chân, giống như bị tạt một thùng nước lạnh, loại hàn ý đó thấm sâu đến tận đáy lòng, nhưng nếu giống như hiện tại, hắn vẫn sẽ có hy vọng, mãi mãi không muốn buông tay.

Cố Ninh nhìn Hà Cảnh, lời muốn nói nghẹn lại nơi cổ họng, nhưng không thốt ra khỏi miệng. Cuối cùng, Cố Ninh chỉ ở trong lòng thở dài một tiếng, cô đã sống qua 2 kiếp, sợ nhất chính là thiếu nợ người khác, huống chi là nợ tình.

Cô đã mất đi dũng khí muốn ném thử mùi vị của tình yêu.

– “Ninh Ninh, lần đó cậu cứu mình, cậu còn nhớ rõ những gì cậu đã nói với mình không?” Dừng một lát, không đợi Cố Ninh trả lời, Hà Cảnh lại nói tiếp: “Cậu đã nói với mình, bất cứ việc gì cũng không nên làm quá tuyệt tình, cần phải lưu lại con đường sống, hi vọng mình có thể thân thiện với người khác, mỗi một câu nói của cậu, mình đều ghi tạc trong lòng, bởi vì mình biết, lúc ấy những gì cậu nói đều là vì quan tâm đến mình, thật sự vì muốn tốt ình. Trên thế giới này người tốt với mình không nhiều lắm, cho nên mình đều ghi nhớ kỹ.”

– “Cậu không chỉ đã cứu mình một lần, mà còn cứu cả tương lai về sau của mình nữa. Kỳ thật mình không muốn gạt cậu, những chuyện mình làm, không được quanh mình chính đại gì cho lắm, nhưng mà, người khác không phạm mình, mình cũng sẽ không đi đối phó với người khác, mình không phải phần tử bạo lực hai tay đầm máu tanh, và mình cũng luôn không muốn biến thành loại người như vậy, bởi vì mình biết, cậu

sẽ không thích.” Dừng một chút, Hà Cảnh lại nói tiếp: “Ngày đó, chuyện mình cần làm chỉ làm được một nửa, đang lúc mình không biết phải tiếp tục giải quyết như thế nào, đột nhiên mình nhớ đến những gì cậu đã nói, cậu nói không muốn nhìn thấy mình trưởng thành quá sớm, sau đó mình thay đổi chủ ý, may mắn là mình đã làm như vậy, bằng không khi đó mình sẽ rơi vào bẫy, hiện tại chắc đã ngồi tù rồi, sao có thể bình an ngồi ở chỗ này nói chuyện với cậu chứ.”

Cố Ninh kinh ngạc nhìn người trước mắt, cô cũng nhớ rõ, kiếp trước Hà Cảnh không biết bởi vì nguyên nhân gì, bị bỏ tù vài năm. Cô vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, vì sao kiếp này, số mệnh của Hà Cảnh không còn giống như kiếp trước nữa, ngay cả tính cách cũng hoàn toàn bất đồng. Kỳ thật lúc trước cô đã mơ hồ đoán được, có lẽ là do lúc ấy cô đã mềm lòng, có liên quan đến lời khuyên của cô dành cho Hà Cảnh. Nhưng hiện tại được đối phương xác nhận, Cố Ninh quả thật giật mình, vài câu nói của cô thế nhưng lại thay đổi hướng đi của cuộc đời Hà Cảnh. Không chỉ bởi vì cô mềm lòng, mà có lẽ cả chuyện ở kiếp trước cũng đã ảnh hưởng đến suy nghĩ của cô, sau khi Hà Cảnh ngồi tù, cuộc sống ở Trung học của cô rơi vào tăm tối, đối với Hà Cảnh cũng vậy, từ đầu đến cuối cô vẫn nhớ rõ, sau này khi gặp lại Hà Cảnh, đối phương là một thân lệ khí, mà hết thấy những thứ đó, ở kiếp này hoàn toàn thay đổi.

Qua một lúc lâu sau, Cố Ninh mới hồi phục lại tinh thần:

– “Không ai nói gì với mình cả, mình cũng không biết được cái gì, đứng trên lập trường bạn bè, tự nhiên là mình hy vọng cậu rời xa hắc đạo, thân thiện với người khác hơn.”

Hà Cảnh sững sốt, sau đó bật cười:

– “Ừ, mình biết, mặc kệ thế nào, cảm ơn cậu đã lo lắng ỉn, nhất định mình cũng sẽ lo lắng cho cậu.”

“...” Cố Ninh không còn gì để nói, người này cứ hai ba câu là lại kéo đến trên người mình nha, thôi, mình cũng lười giải thích với cậu ta, dù sao phong cách nói chuyện của tên này đều là như vậy, miệng thì luôn nói rằng sẽ nói chuyện uyển chuyển, nhưng trong xương một điểm cũng không thay đổi. Dừng một lát, Cố Ninh nói tiếp:

– “Ngày mai mình đến Pháp Nguyên Tự dâng hương, nếu như cậu có thời gian, chúng ta cùng đi chứ?”

– “Cậu muốn đi chung với mình sao?” Hà Cảnh quả thực là tâm hoa nộ phóng.

– “Không phải, cậu có thể không đi.”

– “Đi chứ sao lại không đi, cho dù ngày mai trời có sập xuống mình cũng phải đi, đừng nói là đến chùa dâng hương, cho dù cậu bảo mình xuất gia làm hòa thượng, mình cũng đồng ý!” Hà Cảnh quả thực cười không khép miệng được, vội vàng thể hiện quyết tâm.

– “Cậu nghĩ nhiều quá rồi đó, chủ trì ở chùa không phải ai cũng nhận làm hòa thượng đâu. Còn nữa, nếu như cậu có thành tâm như vậy, thì không nên chỉ quy y làm đệ tử tục gia không thôi, hẳn là trực tiếp cáo thành đầu tục, quy y cửa Phật, gột rửa tâm linh.”

Hà Cảnh sững sốt, nghiêm trang nói:

– “Như vậy sao được a, hòa thượng có cái gì tốt chứ? Không thể ăn thịt cũng không thể cưới vợ, mình kiên quyết không đồng ý!”

Cố Ninh ở trong lòng trợn trắng mắt, cười nói tiếp:

– “Thôi đi, cậu đừng có mơ mộng hão huyền nữa, không phải ai muốn làm hòa thượng cũng được đâu, phải có bằng đại học mới được đó!”

Hà Cảnh khoa trương làm ra biểu tình nhẹ nhàng thở ra:

– “Mình an tâm rồi, hòa thượng tự nhiên là để cho người tài ba đến làm đi, mình chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, mình còn muốn kết hôn với...”

– “Được rồi, đừng nói nữa.” Cố Ninh đánh gãy lời nói của Hà Cảnh, chỉ chỉ vào đĩa thức ăn trên bàn: “Tiểu Hà a, cậu kêu nhiều thứ như vậy, căn cứ nguyên tắc không được lãng phí, ai kêu thì người đó phải phụ trách ăn cho hết, mình nói trước nha, mình chẳng có khẩu vị gì, không thể trợ giúp cậu được.”

Miệng lưỡi ngon ngọt như vậy, thật là...nhiều thức ăn thế này còn không đủ đầy được cái miệng của cậu ta sao?

Hà Cảnh cười cười:

– ” Được, mình ăn, mình sẽ ăn hết, tuyệt đối không lãng phí, tuyệt đối sẽ vâng theo mệnh lệnh.”

77. Chương 77

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh tạm biệt Hà Cảnh, cô trở về ký túc xá, cởi khăn quàng cổ và bao tay ra. Trần Triển cười nhìn Cố Ninh:

– “Nói mau, cậu đi đâu vậy, trời lạnh như vậy, rốt cuộc là ai có mặt mũi lớn đến thế, có thể kêu Ninh Ninh chúng ta ra ngoài, còn đi lâu như vậy mới trở về, đã làm những gì rồi?”

Cố Ninh nhìn vẻ mặt bất quáỉ của Trần Triển, cười cười:

– “Bạn cũ, hẳn là cậu nên đổi nghề làm phóng viên đi, không nên học hệ đạo diễn nữa.”

– “Ừ, mình biết rồi, có phải là anh chàng lần trước tặng cậu dây chuyền không? Anh chàng mà nói là đi ngang qua thuận đường đến thăm cậu ấy, lần này lại đi ngang nữa hả? Ha ha, thật là Tình ca ca ĐI NGANG QUA a ~ “

Hai người còn lại trong phòng ngủ cũng xông tới.

– “Được a, Cố Ninh, cậu còn giữ kín như vậy.”

Cố Ninh lấy quả táo đã được cắt gọt sạch sẽ trên bàn nhét vào miệng Trần Triển:

– “Cậu ăn cho no đi.”

Trần Triển ho khan:

– “Tốt, không nói tới anh chàng ĐI NGANG QUA của cậu nữa, đi thôi, thời gian không còn sớm, chúng ta đi ăn cơm chiều đi, hôm nay ăn lẩu.”

– “Ừ.”

– “Các cậu quả thực là quá tàn nhẫn, bọn mình hận các cậu!” Hai cô gái còn lại trong phòng ngủ giận dữ ai oán nói.

Hai người bọn họ là học múa chuyên nghiệp, vì giữ gìn vóc dáng nên lúc bình thường qua buổi trưa thì không ăn uống nhiều nữa, lẩu là loại thức ăn cao năng lượng gì đó, tự nhiên là bọn họ không thể đụng vào.

Hai người Cố Ninh đến siêu thị gần đó mua nguyên liệu nấu ăn, sau đó tới căn phòng mà Trần Triển thuê ở bên ngoài, mở nồi ra, trực tiếp ném tất cả các nguyên liệu vào bên trong là được, mùa đông ăn lẩu là một chuyện rất hưởng thụ, hơi nóng lượn lờ, cả người đều ấm áp, nhưng lại vô cùng nhàn nhã và thoải mái.

Trần Triển mở hai lon bia.

– “Cụng ly.”

Ăn được không sai biệt lắm, Cố Ninh vừa dọn dẹp thức ăn còn thừa lại trên bàn vừa nói:

– “Ngày mai đến Pháp Nguyên Tự, mình sẽ dẫn theo một người bạn của mình cùng đi đấy!”

Trần Triển sững sốt, cười hỏi:

– “Có phải là anh chàng ĐI NGANG QUA không vậy?”

– “Ừ.”

– “Được a, quả nhiên là có gian tình, cùng đi đến miếu cầu duyên có phải không?”

– “Không phải, cậu đừng tưởng tượng nữa mà, yên tĩnh một lát ăn hết thức ăn của cậu đi.” Cố Ninh đẩy đĩa thức ăn ra trước mặt Trần Triển.

– “Đúng lúc, mình cũng muốn nhìn thử xem anh chàng ĐI NGANG QUA kia có bộ dáng gì, có thể khiến Ninh Ninh nhà chúng ta nhớ mãi không quên, đến lúc đó mình sẽ báo cáo một chút với các nam sinh trong lớp, cảnh hoa của hệ đạo diễn lớp chúng ta, rốt cuộc là bị ai hái đi, để cho bọn họ chết được nhắm mắt, ha ha...”

10 giờ sáng hôm sau, hai người thi xong môn cuối cùng, vì để tiện ra ngoài, Trần Triển tự lái xe riêng tới, ba người hẹn gặp ở Pháp Nguyên Tự, hôm nay là cuối tuần, cho nên rất nhiều người đến dâng hương.

Hà Cảnh đã sớm chờ ở đó, nhìn trong đám người thấy Cố Ninh đi tới, hần cất lực phát phát tay, sau đó chạy qua chỗ Cố Ninh. Hà Cảnh đi đến trước mặt Cố Ninh thì dừng bước, nhìn nhìn người bên cạnh Cố Ninh:

– “Ninh Ninh, cậu còn dẫn theo bạn cùng đến a.”

Xem ra đúng là hần suy nghĩ nhiều, hần còn tưởng rằng, chỉ có hần và Cố Ninh thôi!

Trần Triển nhướng nhướng mày:

– “Sao hả? Không hoan nghênh?”

– “Hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh, mình tự nhiên là hoan nghênh.”

– “Cái này còn được.”

Ba người mua vé vào cổng, Trần Triển đánh giá Hà Cảnh đi bên cạnh Cố Ninh, nghĩ rằng ánh mắt của Cố Ninh ngược lại rất không sai nha, trình độ như vậy, quả thật không phải mấy đứa con trai trong trường có thể so bì, rất có mùi vị đàn ông. Mắt của Trần Triển rất có nhãn lực, biết làm bóng đèn sẽ khiến người ta chán ghét, cho nên mỉm cười vỗ vỗ bả vai Cố Ninh:

– “Được rồi, hai cậu cứ từ từ đi dạo đi, mình đi xung quanh xem một chút.” Nói xong cũng lách người, để cho đôi tình nhân này có không gian riêng tư.

Hai người đi vào chánh điện, Hà Cảnh hơi hơi nghiêng mặt:

– “Cậu vừa thi xong lập tức đến đây dâng hương, có phải vì sợ kết quả thi không được tốt, cho nên đến đây cầu Bồ tát phù hộ phải không?”

– “Cậu suy nghĩ nhiều quá.”

– “Cũng đúng, thành tích của cậu tốt như vậy, làm sao có thể phiền não mấy chuyện này chứ.” Hà Cảnh cười ha hả.

Cố Ninh một đường trầm mặc, ra khỏi chánh điện, hai người lại đi đến điện Quan Âm.

Hà Cảnh cười nói:

– “So với những vị Phật hung thần ác sát ở chánh điện vừa rồi, mình tương đối thích Quan Âm mặt mũi hiền lành hơn.” Dừng một lát, hần lôi kéo Cố Ninh đang định quỳ lạy Quan Thế Âm:

– “Nếu đã đến đây rồi, không bằng chúng ta cùng quỳ lạy Bồ Tát luôn đi, để cho bọn họ phù hộ chúng ta, dù sao có quỳ lạy nhiều hơn nữa cũng không sai.”

Chưa bao giờ hần lại có thành tâm như giờ phút này vậy, hần muốn cùng người bên cạnh luôn luôn ở chung một chỗ với nhau, hần muốn Bồ Tát phù hộ cho hai người bọn họ.

Trần Triển từ một chỗ khác tiến đến, lúc nhìn thấy hai người Cố Ninh thì sững sờ ngay tại chỗ, trong mắt là vẻ khó có thể tin được, quả thật cô hoài nghi có phải mình nhìn lầm rồi hay không a? Cầm của Trần Triển muốn rơi luôn xuống đất:

– “Hai người, hình như còn chưa đến trình độ này thì phải... nhưng sao lại đi lạy... Quan Âm tổng tử... Chắc là mình không có hiểu lầm gì đâu nhỉ?”

Cố Ninh sợ run, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên có chỗ không đúng, cô lập tức bỏ tay Hà Cảnh ra, vừa rồi chắc là cái tên này cố ý đây mà, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn không nói gì cả, chỉ hung hăng trợn mắt nhìn Hà Cảnh liếc mắt một cái.

Hà Cảnh ngưng ngừng cười cười, da mặt dày nói:

– “Vậy hả? Mình cũng không để ý, thì ra là Quan Âm tổng tử a, vậy bọn mình... Quả thật quỳ lạy có hơi sớm một chút.”

Tuy nói là nói như vậy, nhưng trong lòng hấn lại mừng rỡ khôn xiết, khoe miệng cong lên một độ cong hoàn mỹ, vui sướng đến không thể tự kiềm chế.

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Mình không chú ý lắm.”

Trần Triển nhìn bộ dáng của hai người, lắc đầu:

– “À, thì ra là nhầm lẫn hả? Quả thật không thể nào nhận ra, nếu không phải trong ngực của Quan Âm ôm theo đứa trẻ, quả thật nhìn không ra nha.”

Hà Cảnh lập tức hòa theo:

– “Đúng, đúng.”

Cố Ninh: “...”

Ba người từ điện Quan Âm đi ra, vòng ra chánh điện nghe các cao tăng giới thiệu văn hóa Phật giáo, vừa vận vị hòa thượng đắc đạo này trước kia có quen biết với ông nội của Trần Triển.

Bởi vì Cố Ninh đã trải qua hai kiếp, đối với vấn đề tâm linh tôn giáo luôn mang theo kính sợ, bình thường cũng chú ý làm việc hành thiện tích đức, tự nhiên vô cùng hứng thú và thành tâm nghe thuyết giáo, nhưng còn Hà Cảnh thì luôn không tin vào những vấn đề tâm linh thế này, thậm chí, hấn cảm thấy mình ngồi đây nghe Pháp pháp còn có chút buồn cười, nhưng mà hấn vẫn bình tĩnh lắng nghe. Nếu đây là việc mà Cố Ninh muốn làm, như vậy hấn cũng không ngại, mặc nó có làm ảnh hưởng đến mình hay không.

Lúc ba người chuẩn bị đi, vị hòa thượng giảng Phật pháp gọi Hà Cảnh lại nói:

– “Vị thí chủ này xin dừng bước.”

Hà Cảnh nghe được tiếng nói, dừng chân đứng lại, từ từ quay đầu nhìn qua, ngay cả Trần Triển và Cố Ninh cũng hoang mang chẳng hiểu ra sao.

Vị hòa thượng mặt mũi hiền lành nọ, chẳng biết từ lúc nào, cầm trong tay một bộ kinh Phật, cười nói:

– “Ta thấy thí chủ người có duyên với Phật, đây là quyển kinh Phật ta tùy tiện viết khi không có việc gì – , hiện tại tặng cho thí chủ, hi vọng thí chủ quảng kết thiện duyên.”

Hà Cảnh sửng sốt, vươn tay nhận lấy quyển kinh Phật:

– “Cám ơn sư thầy.”

Hấn đem quyển kinh Phật chậm rãi mở ra, mùi thơm của trang giấy bút mực tỏa ra trước mặt.

Là nét bút cứng cáp có lực của sư thầy, từng chữ rõ ràng hiện ra:

“Nhất biện tâm hương lễ thượng thiên, kì cầu tứ hải tức tiêu yên. Nhân gian thiên chủng bồ đề thụ, đích thượng đa khai hạnh phúc tuyên. Dẫn nguyên sinh linh tình hữu giới, ứng tri chiến họa khổ vô biên. Hòa bình khởi khả bằng không hàng, yếu kháo quần lê át bá quyền.”

(Cát: Ai giúp dịch dùm chỗ này với, mình đạo Thiên Chúa, mấy kinh Phật thế này coi như đầu hàng hai tay – Đây là bản convert:

“Một mảnh tâm hương lễ thượng thiên, khẩn cầu tứ hải tức khói thuốc súng. Nhân gian thiên trồng cây bồ đề, dưới đất nhiều mở hạnh phúc tuyền. Chỉ mong sinh linh tình có giá, ứng biết họa chiến tranh khổ vô biên. Hòa bình há có thể trống rỗng hàng, cần nhờ quần Lê át bá quyền.”)

Hà Cảnh đọc xong chữ cuối cùng, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, lúc này vội vàng đáp lễ, thân thể hơi nghiêng về phía trước:

– “Sư thầy có tâm.”

Ba người ra khỏi Pháp Nguyên Tự, Trần Triển cười cười nói với Cố Ninh:

– “Con đường của anh chàng ĐI NGANG QUA này thật sự không đơn giản nha, trước kia mình và ông nội mình đã nhiều lần đến đây, sư thầy chẳng đưa cái gì ỉnh cả, hôm nay vừa thấy mặt, sư thầy lập tức đưa bảo vật cho anh chàng ĐI NGANG QUA của cậu, mặt mũi cậu ta cũng thật là lớn, phải biết rằng, bình thường người khác cầu còn không được đó.”

Hà Cảnh cười cười:

– “Mình nhất định sẽ hảo hảo cất giữ vật này.”

Ba người ăn cơm trưa xong, lúc này mới tạm biệt nhau, Cố Ninh và Trần Triển trở về trường học, dọc theo đường đi Cố Ninh vẫn trầm mặc, Trần Triển cảm thấy có chút kỳ quái, mở miệng hỏi:

– “Sao thế? Hôm nay không vui à?”

– “Không phải.” Cố Ninh nhàn nhạt cười cười.

Trần Triển nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Mình nhìn ra được, tên Hà Cảnh kia đối với cậu rất tốt, ánh mắt khi cậu ta nhìn cậu, có thể đi đóng vai nam chính trong phim thần tượng được rồi, ngay cả mình cũng thấy ghen tỵ đây này, cậu nhất định phải hảo hảo nắm chắc, đừng để cho anh chàng ĐI NGANG QUA này thực sự trở thành người đi ngang qua thật luôn đó nha!”

Cố Ninh cười cười:

– “Cậu vừa gặp người ta một lần, đã bắt đầu giúp cậu ta nói chuyện rồi à!”

– “Không phải mình nói chuyện giúp cậu ta à nha, mình chỉ muốn nhắc nhở cậu mà thôi.” Dừng một chút, Trần Triển nói tiếp: “Không phải mình đang giúp cậu kiểm định đó sao, mình không muốn cậu phụ lòng người khác.”

– “Xem ra cậu không phải là nói chuyện giúp người ta, mà cậu hoàn toàn phản chiến đứng về phía người ta.”

– “Xí, nghe cậu nói kia, chẳng lẽ cậu thực sự muốn chuẩn bị làm gái quá lứa lỡ thì cả đời à? Bây giờ nói chuyện yêu đương không phải rất bình thường sao? Tình chàng ý thiếp như vậy, đến chùa còn cúng quỳ lạy khắp nơi, không cần lãng phí lứa tuổi thanh xuân ngắn ngủi chứ!”

Cố Ninh đem tầm mắt ném về phía dòng xe cộ qua lại như nước chảy ngoài cửa kính xe, không nói gì thêm.

Cố Ninh trở về thành phố Z một mình, bởi vì Hà Cảnh có việc gấp, sau hôm cùng đi đến Pháp Nguyên Tự, hắn đã vội vàng trở về thành phố Z trước. Cố Ninh từ sân bay đi ra, gọi xe taxi, trực tiếp trở về nhà, ở thành phố Z đang có tuyết rơi, còn lạnh hơn so với Bắc Kinh, xuống xe, Cố Ninh phải quần kháng quàng cổ thật chặt, kéo theo hành lý lên lầu.

Thẩm Lan và Trương Giai Giai đều ở nhà, Trương Giai Giai ra mở cửa, nhìn thấy ở ngoài cửa là Cố Ninh phong trần mệt mỏi, cô sưng sốt một lát rồi vội giúp Cố Ninh kéo hành lý vào nhà:

– “Ninh Ninh, sao cậu lại về một mình thế này? Không chịu nói trước một tiếng ỉnh biết gì cả.”

Cố Ninh đóng cửa lại, vừa đổi giày vừa đáp:

– “Không phải muốn ọi người một kinh hỉ đây sao? Hơn nữa, bên ngoài tuyết rơi nhiều như vậy, lái xe trên đường cũng không an toàn, bên ngoài trời rất lạnh a, mình tự trở về cũng được, không cần làm phiền mọi người.”

Vốn dĩ Thẩm Lan ngồi trên sô pha đan áo len, nhìn thấy Cố Ninh, vội vàng buông việc trong tay xuống:

– “Ninh Ninh, sao con về mà cũng không nói một tiếng, đói bụng hay không a, mẹ đi hâm nóng đồ ăn lại, buổi tối con muốn ăn cái gì, đợi một lát mẹ sẽ ra ngoài mua.”

Cố Ninh ấn bả vai Thẩm Lan xuống, để cho Thẩm Lan ngồi trên sô pha một lần nữa:

– “Không cần, tự con hâm đồ ăn là được rồi, con chỉ tùy tiện ăn một chút thôi.”

Cố Ninh ăn cơm trưa, ngồi một lát, người một nhà ra bên ngoài mua đồ, bởi vì có rất nhiều thứ muốn mua, cho nên Thẩm Lan trực tiếp lái xe đến siêu thị gần đó mua sắm.

Thẩm Lan đẩy xe đi ở phía trước, Cố Ninh và Trương Giai Giai đi theo ở phía sau, chỉ chốc lát sau, cả xe dần dần bị lấp đầy bởi hàng hóa thực phẩm, bởi vì không phải thời gian cao điểm mua sắm, cho nên người trong siêu thị không nhiều, chỗ quầy tính tiền chỉ có vài người xếp hàng ít ỏi.

– “Thẩm Lan?”

Thẩm Lan đã tính tiền xong, đang cúi đầu ký vào giấy tờ ngân hàng cho nhân viên siêu thị, lúc này, không biết là ai ở phía sau kêu bà một tiếng. Thẩm Lan quay đầu lại, thì thấy một người nữ dắt theo một đứa bé trai khoảng 3 – 4 tuổi, vẻ mặt người phụ nữ này khá tiêu tụy. Thẩm Lan từng sốt vài ngày, mới từ ngũ quan mơ hồ quen thuộc của người phụ nữ kia nhận ra người trước mắt là ai.

– “Là cô.”

Người phụ nữ trước mắt, chính là Dương Mộng Đình đã vài năm không gặp.

So với dáng vẻ cả vú lấp miệng em lúc bà và Cố Xuân Sinh ký giấy thỏa thuận li hôn, Dương Mộng Đình bây giờ như đã thay đổi hoàn toàn thành một người khác, tiêu tụy không ít. Bất quá đã vài năm không gặp, thoát nhìn giống như già đi 10 tuổi, từ dáng vẻ bề ngoài đến trạng thái tinh thần của bà ta, cũng có thể nhìn ra được, gần đây cuộc sống của bà ta hết sức khó khăn.

Dương Mộng Đình có chút không thể tin nhìn Thẩm Lan, vẻ mặt phức tạp nói:

– “Xem ra cuộc sống của cô rất tốt.”

Quả thật Dương Mộng Đình không ngờ lại gặp được Thẩm Lan ở chỗ này, bà ta từng cho rằng bản thân bà ta là người thắng cuộc, mà bây giờ, bà ta lại phát hiện chuyện này vô cùng nực cười.

Thẩm Lan nhìn đứa bé trai mà Dương Mộng Đình đang dắt theo, quần áo trên người đứa trẻ này mặc có chút không thích hợp, cổ tay áo nhuộm màu đen đen, ngay cả trong kẽ tay, móng tay cũng đầy vết cáu bẩn, có thể thấy được hai vợ chồng Dương Mộng Đình cũng không quan tâm lắm đến cuộc sống của đứa bé này. Bà từng cho rằng, Cố Xuân Sinh muốn ly hôn với bà, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì đứa bé trước mắt này đây, hiện tại nhìn cảnh tượng bây giờ, bà lại thấy thật là châm chọc.

Thẩm Lan ký xong giấy tờ, cười nói:

– “Cảm ơn sự quan tâm của cô.”

Bà cũng không đứng lại đó lâu hơn nữa, mang theo đồ vật vừa mua đi về phía trước. Chuyện cũ như khói, cho tới bây giờ, ngay cả tư thái của người chiến thắng bà cũng không muốn làm bởi tất cả đã sớm không có ý nghĩa gì nữa, kỳ thật nếu tính toán kỹ lại, bà còn phải cảm ơn Dương Mộng Đình, nhờ có sự xuất hiện của người đàn bà này mà bà mới có quyết tâm dứt khoát với cuộc hôn nhân đau khổ kia...

Ít nhất lúc ấy bản thân bà chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày bà được thông dong, thoải mái như hiện tại.

Cố Ninh và Trương Giai Giai cũng vội vàng đi theo.

– “Mẹ, bọn họ mua thật nhiều đồ a.” Tiếng nói của đứa trẻ từ phía sau truyền đến.

78. Chương 78

Edit: Cửu Trùng Cát

Đem đồ vật xách lên xe, Thẩm Lan lại đi dạo tiệm bách hóa dưới lầu, cần quét không ít các thứ, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn đẹp đường hồi phủ. Mãi cho đến khi xe ở phía sau bóp còi inh ỏi, Thẩm Lan mới lấy lại tinh thần, vừa rồi đứng lại 10 giây đèn đỏ, nhìn phía trước xe dòng người đi đường vội vã băng ngang qua, bà mới nhớ lại chuyện trước kia...

Bà thật sự cảm thấy bản thân hiện tại có cuộc sống mới, còn cuộc sống trước kia âu cũng đã là quá khứ, muốn nhớ cũng không dám nhớ tới nữa.

Thẩm Lan ở trong lòng thở dài, thu liễm phần tâm tư kia, hết sức chú ý lái xe.

Cách năm mới càng ngày càng gần, đến cuối năm sẽ càng thêm khắc sâu cảm giác thời gian trôi qua vội vàng, một năm mới cứ như vậy lại tiếp tục bắt đầu. Ngược lại, Thẩm Lan không hề nôn nóng vội vã, đem tất cả thời gian đều dành cho gia đình, mỗi ngày lại đổi một cách để bồi bổ thân thể cho Cố Ninh, Trương Giai Giai đã đến thành phố bên cạnh ăn Tết với cha Trương và mẹ Trương, cho nên năm nay Thẩm Lan và Cố Ninh đến nhà ngoại Cố Ninh ăn Tết, người nhiều coi như tham gia náo nhiệt.

Chính phủ đã sớm ra thông báo, năm nay xây dựng một con đường quốc lộ, vừa lúc đi ngang qua nhà họ Thẩm, cho nên nhà họ Thẩm bị thu hồi giải tỏa, ngược lại được đền bù không ít tiền, bởi vì nhà họ Thẩm có nền móng rất lớn và vững chắc, cho nên với khoản bồi thường của chính phủ, hoàn toàn có thể mua một căn hộ tại trung tâm thành phố, nhưng hai ông bà cụ nhà họ Thẩm không thích sự ồn ào náo động ở trung tâm thành phố, cho nên Thẩm Xán ra ngoại ô mua cho cha mẹ già nhà mình một căn biệt thự độc lập.

Hoàn cảnh ở nơi đây thanh u nhã nhặn, cơ sở vật chất cũng đầy đủ, đại đa số người dân sống xung quanh cũng toàn là các ông bà cụ lão thành đã về hưu, cho nên hai ông bà cụ nhà họ Thẩm rất nhanh đã kết giao được với hàng xóm mới, thập phần yêu thích cuộc sống ở đây, hai ông bà đem hoa viên phía sau biệt thự khai khẩn thành đất trồng rau, trồng đủ các loại rau dưa, ngay cả chỗ cao nhất của mảnh đất trống, cũng bị dựng lên một dàn giá trồng mướp, lúc bình thường hai ông bà còn đem rau dưa do chính tay mình trồng đến cho hai chị em Thẩm Lan, cuộc sống của hai ông bà trôi qua thập phần vui vẻ và hài lòng.

Sợ cha mẹ già nhà mình phải khổ cực chuẩn bị cơm tất niên, 26 Tết Thẩm Lan đã dẫn theo Cố Ninh đến ở luôn chỗ biệt thự.

Mỗi ngày Cố Ninh cùng trò chuyện với ông bà ngoại, cả nhà cùng nhau xem phim truyền hình, thời gian qua càng ngày càng nhanh, nháy mắt đã đến 30 Tết.

Ở ngoại ô không bị quản chế về việc bắn pháo hoa, cho nên Thẩm Xán mua rất nhiều pháo hoa, chuẩn bị náo nhiệt một chút. Đến mười một giờ rưỡi, trừ bỏ hai ông bà cụ, người một nhà đều ở bên ngoài chuẩn bị chờ đợi đến khoảnh khắc giao thừa, lúc này bên ngoài tuy rằng có gió lớn, nhưng mọi người không hề thấy lạnh. Mười hai giờ vừa đến, bầu trời trong nháy mắt trở nên muôn hồng nghìn tía.

Mãi cho đến một giờ, mới đem tất cả pháo hoa đều bắn hết, Cố Ninh xoa xoa tay:

– “Chết rét mất.”

Mấy ngày Tết, Cố Ninh đều ở nhà cùng với ông bà ngoại mình, Thẩm Lan nói chơi mạt chược có thể đề phòng bệnh đáng trí ở người già, cho nên mỗi ngày ở nhà, Cố Ninh đều lôi kéo ông bà ngoại mình cùng chơi mạt chược. Lúc Thẩm Lan không bận việc gì, cũng sẽ chạy đến chơi vài ván, người trong nhà chơi mạt chược, cược rất nhỏ, một lần vài ba chục đồng, những người khác dường như vô ý hay hữu ý hoàn toàn nhường phần thắng, chủ yếu là để cho hai ông bà cụ nhà họ Thẩm vui vẻ.

Qua hết Tết nguyên tiêu, trường học bên kia cũng bắt đầu nhập học, Thẩm Lan đưa Cố Ninh ra sân bay, xuống xe, Thẩm Lan nhìn con gái của mình nói:

– “Năm nay đã 19 rồi, Ninh Ninh, mẹ của con không phải là người cổ hủ, nếu như con quen bạn trai, sang năm lúc về ăn Tết, có thể mang về cho cả nhà mình nhìn mặt xem sao.”

Cố Ninh: “...”

Vấn đề là, con không có bạn trai mẹ ơi, mang ai trở về bây giờ?

Thắm Lan vỗ vỗ bả vai Cố Ninh:

– “Đương nhiên, con vẫn còn ngồi trên ghế giảng đường, tốt nhất vẫn nên lấy học hành làm trọng.”

– “Vâng ạ.”

Cố Ninh xuống máy bay, lập tức đến trường học, kỳ thật tới ngày mai mới khai giảng, Cố Ninh đến sớm một ngày là vì muốn đến chúc Tết cha mẹ Trần Triển. Cố Ninh đã đến nhà họ Trần ăn cơm vài lần, kỳ thực tập cũng nhờ cha Trần giới thiệu cho, vì vậy cô thân là một hậu bối, vẫn nên đi chúc Tết cho tiền bối.

Nhà họ Trần chưa bao giờ thiếu khách khứa lui tới, hơn nữa căn bản thứ gì cũng có, cái gì cũng không thiếu, Cố Ninh suy đi nghĩ lại, chỉ mang theo một ít đặc sản của thành phố Z, vốn dĩ là cha mẹ của bạn tốt, không cần thiết phải phức tạp lên như thế, nếu như quá long trọng, ngược lại giống như khuôn sáo cũ rích.

Trước tiên Cố Ninh gọi điện thoại thông báo cho Trần Triển biết, vì vậy ngày hôm sau Trần Triển lái xe tới đón, đối phương là bạn tốt của ái nữ nhà mình, mà Trần Triển cũng đã mở lời trước rồi, hai vợ chồng nhà họ Trần cũng thập phần nể tình, hôm nay Cố Ninh đến thăm, bọn họ đều ở nhà không đi ra ngoài. Hai vợ chồng nhà họ Trần giữ Cố Ninh ở lại ăn cơm tối, mãi cho đến khi bên ngoài trời đã tối mịt, lúc này mới chịu thả người về, cứ dặn đi dặn lại Cố Ninh về sau phải thường xuyên cùng Trần Triển về nhà ăn cơm. Cố Ninh là người xử sự hào phóng khéo léo, không vội vàng hấp tấp như những đứa trẻ cùng lứa, hai vợ chồng nhà họ Trần cảm thấy những điều này chính là những điều mà trong tương lai ái nữ nhà mình nhất định phải học tập, giáo viên giỏi rất quan trọng, người bạn tốt tự nhiên cũng không thể thiếu.

Trần Triển tự nhiên là về cùng Cố Ninh, những người khác trong phòng ngủ còn chưa tới, chỉ có một mình Cố Ninh ở lại kí túc xá cho nên cô muốn tới đó bầu bạn với Cố Ninh.

Trước khi khai giảng một tuần thì tương đối bận bịu nhiều việc một chút, nhưng sau đó thì vô cùng nhàn rỗi, chương trình chuyên ngành của học kỳ hai đại học có chút giảm bớt, áp lực cũng ít hơn, hai người khác trong phòng ngủ học đến bộ môn chuyên ngành diễn xuất, cho nên bọn họ tới chỗ các đoàn phim thực tập, diễn một ít vai phụ nhỏ lấy kinh nghiệm. Trong khóa biểu diễn chuyên nghiệp cũng có mấy người đã bộc lộ tài năng làm ngôi sao giải trí của mình, hơn nữa cũng ký hợp đồng với công ty đại diện, bắt đầu diễn một ít vai phụ, vai nhỏ không quan trọng, cứ như vậy, những người khác tự nhiên cũng có chút gấp gáp, nôn nóng muốn chứng minh thực lực của bản thân. Trong đó, có rất nhiều người học cùng một lớp, cùng một khóa hoặc là ở chung trong một phòng kí túc xá, trong tương lai sẽ lẫn lộn trong giới giải trí đa sắc màu, sau nhiều năm nữa, có khả năng sẽ được phong làm ảnh đế ảnh hậu, trở thành lực lượng nòng cốt của giới giải trí.

Ngược lại hệ đạo diễn không được mạnh mẽ và sôi động như vậy, chẳng qua đã có người bắt đầu sáng tác kịch bản bán cho công ty điện ảnh và truyền hình, giá tiền trong nghề không tính là cao, nhưng cũng rất khả quan, một bộ phim truyền hình 25 tập, kịch bản của 1 tập gồm 15 nghìn chữ, sau đó bán 2000 tệ một tập, như vậy tính ra, bán cả một bộ phim cũng được mấy vạn, đối với một sinh viên còn chưa ra trường mà nói, xem như là một khoản thu nhập lớn, đương nhiên, nếu như bán đứt cho người khác ví dụ như một soạn giả có tiếng chẳng hạn, giá tiền tự nhiên sẽ càng cao hơn, nhưng trên cơ bản không có ai đồng ý làm việc như vậy, vì đó là một việc cực kỳ hao phí tài năng.

Cố Ninh cũng viết thử vài kịch bản phim, một vài kịch bản trong số đó được công ty điện ảnh xem trọng, bất quá cô không đồng ý bán đi một kịch bản nào, tất cả vẫn an vị ở trong ngăn kéo, điểm ấy ngược lại biểu hiện cô là người không bon chen không nóng vội.

Trước kia Trần Triển thường xuyên nghe cha mẹ của mình khen ngợi Cố Ninh, lúc ấy cô cảm thấy không có gì đặc biệt, nhưng trải qua chuyện này, cô giống như có chút hiểu ra, trạng thái cuộc sống của Cố Ninh, có đôi khi giống như một cư sĩ đang tu hành, mà tâm tính của Cố Ninh cũng giống hệt như bà cụ non. Rõ ràng tuổi tác của Cố Ninh xấp xỉ cô, nhưng quả thật suy nghĩ về mọi chuyện rất thấu đáo. Ngay cả giáo viên hướng dẫn sáng tác kịch bản cũng khen Cố Ninh có ngộ tính cao, viết ra thứ gì cũng không giống trình độ của một sinh viên hệ đạo diễn, trong kịch bản đầy đủ tình cảm, nhiều lần trải qua cảm giác chìm nổi của cuộc đời, không giống như những sinh viên bị vây trong sự ồn ào nhộn nhịp của thành phố, chưa được tiếp xúc với xã hội.

Thời gian qua thật sự rất nhanh, không khí càng ngày càng ảm đạm, đảo mắt đã đến mùa hạ, khi cách nghỉ hè còn một tháng nữa, bộ phim điện ảnh của Trần Thạc cũng chính thức khai máy ngay ở Bắc Kinh, buổi họp báo do một nhóm ngôi sao tuyên truyền, cho nên chiếm cứ tin tức trên trang đầu của các báo chí lớn.

Đây là một bộ phim điện ảnh được xác nhận khả năng bán vé khi còn chưa công chiếu, nam nữ chính là do “Ngọc nữ” Bạch Thắm hợp tác với siêu sao Thiên Vương Vệ Tư Thần thủ diễn, cặp đôi này vừa nhìn thật là tương xứng. Không bàn đến những việc khác, mà chỉ nhìn đến sự xuất hiện của hai ngôi sao trên, người xem đã mười phần chấp nhận chú ý đến bộ phim này. Hơn nữa Vệ Tư Thần không chỉ có diện mạo mà nhân khí của anh ở khắp Châu Á còn đặc biệt cao, sau khi anh đảm nhận vai nam chính của một bộ phim điện ảnh vô cùng nổi tiếng ở nước ngoài hai năm trước, thì tuyên bố tạm nghỉ ngơi một năm, đây là lần đầu tiên anh tái xuất đóng phim sau một năm vắng bóng trong giới giải trí, tự nhiên là nhận được sự chú ý của dư luận.

Trần Triển nhìn tới nhìn lui bản tin rồi nói:

– “Mình vẫn muốn cha mình thay thế cô Bạch Thắm này, nhưng cha mình không chịu nghe, kỹ năng diễn xuất cứng ngắt như vậy, đến lúc đó xem lão Trần nhà mình có phiền chết không cho biết.” Dừng một chút, Trần Triển nói tiếp: “Đúng rồi, trong số những nhà đầu tư cho bộ phim này, Bạch Thần Dục chiếm cổ phần rất lớn, diễn viên chính là do bên đầu tư đề cử đấy, Bạch Thần Dục đối với cô Bạch Thắm kia thật sự không hề phản đối, bất quá Bạch Thần Dục bị Bạch Thắm moi tiền như vậy, Bạch tiểu thư còn “heo chết không sợ nước sôi”, mỗi ngày đều bị một đám người theo sau rít gào là ‘Bình hoa di động’, thế mà vẫn mặt dày đi giành vai diễn, chị ta cũng rất lợi hại.”

Cố Ninh cười cười:

– “Bạch thị không thiếu chút tiền ấy.”

– “Đúng là như vậy, đây là đam mê của người khác, chúng ta không nên xen vào.” Nói tới đây, Trần Triển dừng lại: “Ninh Ninh, vậy cậu có đến đoàn phim thực tập không đây?”

– “Đương nhiên là đi, sao lại không đi chứ?” Cố Ninh nói với vẻ mặt thản nhiên.

– “Cũng đúng, sao chúng ta phải sợ chị ta chứ? Bất quá, theo mình thấy, hai chị em nhà họ Bạch kia đầu óc có chút không được bình thường, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, đỡ phải bị kéo theo tính tự kỷ của bọn họ mà náo loạn.”

Cố Ninh nhìn Trần Triển nói:

– “Chỉ sợ không phải ai cũng ghét bỏ hai người bọn họ giống như cậu vậy...”

Những người khác, đều là vội vàng chạy đến phía đó hòng a dua xu nịnh.

Trần Triển cười cười, hất hất gương mặt dát vàng của mình:

– “Đó là do mình thông minh chứ bộ!”

79. Chương 79

Edit: Cửu Trùng Cát

Hai người chính thức nhận lời tham gia đoàn phim, ngày hôm sau sau khi kỳ nghỉ hè kết thúc. Cố Ninh và Trần Triển trực tiếp ngồi máy bay đến Vân Nam.

Lần này hai người không tham gia vào tổ biên kịch, mà đến làm trợ lý đạo diễn, Trần Thạc cầm tay dạy cho hai người rất nhiều thứ, ánh nắng ở Vân Nam đặc biệt lợi hại, bất quá mới chỉ hai tuần, cả người Cố Ninh đều đen đi một vòng. Bối cảnh quay được quyết định ở Thanh Mạt, địa điểm quay là trong một tòa đại trạch, nội dung phim kể về ân oán tình thù của 3 thế hệ, đại đa số cảnh quay của bộ phim đều là ở đại trạch này, cho nên cả đoàn phim phải giăng co ở địa điểm quay trong suốt một tháng.

Đoàn phim không lớn, Bạch Thắm ngược lại đã chạm trán với Cố Ninh vài lần, Bạch Thắm cũng không chủ động gây khó dễ, trong lòng Cố Ninh nhẹ nhàng thở ra, cô nghĩ rằng không biết Bạch Thần Dục đã nói với Bạch Thắm những gì?

Giữa trưa hôm nay, đoàn phim nhận được thông tin, nói rằng ông chủ lớn đại diện cho bên đầu tư chiều nay sẽ đến thăm đoàn phim, đối phương là một người đàn ông phong độ, đẹp trai và vô cùng giàu có, chưa đến 30 tuổi, là em trai của nữ chính – diễn viên ngôi sao Bạch Thắm, rất nhiều diễn viên còn trẻ tuổi đã sớm nghe qua việc này, trong lòng vô cùng hiếu kỳ, nhưng khi nhìn đến sắc mặt lạnh lùng của Bạch Thắm, ai cũng không dám chủ động tiến lên tìm hiểu tin tức. Bởi vì đại diện cho nhà đầu tư hôm nay đến đây, buổi chiều đoàn phim kết thúc công việc sớm hai tiếng đồng hồ, hai Phó đạo diễn đã đặt sẵn tiệc rượu, bọn họ là những người đứng đầu đại biểu cho cả một đoàn phim, đương nhiên cũng phải đi xã giao với bên đầu tư, dù sao đối phương cũng là kim chủ, không thể khinh thị người ta được.

Ngoại trừ hai Phó đạo diễn và bốn diễn viên chính phải tham gia, cơ hội như vậy, người khác đương nhiên cũng muốn có, mọi người đều đến tìm Phó đạo diễn để xin một cơ hội. Làm người ta kinh ngạc là, Phó đạo diễn quan sát cả một đám người, cuối cùng chỉ chỉ vào Cố Ninh đang mãi mê sửa sang lại thứ gì đó:

– “Cố Ninh, em chuẩn bị một chút, đợt lát nữa cùng đi với bọn anh.”

– “Em?” Cố Ninh mờ mịt ngẩng đầu lên.

Phó đạo diễn cười cười:

– “Sao đây? Cố Ninh, có phải quá vui mừng hay không? Nhanh đi thay quần áo đi, xe sắp đến rồi đó.”

Kỳ thật, ngay cả gã cũng không hiểu cho lắm, vì sao bên đầu tư lại chỉ đích danh Cố Ninh đến chiêu đãi, gã xem xét cẩn thận đánh giá người trước mắt, lớn lên cũng không tệ lắm, ngũ quan thanh tú, ở trong đám người cũng xem như là một mỹ nữ, nhưng nếu so sánh với đại đa số mỹ nhân trong giới giải trí, thật sự cô bé này không thể tính là xinh đẹp được, hơn nữa, có thể nói là chẳng có gì đặc biệt. Phó đạo diễn yên lặng ở trong lòng nói thầm, chẳng lẽ hiện tại mọi người đều đổi khẩu vị rồi sao? Không thích diễn viên chính mà ngược lại đi thích nhân viên công tác?

Cố Ninh gật đầu:

– “Vâng.” Nói thật, tin tức này đối với cô mà nói, chỉ có kinh chứ không có hỉ!

Phó đạo diễn ngàn chọn vạn tuyển, thế nhưng chọn trúng Cố Ninh, điều này quả thật khiến một đám diễn viên tức chết, phải biết rằng cơ hội để tham gia một bữa tiệc quan trọng như vậy là rất khó có được, nếu có thể tìm được một chỗ dựa, trong tương lai sẽ phát triển rất nhanh trong giới giải trí! Đây là một trong những quy tắc ngầm mà ai hoạt động trong giới giải trí đều hiểu rõ, cho nên mọi người đều bất chấp mặt mũi, ai cũng muốn có cơ hội chen vào bữa tiệc này.

Mọi người đem tầm mắt bỏ vào người nhân viên công tác vừa mới bị gọi tên, trong lòng mọi người đều có cảm giác khác thường, có người bắt đầu cẩn thận quan sát mặt mũi Cố Ninh, chung quy đây cũng chỉ là cái vòng luẩn quẩn, nói trắng ra, đa số người hoạt động trong giới giải trí đều dựa vào mặt mũi mà kiếm bát cơm. Ai cũng không nói gì, nhưng tâm tư của mỗi người sớm đã trăm chuyển ngàn hồi, phỏng đoán cơ hội lần này tốt như vậy, Phó đạo diễn lại mang theo một nhân viên công tác tầm thường, trong đây hẳn là không có quan hệ đặc biệt gì chứ? Hay là có chỗ dựa hậu trường gì đó, hoặc là cùng với Phó đạo diễn có... quan hệ mờ ám?

Có vài người ở trong lòng âm thầm cân nhắc, vẻ ngoài của Cố Ninh quả thật không sai, nếu trang điểm một chút, ngược lại có thể dùng được trong giới giải trí...

Giới giải trí là thế giới của lực đực đấu tranh danh lợi, trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người nhìn Cố Ninh, cũng có chút không được bình thường. Đối mặt với sự đánh giá thiếu thiện chí đó, Cố Ninh giật mình tại chỗ.

Bạch Thắm đi tới trước mắt Cố Ninh, thần thái ngả ngớn nói:

– “Cô rất có năng lực đấy, trước kia là do tôi xem thường cô.” Dừng một chút, ả hạ thấp giọng, dùng thanh âm trầm thấp chỉ có hai người nghe được nói vào tai Cố Ninh: “Chẳng qua, cô cũng đừng nên quá đắc ý,

đừng tưởng rằng cô đã đạt được mục đích, trong cái vòng lẩn quẩn này, càng cao thì té càng đau thôi, tôi sẽ chờ đến lúc cô té ngã.”

Bạch Thắm lui ra một chút, cười nói tiếp:

– “Cố tiểu thư, nhớ trang điểm xinh đẹp một chút, dù sao chuyện này đối với cô mà nói cũng là cơ hội thật vất vả mới có được!”

Sau khi Bạch Thắm bỏ đi, Cố Ninh nhú nhú mày, hành động vừa rồi của Bạch Thắm đã đẩy cô vào sự định ý của mấy diễn viên khác trong đoàn phim. Trần Triển cầm đạo cụ từ bên trong đi ra, thấy không khí có phần ngột ngạt khác lạ, cô cũng sốt hỏi:

– “Sao mọi người lại tụ tập ở đây?” Cô lập tức đi tới bên cạnh Cố Ninh, nói: “Đi thôi, Ninh Ninh, hôm nay được nghỉ sớm 2 tiếng, chúng ta đi dạo đi.”

– “Chỉ sợ không được rồi.”

Cố Ninh thay quần áo xong, từ trong phòng đi ra.

Trần Triển từ trên ghế đứng lên, cô run run cầm chiếc váy ở trong tay, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ:

– “Mình thấy gã Vương Cường này chắc điên rồi, đầu óc của tên này hẳn là có bệnh!”

Vương Cường chính là vị Phó đạo diễn vừa chỉ đích danh Cố Ninh phải tham gia bữa tiệc chiêu đãi của đoàn phim, vừa rồi gã kêu trợ lý đến đưa một chiếc váy cho Cố Ninh, lúc ấy người ra mở cửa là Trần Triển, cô nhìn một cái hộp to được chuyển tới, mở ra nhìn tới nhìn lui chiếc váy. Trời ạ! Cái váy này vừa hở vai vừa lộ đùi, quả thực có thể so sánh với độ hở hang của Bạch Thắm nha!

Ánh mắt của Cố Ninh trở nên u ám:

– “Đi thôi.”

Lúc Vương Cường nhìn thấy Cố Ninh đến, cũng sốt một lúc thì nhú nhú mày nói:

– “Sao em lại ăn mặc như vậy mà tới đây hả?”

Trần Triển nhướn nhướn mày, đáp trả:

– “Vậy anh nói thử xem chúng tôi phải mặc cái gì mới tới đây được? Anh đừng quá đáng, cha tôi có biết những chuyện anh làm không?”

Hiện tại Trần Thạc không có mặt ở đoàn phim, hai ngày trước ông đã ra nước ngoài tham dự Liên hoan phim của Hiệp hội điện ảnh giữa các nước trong khu vực, sau hai ngày nữa mới về được.

– “A nha, cô nãi nãi của tôi ơi, đừng mắng, không mặc thì không mặc, như vậy cũng rất tốt, có vẻ rất có tinh thần.” Vương Cường vẫn rất sợ Tiểu bá vương Trần Triển này, dừng một chút, gã nói tiếp: “Nhanh lên xe đi, động tác của chúng ta phải nhanh lên, đừng để người ta chờ.”

– “Cứ để cho bọn họ chờ.” Ngoài miệng nói như vậy nhưng Trần Triển vẫn ngồi vào trong xe, cô quay lại nói chuyện với Cố Ninh: “Bọn mình ra phía sau ngồi sát cửa sổ đi, bên trong này không khí không được tốt.”

Ở phía trước là chỗ ngồi của hai diễn viên khác, trong khoang xe nồng nặc mùi nước hoa, hai mùa nước hoa khác nhau trộn chung một chỗ, hương vị kia một chút cũng không dễ chịu. Địa điểm quay của đoàn phim cách thành phố khoảng 2 tiếng chạy xe, bây giờ đang lúc hoàng hôn, Cố Ninh nhìn từng dãy núi trùng trùng điệp điệp ngoài cửa kính xe, hơi hơi ngẩn người.

Trần Triển giảm thấp giọng nói xuống, dùng âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe nói:

– “Khi tới đây mình đã nói, cái tên họ Bạch kia không chừng sẽ ồn ào ra việc tệ hại gì đó, xem đi! Rất linh nghiệm nha.”

Cố Ninh thu hồi tầm mắt, nghĩ đi nghĩ lại, nhưng rồi vẫn không nói gì.

– “Tên họ Bạch kia thể nhưng dám lợi dụng chức vụ gọi cậu đến chỗ tiệc rượu, nếu không phải cậu muốn đi, mình cũng lười đến đây.” Dừng một chút, Trần Triển nói tiếp: “Ninh Ninh, cậu cứ yên tâm đi, có mình ở đó, nếu hần ta dám giở trò gì, mình sẽ cho hần nằm một chỗ không động đậy được luôn.”

– “Cậu đó, bớt nghĩ lung tung đi, dù sao trong bữa tiệc cũng có nhiều người như vậy, Bạch Thần Dục lại là đại diện của nhà đầu tư.”

Trần Triển ngăn ra:

– “Chuyện này tự nhiên là mình biết chứ, trong lòng mình biết cân nhắc mà. Mình thấy hai chị em nhà họ Bạch kia đúng là hai tai họa lớn, bọn họ cứ thích đi phá hoại người khác là thể nào ấy nhỉ? Đúng là đồ sao chổi, mình quả thật không thể tiêu hóa nổi bọn họ, dù sao cũng chẳng phải chị em ruột, nếu như thoát khỏi mối quan hệ chị em nuôi này, bọn họ cũng có thể quang minh chính đại kết hôn đấy chứ! Không biết động não gì cả!”

“...”

Một lúc lâu sau, Cố Ninh mới nói:

– “Như vậy cũng tốt, mình có thể được thanh tịnh, mình cũng không muốn một lần nữa đứng giữa làm phép thử để cho bọn họ tôi luyện tình cảm đâu.”

Đoàn phim đặt một bữa tiệc lớn tại một nhà hàng nổi tiếng trong thành phố, dù sao cũng là một địa điểm tương đối xa, cho dù đây là nhà hàng 4 sao tốt nhất trong thành phố. Sau khi tới nơi, Phó đạo diễn vẫn bận rộn gọi điện thoại, xác định đối phương đã đi đến đâu rồi. Rốt cuộc, Phó đạo diễn cũng buông di động trong tay xuống, nói với nhân viên phục vụ:

– “Có thể dọn thức ăn lên rồi đấy.”

Người ngồi trong bàn tiệc bắt đầu rục rịch, nhóm nữ diễn viên bắt đầu sửa sang lại quần áo của mình, bảo đảm bản thân phải ở trong trạng thái hoàn mỹ nhất.

Bạch Thần Dục dẫn đầu đoàn người, thần sắc của hần lạnh lùng, cả người lộ ra hương vị của người đàn ông thành đạt, nhưng dáng vẻ lạnh nhạt xa cách làm cho người ta không dám tiếp cận. Chỉ dám đứng nhìn từ xa, đã cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Bạch Thần Dục không mở miệng, trợ lý của hần bước đến kéo ghế ra, một giây khi hần vừa tiến vào phòng, mọi người lập tức nhận ra người thanh niên này chính là vị “Bạch tiên sinh” trong truyền thuyết, mọi người có chút ngoài ý muốn, ngược lại hần trẻ tuổi hơn rất nhiều so với tưởng tượng của mọi người, đương nhiên, cũng lợi hại hơn rất nhiều so với suy nghĩ của người khác.

Mọi người đều không khỏi căng thẳng thần kinh.

Trên người Bạch Thần Dục có một loại khí chất cao cao tại thượng, phảng phất trời sinh chính là người đứng ở vị trí cao để người khác chiêm ngưỡng, trên bàn tiệc mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh.

Sau khi Bạch Thần Dục ngồi xuống, cũng chưa mở miệng nói chuyện, trợ lý một bên vẫn còn cầm văn kiện báo cáo cho hần một số việc cần lưu ý gần đây, khiến hai Phó đạo diễn có chút không biết phải làm sao, dù gì thì cũng không thể chen miệng vào được. Ngay cả một đám diễn viên đã quen với đủ loại trường hợp cũng trở nên khẩn trương, ai cũng không dám mở miệng dẫn đầu nói chuyện. Mười phút sau, Bạch Thần Dục mới kêu trợ lý ngừng lại:

– “Được rồi, dừng ở đây thôi.” Lúc này mới đem tầm mắt quét ngang qua mọi người có mặt trên bàn tiệc.

Vương Cường rốt cuộc cũng miễn cưỡng nặn ra được một nụ cười, giơ ly rượu trước mặt lên nói:

– “Chúng tôi xin hoan nghênh Bạch tiên sinh!” Gặp quý, người thanh niên này rõ ràng tuổi tác còn nhỏ hơn so với gã, nhưng sao lại khiến cho người ta có loại cảm giác áp bách kỳ lạ như vậy a!

Sau khi Phó đạo diễn mở lời, lúc này một bàn người mới đem ly rượu giơ lên, miệng lục tục nói lời chúc mừng may mắn, nhưng cho dù thể nào nghe vào tai cũng có chút cứng ngắt không được tự nhiên.

Trong cái nhìn soi mói đến bất động thanh sắc của mọi người, rốt cuộc Bạch Thần Dục cũng cầm ly rượu trên bàn lên.

– “Cảm ơn mọi người.”

Mặc dù chỉ dùng âm điệu nhàn nhạt nói ra bốn chữ, nhưng cũng đủ để mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Vương Cường cười nói tiếp:

– “Bạch tiên sinh đi đường vất vả rồi, không biết ngài đã dùng qua bữa tối chưa? Điều kiện ở đây tuy kém hơn ở Bắc Kinh, nhưng so với đồ ăn trên máy bay dĩ nhiên là tốt hơn rất nhiều.”

– “Vẫn chưa, vừa vặn tôi cũng có chút đói bụng.”

Vương Cường nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng có thể bình thường trở lại, trong lòng gã nghĩ, vị lãnh đạo bên cạnh này tuy hơi lạnh lùng, nhưng cũng không đến mức khó hầu hạ, bất quá thấy ông chủ như vậy, cả một đám diễn viên lớn nhỏ chuẩn bị tiến lên lấy lòng, lúc này ai cũng không dám mở miệng nói một tiếng nào, một đám nữ diễn viên ăn mặc trang điểm kiêu kiêu ướm ắt, nhưng biểu tình trên mặt lại vắn vẹo đến mức không thoải mái. Sau khi nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên thì từ từ lui xuống, lúc này hai Phó đạo diễn lại một lần nữa rơi vào tình huống vô cùng khó xử khi phải dấn dấn nói chuyện phiếm, bọn họ thề rằng, chưa bao giờ bọn họ cảm thấy trò chuyện là một việc cực kỳ hao phí tâm huyết như vào giờ phút này. Trên mặt Bạch Thần Dục vẫn không có chút biểu cảm gì, tuy rằng hắn vẫn lắng nghe, lâu lâu cũng đáp lại vài câu cho có lệ. Lúc hắn hỏi lại một câu, phải qua một lúc lâu sau mới có một người khác trả lời. Bạch Thấm vẫn im lặng mỉm cười, lúc nhìn thấy thức ăn được dọn lên bàn, thấy thời cơ không sai biệt lắm, rốt cuộc ả mới mở miệng nói chuyện:

– “Thần Dục, món ăn ở đây chắc không hợp khẩu vị của cậu đâu. Nhưng mà món nấm này cũng không tệ, xem như thử cảm giác mới mẻ cũng không sai, còn nữa, cậu đừng giữ biểu cảm lạnh lùng như vậy, cứ cười nói bình thường đi, bằng không mọi người sẽ khinh thường.”

Ả muốn ọi người biết, vị trí của ả trong lòng Bạch Thần Dục là độc nhất vô nhị, người khác đối với Bạch Thần Dục sẽ e ngại và lo sợ, nhưng còn ả thì không như vậy. Trên bàn tiệc đột nhiên yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều hít thở thật chậm. Bạch Thần Dục cười cười:

– “Phải vậy không? Thì ra tôi khiến mọi người thấy không được tự nhiên ư?”

Bạch Thấm gương khoe miệng lên:

– “Thần Dục, trước kia tôi đã nói với cậu rồi, cậu phải cười nhiều hơn, bằng không người khác sẽ cảm thấy cậu rất nghiêm túc.”

– “Ừ.” Bạch Thần Dục thản nhiên lên tiếng đáp ứng, sau đó cúi đầu, vươn tay, mở phần chén đĩa ở trước mặt mình, sau đó dùng nước nóng đựng trong ấm trà tráng qua chén đĩa một lần.

Ngón tay của Bạch Thần Dục có khớp xương nhỏ và thon dài, làn da rất tốt, vừa nhìn thì biết đây là 10 ngón tay không dính nước mùa xuân, hắn làm những động tác như thế, giống như đang biểu diễn một tiết mục thưởng trà. Tiếng nước phát ra rất nhỏ, hấp dẫn tầm mắt mọi người hướng về phía này.

Sau khi tráng sơ chén đĩa xong, Bạch Thần Dục với dáng vẻ tự nhiên đẩy phần chén đĩa vừa tráng tới trước mặt Cố Ninh, cũng thuận tay lấy đi phần chén đĩa của Cố Ninh về chỗ của hắn, sau đó lại dùng nước nóng tiếp tục trình tự tráng sơ qua một lần.

Từ đầu tới cuối, hắn chỉ tập trung làm chuyện của chính mình, không chút chú ý tới tầm mắt của mọi người xung quanh. Ngồi ở hai bên Bạch Thần Dục là Bạch Thấm và Phó đạo diễn – Vương Cường, ngồi bên cạnh Vương Cường là Cố Ninh, đây là do Bạch Thần Dục trước đó đã đặc biệt căn dặn, Vương Cường mới sắp xếp cho Cố Ninh ngồi ở bên cạnh gã, bằng không khẳng định là Cố Ninh đã đến ngồi ở vị trí đối diện.

Vị trí ngồi giữa Bạch Thần Dục và Cố Ninh chỉ cách một người, tuy rằng khoảng cách ấy đối với Bạch Thần Dục mà nói, cũng không tính là gì, vẫn trong phạm vi chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm đến, nhưng đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là động tác của Bạch Thần Dục vô cùng tự nhiên đến mức không được bình thường! Hắn không có bất kỳ cảm giác nào là không thích hợp!

Mọi người có mặt trên bàn tiệc đều chết sững ngay tại chỗ, một giây trước trên mặt Bạch Thâm còn thể hiện sự vui sướng, một giây sau lập tức biến mất không còn một mảnh, ả hơi mím môi, tay cầm chén trà có chút phát run.

80. Chương 80

Edit: Cửu Trùng Cát

Mọi người vẫn một mảnh im lặng trong trầm mặc, may có Vương Cường tương đối nhanh miệng kịp thời khắc phục tình trạng này, gã mỉm cười đứng lên nói:

– “Cố Ninh, lại đây, chúng ta đổi vị trí đi, như vậy cũng dễ dàng hơn một chút, nhìn xem Bạch tiên sinh sẵn sóc cho em chưa kìa.”

Gã vạn vạn lần cũng không ngờ, quan hệ của hai người trước mắt thế nhưng đã đi tới bước này, Cố Ninh đây là thâm tàng bất lộ a, nhìn xem, ngay cả Bạch Thâm cũng không có phần đãi ngộ này nha! Vậy là Bạch Thần Dục đã thật sự đem Cố Ninh đặt ở trong lòng rồi.

Vương Cường đứng lên, mọi người rốt cuộc cũng kịp hồi thần, ai cũng đưa mắt nhìn phần chén đĩa trước mặt Cố Ninh, nếu tầm mắt có thể được thực chất hóa, phần chén đĩa trước mặt Cố Ninh nhất định sẽ bị khoét ra một cái lỗ thật lớn.

Hành động vừa rồi của Bạch Thần Dục, khiến cho hắn trong nháy mắt từ ngôi vị cao cao tại thượng rơi xuống đất, thì ra vị Bạch tiên sinh này cũng giống như những người khác mà thôi, không có gì bất đồng cả, nhưng cũng vì thế mà bọn họ mới hiểu ra, vị này không phải đối với ai cũng đều như vậy, thì ra “người khác” sớm đã là hoa đã có chủ.

Vương Cường thấy Cố Ninh ngồi im bất động, cười cười nhắc lại một lần nữa:

– “Chúng ta đổi chỗ ngồi đi, như vậy cũng tương đối dễ dàng hơn.”

Cố Ninh từ trên ghế đứng lên, đáp lại:

– “Xin lỗi, em không đói bụng, cho nên không muốn ăn cơm, em ra bên ngoài đi dạo một lát.” Dừng một chút, cô chuyển tầm mắt về phía Bạch Thần Dục, gần từng chữ: “Anh đừng quá đáng, tôi không cần phối hợp làm trò với anh.”

Nói xong, Cố Ninh cũng không để ý đến tầm mắt của mọi người, lập tức đi ra phía ngoài. Cũng trong lúc đó, Trần Triển đứng phắt dậy, đi theo ngay sau Cố Ninh.

Bạch Thần Dục nhìn bóng dáng biến mất sau cửa, nửa ngày mới thu hồi tầm mắt, không khí trên bàn tiệc hết sức xấu hổ, Bạch Thâm miễn cưỡng duy trì được nụ cười tinh xảo khéo léo trên mặt:

– “Thần Dục, cô ấy vẫn luôn như vậy, đã quen làm theo ý mình, tự chúng ta ăn đi.”

Trên thực tế, bàn tay để dưới bàn của ả, bởi vì dùng sức quá mạnh mà móng tay đã đâm sau vào lòng bàn tay.

– “Ừ.” Bạch Thần Dục lên tiếng, trong giọng nói không nghe ra là cảm xúc gì.

Náo loạn như vậy, mọi người đều không có khẩu vị, ai cũng mang trong lòng tâm tư khác nhau, một đám người từ lúc bắt đầu bữa tiệc đến lúc tàn tiệc, thức ăn trên bàn cơ hồ đều còn nguyên. Về phần Phó đạo diễn chuẩn bị những hoạt động ngoài lề sau bữa tiệc, tăng 2 tăng 3 gì đó tự nhiên là hủy bỏ, trạng thái của ông chủ như vậy, bọn họ đều ngồi nghiêm chỉnh, ai còn dám nhắc tới mấy hoạt động phía sau làm gì.

Cố Ninh ra khỏi khách sạn, Trần Triển đuổi theo:

– “Ninh Ninh, cậu đợi mình với.”

Cố Ninh dừng chân đứng lại, hỏi:

– “Sao cậu lại ra đây?”

– “Cậu đi được sao mình thì không chứ? Hơn nữa, trong đó tất cả đều là mùi nước hoa, mình ngửi thấy chỉ muốn xỉu chứ chẳng có khẩu vị gì.” Dừng một chút, Trần Triển nói tiếp: “Ninh Ninh, cậu và Bạch Thần Dục, hai người...”

– “Mình và anh ta chẳng có gì cả.”

– “Mình cũng cảm thấy như vậy, nhưng hôm nay hẳn ta sở tác sở vi thế kia, quả thật có chút kỳ quặc, nếu không phải mình hiểu rõ mối quan hệ giữa cậu và anh, chắc sẽ tưởng rằng quan hệ giữa hai người tốt như thế, rất giống... người yêu.” Trần Triển dừng một lát, vẫn nói cho hết ý.

Cố Ninh nhú nhú mày:

– “Mình cũng không biết vì sao anh ta lại làm như vậy, có lẽ là do đầu óc của anh ta không được bình thường.”

Hai người cũng không đi xa, đứng trước cửa nhà hàng một lát, cũng không muốn cùng nhau đi bộ về, cho nên trực tiếp kêu một chiếc taxi. Lúc này thời gian còn rất sớm, chưa đến 8 giờ tối, bắt xe trở về chỗ đoàn phim, cũng mới hơn chín giờ, Cố Ninh cho rằng đám người dự tiệc kia phải trễ một tí mới trở về. Không ngờ sau khi hai người bọn cô vừa về được nửa tiếng, một đám người dự tiệc cũng lục tục trở về. Không khí trước sau quái dị như vậy, mấy người khác trong đoàn phim, cũng không ngờ bọn họ lại trở về nhanh đến thế. Khiến Cố Ninh rất ngoài ý muốn là, Bạch Thần Dục không nghỉ lại ở khách sạn trong thành phố mà hẳn cùng đi đến chỗ đoàn làm phim.

Phó đạo diễn xuống xe, cười nói với Bạch Thần Dục:

– “Ngài đợi một lát đã, tôi đi sắp xếp phòng cho ngài, bất quá điều kiện ở nơi này đối với ngài mà nói...”

Bạch Thần Dục cắt đứt lời của đối phương:

– “Không sao.”

Vương Cường có chút xấu hổ, gã quay đầu vội vàng gọi mấy người tổ công tác lại đây, kêu bọn họ đi chuẩn bị phòng giúp Bạch Thần Dục, quan trọng là phải sắp xếp sao cho tốt nhất, nhưng ở nông thôn thì lấy đâu ra điều kiện tốt chứ? Chẳng qua chỉ dọn trống một phòng lớn, sau đó thay mới chăn và ga giường, đây đã là tốt nhất rồi.

Sự an bài và sắp xếp của Vương Cường dẫn đến kết quả: Bạch Thần Dục và Cố Ninh cùng nghỉ chân trong một ngôi nhà, hơn nữa còn ở hai phòng đối diện nhau, mọi người trong đoàn phim nghe kể chuyện xảy ra ở bữa tiệc tối hôm nay, toàn bộ đều nổ oanh một tiếng! Trời ạ, trong lòng mọi người đều âm thầm suy nghĩ, không ngờ lai lịch của Cố Ninh lại lớn như vậy, dám ở trước mặt nhiều người thế kia không cho Bạch Thần Dục mặt mũi, mà biểu hiện của Bạch Thần Dục vẫn thản nhiên như không, giống như đã quá quen với điều đó rồi vậy!

Đủ loại dấu hiệu cho thấy quan hệ giữa hai người hết sức thân mật, đoàn phim là nơi chưa bao giờ thiếu chuyện bất quái, lập tức vô số phiên bản thêm mắm dặm muối ra đời. Chẳng qua, không những được lan truyền trên diện rộng với tốc độ chóng mặt, mà còn bị mọi người thống nhất cho rằng, đây là phiên bản hiện đại giữa Bạch mã hoàng tử và cô bé Lọ Lem. Cố Ninh nghe xong quả thực dở khóc dở cười.

Vốn dĩ Cố Ninh đang ở trong phòng đọc sách, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng tí ta tí tách, cô mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thì ra trời đang đổ mưa.

Thời tiết ở Vân Nam thay đổi rất nhanh, có đôi khi không hề báo trước thì sẽ bắt đầu đổ mưa, nhưng thời gian mưa bình thường cũng không quá dài, sau mười phút, tiếng mưa phía ngoài dần dần nhỏ xuống, sau đó thì ngừng hẳn. Sau cơn mưa trong không khí có loại hương vị của bùn đất xen lẫn với mùi cỏ, hết sức gai người, Cố Ninh đẩy cửa ra đi ra ngoài, lập tức nhìn thấy Bạch Thần Dục đang đứng dưới mái hiên. Bạch Thần Dục nghiêng mặt nhìn Cố Ninh, hai người ai cũng không nói chuyện. Không biết qua bao lâu, Cố Ninh mới mở miệng, cất giọng lạnh lùng hỏi:

– “Bạch Thần Dục, anh làm vậy là có ý gì? Làm vậy anh thấy có nghĩa gì không?”

Cô không tin hẳn hoàn toàn không biết những lời đồn đãi kia.

– “Không phải em đã nói muốn tôi cưới em sao, tôi cảm thấy có thể, nhưng mà còn hơi sớm một chút, tôi vẫn chưa hiểu hết về em và em cũng chưa đủ thẳng thắn thành thật đối với tôi.” Dừng một chút, Bạch Thần Dục nói tiếp: “Cho nên, chúng ta có thể từ từ tìm hiểu lẫn nhau.”

Cố Ninh á khẩu không trả lời được mà cứ đứng ngây ngốc tại chỗ, cô thề với trời, đây là lời nói đùa vô vị nhất mà cô được nghe từ khi ra đời tới nay. Thế cho nên, cô không biết phải dùng biểu tình gì để đáp lại đối phương.

81. Chương 81

Edit: Cửu Trùng Cát

– “Hôm đó anh hỏi tôi có phải nói đùa với anh hay không, hiện tại tôi có thể trả lời chính xác cho anh biết, đúng là tôi đã nói đùa.” Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Bạch tiên sinh, trước khi anh mở miệng nói chuyện, đều không suy xét đến cảm nhận của người khác sao?”

Bạch Thần Dục kinh ngạc nhìn Cố Ninh, nhưng không nói gì cả.

Mưa đã ngừng hẳn, nước đọng theo mái hiên nhỏ giọt rơi trên mặt đất, tiếng tí tách không ngừng vang lên, trong không gian bốn phía là một mảnh im lặng phá lệ rõ ràng. Cố Ninh lập tức trở về phòng, đóng cửa lại.

Không khí trong đoàn phim hết sức kỳ lạ, Bạch Thần Dục thế nhưng tiếp tục ở lại đây, hai người trợ lý mà hắn mang theo, mỗi ngày sẽ trực tiếp đem văn kiện cần ký đưa cho hắn phê duyệt, ngược lại rất đầu vào đây, hắn ít khi đến địa điểm quay phim, ngược lại mỗi ngày vào lúc ăn cơm sẽ đứng giờ xuất hiện, vị trí mà hắn ngồi được cố định ngay bên cạnh Cố Ninh.

Bởi vì Bạch Thần Dục gia nhập đoàn phim, thức ăn của đoàn phim trở nên tốt hơn rất nhiều. Đám người của tổ biên kịch, thái độ đối với Cố Ninh cũng rất là kỳ lạ, mọi người đều thật cẩn thận, không ai dám đến gây phiền toái khi Cố Ninh làm việc, ngay cả chuyện riêng của Cố Ninh, cũng sẽ bị người hữu tâm âm thầm chia sẻ cho nhau nghe.

Nhóm diễn viên diễn vai phụ, vai nhỏ vốn rất ganh ghét với các nữ minh tinh xinh đẹp, nay cũng nường theo chiều gió, tất cả đều bắt đầu chạy đến lấy lòng Cố Ninh. Trong lòng của bọn họ cho rằng, Cố Ninh có thể khiến cho Bạch Thần Dục thần hồn điên đảo, tiền đồ trong tương lai nhất định vô lượng. Nếu như có cùng một điểm xuất phát, sau khi trải qua cạnh tranh, đối với người thắng cuộc, những người khác tự nhiên vì vậy sẽ sinh ra sự đố kỵ và ghen ghét, kèm theo đó là những cảm xúc khác có liên quan. Nhưng nếu cũng cùng một điểm xuất phát, sau tiếng súng mở đầu đã đứng ở điểm cuối, những người khác sẽ hiểu rõ bản thân hoàn toàn không thể đuổi kịp, ghen tị trong lòng lập tức sẽ biến mất, chỉ còn lại kính sợ mà thôi.

Vốn dĩ Bạch Thần Dục là hoàng tử độc thân nổi danh trong giới quý tộc tiền muôn bạc vạn, chẳng những là người thừa kế của Bạch thị, nắm trong tay khối tài sản vô cùng hùng hậu, năng lực cá nhân và thủ đoạn cũng rất cao, càng hiếm có là, hắn có một gương mặt và vóc dáng vô cùng hoàn hảo. Đẹp trai, anh tuấn, phong độ... thỏa mãn mọi yêu cầu của hình tượng nam thần trong dòng phim thần tượng. Không, nói chính xác hơn là, tất cả các hình tượng nam thần trong phim, đứng trước mặt Bạch Thần Dục cũng phải cúi đầu thán phục, nghe có vẻ hơi khoa trương, nhưng sự thật đúng là như vậy.

Về một phương diện khác, Cố Ninh lại hoàn toàn không phù hợp yêu cầu của hình mẫu cô bé Lọ Lem, từ đầu đến cuối, thái độ của Cố Ninh đối với Bạch Thần Dục đều tỏ rõ cô muốn dứt khoát không có quan hệ gì với hoàng tử, chứ không phải bị vây trong một tình thế khiếm nhục dễ bị khi dễ, tương phản, chung quy là do Bạch Thần Dục cứ luôn để ý tới đối phương.

Tâm tư của mọi người đều khác nhau, từ lúc Bạch Thần Dục vào ở căn phòng đó, ngoại trừ Trần Triển và Bạch Thắm, không ai dám đi vào quấy rầy. Sau đêm đó, Cố Ninh cũng chưa từng nói chuyện với Bạch Thắm, đương nhiên cô biết, thái độ biến hóa của đoàn phim dành ỉnh, trong lòng Cố Ninh vô cùng phiền chán đến không nói ra được, cô chán ghét Bạch Thần Dục tự tiện quấy rầy cuộc sống của cô. Cô lại càng chán ghét loại tư thái mập mờ không rõ, giả vờ giả vịt kia của hắn. Biện pháp đơn giản nhất của Cố Ninh là cả ngày đều không trở về phòng, tận lực giảm bớt thời gian tiếp xúc với Bạch Thần Dục.

Sau khi Bạch Thần Dục gia nhập đoàn phim, tính tình ngang ngược của đại minh tinh Bạch Thắm dù ít dù nhiều cũng có vẻ được thu liễm lại, thái độ của ả đối với nhân viên tổ công tác là một vẻ mặt ôn hòa hơn rất nhiều, cuối cùng ngay cả dáng vẻ bên ngoài của ả cũng đỡ phô trương hơn.

Suốt cả một buổi sáng, Cố Ninh đều không thú vị ngồi ở một chỗ phơi nắng, không sai, hiện tại cô trở thành người vô dụng, vô công rồi nghề chẳng có việc gì để làm, ngược lại còn có một đám diễn viên thích đến nói chuyện phiếm với cô, cho nên cô cũng không cảm thấy trống vắng, tuy rằng đối với các loại đề tài bất quá như mỹ phẩm, làm đẹp, quần áo... cô thật sự không có hứng thú. Trong một khoảng thời gian ngắn, Cố Ninh cảm thấy thực tập sinh đến đoàn phim thực tập như cô, thăng cấp trở thành... vật biểu tượng cho đoàn phim.

Mỗi ngày trừ bỏ ăn uống, cái gì cũng không phải làm, còn có một đám nam nữ mang theo gương mặt xinh đẹp, vóc dáng hoàn hảo mỗi ngày đều chạy đến tìm cô nói chuyện, phần đaïng ngộ này, nếu không phải là người có tố chất mạnh mẽ, chắc là sẽ chịu không nổi.

Cố Ninh đậm mạc xa cách, rơi vào trong mắt Bạch Thắm, chính là yên tâm thoải mái hưởng thụ phần đaïng ngộ đó, quả thực ả đã mấy lần cắn nát môi mình, ả cảm thấy Cố Ninh vô cùng chướng mắt, chán ghét của ả dành cho Cố Ninh, bay vèo vèo lên cấp độ cao nhất. ả cảm thấy Cố Ninh không chỉ đơn thuần là đoạt đi những thứ thuộc về ả, dựa vào thái độ khác biệt mà Bạch Thần Dục dành cho Cố Ninh, hẳn là Cố Ninh đang mưu toan cướp đi nhiều thứ hơn.

Bất luận thế nào, ả cũng không thể để cho chuyện như vậy phát sinh.

Giờ nghỉ giải lao giữa trưa, thấy Cố Ninh muốn đi, Bạch Thắm gọi người lại, cười nói:

– “Cố Ninh, chị có chuyện muốn nói với em.”

Cố Ninh dừng lại, quay đầu nhìn Bạch Thắm, đáp:

– “Được.”

Người này, rốt cuộc ngồi không yên rồi!

Người trong đoàn phim nhìn hai người, thái độ của Bạch Thắm đối với Cố Ninh vẫn lãnh lãnh đậm đậm, lúc này lại chủ động kết thân, xem ra chắc Bạch Thắm cũng hiểu được tình thế đây mà, chung quy Bạch Thắm chỉ là con nuôi của nhà họ Bạch, mà Cố Ninh gả cho Bạch Thần Dục, địa vị của hai người trong nhà họ Bạch chênh lệch thế nào vừa nhìn là hiểu ngay.

Bình thường trong các gia tộc lớn, sẽ không cho phép con cháu nhà mình bước vào giới giải trí, thân thế của Bạch Thắm mấy tháng trước đã bị một tạp chí phanh phui, làm thành một loạt ba bài viết, lúc ấy coi như gây ra oanh động. Tạp chí lá cải viết: nữ minh tinh Bạch Thắm không phải huyết mạch chân chính của nhà họ Bạch, không phải là công chúa thực sự, cho nên rất khó được các vị trưởng bối nhà họ Bạch thừa nhận thân phận. Mà gia đình thực sự của Bạch Thắm thế nào, càng khiến cho tình thế trở nên phức tạp hơn, vị trí của ả là ở chỗ nào đây? Từ lúc Bạch Thắm được nhận nuôi sau đó được sửa lại họ cũng có thể hiểu được một hai. Bằng không Bạch Thắm cũng sẽ không may mắn đến mức, ngay lúc cha mẹ ruột vừa qua đời, lập tức được nhà họ Bạch nhận nuôi.

Lúc tin tức này bùng phát, đúng lúc lại có tin về việc Bạch Thắm bị đuổi khỏi đoàn phim, bởi vì kiêu căng không phối hợp với đoàn phim cho nên bị cắt vai diễn, mang đến cho Bạch Thắm không ít rắc rối, truyền thông chia mũi giáo về phía Bạch Thắm, còn đến phỏng vấn một vài thân nhân ruột của Bạch Thắm, sau khi đoạn phỏng vấn này được viết thành bản tin rồi tung ra, quả thật khác xa một trời một vực với hình tượng “Ngọc nữ” mà ả xây dựng bấy lâu nay, khiến cho không ít người được dịp mở rộng tầm mắt, rất nhiều fan hâm mộ quay lưng, khiến sự nghiệp của Bạch Thắm gần như bị đóng băng.

Bạch Thắm nghỉ ngơi chỉnh đốn mấy tháng, lúc này mới nhận lời tham gia bộ phim điện ảnh này, ả muốn hâm nóng tên tuổi một lần nữa, bộ phim này rất quan trọng trong việc ả có khắc phục được tình trạng khó khăn của hiện tại hay không.

Hai người đi tới bờ hồ phía sau đoàn phim, Bạch Thắm đi ở phía sau, ả nhìn bóng dáng của Cố Ninh, trong mắt là ghen tị và phần hận không thể che giấu.

Lúc này, đột nhiên Cố Ninh xoay người lại, đối diện với ánh mắt trần trụi đầy địch ý của Bạch Thắm, khóe môi của Cố Ninh gợn lên nụ cười nhàn nhạt, cất giọng lạnh lùng nói:

– “Thì ra Bạch tiểu thư bất mãn đối với tôi như thế, vậy thì tôi có chút lo lắng rồi, nơi đây không có ai, Bạch tiểu thư lại đứng ở sau lưng tôi, chắc là chị không nghĩ đến việc đẩy tôi xuống hồ luôn đấy chứ? Phải biết rằng, tôi không biết bơi đâu nha.”

Bạch Thắm ngẩn ra, nhú nhú mày:

– “Cô nghĩ nhiều rồi, tôi sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy, giết người phải đền mạng, vì cô ư? Không đáng.”

Cố Ninh cười cười, ý vị thâm trường nói:

– “Giết người phải đền mạng, thì ra Bạch tiểu thư cũng biết a.”

Trong lòng Bạch Thắm đột nhiên run lên, ánh mắt khi đối phương nhìn ả... và giọng điệu nói chuyện thế này, làm cho ả cảm thấy có loại hàn ý lạnh thấu xương từ từ nổi lên trong lòng, hết sức không thoải mái. ả chuyển tầm mắt đi nơi khác, không nhìn Cố Ninh nữa:

– “Cô xem mình như người của nhà họ Bạch thế kia, không cảm thấy có hơi sớm rồi sao? Tôi nhìn ra được, hẳn là cô không muốn ở cùng một chỗ với Thần Dục, đến cùng cô có ý định gì, có phải muốn dùng cách lạt mềm buộc chặt hay không?”

Cố Ninh vẫn đậm phong khinh cười cười:

– “Chị hiểu sai rồi, lạt mềm buộc chặt ư? Đây chẳng phải kỹ xảo thường dùng của Bạch tiểu thư sao?” Dùng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Chị không biết ư? Nếu dùng cách lạt mềm buộc chặt này quá lâu, đối phương sẽ không thấy hứng thú nữa.”

– “Cô nói lưu nói vượn gì đó?” Bạch Thắm bị nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận, ả nhìn Cố Ninh quát: “Cô dựa vào cái gì mà tự tin vậy chứ? Muốn gả vào nhà họ Bạch phải xét từ nhiều khía cạnh, bất luận về phương diện nào cũng phải hoàn hảo, xuất thân và tài năng đều phải tốt nhất, những thứ này đều không đến lượt cô đâu.”

– “Phải không? Nhưng mà lúc Bạch Thần Dục muốn làm quen với tôi, anh ta đã lấy kết hôn ra làm tiền đề được tôi chấp nhận, anh ta cảm thấy chúng tôi kết hôn vào lúc này có hơi sớm một chút, dù sao thời gian quen biết giữa chúng tôi cũng chưa lâu. Dù sao tôi vẫn còn đi học, bản thân tôi cũng cảm thấy có vẻ hơi sớm.”

Bạch Thắm nghe Cố Ninh nói xong, sắc mặt từ từ trắng bệch:

– “Không thể nào, sau cậu ấy lại muốn kết hôn với cô? Tôi không tin.”

– “Mặc kệ chị có tin hay không, tôi cho chị biết chuyện này là muốn nói, từ đầu tới cuối, tôi đều không muốn cùng anh ta ở chung một chỗ. Ngược lại tôi cảm thấy hai người rất xứng đôi, cho nên, tôi hi vọng hai người có thể sớm kết hôn.”

Bạch Thắm mở to hai mắt, đầy mắt là vẻ không thể tin, trên thực tế, ả cảm thấy Cố Ninh nhất định là điên rồi, những lời này nghe vào tai thế nào cũng thấy không hợp lý.

Bạch Thắm gằn từng chữ:

– “Tôi không tin cô lại có lòng tốt như vậy, đến cùng cô có mục đích gì?”

– “Tôi chẳng có mục đích gì cả, những thứ mà chị muốn, không có nghĩa là tôi cũng muốn, trên đời này, mục đích của mỗi người đều không giống nhau. Nếu tôi có chút nào động lòng với anh ta, cần gì phải tỏ thái

độ với anh ta như vậy.” Dừng một chút, Cố Ninh cất giọng chậm rãi nói tiếp: “Trong lòng tôi hiểu rất rõ, Bạch Thần Dục không phải thật sự yêu thích tôi, anh ta tiếp cận tôi, thậm chí muốn kết hôn với tôi, chẳng qua chỉ vì thất vọng về chị, cho nên tìm kiếm một nơi trú chân tránh gió khác mà thôi, mỗi người đều có lúc chán ghét như vậy, nếu chị có thể sớm tỏ thái độ một chút, không dây dưa kéo dài đến bây giờ, sợ là hai người các người đã sớm ở cùng một chỗ lâu rồi. Đây chẳng phải chuyện liên quan đến tôi. Hơn nữa, từ đầu tới cuối tôi đều không muốn làm vỏ xe phòng hờ cho người khác, tôi đối với anh ta vô tình, cần gì phải phối hợp với anh làm chi?”

Bạch Thắm ngậy ngẩn cả người, Cố Ninh nói những lời này là nói trúng tâm tư của ả, đúng nha, trước kia Bạch Thần Dục không phải chưa từng tỏ rõ có tình cảm với ả, khi đó, một mặt ả lo lắng mấy vị trưởng bối nhà họ Bạch không thể chấp nhận sự thật này, một mặt lại thấp thỏm lo sợ nếu như hai người ở cùng một chỗ, Bạch Thần Dục chưa chắc sẽ trân trọng, bảo vệ ả giống như lúc trước vậy, khi đó ả vẫn còn trẻ, không muốn quyết định nhanh chóng như thế, cho nên đối với Bạch Thần Dục ả vẫn không lạnh không nóng dây dưa đến bây giờ, cho đối phương hi vọng và ám chỉ nhưng lại không chịu đồng ý.

Cố Ninh nhìn Bạch Thắm, cất giọng nhàn nhạt nói tiếp:

– “Trên thế gian này, nơi nào có chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ, chị hãy suy nghĩ cho kỹ đi, bằng không kết quả là giỏ trúc mức nước chẳng được gì.”

Cát: Giỏ trúc mức nước tương đương với câu xôi hồng bỏng không của mình.

Bạch Thắm ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Cố Ninh, nói:

– “Tôi không tin cô vì tôi mà suy nghĩ như vậy, sao cô lại có lòng tốt thế chứ?”

– “Tin hay không là tùy chị, dù sao thì người ra quyết định là chị chứ không phải tôi, ‘giáp chi đường mật, ắt chi thạch tín’. Đó là những gì chị muốn, chứ không phải là điều mà tôi muốn, chuyện giữa hai người, từ đầu tới cuối tôi đều không muốn can dự vào.”

Giáp chi đường mật, ắt chi thạch tín: Câu này có hai nghĩa. Nghĩa thứ I là dùng để chỉ thứ gì đối với bạn là đẹp, là phù hợp; nhưng với người khác thì nó độc hại, có thể gây ra tổn thương, hoặc cũng có thể làm chết người. Nghĩa thứ II là dùng để chỉ tình yêu, có đắng cay cũng có ngọt ngào.

Dừng một chút, Cố Ninh nhìn chằm chằm vào ánh mắt Bạch Thắm, dùng giọng điệu chậm rãi mà nói:

– “Tôi thật lòng hi vọng hai người các người có thể rằng long đầu bạc, vĩnh viễn không chia li.”

Rõ ràng là lời chúc phúc, nhưng rơi vào tai Bạch Thắm, ả lại cảm thấy có loại cảm giác kỳ lạ không nói rõ được, trong lòng ả hết sức không thoải mái. Nửa ngày, Bạch Thắm mới xua được cảm giác bất an trong lòng, nghĩ tới nghĩ lui lại hỏi Cố Ninh:

– “Vậy cô nói, tôi nên làm cái gì bây giờ?”

– “Đương nhiên cần tận lực mà tranh thủ, cho dù không có tôi đi chẳng nữa, vẫn còn có nhiều người khác muốn chen chân vào giữa hai người, kéo dài tình trạng như hiện nay, càng ngày càng không xong mà thôi. Nếu chị muốn cùng Bạch Thần Dục ở chung một chỗ, danh chính ngôn thuận làm bà Bạch, chuyện đầu tiên phải làm là xóa bỏ mối quan hệ con nuôi giữa cô và nhà họ Bạch, sau đó chuyển hộ khẩu của chị trở về vị trí cũ, nhờ vậy, việc hai người các người ở cùng một chỗ lập tức trở thành danh chính ngôn thuận, dù sao hai người cũng chẳng phải chị em ruột, người khác cũng không thể xen vào. Nếu các người có thể thành một đôi, tôi cũng được thanh tịnh, tôi hy vọng đến lúc đó chị đừng chuẩn bị cho tôi một cái hồng bao lớn là được.”

– “Không thể làm như vậy.” Bạch Thắm nghe Cố Ninh nói xong, thốt ra lời phản bác: “Chỗ nào lại đơn giản giống như cô nói chứ?”

Cho dù có xóa bỏ mối quan hệ giữa ả và nhà họ Bạch, ả cũng không thể trở về hộ khẩu nguyên gốc của ả được, gia đình của ả phức tạp như thế, những người đó sẽ không để cho ả trở về phân chia tài sản đâu, hơn nữa nếu xóa đi mối quan hệ giữa ả và nhà họ Bạch, đến lúc đó ở chỗ của Bạch Thần Dục bên đó ả lại trị không được, chẳng phải là giỏ trúc mức nước chẳng được gì sao?

Làm như vậy quá mạo hiểm.

Nếu như là hai năm trước, Bạch Thấm có mười phần nắm chắc, nhưng mà hiện tại, ngay cả dũng khí để đánh cuộc một lần ă cũng không có.

– “Tôi chỉ đề nghị vậy thôi, tự chị suy nghĩ cho kỹ đi, dù sao đi chăng nữa đây cũng là chuyện của cá nhân chị.” Cổ Ninh nói xong, không hề muốn ở lại, xoay người rời khỏi nơi đó.

Đi ra ngoài, nụ cười trên khóe môi Cổ Ninh biến mất không còn một mảnh.

Cô hy vọng hai người bọn họ có thể răng long đầu bạc, chết già cũng quấn chặt lấy nhau, những lời này đúng là những lời thật lòng. Bằng không, làm sao xứng đáng với kiếp trước của cô?

Bạch Thấm, những gì mà kiếp trước hai người cầu cũng chẳng được, kiếp này tôi sẽ tặng cho hai người, còn những thống khổ mà kiếp trước tôi đã phải chịu đựng, nhất định tôi sẽ trả lại cho cô...

Để xem cô có thể tiếp nhận được hay không... dù sao, đây cũng là những việc mà cô vẫn tâm tâm niệm niệm muốn có mà...!

82. Chương 82

Edit: Cửu Trùng Cát

Cổ Ninh trở về phòng mình, nhanh tay dọn dẹp đồ đạc cá nhân, hiện tại bị Bạch Thần Dục bám dính như vậy, ở lại đoàn phim này cũng chẳng học được cái gì, nhân cách của cô không thể hòa hợp được với chỗ này, làm sao cũng không được tự nhiên.

Nếu nói có chỗ nào tốt, thì là bởi vì nghe được không ít lời nịnh hót và khích lệ của mỹ nhân, vì vậy cô trở nên tự tin nhiều hơn, phải không? Không biết đây có được tính là chỗ tốt hay không...???

Đây coi như trong cái khổ có cái vui đi, Cổ Ninh ở trong lòng cười khổ, tình huống như vậy, cũng chỉ có thể nghĩ theo hướng có lợi mà thôi...

Trần Triển biết Cổ Ninh muốn rời khỏi đoàn phim, hết sức ngoài ý muốn:

– “Cậu không cần phải đi, không nên vì hai kẻ thần kinh không bình thường kia mà phải nhượng bộ như vậy.”

– “Không phải là mình nhượng bộ đâu, do mình không muốn can dự vào trò chơi tình ái giữa bọn họ thôi, mình cũng không muốn nhìn thấy phản ứng của bọn họ.” Cổ Ninh chớp chớp mắt.

Trần Triển cái hiểu cái không, cuối cùng vẫn gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng quyết định của Cổ Ninh.

Cổ Ninh quyết định ngày mai sẽ rời khỏi đoàn phim, trước khi cô đi, ngoại trừ Trần Triển, cô chỉ đến chào tạm biệt đạo diễn, ngoài ra không nói cho ai biết cả.

Tuần trước, lúc Trần Thạc trở về. Nhìn thấy Bạch Thần Dục cũng rất thập phần ngoài ý muốn, ông theo nghề đã lâu như vậy, chưa từng thấy qua nhà đầu tư nào lại đích thân tới giám sát, lai lịch của đối phương còn lớn như vậy, thật sự là quá quái dị đi, một người bận rộn như vậy tự nhiên lại đến ở chung với đoàn phim. Về phía nhà đầu tư cho bộ phim này, đại đa số cổ phần là của Bạch thị bỏ ra. Sau này thông qua đủ loại dấu hiệu, ông mới biết được, thì ra nguyên nhân sâu xa ở trong đó không đơn giản chỉ vì đầu tư thực hiện quảng cáo, làm cho ông thập phần kinh ngạc là, Bạch Thần Dục đối với diễn viên của đoàn phim hoàn toàn vô cảm, mục tiêu của hắn thế nhưng lại là cô bé thực tập sinh – Cổ Ninh.

Trần Thạc cũng rất tức giận, chung quy Cổ Ninh vẫn chỉ là sinh viên non nớt, quan trọng nhất là, bản nhân Cổ Ninh đã vô tình với Bạch Thần Dục, Bạch Thần Dục làm như vậy, không thể không nói là thập phần ngang ngược, thủ đoạn cường thế, nhưng đó cũng phù hợp với tác phong trên thương trường của Bạch Thần Dục. Trần Thạc ở trong lòng thở dài, người đàn ông họ Bạch này, nếu không thể trêu vào cũng chỉ có thể né, cho nên lúc này Cổ Ninh nói muốn rời khỏi đoàn phim, ông cũng thập phần thông cảm. Bạch Thần Dục là đại diện cho bên nhà đầu tư, ông không thể đắc tội với người này, nếu đem quan hệ giữa hai bên cứng

đôi cứng, xé rách mặt nhau ra, không khác gì là lấy trứng chọi đá, cả ông và Cố Ninh đều chẳng có lợi gì. Cố Ninh lựa chọn rời đi, ngược lại là phương pháp giải quyết đơn giản nhất.

Trần Thạc biết Cố Ninh muốn đi, ngược lại có thể buông lỏng tâm tình.

Đối với Cố Ninh, Trần Thạc có ấn tượng rất tốt, đối phương lại là bạn tốt của con gái nhà mình, quan trọng nhất là, Cố Ninh đối với Bạch Thần Dục – một kẻ có tiền có thế như vậy, một chút cũng bất vi sở động, bảo trì bản tâm, quả thật không giống như những cô gái khác sống trong ngành giải trí, chỉ một điểm như vậy, khiến cho ông cũng muốn bảo vệ Cố Ninh.

Trần Thạc thở dài:

– “Vậy được rồi, đi cũng tốt, nếu về sau cháu còn muốn đến tham gia đoàn phim, lúc nào đoàn phim của bác cũng hoan nghênh cháu.”

Cố Ninh gật gật đầu:

– “Cháu biết, cảm ơn bác Trần đã chăm sóc cháu trong khoảng thời gian qua.”

Trần Thạc nghĩ đi nghĩ lại một lát rồi nói:

– “Cháu cũng đừng lo lắng quá, tính cách của Bạch tiên sinh tuy có đôi chút bá đạo, nhưng vẫn chưa đến mức là kẻ tiểu nhân, nếu cháu không đồng ý, cậu ta cũng sẽ không miễn cưỡng cháu đâu.”

– “Vâng.”

Cố Ninh từ chỗ Trần Thạc đi ra, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Cố Ninh mang theo balô, nhẹ tay nhẹ chân rón rén rời đi, không làm kinh động đến ai. Cô căn dặn xe tới đón mình đứng ở cửa thôn chờ, không thể trêu vào, cô còn không thể tránh được sao? Bạch Thần Dục, nếu anh muốn trải nghiệm cuộc sống, thì một mình anh hảo hảo mà trải nghiệm đi.

Cố Ninh không ngồi máy bay, mà mua vé của chuyến xe lửa gần nhất, lúc này là giữa hè, phong cảnh bên ngoài xe lửa rất đẹp, một chút cũng không cảm thấy thiếu vắng, đến Côn Minh thì Cố Ninh xuống xe lửa, lúc này mới đáp máy bay, bay trở về thành phố Z. Xuống máy bay, đã hơn mười hai giờ đêm, chuyến hành trình này, liên tục suốt 18 tiếng đồng hồ, Cố Ninh trực tiếp bắt taxi trở về nhà, chờ đến lúc cô xuống xe, nhìn đồng hồ thì đã là 2 giờ sáng, các hộ gia đình trong tiểu khu đều tối đen, lúc này, đại đa số người đều tiến vào mộng đẹp.

Cố Ninh đeo balô bước lên lầu, đèn cảm ứng một tầng rồi lại một tầng sáng lên, đuổi đi bóng tối, cô rón rén mở cửa, sau đó buông balô xuống, vào phòng ngủ lấy một bộ quần áo sạch rồi trực tiếp đi vào nhà tắm.

Nước ấm xua tan mọi mệt, Cố Ninh từ nhà tắm bước ra, ngoài ý muốn nhìn thấy Thẩm Lan đang ngồi trên ghế sofa, cô sửng sốt.

Thẩm Lan thấy Cố Ninh từ phòng tắm đi ra, từ trên sofa đứng lên, nói:

– “Ninh Ninh, con về lúc nào vậy? Sao không báo ẹ biết trước một tiếng, vừa rồi mẹ mơ mơ màng màng nghe thấy có tiếng động ở ngoài, còn tưởng rằng có kẻ trộm đột nhập vào nhà, làm mẹ hết cả hồn, lập tức chạy ra ngoài xem sao. Mẹ bật đèn, nghe thấy có tiếng nước chảy trong nhà tắm, lại thấy balô trên sofa mới biết là con về, con đó, sao vào nhà mà đèn phòng khách cũng không chịu mở thế hả?”

– “Không phải tại con sợ sẽ đánh thức mẹ sao? Con cũng là nhất thời mới quyết định trở về.”

Cố Ninh kéo bả vai Thẩm Lan, hai người cùng ngồi xuống trên sofa.

– “Trễ như vậy, lần sau đừng về muộn thế nữa, bằng không không an toàn đâu.” Thẩm Lan nghĩ đi nghĩ lại rồi dặn dò.

– “Dạ biết.”

– “Đúng rồi, Ninh Ninh, con có đói bụng không? Có muốn mẹ nấu một bát mì cho con hay không? Con nhìn con xem, đứa nhỏ này, trở về cũng không nói một tiếng, trong nhà không có cái gì để ăn cả, nếu con báo ẹ biết trước, mẹ cũng có thể chuẩn bị một chút.” Thẩm Lan lại không nhịn được mà tiếp tục oán thăm.

– “Chuẩn bị gì mà chuẩn bị a, mẹ không cần chuẩn bị gì cả đâu, con không đói bụng mà mẹ, được rồi, ngày mai hai mẹ con mình sẽ cùng đi mua nhé! Thời gian không còn sớm nữa, mẹ đi ngủ đi, con cũng mệt rồi.”

– “Vậy được rồi, con đi ngủ sớm một chút đi, mẹ pha cho con một ly sữa, như vậy sẽ ngủ ngon hơn.” Thẩm Lan đứng lên, đi vào phòng bếp.

Cố Ninh uống sữa xong, đưa cái ly không cho Thẩm Lan, nói:

– “Oa... con uống hết rồi. Mẹ đi ngủ đi, chúc mẹ ngủ ngon.”

Cố Ninh kéo thân thể mệt mỏi ngã xuống giường, nhắm hai mắt lại, lập tức chìm vào giấc ngủ, một đêm ngon giấc vô cùng.

Áng sáng mặt trời chiếu vào phòng, chiếu đến trên giường ngủ, Cố Ninh mở mắt, cầm đồng hồ để bàn nhìn tới nhìn lui, tuy rằng ngoài cửa sổ nắng đã lên cao rồi, nhưng vẫn chưa tới tám giờ, cô từ trên giường ngồi dậy, có lẽ ngày hôm qua quá mệt , đột nhiên được thả lỏng, cho nên cô ngủ quên mất. Lúc còn ở đoàn phim, không sai biệt lắm chỉ mới hơn năm giờ mọi người đã rời giường.

Cố Ninh thay quần áo ra khỏi phòng ngủ, Thẩm Lan đã làm xong bữa sáng, đầy cả một bàn, Cố Ninh nhìn đi nhìn lại, nếu như dựa theo sức ăn của cô mà nói, mấy thứ này cô có thể ăn trong vòng một tuần...

Bất quá cô cũng không thấy ngoài ý muốn, đây chính là tác phong của mẹ yêu nhà mình, Thẩm Lan vẫn luôn muốn nuôi Cố Ninh thành ra trắng tròn mập mập, đem việc “chung thân đại sự” của ái nữ ra làm mục tiêu phấn đấu đầu tiên.

Cố Ninh ăn xong bữa sáng, thỏa mãn sờ sờ bụng, rất lâu chưa được ăn một bữa ăn vừa ngon vừa hợp ý như vậy.

Thẩm Lan dọn thức ăn thừa bỏ vào tủ lạnh, nói:

– “Đi thôi, thừa dịp bây giờ trời vẫn còn chưa nóng lắm, chúng ta ra bên ngoài mua đồ đi, trong nhà thứ gì cũng đều không có.”

Cố Ninh không ở nhà, Trương Giai Giai lại đến chỗ của cha Trương và mẹ Trương, trong nhà chỉ còn lại có một mình, Thẩm Lan cũng không thường xuyên ở nhà ăn cơm, nếu có ở nhà ăn, cũng chỉ đơn giản làm một hai món ăn mà thôi. Hiện tại đang là tháng 3; tuy rằng chưa đến giữa trưa, nhưng không khí đã làm cho người ta cảm thấy oi bức, mà trong xe, thì hoàn toàn là một thế giới khác, khí lạnh lượn lờ, hết sức thoải mái. Thẩm Lan đưa mắt quan sát đánh giá con gái yêu đang ngồi bên cạnh, cười hỏi,

– “Ninh Ninh, lần này con đi Vân Nam chơi có vui không? Cảm thấy thế nào?”

– “Rất tốt, người đoàn phim đều rất tốt, con đã học được rất nhiều thứ, duy nhất không tốt chính là ở đó ánh nắng gay gắt vô cùng lợi hại nha.”

– “Ừ, mẹ thấy được, nhìn con kìa, mới đi hơn nửa tháng, cả người đều đen đi một vòng, còn gầy hơn nữa, đã nhanh không còn hình người nữa rồi.”

“...” Hẳn là không có nghiêm trọng giống như mẹ nói vậy đâu a!

Hai người xuống xe, Cố Ninh chuẩn bị trực tiếp đi lầu một siêu thị, lại bị Thẩm Lan kéo lại:

– “Ninh Ninh, trước tiên chúng ta đừng vội đi siêu thị, mẹ con mình lên lầu xem quần áo một chút nhé!”

– “Mẹ, mẹ muốn mua quần áo à?”

– “Không phải, là mua quần áo cho con, con nhìn con xem, ăn mặc giống hệt như con trai vậy đó!” Sau khi Thẩm Lan liếc mắt quan sát Cố Ninh, cho ra một kết luận như vậy.

Hôm nay Cố Ninh mặc một chiếc áo thun rộng rãi, còn quần thì là dạng quần lao động, cũng rộng rãi thoải mái như vậy, lại thêm mái tóc đã được cắt ngắn tỉa mỏng, từ phía sau nhìn lại, giống hệt một nam thanh niên.

Cố Ninh theo tầm mắt của Thẩm Lan, tự bản thân quan sát một chút, cô cảm thấy tốt mà:

– “Con cảm thấy con rất tốt nha.”

Lúc này, có hai người chuẩn bị lướt qua chỗ Cố Ninh, đứa bé gái chạy ở đằng trước, mắt thẳng băng trong thoáng chốc, thân thể nghiêng về phía trước, Cố Ninh nhanh tay nhanh mắt đỡ đứa bé này đứng lên một phen.

– “Khiêu Khiêu!” Đi ở phía sau là cha của đứa trẻ, sốt ruột gọi ra tên nó, lúc ông không thấy con gái nhỏ đi ở gần mình, vội vàng bước nhanh đến phía trước, nhìn tới nhìn lui thấy con mình không có việc gì, lúc này mới bế nó lên, cười nói với Cố Ninh:

– “Cám ơn cháu a.”

– “Không có gì.” Cố Ninh nhìn đứa bé gái đáng yêu trong ngực người đàn ông nọ, cười nói tiếp: “Lần sau cẩn thận một chút thì tốt rồi.”

– “Được.” Người đàn ông lại cúi thấp đầu xuống, nói với con gái trong ngực mình:

– “Khiêu Khiêu, có phải con quên nói gì rồi không?”

– “Anh ơi, cảm ơn anh! Anh thật là đẹp trai nha, cha của em cũng đẹp trai lắm!”

Khóe miệng của Cố Ninh co rút, cô cảm thấy hai đầu gối mình run lên giống như bị tên bắn trúng.

Người đàn ông nghi hoặc nhìn thoáng qua Cố Ninh, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Đây không phải là anh mà là chị..., ủa, phải không?”

Cố Ninh cảm thấy đến ngực của mình cũng bị trúng tên luôn!

Chờ đến khi hai cha con nhà nọ đi xa, Thẩm Lan mới ngừng được ý cười:

– “Mẹ đã nói mà, quả thật con nên hảo hảo trang điểm lại một chút, đi thôi, mẹ sẽ mua cho con 2 chiếc váy.”

Cố Ninh bất đắc dĩ đuổi theo bước chân của Thẩm Lan.

83. Chương 83

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh từ phòng thay đồ đi ra, nói:

– “Mẹ, mẹ chắc rằng con mặc chiếc váy này đẹp thật hả mẹ?”

Vừa rồi, cô nhân viên bán hàng và Thẩm Lan song song khuyên giải Cố Ninh, sau đó ép cô đi thử chiếc váy này. Trời ạ! Cô luôn cảm thấy chiều dài của chiếc váy này quá ngắn nha...

Cố Ninh tưởng tượng ra cảnh cô mặc bộ váy này, sau đó khiêng theo máy móc đi quay phim...

Thôi, hình ảnh kia quả là đẹp đến mức... cô không dám nhìn...

Giọng nói ngọt ngào của nhân viên bán hàng vang lên, vô cùng hợp thời đầy mạnh mẽ tiêu thụ:

– “Tiểu thư, cô mặc bộ váy này rất đẹp, thực hợp màu da của cô nha, nó còn toát ra được thân hình quyến rũ của cô nữa.”

– “Hợp màu da ư?”

Cố Ninh nhướn nhướn mày, chẳng lẽ chỉ vì cô đi đến Vân Nam nửa tháng, mà màu da cô biến thành màu lúa mạch luôn rồi?

– “Đến đây, xoay một vòng ẹ xem nào, mẹ cảm thấy rất tốt, còn con thấy thế nào?” Thẩm Lan cười nói.

Cố Ninh máy móc xoay một vòng:

– “Con cũng cảm thấy rất tốt, nhưng mà chiều dài của chiếc váy này hình như có chút vấn đề mẹ ơi!”

Thẩm Lan cười cười:

– “Con còn trẻ như vậy, sao lại còn bảo thủ hơn cả mẹ nữa thế hả?” Dừng một chút bà nói với nhân viên bán hàng:

– “Con gái tôi nói chiếc váy này quá ngắn, có thể sửa lại cho dài một chút hay không? Nếu con bé không thích, mua về cũng bỏ ở trong tủ không chịu lấy ra mặc, cho nên nhất định phải để nó gật đầu hài lòng mới được.”

Thẩm Lan thấy Cố Ninh để vấn đề nguyên xi trong tủ những thứ quần áo mà trước kia bà đã mua cho cô, mặc thử cũng chưa từng mặc qua lần nào, còn tỏ ý kiến rất lớn nữa, cho nên lần này bà mới dẫn Cố Ninh ra ngoài, cố tình để cho Cố Ninh tự mình lựa chọn.

Lại giằng co thêm hồi lâu, lúc Cố Ninh từ phòng thử đồ đi ra lần nữa, giọng điệu cô vô cùng kiên quyết:

– “Cái này đi, cái này rất tốt.”

Mặc kệ có thích hợp hay không, cô không muốn tiếp tục thử tới thử lui nữa.

Hai mắt Thẩm Lan sáng lên, nhìn kỹ một chút:

– “Ừ, cái này không sai, tuy rằng mẹ không thích màu sắc của nó cho lắm.”

Chiếc váy mà Cố Ninh đang mặc trên người là màu đen, kiểu dáng không đủ quyến rũ, nhưng rất hiện ngang, thoát nhìn có chút lạnh lùng. Váy dài hơn đầu gối một chút, đây là một chiều dài thật xấu hổ, nhưng may mắn Cố Ninh đủ chiều cao, hơn nữa thân hình hơi gầy yếu, trời sinh luôn mặc vừa các thứ, cho nên ăn mặc cũng ra hương vị.

– “Vậy được rồi, vậy lấy cái này đi.”

Nhân viên bán hàng cười nói:

– “Con gái bà mặc chiếc váy này thật đẹp, tôi rất ít khi nhìn thấy ai lại mặc bộ váy này thích hợp như tiểu thư đây, kiểu dáng váy như vậy rất phù hợp với tóc ngắn.”

Cố Ninh chuẩn bị thay váy ra, lại bị Thẩm Lan kéo lại:

– “Con mặc luôn đi, nhìn rất vừa mắt.” Sau đó bà lại nói với nhân viên bán hàng: “Phiền cô tính tiền, sau đó gói lại bộ quần áo cũ trong phòng thay đồ.”

– “Vâng thưa bà.”

Hai người từ gian hàng đi ra, Thẩm Lan lại lôi kéo Cố Ninh đi xuống lầu dưới mua một đôi giày cao gót thay cho đôi giày thể thao đáng vẻ năng động trên chân ái nữ nhà mình. May mà lúc trước Cố Ninh từng có kinh nghiệm mang giày cao gót, mới không đến mức đi đứng một cách quái đản.

Cố Ninh nhìn chung quanh một chút, hỏi:

– “Mẹ, mẹ biến con thành như vậy, chẳng lẽ mẹ muốn dẫn con đi xem mắt sao?”

Lúc cô so sánh lại, quả thực là cải tạo lớn nha.

– “Không phải vậy, mẹ chỉ hi vọng có thể trang điểm cho con gái mình xinh xắn đẹp để thôi.” Thẩm Lan cười nói.

Từ siêu thị đi ra, trên tay hai mẹ con đều xách theo bao lớn bao nhỏ, Thẩm Lan bỏ đồ vào trong cốp xe, quay sang nói với Cố Ninh:

– “Mẹ còn muốn đến một chỗ, mẹ con mình đi cùng đi, sau đó rồi về nhà.”

Cố Ninh ngồi ở ghế phụ, trong lòng yên lặng nói thầm: “Chẳng lẽ thật sự là chuẩn bị đi xem mắt sao trời?”

Nơi đến là một nhà hàng sang trọng ở trung tâm thành phố, Cố Ninh xuống xe, trực tiếp theo Thẩm Lan đi vào.

Trong bàn đặt sẵn còn có hai người khác, đại khái khoảng bốn mươi tuổi, quần áo trang sức trên người trông rất đứng đắn, thấy hai mẹ con Cố Ninh tiến vào, đều cùng Thẩm Lan chào hỏi.

Cố Ninh càng thêm chẳng hiểu ra sao...

Thẩm Lan cười ngồi xuống, chào hỏi với hai người nọ:

– “Hai người đến sớm thật đó, đúng rồi, đây là con gái của mình, con bé đang là sinh viên, hôm qua mới vừa trở về.”

Cố Ninh cũng chào hỏi hai người nọ:

– “Chào dì.”

Trong đó có một người mở lời, cười đánh giá Cố Ninh:

– “Đây chính là con gái của cậu sao, thật là xinh đẹp.”

Ba người chào hỏi lẫn nhau, Thẩm Lan lại quay sang nói với Cố Ninh:

– “Đúng rồi, Ninh Ninh, mẹ cùng hai dì đây chuẩn bị làm ăn với nhau, hai dì này đều là bạn của mẹ, cho nên mẹ dẫn con đến đây gặp các dì ấy cho biết mặt.”

Cố Ninh ngẩn ra, phản xạ có điều kiện lập tức muốn hỏi mẹ mình muốn làm ăn gì, nhưng suy đi nghĩ lại vẫn chưa mở miệng hỏi.

– “Mẹ và hai dì đây chuẩn bị buôn bán mỹ phẩm trang điểm, đầu tư xây dựng nhà máy, sau đó thành lập nhà nghiên cứu chuyên làm mỹ phẩm, đây là chiêu bài riêng của mẹ đấy.” Thẩm Lan tiếp tục nói, dừng một chút, bà nắm lấy tay Cố Ninh: “Lần trước không phải mẹ đã nói cho con biết rồi sao, mẹ muốn hợp tác làm ăn với người ta.”

Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại, thoáng trước trong điện thoại, quả thật Thẩm Lan đã nói qua với cô, chẳng qua lúc ấy cô không chú ý nhiều về vấn đề này.

– “Mọi người chuẩn bị làm ăn bao lớn? Định bỏ ra bao nhiêu tiền đầu tư?” Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi hỏi.

– “Mỗi người bỏ ra 2000 vạn để làm vốn kì đầu, mẹ và hai dì đây đã chuẩn bị gần một năm nay, cũng đã đi khảo sát ở rất nhiều nơi.”

Cố Ninh có chút giật mình, hai năm qua, cửa hàng đồng giá bán vật phẩm trang sức của Thẩm Lan dần dần ăn nên làm ra, cũng rất có danh tiếng, không những có công xưởng riêng chuyên gia công hàng hóa, mà còn không ngừng đăng tin quảng cáo trên khắp các mặt báo lớn nhỏ, đã có hơn 300 cửa hàng cùng hệ thống phân phối ở khắp cả nước, hơn nữa còn đang trong thời kì phát triển vượt trội. Trụ sở chính của Công ty đặt tại một tòa cao ốc ở trung tâm thành phố, còn có phòng thị trường chuyên môn của công ty, dần dần đã đi vào chính quy. Cho nên 2000 vạn, Thẩm Lan vẫn có thể bỏ ra được. Lại thêm vào lợi nhuận hàng năm của hai tòa Hội sở do cô mở, đều giao cho Thẩm Lan xử lý hết. Trong lòng Cố Ninh âm thầm tính toán, hai tòa Hội sở trong vòng nửa năm đã thu hồi hết các khoản phí tổn, sau đó tiền thu được tất cả đều là lợi nhuận, hơn nữa kim ngạch làm ăn liên tục tăng nhanh, thu nhập hết sức khả quan. Mà tiền hoa hồng của Công ty chuyển phát nhanh, ngược lại Thẩm Xán để cho Cố Ninh tham gia vào phần tính toán sổ sách, lần trước Cố Ninh kiểm tra, con số thu nhập rất khả quan, đủ để cô thoải mái tiêu xài. Cố Ninh cô ngược lại không thiếu tiền, cho nên đối với những chuyện cùng hợp tác làm ăn rất thờ ơ, nhưng Thẩm Lan lại có động tác lớn như vậy, Cố Ninh vẫn cảm thấy hết sức ngoài ý muốn.

Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại, đồ trang điểm đúng là 10 năm trong tương lai là một khoản lợi nhuận kết sù, nếu như có thể làm tốt, thập phần có tiền đồ, tiền tài cuộn cuộn mà đến, tương lai lại càng là một mảnh xán

lạn, về mặt xán lạn trong tương lai này, Thẩm Lan vẫn là hết sức có mắt nhìn. Hơn nữa nếu mẹ mình đã ra quyết định như vậy, lúc này Cố Ninh cũng không tiện dỗi nước lạnh.

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt nói:

– “Mỹ phẩm trang điểm quả thật không tệ, nhưng mà muốn làm ra chiêu bài riêng của mình, khởi đầu tương đối khó khăn, con chúc mọi người thành công.”

Thẩm Lan cười cười nói:

– “Mọi người đã suy tính kỹ rồi. Dì Chu con đã làm Quản lý cao cấp ở nước ngoài hai mươi mấy năm ặt hàng mỹ phẩm đồ trang điểm, lần này về nước, chính là muốn tự mình gây dựng sự nghiệp, mấy việc chuyên môn trong đó dì ấy cũng tương đối rõ ràng hơn.” Dừng một chút, Thẩm Lan nói tiếp: “Hơn nữa, con cũng không cần chúc chúng ta thành công, con cũng có phần, trong việc này, con có 20% cổ phần đấy.”

Cố Ninh sợ run, không hiểu ra sao:

– “Con?”

Cô không có nghe lầm chứ?

– “Đúng vậy, cho nên con nhất định phải ở bên cạnh nhắc nhở mẹ nhé! Việc làm ăn này mẹ đem đại đa số cổ phần của mẹ đều chuyển về trên danh nghĩa của con đấy, đây là quà mừng mẹ tặng cho con khi con tròn 20 tuổi.”

Chu Ngọc nhìn Cố Ninh, biểu tình giật mình, cười nói:

– “Thẩm Lan, mình nghe nói con gái của cậu đang theo học hệ Đạo diễn phải không? Chẳng những nhảy lớp, năm ấy thi Đại học còn đạt được Thủ khoa Ban khoa học tự nhiên của thành phố Z chúng ta nữa, thật sự rất giỏi nha, thật sự có thể làm được a, khó trách cậu vì con bé mà suy nghĩ nhiều như vậy, Trường Giang sóng sau xô sóng trước mà.”

– “Đúng đấy, nhìn con bé, mình cảm thấy bản thân quả thật già rồi.” Một người khác cũng thuận tiện nói thêm vào.

– “Không phải vậy đâu, con bé còn phải học hỏi rất nhiều thứ, mình còn sợ con bé sẽ biến thành người cuồng công việc. Hiện tại mỗi ngày nó đều lẫn lộn cùng với đoàn phim, cậu nhìn xem, đi Vân Nam hai tháng cho nên biến thành vừa đen lại gầy thế này đây! Tự con bé lại không xem trọng bản thân mình, người làm mẹ như mình rất đau lòng a, là một đứa con gái có cần liều mạng như vậy không?” Mặc dù là lời thăm oán trách không sai, nhưng trong giọng nói lại lộ ra vẻ tự hào.

Cố Ninh nhìn trên bàn tiệc cậu một câu mình một câu, hơi mím môi, cúi đầu chuyên tâm ăn cơm, lúc bị chỉ mặt gọi tên, cô vẫn chỉ cười nhẹ rồi gạt đầu.

Ra khỏi nhà hàng, ngồi trên ghế lái phụ, Cố Ninh nhẹ nhàng thở ra, cô nghiêng mặt nhìn Thẩm Lan, nói:

– “Mẹ, những gì vừa rồi mẹ nói đều là thật sao? Nếu như mẹ thấy hứng thú, vì sao lại đem cổ phần chuyển giao hết cho con?”

Vừa rồi có mặt người ngoài, Cố Ninh không tiện hỏi kỹ việc này.

– “Ừ, là mẹ đem cổ phần đều chuyển giao cho con.” Dừng một chút, Thẩm Lan lại nói: “Dì Chu con đã làm Quản lý cao cấp ở nước ngoài nhiều năm về lĩnh vực này, cho nên dì ấy rất có kinh nghiệm, người còn lại thì có mạng lưới quan hệ khổng lồ, có thể giúp mọi người đả thông rất nhiều con đường sinh tử, cả hai người đều là bạn tốt của mẹ, mọi người cùng nhau bắt tay làm ăn, con yên tâm đi, trong lòng mẹ đã nắm chắc rồi, không cần lo lắng ẹ đâu!”

Cố Ninh hít một hơi thật sâu, xem ra bất luận muốn làm việc gì cũng đều không dễ dàng, cần phải suy nghĩ đến các khía cạnh khác của vấn đề, chẳng qua nói đi nói lại, phần quà mừng này quả thật quá dày, quá quý trọng rồi.

Thẩm Lan nhìn Cố Ninh trầm mặc không nói gì, cười cười nói tiếp:

– “Ninh Ninh, con đừng suy nghĩ nhiều quá, con là con gái của mẹ, bây giờ mẹ dốc sức làm việc gì cũng đều dành cho con một phần, làm mẹ là như vậy, đó cũng là vì thỏa mãn nguyện vọng của chính mình, giống như hôm nay mẹ khiến cho con ăn mặc trang điểm xinh đẹp, làm như vậy, mẹ cảm thấy rất vui vẻ.”

Dừng một chút, Thẩm Lan từ ái nhìn Cố Ninh liếc mắt một cái nói tiếp:

– “Bất luận ra sao, mẹ đều hi vọng con được vui vẻ, có thể không lo không nghĩ làm chuyện mà con thích, tuy rằng mẹ biết con rất có năng lực, nhưng nếu vạn nhất, mẹ nói là nếu như vạn nhất, mẹ vẫn hi vọng có thể trở thành hậu phương kiên cố của con, để cho con không có bất kỳ băn khoăn và lo lắng nào, có thể cho con điều kiện tốt nhất.

Trong lòng Cố Ninh ngẩn ra, nghiêng mặt trịnh trọng nói:

– “Con cảm ơn mẹ.”

Mãi cho đến lúc ăn cơm tối, Bạch Thần Dục mới phát hiện Cố Ninh không có mặt ở đây. Cả ngày nay, từ sáng hắn đã không nhìn thấy Cố Ninh, kỳ thật lúc ăn cơm trưa, Bạch Thần Dục đã sai trợ lý đi hỏi, lúc ấy trợ lý nói tổ biên kịch từ lúc bắt đầu làm việc vào buổi sáng hôm nay đã không nhìn thấy Trần Triển và Cố Ninh đến. Hắn là hai người đi chơi.

Mãi cho đến lúc này, một mình Trần Triển quay lại đoàn phim, Bạch Thần Dục mới kịp hồi thần, mấy ngày nay Cố Ninh không hề rời khỏi đoàn phim, ngược lại cứ đi qua đi lại trước mặt hắn, cho nên lúc không nhìn thấy Cố Ninh hắn mới không kịp phản ứng. Bạch Thần Dục bước nhanh trở về ngôi nhà mà hắn đang ở. Hắn đẩy cửa phòng đối diện ra, nhìn bốn phía xung quanh, trong phòng không có quần áo, vật dụng dùng trong sinh hoạt hàng ngày trên cơ bản đã được người ta dọn dẹp, chỉnh tề sạch sẽ lộ ra vài phần lạnh lẽo.

Lúc này hắn hoàn toàn có thể xác định, Cố Ninh lén chạy trốn.

Mặt Bạch Thần Dục trở nên âm trầm, trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều cảm thấy mây đen giăng đầy đầu, hai người trợ lý một câu cũng không dám nói ra, trong lòng chỉ biết niệm A di đà Phật. Trong lòng bọn họ thâm oán vị Cố tiểu thư cũng quá không biết điều, chưa có người nào dám đối xử với ông chủ của họ như vậy.

Bạch Thần Dục cất giọng lạnh lùng nói với trợ lý đang ở một bên:

– “Hai người các người, ngay cả một cô gái cũng không coi chừng được.”

Không ai dám đáp lời.

Bạch Thần Dục khắc chế tính tình của mình, trong giọng nói mang theo ba phần lạnh lùng:

– “Chuẩn bị xe cho tôi, sau đó điều tra xem cô ta đi đâu rồi?”

Hồ hấp của hai người trợ lý cứng lại, trong lòng không ngừng kêu khổ thấu trời, liên tục vâng dạ.

Nửa tiếng sau, Bạch Thần Dục ngồi trên xe rời khỏi đoàn phim, ngoài cửa sổ là từng dãy núi trùng trùng điệp điệp, sắc trời dần dần tối xuống, cảnh sắc bên ngoài từ từ biến mất trong bóng đêm từng chút một.

Nhớ tới cô gái rời đi mà không một lời từ biệt, ánh mắt của Bạch Thần Dục trở nên u ám.

Hắn là một người làm ăn, là ông chủ quyền cao chức trọng, hiện tại nghĩ kỹ lại, hắn không biết tâm tình mang nặng trong lòng mình hiện nay là cái gì, đến nơi khỉ ho gò gáy chờ đợi suốt một tuần. Bạch Thần Dục không khỏi nghĩ thầm, có phải thủ đoạn của mình chưa đủ nặng hay không? Bằng không sao cho tới tận bây giờ, quan hệ giữa hắn và cô gái đó vẫn không có chút tiến triển nào cả.

Trợ lý gác điện thoại, thật cẩn thận nói:

– “Tổng giám đốc, đã điều tra được hành tung của Cố tiểu thư rồi, Cố tiểu thư đến sân bay Côn Minh mua vé đi thành phố Z.” Dừng một chút, trợ lý hỏi tiếp: “Tổng giám đốc, có cần đặt vé máy bay đi thành phố Z không?”

Bạch Thần Dục thu hồi tầm mắt, đáp:

– “Không cần, đặt vé máy bay đi chuyến sớm nhất đến Bắc Kinh cho tôi, tôi còn có một cuộc họp rất quan trọng, sau đó thì mua vé máy bay ngày 28 bay đến thành phố Z.”

Trợ lý ngẩng ra, bắt động thanh sắc trả lời:

– “Vâng thưa Tổng giám đốc.”

84. Chương 84

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh trở về nhà, cuộc sống lại bắt đầu theo quy luật trở lại, mỗi ngày sáu giờ rời giường, sau đó chạy bộ buổi sáng nửa tiếng, trở về vừa vặn bắt kịp ăn điểm tâm sáng, trạng thái quả thực không thể nào tốt hơn, nếu so sánh với những ngày còn lẩn lộn với đoàn phim, cuộc sống hiện tại của cô quả thực dễ chịu hơn rất nhiều.

Mỗi ngày ngoại trừ 3 bữa ăn chính, Thẩm Lan còn nấu thêm các loại canh để bồi bổ cho Cố Ninh, công hiệu của các loại canh này trên cơ bản đều là để... trắng da dài tóc.

Sau khi uống canh được một tuần lễ, rốt cuộc Cố Ninh cũng nhin không được hỏi:

– “Mẹ, mẹ cảm thấy con thật sự đen như vậy sao?”

Thẩm Lan sững sốt, cười cười, tự nhiên mà nói:

– “Hoàn hảo a, màu da con thế này trông thật khỏe mạnh, rất nhiều người đều cảm thấy hâm mộ.” Dừng một lát, Thẩm Lan nói tiếp: “Ninh Ninh, đến đây, uống chén canh bách hợp hầm ý dĩ mà hôm nay mẹ làm cho con đi, món canh này phải uống mỗi ngày mới có hiệu quả nha!”

Cố Ninh: “...”

Kỳ thật, mẹ có thể đừng lộ liễu như vậy được không a?

Cố Ninh uống hết chén canh, đem chén không đưa cho Thẩm Lan, nói:

– “Hoàn thành nhiệm vụ.”

Thẩm Lan cầm chén đi vào phòng bếp, bưng đĩa hoa quả đã được gọt sẵn ra phòng khách ngồi xuống, nói với Cố Ninh:

– “Ninh Ninh, con không muốn đi đâu chơi à? Khó có khi được nghỉ hè, đi tắm biển, thế nào?”

– “Vâng, cũng tốt ạ.”

– “Con muốn đi đâu? Du lịch trong nước hay ra nước ngoài một chuyến?”

Trong hai năm qua, người đi du lịch ở nước ngoài càng ngày càng nhiều, đã không còn là chuyện hy hữu gì nữa, sau khi Trương Giai Giai thi đại học, Thẩm Lan đã mang theo hai đứa con gái nhà mình đi du lịch Châu Âu 10 ngày, cho nên hiện tại xem như đã quen thuộc với chuyện này rồi.

– “Không cần đâu, chúng ta đến Bắc Hải chơi, thế nào?”

– “Bắc Hải, ở Quảng Tây sao? Chỗ đó cũng được.” Thẩm Lan cười cười, nói tiếp: “Chờ mẹ xử lý xong chuyện của hàng, chúng ta lập tức xuất phát, ngày mai mua vé máy bay sẵn đi, sau đó đặt phòng khách sạn trước cũng tốt.”

– “Vâng ạ.”

Sáng sớm hôm đi chơi, hai mẹ con Thẩm Lan sáu giờ thì rời giường, bắt đầu rửa mặt, hành lý ngày hôm qua đã chuẩn bị xong, bởi vì đi tắm biển, Thẩm Lan còn cố ý giúp Cố Ninh mua một bộ đồ bơi và một chiếc kính đen, bà mang theo hai chiếc ô và hai tuýp kem chống nắng. Lúc Cố Ninh nhìn thấy những vật

này trong túi hành lý, ở trong lòng dở khóc dở cười, bất quá cô chỉ đến Vân Nam nửa tháng, nhưng trong mắt mẹ yêu nhà mình, hình như là cô vừa từ Phi Châu trở về, biến thành vừa đen lại vừa gầy...

Hai người đến sân bay, làm thủ tục giấy tờ rồi đem hành lý gửi đi, sau đó thì lên máy bay.

Thẩm Lan nhìn Cố Ninh ngồi bên cạnh, nói:

– “Sao con không mặc bộ váy mà lần trước mẹ đã mua cho con, ra ngoài chơi nên ăn mặc xinh xắn đẹp dễ một chút. Con đó, tuổi còn trẻ mà con không model bằng mẹ nữa.”

Trên mặt Thẩm Lan mang kính đen, đeo đồ trang sức trang nhã, toàn thân trên dưới đều thập phần gây chú ý, trên người mặc một bộ váy chít eo cao, phía dưới mang sandal đế thấp, thoát nhìn chỉ vừa mới 30. Lại trái là Cố Ninh, vẫn mặc áo thun rộng rãi cộng thêm quần đùi, dưới chân mang một đôi giày thể thao.

– “Đi du lịch, ăn mặc như vậy tương đối dễ hoạt động hơn.” Cố Ninh cười cười nói, cô có thể cảm giác được sự bất mãn của mẹ yêu đối với mình.

– “Con cũng biết là đi chơi, chứ không phải đi đến sân vận động.” Dừng một chút, Thẩm Lan tháo kính đen xuống, nghĩ tới nghĩ lui rồi nói: “Thôi, mẹ cũng không nói với con nữa, không biết lúc trước cho con theo học hệ Đạo diễn là chuyện tốt hay chuyện xấu? Mẹ thấy mấy người làm Đạo diễn trên TV, không phải đều là đàn ông sao? Rất ít khi có nữ Đạo diễn, cũng khó trách con biến thành như bây giờ, Ninh Ninh, con đó... chính là rất hiếu thắng.”

Cố Ninh: “...”

Cố Ninh cảm thấy ngực mình bị trúng tên nha, thật sự là đau lòng quá đi... Tuy rằng cô rất muốn phản bác mẹ yêu nhà mình, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì đúng là như vậy, ngành đạo diễn đúng là nơi phí hoài tuổi xuân của con người ta, đại bộ phận phái nữ tham gia ngành nghề này, trải qua hơn hai năm tôi luyện, đều trở thành giống như đàn ông.

– “Ninh Ninh, mất hai tiếng nữa thì mới đến, con chớp mắt một lát đi.” Thẩm Lan vừa đeo kính lên vừa nói.

– “Vâng ạ.” Cố Ninh dựa lưng vào ghế, hết thấy tiếng động chung quanh đều trở nên mơ hồ, chờ đến khi cô tỉnh lại, đã là hai tiếng sau đó.

Máy bay đáp xuống sân bay thành phố Bắc Hải.

Cố Ninh đeo túi xách vừa xuống phi cơ, một cỗ sóng nhiệt trực tiếp ập vào người, bây giờ là giữa hè, Bắc Hải không mát mẻ bằng thành phố Z, bầu trời trên đầu đặc biệt trong xanh, hai người nhận hành lý, ra đại sảnh sân bay. Cố Ninh ngồi trên xe nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, hai bên đường đủ các loại cây xanh, đầy mắt đều là màu xanh, ngược lại hết sức thoải mái. Lúc hai mẹ con Cố Ninh đến khách sạn, vẫn chưa đến mười hai giờ. Sau khi làm thủ tục nhận phòng, đem hành lý bỏ vào phòng, hai mẹ con liền đi ăn cơm trưa, các món hải sản của khách sạn thật tươi mới, tiếp đó hai mẹ con lại ra bãi biển.

Hai mẹ con Cố Ninh đến Quảng Tây du lịch tắm biển một vòng, lúc trở về đã là 1 tuần sau đó, ra khỏi sân bay, Cố Ninh kéo hành lý đi ở phía trước, Thẩm Lan đi theo ở phía sau, du lịch là một chuyện khiến tâm tình con người ta trở nên thoải mái, nhưng thân thể khi trở về khó tránh sẽ có chút mệt mỏi, nói tóm lại, không phải chuyện nhẹ nhàng gì.

Ngồi trên xe taxi, Cố Ninh mở máy điện thoại, ngay hôm cô đến Bắc Hải, thì nhận được điện thoại của Bạch Thần Dục, nói cho đúng hơn, là Bạch Thần Dục gọi cho cô hai cuộc điện thoại nhưng cô không nhận bất kỳ một cuộc điện thoại nào, sau đó thì cô tắt luôn điện thoại để được thanh tịnh hoàn toàn và không có sau đó nữa. Trong lúc này, mỗi khi Cố Ninh muốn liên lạc với Trần Triển vẫn mượn dùng điện thoại của Thẩm Lan, Thẩm Lan có hỏi tới, thì Cố Ninh cũng chỉ nói di động của cô xảy ra vấn đề, ở chỗ này không có điều kiện để mang đi sửa, Thẩm Lan cũng không hỏi tới nữa. Con người đều có tâm tính muốn phản nghịch, Cố Ninh cảm thấy bản thân cũng không ngoại lệ, Bạch Thần Dục càng từng bước ép sát, cô càng muốn cường gan làm trái ý hắn.

Sau khi di động được mở lên, ngoại trừ cuộc gọi nhớ của Bạch Thần Dục còn có rất nhiều tin nhắn được gửi đến, trong đó có cả tin nhắn của Hà Cảnh. Thẩm Lan nghiêng mặt nhìn di động trong tay Cố Ninh:

– “Ninh Ninh, không phải con nói di động của con hỏng rồi sao?”

Cố Ninh sững sốt, đáp:

– “Vâng, thường xuyên sẽ tự động tắt máy, con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hiện tại thử lại một chút, tự nhiên có thể khởi động máy.”

– “Vậy con nhanh mang đi sửa đi.” Dừng một chút, Thẩm Lan nói tiếp: “Hai ngày nữa Giai Giai sẽ về đây, như vậy con cũng có người bầu bạn, con đó, đừng ngồi trong nhà suốt như vậy, không có việc gì thì ra bên ngoài nhìn nhiều một chút mới tốt.”

– “Dạ biết.”

Thẩm Lan nghi hoặc liếc nhìn động tác cất di động vào túi áo của Cố Ninh, khoe môi hơi giật giật, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi gì cả. Bà cảm thấy Cố Ninh có chút không thích hợp, nhưng mà nghĩ kỹ lại, con gái nhà mình đã 20 tuổi, đương nhiên có chút bí mật nho nhỏ gì đó cũng không có gì lạ.

Ai mà không trải qua thời kỳ tuổi trẻ chứ?

Trở về nhà, Thẩm Lan tắm rửa một cái thì đi ra ngoài, Cố Ninh nằm trên ghế sofa xem TV, đi chơi một tuần, cô cũng có chút mệt mỏi, hiện tại nằm trên sofa nhà mình, thật là thoải mái nói không nên lời nha. Cố Ninh tùy ý chuyển kênh, đột nhiên tay cô dừng lại, trên TV đang phát một tin tức giải trí, đây là một đoạn thông tin có liên quan đến Bạch Thẩm, Cố Ninh sững sốt, gương mặt quen thuộc đang xuất hiện ở trên TV kia, không phải là thần thái và giọng điệu nói chuyện mà cô đã từng quen thuộc...

Mãi cho đến tiết mục chấm dứt, Cố Ninh mới lấy lại tinh thần.

Lúc này, Cố Ninh đặt tay tại trên bàn di động vừa văng vẳng lên, tâm Cố Ninh trầm xuống, cầm lấy di động nhìn đi nhìn lại, trên màn hình là tên của Hà Cảnh, may mà không phải họ Bạch, cô nhẹ nhàng thở ra. Sau khi ấn phím nghe, giọng nói ủy khuất của Hà Cảnh từ đầu dây bên kia truyền đến:

– “Ninh Ninh, sao mình gửi bao nhiêu là tin nhắn cũng không thấy cậu hồi âm vậy? Gọi điện thoại cho cậu cũng không được a, có phải cậu không chịu để ý đến mình nữa hay không?”

Cố Ninh sững sốt, quả thực cô có thể tưởng tượng ra biểu tình trên mặt của người ở đầu dây bên kia nha, Hà Cảnh này... kiếp trước và kiếp sau, chênh lệch quả thực không phải chỉ một điểm nhỏ thôi đâu.

– “Không có, mình đi Bắc Hải, ở đó không được tiện nghi lắm, cho nên mình mới tắt máy điện thoại.”

– “À, là như vậy sao, Ninh Ninh, cậu làm mình sợ muốn chết, sao cậu cứ chạy khắp nơi vậy, hiện tại cậu về thành phố Z chưa?”

– “Ừ, mình vừa mới trở về.”

– “À, vậy thì tốt quá, mình vừa mua vài thứ cho cậu đấy, vừa rồi người chuyển phát nhanh gọi nói là tới nơi rồi, cậu nhanh xuống lầu ký nhận một chút, đừng để cho người ta sốt ruột chờ.”

Cố Ninh nhướn nhướn mày:

– “Chuyển phát nhanh gì cơ? Cậu mua cái gì vậy?”

Hà Cảnh cười hì hì nói tiếp:

– “Quà sinh nhật cho cậu đó, cậu nhất định sẽ thích, ngoan, xuống lầu ký nhận đi.”

– “Ừ, biết rồi.” Cố Ninh cúp điện thoại, tuy rằng cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng vẫn mặc áo khoác rồi ra cửa.

Cố Ninh vừa ra đến hành lang, lập tức nhìn thấy người đứng trước mặt, cô sợ run, vài giây sau mới lấy lại tinh thần hỏi:

– “Sao cậu lại tới đây?”

Hà Cảnh lưu manh cười cười:

– “Thế nào, Ninh Ninh, có phải rất kinh hãi hay không a, có phải rất vui vẻ và ngoài ý muốn hay không a?”

Ha hã...

– “Cậu nghĩ nhiều quá rồi đó! Mình chỉ thấy kinh, không thấy hi.”

Hà Cảnh cũng không tức giận, đến gần rồi cười nói:

– “Ninh Ninh, sao cậu có thể nói như vậy, sinh nhật cậu, mình cố ý tới để chúc mừng, thế nhưng cậu lại ném mình qua một bên rồi đi du lịch a.”

Tuần trước là sinh nhật 19 tuổi của Cố Ninh, nhưng theo cách tính của người dân Trung Quốc, từ lúc còn trong bụng mẹ cũng được tính là một tuổi, cho nên có thể nói Cố Ninh đã 20 tuổi, sinh nhật tròn hai mươi tuổi xem như tương đối quan trọng, Hà Cảnh vẫn nhớ ngày sinh của Cố Ninh, đương nhiên chuẩn bị xong quà tặng rồi, cuối cùng, hân còn nhịn không được đi mua một bó hoa hồng thật to tới. Nhưng thật không may, Cố Ninh đi du lịch trước một ngày hôm sinh nhật cô, sau đó Hà Cảnh đợi hơn một tuần, đợi đến khi cả bó hoa đều héo cả, người vẫn còn chưa trở lại... Hơn nữa di động của Cố Ninh không gọi được, người cũng không nhìn thấy. Quan trọng nhất là, Hà Cảnh còn phát hiện có một người đàn ông lén lút nhìn quanh trước cửa nhà Cố Ninh, còn tới lui mấy lần nữa chứ! Cái tên tiểu bạch kiểm kia vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì, mẹ nó, lúc nào không đến, cố tình đến ngay lúc sinh nhật của Cố Ninh, lúc này tên đó xuất hiện ở đây, không phải sẽ phá hư chuyện tốt của hân sao?

Nói tóm lại, hết thấy mọi chuyện quả thực quá ngược, Hà Cảnh cũng không rõ, không phải hân đã suy đi tính lại, nghĩ rất kỹ rồi sao? Trước tiên là tặng hoa, sau đó ăn bữa cơm, nhân cơ hội phát triển tình cảm một chút, hy vọng bình thường là thế đó, nhưng sao đối với hân lại trở nên khó thực hiện như vậy a?

85. Chương 85

Edit: Cửu Trùng Cát

Hà Cảnh lấy chiếc hộp ra:

– “Đây là quà mình chọn cho cậu, cậu xem có thích hay không, vốn dĩ còn có cả hoa nữa, nhưng mà đã qua một tuần, hoa héo cả rồi.”

Vì món quà sinh nhật này, Hà Cảnh còn cố ý nhờ Trịnh Lục đến thỉnh giáo mấy cô bạn gái của gã, suy đi tính lại mấy lần, sau đó mua một chiếc lắc tay về làm quà tặng cho Cố Ninh.

Cố Ninh nhìn Hà Cảnh đầy sững sốt.

Hà Cảnh thấy Cố Ninh không chịu nhận, mạnh mẽ nhét chiếc hộp vào trong tay Cố Ninh, trên mặt ửng hồng đầy khả nghi, cũng may làn da của hân vốn đen, cho nên nhìn không ra, không đến mức quá xấu hổ, Hà Cảnh ho khan một tiếng, cố ý hạ giọng nói:

– “Ninh Ninh, những món đồ này đều là những thứ mà con gái các cậu yêu thích, tuy rằng ánh mắt của mình không tốt, nhưng mà cậu... cậu hãy nhận lấy đi, nếu như cậu không nhận, bản thân mình giữ lại cũng không dùng được a.” Dừng một chút, Hà Cảnh nói tiếp: “Hơn nữa, mình cũng chỉ quen có mỗi mình cậu là con gái, có thể tặng thứ này thôi!”

Cố Ninh nhìn chiếc hộp trong tay, trong sự thúc giục của Hà Cảnh, cô mở hộp ra, là một chiếc lắc tay vô cùng tinh tế và hết sức tinh xảo, Cố Ninh nghĩ rằng, khiếu thẩm mỹ của Hà Cảnh không đến mức không dám nhìn người nha, hai lần chọn mua đồ trang sức cho cô đều không tệ.

Hà Cảnh chú ý biểu tình trên mặt Cố Ninh, có chút khản trương hỏi:

– “Cậu thích không? Hân là không đến mức không dám mang ra ngoài đó chứ?”

Cố Ninh cười cười, đáp:

– “Cám ơn cậu, chẳng qua thứ này quá quý giá, mình không thể nhận.”

– “Sao lại không thể nhận được chứ? Đây quà sinh nhật cho cậu mà!” Hà Cảnh bắt đầu đưa tay ra, khoa tay múa chân một chút: “Cậu xem nè, nếu cậu không chịu nhận, mình cũng không thể đeo a, tay của mình quá thô, đeo không vừa, hơn nữa cũng không dễ nhìn cho lắm. Cứ quyết định như vậy đi, mình tặng quà cho cậu, cậu mời mình ăn cơm, thế nào?”

Hà Cảnh bất luận nói cái gì cũng không chịu nhận lại, vô cùng cố chấp, Cố Ninh không còn cách nào khác, đành phải nhận lấy chiếc hộp, rồi nói:

– “Cậu muốn mình mời cậu ăn cơm ư? Được, vậy khi nào?”

Mắt Hà Cảnh sáng rực lên:

– “Ninh Ninh, cậu mời mình ăn cơm thật sao?” Nói xong, hắn mới ý thức được bản thân vừa hỏi một câu vô cùng ngốc nghếch, hắn ho khan một tiếng, vẻ mặt mất tự nhiên nói tiếp: “Chọn ngày không bằng dứt khoát ngay hôm nay luôn đi, thế nào?”

– “Cũng tốt.” Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Cậu đứng đây chờ mình nhé! Mình thay quần áo đã.”

Lúc cô vừa xuống máy bay trở về nhà thì đã tắm rửa xong, tóc còn chưa hong khô đã bị Hà Cảnh kêu xuống dưới, bây giờ trên người cô đang mặc quần áo ở nhà.

– “Được, cậu cứ hảo hảo ăn mặc một chút, cậu yên tâm đi, mình tuyệt đối sẽ không nóng nảy, bao lâu mình cũng nguyện ý chờ cậu mà!”

Ha hả... Cậu ta thật sự nghĩ quá nhiều.

Hà Cảnh đứng ở dưới lầu, nhìn về phía cửa sổ căn hộ của Cố Ninh, hắn cảm thấy cả người như lâng lâng, không đến ba phút sau, Cố Ninh đã thay xong quần áo. Đứng ở trước mặt hắn, đem hắn từ cảm giác lâng lâng như say rượu kéo về thực tại.

Hà Cảnh quan sát liếc mắt nhìn Cố Ninh từ đầu tới chân rồi nói:

– “Rất tốt, tốc độ cậu thay quần áo nhanh thật đó.”

Cố Ninh gật gật đầu:

– “Ừ, vậy chúng ta đi thôi, vừa vặn mình cũng có chút đói bụng, cậu muốn ăn cái gì?”

Hà Cảnh nói ra một vài món, Cố Ninh ngắt ra, đứng lại nghiêng mặt nói:

– “Bây giờ là mình mời cậu ăn cơm đó! Mình hỏi là cậu muốn ăn thứ gì chứ không phải là mình thích ăn thứ gì, cậu hảo hảo nghĩ lại xem.”

– “Không sao hết, những món cậu thích ăn, vừa vặn mình cũng thích, khẩu vị của hai chúng ta giống nhau mà.”

Cố Ninh: “...”

Cuối cùng, Cố Ninh dẫn Hà Cảnh đến nhà hàng ở Hội sở Lâm Hồ, như vậy vừa có thể tiết kiệm chi phí, cũng vừa có thể bảo đảm hương vị, quan trọng nhất là, Cố Ninh ở bên ngoài du lịch một tuần, đều ăn các món ăn đặc sắc khác nhau, rốt cuộc cũng trở về, cô muốn ăn lại các món ăn quen thuộc, tương đối phù hợp với khẩu vị bình thường của mình.

Hai người ngồi trong phòng ăn của Hội sở, đẩy cửa sau của căn phòng này ra, bên ngoài hành lang phía dưới chính là hồ nước, mỗi khi gió thổi qua, mặt nước lay động nhộn nhạo, phong cảnh vừa thoáng mát vừa hữu tình. Không khí trong phòng từ từ thay đổi, từng đợt gió mát lạnh thổi qua, hoàn toàn không cần mở điều hòa, ngồi đây trong chốc lát, uống một bình trà lạnh do Hội sở đặc chế, cả người từ trong ra ngoài đều mát mẻ, vô cùng thoải mái.

Hà Cảnh nhìn tới nhìn lui bốn phía xung quanh rồi nói:

– “Ninh Ninh, chỗ này thật là tốt a, lúc trước mình cũng tới đây một hai lần rồi, nhưng mà không có chú ý đến phong cảnh ở đây, chỉ cảm thấy cách trang trí bên trong rất đặc sắc, thần thái cũng không sai.”

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Cậu thích thì tốt rồi.”

– “Thích, đương nhiên thích, cùng cậu ở chung một chỗ, bất kể là đến chỗ nào ăn cái gì, mình cũng thấy vui về.”

Cố Ninh cúi đầu uống trà, bốn phía hết sức im lặng, phảng phất có thể cảm nhận được tần suất hô hấp của đối phương.

Cửa phòng bị đẩy ra, từng món đồ ăn được bưng lên bàn, Cố Ninh không thích lãng phí, nhưng nhớ lại vừa rồi Hà Cảnh tặng quà ỉnh, thêm vào đó chỗ này là địa bàn của cô, không cần trả tiền, cho nên cô cũng hào phóng một lần, khí thế phú hào mười phần.

Hai người gọi 8 món ăn, trong đó có hai món là do đầu bếp của Hội sở vừa đặc biệt nghiên cứu ra, vẫn chưa chính thức giới thiệu ra ngoài.

Bởi vì Cố Ninh ở đây, Hà Cảnh vận dụng hết khả năng cố gắng làm cho tướng ăn của mình trở nên văn nhã hơn, khi hần còn nhỏ thường xuyên ăn không đủ no, khi đó ở viện phúc lợi, mỗi khi ăn thứ gì đó đều thường xuyên phải tranh đoạt, có đôi khi trước khi ăn cơm còn phải học hát, khi đó một số lãnh đạo của thành phố hay đến kiểm tra, hoặc một số cá nhân, đoàn thể nào đó đến tham quan, mỗi lần như vậy viện phúc lợi sẽ cho bọn họ hát bài, nếu như ai không biết hát thì không được ăn cơm. Sau này, rốt cuộc Hà Cảnh cũng không phải rầu rĩ vì không được no bụng nữa, nhưng cũng đã nuôi thành thói quen ăn cơm hấp tấp, khi hai tay vừa chạm vào bát đĩa, luôn là bằng tốc độ nhanh nhất ăn hết cơm, giống như muốn lừa hết cơm vào trong bụng, cả người mới có thể an tâm.

Hà Cảnh nhìn Cố Ninh cúi đầu ăn cơm, dựa theo tiết tấu ăn cơm của Cố Ninh. Cố Ninh bị Hà Cảnh nhìn đến mức thấy không thoải mái, ánh mắt của Hà Cảnh quá mức nóng rực, quá mức chăm chú, Cố Ninh nhẹ giọng ho khan một tiếng, ngắt đầu hỏi:

– “Sao vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị ư?”

– “Không có, ăn rất ngon.”

– “Ừ.” Cố Ninh lại cúi thấp đầu xuống.

Hà Cảnh nhìn Cố Ninh, cười cười nói:

– “Cậu nhìn cậu xem, gầy thành như vậy, giống như một trận gió thổi qua cũng có thể thổi bay luôn, cậu phải ăn nhiều một chút mới được.”

Cố Ninh nhượng nhượng mày:

– “Chỗ nào lại khoa trương giống như cậu nói vậy chứ.” Dừng một chút, cô còn nói tiếp: “Mỗi sáng mình đều chạy bộ, tuy rằng mình không nhiều thịt, nhưng có cơ bắp nha.”

Hà Cảnh cũng cười theo, hần buông đĩa, lắc lắc cánh tay của mình, ý bảo nhìn cơ bắp đầy trên tay hần, cười nói:

– “Như mình nè, cái này mới gọi là cơ bắp.” Dừng một chút, hần nhìn thoáng qua cánh tay nhỏ gầy của Cố Ninh: “Còn cậu hả, cái đó gọi xương gà.”

Nói xong, không đợi Cố Ninh kịp phản ứng, chính hần dẫn đầu nở nụ cười, cả người đều sáng ngời lên. Cố Ninh bất đắc dĩ lắc lắc đầu, dùng thìa ỉnh thêm một chén cơm, trừng mắt nhìn Hà Cảnh cười đến có chút biến dạng:

– “Ăn cơm của cậu đi!”

Hà Cảnh ngưng cười, đáp:

– “Tuân lệnh.”

Hà Cảnh nhìn Cố Ninh giận tái mặt, nghĩ đi nghĩ lại, an tĩnh như vậy cả buổi chiều, suy nghĩ dần dần bay xa.

Hà Cảnh lại nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng của Cố Ninh, khi đó hắn mới học lớp 6, bởi vì hắn có năng khiếu chạy bộ rất nhanh, cho nên ngoại lệ được tuyển vào trường Thanh Phong. Hôm đó là thứ 6, hắn huấn luyện xong, về lớp học lấy áo khoác của mình, lúc đi ngang qua, liền nhìn thấy Cố Ninh ngồi một mình trong phòng học. Phòng học của Cố Ninh nằm ở lầu một, lúc ấy Cố Ninh ngồi bên cửa sổ, cúi đầu cặm cụi làm bài, không biết có phải gặp được chỗ khó hay không mà chân mày của cô nhẹ nhàng nhíu lại, một trận gió thổi qua, Cố Ninh vươn tay vén lọn tóc buông rũ xuống dưới trán. Bởi vì hôm đó là ngày nghỉ, trong trường học rất ít người, cho nên phá lệ im lặng, ngay cả tiếng “xào xạc” khi gió thổi trúng lá cây đều trở nên rất rõ ràng, toàn bộ trường học, phẳng phất chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ánh sáng của trời chiều, lười nhác chiếu lên người thiếu nữ, phẳng phất tỏa ra một vầng hào quang lóe sáng quanh thân thiếu nữ, trở nên đặc biệt chói mắt.

Lúc ấy Hà Cảnh nhìn đến mức si ngốc, cô nữ sinh này có dáng vẻ bề ngoài rất xinh đẹp, làn da cũng tốt, trắng đến mức có chút trong suốt, thị lực của hắn từ trước đến nay vô cùng tốt, ngay cả vành tai nho nhỏ hồng hồng của đối phương hắn đều nhìn thấy rất rõ ràng. Lúc ấy Hà Cảnh đột nhiên nhớ lại lúc còn nhỏ, xơ quản lý của viện phúc lợi từng nói cho hắn biết, người có vành tai màu hồng, con đường tình cảm sau này sẽ gặp phải trắc trở.

Trong lúc Hà Cảnh suy nghĩ mông lung thì cô nữ sinh ngồi trong phòng học, phẳng phất cảm giác được hắn đang đánh giá mình, một giây sau không hề báo trước ngẩng đầu lên, có chút mờ mịt nhìn hắn đứng ngoài cửa sổ. Hà Cảnh không cách nào hình dung được cảm giác khi lần đầu tiên nhìn thấy Cố Ninh, phẳng phất vừa liếc mắt nhìn một cái thì lập tức đem người ngồi an tĩnh bên cửa sổ kia, khắc sâu vào trong lòng mình.

Lúc ấy hắn cảm thấy có chút xấu hổ, nhớ lại mình vừa chơi bóng nên quần áo có chút bẩn, trên người cũng có mùi mồ hôi khó chịu, đột nhiên hắn sinh ra ngượng ngùng. Cụ thể cũng không thể nói rõ là cảm giác gì, dù sao lúc ấy hắn cảm thấy bản thân hắn phải dùng bộ dạng tốt nhất của mình để xuất hiện trước mặt người con gái này, mà không phải bộ dáng quần áo lôi thôi, người đầy mồ hôi như bây giờ.

Sau lần đó, mỗi lần Hà Cảnh nhìn thấy Cố Ninh ngồi bên cửa sổ, đều sẽ đem tầm mắt tập trung về phía đó, dần dần cũng tạo thành quy luật. Thứ 6 mỗi tuần, Cố Ninh đều có thói quen làm xong tất cả bài tập, sau đó thu dọn sách vở rồi đi về một mình, thời gian đại khái vào khoảng 3 giờ chiều.

Cố Ninh đặt đĩa xuống, cất giọng nhàn nhạt nói:

– “Mình no rồi, cậu ăn nhiều một chút đi, chớ lãng phí.” Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Ừ, cậu không cần ăn uống nữa nhận hơn so với mình đâu.”

– “Vậy mình không nữa.” Hà Cảnh nhướng nhướng mày, tăng nhanh tốc độ ăn hơn, dứt khoát ăn xong ba chén cơm mới buông đĩa.

Hà Cảnh ngẩng đầu thấy Cố Ninh đang chăm chú nhìn mình:

– “Làm sao? Có phải mình ăn uống quá thô lỗ hay không?”

– “Không có, mỗi người đều có thói quen ăn cơm không giống nhau, nhìn cậu ăn cơm, rất có cảm giác... thêm ăn.”

Hà Cảnh nghe xong nở nụ cười:

– “Vậy hắn là cậu nên thường xuyên ăn cơm cùng mình, cậu nhìn cậu gầy như vậy, về sau mình sẽ dẫn cậu đi ăn cơm, nhất định có thể nuôi cậu đến béo tốt! Để xương gà biến thành cơ bắp!”

– “Không cần, mình như vậy rất tốt.”

Nhân viên phục vụ dọn bàn, lại pha một ấm trà đưa lên, hương trà lãng đãng tỏa ra khắp căn phòng, khiến cả trái tim cũng an tĩnh lại, Hà Cảnh nhìn người bên cạnh, hắn có chút lòng tham thâm nghĩ, nếu như mỗi ngày đều có thể được như vậy thì tốt rồi a...

– “Ninh Ninh, vừa rồi mình nhớ lại khoảng thời gian chúng ta quen biết nhau khi còn học cấp II.”

Cố Ninh nghi hoặc nhìn Hà Cảnh, ngày mà cô biết Hà Cảnh, hẳn là cái ngày mà Hà Cảnh lên kế hoạch tổ tình khoa trường rồi.

Hà Cảnh ho khan một tiếng, cũng biết Cố Ninh đang suy nghĩ cái gì, hần xin lỗi gãi gãi đầu:

– “Ý mình là... không phải lần đó.”

– “À.”

– “Lúc học lớp 6, mình thường thấy cậu ngồi một mình ở trong phòng học, chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ ấy, mỗi khi thứ 6 được nghỉ, cậu không vội vã về nhà, nhất định sẽ ở trong phòng học làm cho xong bài tập mà giáo viên đã giao, có đôi khi không có bài tập, thì cậu sẽ cầm sách ngồi một mình trong phòng học đọc. Sau đó đến lúc tan học như bình thường, cậu mới chậm rãi thu dọn sách vở về nhà, khi đó toàn trường đều đi hết sạch.” Dừng một chút, Hà Cảnh nói tiếp: “Khi đó mình đã nghĩ, mỗi lúc đến thứ 6 được nghỉ, những người khác đều là đợi không kịp, sao cậu một chút cũng đều không nóng nảy đi về nhà vậy, hơn nữa vào cuối tuần ai cũng đều như vậy, cậu thì khác, rất đặc biệt, là bởi vì nguyên nhân gì chứ?”

Cố Ninh sửng sốt, lúc cô học lớp 6, thật ra là lúc mâu thuẫn giữa Thẩm Lan và Cố Xuân Sinh trở nên gay gắt, kỳ thật khi đó hai người đã không còn cãi nhau nữa, nhưng mà không khí trong nhà đặc biệt áp lực, hết sức căng thẳng. Khiến cho cô lúc đó, cũng trở nên vô cùng áp lực. Cô không muốn về nhà, cho dù về nhà, cô cũng chỉ lủi thủi một mình trong phòng, cho nên mỗi khi đến thứ sáu, cô vẫn thơ thẩn ở lại trường đến hết giờ mới rời khỏi. Cố Ninh làm sao cũng không ngờ, đoạn thời gian ác mộng trong cuộc đời mình, cư nhiên lại có người chú ý đến, quả thật cô rất bất ngờ. Cố Ninh có chút hoảng hốt, cô luôn cảm thấy kiếp trước hình như cô đã bỏ lỡ thứ gì đó, có thứ gì đó mơ hồ rất sinh động...

Cô nhớ rõ, sau này khi cô gặp lại Hà Cảnh, Hà Cảnh khiến cho cô có cảm giác vô cùng nguy hiểm, làm cho cô muốn tránh khỏi người này. Lúc ấy, ánh mắt Hà Cảnh khi hần nhìn cô, luôn khiến cho cô cảm thấy không có chỗ để trốn, phẳng phất suy nghĩ sâu kín trong lòng mình bị phơi bày dưới ánh mặt trời. Loại cảm giác đó, giống như từ đầu tới cuối, Hà Cảnh cái gì cũng đều biết, còn nữa, bởi vì hần, cô bị người khác cô lập, xa lánh, dẫn đến cuộc hôn nhân hoang đường của cô và Bạch Thần Dục sau này...

Trong lòng Cố Ninh căng thẳng, nhìn người bên cạnh, thử thăm dò:

– “Hà Cảnh, nếu, mình nói là nếu, bởi vì chuyện cậu thổ lộ với mình, khiến mình bị người khác xa lánh...”

– “Không có khả năng đó.” Hà Cảnh cắt đứt lời nói của Cố Ninh: “Cậu yên tâm, mình sẽ không để cho cậu phải chịu sự xa lánh, vĩnh viễn cũng sẽ không, mình đã nói từ trước, thề có trời; nếu sự tồn tại của mình làm cho cậu không hạnh phúc, vậy mình nhất định sẽ chủ động buông tay, tuy rằng mình không biết nếu thật sự đến lúc ấy, mình có thể làm được hay không, nhưng mà mình có thể bảo đảm, sẽ không để cho cậu bởi vì mình, gặp bất kỳ dồn đải nào đâu.”

Cố Ninh trầm mặc một lát, lại hỏi tiếp:

– “Hà Cảnh, lần trước cậu đã nói, thiếu chút nữa cậu đã làm một chuyện sai lầm, không thoát thân được. Nếu như lúc mình gặp đồn đãi hoặc là bị cô lập, vừa vặn cậu không biết, hoặc là không thoát thân được, hoặc là không có ở bên cạnh mình. Sau này, rất lâu sau này cậu mới biết những việc đó, vậy cậu sẽ làm thế nào?”

Hà Cảnh nhíu nhíu mày, đáp:

– “Ninh Ninh, hôm nay cậu sao vậy? Máy chuyện giả thiết này của cậu khiến mình hết sức không thích, chỉ cần mình nghĩ theo phương diện này thì trong lòng sẽ cảm thấy rất khó chịu. Nếu như chuyện xảy ra theo đúng như những giả thiết kia của cậu, mình nghĩ, chắc là mình sẽ khổ sở lắm, vốn dĩ mình không hi vọng cậu phải chịu bất cứ tổn thương gì, huống chi, những tổn thương đó là bởi vì mình mà ra.”

Vậy còn chuyện bởi vì lợi ích... mà mình kết hôn với người khác thì sao?

Có một loại cảm giác kỳ lạ dâng tràn trong lòng, Cố Ninh nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chưa hỏi ra vấn đề cuối cùng. Hai người từ Hội sở đi ra, Hà Cảnh vẫn cảm thấy trong ngực có chút rầu rĩ, hẳn thật sự là hết sức chán ghét mấy thứ giả thiết kia của Cố Ninh, cũng thật nghĩ mà sợ, mấy chuyện giả thiết này, khiến tâm thần hần nhộn nhạo không yên. Bởi vì hần hậu tri hậu giác phát hiện, nếu không phải khi đó nhờ có Cố

Ninh cảnh tỉnh, hần nghĩ sai rồi làm sai... vậy thì hỏng bét, mấy thứ giả thiết này có khả năng biến thành sự thật nha.

Đột nhiên hần cảm thấy khủng hoảng, quả thật hần không thể tưởng tượng nổi, nếu Cố Ninh bởi vì hần mà...

Hà Cảnh đưa Cố Ninh đến dưới lầu, lúc sắp chia tay, hần đột nhiên gọi Cố Ninh đang muốn đi lại:

– “Ninh Ninh.”

Hà Cảnh nhìn thấy Cố Ninh quay người lại, sợ run, áp chế bất an trong lòng, nặn ra một nụ cười cứng ngắt. Phất phất tay, ra vẻ thoải mái nói tiếp:

– “Không có việc gì, mình chỉ muốn gọi tên cậu một chút thôi, cậu... Lên nhà đi, ngày mai gặp lại...”

86. Chương 86

Edit: Cửu Trùng Cát

Cho đến khi bóng dáng của Cố Ninh biến mất ở hành lang, Hà Cảnh mới chậm rãi trở về, không biết vì sao, hần luôn cảm thấy có loại dự cảm thập phần không tốt, nhớ tới tên tiểu bạch kiểm lần trước hần đụng phải ngay trước nhà Cố Ninh, Hà Cảnh nhú nhú mày, nói sao bây giờ, dự cảm cho hần biết, người này đối với hần vô cùng bất lợi. Phải biết rằng, từ trước đến nay dự cảm của hần luôn luôn chính xác, nghĩ đến đây, ánh mắt của Hà Cảnh trở nên u ám, trực giác cho hần biết, Cố Ninh tắt điện thoại đi động một tuần, chắc chắn không thoát khỏi quan hệ với người đàn ông đó...

Cố Ninh trở về nhà, ngã xuống trên sofa, nghỉ ngơi một lát, cô đứng dậy đi rót nước uống, lúc này, chuông cửa vang lên.

Cố Ninh sửng sốt, chẳng lẽ là tên Hà Cảnh kia ư? Hôm nay có phải cô hơi quá đáng hay không? Dọa cậu ta sợ rồi chẳng? Cô cầm ly nước đi ra mở cửa, vừa mở cửa ra, ngoài dự đoán của cô, ngoài cửa là một người khác.

Cố Ninh nhú nhú mày:

– “Bạch Thần Dục? Sao lại là anh?”

– “Không phải tôi thì là ai, chẳng lẽ em hi vọng người gõ cửa là tên côn đồ vừa rồi mới cùng em trở về ư?” Sắc mặt Bạch Thần Dục âm trầm.

Cố Ninh nhú nhú mày, vừa định đóng cửa lại, thì nghe thấy giọng điệu lạnh lẽo của Bạch Thần Dục vang lên:

– “Tôi có chuyện muốn nói với em, em nên nghe một chút thì tương đối tốt hơn.”

Hai mươi phút sau, hai người ngồi trên băng ghế dài trong công viên gần tiểu khu. Thật hiển nhiên, Bạch Thần Dục thập phần không hài lòng với hoàn cảnh nói chuyện của hai người bây giờ, từ biểu tình tối tăm u ám trên mặt hần lúc này thì có thể hiểu được một hai, nhưng Cố Ninh vẫn nhất quyết chọn địa điểm ở chỗ này.

Vì Cố Ninh cảm thấy, nơi này bốn phía thông thoáng, tiến lùi công thủ gì đó đều rất tốt, không cần phải tốn tiền, hơn nữa hiện tại đã là buổi chiều cũng không phải rất nóng, rất thoải mái nữa.

Cố Ninh ngồi ở trên ghế, gác hai chân, cất giọng nhàn nhạt:

– “Nói đi, Bạch tiên sinh, anh muốn nói gì? Muốn nói về cuộc sống hay là về triết học? Nếu như là về việc kết hôn, xin lỗi, bây giờ tôi còn chưa đủ tuổi, hữu tâm vô lực.”

Dừng một chút, Cố Ninh ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, nói tiếp:

– “Xin lỗi, nói sai rồi, phải nói là vô tâm vô lực, cho dù tôi có đủ tuổi để kết hôn đi chăng nữa, tôi cũng không nghĩ đến và không muốn gả cho anh.”

– “Là vì tên côn đồ vừa rồi ư? Em chắc chắn hẳn ta có thể cho em những gì mà em muốn?”

Cố Ninh dùng tay che nửa tầm mắt, từ khe hở giữa các ngón tay nhìn thấu ánh mặt trời, trước mắt xuất hiện rất nhiều ánh sáng năm màu sắc sỡ, cô cười nói:

– “Chuyện này không có liên quan gì đến người khác, hơn nữa, những gì mà tôi muốn, tại sao phải chờ người khác đến cho? Nếu tôi đã muốn thứ gì đó, nhất định tôi sẽ chủ động đến lấy. Trên thế gian này, chỉ có thể dựa vào bản thân, mới chặt chẽ giữ được những thứ mình muốn trong tay.”

Bạch Thần Dục nghe Cố Ninh nói xong thì ngẩn ra, qua hồi lâu sau, hẳn mới kịp hồi thần hỏi Cố Ninh:

– “Lúc em rời khỏi đoàn phim, có phải đã nói gì với Bạch Thắm hay không?”

– “Sao đây? Có phải chị ta đã làm gì rồi không? Chẳng qua, tôi cũng không nói gì nhiều với chị ta, tôi chỉ nói cho chị ta biết, nếu hai người các người không phải chị em ruột thịt, nếu hộ tịch không nằm chung trong một quyển sổ, thì cũng có thể kết hôn. Ai ở sau lưng nói gì cũng mặc kệ, chỉ cần mình vui vẻ là được rồi.”

Dừng một chút, Cố Ninh nhếch môi nở nụ cười:

– “Bạch tiên sinh, có phải tiên sinh nên cảm ơn tôi hay không đây? Anh thích Bạch tiểu thư nhiều năm như vậy, lần này xem như tôi đã giúp anh một việc lớn, nếu chị ta đã đột phá phòng tuyến trong lòng chị ta, coi như tôi đã hoàn thành nguyện vọng trong lòng anh, khiến nó trở thành sự thật, giải quyết tâm bệnh của anh rồi đấy.”

– “Bạch Thắm quả thật muốn chuyển hộ khẩu về nhà chị ấy, nếu chị ấy đã muốn như vậy, tôi cũng không ngăn cản được. Cố Ninh, em nghĩ sai rồi, đây không phải là nguyện vọng của tôi, tôi sẽ không kết hôn với Bạch Thắm đâu.” Dừng một chút, Bạch Thần Dục còn nói: “Khiến em thất vọng rồi.”

Cố Ninh ngẩn ra:

– “Quả thật rất thất vọng, chẳng qua đây cũng là chuyện riêng của các người, nói tới nói lui cũng không có liên quan gì đến tôi cả.”

Bạch Thần Dục nhìn Cố Ninh, trong giọng nói không nghe ra được cảm xúc:

– “Em thật sự nghĩ em dùng cách nói chuyện như vậy với tôi, tôi sẽ không tức giận sao?”

Cố Ninh lười biếng duỗi eo, đứng lên, tứ lạng bạt thiên can nói:

– “Tùy anh thôi, muốn nghĩ sao thì nghĩ, anh có tức giận tôi cũng chẳng có cách nào khác.”

– “Em cần phải suy nghĩ cho kỹ, em thật sự muốn như vậy sao? Em như vậy, chỉ càng khiến cho tôi đối với em sinh ra hứng thú càng lớn, đàn ông nào cũng đều có sở thích muốn chinh phục.”

Bạch Thần Dục nói xong câu đó, quả nhiên như hắn dự đoán, nhìn thấy sắc mặt Cố Ninh thay đổi, không còn đáng vẻ thoải mái như vừa rồi, hòa nhau một vẩn, tâm tình của hắn hơi tốt lên một chút, nói tiếp:

– “Một năm, thời gian một năm, nếu hứng thú của tôi đối với em không mất đi, như vậy chúng ta sẽ kết hôn.” (Cát: Điền rồi à...???)

– “Kết hôn?” Cố Ninh giống như nghe được chuyện gì buồn cười lắm: “Tôi không cần phải đáp ứng điều kiện của anh, hơn nữa tôi đã có bạn trai rồi.”

– “Em nói bạn trai em là Hà Cảnh sao? Em không cần gạt tôi, tôi biết hai người các người không phải người yêu thực sự.” Bạch Thần Dục đột nhiên kiên định nói. Dừng một chút, hắn nói tiếp: “Cố Ninh, lúc trước em tiếp cận tôi, không phải muốn kết quả như hôm nay sao? Lạt mềm buộc chặt cũng phải có chừng mực.”

Cố Ninh nghe xong thì ngẩn ra, ánh mắt cô nhìn thẳng vào Bạch Thần Dục:

– “Vậy anh nói thử tôi nghe xem, vì sao anh lại kết hôn với tôi? Tôi không tin anh là vì tình yêu gì đó đâu, ngay cả khi anh thực sự muốn kết hôn với tôi, cũng sẽ mang theo đủ các loại điều kiện, tôi không tin loại người như anh sẽ có tình yêu thực sự.”

Bạch Thần Dục giật mình:

– “Tôi muốn làm rõ một vài chuyện.”

Kỳ thật ngay cả bản thân hắn cũng không biết vì sao đối với Cố Ninh hắn lại cố chấp như vậy. Những năm gần đây, hắn gặp qua không ít phụ nữ, đủ các loại bộ dạng khí chất, cuối cùng đều bị hắn, hoặc bị trường bối của Bạch gia phân chia ra làm hai loại: phù hợp để kết hôn và không phù hợp để kết hôn, mà bây giờ, sự tồn tại của những người đó đều trở nên mơ mơ hồ hồ.

Duy chỉ có một mình Cố Ninh là đặc biệt còn tồn tại rõ ràng, tuy rằng công bằng mà nói, Cố Ninh cũng không có gì khác lạ so với những người đó.

Quả thực là mặc danh kỳ diệu.

Bạch thị dưới sự cầm quyền của Bạch Thần Dục, sau vài năm đã phát triển đến tình cảnh bây giờ, hoàn toàn không cần phải dựa vào việc kết hôn để phát triển kinh doanh nữa, ngược lại là đại đa số các tập đoàn khác, đều muốn mượn việc kết hôn để bám víu vào danh tiếng và tiền tài của Bạch thị.

Hơn nữa trước bỏ qua tài phú và địa vị của Bạch Thần Dục không nói, chỉ dựa vào gương mặt kia của hắn cũng đủ để phụ nữ trở nên điên cuồng. Người đàn ông này rất đẹp trai, lại còn phong độ, người phụ nữ nào có thể bỏ qua đây?

Lúc Bạch Thần Dục 17 tuổi, cha mẹ hắn rơi máy bay qua đời, tin tức này quả là đột ngột, ai cũng không trở tay kịp, mà Bạch Thần Dục thân là con trai độc nhất, lại không có bất kỳ một xúc động nào. Vào thời điểm đó, Bạch Thần Dục một bên vừa tiếp tục đi học, một bên vừa xử lý công ty loạn thành một đoàn, chẳng những khiến cho công ty khôi phục trình tự hoạt động bình thường, mà ngay cả việc học của hắn cũng hoàn thành rất nhanh chóng, gian khổ trong đó vừa nhìn là có thể hiểu. Ngộ tính cao là tiền đề cơ bản, quan trọng nhất là nhân phẩm và quyết tâm còn phải cứng cỏi hơn, mạnh mẽ hơn so với người bình thường.

Có lẽ kể từ lúc đó, thời gian thanh niên của Bạch Thần Dục cũng đã kết thúc, bắt đầu cuộc sống bảy mưng tính kế đề tồn tại trên thương trường, bất kể làm việc gì đều phải thật thận trọng.

Bạch Thần Dục nhìn Cố Ninh, nói:

– “Anh cũng không rõ là vì sao, nhưng mà nguyên nhân chắc cũng vì muốn kết hôn với em, chỉ cần ở gần em, anh sẽ hiểu rõ vì sao anh lại muốn làm như vậy.”

(Cát: Chính thức đeo đuổi nên không xưng tôi nữa nhé mọi người... khổ... tra nam đã chính thức lên cơn...)

Hắn không cho phép để xảy ra những chuyện vượt qua sự khống chế của hắn, nói cho đúng hơn, nếu hắn thật sự rung động trước đối phương, như vậy, hắn nhất định phải đem đối phương nắm trong lòng bàn tay, trước khi hắn biết rõ tâm ý trong lòng mình, hắn sẽ không buông tay.

Hơn nữa, Bạch Thần Dục vẫn cảm thấy trên người Cố Ninh ẩn chứa rất nhiều bí mật kỳ lạ.

Trong lòng Cố Ninh trầm xuống:

– “Anh muốn làm thế nào thì tùy anh, chẳng qua, tôi không có thừa hơi sức để đi theo anh nào loạn.” Nói xong cô cũng không thèm liếc nhìn biểu tình trên mặt Bạch Thần Dục, lập tức xoay người bỏ đi.

Ha hả, đây là cái việc gì vậy, quả thực không hiểu nổi mà?!

87. Chương 87

Edit: Cửu Trùng Cát

Bạch Thần Dục có sở thích muốn khống chế tất cả mọi chuyện trong tay, điểm ấy Cố Ninh vẫn luôn biết, nhưng cô không lường trước được, sở thích khống chế của đối phương, lần này thể nhưng lại xuất hiện trên người mình.

Cố Ninh nhú nhú mày, cô ngồi trên sofa, tỉ mỉ nghĩ kỹ chuyện đã xảy ra hôm nay, Bạch Thần Dục có thể đến thành phố Z, như vậy chính là có chuẩn bị mà đến, sẽ không tay không mà về đâu.

Phải biết rằng, Bạch Thần Dục chưa bao giờ làm chuyện hần không nắm chắc, hai người đã làm vợ chồng 3 năm, Cố Ninh rất hiểu thủ đoạn của Bạch Thần Dục, lúc Bạch Thần Dục mới bước chân vào thương trường, từ ngữ xuất hiện nhiều nhất khi miêu tả về hần chính là “Hậu sinh khả ụ”, chưa đầy một năm sau, bốn chữ “Hậu sinh khả ụ” này biến thành “Thủ đoạn thâm trầm”.

Về sau, không có ai dám xem thường Bạch Thần Dục nữa, cho dù là những con cáo già trên thương trường, khi giao thủ cùng với Bạch Thần Dục cũng phải hết sức chú ý giữ vững tinh thần, khi người khác nhìn vào Bạch Thần Dục, từ đáy lòng sẽ dâng tràn cảm giác lạnh lẽo đến rùng mình.

Trong lòng Cố Ninh trầm xuống, thật hiển nhiên, hiện tại đối phương đã đem những điều này bày hết lên mặt bàn, đây không phải là giọng điệu thương lượng, chỉ là cảnh báo cho cô trước, để cô chuẩn bị tâm lý tiếp nhận.

Cố Ninh ở trong lòng cười khổ, Bạch Thần Dục đã quyết định đưa ra ý định theo đuổi, làm sao còn chú ý đến cảm nhận của cô? Hơn nữa, cho dù đã sống qua hai kiếp, từ đầu tới cuối cô vẫn không đoán được Bạch Thần Dục đang suy nghĩ cái gì?

Nhưng mà lúc này đây, cô không muốn tiếp tục đi vào vết xe đổ của kiếp trước nữa, cũng không muốn tiến vào cái lồng chim huy hoàng mà Bạch Thần Dục sẽ tạo ra cho cô, tuy rằng việc này, hiểu theo một khía cạnh khác, đây quả thật là cách trả thù Bạch Thâm tốt nhất, nhưng mà phải kéo mình vào việc mua bán này, quá thiệt thòi rồi.

Cố Ninh đứng lên, cô đi tới bên cửa sổ, lúc này đã là hoàng hôn, trong tiểu khu cũng dần dần náo nhiệt, cô ở trong lòng thở dài, thôi, đi một bước thì tính một bước vậy, tình huống hiện tại, nếu như Bạch Thần Dục đã muốn bức bách, cho dù cô có dốc hết toàn lực, chỉ sợ cũng không thể đấu lại đối phương.

Đột nhiên, Cố Ninh nghĩ tới Hà Cảnh, một giây sau ở trong lòng lắc lắc đầu, cô nghĩ, tốt nhất nên tự nghĩ ra biện pháp đối phó thì tốt hơn, ít nhất hiện tại chưa đến mức không thể vân hồi, lui một vạn bước mà nói, Bạch Thần Dục cũng cho cô thời gian một năm. Bạch Thần Dục không rời đi, Bạch thị vừa vận khai thác một hạng mục đầu tư ở thành phố Z, vốn dĩ hạng mục như vậy, không cần Bạch Thần Dục phải hạ mình đích thân xử lý, Bạch Thần Dục ở lại, người trong công ty sợ tới mức không dám thở mạnh, ngay cả đi WC cũng bằng tốc độ nhanh nhất có thể, mỗi người đều nâng cao tinh thần, hiệu suất làm việc cũng nhanh hơn rất nhiều.

Sau khi Cố Ninh nhấn phím tắt cuộc gọi của Bạch Thần Dục lần thứ 4, chuông cửa vang lên, cô cầm di động từ trên sofa đứng lên, xuyên qua mắt mèo trên cửa nhìn người đứng ở bên ngoài. Ngoài cửa là một cô gái rất xinh đẹp, ăn mặc cũng rất tinh xảo, Cố Ninh vô cùng có ấn tượng với người này, đây chính là một trong những trợ lý cao cấp của Bạch Thần Dục.

Cố Ninh mở cửa, vị trợ lý cười đến thập phần tiêu chuẩn, nói:

– “Cố tiểu thư, Tổng giám đốc mời tiểu thư ăn cơm trưa với ngài, tôi đến đây để đón tiểu thư, chúng ta đi thôi.”

– “Giúp tôi chuyển lời đến anh ta, tôi ăn rồi, cảm ơn.”

Cố Ninh chuẩn bị đóng cửa, trợ lý tiểu thư không dao động không sợ hãi nói tiếp:

– “Tổng giám đốc đã dặn dò, ngài nói nếu tiểu thư thấy không hứng thú, vậy ngài ấy sẽ đích thân đến đây đón tiểu thư, mặc kệ thế nào, bữa trưa hôm nay tiểu thư nhất định phải ăn cùng ngài ấy.”

Cố Ninh sợ run, nhìn người trước mắt, trong lòng thầm khâm phục vị trợ lý này của Bạch Thần Dục có tố chất tâm lý thật là không phải mạnh mẽ bình thường, truyền lại mấy lời BIẾN THÁI như vậy, nhưng trên mặt vẫn giữ được nụ cười khéo léo đầy tính chuyên nghiệp.

– “VẬY chị chờ một chút, tôi đi thay đồ đã.”

– “Vâng thưa Cố tiểu thư.”

Cố Ninh đương nhiên biết Bạch Thần Dục không dễ dàng thỏa hiệp như vậy, nếu như thái độ của cô cường ngạnh đối đầu, không chừng đối phương sẽ tung ra thủ đoạn tàn nhẫn gì đó, cô không muốn Bạch Thần Dục quấy rầy đến người thân của mình. Sau khi đóng cửa lại, Cố Ninh khép lại quyển kịch bản đang đọc dở, sau đó đem quần áo của ngày hôm qua bỏ vào máy giặt. Chờ đến khi cô làm xong hết thấy, lúc ra mở cửa, đã là 2 tiếng sau đó.

Vị trợ lý xinh đẹp không hề oán giận một câu nào, lễ phép mời Cố Ninh bước lên xe, chiếc xe hơi đắt tiền tân tiến nhẹ nhàng chạy trên đường, Cố Ninh nhìn phong cảnh quay ngược ngoài cửa sổ, có chút hoảng hốt, ánh mắt không có điểm dừng.

Lúc Cố Ninh vừa tới nơi, giọng nói trầm thấp của Bạch Thần Dục cũng vang lên:

– “Rốt cuộc đã tới.” Ngược lại nghe không ra cảm xúc gì.

Cố Ninh không trả lời, hơn mười giây sau, Bạch Thần Dục mới đặt phần văn kiện trong tay xuống, phân phó cho trợ lý ở một bên:

– “Có thể dọn thức ăn lên.”

Bạch Thần Dục có chút mệt mỏi xoa xoa mi tâm, giọng điệu nhàn nhạt dường như thuận miệng hỏi:

– “Em ăn cơm trưa rồi sao?”

– “Tôi ăn rồi.”

– “Không sao, đợi lát nữa ăn ít một chút là được.”

Biểu hiện trên mặt Bạch Thần Dục nhàn nhạt, hai người đối thoại, khiến Cố Ninh có loại ảo giác, phẳng phối giống như Bạch Thần Dục gọi cô tới đây, còn đợi lâu như vậy, chỉ đơn thuần là vì ăn cơm. Nhưng lúc này đã là 3 giờ chiều, trễ hơn một vài tiếng nữa thì có thể sẽ ăn cả cơm tối, có người ăn trưa vào lúc này sao? Nếu như trễ một chút nữa thôi...

Bạch Thần Dục giao phó cho trợ lý, chưa đến hai phút, thì trên bàn đã đặt đầy đồ ăn, phẳng phối nhà bếp đã sớm chuẩn bị tốt rồi, lúc nào cũng có thể mang thức ăn lên. Nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên hết thì cúi người đi xuống, hơn nữa còn hiểu ý đóng cửa phòng lại.

Bạch Thần Dục ăn cơm hết sức trầm mặc, động tác hết sức ưu nhã, ngón tay thon dài cầm đôi đũa, có thể nói là nhìn vẻ đẹp lúc này của hắn có thể thay cả ăn cơm, Cố Ninh chậm chạp không đụng đến chén đũa trên bàn, mà chỉ yên tĩnh ngồi ở một chỗ.

Bạch Thần Dục tự mình ăn cơm, một chút cũng không bị cái nhìn chăm chú của Cố Ninh làm cho ảnh hưởng. Bạch Thần Dục ăn một chén cơm thì buông chén đũa, thức ăn đầy bàn giống như chưa từng động đũa qua, Cố Ninh ở trong lòng trầm nghĩ, sức ăn của người này ngược lại giống hệt như kiếp trước.

Rất nhanh, nhân viên phục vụ tiến vào dọn bàn sau đó bưng trà lên, Bạch Thần Dục uống một ngụm trà, nhúu nhúu mày, trợ lý ở một bên lập tức lấy ra một lọ thuốc nhỏ. Cố Ninh ngẩn ra, rốt cuộc cô cũng nhớ, Bạch Thần Dục bị đau bao tử rất nghiêm trọng, là do trước đây khi hắn còn du học ở nước ngoài đã mắc phải, khi đó cha mẹ của Bạch Thần Dục vừa mới qua đời, Bạch Thần Dục bị gấp rút triệu hồi quay về nước, tất cả gánh nặng của gia tộc đều rơi vào trên người hắn, lúc ấy Bạch Thần Dục cơ hồ là dựa vào thân thể khỏe mạnh của tuổi trẻ mới giữ lại được tính mạng, chịu áp lực rất lớn, mỗi ngày làm việc 20 tiếng đồng hồ, mỗi khi dạ dày đau thì uống thuốc giảm đau. Thế cho nên sau này, bệnh đau bao tử của Bạch Thần Dục ngày càng nghiêm trọng, chẳng những không thể ăn nhiều, quan trọng nhất là phải dùng cơm đúng giờ, bằng không sẽ lập tức thấy không thoải mái.

Bạch Thần Dục đứng lên, cất giọng nhàn nhạt hỏi:

– “Đồ ăn không hợp khẩu vị của em sao?” Dừng một chút hắn nói tiếp: “Ngày mai lúc anh sai Linda đến đón em, em muốn ăn gì thì cứ nói cho cô ấy biết.”

Cố Ninh ngẩng đầu, nhìn người trước mắt:

– “Ngày mai anh không cần sai trợ lý đến đón tôi, Bạch Thần Dục, anh cảm thấy làm như vậy có ý nghĩa sao?”

Bạch Thần Dục không đáp lại, cất giọng nhàn nhạt nói:

– “Anh đưa em về.”

– “Không cần, hành động của anh, tạo thành gánh nặng rất lớn cho tôi.”

– “Gánh nặng sao?” Bạch Thần Dục vươn tay, lại bị Cố Ninh nghiêng đầu né tránh, tay của hắn dừng ở giữa không trung, vẫn dùng giọng điệu nhàn nhạt nói chuyện: “Em sẽ quen thôi.”

Cố Ninh nhắm hai mắt lại, tay có chút phát run: “Trước kia đối với Bạch Thâm anh cũng cư xử như vậy sao?”

Giọng nói của Bạch Thần Dục có chút thấp thỏm:

– “Anh đã nói, em và Bạch Thâm không giống nhau.”

– “Anh theo đuổi chị ta đã nhiều năm như vậy, xét cho cùng chẳng qua cũng chỉ vì 4 chữ: YÊU MÀ KHÔNG ĐƯỢC, giống như tình trạng của anh với tôi bây giờ.”

Bạch Thần Dục nhíu nhíu mày:

– “Không phải như em nghĩ đâu.”

Cố Ninh đứng lên, lập tức đi về phía cửa:

– “Tùy anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Giờ phút này, cô đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi.

Cố Ninh ra khỏi phòng, lại ngoài ý muốn thấy được một người ngoài dự đoán, Hà Cảnh đứng ở nơi đó, ngay góc nhìn Cố Ninh, cùng với người đàn ông ở trong căn phòng phía sau.

Cố Ninh không có dừng lại, cũng không giải thích gì với Hà Cảnh, cô đột nhiên cảm thấy bây giờ cô có nói gì cũng là không đúng, thôi, cứ như vậy đi, ít nhất thì cứ để như vậy đi, ở trong lòng cô tự nói với bản thân mình như vậy.

Mãi cho đến bóng dáng của Cố Ninh biến mất trong thang máy, Hà Cảnh mới lấy lại tinh thần, hắn quay đầu hung hăng nhìn thoáng qua Bạch Thần Dục đứng ngay cửa phòng, Bạch Thần Dục không tránh cũng không né, hơi hơi nheo mắt lại.

Hà Cảnh thu hồi tầm mắt, thang máy của Cố Ninh đã đi xuống, con số không ngừng nhấp nháy, hai thang máy khác cũng không đi lên, dưới tình thế cấp bách, hắn chạy nhanh về phía lối thoát hiểm. (câu thang bộ)

Tâm thần Hà Cảnh có chút không yên, tuy rằng vừa rồi tên tiểu bạch kiêu kia nhìn chẳng phải dạng tốt đẹp gì, nhưng không thể phủ nhận, quả thật người đàn ông này rất đẹp trai và phong độ. Trong nháy mắt, rất nhiều ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn, sau đó đều bị hắn cố gắng áp xuống. Cuối cùng Hà Cảnh tự nói với mình, hắn phải tin tưởng Cố Ninh, cho dù sự thật có ra sao đi chăng nữa, hắn cũng muốn nghe chính miệng Cố Ninh nói... Nghĩ đến đây, ngực hắn đau thắt lại, hắn có tư cách gì đi hỏi Cố Ninh, nói cho đúng hơn, căn bản giữa hai người không có quan hệ gì đặc biệt cả.

Nhớ tới chuyện lần trước Cố Ninh đã nói, ngực Hà Cảnh lại tiếp tục co thắt, ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn. Cả đời này, chưa có lúc nào hắn lại cảm thấy bản thân thất bại như vào giờ phút này. Đúng rồi, ngay cả việc mà hắn đang làm hiện tại, cũng không dám nói cho Cố Ninh biết.

Cố Ninh dừng chân đứng lại, cô quay đầu, nhìn Hà Cảnh đuổi theo, tâm thần hắn không yên nhưng lại đứng tại chỗ không hề hé môi, nghĩ đi nghĩ lại cô nói:

– “Cậu muốn hỏi mình điều gì sao?”

Hà Cảnh vẫn đắm chìm trong kinh hãi như cũ, ngẩng đầu nhìn Cố Ninh, lắp bắp:

– “Cậu... Cậu có...hay không có...”

Trên thực tế, hiện tại đầu óc hắn đang trống rỗng, căn bản hắn không biết mình đang nói cái gì, đầu lưỡi cũng cứng lại, hắn sợ sau khi hắn lên tiếng hỏi rõ, thì bản thân sẽ lập tức bị kết án tử hình.

Cố Ninh nhìn Hà Cảnh, bình tĩnh nói:

– “Có phải cậu muốn hỏi, mình có thích cậu hay không? Hay là cậu muốn hỏi, mình và người đàn ông vừa rồi có quan hệ gì?”

Ánh mắt Hà Cảnh tròn tròn một chút, có chút hoài nghi có phải vừa rồi mình đã nghe lầm hay không, sinh ra ảo giác rồi sao?

– “VẬY... VẬY... CẬU...”

Hà Cảnh cố gắng đè trái tim đang nhảy loạn xạ trong ngực xuống, dốc hết toàn lực gắng sức nói:

– “VẬY CẬU CÓ THÍCH MÌNH HAY KHÔNG? CÒN NỮA, CHUYỆN MÀ LẦN TRƯỚC CẬU ĐÃ NÓI... LẦN TRƯỚC MÌNH ĐÃ NÓI RỒI, KHÔNG PHẢI MÌNH LỖI CHUYỆN CŨ RA ĐÂU... NHƯNG CHUYỆN TÌNH CẢM KHÔNG THỂ MIỄN CƯỜNG, TUY RÀNG THẬT LÒNG, QUẢ THẬT MÌNH RẤT THÍCH... RẤT THÍCH CẬU.”

Nói xong câu đó, Hà Cảnh càng ngày càng cảm thấy thật mẹ nó nói mấy lời giống như là sắp chia tay, TMD điềm xấu rồi, một loại cảm giác ưu thương không rõ từ đáy lòng hắn từ từ tràn ngập lên.

Dao sắc chặt đứt rồi (một nhát chặt đứt tơ tình, giải quyết nhanh gọn), thôi, tử hình thì tử hình đi, hơn nữa, tử hình kỳ thật cũng không sai biệt lắm so với chờ chết.

Cố Ninh không đáp lại, Hà Cảnh cảm thấy tiếng động ở bốn phía đều biến mất, thời gian trôi qua từng giây từng phút đặc biệt chậm, hắn cảm thấy lỗ mũi mình có chút chua xót không thôi, bộ dạng hiện tại của hắn đặc biệt không có tiền đồ, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu:

– “Nếu như cậu không thích mình, mình cũng không trách cậu...”

Lời của Hà Cảnh còn chưa dứt, Cố Ninh đã tiến lên một bước, từ phía sau lưng ôm chầm lấy Hà Cảnh.

Mặt Cố Ninh dán vào lưng Hà Cảnh, đột nhiên trong nháy mắt cô lập tức thấy an tâm, trên người Hà Cảnh có mùi thuốc lá nhàn nhạt, hòa lẫn với hương vị bột giặt, cũng không phải rất khó ngửi, qua một lúc sau, Cố Ninh mới cất giọng nhàn nhạt nói:

– “Mình cũng không biết rằng mình có thích cậu hay không, cậu hãy chờ thời gian, để mình hiểu rõ tâm ý trong lòng mình, mình không muốn chậm trễ cậu, cũng không muốn cô phụ chính mình.”

Tình yêu là một chuyện phức tạp như thế, vẫn luôn ít hạnh phúc, nhiều bất hạnh, tim cô sớm đã vỡ nát, không muốn chạm vào nữa. Nhưng vừa rồi, khi cô nhìn thấy Hà Cảnh khẩn trương chờ đợi câu trả lời của cô, đột nhiên cô lại nổi lên dũng khí muốn ném thử hương vị tình yêu thêm lần nữa.

Một giây sau, Hà Cảnh mất chữ O mềm chữ A, TMD, hạnh phúc này tới quá nhanh rồi, trời ạ, đây quả thực là một chút thì tẻ xuống địa ngục một chút thì bay lên thiên đường nha, quá kích thích đi! Hắn cảm thấy hắn cần phải đi cấp cứu...

Lòng bàn tay hắn tất cả đều là mồ hôi! Hắn suy nghĩ ý nghĩa trong lời nói của Cố Ninh, tóm lại là, bản thân hắn có hy vọng...

Cố Ninh buông tay ra, lui về sau nửa bước, Hà Cảnh vẫn đứng tại chỗ cười ngây ngô như cũ, Cố Ninh cảm thấy bộ dáng bây giờ của Hà Cảnh quả thực là một tên ngốc phát ra ánh sáng hạnh phúc, chỉ số thông minh của hắn trong nháy mắt tuột xuống level min, khéo môi cô cũng cong lên, tâm tình đột nhiên sáng rõ. Cố Ninh vươn tay bắt taxi, chờ xe taxi dừng lại, cô ngồi vào ghế phía sau, nhìn lại vẫn thấy Hà Cảnh đứng tại chỗ cười ngây ngô, cô lắc lắc đầu, kéo người đang mơ mơ màng màng về thực tại:

– “Cậu không đi đúng không, mình tự đi nhé.”

– “Đi a, đương nhiên phải đi chứ.” Hà Cảnh vội mở cửa xe bên kia, ngồi xuống cạnh Cố Ninh, cười nói: “Chúng ta về nhà đi.”

88. Chương 88

Edit: Cửu Trùng Cát

Bạch Thần Dục chờ đến khi chiếc xe biến mất ở chỗ rẽ, mới thu hồi tầm mắt, mặt hắn không chút thay đổi, nhưng cảm xúc trong mắt chuyển động liên tục, đột nhiên chợt lóe ra âm tàn, bước nhanh trở về.

Đã rất lâu từ trước, bao nhiêu hỉ nộ ái ố của Bạch Thần Dục không hề lộ rõ ra như hiện tại, hai người trợ lý thấy hắn như vậy, lập tức nhận ra ông chủ của mình thật sự đang rất tức giận, không ai dám lên tiếng, bọn họ hận không thể đem sự tồn tại của bản thân giảm xuống đến mức thấp nhất, cần biến thành trong suốt luôn mới tốt.

Một người trợ lý trong đó suy đi nghĩ lại hồi lâu mới dám mở miệng hỏi:

– “Tổng giám đốc, ngày mai có cần đến mời Cố tiểu thư đến đây nữa không?”

Bạch Thần Dục cất giọng lạnh lùng, không mang theo một chút độ ấm nào:

– “Không cần, tôi sẽ khiến cho cô ta cam tâm tình nguyện chủ động tới gặp tôi.” Nói tới đây, Bạch Thần Dục gần như không kiềm chế được, nhớ lại cảnh vừa rồi lúc Cố Ninh và tên côn đồ kia ôm nhau, đột nhiên hắn cảm thấy có chút nóng nảy, hắn cho rằng Cố Ninh cố ý để cho hắn nhìn thấy. Đây là khiêu khích trắng trợn.

– “Rồi em sẽ phải thay đổi ý định thôi.” Bạch Thần Dục tự nói với mình như vậy.

Hai người trợ lý đứng sau lưng Bạch Thần Dục cảm thấy đồ mồ hôi lạnh, hít thở không thông, sắc mặt ông chủ nhà mình âm trầm ngoan độc thế kia, bọn họ làm việc phải càng thêm cẩn thận.

Từ hôm đó trở về sau, Hà Cảnh càng thêm có lòng tin, mỗi ngày đều không ngại cực khổ đến tiểu khu cùng Cố Ninh chạy bộ buổi sáng, vun đắp thêm chút tình cảm. Quan hệ giữa hai người nếu đem so sánh với lúc trước, ngược lại không có thay đổi gì quá lớn. Tuy rằng trong lòng Hà Cảnh có chút lo lắng không yên, nhưng mà cũng nguyện ý chờ đợi, anh không muốn tạo áp lực cho Cố Ninh, huống chi, trong lòng anh cảm thấy, bây giờ tên tiểu bạch kiểm kia không còn là đối thủ cạnh tranh của anh nữa, ánh mắt Ninh Ninh nhà anh sáng như tuyết, biết rằng tên tiểu bạch kiểm kia không đáng tin cậy.

Tuy rằng nói thì nói như vậy, Hà Cảnh vẫn sai người đi thăm dò thông tin về Bạch Thần Dục, khi Trịnh Lạc nhận được tin tức đàn em đưa về thì lấp bắp kinh hãi, trong cuộc sống thật là khắp nơi đều có chuyện ngoài ý muốn a, gã không ngờ tình địch của đại ca nhà mình thế nhưng lại mạnh như vậy, muốn tiền có tiền muốn thế có thế, còn có một vẻ bề ngoài vô cùng tốt nữa, nói như vậy, nếu gã là phụ nữ, bị một người đàn ông như vậy theo đuổi, cho dù tính cách của đối phương có kém như thế nào, gã cảm thấy xét trên vấn đề tiền tài và trên mặt mũi, thì cũng có thể tha thứ được, sẽ không cự tuyệt.

Bạch Thần Dục quả thật có một phong cách riêng, Hà Cảnh cũng rất có năng lực, Trịnh Lạc cảm thấy Hà Cảnh và Bạch Thần Dục là đối thủ cạnh tranh, không bàn về vấn đề thắng thua, đây là một chuyện “kẻ tám lạng, người nửa cân” ngang tài ngang sức, nhưng vừa nghĩ đến một người đàn ông như Bạch Thần Dục, Trịnh Lạc còn muốn đem lỗi tai mình ra bấm hai cái lỗ, sau đó trên bô thêm một tầng phấn, đi hỏi xem Bạch Thần Dục có hứng thú với gã không...

Hà Cảnh tự nhiên cũng rất ngoài ý muốn giống như Trịnh Lạc, không ngờ tên tiểu bạch kiểm này có tiền tài và quyền thế lớn như vậy, chẳng qua, anh cũng không lo lắng quá nhiều, bởi vì anh biết, nếu đem hai người ra so sánh, lòng của Cố Ninh nhất định thiên về phía anh nhiều hơn.

Mà Bạch Thần Dục, kể từ ngày hôm đó cũng chưa từng xuất hiện trở lại, tuy Cố Ninh cảm thấy không ổn, nhưng mà cũng có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm, cô cố gắng áp chế những suy nghĩ bất an trong lòng xuống. Thời gian qua thật sự rất nhanh, đảo mắt nửa tháng đã trôi qua, lại đến thời gian khai giảng, Cố Ninh đến trường học trước hai ngày, báo danh và đóng tiền học phí, sau đó cô bắt đầu bước vào năm thứ 3 Đại học.

Một năm học mới lại bắt đầu, chương trình học ở trường dần dần ít đi, rất nhiều sinh viên trong lớp đều bắt đầu đến thực tập chỗ đoàn phim, các quy định nghỉ phép cũng trở nên thoáng hơn rất nhiều, dù sao thì có nhiều thứ chỉ khi chiêm nghiệm ở thực tế mới có thể học được, điểm này, ban lãnh đạo của trường học hiểu rất rõ.

Cố Ninh mượn một căn phòng bên ngoài trường học, là bên cạnh phòng của Trần Triển, mỗi người ở một phòng thì hoàn cảnh sẽ tốt hơn, cũng thuận tiện hơn rất nhiều. Sau khi trường học khai giảng một tuần lễ thì Bạch Thần Dục xuất hiện.

Bắt quá trước khi Bạch Thần Dục ngang ngược xuất hiện, người liên hệ đầu tiên với Cố Ninh lại là Bạch Thấm, trong cuộc sống khắp nơi đều xảy ra những chuyện không ngờ đến, Bạch Thấm không biết như thế nào, hiện tại trở nên có chút ỷ lại Cố Ninh, ba ngày trước, cuối cùng ả cũng có thể thuyết phục người nhà của ả, đem hộ khẩu của ả chuyển trở về, đương nhiên, trong này cũng trải qua không ít khúc mắc, không thể đơn giản nói trong một vài câu là có thể nói rõ, tóm lại, vấn đề cuối cùng cũng được giải quyết là bởi vì Bạch Thấm đồng ý ký vào một bản cam kết. Bản cam kết có hai quy định: Bạch Thấm vĩnh viễn không được tranh giành cổ phần của nhà họ Lục, và phải bỏ qua quyền thừa kế. Đây là một phần hiệp ước bất bình đẳng, tuy rằng biết rõ điểm ấy, nhưng lúc đó Bạch Thấm chỉ hơi do dự một chút, sau đó sảng khoái ký vào, trong mắt ả, bỏ qua những điều này tuy có chút đáng tiếc, nhưng nếu so sánh với Bạch Thần Dục, mấy thứ này hoàn toàn không đáng để nhắc tới. Về phía nhà họ Lục, khi biết Bạch Thấm chủ động bỏ qua quyền kế thừa tài sản và cổ phần trong nhà, đương nhiên bọn họ đồng ý ôm thái độ khoan dung độ lượng để Bạch Thấm trở về đúng hộ khẩu của mình.

Sau này từ miệng của Bạch Thấm Cố Ninh mới biết được, một tháng yên ổn không sai biệt lắm của cô, Bạch Thần Dục đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng, đó hoàn toàn là bởi vì Bạch Thần Dục ra nước ngoài giải quyết chuyện làm ăn, xưởng sản xuất quan trọng của Bạch thị ở nước ngoài xảy ra chút vấn đề, có vẻ vấn đề này không nhỏ, cho nên Bạch Thần Dục phải đích thân đi xử lý, bị vây khốn không thoát thân được, cho nên tự nhiên không rảnh phản ứng với cô. Hơn nữa gần đây giới quan chức thay đổi cấp lãnh đạo, ngay cả giới lãnh đạo cao cấp cũng có biến hóa, trong nước ban hành không ít chính sách mới, tuy rằng đã sớm nhận được tin tức, nhưng mà Bạch thị có quy mô quá lớn, không thể tránh khỏi liên quan. Nhưng dù sao, căn cơ của Bạch thị cũng rất thâm hậu, mấy chuyện này chỉ có thể xem như liên lụy nhỏ, hoàn toàn không động được đến gốc rễ.

Bạch Thấm có chút khấn trương nhìn Cố Ninh:

– “Thần Dục sẽ kết hôn với tôi, đúng không?”

Ả muốn nhận được đáp án khẳng định từ trong miệng của Cố Ninh, như vậy có thể khiến ả thấy an tâm.

– “Đương nhiên, bây giờ các người không phải chị em nữa, về mặt luật pháp không bị ngăn trở, các người không còn gì trở ngại, có thể tự do ở cùng một chỗ, nếu Bạch Thần Dục đồng ý.” Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt trình bày sự thật.

Bạch Thấm nghe Cố Ninh nói xong, có chút tâm hoa nộ phóng, tuy rằng Bạch Thấm bởi vì tránh bị người ta nhận ra sẽ chuốc lấy phiền toái, cho nên mang trên mặt một chiếc kính đen rất to, che gần như toàn bộ gương mặt, nhưng từ độ cong trên khóe miệng ả, mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy một hai.

Đột nhiên, Bạch Thấm giống như nghĩ tới điều gì đó, đuổi đi nụ cười trên mặt, cất giọng trầm lạnh hỏi:

– “Cố Ninh, sau này Thần Dục có nói gì với cô nữa không?”

Nói đến cũng thật châm chọc, lúc trước Bạch Thấm vẫn luôn không ngờ, bản thân có thể cùng Cố Ninh ngồi xuống bình tâm tĩnh khí thảo luận về Bạch Thần Dục. Lúc trước, thái độ của Bạch Thần Dục đối với Cố Ninh thật sự làm cho ả hết sức phản cảm, nhưng may mắn là, Cố Ninh không hề thích Bạch Thần Dục, hơn nữa, một chút cũng không có động tâm.

Như vậy đương nhiên sẽ bảo trì được cân bằng.

– “Không có, hơn nữa, anh ta nói với tôi cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là, chị biết bản thân chị muốn gì.” Dừng một lát, Cố Ninh nói tiếp: “Chị cần phải tin, anh ta thích chị, nhiều năm như vậy vẫn

không thay đổi, có khả năng bởi vì thời gian quá dài, mà chị lại không đáp lại nên có chút hơi lệch hướng, nhưng rồi sẽ trở lại quỹ đạo vốn có.”

Bạch Thắm tự tin cười cười:

– “Cũng đúng, tôi có lòng tin.” Dừng một chút, ả lại nói: “Hiện tại Thần Dục đối với tôi không còn chủ động như trước kia, chẳng lẽ tôi phải chủ động với cậu ấy sao? Như vậy có phải không tốt lắm hay không?”

Trong lòng Bạch Thắm nắm chắc, ả đã lặn lội trong giới giải trí nhiều năm như vậy, làm sao có thể hoàn toàn không biết gì với những việc như thế này, ả muốn hỏi Cố Ninh, là vì muốn nhận được sự bảo đảm của Cố Ninh, chỉ cần Cố Ninh không đáp ứng Bạch Thần Dục, như vậy ả vẫn còn cơ hội.

Bạch Thắm mơ hồ biết rằng, vấn đề giữa ả và Bạch Thần Dục chính là ở đây, còn lại đều chỉ là sau đó, chủ yếu là bởi vì cô gái trước mắt này đây, Cố Ninh có tác dụng rất quan trọng ở trong đó, cho nên ả muốn thời thời khắc khắc theo sát đối phương.

– “Chị chủ động đương nhiên là được, các người đã quen biết nhiều năm như vậy, đương nhiên có sẵn cảm tình, nếu Bạch tiểu thư không dồn tâm sức vào sự nghiệp, hiện tại đã sớm trở thành Bạch phu nhân rồi, cho nên hẳn là chị cần cố gắng thêm, cái gọi là nữ theo đuổi nam chỉ cách một tầng giấy mỏng, thừa dịp bên cạnh Bạch Thần Dục còn chưa có phụ nữ khác xuất hiện, đây là thời cơ tốt nhất.”

Lời của Cố Ninh dường như đã chạm đến tâm khảm của Bạch Thắm, Bạch Thắm cười đắc ý, tràn đầy tự tin nói:

– “Yên tâm đi, tôi sẽ để tim của cậu ấy, một lần nữa trở lại trên người tôi.”

Cố Ninh cười cười, không nói gì thêm.

Từ đó về sau, Bạch Thắm quả nhiên là giảm bớt công việc, trừ bỏ tham gia một vài hoạt động tuyên truyền của bộ phim điện ảnh do ả thủ vai, hoặc là làm người phát ngôn cho vài mẫu tin quảng cáo, phần lớn thời gian ả đều ở cùng Bạch Thần Dục, còn chủ động nấu cơm cho Bạch Thần Dục ăn, cả người quả thực nhu tình đến có thể hóa thành một vùng nước.

Giới giải trí chưa bao giờ ít đi về sáng rọi diễm lệ, Bạch Thắm cũng không ngoại lệ, có rất nhiều nữ minh tinh xinh đẹp giống như ả, một người lại càng xinh đẹp hơn một người, tuy rằng không có chỗ dựa vững chắc như của ả, nhưng thái độ khiêm tốn và cố gắng hơn so với ả rất nhiều.

Bạch Thắm lui về hậu trường nhiều hơn, trong giới tự nhiên đưa chén cơm cho những ngôi sao lớn nhỏ khác. Người đại diện của Bạch Thắm nhìn thấy hết mấy chuyện này, nhưng từ đầu đến cuối vẫn ngậm chặt miệng chưa từng hé răng, cũng không nhắc nhở nữ minh tinh Bạch Thắm, bởi vì chị biết có nhắc nhở cũng vô dụng, Bạch Thắm quá mức tự đại và tự phụ, sẽ không nghe lời khuyên của chị. Người đại diện đơn giản đem những công việc bị Bạch Thắm đẩy đi, phân ấy nghệ sĩ khác dưới tay mình. Ở chỗ Bạch Thắm chị đã chịu đủ tức giận dồn nén, nếu ở chỗ đối phương không có cách nào khác, không bằng chuyên tâm đào tạo ra mấy người mới còn hơn.

Sắc mặt Bạch Thần Dục càng ngày càng trở nên khó coi, không biết vì sao, lúc trước hẳn vẫn luôn khát vọng Bạch Thắm có thể đối với hắn như vậy, mà bây giờ đã biến thành hiện thực, mỗi ngày Bạch Thắm đều kề cận bên hắn, hỏi han ân cần, ngược lại hắn có chút chịu không nổi. Loại cảm giác này, giống như rốt cuộc một tia ảo tưởng ngày trước, cũng tan biến mất, thì ra cuộc sống như thế không phải là điều mà hắn muốn, còn làm cho hắn cảm thấy rất vô vị. Bạch Thần Dục là người vô cùng lý trí, từ trước hắn đã biết, Bạch Thắm đối xử tốt với hắn là có nguyên nhân, nhiều năm như vậy, cũng trôi qua bình an vô sự cho tới hôm nay, thậm chí đã biến thành một loại thói quen, nhưng mà hiện tại, trong lòng hắn không hề báo trước đột nhiên sinh ra chán ghét.

Bạch Thần Dục càng ngày càng ít về nhà, mà Bạch Thắm sau vài lần chờ đợi thất bại, thế nhưng còn chủ động chạy tới công ty của hắn, mang theo đủ các loại thức ăn do chính tay ả làm, Bạch Thần Dục cảm thấy rất ngoài ý muốn, càng nhận ra thái độ và hành động gần đây của Bạch Thắm so sánh với trước kia quả thực khác biệt giữa trời và đất, không khỏi quá khác thường đi.

Sau khi giằng co như vậy hết một tuần lễ, rốt cuộc Bạch Thần Dục không thể nhịn được nữa, sai người gọi quản lý của Bạch Thắm đến hỏi. Chẳng qua cũng chỉ hỏi vài câu băng quơ, nhưng Bạch Thần Dục là ai

chứ? Hắn đã bắt được trọng điểm, biết vấn đề mấu chốt là nằm ở nơi nào. Nửa tháng gần đây Bạch Thắm đã tìm Cố Ninh hai lần, trong chuyện này, có thể nói người nào đó không thể không có công.

Bạch Thần Dục nhìn Cố Ninh trước mắt, gần đây hắn bị Bạch Thắm quấn chặt không tha, không rảnh đến gặp cô, so với hắn, Cố Ninh quả thật sống rất nhàn nhã. Không thể không nói, một chiêu đi đường vòng cứu nước của đối phương quả thật rất hữu dụng, nghĩ đến điểm này, ánh mắt của Bạch Thần Dục trở nên u ám.

Cố Ninh nhìn vẻ mặt buồn rầu của đối phương, không nghĩ cũng biết, công phu quấn chặt không tha của Bạch Thắm là hạng nhất, chỉ sợ khoảng thời gian gần đây Bạch Thần Dục đã có thể có cảm nhận sâu sắc điều này rồi. Bọn họ đã từng là vợ chồng, kiếp trước Bạch Thần Dục luôn khao khát có được những điều đó, lúc này đây cô lại nghĩ cách để hắn hoàn thành tâm nguyện, không thể không nói đã thập phần có tình ý rồi. Mặc dù phản ứng của đối phương, có hơi khác so với những gì cô đã dự đoán trước...

89. Chương 89

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh không nhìn đến vẻ mặt buồn rầu của Bạch Thần Dục, thờ ơ hỏi:

– “Bạch tiên sinh thật là có nhả hứng, có thể nhàn rồi đến tìm tôi ăn cơm, Bạch tiểu thư không để ý sao?”

Bạch Thần Dục cất giọng lạnh lùng:

– “Em làm như vậy, không cảm thấy em rất quá đáng sao?”

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt, nghe không ra là cảm xúc gì:

– “Hiện tại Bạch tiên sinh đã hiểu rồi sao, cảm giác bị ép buộc làm những việc mà trong lòng không muốn.”
Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Xin lỗi, một lát tôi còn có tiết học, chỉ sợ không thể cùng ăn cơm với Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh vẫn nên đi tìm người khác đi, về phần thời hạn một năm, tôi tin là đến lúc đó Bạch tiên sinh anh sẽ thay đổi ý định thôi.”

– “Ít nhất hiện tại, anh sẽ không thay đổi ý định.”

Cố Ninh cười cười:

– “Đừng nói trước, bước không qua đâu.”

Mãi cho đến khi bóng dáng của Cố Ninh biến mất ở cổng trường, Bạch Thần Dục mới thu hồi tầm mắt, hắn ngồi vào trong xe, nói với trợ lý ngồi kế bên:

– “Đi làm những gì mà tôi phân phó đi.”

– “Vâng thưa Tổng giám đốc.”

Từ đó về sau, trong một khoảng thời gian rất dài, Cố Ninh đều không gặp lại Bạch Thần Dục, chương trình học ở trường không nhiều, cơ bản mỗi ngày cô đều chôn chân ở thư viện đọc sách tra tư liệu, một tháng sau, Cố Ninh hoàn thành kịch bản phim cô đã ấp ủ viết trong 3 tháng.

Đây là một bộ phim điện ảnh viết về tình yêu mãnh liệt, một câu chuyện xảy ra trong bối cảnh đại thời đại.

Câu chuyện xảy ra khi Trung Quốc vừa mới thành lập, lúc đó một phần sư đoàn 93 của Quốc Dân đảng đóng tại quân khu số 8 ở Vân Nam, năm 1949, sau khi chiến bại, bởi vì không có đường lui, bắt buộc phải tiến vào khu Tam Giác Vàng bây giờ. Ở đó, sư đoàn 93 xác nhập cùng với tàn quân ở địa phương, cũng là đội quân viễn chinh của Quốc Dân đảng kháng Nhật. Sau năm 1949, bọn họ làm tàn quân của Quốc Dân đảng, bởi vì không có biện pháp lui về bán đảo Đài Loan, ở lại khu Tam Giác Vàng lại bị huấn lệnh thành nao núng sợ sệt, sau này bởi vì đủ loại nguyên nhân, chỉ có một bộ phận người rất nhỏ trải qua bao nhiêu

cực nhọc, mạo hiểm mới tới được Đài Loan, còn đại đa số người còn lại, được giữ để duy trì lực lượng quân sự, phòng ngừa đội quân của Đảng Cộng sản Trung Quốc bao vây tiêu trừ.

(Cát: Đây là lịch sử nội chiến của Trung Quốc, ta không tiện giải thích nhiều, các nàng tra GG ca ca để hiểu thêm thông tin chi tiết nhé!)

Lúc ấy sư đoàn 93 vì bảo vệ sinh tồn của mình, bắt buộc phải đồng ý vào sinh ra tử vì âm mưu xâm chiếm lãnh thổ của chính phủ nước khác, bởi vậy mới đổi lấy được nơi cư trú cho cả đoàn người, mà bởi vì khu Tam Giác Vàng quá nghèo nàn và lạc hậu, căn bản không có biện pháp để gieo trồng lương thực, thêm nữa ở đó thiếu y thiếu thuốc, sư đoàn 93 cùng dân bản xứ bắt buộc phải gieo trồng cây thuốc phiện mà sống, cũng làm được phẩm chủ yếu để dùng. Mãi cho đến một năm sau đó, từ cuộc sống bức bách dần dần phát triển trở thành căn cứ chuyên cung ứng nguyên liệu độc – phẩm.

Chuyện kể về hai anh em lúc ấy thất lạc nhau, hai mươi năm sau gặp lại, đứa em trai đi theo cha lưu lạc khắp nơi, nhiều năm sau biến thành một tên trùm thuốc phiện khiến cho người ta vừa nghe danh đã kinh hồn tán đảm, mà người anh trai lại được du học ở nước ngoài trở về, trở thành một vị pháp y, hơn nữa có hôn thê của mình, là một vị nữ hình cảnh xinh đẹp. Nội dung chính của câu chuyện xoay quanh ba nhân vật này, bắt đầu sinh ra một loạt khúc mắc, lập trường đối lập, tình thân ràng buộc, tình yêu tranh cãi, cuối cùng đi đến bi kịch không có cách nào bù đắp được.

Cố Ninh đem kịch bản đưa cho Trần Triển đọc, sau khi Trần Triển đỏ hồng mặt nửa ép nửa năn nỉ Cố Ninh sửa lại kết cục không có kết quả, lại được Cố Ninh đồng ý, đem kịch bản về nhà đưa cho Trần Thạc xem. Trần Thạc vốn không để ở trong lòng, ông cảm thấy, một sinh viên thì có thể viết ra được kịch bản tốt cỡ nào chứ, sau này ông tùy tiện lật tới lật lui vài tờ, đọc được vài trang đầu, ông lại bị kịch bản hấp dẫn, hết sức khiếp sợ. Nói thật, kịch bản như vậy, dùng tài liệu độc đáo, hơn nữa có tính cân bằng rất tốt, đề tài vừa bảo đảm được sức bán vé, là loại hình đại chúng yêu thích, rồi lại khác biệt với loại hình điện ảnh cổ hủ, kết cục còn mang tính tranh luận, ngoài dự liệu nhưng cẩn thận suy nghĩ, lại phẳng phất giống như hợp tình hợp lý.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm đạo diễn của ông, xem ra kịch bản này chỉ cần tìm được diễn viên thích hợp, sẽ trở thành một chế tác vô cùng hoàn mỹ, muốn không thành công cũng khó. Đã lâu rồi Trần Thạc ông mới đọc được một kịch bản tốt như vậy, làm cho ông vô cùng nhiệt huyết và xúc động, nhưng mà ông nghĩ kỹ lại, Cố Ninh cũng theo học hệ Đạo diễn, lại viết được kịch bản tốt như vậy, nhất định Cố Ninh sẽ giữ lại để chính mình quay, tuy có chút tiếc nuối, nhưng mà ông không cần phải đi tranh giành kịch bản phim với đám hậu bối.

Trần Thạc đem kịch bản trả lại cho Trần Triển, cất giọng nhàn nhạt nói:

– “Cha đọc phần kịch bản này rồi, rất tốt, nếu như lúc Cố Ninh khởi quay có gặp phải khó khăn gì, đều có thể tới tìm cha. Có cái gì không hiểu, cũng có thể tới tìm cha, không thể để cho con bé vì xấu hổ không dám hỏi mà khiến kịch bản phim này thất bại được.”

Trần Triển ở trong lòng vui vẻ, phải biết rằng cha già nhà mình rất ít khi khen ai nha, nếu như hiện tại ông đã nói như vậy, vậy thì chứng minh kịch bản này của Cố Ninh quả thật rất khá, Cố Ninh là bạn tốt của mình, Trần Triển tự nhiên là hy vọng nhiều hơn so với ai khác rằng kịch bản này của Cố Ninh có thể thành công.

Trần Triển vui sướng đem lời của Trần Thạc nói lại cho Cố Ninh nghe, Cố Ninh có chút thụ sủng nhược kinh, dù sao thì Trần Thạc cũng được xem như lão tiền bối trong giới điện ảnh, tuy rằng câu chuyện này cô đã mất rất nhiều tâm tư để viết ra, nhưng có thể nhận được đánh giá cao như vậy, Cố Ninh vẫn hết sức ngoài ý muốn, tự nhiên là phá lệ kinh hỉ. Bộ phim điện ảnh này, Cố Ninh cũng không chuẩn bị bắt đầu khởi quay ngay bây giờ, vì hiện tại cái gì cô cũng đều không hiểu, cũng không biết tìm nhà đầu tư và diễn viên như thế nào, hơn nữa trong lòng cô vẫn chưa có kế hoạch cụ thể, tuy rằng cô từng thực tập qua hai đoàn phim, nhưng đối với những loại quan hệ phức tạp ẩn sau bức màn giải trí, hiểu biết của cô vẫn còn rất nông cạn, muốn trở thành một đạo diễn giỏi cũng không thể chỉ dựa vào việc quay được một bộ phim tốt. Cố Ninh muốn học hỏi thêm nhiều điều nữa, chờ đến khi nào đó cô cảm thấy đủ tự tin và sẵn sàng thì sẽ bắt đầu khởi công.

Sau khi mở hai tòa Hội sở, sáu tháng cuối năm, Cố Ninh chọn xong địa điểm, liên tiếp mở thêm hội sở thứ

3 và thứ 4, lợi nhuận mỗi tháng của hội sở, Cổ Ninh đều nhờ Thẩm Lan chuyển 4 phần vào tài khoản của Triệu Dân, về phần Triệu Dân, Cổ Ninh tuy không nhìn thấy mặt, nhưng hai người ngẫu nhiên sẽ trò chuyện qua điện thoại, phần lớn câu chuyện đều xoay quanh hội sở của Cổ Ninh, Triệu Dân cất giọng nhàn nhạt ngẫu nhiên cũng nói theo một hai câu. Tình hình như vậy, khiến cho Cổ Ninh có loại cảm giác, phảng phất ngày đó khi Triệu Dân trở về, chính là vì đưa tiền cho cô mượn, sau khi người nọ đưa cho cô một tấm thẻ thì biến mất, cái gì cũng đều không hỏi, phảng phất đối với số tiền lớn kia một chút cũng không hề để bụng.

Tuy chương trình học ở trường rất ít, nhưng khai trương thêm hai tòa Hội sở, lại có thêm bảy tám chuyện phải giải quyết, Cổ Ninh cũng bận rộn đến không kịp phân thân, ngược lại Bạch Thẩm về sau lại đến thêm 2 lần nữa, đều bị Cổ Ninh không mặn không nhạt từ chối không gặp mặt, thời gian trôi qua trong lúc vô tình, nháy mắt đã tới tháng 10, gió thu nhuộm đỏ lá phong, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh.

Cổ Ninh đem bán kịch bản đầu tiên của mình ra ngoài, muốn thử xem thời vận, bởi vì có Trần Thạc ở trong đó giật dây, bên nhà đầu tư cũng hết sức vừa lòng câu chuyện này, giá tiền bỏ ra không hề thấp, đối với người mới chập chững vào nghề như Cổ Ninh mà nói, cái giá này có thể xem như trên trời, sau khi khấu trừ thuế, Cổ Ninh thu vào trong tay hơn 15 vạn nhân dân tệ.

Hiện tại, Cổ Ninh và Trần Triển nghiêm nhiên trở thành học trò của Trần Thạc, mỗi khi Trần Thạc tham gia loại hoạt động nào đó đều sẽ mang theo hai người, sẽ giới thiệu 2 học trò nhỏ nhà mình cho bạn bè thân thiết trong nghề quen biết, ông ý thức rằng, vì tương lai về sau của hai người mà tích lũy nhân mạch.

Đảo mắt đã đến cuối năm, các chương trình học ở trường cũng dần dần kết thúc, tiến vào giai đoạn ôn tập, có lẽ do thời tiết càng ngày càng lạnh, sinh viên đi lại trong vườn trường cũng ít đi rất nhiều.

Còn 3 ngày nữa là Tết Nguyên đán, sáng hôm nay, Cổ Ninh rời giường đi mở cửa sổ, thì nhìn thấy bên ngoài có tuyết rơi, từng bông tuyết nhỏ mịn xoay giữa không trung rồi nhẹ nhàng rơi xuống, đến khi xế chiều, dưới đất đã có một lớp tuyết đọng mỏng manh. Tuyết vẫn không ngừng rơi, dưới lầu của tiểu khu, đã có mấy đứa nhỏ ở trong tuyết chạy tới chạy lui chơi ném tuyết. Hai ngày nay Cổ Ninh vẫn chưa từng đi ra ngoài, thời tiết như vậy, thật sự không thích hợp để xuất hành nha.

Cổ Ninh ngồi ở trong nhà đọc sách, trong ngực ôm theo túi chườm nóng, trong tay bưng cốc nước đường đỏ, có thể nói là chuẩn bị đầy đủ, sau hôm nghỉ lễ, hôm nay cô liền toàn thân vô lực. Đau bụng kinh không phải bệnh, mặc dù đau đến mức muốn mạng người a...

– “Ninh Ninh, cậu chuẩn bị xong chưa, sắp đến giờ rồi, chúng ta phải đi liền, bằng không đến lúc bị kẹt xe, sẽ trễ máy bay đó.” Trần Triển ở bên ngoài gõ cửa, vài năm nay tình huống giao thông ở thủ đô càng ngày càng làm cho người ta lo lắng.

Cổ Ninh từ trên sofa đứng lên, cô nhìn đồng hồ, sắp đến 11 giờ trưa rồi, hai người mua vé máy bay vào lúc 1 giờ rưỡi đến đảo Tam Á. Cổ Ninh phủ thêm áo khoác cảm theo ba lô:

– “Mình đã chuẩn bị xong, chỉ chờ cậu thôi đấy, chúng ta đi nào.”

7 giờ rưỡi tối nay, tại Tam Á có một bữa tiệc quan trọng, là một bữa tiệc hàng năm của một công ty truyền thông rất nổi tiếng, trong giới giải trí thập phần có danh có tiếng, dưới trướng có rất nhiều nghệ sĩ và đạo diễn tiếng tăm. Đến lúc đó rất nhiều danh nhân, ngôi sao đều sẽ đến chung vui, Trần Thạc đã sớm thông báo cho hai người Cổ Ninh, kêu hai người chuẩn bị xong, sau đó đến thời điểm nhất định phải có mặt đứng giờ. Mà chính bản thân ông, ngày hôm qua cũng đã bay đến trước.

Cổ Ninh cũng biết cơ hội như vậy là rất khó có được, có thể quen biết được rất nhiều người chuyên nghiệp trong giới, tự nhiên không thể làm Trần Thạc mất mặt mũi.

Từ Bắc Kinh bay đến Tam Á, không sai biệt lắm phải mất bốn tiếng đồng hồ, đến khách sạn lại phải chuẩn bị thêm một chút, sắp đến thời gian bắt đầu bữa tiệc rồi, hai người Cổ Ninh khá vội vàng gấp gấp, cho nên không thể chậm trễ được. Xuống máy bay, ra sân bay, hai người bắt taxi, lập tức vội vàng đến ngay khách sạn.

Cổ Ninh thu dọn hành lý xong, vội vàng chạy đi rửa mặt, bắt đầu thay quần áo, cô vừa mặc vào váy, thì nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa. Trong nháy mắt, Trần Triển thấy Cổ Ninh ra mở cửa, làm động tác nhanh chóng chui vào. Đồng thời đóng cửa phồng lại, nói:

– “Cậu nhanh thay đồ đi, nơi này ẩm áp hơn so với Bắc Kinh, cho dù có ăn mặc hở hang một chút cũng không sợ bị đông lạnh đâu, thật tốt.”

Nói xong, Trần Triển xoay một vòng tại chỗ, triển lãm chiếc váy màu đen trên người mình, hớn hỏ nói:

– “Cậu xem, chiếc váy này có đẹp không?”

Cố Ninh cười cười:

– “Rất đẹp, rất đẹp.”

Nửa năm thời gian, tóc của Cố Ninh đã dài chấm vai, khiến cho việc cô mặc váy không biến thành quái dị, cô thay một bộ lễ phục màu trắng đã chuẩn bị tốt từ trước, quay trái quay phải nhìn mình trong gương, cũng có thể xem như cho qua...

Thẩm Lan giúp cô mua những bộ trang phục mà trước kia cô thường xếp xó, lúc này ngược lại đã phát huy công dụng.

Trần Triển quan sát Cố Ninh từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, lắc đầu:

– “Sao hôm nay sắc mặt cậu lại kém như vậy hả? Vừa rồi lúc ở trên máy bay đã thấy cậu có phần mệt mỏi rồi, có phải thân thể không thoải mái hay không a?”

– “Mình khỏe, chỉ là bụng có chút đau, nhưng mà vấn đề không lớn đâu.”

Người trong gương đôi môi có chút tái nhợt, sắc mặt quả thật không phải rất tốt, Cố Ninh từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp phấn, đánh lên một lớp phấn, sau đó lại thoa son môi, đánh phấn hồng, sau khi trang điểm nhẹ nhàng, ngẩng mình trong gương, quả nhiên là lên tinh thần rất nhiều.

– “Như vậy được rồi chứ?”

Trần Triển ôm lấy cánh tay Cố Ninh:

– “Có thể, cực kỳ xinh đẹp, mình còn muốn động tâm đây nè, màu son này thoa lên môi thật là đẹp nha, mình cũng muốn thoa.”

Lúc hai người đến nơi, ở đó đã rất đông người, từng nhóm người lớn nhỏ tập hợp, là những gương mặt mỗi ngày đều xuất hiện ở trên TV, hiện tại đều tụ tập ở cùng một chỗ, có thể nói là hào quang lóng lánh, ám hương phù động.

Cố Ninh thật sự là đau đến toàn thân vô lực, cứng rần chống đỡ tươi cười, đi theo phía sau Trần Thạc bảo trì mỉm cười chào hỏi với người ta, mãi cho đến lúc di chuyển hết một vòng tròn, rốt cuộc Trần Thạc mới thả người. Cố Ninh nhẹ nhàng thở ra, tìm một vị trí ở góc khuất vắng vẻ ngồi xuống, cô vừa ngồi xuống không bao lâu, thì có một người từ phía sau đặt tay lên vai cô. Cố Ninh quay đầu lại, lúc nhìn thấy người ở phía sau, cô hoàn toàn giật mình tại chỗ.

90. Chương 90

Edit: Cửu Trùng Cát

Triệu Dân mặc một bộ lễ phục màu xám trẻ cổ, lộ ra vùng cổ trắng nõn và xương quai xanh xinh đẹp, tóc nhuộm thành màu nâu nhân nhợt, trên lỗ tai có một loạt khuyên tai, phá vỡ vẻ nhu thuận ban đầu, cả người lộ ra một cỗ hương vị lưỡi nhác, dường như đã gầy hơn rất nhiều, cảm hơi nhợt, ngũ quan nhìn càng thêm tinh xảo, khóe miệng mang nụ cười như có như không.

Chung quanh không biết bao nhiêu người, đều âm thầm suy đoán ở trong lòng, đây là ngôi sao mới của nhà ai, lúc nào thì xuất hiện vậy. Cũng đúng, chỉ sợ đây là ngôi sao mới nổi của công ty nào đó, đại đa số người ở đây đều là những kẻ xem thường tiền bạc. Chỉ là dựa vào gương mặt này, khí chất này, nhất định sẽ một tay che cả bầu trời. Khí chất là thứ gì đó thật huyền diệu.

Triệu Dân đối với đánh giá của người khác không chút nào để ý, hẩn ngồi ở đối diện Cố Ninh, đưa tay chống cằm nhưng không nói gì cả.

Cố Ninh lấy lại tinh thần, người trước mắt ngoại trừ có ngũ quan quen thuộc, những đặc điểm khác đều hoàn toàn xa lạ, nếu không phải do Triệu Dân chủ động nói chuyện với cô, quả thật cô không dám xác định, người trước mắt chính là tên học sinh trước đây thường xuyên đến nhà cô ăn chực uống chực. Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt hỏi:

– “Sao cậu lại ở chỗ này?”

Triệu Dân cười rồi đáp:

– “Những lời này hẳn là nên để mình hỏi mới đúng, sao cậu lại ở đây?” Dừng một lát, Triệu Dân thu hồi bàn tay đang chống cằm, bưng tỉnh đại ngộ nói tiếp: “Đúng rồi, cậu học hệ Đạo diễn phải không? Xuất hiện ở chỗ này cũng không có gì là kỳ quái, tại sao lại không phải chuẩn bị đóng phim chứ?”

– “Mình đã lựa chọn ngành chuyên nghiệp này, đương nhiên là có ý nghĩ riêng của nó, có một vị tiền bối mang mình đến đây, để mình tiếp xúc nhiều hơn với người trong giới.”

Giọng cười của Triệu Dân trầm thấp, tùy ý hỏi:

– “Có thiếu nhà đầu tư hay không? Nếu như chưa có nhà đầu tư, để mình đầu tư cho, thế nào?”

Cố Ninh tròn tròn mắt nhìn Triệu Dân, nói:

– “Cậu là Tụ tài đồng tử hay sao vậy?”

Mỗi lần đến lúc cô thiếu tiền, Triệu Dân đều sẽ đột nhiên xuất hiện, Cố Ninh thập phần hoài nghi, đây có phải là cơ hội mà ông trời ban cho cô hay không a?

– “Không phải Tụ tài đồng tử gì cả, lần trước mình đưa tiền cho cậu, không phải cậu đã giúp mình lời hơn gấp đôi sao, mình cũng có tâm tư riêng đấy.”

Cố Ninh kinh ngạc nhìn người trước mắt:

– “Cậu thiếu tiền à?”

Triệu Dân cười cười không đáp lại, sau đó lại nói tiếp:

– “Xem ra cuộc sống gần đây của cậu không sai nha, tương lai sẽ trở thành đạo diễn lớn.” Dừng một chút, Triệu Dân lại nói: “Vừa rồi mình thấy sắc mặt cậu không tốt lắm, thân thể thấy không thoải mái sao?”

– “Ừ, hơi khó chịu một chút.”

– “Vậy cậu về nghỉ ngơi sớm chút đi, ngày mai còn có tiệc tối đó.” Triệu Dân nói xong, lập tức đứng lên: “Mình đi trước đây, sáng ngày mai nếu cậu rảnh, có thể gọi điện thoại ỉn.”

– “Được.”

Mãi cho đến khi bóng dáng của Triệu Dân biến mất ở sau cửa, Cố Ninh mới lấy lại tinh thần, trong không khí còn mùi nước hoa phiêu đảng, cơ hồ cô cho rằng, vừa rồi Triệu Dân xuất hiện chỉ là ảo giác, hết thấy đều không chân thật như vậy.

– “Ninh Ninh, cậu thấy khá hơn chút nào chưa? Cha mình nói nếu cậu thấy không khỏe, chúng ta cứ trở về khách sạn trước, không cần tham gia hoạt động phía sau đâu.” Trần Triển đi tới, nâng bả vai của Cố Ninh hỏi.

– “Vậy chúng ta đi về trước đi.” Cố Ninh đứng lên, bây giờ cô vẫn còn bị vây trong khiếp sợ, cộng thêm thân thể không thoải mái, cả người đều rơi vào trạng thái mơ mơ hồ hồ.

Hai người đi ra đại sảnh, Trần Triển thuận miệng hỏi:

– “Người đàn ông vừa rồi nói chuyện với cậu, cậu biết anh ta sao?”

Thân thể Cố Ninh cứng lại:

– “Cậu cũng biết người này?”

– “Mình có nghe cha mình nói qua, anh ta là em trai của chủ tịch công ty giải trí, là công ty mở buổi tiệc này hàng năm đó, chẳng qua anh ta ít khi xuất hiện trước mặt công chúng, cũng mặc kệ chuyện của công ty, cho nên người bình thường rất ít người nhận ra anh ta.”

Cố Ninh nhú nhú mày, cô cảm thấy hôm nay đầu óc mình rối loạn thành một đoàn, mơ mơ hồ hồ, không thể suy nghĩ bình thường được, có điều gì đó rất sinh động trong đầu cô, nhưng mà cô lại không bắt được trọng điểm của vấn đề. Hai người trở về khách sạn, Trần Triển rót một ly nước ấm đưa cho Cố Ninh, hai người mở ti vi lên xem, câu được câu không trò chuyện, đột nhiên, Trần Triển nhớ ra điều gì đó, hét toáng lên:

– “A, mình nhớ ra rồi.”

Trần Triển kích động nhảy lên, chạy đến mở máy vi tính của khách sạn, sau đó đánh đánh tên gì đó, tìm kiếm lục lọi một hồi, sau đó trên màn hình xuống hiện một trang web có đăng ảnh của người nào đó. Cố Ninh đi qua, nhìn người phụ nữ trong bức ảnh, giật mình tại chỗ.

Người phụ nữ này cô đã từng gặp qua, chính là lúc ở trên hành lang, khi đó trong phòng Triệu Dân truyền ra tiếng tranh cãi rất kịch liệt, sau đó là người phụ nữ này từ bên trong phòng của Triệu Dân đi ra. So với tấm hình của trang web chụp khi còn trẻ, trên mặt người phụ nữ kia đã có dấu vết của thời gian, nhưng dù sao cũng được bảo dưỡng tốt, người phụ nữ đó vẫn xinh đẹp chói mắt như cũ, gương mặt đẹp trai của Triệu Dân, chính là được di truyền từ người phụ nữ này.

– “Người phụ nữ này tên là Lý Thục, lúc trước từng đóng qua một hai bộ phim, nhưng mà không nổi tiếng, sau này không biết bởi nguyên nhân gì mà mai danh ẩn tích. Hình như vài năm trước, mình có nghe mẹ mình nói người phụ nữ này có xuất hiện, mang theo con trai của bà ta đi tìm Triệu Càn, chính là Chủ tịch tiền nhiệm của công ty giải trí Hoa Thắng. Nghe nói lúc ấy sức khỏe của Triệu Càn không được tốt, mục đích của Lý Thục này khi mang theo con trai đến nhà họ Triệu quá rõ ràng rồi, là vì tài sản. Bà ta nói nguyên nhân lúc trước khiến bà ta phải mai danh ẩn tích, là bởi vì đã mang thai, sau này sinh cho Triệu Càn một đứa con trai.”

– “Triệu Càn chỉ có một đứa con, cũng chính là người hiện tại đang giữ chức chủ tịch của công ty đó, trước lúc ông ta chết, đột nhiên lại xuất hiện thêm một đứa con, cục diện đột nhiên thay đổi, giới truyền thông cũng nhận được tin tức này, nhưng không hiểu vì sao, ngược lại mọi thông tin đều bị bịt kín, nhà ngoại của vợ Triệu Càn rất có thể lực, Triệu Càn có thành tích sau này như vậy, cũng nhờ vào mối quan hệ của nhà vợ mới có thể duy trì, mà bà ta là vợ cả, tự nhiên sẽ không tha thứ cho Tiểu Tam, đến đòi phân chia tài sản với con trai mình, huống chi, người kia là bằng chứng cho thấy chồng bà ta đi ngoại tình.”

– “Nhưng mà, kỳ thật Triệu Càn đã sớm biết đến sự tồn tại của đứa con trai thứ 2 này, mấy năm qua đều lừa gạt vợ con, ngầm cho hai mẹ con Lý Thục không ít tiền, quá trình cụ thể ở trong đó thì mình không biết, mình chỉ biết là, sau khi Triệu Càn chết, con trai thứ 2 của ông ta được chia 8% cổ phần, hơn nữa, nghe nói quan hệ giữa hai anh em họ không tệ, sau khi Triệu Càn chết, Lý Thục lại không thấy bóng dáng đâu nữa, con trai của bà được nhận vào nhà họ Triệu.”

Cố Ninh sửng sốt mất hồi lâu mới lấy lại tinh thần, cô bắt đầu đọc mấy bài viết của trang web kia đưa tin về Lý Thục, nhưng đại đa số chỉ là một ít tin đồn nhảm nhí không quan trọng.

Trần Triển nhìn thấy sắc mặt của Cố Ninh không đúng, quay đầu lại hỏi:

– “Ninh Ninh, cậu thực sự quen với anh ta à?”

– “Ừ, bọn mình từng học chung lớp năm cấp 3, bắt quá sau này cậu ta chuyển trường.” Hiện tại cô đã hiểu, vì sao lúc trước Triệu Dân biến mất mà không có lấy một câu tạm biệt.

Trần Triển có chút ngoài ý muốn, nghĩ tới nghĩ lui rồi nói:

– “Công ty Hoa Thắng hiện tại là do Triệu Giám một tay xử lý, mình nghe cha mình nói là, Triệu Giám đối với đứa em trai này, ngược lại không có một chút hiềm khích nào, mà thái độ khác thường là hết sức sủng ái, thật hiếm có, nếu quả thật cậu có quen biết với Triệu Dân này, có thể giải quyết được rất nhiều chuyện lặt vặt nha, tên đó có thể giúp cậu rất nhiều đấy.”

Cố Ninh cười cười không nói gì thêm, cô xoay người, trong lòng trầm xuống, Cố Ninh đi tới ban công, đối diện là bờ biển, gió biển hơi hơi tanh mặn từ từ thổi tới, trước mặt cô là một mảnh tối đen, phẳng phất là sa mạc tràn đầy cát.

Sáng hôm sau, Cố Ninh ăn xong bữa sáng, thì bấm điện thoại gọi cho Triệu Dân, hai người hẹn nhau gặp mặt tại một quán nước nhỏ gần bờ biển. Hôm nay thời tiết rất tốt, ánh sáng mặt trời chiếu lên trên người thật thoải mái, nhiệt độ trong không khí ước chừng tầm khoảng 20 độ, không giống cái rét giá lạnh ở Bắc Kinh.

Triệu Dân mặc một bộ quần áo mỏng màu rượu vang, trên mặt mang theo ánh mắt tối tăm, màu tóc nâu dưới ánh sáng mặt trời giống như lộ ra vàng hào quang sáng rõ, trở nên có chút chói mắt, từ rất xa, hẳn đã hướng về phía Cố Ninh vẫy tay.

Cố Ninh sửng sốt, lúc này cô mới nhớ, mắt của Triệu Dân bị cận chắc cũng khoảng 2 hay 3 độ gì đó, bất quá lúc bình thường Triệu Dân hay ngại phiền toái, ngoại trừ khi chơi game hay xem TV, Triệu Dân rất ít khi đeo kính, lúc ở trường học, mỗi khi Triệu Dân không nhìn rõ, thường hay hơi hơi nheo mắt, một đôi mắt phượng vừa hẹp vừa dài, bản thân hẳn phóng điện mà hoàn toàn không hề hay biết.

Cố Ninh từ trong hồi ức trở về, hiện tại nghĩ nhớ tới mấy thứ này, cảm thấy như đã trôi qua một kiếp.

– “Cậu đang suy nghĩ cái gì vậy? Chẳng qua có thể gặp cậu ở đây, chúng ta có thể cùng nhau tản bộ, mình quả thật có cảm giác rất bất ngờ.”

Hai người đi dọc theo bãi biển tản bộ, câu được câu không trò chuyện, sau 10 giờ, du khách dần dần nhiều lên.

– “Cố Ninh, hẳn là cậu đã nghe nói gì đó về mình rồi.” Triệu Dân nhìn mặt biển xanh thẳm, đột nhiên không báo trước nói một câu.

– “Ừ.” Cố Ninh gật đầu tán thành: “Mình thật không ngờ, cậu lại là em trai của Triệu Giám.”

– “Mình vẫn hi vọng cậu có thể suy nghĩ một chút về lời đề nghị của mình, mình sẽ đưa tiền cho cậu trước, Cố Ninh, cậu nghĩ sao?”

Cố Ninh ngẩn ra,

– “Cậu đưa tiền trước mà không cần xem kịch bản sao? Không sợ mình biến tiền của cậu thành một đi không trở lại à?”

Triệu Dân dùng tay chặn ánh sáng mặt trời:

– “Không có gì phải sợ, không có thứ gì là có thể khẳng định 100%, phiếu lưu là nhất định phải có, không phải sao?”

Sau khi tạm biệt Triệu Dân, Cố Ninh lập tức trở về khách sạn, sau đó lôi kéo Trần Triển đi bơi một vòng, rồi cùng nhau lên nhà hàng ở tầng cao nhất của khách sạn ăn cơm. Tiệc tối bắt đầu lúc 7 giờ rưỡi, bọn họ vẫn nên lấp đầy bụng mình trước mới tốt nha.

Di động hết pin vẫn im lặng không reo, lúc Cố Ninh chuẩn bị đi, cầm điện thoại về phòng sạc pin, chờ đến lúc máy khởi động lên, Cố Ninh nhìn lại mới phát hiện có hai cuộc gọi nhớ của Hà Cảnh, thời gian là vào 12 giờ, vừa lúc cô đi ra ngoài ăn cơm, mà bây giờ, đã là bây giờ tối rồi.

Cố Ninh thuận tay bấm gọi lại, nhưng làm cho cô ngoài ý muốn là, đầu dây bên kia là âm báo bận, đợi đến lúc cô bấm gọi lại lần thứ 2, lại trở thành giọng nói đầy máy móc của phụ nữ: “Thuê bao nằm ngoài vùng phủ sóng”.

Sau khi điện thoại tự động ngắt, Cố Ninh nhìn chiếc điện thoại nắm chặt trong tay, đột nhiên trong lòng sinh ra loại cảm giác không tốt.

Lúc này, chiếc lắc tay cô đang đeo đột nhiên rơi ra, trượt xuống trên mặt đất, phát ra một tiếng “cộp” tinh tế, ở dưới mặt đất lóng lánh hào quang. Đây là món quà mà nửa năm trước, lúc sinh nhật cô, Hà Cảnh đã tặng nó làm quà mừng sinh nhật cô.

Cố Ninh nhặt lấy tay lên, nhìn kỹ một chút, bản thân chiếc lắc tay hoàn toàn không có vấn đề gì, chỉ là không biết tại sao khóa lại đột nhiên mở ra. Cố Ninh cầm lấy đeo lại một lần nữa, khi nhìn đến chiếc lắc tay tinh tế trên cổ tay mình, có chút xuất thần, lúc này bên ngoài vừa vặn có người gõ cửa. Cố Ninh nghe được tiếng đập cửa, lấy lại tinh thần, áp chế bất an trong lòng, cô nghĩ vừa rồi chắc chỉ là tai nạn, có lẽ khóa của lắc tay kẹt phải thứ gì đó nên mới bị mở ra, tìm được lời giải thích, Cố Ninh mới yên tâm xoay người đi mở cửa.

– “Ninh Ninh, cậu xong chưa vậy, có thể đi được chưa, chúng ta có thể có một bữa cơm no đủ nha, mình sắp chết đói rồi, vừa này chịu không nổi, mình còn ăn hai thanh chocolate, thật là tội lỗi quá đi.”

Ngoài cửa là Trần Triển vô tâm vô tư, Cố Ninh vừa mở cửa, Trần Triển lập tức khoa trương nói.

– “Ừ, tốt, chúng ta đi thôi.”

91. Chương 91

Edit: Cửu Trùng Cát

Tiệc tối đã có không ít người, Cố Ninh có chút không yên lòng, nghĩ đi nghĩ lại, cô cúi đầu bấm tin nhắn gửi cho Hà Cảnh. Tin nhắn tăng tăng giảm giảm, cuối cùng xóa đi – viết lại mấy lần, Cố Ninh mới nhấn nút gửi đi.

Sau khi tin nhắn gửi đi thành công, Cố Ninh vẫn chờ đối phương hồi âm ỉn, nói như vậy, là vì vào lúc nào cô gửi tin nhắn cho Hà Cảnh, anh nhất định trong vòng 3 phút sẽ hồi âm lại. Nếu sau ba phút vẫn chưa có tin nhắn hồi âm, trong vòng 1 tiếng đồng hồ, Hà Cảnh nhất định sẽ gọi điện thoại lại cho cô.

Mà bây giờ, chẳng những điện thoại không gọi được, ngay cả tin nhắn cũng như đá chìm đáy biển, khác thường tất có cổ quái, nổi bất an trong lòng Cố Ninh dần dần lan rộng.

– “Chào Cố tiểu thư, ông chủ của chúng tôi mời cô sang bàn bên cạnh bàn công việc.” Giọng nói gần bên tai, khiến cho Cố Ninh hồi thần, cô ngẩng đầu lên.

Theo chỉ dẫn, Cố Ninh nhìn về phía chiếc bàn trong góc tối, lúc cô nhìn sang, một người đàn ông vừa vặn cũng nhìn lại, tầm mắt của hai người giao nhau giữa không trung.

Cố Ninh chỉ liếc mắt nhìn một cái, lập tức xác định được người đàn ông này chính là anh trai của Triệu Dân, đó là một loại trực giác. Về bề ngoài của Triệu Giám hết sức tuấn mỹ, nhưng hoàn toàn khác với Triệu Dân, tuy rằng cũng đều là một dạng hấp dẫn mê người, nhưng bất luận là về khí chất hay về tướng mạo mà nói, hai người này nhìn ngang nhìn dọc ra sao cũng không giống như hai anh em, thập phần khác biệt.

Cố Ninh đứng lên, nói:

– “Được.”

Bàn này đương nhiên không ngồi nhiều người, Triệu Dân tự nhiên cũng có mặt ở đó, lúc hắn nhìn thấy Cố Ninh đi tới, có chút ngoài ý muốn, nhưng một giây sau lập tức hướng về phía Cố Ninh thân thiện cười cười nói:

– “Anh trai mình muốn bàn bạc cụ thể về việc hợp tác một chút, mình có nói sơ qua với anh ấy rồi, không ngờ anh ấy không đợi kịp đã gọi cậu tới.”

– “Chào Triệu tổng.”

Triệu Giám gật đầu, Triệu Giám năm nay khoảng hơn 30 tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi ôm sát rất chín chắn, Triệu Dân ngồi chung một chỗ với người này, hoàn toàn chính là bộ dáng của một đứa trẻ.

– “Em chính là bạn của Triệu Dân ư? Cậu ấy đã từng nhắc tới em, lúc cậu ấy còn học ở thành phố Z, cảm ơn em đã hỗ trợ chăm sóc cho cậu ấy.” Triệu Giám đột nhiên mở miệng nói chuyện, khác với vẻ bề ngoài, giọng nói của người này hết sức ôn hòa và thân thiện.

Cố Ninh ngẩn ra, trong lòng có chút cổ quái, cô và Triệu Dân chưa quen biết được 1 năm, như thế nào cũng không thể dùng từ “chăm sóc” này được, Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Không thể nói là em chăm sóc cậu ấy được, bọn em không chỉ là hàng xóm, mà còn học chung lớp, nói cho đúng hơn là, bọn em hỗ trợ lẫn nhau mà thôi.”

– “Dù sao vẫn phải cảm ơn em.” Dừng một chút, Triệu Giám nói tiếp: “Anh sẽ để ột vài người trong công ty của bọn anh đặc biệt phụ trách chuyện hợp tác lần này, bọn họ sẽ liên hệ trực tiếp với em, em là bạn của Triệu Dân thì cũng chính là bạn của anh.”

Triệu Giám vừa mới dứt lời, Triệu Dân lập tức mở miệng nói chuyện. Hắn nhú nhú mày, có chút không vui nói:

– “Không phải em đã nói với anh rồi sao? Là cá nhân em tự đầu tư, sao anh lại kéo vào việc công ty làm gì, như vậy không phải không liên quan đến em...”

Triệu Giám sững sốt một lát, ở trước mặt mọi người bị phản bác như vậy, hắn cũng không tức giận chút nào, cất giọng nhàn nhạt đáp lại:

– “Dân Dân, đầu tư ột bộ phim không phải chỉ bỏ tiền ra là được, bên trong có rất nhiều chi tiết, anh sợ em không hiểu rõ, lần này vẫn đứng trên danh nghĩa là cá nhân em đầu tư, chẳng qua anh chỉ tìm người đến giúp em mà thôi.”

Vốn dĩ Triệu Dân còn muốn nói thêm gì đó, nhưng chỉ há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn không nói gì.

Người chung quanh đều hết sức ngoài ý muốn, mọi người đã từng nghe nói, Triệu tổng đối với đứa em trai cùng cha khác mẹ này hết sức sủng ái, nhưng mà không ngờ có thể đến mức độ này, thế nhưng nói năng mềm mỏng, bảo hộ đủ đường, thái độ như thế, chỉ sợ là đối với con cái mình cũng chưa chắc có, thực sự rất kỳ quái.

Cả bữa tiệc, Cố Ninh đều thấy không yên lòng, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn di động. Sau khi bữa tiệc kết thúc, Cố Ninh trở về khách sạn, cô tiếp tục gọi điện thoại cho Hà Cảnh, mặc kệ thế nào, toàn bộ đều là giọng nữ máy móc nhắc nhở “Thuê bao không liên lạc được”. Cố Ninh có chút nóng nảy, lúc này cô mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng, ngoại trừ số điện thoại di động để liên hệ, cô và Hà Cảnh không hề có phương pháp liên lạc nào khác, nếu có một ngày, di động của Hà Cảnh không gọi được, như vậy quan hệ của bọn họ cũng lập tức bị chặt đứt, trong một khoảng thời gian ngắn không thể liên lạc được với nhau.

Cô đối với thế giới của Hà Cảnh hoàn toàn không biết gì cả. Sáng sớm ngày mai về Bắc Kinh, cô đã đặt sẵn vé máy bay rồi, nhưng mà hiện tại, Cố Ninh nghĩ, có phải cô nên quay về thành phố Z hay không, nhưng tình huống bây giờ, cho dù Hà Cảnh có trở về thành phố Z đi chăng nữa, thì có thể có cách nào khác, cô phải đi đâu tìm Hà Cảnh bây giờ...

Không biết đến mấy giờ, Cố Ninh mới mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ, di động đặt bên gối đột nhiên vang lên, tiếng chuông phá vỡ sự yên tĩnh, Cố Ninh đột nhiên mở to mắt tỉnh dậy, cô cầm điện thoại lên nhìn cho thật kỹ, trên màn hình là một dãy số xa lạ. Cố Ninh đột nhiên có một loại dự cảm, người ở đầu dây bên kia nhất định là Hà Cảnh, loại dự cảm này làm cho nhịp tim của cô không thể đè nén mà đập rất nhanh, trong bóng đêm yên tĩnh, phá lệ rõ ràng.

Cố Ninh lập tức nhấn phím nghe, cầm điện thoại kề sát bên tai, bốn phía là một mảnh tối đen, cô không mở đèn, khi mắt không nhìn thấy thì thính giác trở nên minh mẫn thêm, lúc tiếng nói đầu tiên ở đầu dây bên kia truyền đến, Cố Ninh lập tức có thể khẳng định người gọi cho cô chính là Hà Cảnh.

– “Ninh Ninh, cậu yên tâm, mình rất khỏe, cậu hãy nghe mình nói, chắc mình phải đi xa một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian này... Mình không thể liên lạc với cậu, nhưng mà cậu yên tâm, rất nhanh thôi mình sẽ trở về, mình phải đi làm vài việc, cho nên chúng ta phải tạm thời xa nhau một khoảng thời gian.”

Cố Ninh giật mình, trong lòng từ từ trầm xuống, không biết vì sao, cô nghe ra được Hà Cảnh đã cố ý nói chuyện với cô bằng giọng điệu rất nhẹ nhàng, có loại cảm giác bị thương khó diễn tả bằng lời từ từ xuất hiện giữa hai người.

Cố Ninh nghe bản thân dùng giọng điệu run run, gấp gáp hỏi:

– “Xảy ra chuyện gì vậy?”

– “Không có chuyện gì cả, Ninh Ninh, mình cúp máy trước nhé, cậu đừng tìm mình, chờ mình giải quyết xong mọi chuyện rồi sẽ đến tìm cậu, nhớ phải chăm sóc tốt bản thân nhé!” Nói xong câu đó, Hà Cảnh dừng lại rất lâu, mới nói: “Ninh Ninh, cậu nhớ... nhất định phải tự chăm sóc cho bản thân thật tốt.”

Nói xong câu đó, cuộc điện thoại bị cắt ngang, Cố Ninh lập tức bấm gọi lại, nhưng không gọi được.

Cố Ninh ngồi trong bóng tối rất lâu rồi mới với tay mở đèn, ánh sáng xuất hiện đuổi đi bóng tối của căn phòng, vừa rồi từ cuộc điện thoại ngắn ngủi kia, cô mơ hồ nghe thấy được âm thanh của sóng biển, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cố Ninh bắt buộc bản thân phải tỉnh táo lại, cô nhắm mắt lại suy nghĩ về chuyện xảy ra ở kiếp trước, nhưng kiếp trước căn bản cô không ở chung một chỗ với Hà Cảnh, làm sao mà nhớ ra được cái gì? Trong đầu cô càng thêm trống rỗng...Cố Ninh dựa vào giường, mãi cho khi bên ngoài sắc trời dần sáng lên, mới không nhanh không chậm bắt đầu thu dọn đồ đạc, lúc cô sang gõ cửa phòng Trần Triển, Trần Triển còn đang ngủ.

Ánh mắt của Trần Triển mơ mơ hồ hồ nhìn Cố Ninh đứng ở ngoài cửa trang bị đầy đủ, Trần Triển giật mình, có chút ngoài ý muốn nói:

– “Ninh Ninh, mới mấy giờ a, sao cậu đã thức dậy rồi?”

– “Mình có việc phải về nhà một chuyến, không thể đi cùng cậu bay đến Bắc Kinh, mình sang báo cho cậu biết một tiếng.”

– “Hả? Xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại thay đổi ý định vậy?” Hiện tại Trần Triển đã tỉnh ngủ.

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt nói:

– “Không có chuyện gì, mình chỉ muốn về nhà một chuyến thôi, dù sao Tết Nguyên đán cũng sắp đến rồi, vậy mình đi trước nhé, vẫn chưa tới lúc ra sân bay đâu, cậu có thể tiếp tục ngủ thêm một chút.”

Trần Triển ngáp một cái:

– “Được rồi, vậy mình ngủ thêm một lát đây, thuận buồm xuôi gió nhé.”

Cố Ninh bắt taxi đến sân bay, chuyến bay đến thành phố Z là vào buổi tối, nhưng Cố Ninh lại mua vé máy bay đến thành phố C, dù sao Hà Cảnh chủ yếu cũng ở thành phố C, cô nhất định phải tìm hiểu cho kỹ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Xuống máy bay, ra khỏi sân bay, Cố Ninh trực tiếp đi đến một khu hội sở KTV, trước kia trong lúc vô tình cô từng nghe Hà Cảnh nói qua, ở bên trong khu vui chơi giải trí này hình như còn có Càn Khôn khác, cô không biết nơi này có quan hệ gì với Hà Cảnh, nhưng nơi này hiện tại là đầu mối duy nhất mà cô biết, tự nhiên cô muốn vào trong tìm hiểu.

Bên trong Hội sở chính trang hoàng hết sức xa hoa, quét mắt nhìn qua, lập tức biết được chi phí bên trong không hề thấp, Cố Ninh lập tức đi đến quầy lễ tân, mở miệng hỏi:

– “Xin hỏi hai chị có biết Hà Cảnh không?”

Hai cô tiếp tân có gương mặt xinh đẹp đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng. Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi hỏi lần nữa:

– “Vậy hai chị có biết người tên Trịnh Lục không?”

– “Lục ca đến đây rất thường xuyên, nhưng mấy ngày nay, chúng tôi không nhìn thấy anh ấy đến.” Một phụ nữ xinh đẹp từ bên trong đi ra, dùng loại ánh mắt thập phần mập mờ quan sát Cố Ninh từ trên xuống dưới, cuối cùng, phun ra một làn khói thuốc trắng, giọng điệu ngả ngớn nói tiếp:

– “Xì, cô gái nhỏ làm sao tìm được tới nơi này, có phải Lục ca làm chuyện gì có lỗi với cô em rồi không?”

Cố Ninh ngẩn ra, cũng không phủ nhận, cố chấp hỏi lại:

– “Hiện tại anh ta ở chỗ nào?”

Triệu Dung dùng ngón tay búng búng điều thuốc, tàn thuốc rơi xuống:

– “Xem ra chị đây đoán không đoán sai a, thật đúng là nợ tình a, chẳng qua, cô bé, em không tìm được anh ta đâu, phải biết rằng, nơi này của bọn tôi cũng có rất nhiều cô gái đến tìm anh ta.”

Nghe Triệu Dung nói như vậy, người trong Hội sở vừa nãy đều khấn trương và căng thẳng, giờ đều nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn Cố Ninh cũng thả lỏng xuống, buông ra đề phòng, quả thật đã xem Cố Ninh là nợ tình của Trịnh Lục.

Triệu Dung chớp chớp đôi mắt hẹp dài, cười nhìn Cố Ninh nói:

– “Chị đây ngược lại trước kia từng nghe Lục ca nói qua về em, quả nhiên tương đối khó xử lý, tính tình cố chấp, chọc tới em thì khó mà rút ra được. Chị đây khuyên cô bé đừng nên tìm nữa, loại đàn ông thích phong lưu khắp nơi này không đáng tin cậy đâu.” Dừng một lát, Triệu Dung lại chào hỏi với mấy người khác trong Hội sở: “Được rồi, hết giờ làm, tôi về đây. Mọi người làm việc tiếp đi.” Nói xong lập tức ra khỏi Hội sở.

Trải qua chuyện như vậy, người trong Hội sở lại tiếp tục bận rộn làm việc, không ai để ý đến Cố Ninh nữa. Cố Ninh lấy lại tinh thần, vội vàng đuổi theo, bên ngoài đã không thấy người phụ nữ vừa rồi, cô đi tới ngã tư đường, nhìn dòng xe cộ như nước chảy có chút xuất thần, lúc này, một chiếc xe trở tới bên cạnh Cố Ninh. Tiếng kèn xe vang lên khiến Cố Ninh kịp hồi thần, lúc này, từ trong xe lộ ra một cái đầu:

– “Nhanh lên xe đi, nơi này không thể dừng xe được.”

Là người phụ nữ vừa rồi cô gặp ở Hội sở. Cố Ninh không kịp suy nghĩ, một giây sau lập tức mở cửa xe ra rồi ngồi vào trong.

Ánh mắt của Triệu Dung thông qua gương chiếu hậu nhìn về người phía sau, nói:

– “Cô em có lá gan lớn nhỉ, chị đây kêu cô em lên xe thì cô em lập tức lên xe ngay, Cố tiểu thư, cô không sợ tôi mang cô đi bán sao?”

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt báo ra một dãy số, chính là biển số của chiếc xe này.

Sắc mặt của người phụ nữ ngồi ghế điều khiển lập tức thay đổi, qua một lúc sau, Triệu Dung cười nói tiếp:

– “Cô bé rất thông minh, biết đi ra theo tôi, lại leo lên xe tôi, còn nhớ được biển số xe của tôi nữa, không ngu cũng không ngốc, tôi dẫn cô đi gặp người mà cô muốn gặp”

– “Cám ơn chị.”

– “Nhớ kỹ, lần sau không thể xông loạn khắp nơi như vậy, không phải chỗ nào cũng có thể đi đâu, may mắn hôm nay cô gặp tôi, tôi lúc nào cũng mềm lòng.”

Xe chạy một tiếng đồng hồ, rồi ngừng lại trước một tiểu khu, Triệu Dung xuống xe, nhìn Cố Ninh từ trên xuống dưới, đột nhiên nói một câu:

– “Thì ra người khiến Cảnh ca nhớ mãi không quên lại có dáng vẻ thế này, đúng là có chút ý tứ.”

Hai người lên lầu, nhà của Triệu Dung ở lầu 4, cửa mở, Cố Ninh lập tức nhìn thấy Trịnh Lục ngồi trên sofa trong phòng khách. Trịnh Lục thấy được Cố Ninh cũng thập phần ngoài ý muốn, gã từ trên sofa đứng lên, nhìn về phía Triệu Dung đứng sau lưng Cố Ninh:

– “Sao em lại dẫn cô ta đến đây?”

Triệu Dung dựa cả người vào khung cửa, nói bằng giọng trêu tức:

– “Gặp ở Hội sở, cho nên mang về đây, cô bé chạy khắp nơi tìm anh đấy, xem ra sức hấp dẫn của anh vẫn còn lớn lắm nha!”

Triệu Dung là người tình của Trịnh Lục, sau khi Trịnh Lục bị thương thì đến chỗ Triệu Dung ẩn thân, vừa dưỡng thương vừa tránh đầu sóng ngọn gió.

Trịnh Lục nhú nhú mày:

- “Em ít nói hừ nói vượn ở đây dùm anh đi, đây là bạn gái của Cảnh ca đấy.” Dừng một chút, tầm mắt Trịnh Lục dời lên trên người Cố Ninh, hỏi: “Sao cô lại tìm đến chỗ này?”

Cố Ninh thanh âm lạnh lùng:

- “Anh nhất định biết chuyện của Hà Cảnh, anh nói cho tôi nghe xem, anh ấy xảy ra chuyện gì rồi?”

Ánh mắt của Trịnh Lục bắt đầu lảng tránh, gã theo bản năng cảm thấy Cố Ninh không thể dễ bị lừa như vậy, nhưng vẫn là kiên trì chống chế nói:

- “Cô đừng có đoán mò, sao có thể... Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Hoàn toàn không xảy ra chuyện gì cả, không phải cô còn ở Bắc Kinh đi học sao? Cứ như vậy chạy đến chỗ này không xảy ra vấn đề gì chứ? Cô vẫn nên nhanh chóng về lại trường học đi.”

- “Tôi không về.” Dừng một chút, Cố Ninh cố chấp nói: “Tôi nhất định phải hiểu rõ mọi chuyện đã.”

Trịnh Lục vỗ xuống sô pha:

- “Haiz... tôi nói này, sao cô cứ cố chấp như vậy chứ? Không phải đã nói với cô rồi sao, căn bản là không có chuyện gì cả, nói vậy không phải đã rõ ràng lắm rồi còn gì? Cô vẫn nên nhanh chóng trở về trường học đi thôi... đi mau đi...”

Nói xong, Trịnh Lục đi qua chuẩn bị đuổi người, nhưng mà bởi vì có điều cố kỵ, lại không dám làm quá cứng rắn, mà Cố Ninh cũng không chịu nhượng bộ chút nào, hai người cứ giằng co như vậy tại chỗ.

Triệu Dung cười ra tiếng:

- “Em nói này Trịnh Lục, cô bé người ta đã tìm tới cửa rồi, anh cứ như vậy gạt người khác cũng không phải cách hay đâu, đây là chuyện riêng của hai người bọn họ, Trịnh Lục anh xen vào lo chuyện bao đồng làm gì?” Dừng một chút, Triệu Dung nhìn Cố Ninh nói tiếp: “Chị đây có thể cho cô em biết, cô em có quyền biết, nhưng mà cô em phải nhớ không được để chuyện này lọt ra ngoài, không được nói cho người khác biết những lời này là do chị tiết lộ, được chứ?”

Cố Ninh gật gật đầu.

92. Chương 92

Edit: Cửu Trùng Cát

Cát: Cáo lỗi với các nàngDescription: 354630785, ở chương 90 ta đã để xảy ra sai sót nghiêm trọng khi nhầm lẫn chiếc lắc tay thành sợi dây chuyền... Hix... Ta xin đính chính lại là vật bị rơi xuống là chiếc lắc tay nhé các nàng! Đã sửa ở chương 90 rồi, sang chương này đính chính lại lần nữa! Description: KHOC

- “Mỗi nghề mỗi nghiệp đều có quy củ của mình, Thiên Môn cũng giống như vậy, mấy tháng này tranh đấu nội bộ rất lợi hại. Mấy năm qua, Hà Cảnh leo lên cao quá nhanh, người bên dưới tự nhiên sẽ có kẻ không phục, hơn nữa trước không nói ai khác, phải biết rằng bản thân Tiêu lão Đại cũng có con cái, tuy rằng bọn chúng chỉ đều là bao cỏ, không sử dụng được, nhưng thấy cha mình coi trọng người ngoài như vậy, hai đứa con trai của ông ta dĩ nhiên là không bằng lòng.”

Triệu Dung rút ra một điều thuốc rồi châm lửa đốt, chậm rãi nói tiếp:

- “Nói đến cũng thật kỳ quái, bất kể là bên dưới nghị luận ra sao, không phục như thế nào, Tiêu lão Đại đều bỏ ngoài tai, tận lực bồi dưỡng Hà Cảnh, so với người phía dưới, ngược lại ông ta xem hai đứa con trai của mình như người ngoài. Hà Cảnh tuổi còn trẻ đã đạt được địa vị cao, người phía dưới tự nhiên là không

phục, nhưng mà cậu ta có bản lĩnh, thủ đoạn lại quả quyết, người khác đều nói cậu ta giống Tiêu lão Đại lúc còn trẻ, như vậy vài năm qua đi, hư danh cũng dần dần biến mất, hơn nữa có Tiêu lão đại duy trì, vị trí của Hà Cảnh xem như ngồi ổn, chẳng qua tháng trước, Tiêu lão Đại đột nhiên phát bệnh phải vào bệnh viện, tình thế đại biến, ba ngày trước, Hà Cảnh rơi vào bẫy của kẻ khác, bị thương, sau đó tạm thời ra đi để tránh đầu sóng ngọn gió.”

Cố Ninh nhú nhú mày, hỏi:

– “Cái gì gọi là đi tránh đầu sóng ngọn gió?”

Triệu Dung nhả ra một làn khói trắng, đáp:

– “Hai đứa con trai bao cổ của Tiêu lão Đại suốt ngày chỉ biết là đàn đúm chơi gái, lần trước bọn chúng bắt một đứa học sinh, bắt buộc con người ta lên giường với chúng, lần đó phải mất rất nhiều tiền mới có thể giải quyết êm xuôi. Nếu không phải hai đứa con trai ăn hại này, sao Tiêu lão Đại có thể giao sản nghiệp vào tay một người ngoài như Hà Cảnh? Mấy năm nay chính phủ cũng xiết rất chặt, các địa bàn sản nghiệp của xã đoàn cũng dần dần ít đi, đàn em dưới trướng của Tiêu lão Đại trong tay có bất động sản, Hội sở, KTV, khách sạn, nhà hàng... ngoài mặt là làm ăn nghiêm chỉnh, nhưng có trời mới biết trong đó ra sao, có thể xem như trắng đen lẫn lộn, nhưng bắt đầu từ đầu năm nay, không biết tại sao, Tiêu lão Đại lại nghe theo đề nghị của Hà Cảnh, bỏ tiền đầu tư vào địa ốc chứng khoán, một lòng một dạ muốn làm ăn đứng đắn, có thể là ông ta đã già rồi, cho nên muốn cuộc sống được yên ổn. Nhưng mà cứ như vậy, đàn em dưới trướng của Tiêu lão Đại có rất nhiều người không bằng lòng, phải biết rằng bọn họ đều dựa vào mấy thứ này mà làm giàu, hơn nữa mấy việc này kiếm tiền rất nhanh.”

Nói đến đây, Triệu Dung dừng một lát, ánh mắt cổ quái nhìn Cố Ninh nở nụ cười:

– “Trước kia Trịnh Lục cũng cảm thấy khó hiểu, sau này anh ấy không nhận được hỏi Hà Cảnh, cô đoán xem là nguyên nhân gì?” Không đợi Cố Ninh trả lời, Triệu Dung vừa hút điếu thuốc trên tay vừa nói: “Đây chính là bởi vì sức mạnh của tình yêu, Hà Cảnh không muốn để cho cô biết những việc mà cậu ta đang làm, bởi vì Hà Cảnh biết cô sẽ không thích, cô không thích, thì sau này cậu ta sẽ không làm nữa. Cậu ta đối với cô ra sao, thật sự không còn lời nào để nói, lúc này cô đến đây tìm cậu ta, xem như cũng còn chút lương tâm. So với những người đàn bà bên ngoài thường xuyên lôi kéo Hà Cảnh, cô hoàn toàn không giống, cho nên Hà Cảnh không thể buông tay cô, bởi vì cô đáng giá.”

Đáng giá? Trong đầu Cố Ninh ong ong tiếng vang này, cô có gì mà đáng giá chứ?

– “Vậy lần này thì sao, anh ấy xảy ra chuyện gì?”

Nếu Hà Cảnh đã chú ý cẩn thận như vậy, đã thu liễm bản thân, sao lại bị người ta dễ dàng tính kế chứ?

Triệu Dung cười nhạo một tiếng:

– “Hai đứa con trai của Tiêu lão đại, có thể nói là ngu không ai bằng, lần này không biết ở phía sau có người nào đó ngấm ngầm trợ giúp bọn họ, bọn họ cũng rất ngu xuẩn, vì lợi ích thậm chí ngay cả cha của mình cũng đem đi bán, để cho người khác cứ như vậy công khai tham gia vào Thiên Môn, đây không phải là đem nhược điểm chủ động giao vào trong tay người ngoài sao? Bây giờ người đứng phía sau trợ giúp bọn họ đã phản bội, bọn họ phải gánh chịu tất cả. Hà Cảnh cũng vậy, bình thường vẫn luôn hết sức cẩn thận, không biết lần này vì sao lại...”

Trịnh Lục ho khan một tiếng:

– “Mấy ngày hôm trước, lúc em và Cảnh ca đi lòng vòng kiểm tra, nhìn thấy Tiêu Thịnh ôm một cô gái đi vào phòng, cô bé kia hình như là đang ngủ, có chút không thích hợp, lúc ấy Cảnh ca nói muốn đi qua xem một chút, sau đó bọn tôi đi qua, ở trước cửa phòng Cảnh ca nhặt được một chiếc lược tay, đột nhiên giống như nổi điên lên, một cước đá văng cửa ra, chạy đến đập Tiêu Thịnh xuống giường, lúc ấy hai bên lập tức nổi xung đột. Đến buổi tối, thì Cảnh ca bị mai phục, là một đám sát thủ lạ mặt, ra tay vô cùng hung ác, lúc ấy bọn tôi đã có dự cảm không tốt, rất may không để bọn chúng đạt được mục đích, qua ngày hôm sau thì tôi nhận được tin Tiêu lão Đại nhập viện, rất nhiều người đều nói là do Cảnh ca làm, sau đó nhiều chuyện nội bộ của xã đoàn, bị người ta đem ra tố cáo với cảnh sát, đem mọi tội danh đẩy lên trên người Cảnh ca,

những tội kia đều là những tội nặng, nếu như bị đưa ra phán xử chắc chắn sẽ bóc lột cả đời, hai giới hắc đạo – bạch đạo đều truy lùng Cảnh ca, cho nên tôi để cho anh ấy đi trước để tránh đầu sóng ngọn gió.”

Dừng một chút, Trịnh Lục nói tiếp:

– “Tên Tiêu Thịnh này ngày thường chỉ biết đàn đúm chơi bời, chỗ nào dám thật sự cùng xung đột với Cảnh ca, tên này không có lá gan đó, nhưng chuyện xảy ra vào sáng hôm đó, khiến hắn cảm thấy rất mất mặt và sợ hãi, cộng thêm có người khác sau lưng cổ động, nên hắn mới hạ quyết tâm động thủ, tôi vừa nhìn là hiểu ngay, rõ ràng là có người thiết kế bẫy để Cảnh ca chui đầu vào, từ trước đến nay Cảnh ca làm việc vẫn luôn rất cẩn thận, sao lúc đó anh ấy lại nóng nảy đá cửa xông vào chứ? Là do anh ấy cho rằng người mà Tiêu Thịnh đưa vào phòng chính là cô, cô bé kia nhìn bóng dáng sau lưng, quả thật giống cô như đúc, phải biết rằng người biết được sự tồn tại của cô bên cạnh Cảnh ca chỉ có một mình tôi thôi. Trong chuyện này, từ trước đến nay anh ấy vẫn luôn rất cẩn thận, không để lộ cho bất kỳ ai khác biết.”

Cố Ninh trầm mặc một lát, cô nâng tay lên, nhìn vào chiếc lắc trên cổ tay mình, hôm đó chiếc lắc này tuột khỏi tay cô, thì ra là một miếng ngọc:

– “Anh ấy đã gọi điện thoại cho tôi, anh có biết, hiện tại anh ấy trốn ở nơi nào không?”

Biểu tình trên mặt Trịnh Lục thập phần không tốt, gã nói:

– “Không rõ lắm, chuyện này hiện tại vô cùng phức tạp, Tiêu Thịnh là kẻ ngu xuẩn, hắn vì muốn đối phó với Cảnh ca mà đi tìm người ngoài, còn lôi kéo cả cảnh sát vào cuộc, điều nên nói hay không nên nói gì cũng đã nói hết, hiện tại bản thân hắn còn không thoát được tội, vẫn bị giam trong cục cảnh sát chưa được thả ra. Không phải tự nhắc đá đập vào chân mình sao? Cũng không biết rốt cuộc người đứng sau lưng Tiêu Thịnh là ai, đến cùng thì người này muốn làm gì?”

Cố Ninh trong lòng không sai biệt lắm mơ hồ đã có đáp án, giọng cô run run:

– “Tôi hiểu rồi, cảm ơn hai người.”

– “Cảm ơn thì không cần, Cảnh ca đã cố ý dẫn dụ tôi, ngàn vạn lần không thể để cho cô biết chuyện này, anh ấy thật sự không muốn để cô bị cuốn vào cuộc chiến nguy hiểm hiện tại.” Dừng một chút, Trịnh Lục đưa mắt nhìn Triệu Dung: “Chẳng qua nếu người đàn bà này đã không kín miệng, không bằng để tự tôi chính miệng nói cho cô biết, về sau cô đừng chạy loạn khắp nơi mà hỏi nữa, may mắn người trong Hội sở đều không biết đến sự tồn tại của cô, mà người cô gặp được lại là Dung Dung, bằng không nếu cô xảy ra chuyện gì, đến lúc đó quả thật tôi không biết ăn nói sao với Cảnh ca.”

Cố Ninh từ trong tiểu khu đi ra, cô bắt buộc bản thân phải tỉnh táo lại. Tại sao lại có người hãm hại Hà Cảnh, có người nào đó biết trong tay cô có chiếc lắc tay này, đáp án dần dần được miêu tả sinh động.

Sắc trời đã tối mịt, bên ngoài gió lạnh gào thét, ngay cả hít thở cũng cảm thấy không khí tràn vào phổi đầy lạnh lẽo, một mình Cố Ninh đi ở trên đường, trời lạnh như vậy, dưới ánh đèn đường mờ vàng không có người nào, chỉ có tiếng lá cây đong đưa “xào xạc”. Cố Ninh mua vé của chuyến bay sớm nhất trong ngày mai về Bắc Kinh, sau khi từ chỗ bán vé đi ra, cô chỉ ngồi một mình trên băng ghế nhỏ ở ven đường. Cố Ninh lấy điện thoại ra, cô đã suy nghĩ liên tục hồi lâu, cũng không thể nhớ ra dãy số mà kiếp trước cô đã từng khắc sâu trong tâm khảm. Trong lòng cô thầm nghĩ, thì ra ký ức rồi cũng sẽ mơ hồ, lòng người cũng sẽ trở nên lạnh lẽo.

Cố Ninh từng cho rằng, bất luận thế nào cô cũng sẽ không thể quên được dãy số ấy, nhưng có lẽ chưa bao giờ dùng tới, bất tri bất giác, thế nhưng dãy số đó đã trở nên mơ hồ không rõ, cho đến khi cô không nhớ nữa.

Cố Ninh mở lại danh sách cuộc gọi, tìm kiếm dãy số không tên, đầu tiên là cô nhìn thấy dãy số mà hôm qua Hà Cảnh đã dùng để gọi cho cô, Cố Ninh dừng lại một lát, trong lòng quận thắt rồi tiếp tục tìm kiếm xuống dưới, rốt cuộc, cô cũng nhìn thấy một dãy số vừa xa lạ mà cũng vừa quen thuộc. Cố Ninh ấn phím gọi, bên kia không có người nhận nghe, vẫn là âm báo bận. Sau khi đường dây tự động cắt đứt, gương mặt cô không chút thay đổi lập tức gọi lại lần nữa, sau tiếng reo thứ 3, bên kia rốt cuộc cũng nhận điện.

– “Bạch Thần Dục, tuy rằng anh khiến cho tôi vô cùng ghê tởm, nhưng mà, như anh mong muốn, tôi nghĩ, chúng ta nên bàn bạc một chút.”

Người ở đầu dây bên kia trầm mặc vài giây, giọng nói trầm lạnh:

- “Ninh Ninh, không ngờ em đối với tên côn đồ kia ngược lại thật sự để bụng đến thế, em như vậy sẽ chỉ càng làm anh không muốn buông tha cho hắn ta thôi.”

Cố Ninh nghe Bạch Thần Dục nói xong, trong lòng rơi xuống từng chút một, cả người cô run run, cười lạnh:

- “Có phải anh muốn hại chết tôi mới cam tâm không?”

Bạch Thần Dục nghe câu chất vấn từ đầu dây bên kia truyền đến, tim đập lỡ một nhịp, có một loại sợ hãi không thể diễn tả được từ đáy lòng tràn ra, lòng hắn trầm xuống, hắn cực lực đè nén tâm tình bất an, giọng nói thoáng cất lên cao:

- “Em đang nói hươu nói vượn cái gì đó?”

Cố Ninh không bỏ qua, gần từng chữ:

- “Tôi hỏi anh, có phải anh muốn hại chết tôi mới bằng lòng bỏ qua hay không?”

93. Chương 93

Edit: Cửu Trùng Cát

- “Không được nhắc đến cái chết.”

Bạch Thần Dục không biết vì sao, đột nhiên trong lòng sinh ra sợ hãi.

Cố Ninh lạnh lùng cười:

- “Anh sợ chết sao? Tôi không sợ.”
- “Câm miệng.” Sự kiêu ngạo và khả năng chế mọi hỉ nộ ái ố vốn rất tốt của Bạch Thần Dục, trong nháy mắt đều biến mất không thấy bóng dáng. Dừng một chút, Bạch Thần Dục mới cất tiếng: “Chúng ta cần bàn bạc lại một chút, mấy giờ thì máy bay của em đáp xuống Bắc Kinh, anh sẽ sai trợ lý đến đón em.”
- “Không cần, tự tôi sẽ đến gặp anh.”
- “Cùng một câu, anh không muốn lặp lại lần thứ hai.”

Cố Ninh trầm mặc vài giây mới đáp:

- “11 giờ trưa.”

Cúp điện thoại, Cố Ninh vẫn ngồi ở trên ghế ngơ ngẩn mất một lát, bốn phía gió vẫn thổi mạnh, cả người cô cơ hồ đều bị đông cứng đến không còn cảm giác, lúc này đột nhiên cô mới lấy lại được tinh thần, đứng lên đi từng bước một về phía trước. Cố Ninh đi tới khách sạn gần đó thuê một căn phòng, Hà Cảnh đã dặn đi dặn lại rằng cô phải tự chăm sóc bản thân cho tốt, thân thể là của cô, đương nhiên cô phải chăm sóc kỹ lưỡng mình, trước mắt cô vẫn còn một trận đánh ác liệt cần phải đánh, và quan trọng hơn... cô còn phải đợi Hà Cảnh trở về.

Cô tin tưởng, Hà Cảnh nhất định sẽ bình an trở về bên cạnh cô.

Cố Ninh tắm nước ấm, cả người đều ấm áp trở lại, ngồi trong gió lạnh lâu như vậy, sau khi tắm rửa xong, cô bắt buộc bản thân phải uống hết một ly nước ấm, lúc này mới nằm ở trên giường. Sau khi hiểu rõ tất cả mọi chuyện, ngược lại Cố Ninh không hề miên man suy nghĩ nữa, đầu óc cô thanh tỉnh một cách kỳ lạ, cả đêm ngủ rất tốt, 6 giờ rưỡi sáng hôm sau, đúng giờ mở mắt tỉnh dậy.

Cố Ninh xuống máy bay, ra khỏi sân bay lập tức nhìn thấy có người đến đón cô, người nọ vẫn là trợ lý của Bạch Thần Dục. Tài xế đứng chờ cung kính mở cửa xe:

- “Cố tiểu thư, xin mời.”

Xe nhẹ nhàng chạy ở trên đường cái, Cổ Ninh nhìn phong cảnh quay ngược ngoài cửa sổ, hơi hơi ngây người.

Biệt thự của nhà họ Bạch rất lớn, chung quanh là vài mẫu hoa viên, sau lưng dựa vào núi, phía trước là một hồ nước rất lớn, phong cảnh có một phong cách riêng, Cổ Ninh nhìn cảnh trí quen thuộc nơi đây, ở trong lòng thở dài một tiếng, rốt cuộc cô cũng quay trở lại nơi này một lần nữa, nhưng không ngờ lại mang theo tâm tình thế này...

Cổng biệt thự được mở ra, xe chạy đến trước cửa căn biệt thự thì ngừng lại, trợ lý dẫn Cổ Ninh đi vòng qua tiền sảnh, lên lầu hai, trực tiếp đi đến thư phòng của Bạch Thần Dục. Lúc hai người đi vào, Bạch Thần Dục đang ngồi đọc văn kiện, nghe thấy động tĩnh, Bạch Thần Dục nâng mắt một chút, sau đó lại đem tầm mắt chuyển về phía văn kiện đang xem dở trong tay. Sau khi trợ lý đóng cửa lui ra ngoài, thư phòng rộng lớn chỉ còn lại có hai người.

Cổ Ninh không biết đã đứng bao lâu, Bạch Thần Dục mới chậm rãi khép văn kiện lại, từ sau bàn đứng lên, đi tới bên cạnh Cổ Ninh, thấp giọng hỏi:

- “Ninh Ninh, em còn nhớ rõ những gì anh đã nói với em không?”
- “Anh đã nói với tôi rất nhiều điều, ý của anh là muốn chỉ câu nói nào?” Giọng nói của Cổ Ninh vô cùng lạnh lùng, không che giấu được địch ý trong giọng nói.
- “Anh đã từng nói, anh cho em thời gian một năm, nhưng khoảng thời gian một năm này, không phải để cho em làm bữa với người khác.”
- “Rồi sao nữa?”

Bạch Thần Dục cất giọng nhàn nhạt:

- “Ninh Ninh, em tới tìm anh để hỏi tội sao? Nhưng chuyện lần này không thể trách anh, là em không nên ở trước mặt anh, cùng người khác ôm ôm ấp ấp, lúc em làm như vậy, cần phải suy nghĩ đến hậu quả.”
- Cổ Ninh cười lạnh một tiếng:
- “Cho nên đều phải trách tôi, Bạch Thần Dục, anh nói cho tôi nghe thử xem, đến cùng thì anh thích tôi ở chỗ nào? Nếu anh có thể nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ thay đổi chỗ đó.”
 - “Hắn là em nên chấp nhận anh.”
 - “Anh thật là độc ác, xin lỗi, tôi vĩnh viễn cũng không thể chấp nhận anh.”

Bạch Thần Dục nhíu nhíu mày, xông lên một bước, ánh mắt híp lại:

- “Em thật sự cho rằng, mặc kệ em nói cái gì anh đều sẽ không tức giận sao?”

Cổ Ninh lảo đảo bước lùi một bước, vừa định mở miệng nói chuyện. Lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng, cửa phòng bị người ở bên ngoài dùng sức đẩy ra.

Bạch Thắm thở hổn hển đi vào, ả nhìn nhìn Cổ Ninh, lại liếc mắt nhìn Thần Dục, cuối cùng bất động thanh sắc tiến đến chắn giữa hai người, nghiêng mặt cười với Bạch Thần Dục:

- “Thần Dục, sao hôm nay cậu lại ở nhà mà không đến công ty vậy?”

Sắc mặt Bạch Thần Dục ngăm chứa vẻ bi thương, nhưng không trả lời.

Bạch Thắm cũng không thêm để ý, quay sang làm bộ như giật mình mở miệng nói:

- “Cổ Ninh, sao em lại ở đây vậy, em tới tìm chị sao? Em đã ăn cơm trưa chưa? Vừa hay đã đến lúc ăn cơm trưa rồi, Cổ Ninh, em dứt khoát ở lại đây ăn cơm trưa đi, thế nào?”

Cổ Ninh gật gật đầu.

Bạch Thắm là do cô gọi tới, lúc cô bước lên xe, đã gửi tin nhắn báo cho Bạch Thắm.

Ba người ngồi ở trên bàn ăn cơm, Bạch Thắm vẫn cười nói chuyện với Cổ Ninh, Cổ Ninh cũng đáp lại cho có lệ, một bữa cơm, ba người ngồi ăn đều mang tâm sự riêng. Ăn xong cơm, Bạch Thắm lại kéo tay Cổ Ninh nói:

– “Cố Ninh, chị đang muốn đi mua giày mới, buổi chiều em có rỗi không? Không có chuyện gì thì đi shopping với chị đi.” Ất tự nhiên không thể để cho hai người có cơ hội ở chung một chỗ mà bồi dưỡng cảm tình.

Ánh mắt Cố Ninh lóe lóe nhìn Bạch Thần Dục, tuy rằng Bạch Thần Dục không nói gì thêm, nhưng mà sắc mặt đã trở nên đen thui, cô cười cười:

– “Được rồi.”

– “Đợi đã.”

Lúc hai người chuẩn bị rời đi, thì Bạch Thần Dục đột nhiên lên tiếng.

Bạch Thần Dục tiến lên kéo tay Cố Ninh lại một phen:

– “Chờ một chút, chuyện của chúng ta vẫn chưa nói xong.”

Bạch Thắm có chút ngoài ý muốn, phản ứng của Bạch Thần Dục thế này... ả miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:

– “Có gì muốn nói thì nói luôn ở đây đi, lát nữa Cố Ninh còn phải đi shopping với chị nữa.”

Bạch Thần Dục nhìn Cố Ninh, cất giọng lạnh lùng:

– “Em có thể đi theo chị ấy, trừ khi em muốn tên côn đồ kia vĩnh viễn cũng không trở về được.”

Trong lòng Cố Ninh quặn thắt, nghĩ đi nghĩ lại rồi cô lạnh lùng cười:

– “Tùy anh thôi, Bạch Thần Dục, thế giới này không phải chỉ vây quanh một mình anh, chúng ta đã không hài lòng về đối phương, không có gì cần phải bàn bạc cả.”

Tay Bạch Thần Dục dần dần xiết chặt lại, khiến cho cổ tay của Cố Ninh đau nhức, nhưng cô không lùi không tránh, ánh mắt nhìn thẳng vào Bạch Thần Dục, gần từng chữ:

– “Cho dù không có anh ấy, cũng sẽ có những người khác, bất kể là ai, dù sao nhất định cũng sẽ KHÔNG PHẢI LÀ ANH.”

Nói xong, cô gơ cánh tay còn lại lên, giọng điệu chua chát, cười nói tiếp:

– “Hắn là anh nhận ra chiếc lắc tay này chứ? Đây là do Hà Cảnh tặng cho tôi, cho nên thời thời khắc khắc tôi đều mang theo bên mình, vì vậy cái bẫy mà anh giăng ra mới có thể gạt được anh ấy. Đây chính là điểm khác nhau giữa anh và anh ấy.”

Bạch Thắm bị khí lạnh trên người Bạch Thần Dục phát ra làm cho sợ tới mức không dám tới gần, kinh ngạc nhìn hai người.

Qua hồi lâu sau, Bạch Thần Dục mới buông tay Cố Ninh ra, bởi vì vừa rồi hắn đã dùng sức quá mạnh, cho nên trên cổ tay Cố Ninh hằn rõ một vòng hồng hồng, phá lệ chói mắt.

Bạch Thần Dục nhìn chiếc lắc trên tay Cố Ninh:

– “Em sẽ hối hận.”

– “Tôi sẽ không hối hận, anh mới là người sẽ phải hối hận.” Dừng một chút, Cố Ninh gần từng tiếng: “Có phải anh lại muốn hại chết tôi thêm lần nữa hay không? Tôi cho anh biết, lần này không dễ dàng như vậy nữa đâu.”

– “Câm miệng.” Không biết vì sao, mỗi lần Bạch Thần Dục nghe thấy Cố Ninh thốt ra mấy chữ kia thì tính tình trở nên đặc biệt bạo phát.

Rốt cuộc Bạch Thắm cũng kịp hồi thần, ả rất ít khi nhìn thấy Bạch Thần Dục nóng giận đến vậy, cho nên trong lòng quả thật không thấy đây, thật cẩn thận nói:

– “Thần Dục, cậu có thể dừng như vậy hay không, ánh mắt của cậu thật sự rất đáng sợ.”

Bạch Thần Dục nhắm hai mắt lại, không nói thêm gì nữa, xoay người đi lên lầu hai.

Cố Ninh giơ tay lên, nhìn thấy vòng hồng hồng trên cổ tay, Bạch Thần Dục dùng sức quá mạnh, cô cơ hồ cảm thấy máu mình không lưu thông được. Cố Ninh nhìn thoáng qua Bạch Thấm đứng chết sững bên cạnh, cô không nói gì cả, lập tức đi ra bên ngoài. Bạch Thấm kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo:

– “Cố Ninh, chỗ này không thể bắt xe đâu, em ngồi xe của chị đi.”

Ả cảm thấy, ả cũng nên hảo hảo mà nói chuyện với Cố Ninh một chút, dự vọng chiếm hữu mà Bạch Thần Dục dành cho Cố Ninh vượt quá sức tượng tượng của ả, sự tình phát triển đến hiện tại dường như đã vượt quá những gì mà ả muốn.

Bạch Thấm chạy xe đến trước cửa một trung tâm bách hóa thì ngừng lại, ả nghiêng mặt nhìn Cố Ninh ngồi bên ghế lái phụ, nghĩ tới nghĩ lui rồi hỏi:

– “Cố Ninh, cô ổn không vậy?”

– “Tôi rất ổn.”

– “Thần Dục bình thường không như vậy đâu, có thể là do hôm nay tâm tình của cậu ấy không được tốt, không có dọa cô sợ đó chứ? Tôi thay mặt cậu ấy thành thật xin lỗi cô!”

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt, trên mặt cô không một chút cảm xúc gì, đáp:

– “Không có việc gì.”

Bạch Thấm có chút không thể hiểu nổi trong lòng Cố Ninh đang suy nghĩ cái gì, một chút sơ hở cũng không có, kỳ thật cá nhân ả quả thật rất chán ghét Cố Ninh, Cố Ninh xuất hiện, phá vỡ mối quan hệ giữa ả và Bạch Thần Dục, người phụ nữ bên cạnh này thay thế vị trí của mình từng chút một, mà ả lại không có biện pháp nào cả. Chẳng qua thật may mắn là, Cố Ninh không thích Bạch Thần Dục, thậm chí Cố Ninh còn rất bài xích Bạch Thần Dục.

Từ đoạn đối thoại giữa hai người lúc này, ả cũng có thể nghe thấy được, hai người tựa hồ đã xảy ra chuyện gì đó không được vui vẻ cho lắm, tình huống như vậy khiến ả cảm thấy rất vui vẻ, ả còn ước gì hai người trở mặt thành thù mới tốt, tuy rằng tình huống như vậy không có khả năng phát sinh.

Bạch Thấm đeo kính đen lên:

– “Cố Ninh, nếu cô đã đến đây rồi thì đi shopping với tôi luôn đi, coi như để giải sầu cũng tốt mà.”

Cố Ninh nhìn người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ trước mặt, áp chế lãnh ý trong lòng:

– “Được.”

Bạch Thấm thường xuyên đến khu Trung tâm bách hóa này để mua sắm, ở đây nổi tiếng là có giá cả trên trời, nơi đây buôn bán các loại mặt hàng nhập khẩu từ các thương hiệu quốc tế nổi tiếng xa xỉ, ánh sáng chiếu trên sàn gạch trơn bóng, điều hòa bật hết công suất, hoàn cảnh xung quanh tự nhiên không có gì phải phàn nàn, một chút cũng không ồn ào, chung quy rất ít người có thể vào đây mua sắm hoang phí.

Mỗi khi tâm tình của Bạch Thấm không tốt thì thích đi shopping, toàn bộ những thứ ả mua đều là các nhãn hiệu xa xỉ nổi tiếng, chỉ chốc lát sau, thì đã vung tay xài hơn trăm vạn, trong tay Bạch Thấm xách theo đủ các loại túi giấy lớn nhỏ, nhưng vẫn chưa chịu dừng tay, tiếp tục đi mua tiếp, sau khi dạo qua hết tiệm này rồi đến quầy nọ, nhìn thấy chiến lợi phẩm trên tay mình, rốt cuộc tâm tình của Bạch Thấm cũng tốt lên một chút, lúc này mới nhớ tới Cố Ninh còn đang đi bên cạnh, ả nhìn Cố Ninh cười cười:

– “Cô xem, một khi tôi đi mua sắm thì gần như quên hết mọi thứ xung quanh, đã xem nhẹ cô rồi, thật là xin lỗi, cô nhìn thử xem có chọn được thứ gì không, tôi sẽ tặng cho cô.”

Cố Ninh cười, uyển chuyển chối từ:

– “Không cần đâu Bạch tiểu thư, cô cứ mua sắm tiếp đi, không cần để ý đến tôi đâu.”

Bạch Thấm hồi tưởng lại, từ trên người Cố Ninh ả không nhìn ra được thứ gì đáng giá cả, ăn mặc cũng phổ thông bình thường, vừa nhìn thì biết hoàn cảnh gia đình không được tốt, ả có việc muốn nhờ Cố Ninh, tự nhiên phải kéo mỗi quan hệ gần gũi lại một chút. Bạch Thấm kêu nhân viên bán hàng lấy ra một chiếc lắc tay từ trong tủ kính trưng bày, sau đó nhận lấy, đặt lên tay Cố Ninh, đeo vào rồi nói:

– “Chiếc lắc tay này thật là đẹp, quả thực hợp với màu da của cô đấy, coi như tôi tặng cho cô đi.” Bạch Thấm cười nói.

Cô nhân viên bán hàng cũng hợp thời nói:

– “Đúng a, tiểu thư, ngài mang chiếc lắc này rất đẹp, đây là lô hàng mới mà sáng nay cửa hàng mới nhập về, cả thế giới chỉ có 3 cái, Bạch tiểu thư, ngài thật là có mắt nhìn.”

Sắc mặt của Bạch Thấm thay đổi, ả không ngờ chiếc lắc tay thoát nhìn bình thường phổ thông thế này mà lại là mặt hàng có số lượng nhất định, nhãn hiệu này vốn đã không hề rẻ, lại thêm vào việc số lượng giới hạn... đương nhiên giá cả sẽ càng thêm trên trời, nếu ả muốn tự mua cho bản thân chắc cũng phải đau lòng lắm! Nhưng mà lúc này chính tay ả đã đeo chiếc lắc lên tay Cố Ninh, bây giờ làm sao lấy xuống được? Chẳng lẽ lại nói cái này quá mắc, tôi đổi cho cô cái khác rẻ hơn, như vậy quá mất mặt đi, ả không làm được.

Bạch Thấm miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, chịu đựng đau lòng đem thẻ ngân hàng đưa cho nhân viên bán hàng, nói:

– “Cô cứ đeo luôn đi, không cần gói lại, đeo như vậy nhìn rất đẹp.”

Cố Ninh tháo chiếc lắc ra, đáp:

– “Không cần đâu.”

Bạch Thấm cười cười:

– “Tôi đã nói là tặng cho cô, đây cũng xem như là... hôm nay Thần Dục đối xử với cô thật là không biết lễ nghi phép tắc gì cả. Nếu hiện tại cô không chịu đeo, vậy tôi kêu nhân viên gói lại cho cô mang về, chiếc lắc này cũng không phải rẻ, người thường dùng nó có thể mua được một căn phòng nhỏ đó.” Nói xong, Bạch Thấm lại căn dặn nhân viên bán hàng: “Gói cái này lại cho tôi.”

– “Vâng, tôi sẽ gói lại cho hai người, nhưng mà Bạch tiểu thư, chúng tôi muốn xác nhận một chuyện trước, tiền trong thẻ của chị không đủ, chị... có phải nên đổi một tấm thẻ khác hay không?” Trên mặt cô bán hàng vẫn giữ nụ cười khéo léo, uyển chuyển nói.

Bạch Thấm sửng sốt:

– “Không đủ tiền ư? Làm sao có thể như vậy được, nhất định là cửa hàng của cô nhầm lẫn rồi.”

Dưới sự kiên trì của Bạch Thấm, nhân viên bán hàng cầm thẻ kiểm tra lại lần nữa, máy quét thẻ vẫn báo là “Số dư trong thẻ không đủ”.

– “Bạch tiểu thư, ngài muốn đổi một tấm thẻ khác hay không?”

94. Chương 94

Edit: Cửu Trùng Cát

Bạch Thấm đứng chết trân tại chỗ:

– “Điều này sao có thể, không có khả năng a.”

Tấm thẻ này là tiền riêng của ả, mỗi ngày ngoài trừ việc kê cận bên cạnh Bạch Thần Dục, Bạch Thấm chính là đi mua sắm khắp nơi, tuần trước ả còn đến Mê Lan, mang về một đồng lớn quần áo và trang sức, vào nghề đã lâu như vậy, tuy rằng ả có thói quen tiêu tiền như nước, nhưng dựa vào gương mặt xinh đẹp ả đã nhận lời làm đại diện cho không ít các hãng lớn danh tiếng, tuy rằng tiêu pha rất lớn, nhưng vẫn có dư ra, nếu không làm gì có mà gửi ngân hàng. Giống như hiện tại, đã hơn nửa năm Bạch Thấm không có xuất hiện ở bất cứ một dự án nào, tự nhiên là thu không đủ chi.

Bạch Thấm suy nghĩ một lát, cố gắng trấn định bản thân, rồi từ trong giỏ xách lấy ra một tấm thẻ:

– “Vậy cô dùng tấm thẻ này đi.”

Thẻ này là của Bạch Thần Dục đưa cho ả, trước kia ả thường lên mặt, cũng không khi nào sử dụng qua, đàn ông nha, không chiếm được mới là thứ tốt nhất, cho nên ả đối Bạch Thần Dục vẫn không lạnh không nóng, Bạch Thần Dục giúp ả nhận về không ít các hợp đồng quảng cáo, ả đã có số tiền này để dựa vào cho nên không cần thiết phải dùng tiền của Bạch Thần Dục.

Cô bán hàng nhận lấy, chỉ chốc lát sau lại đưa trả trở về, Bạch Thắm là khách quen, lại là ngôi sao nổi tiếng, cho nên trên mặt của nhân viên bán hàng không xuất hiện vẻ mặt kiên nhẫn, vẫn lễ phép nói:

– “Xin lỗi Bạch tiểu thư, tấm thẻ này cũng không thể dùng.”

Sắc mặt Bạch Thắm từ từ đen lại, toàn bộ quá trình này Cố Ninh đều nhìn ở trong mắt, nhưng trên mặt cô vẫn nhàn nhạt, không có biểu tình gì, Bạch Thắm đưa mắt nhìn người bên cạnh, ả cảm thấy chuyện này làm cho ả hết sức mất mặt, nhưng so với mặt mũi, việc cấp bách mà bây giờ ả muốn hiểu rõ là, vì sao tấm thẻ này của Bạch Thần Dục lại không thể sử dụng được.

– “Cố Ninh, thật ngại quá, thẻ ngân hàng của tôi xảy ra chút vấn đề.”

– “Không có việc gì.”

– “Tôi muốn đi tìm hiểu thử xem, vì sao thẻ của tôi không dùng được, cô đi đâu, bằng không tôi đưa cô đến đó trước.”

– “Không cần, tôi có thể tự bắt xe.”

Bạch Thắm thật sự rất sốt ruột, cho nên nghe Cố Ninh nói như vậy, cũng không chậm trễ nữa:

– “Vậy tôi đi trước đây, lần sau chúng ta gặp lại.” Dừng một chút, ả nói tiếp: “Nếu như Thần Dục liên hệ với cô, cô nhớ phải thông báo cho tôi biết một tiếng, như vậy tôi cũng có thể giúp cô, nhất định tôi sẽ đứng về phía cô.”

Trên mặt Cố Ninh mang theo ý cười nhàn nhạt:

– “Tốt.”

Mãi cho đến khi chiếc xe biến mất ở chỗ rẽ, Cố Ninh mới thu hồi tầm mắt, trong mắt của cô đầy lạnh lẽo và quyết tuyệt, từ từ đi trở về.

Lúc Triệu Dân gọi điện thoại tới, Cố Ninh đang ngồi trên xe taxi, hần tìm Cố Ninh để bàn bạc chút chuyện liên quan đến dự án phim điện ảnh, hai người hẹn nơi gặp mặt, Cố Ninh cúp điện thoại, suy nghĩ một lát, lại đánh tin nhắn cho Trương Giai Giai, nói cho Trương Giai Giai biết địa điểm mà hai bọn họ đã hẹn gặp.

Trương Giai Giai vẫn không thể quên Triệu Dân, điểm ấy Cố Ninh vẫn luôn biết, Trương Giai Giai thích Triệu Dân, cho dù Triệu Dân đã rời đi nhiều năm như vậy, cũng vẫn chưa bao giờ hết hy vọng. Chẳng qua hiện tại, hai người đã sớm cách xa thiên sơn vạn thủy (ngụ ý là cách nhau rất xa). Triệu Dân đã không còn là người thanh niên da mặt dày đến ăn cơm ké nhà hàng xóm của lúc trước, cho nên Cố Ninh chưa bao giờ ở trước mặt Trương Giai Giai nhắc tới Triệu Dân, cô luôn cảm thấy, thời gian đã cuốn trôi tất cả, nhưng mà lần này Cố Ninh thay đổi ý định, cô nghĩ, có lẽ chỉ đến khi hết hy vọng thì sẽ quên đi nhanh hơn.

Lúc Cố Ninh tới chỗ hẹn, Triệu Dân đã đến, hần mặc một cái áo gió màu tro, bên trong là áo len dệt kim sọc màu, phía dưới mặc quần bò rách rất model, thập phần phong lưu, ngồi ở nơi đó giống như đang phát ra ánh sáng lấp lánh, nhân viên phục vụ trong tiệm đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc nhìn hần.

Cố Ninh không khỏi ở trong lòng cảm thán, đây thật sự là gương mặt như hoa... Trước kia Triệu Dân chỉ tạo cho người ta cảm giác nhìn rất vừa mắt, mà bây giờ thì hoàn toàn bất đồng, người trước mắt, sẽ làm cho người ta không thể rời mắt đi, ngũ quan xinh xắn, trắng nõn, làn da nhẵn nhụi nhìn không ra lỗ chân lông, sự hấp dẫn chói mắt này không thể nhờ vào quần áo mà có, hương chi khí chất trên người hần, không phải một gia đình khá giả bình thường là có thể nuôi ra được. Cái gọi là nhìn quanh thấy phong lưu đích thị là đây.

Triệu Dân giật dây đầu tư, lại có công ty giải trí Hoa Thắng toàn lực duy trì, tập hợp lại giống như một đội quân trong nước, dường như cái gì cũng đều chuẩn bị xong cả rồi, chỉ chờ Cố Ninh vào chỗ mà thôi. Vốn

đi, Cố Ninh vẫn chưa muốn khởi quay vào lúc này, nhưng gần đây cô gặp phải quá nhiều chuyện phiền lòng, cho nên có cơ hội thì cô lập tức tiếp nhận. Cơ hội tốt như vậy, cô không lý do để từ chối, hơn nữa, cô cảm thấy bản thân cần phải đi làm một vài việc gì đó, phân tán đi sự chú ý của bản thân một chút...

Vài câu thì đã đàm phán ổn thỏa mọi việc, sau đó hai người câu được câu không trò chuyện, khóe miệng Triệu Dân mang theo ý cười nhợt nhạt:

– “Kịch bản cậu gửi vào mail ình, mình đã đưa Triệu Giám đọc, anh ấy nói kịch bản này rất tốt, có thể bảo đảm được sức bán vé, nhưng mà dính đến cuộc nội chiến, hơn nữa nội dung phim hơi kỳ lạ, cho nên đề tài này có chút miễn cưỡng, sợ là sẽ gặp phải khó khăn để qua được khâu kiểm duyệt, bất quá anh ấy nói sẽ nghĩ biện pháp.”

– “Cám ơn cậu.”

– “Cám ơn mình làm gì, đều do Triệu Giám làm cả, cậu muốn cảm ơn thì đi mà cảm ơn anh ấy. Hơn nữa, giữa chúng ta không cần phải nói cảm ơn.” Dừng một chút, Triệu Dân cười trêu ghẹo: “Suy nghĩ một chút đi, người khác đều nói tính cách của mình không tốt, đối với mình thường xuyên không phản đối thì là miễn bình luận, mình cũng chỉ có một người bạn là cậu thôi, đương nhiên phải ra sức dỗ ngọt rồi.”

– “Giai Giai cũng tới rồi, đang trên đường đến đây.”

Cố Ninh vừa mới dứt lời thì có người đẩy cửa bước vào, Trương Giai Giai đưa mắt nhìn bốn phía, sau đó lập tức đi về phía bàn của hai người. Gương mặt cô đỏ bừng, nhìn ra được là sốt ruột chạy tới.

Triệu Dân có chút ngoài ý muốn:

– “Giai Giai, cậu cũng tới rồi à, ngồi đi, khó có khi ba người chúng ta có cơ hội tụ tập ở cùng một chỗ.”

Trương Giai Giai nhìn Triệu Dân, cuối cùng những gì muốn nói đều không nói ra được. Cô từng nghĩ tới cảnh sẽ gặp lại Triệu Dân, lúc đó, cô sẽ có rất nhiều lời muốn nói cho Triệu Dân biết, cô đã từng ở trong lòng tập luyện vô số lần, nhưng mà khi cô thật sự gặp lại người này rồi, bản thân ngay cả một câu đều không thể nói nên lời. Không phải do cô nhìn thấy khoảng cách quá chênh lệch giữa hai người, mà là do cô đột nhiên hiểu ra, Triệu Dân và cô là hai đường thẳng song song, cho dù... có lẽ đã từng rất gần nhau, nhưng mà vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ cùng giao nhau tại một điểm, Triệu Dân không có khả năng sẽ thích cô.

Cho dù trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng đến lúc sự việc được chứng thực, vẫn không thể tránh khỏi thương tâm, Trương Giai Giai nhìn Triệu Dân, người này thật sự rất xuất sắc, không riêng gì cô, nhân viên phục vụ tới tới lui lui, phụ nữ bàn bên cạnh, đều đem tầm mắt đặt lên người Triệu Dân. Không phải chỉ có mỗi mình cô là cảm thấy Triệu Dân tốt, rất nhiều người cũng yêu thích hắn, cho nên... cũng không có gì, cô cứ như vậy mà tự an ủi trong lòng, quả nhiên Trương Giai Giai cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Khóe môi Triệu Dân cong cong:

– “Trương Giai Giai, nghe nói thành tích thi cử của cậu rất tốt, không sai, chúc mừng cậu.”

Trương Giai Giai cười cười:

– “Chẳng qua cũng chỉ học hành rồi thi cử mà thôi, còn cậu, gần đây cậu làm gì?”

Cô nhìn dáng vẻ của Triệu Dân bây giờ, trong lòng lập tức hiểu rõ người này không còn đi học nữa.

Triệu Dân cất giọng nhàn nhạt:

– “Mình đang chuẩn bị đầu tư cho bộ phim của Cố Ninh, cậu có muốn tham gia chung luôn không?”

– “Cái gì mình cũng đều không hiểu, cho nên sẽ không nhúng tay vào đâu, vậy trước tiên mình chúc cho hai cậu thành công, đến lúc phim được công chiếu, mình nhất định sẽ dẫn theo bạn bè đến ủng hộ cho các cậu, giúp các cậu có thể bán được vé.”

Ba người trò chuyện, Trương Giai Giai cũng dần dần thả lỏng, trong nháy mắt, thời gian dường như quay trở về 5 năm trước, một buổi chiều nhẹ nhàng như bao ngày khác, ba người ngồi trên sofa vừa uống nước ngọt vừa xem phim.

Chiều hôm đó, trên tay Cố Ninh cầm rất nhiều đĩa phim đi vào, nói:

– “Những bộ phim này đều có liên quan đến bài thi vào hệ đạo diễn, mình cảm thấy quả thật rất nhiều nha a.”

Ngồi trên sofa, Triệu Dân đột nhiên đứng lên, khoả tay múa chân nói:

– “Mình thích xem phim điện ảnh, mỗi ngày chúng ta xem một hai bộ, lập tức có thể xem xong rồi a, có hạn chế độ tuổi hoặc phim cấp mấy gì đó không? Mình muốn xem trước từ cấp độ nhẹ rồi mới tăng dần lên, phim nước ngoài không phải giới hạn khá lớn sao...”

Trương Giai Giai cầm gối ôm bên cạnh, quả nhiên đập vào trên người Triệu Dân, quát:

– “Tên tiểu tử này, bạn nghĩ gì thế?”

Bộ phim hôm đó cả 3 cùng xem, là một bộ phim tình cảm trắng đen của Thụy Sĩ, tựa đề là , kỳ thật Trương Giai Giai cảm thấy kịch tính của bộ phim này thật không thú vị, cho nên cũng không để ý lắm. Mà cho tới bây giờ, nội dung trong phim, và những hình ảnh trắng đen chiếu trên TV lúc đó đều đã trở nên mơ hồ. Cô chỉ nhớ rõ một điều là lúc ấy cả 3 ngồi trên sofa, hình ảnh khi đó như dừng lại ở lứa tuổi thanh xuân bong bóng. Mà độ tuổi thanh xuân luôn là trong vô tri vô giác, tan biến từ từ không còn một mảnh.

Sau khi tạm biệt Triệu Dân, Trương Giai Giai uống một hợp cà phê cuối cùng, rốt cuộc không thể kèm chế được mà rót nước mắt, kỳ thật cô cảm thấy bản thân quả thật rất may mắn, có được rất nhiều thứ a, có thể quen biết Cố Ninh và Triệu Dân, làm người thật sự không thể có lòng tham quá nhiều, bằng không vĩnh viễn sẽ không cảm thấy hạnh phúc. Kỳ thật cô cũng không thật sự cảm thấy quá khổ sở, nhưng không hiểu vì sao nước mắt lại không khống chế được rơi xuống, giống như tâm của cô không thể khắc chế được đã từng trao đi.

Cố Ninh đứng lên, nâng bả vai của Trương Giai Giai khẽ nói:

– “Chúng ta trở về thôi.”

– “Ừ.” Trương Giai Giai lau lệ trên khóe mắt, cười cười: “Chúng ta đi thôi.”

Ngoài cửa sổ thành phố đã lên đèn, người đi đường vội vàng qua lại, cuộc sống về đêm mới vừa bắt đầu, thành thị xi măng cốt thép, kỳ thật, bọn họ chỉ là một thành viên nhỏ bé như vậy trong ngàn vạn chúng sinh mà thôi.

Đưa Trương Giai Giai về, Cố Ninh đi dọc theo đường cái tiến về phía trước, bên ngoài gió thổi mạnh, gió lớn khiến mắt cô có chút không thoải mái, lúc này, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên. Cố Ninh lấy di động ra xem, người gọi đến là Bạch Thần Dục, cô hơi chần chừ, nhưng cho dù muốn hay không muốn cũng phải nhấn nút nghe.

– “Bạch Thần Dục, chấp niệm của anh chẳng qua cũng là vì không cam lòng, nếu ngay từ đầu, tôi không chống cự lại anh, chúng ta thuận lợi kết hôn, thì hiện nay Bạch Thần mới là người mà trong lòng anh luôn muốn có, anh còn có thể giống như bây giờ sao?”

– “Tôi đồng ý với em, chúng ta mỗi người nhường một bước, em phải đồng ý cùng tôi tìm hiểu trong vòng một năm, khoảng thời gian một năm này, tôi sẽ không đi tìm Hà Cảnh gây rắc rối, cho nên, em cũng không được đi tìm hấn ta.”

– “Tôi thật sự rất mệt mỏi, tôi không thể để anh lại gây trở ngại cho cuộc sống của tôi lần thứ 2 đâu.”

Trong lòng Bạch Thần Dục trầm xuống, hỏi:

– “Lần thứ hai?”

– “Nếu tôi nói, tôi đã từng chết một lần, anh có tin không? Con người không có khả năng ở cùng một chỗ tệ ngã 2 lần.” Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Không phải anh từng nói, anh cảm thấy như đã từng quen biết tôi từ rất lâu rồi sao? Anh có từng nghĩ tới hay không, thế giới này có lẽ có không gian tồn tại song song, ở trong không gian đó, anh đã hại chết tôi.”

– “Em đang nói lung tung gì đó?”

– “Bạch Thần Dục, khi anh ngủ nhất định phải đóng chặt cửa sổ và cửa chính, uống cà phê trước giờ đều không thêm đường, nhất định phải sau mười hai giờ mới thực sự ngủ được, Bạch Thấm và anh cùng nhau sống ở nước ngoài 3 năm, cho nên anh đối với chị ta ôm thứ tình cảm vượt qua tình cảm chị em thông thường.”

Bạch Thần Dục ngẩn người:

– “Những thứ này là ai nói cho em biết?”

Cố Ninh cười cười tiếp tục nói:

– “Ngăn tủ đầu tiên bên phải trong tủ quần áo của anh, có một con rối nhỏ, anh vẫn giấu kỹ nó ở đó, anh nói cả thế giới này hẳn là không có người thứ hai biết được, đây là quà sinh nhật do mẹ anh tặng cho anh khi anh được 5 tuổi, trên cổ con rối có một chiếc vòng cổ, là do Bạch phu nhân tự tay khâu lên cho anh, chính vì vậy còn hủy đi chiếc lắc tay Trân Châu của bà, ngăn thứ nhất của tủ đầu giường bên phải, để mô hình số lượng giới hạn của cha anh tặng cho anh, đó là do cha anh sau khi nhìn thấy mẹ anh tặng con rối, ngày hôm sau mới mua cho anh, lúc ấy ông ấy đã nói, bé trai nên chơi đồ chơi của bé trai.”

Bạch Thần Dục cảm thấy cả người lạnh lẽo, đầu óc của hắn trống rỗng, mấy chuyện này, cả thế giới này quả thật không có người thứ hai biết được, những người biết những chuyện này, trừ hắn ra đều đã chết hết cả, Cố Ninh nói được rõ ràng như thế, thật hiển nhiên đã vượt qua phạm trù hiện thực có thể giải thích. Tuy rằng hắn không tin thế giới này có quỷ thần, nhưng mà, hắn vẫn không tự chủ được suy nghĩ, chẳng lẽ những gì Cố Ninh đã nói kia... đều là thật sao?

Trong một không gian khác, thật sự hắn đã hại chết cô sao...

Đột nhiên, Bạch Thần Dục nhớ lại lần đầu tiên hắn nhìn thấy Cố Ninh. Đêm hôm đó, hắn vừa đến thành phố Z thì xảy ra một sự cố nho nhỏ, sau đó ngồi ở trong xe chờ cảnh sát giao thông đến xử lý, lúc đó hắn cảm giác được trong đám người có một tầm mắt nhìn mình chằm chằm. Theo bản năng hắn quay đầu nhìn lại, thì bắt gặp Cố Ninh, lúc ấy hắn thầm nghĩ, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, sao người kia lại dùng ánh mắt như vậy mà nhìn mình... Cảm xúc mãnh liệt như thế, không nên xuất hiện trong ánh mắt của một người hoàn toàn xa lạ.

Cố Ninh cất giọng thê lương:

– “Cho nên, tôi không nợ anh cái gì cả, cho dù tôi có thiếu anh cái gì đi nữa, cũng sớm đã thanh toán xong rồi.”

95. Chương 95

Edit: Cửu Trùng Cát

Mất nửa ngày, Bạch Thần Dục mới lấy lại tinh thần, có chút hoang mang lo sợ hỏi:

– “Những gì mà em nói, là thật sao?”

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Thật thì thế nào, giả thì thế nào, Bạch Thần Dục, anh đừng khinh người quá đáng.”

– “Được rồi, anh biết, anh sẽ cho em một năm thời gian, nhưng mà, em có thể nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Sao em lại...”

Bạch Thần Dục vẫn không thể hỏi ra được câu cuối cùng, câu nói đó, hắn thật sự không thể nói nên lời.

Tim hắn gần như trống rỗng, giống như đã mất đi thứ gì đó rất quan trọng, hắn hậu tri hậu giác hiểu rõ, rốt cuộc không có cách nào vẫn hồi lại loại cảm giác vô lực kia được.

– “Chuyện đã xảy ra rồi, hiện tại tôi có nói cho anh biết thì cũng có ý nghĩa gì đâu.”

Giọng nói của Cố Ninh từ ống nghe bên kia truyền đến, làm cho tay hắn run rẩy. Giọng nói của Bạch Thần Dục trầm xuống:

– “Với anh điều này rất quan trọng.”

– “Nhưng đối với tôi mà nói, đã không còn quan trọng nữa rồi, tôi không muốn có bất kỳ liên quan nào đến Bạch tiên sinh anh. Về phần người khác thiếu tôi, nợ tôi, dù sao đi chăng nữa tôi cũng nhất định phải đòi lại, nhưng chuyện này cũng không liên quan gì đến anh.”

– “Có phải...”

– “Không phải, anh đừng nghĩ nhiều quá.” Cố Ninh cắt đứt lời nói của Bạch Thần Dục. Dừng một lát, Cố Ninh nói tiếp: “Anh phải nhớ cho kỹ lời hứa hôm nay của anh.”

– “Quả nhiên em thật sự thích hắn ta, em sợ anh gây bất lợi cho hắn sao?” Dừng một lát, Bạch Thần Dục không cam lòng nói tiếp: “Trong một không gian khác đã có người làm chuyện có lỗi với em, nhưng em không thể cứ như vậy trút hết lên đầu anh, em đối xử với anh như vậy là không công bằng, hơn nữa, anh vẫn có thể bù lại cho em.”

Tâm thần hắn không yên, nói năng có chút lộn xộn, thậm chí là có phần cả vú lấp miệng em, nhưng mà, kỳ thật trong lòng hắn làm sao không rõ, cho dù hắn có muốn bồi thường, đối phương cũng sẽ không cho hắn có cơ hội này. Hiện tại hắn đã để ý, nhưng Cố Ninh đã sớm không để ở trong lòng, không chút chú ý đến. Tựa như đối với cô mà nói, những thứ đó đã không còn ý nghĩa gì nữa. Hắn mới vừa bước vào, nhưng còn cô đã bước ra ngoài, hai người đã cách xa cả thế giới, hắn chỉ có thể đứng nhìn cô từ xa mà thôi.

Nghe tiếng “tút...tút” trong điện thoại, Bạch Thần Dục chậm rãi ngồi trên sofa, bốn phía thật im lặng, ngoài cửa sổ tối đen một mảnh, ngay cả đèn đường cũng trở nên leo lét, thì ra, vì một người mà hắn có thể khó chịu như vậy, giống như tất cả mọi thứ trên thế giới này đều không quan trọng bằng người đó. Đúng a, mất đi thứ quý giá và quan trọng nhất, tất cả những thứ còn lại có ý nghĩa gì đâu.

Bạch Thần Dục bưng kín mặt mình, không khỏi suy nghĩ, trong một thế giới nào đó, hắn thật sự đã hại chết cô sao...

Bộ phim điện ảnh của Cố Ninh chính thức khai máy, vốn dĩ có tổ chức buổi họp báo giới thiệu rất long trọng, nhưng đều bị hủy bỏ, đoàn phim trực tiếp đến Vân Nam lấy cảnh, đúng lúc nghỉ đông, ngay cả việc phải xin trường học nghỉ phép, Cố Ninh cũng khỏi phải làm.

Trần Triển tự nhiên cũng đi cùng, ngay cả Trần Thạc cũng hạ thấp tư thái, làm đạo diễn chỉ đạo nghệ thuật cho bộ phim, dù sao Cố Ninh cũng được xem như học trò của ông, tự nhiên là ông hi vọng Cố Ninh có thể quay tốt. Mỗi ngày Cố Ninh bận rộn tới tối mịt, cô ăn mặc bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa, nhìn từ trên xuống dưới cũng không có thứ gì đáng giá, mỗi ngày lặn lội lặn lội, sau đó chỉ trở, so với nhân viên tổ công tác của đoàn phim còn thê thảm hơn, rất nhiều người lúc biết cô là đạo diễn chính của đoàn phim, đều thất kinh. Đây không khỏi cũng quá trẻ tuổi đi, quả thực nhìn ngang nhìn dọc thể nào cũng không giống đạo diễn a.

Hai nam chính đều là nghệ sĩ dưới trướng của công ty giải trí Hoa Thắng, một người là Thiên Vương nổi tiếng kỳ cựu, một người là ngôi sao mới được lăng xê, ngược lại không có gì trở ngại, mỗi ngày đều đứng giờ khởi quay. Mỗi ngày Cố Ninh đều phải chạy khắp nơi la hét, ba ngày sau, cổ họng cô liên biểu tình, đành phải mỗi ngày uống một bát hạt lười ươi (là hạt đười ươi ở mình), giúp cho cổ họng được thông thuận, không bị tắc tiếng, lần đầu tiên cô quay một bộ phim, mặc dù đã có kinh nghiệm vài lần thực tập ở đoàn phim, lý luận kiến thức đều có đủ, nhưng khi chính mình trải nghiệm thực hiện thao tác trên thực tế, cô vẫn cảm thấy có chút hơi quá sức.

Đây chính là thứ được gọi là lý tưởng thật đầy đủ, hiện thực thật khó khăn, có rất nhiều phân cảnh, Cố Ninh rơi vào tình cảnh do dự không biết phải xử lý thế nào, may mắn còn có Trần Thạc trấn giữ, Trần Thạc vô cùng nhiệt tình chỉ dạy Cố Ninh, không giữ lại một chút gì mà ở bên cạnh thường xuyên nhắc nhở, Cố Ninh có thể nói là vừa quay phim vừa học tập, mặc dù rất mệt mỏi, nhưng cũng học được rất nhiều thứ.

Trước khi Tết đến, đoàn phim mới quay xong các cảnh quay ở Vân Nam, sau đó đóng máy nghỉ, kết thúc công việc. Vai nữ chính của bộ phim này là người lần trước thế vai cho Bạch Thâm – Lý Lạc Bội. Lúc

Bạch Thắm biết trong lòng rất khó chịu, ả cảm thấy bản thân quen biết và gần gũi với Cố Ninh nhiều hơn, còn từng oán giận qua với Cố Ninh. Nhưng Cố Ninh nhìn thấy vẫn thờ ơ như cũ, ả cũng đành phải ngượng ngùng ngậm miệng. Không biết vì sao, Bạch Thắm cảm thấy Cố Ninh càng ngày càng không thích phản ứng với mình.

Gầy đây, cuộc sống và sự nghiệp của Bạch Thắm không được tốt, Bạch Thần Dục ngừng chu cấp cho ả, mà một tấm thẻ khác của ả, mỗi tháng chỉ có khoảng 100 vạn, làm sao đủ cho ả dùng, tùy tiện mua hai thứ gì đó thì đã hết sạch. Hơn nữa về phương diện khác, Bạch Thần Dục đối với ả càng ngày càng lạnh nhạt, nói thật, hiện tại ả có chút sợ hãi Bạch Thần Dục, đôi khi ánh mắt của Bạch Thần Dục nhìn ả, khiến ả cảm thấy sờn tóc gáy, Bạch Thắm ở trong lòng không ngừng kêu khổ, rơi vào đường cùng, ả đành phải muối mặt đi tìm người đại diện của mình, xem thử có công việc gì cho ả làm hay không? Tuy rằng ả không thích đóng phim, ca hát... nhưng làm người phát ngôn, đại diện cho sản phẩm gì đó thì vẫn có thể, quay một vài bộ phim ngắn, ngẫu nhiên làm một vài sô quảng cáo xuất hiện trên TV thì tiền có thể đơn giản tới tay, không tính là quá mệt, chỉ bằng vào gương mặt này của ả, cũng có thể nhận được không lời mời quảng cáo, điểm tự tin ấy ả vẫn luôn có.

Nhưng làm cho Bạch Thắm ngoài ý muốn là, mấy nhãn hiệu mà năm trước ả làm người phát ngôn, hiện tại đã thay đổi người khác cả rồi, mỗi lần ả hỏi đến, người đại diện ả cũng chỉ trả lời qua loa cho có lệ, điều này khiến ả thập phần khó chịu, đại phát tính tình hai lần, rồi thay luôn cả người đại diện.

Có gì đặc biệt hơn người chứ, chờ đến ngày ả lên làm Bạch phu nhân, ả muốn mấy người này cúi đầu trước ả.

Nhưng thái độ của Bạch Thần Dục lại làm cho Bạch Thắm ở trong lòng càng ngày càng không thấy đáy, ả cảm thấy mình không thể mặc kệ tình thế phát triển tiếp như vậy, nhất định phải tìm ra cách để xoay chuyển tình thế. Nhưng từ sau khi Bạch Thắm quần chiếc khăn tắm ngắn cũn cỡn che được phía trên không giấu được phía dưới, che được phía dưới lại không giấu được phía trên gõ cửa thư phòng nhà họ Bạch, vọng tưởng được ngồi lên người Bạch Thần Dục (đương nhiên, lúc ấy sắc mặt Bạch Thần Dục đen thui, lạnh lùng trốn ra ngoài), Bạch Thần Dục vẫn chưa từng quay trở về biệt thự Lâm Hồ của nhà họ Bạch một lần nào nữa...

Qua hết năm, mừng 5 Tết thì đoàn phim bắt đầu tiếp tục trở lại làm việc, Cố Ninh vội vàng bay đến Bắc Kinh, cô phải làm thủ tục xin đi thực tập, ở chỗ trường học xin nghỉ phép dài hạn, học kỳ II năm thứ 3 đại học kỳ thực có rất nhiều người đều bắt đầu đi ra ngoài thực tập, Cố Ninh xin phép cũng không có gì lạ, cho nên được giáo viên duyệt cho nghỉ.

Nữ thứ chính của bộ phim là một ngôi sao mới nổi, tên là Lâm Quan Hạ, có vẻ bề ngoài vô cùng xinh đẹp ngọt ngào, năm trước mới được lăng xê, làm cho người ngoài ý muốn là, người quản lý của Lâm Quan Hạ lại là Hoàng Khiết, thế nhưng thật không đúng dịp cùng chung người đại diện với Bạch Thắm.

Lúc Hoàng Khiết nhìn thấy Cố Ninh thì rất xấu hổ, chị làm sao cũng không ngờ, nhân viên tổ công tác hai năm trước, hiện tại biến hóa nhanh chóng như vậy, trở thành đạo diễn, vốn dĩ chị tưởng bản thân nhìn lắm rồi, sau đó tình thế nhìn đi nhìn lại một lát, đúng là cô bé này đây mà, khi đó mới xác định bản thân không nhận lầm người. Chẳng qua Cố Ninh không khiến chị xấu hổ bao lâu, bởi vì Cố Ninh có rất nhiều chuyện phải làm, cho nên căn bản cô không có chú ý đến Hoàng Khiết. Hoàng Khiết đứng tại chỗ suy đi tính lại một lát, chị sợ Cố Ninh gây khó dễ cho ngôi sao mới nhà mình, sau này nghĩ kỹ lại, chuyện của Cố Ninh và Bạch Thắm, đó hoàn toàn là ân oán cá nhân, cho dù thế nào cũng không thể liên quan đến Lâm Quan Hạ, nghĩ như vậy, Hoàng Khiết cảm thấy an tâm, dặn dò nhóm trợ lý của Lâm Quan Hạ vài câu, rồi vội vàng rời khỏi. Năm mới vừa đến, chị đang bận rộn bàn bạc các hoạt động cho nghệ sĩ dưới trướng, cho nên bề bộn nhiều việc, phải chạy tới chạy lui khắp nơi, tự nhiên không thể ở lại quay phim với Lâm Quan Hạ.

Đến giờ nghỉ giải lao, Điền Mật nhìn thấy Cố Ninh ngồi ở một bên xem kịch bản thì sững sờ. Tự nhiên là ả nhớ rõ Cố Ninh, lúc trước bởi vì Cố Ninh, sau này ả còn bị Hoàng Khiết và Bạch Thắm mắng ột trận, tính tình của Bạch Thắm vẫn không tốt, sau khi bị cắt vai diễn thì đã đem toàn bộ tức giận trút hết lên đầu ả, lúc ấy mắng ả đến mức bật khóc, sau này may mắn Bạch Thắm không tiếp tục làm việc nữa, Hoàng Khiết phân ả đi làm trợ lý cho ngôi sao mới là Lâm Quan Hạ, tính tình của Lâm Quan Hạ so với Bạch Thắm đương nhiên tốt hơn rất nhiều, công việc của ả cũng nhẹ nhàng, dễ thở hơn. Nhưng tức giận ở trong lòng Điền Mật vẫn chưa tan đi, vốn dĩ ả đã dần dần quên mất chuyện này, nhưng lúc này nhìn thấy Cố Ninh thì

lập tức nhớ lại, ả cảm thấy Cố Ninh chính là ngôi sao chói xui xẻo, nếu như không có Cố Ninh, thì sẽ không có chuyện Bạch Thâm bị cắt vai diễn, và ả cũng không cần bị người ta mắng chửi như vậy.

Thế giới này quả thật rất nhỏ, hôm nay ả vừa mới đến đoàn phim này, không ngờ có thể lập tức gặp lại người cũ.

Tay phải của Điền Mật cầm cốc nước nóng chuẩn bị đưa cho Lâm Quan Hạ, nhưng sau khi nhìn thấy Cố Ninh, đột nhiên ả thay đổi phương hướng, lập tức đi về hướng của Cố Ninh, trời lạnh như vậy, nếu tay ả run rẩy, không cẩn thận làm đổ cốc nước nóng, chắc cũng không ai nói gì được, cùng lắm tới lúc đó thì giải thích thôi.

Hơn nữa, không phải Cố Ninh rất thích giải thích với người ta hay sao?

96. Chương 96

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh ngẩng đầu, nhìn thấy người đang nghênh diện đi đến thì sửng sốt. Biểu tình của người trước mắt không thể nào là thân mật được, cô ngửi được mùi vị không thích hợp, Cố Ninh đứng lên, phản xạ có điều kiện bước lùi về sau một bước.

Điền Mật thấy Cố Ninh đột nhiên ngẩng đầu, đối với mình có phòng bị, ả có chút ngoài ý muốn, một giây sau, ả bình ổn tâm tư tiếp tục đi về phía trước. Khẩu khí này, mặc kệ thể nào ả nhất định cũng phải ra.

Lúc Điền Mật sắp sửa muốn “Không cẩn thận” làm rơi cốc nước trong tay, Cố Ninh đã vươn tay như có như không nâng ả một phen, tay của hai người giao nhau giữa không trung, Điền Mật không có sức mạnh bằng Cố Ninh, một giây sau, nước trong cốc đổ ra ngoài, toàn bộ đổ hết vào đùi của ả!

– “A! Cố Ninh, cô thật là độc ác!” Điền Mật nhảy dựng lên, đây chính là nước nóng đó, đổ lên trên người mình, tư vị quả thật không dễ chịu! May mắn hôm nay trời rất lạnh, quần mặc trên người ả cũng tương đối dày, trong ngoài ba lớp, dù sao cũng không tiếp xúc trực tiếp với nước nóng. Nhưng khi nước nóng từ từ thấm vào bên trong, ả cũng hết sức khó chịu.

Điền Mật vươn tay muốn cởi quần, nhưng nhìn thấy ở xung quanh nhiều người như vậy, ả lại do dự, vội vã như kiến bò trên chảo nóng, một người trợ lý khác của Lâm Quan Hạ đứng bên cạnh Điền Mật lập tức nói:

– “Cô đừng lo lắng, nhanh cởi quần ra đi.”

Nói xong cầm chiếc áo khoác dài ở một bên, trùm lên trên đùi Điền Mật, để cho ả cởi quần ra. Cuối cùng, Điền Mật vẫn phải cởi quần ra, may mắn nhờ có việc ăn mặc dày cho nên giảm độ nóng, tuy rằng trên đùi bị phồng đến đỏ thành một mảng, nhưng mà không có vấn đề gì lớn, không có bị phồng rộp lên. Người trợ lý này dìu Điền Mật đi vào phòng thay đồ, chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt, trước sau chẳng qua chỉ hơn 10 giây, người gặp nạn đi rồi, mọi người vẫn còn đứng tại chỗ ngẩn người, chưa kịp hồi thần.

Vốn dĩ Trần Triển đang đi chỉnh máy móc, nghe được động tĩnh, cô đi tới bên cạnh Cố Ninh, hỏi:

– “Làm sao đều vậy quanh ở chỗ này, chuyện gì xảy ra vậy?”

– “Vừa rồi trong đoàn phim có người trượt tay, sau đó không cẩn thận làm đổ cốc nước nóng vào người mình mà thôi.” Giọng điệu của Cố Ninh nhàn nhạt, vẻ mặt vẫn vẫn đạm phong khinh, dừng một chút, cô cất cao giọng, nói tiếp: “Mười lăm phút sau quay cảnh đầu tiên, mọi người nhanh chóng chuẩn bị đi.”

Người trong đoàn phim đưa mắt nhìn nhau, cách nói của Cố Ninh quả thật có chút... Vừa rồi Điền Mật có hận ý với Cố Ninh, mọi người đều có thể nhìn ở trong mắt, chỗ nào lại có người ngu như vậy, tự hắt nước nóng lên người mình, nhưng dù sao người ta cũng là đạo diễn, tuy rằng trong lòng mọi người có nghĩ như thế nào thì ở ngoài mặt vẫn phải tỏ ra hòa khí, không ai dám đưa ra dị nghị gì cả.

Bọn người tan tác cả, Trần Triển nhỏ giọng hỏi Cố Ninh:

– “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Ninh thấp giọng trả lời:

– “Mình cũng không biết, vừa rồi có một phụ nữ cầm cốc nước muốn hắt lên người mình, sau đó mình “nâng” tay của cô ta một phen, nước nóng bị hắt lên người cô ta.”

Trần Triển giật mình:

– “Cô ta có tâm hại người trước, bị nước nóng dội trở về cũng là tự làm tự chịu, không đáng nửa phần đồng tình.” Dừng một chút, Trần Triển lại hỏi: “Ninh Ninh, vậy cậu quen biết người vừa rồi ư? Có biết vì sao cô ta nhắm vào cậu không?”

– “Mình không quen cô ta, cũng không biết vì sao cô ta lại làm như vậy.”

Những chuyện kia đều đã là chuyện xảy ra hai năm trước, Điền Mật thì nhớ mãi không quên, lúc này còn nhân cơ hội gây khó dễ, nhưng Cố Ninh thì đã sớm đối với người đụng vào mình quên mất tiêu, đối phương đối với cô mà nói, là một người hoàn toàn xa lạ.

Năm phút sau, người trợ lý mang theo Điền Mật hùng hùng hổ hổ chạy tới, quát:

– “Người đàn bà như cô thật là ngoan độc, nước nóng như vậy, thế nhưng cố ý hắt lên người cô ấy, cô làm cho cô ấy bị phỏng, chuyện này không thể cứ như vậy mà bỏ qua được, không phải chỉ là nhân viên công tác thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ, cô ấy làm chuyện gì sai mà cô lại đối xử với cô ấy như vậy?”

Cố Ninh nghe trách móc một hơi dài, cảm thấy có chút mặc danh kỳ diệu, đáp trả:

– “Cốc nước nóng đó là do cô ta cầm, cũng là do cô ta muốn hắt lên người tôi, cho dù thế nào cũng không thể nói tôi hắt lên người cô ta, lúc ấy hai tay tôi trống trơn cơ mà!”

– “Chẳng lẽ có người lại tự hắt nước lên người mình ư? Cô đừng khinh người quá đáng, tôi không muốn nói chuyện với cô, tôi muốn đi tìm đạo diễn phân xử chuyện này.”

Tiêu Cầm dám nói như vậy, là bởi vì trước khi đến đoàn phim này, ả đã nghe người khác nói đạo diễn của đoàn phim là người mới, tuổi không lớn, đối xử với mọi người cũng rất hòa khí, công bình không sai, cho nên lúc này mới dám hô to gọi nhỏ muốn đi tìm đạo diễn đòi phân xử.

Trần Triển cười nhạo một tiếng:

– “Phân xử thì phân xử, tôi nói cho cô biết, cô ấy chính là vị đạo diễn mà cô đang muốn tìm đấy. Bây giờ thì nói đi, đến cùng là các người muốn gì?”

Hai người Tiêu Cầm và Điền Mật nghe Trần Triển nói xong đều ngậy ngẩn cả người, vẻ mặt Điền Mật không thể tin, trên mặt dần dần lộ ra thần thái kích động.

– “Không... Không thể nào, tại sao cô ta có thể là đạo diễn, chẳng qua cô ta chỉ là nhân viên công tác mà thôi, cô chớ có nói hươu nói vượn.”

Một người khác trong đoàn phim đứng gần đó có chút nhịn không được, mở miệng xác nhận:

– “Cô ấy đúng là đạo diễn đó.”

Điền Mật không nói gì thêm, Tiêu Cầm vừa rồi cũng hùng hùng hổ hổ chạy đến khởi binh vấn tội, bây giờ vẻ mặt cũng hết sức thấp thỏm.

Phải biết rằng, trong đoàn phim mà lại đắc tội với Đạo diễn thì không phải là chuyện nhỏ, mặc kệ chuyện là sai hay đúng, nhưng chỉ cần đối phương là Đạo diễn, như vậy thì bọn họ nhất định đã làm sai rồi. Thế giới này, chỗ nào có công bằng tuyệt đối đâu, phần lớn đều phải cúi đầu trước quyền thế, cho dù trong lòng có bao nhiêu không cam nguyện và phẫn hận đi chăng nữa cũng vậy.

Lâm Quan Hạ trang điểm xong, từ phòng hóa trang đi ra thì không thấy trợ lý của mình đâu nữa, hôm nay là ngày đầu tiên cô ra mắt đoàn phim, buổi sáng chính là cảnh quay đầu tiên của cô, đây là vai diễn mà người đại diện đã rất vất vả mới giành được cho cô, hợp tác cùng với các diễn viên ngôi sao có tên tuổi, mặc dù chỉ là phối hợp diễn, nhưng có thể dựa vào một đội hình lớn như vậy, có thể xem như đã có mặt mũi, cô

mới được lắng xê không bao lâu, căn cơ chưa vững, quan trọng nhất là phải nhận được sự chú ý mới có thể nổi tiếng, tự nhiên cô hết sức quý trọng cơ hội lần này.

Nhìn thấy một đám người vây lại thành vòng tròn, Lâm Quan Hạ lập tức đi qua, nhìn thấy ở chính giữa đám người chính là hai vị trợ lý của mình, Lâm Quan Hạ nhú nhú mày, mở miệng hỏi:

– “Tôi vẫn đang đi tìm hai chị, sao hai chị lại ở chỗ này?”

– “Cô ta... Đạo diễn hắt nước nóng lên đùi Điền Mật, khiến cô ấy bị phỏng.” Tiêu Cầm nói chuyện tuy rằng không còn cả vú lấp miệng em như vừa rồi, nhưng mà trong lời nói, vẫn tiết lộ sự không cam tâm và chỉ trích đối với Cố Ninh.

Lâm Quan Hạ sững sốt một chút, tuy rằng cô không biết sự tình từ đầu đến cuối, nhưng mà cũng biết được muốn tồn tại được trong đoàn phim chính là không thể đắc tội với đạo diễn.

Lúc người đại diện sắp đi, đã mất hết nửa ngày đắn đo cô rất nhiều điều, cô là một người mới tới gia nhập đoàn phim, nhất định phải có thái độ tốt, trong đoàn phim lần này có rất nhiều tiền bối có tên tuổi, cần phải để lại ấn tượng tốt với mọi người. Đạo diễn tuy còn là người mới, nhưng có thể tập hợp được một đội hình diễn viên ngôi sao cùng đội ngũ kỹ thuật có tiếng tăm như vậy, có thể thấy được chỗ dựa sau lưng không phải mạnh mẽ bình thường, có thể lấy lòng đương nhiên phải tận lực lấy lòng, cho dù không thể lấy lòng, cũng ngàn vạn lần không thể đắc tội với người ta. Nếu đã không thể lưu lại ấn tượng tốt, như vậy dứt khoát không được lưu lại ấn tượng xấu. Cho nên mặc kệ thế nào, hiện tại hai trợ lý của mình đã trực tiếp xung đột với đạo diễn, cô phải tỏ thái độ kiên quyết mới có thể cứu vãn tình hình.

Đầu óc Lâm Quan Hạ lập tức di chuyển, cô nặn ra một nụ cười chuyên nghiệp, trừng mắt nhìn Tiêu Cầm quát:

– “Chị nói bậy nói bạ gì đó, nhất định là do Điền Mật trượt tay mà thôi. Được rồi, nếu bị phỏng, thì chị mang chị ta đến bệnh viện đi, nghỉ ngơi thật tốt, hai ngày nay cũng không cần đến đây, một mình tôi ở lại đoàn phim cũng được.”

Nếu hai người này đã đắc tội đạo diễn, mặc kệ thế nào, cô cũng phải tỏ rõ thái độ, hai bên ai nặng ai nhẹ, vừa nhìn là hiểu ngay, để cho hai người bọn họ nghỉ hai ngày, cũng là tránh đầu sóng ngọn gió.

Cố Ninh vẫn không tỏ thái độ gì.

Việc đập thập nịnh cao trong giới giải trí là thái độ bình thường, mọi người có gặp nhiều hơn cũng không cảm thấy kỳ quái. Lâm Quan Hạ xử lý bằng cách như vậy tuy có chút bất kể tình người, không thể nói là công bằng. Nhưng vì bảo toàn bản thân và phải sạch quan hệ với hai vị trợ lý rắc rối này, cũng có thể xem như có nguyên do thích đáng. Dù sao đi chăng nữa Lâm Quan Hạ có thể thay trợ lý khách, nhưng mà tuyệt đối không thể thay đổi đạo diễn, không cần thiết chỉ vì sự công bằng vô vắn nào đó mà làm hại đến con đường sự nghiệp của bản thân.

Trần Triển vừa rồi không biết chạy đi chỗ nào, đột nhiên bây giờ lại xông ra, cô đi đến bên cạnh Cố Ninh, nói:

– “Vừa rồi lúc đại ca quay phim đùa nghịch máy quay phim, vì điều chỉnh máy móc, vừa vặn quay được cảnh Điền tiểu thư đây bị phỏng. Nếu muốn người không biết, trừ khi mình đừng làm, ông trời có mắt, chưa bao giờ che chở cho người xấu làm việc ác, mọi người có muốn xem không?”

Sắc mặt của Lâm Quan Hạ có chút thay đổi, kỳ lạ, cô không hiểu sao Trần Triển lại nói những lời như vậy? Mà khuôn mặt của Điền Mật trong nháy mắt trở nên trắng bệch như xác chết.

Cố Ninh ngẩng ra, không ngờ lại có chuyện trùng hợp như vậy, chuyện này, vốn dĩ cô khinh thường đi giải thích, nhưng hiện tại đã có chứng cứ để chứng minh, vì vậy Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt nói:

– “Vậy thì xem một chút đi.”

“Xem một chút đi” mấy chữ này rơi vào trong lỗ tai của Điền Mật, phảng phất giống như tiếng nói của ma quỷ, trong lòng ả từ từ rơi xuống từng chút một, toàn thân đều bị đông cứng lại.

Một đám người vây chung quanh máy quay phim, máy quay rõ ràng quay được cảnh lúc Điền Mật nhìn thấy Cố Ninh, tạm dừng tại chỗ 2 giây, sau đó lập tức đi về phía Cố Ninh với chiếc cốc trong tay, cuối cùng là đoạn tranh cãi.

Mọi người đều thất kinh, màn ảnh không thể lừa được người, dịch ý của Điền Mật đối với Cố Ninh được quay lại vô cùng rành mạch, nếu như lúc ấy không phải Cố Ninh đưa tay ra đỡ một phen, cốc nước nóng kia đã đổ cả lên người Cố Ninh. Sau khi xem xong, ánh mắt của mọi người trong đoàn phim nhìn Điền Mật bắt đầu thay đổi, Lâm Quan Hạ cũng không dự đoán được thì ra chuyện từ đầu đến cuối lại là như vậy, dù sao Điền Mật cũng là trợ lý riêng của cô, là do cô mang người đến đoàn phim, xảy ra chuyện như vậy, tự nhiên cô cũng không thoát được quan hệ.

Biểu tình trên mặt của Lâm Quan Hạ thập phần kém, lúc ấy sắc mặt lập tức trở nên âm trầm nói:

– “Các người nghỉ đi, về sau cũng không cần quay lại nữa, tôi không cần thứ trợ lý như các người.” Quay đầu cô nói với Cố Ninh: “Xin lỗi, là do tôi không biết cách quản lý người, dùng sai người rồi.”

Ngược lại từ đầu tới cuối biểu tình trên mặt Cố Ninh vẫn luôn nhàn nhạt, xem xong đoạn phim ngắn này, rốt cuộc cô cũng không thêm liếc mắt nhìn Điền Mật lấy một cái, giọng điệu vô cùng bình tĩnh lạnh nhạt nói:

– “Đừng làm chậm trễ thời gian nữa, mọi người bắt tay vào làm việc đi.”

Lâm Quan Hạ quay xong cảnh đầu tiên, lúc đến giờ nghỉ giải lao thì bấm gọi điện thoại cho người đại diện, đem chuyện xảy ra trong buổi sáng, kể lại một lần nữa qua điện thoại. Lâm Quan Hạ không biết vì sao Điền Mật lại làm như vậy, nhưng mà Hoàng Khiết thì biết. Hoàng Khiết cũng không ngờ, Điền Mật cư nhiên lại không biết nhìn xa trông rộng, làm ra những chuyện không có tiền đồ như vậy, chị cũng hết sức ngoài ý muốn, trong lòng hối hận không thôi, buổi sáng trước lúc chị đi, làm sao lại không suy nghĩ đến việc này cơ chứ? May mắn lần này Cố Ninh không có cất vai diễn của Lâm Quan Hạ. Nhưng dù sao trong lòng chị cũng có thể hiểu rõ, sau khi trải qua chuyện này, chỉ sợ về sau Cố Ninh đối với những nghệ sĩ dưới tay chị sẽ không có hảo cảm gì, sau lưng Cố Ninh là công ty giải trí Hoa Thắng và hai cha con nhà họ Trần...

Bộ phim này cứ như vậy quay từng ngày, trong lúc đó ngược lại Bạch Thần Dục cũng có đến thăm Cố Ninh vài lần, ánh mắt từ đầu đến cuối đều đặt ở trên người Cố Ninh, tình ý trong mắt lại càng không thể che giấu, nóng rực đến mức có thể đốt một cái lỗ trên thân người ta, nhưng mà Cố Ninh tự trang bị ình thuộc tính của núi băng ngàn năm, rất có thái độ “vững như bàn thạch”.

Người trong đoàn phim âm thầm suy đoán, chẳng lẽ đây chính kim chủ sau lưng nữ đạo diễn trẻ tuổi ư? Đoàn phim chưa bao giờ là một nơi thiếu chuyện bát quái, ngược lại Cố Ninh không có một chút ảnh hưởng nào, nên làm cái gì thì làm cái đó, hoàn toàn xem Bạch Thần Dục giống như một người vô hình. Mãi cho lúc kim chủ chân chính giá lâm, lời đồn đãi mới xep xuống. Bởi vì lực chú ý của mọi người trong đoàn phim đều hướng về vị kim chủ mới xuất hiện này.

Tóc của Triệu Dân được cắt hơi ngắn một chút, sau đó nhuộm lại màu đen, tai trái mang theo cái khuyên tai hình thánh giá, mặc một chiếc áo khoác ngắn, giống như một người mẫu từ tạp chí thời trang bước ra, không, cho dù là người mẫu của tạp chí thời trang, cũng không có một gương mặt khiến người ta ấn tượng như vậy. Có thể nói là phong lưu phóng khoáng, nam nữ đều phải yêu thích, nếu so sánh với các nam diễn viên khác trong đoàn phim, thì cho dù người nọ ngồi im một chỗ không nói lời nào, cũng có thể hấp dẫn phụ nữ trong đoàn phim chạy về phía hắn, giống như có lực hút từ trường vậy. Dù sao đi chăng nữa thì nam diễn viên trong đoàn phim cũng chỉ diễn vai phú hào, còn Triệu Dân thì là một phú hào hàng thật giá thật, ừ, quả thật là đáng vẽ của một phú hào, khí chất cũng vậy, tóm lại, chính là toàn thân đều long lánh kim quang, khiến mắt người ta đui mù.

Giờ nghỉ giải lao, Cố Ninh nhanh tay nhanh mắt, núp lại vị đại ca quay phim đang chuẩn bị chạy về phía Triệu Dân bên kia. Cô nhìn đi nhìn lại, vị đại ca quay phim này thân cao chắc khoảng 1m9, diện mạo cao lớn thô kệch, Cố Ninh yên lặng ở trong lòng chảy mồ hôi hột:

– “Người ta là phụ nữ chạy về bên kia thì đúng rồi, còn anh, sao cũng chen vào bên đó chi vậy?”

Anh TMD là một người đàn ông cao lớn, xem nào nhiệt cái gì, không cảm thấy rất không thích hợp sao?

Đại ca quay phim bình thường là một người đàn ông vô cùng “đàn ông” nay lại đỏ mặt lên, thập phần không hài hòa với dáng vẻ bên ngoài, nói:

- “Anh không được qua bên đó nhìn sao? Có vấn đề gì? Chẳng lẽ nhìn trai đẹp là độc quyền của phụ nữ à?”
- “Ha ha, không có, anh thích thì tốt rồi, anh đi đi... đi đi, em chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi mà.”

Cố Ninh buông tay ra, vì thế vị đại ca quay phim cao hứng phần chần chạch chạy như điên sang chỗ Triệu Dân bên kia.

Cố Ninh vừa thu dọn đồ đạc, vừa xem xét tầng tầng lớp lớp người vây quanh Triệu Dân, ở trong lòng lắc lắc đầu. Vừa rồi còn có vài người đại diện đi theo nghệ sĩ nhà mình có mặt trong đoàn phim, không biết thân phận thực sự của Triệu Dân, dùng hết nước miếng năn nỉ Triệu Dân ký hợp đồng với công ty mình, ở nơi đó miêu tả thật sinh động tiền đồ xán lạn của đối phương, vẽ ra một viễn cảnh tương lai có vẻ siêu cấp thành công, thái độ tích cực đến nỗi khiến cho sắc mặt của nghệ sĩ nhà mình đều tái đi cả rồi.

Ha ha... Họa thủy đến chỗ nào... cũng đều là họa thủy.

Nhị thiếu gia của công ty giải trí Hoa Thắng à, diện mạo cậu như vậy, làm cho các nam nữ nghệ sĩ dưới trướng của công ty nhà cậu biết giải quyết thế nào đây? Không chừng ai cũng không thể yên tâm thoải mái xem mình như cái bình hoa di động a.

Triệu Dân thường xuyên đến đoàn phim, cái gì cũng không làm, chỉ ngồi ở một chỗ, cùng người khác nói nói cười cười, đùa giỡn một chút hoặc ngủ một chút, mãi cho đến lúc buổi tối kết thúc cảnh quay cuối cùng mới rời đi, lúc đầu mọi người còn tưởng rằng Triệu Dân và Cố Ninh có gian tình gì đó, thời gian dài trôi qua, cũng bỏ đi nghi ngờ, quan hệ giữa hai người, hoàn toàn không xảy ra một luồng điện xẹt nào cả. Nói thật, tính cách mạnh mẽ của đạo diễn và tính tình bất cần của Triệu thiếu gia ở cùng một chỗ, nhìn vào sẽ thấy đạo diễn còn giống đàn ông hơn, còn Triệu Dân thì càng giống như một đóa hoa kiều diễm. Được rồi, đầu năm nay, bộ dạng đàn ông đẹp trai kỳ thật hiếm lạ hơn so với phụ nữ xinh đẹp, thị trường phát triển dành cho đàn ông đẹp trai cũng lớn hơn.

Trải qua 8 tháng trời vất vả, đoàn phim cũng quay xong những cảnh cuối, trong mùa hè cuối cùng cũng đóng máy, hôm nay đóng máy, tất cả mọi người đều mừng muốn phát điên. Cố Ninh đã bỏ toàn bộ tâm huyết vào trong bộ phim này, trước kia vốn dĩ cô đã gầy, sau khi đóng máy, thể trọng của cô càng tụt xuống một con số bất khả tư nghị, cả người biến thành tí m nhỏ nhoi, chỉ có một đôi mắt thập phần có thần, cả người chín chắn lên không ít, nhưng nhuệ khí đều bị bào mòn cả.

Tiếp đó là định ngày công chiếu phim, sau đó là hàng loạt các hoạt động tuyên truyền phim vô cùng dài dòng, mấy thứ này tự nhiên là Cố Ninh không cần nhúng tay vào, cô chỉ là một vị đạo diễn mới, không có bất kỳ đề tài nào để bối mớ, căn bản không ai để ý và phản ứng với cô, ngược lại là đạo diễn chỉ đạo nghệ thuật Trần Thạc bị giới truyền thông chia mũi dùi truy vấn, bận tới mảy mảy mắt. Hơn nữa Hoa Thắng là một công ty giải trí chuyên nghiệp, chuyện còn lại, Cố Ninh có bận tâm cũng vô dụng, vẫn nên để cho người chuyên nghiệp ra tay dàn xếp thì tốt hơn, sau khi bộ phim đóng máy, Cố Ninh cô hoàn toàn nhàn rồi.

Chương trình năm tư Đại học cuối tháng mười thì kết thúc toàn bộ, tất cả sinh viên chung lớp với Cố Ninh đều không sai biệt lắm ra ngoài thực tập, một mình Cố Ninh đi lại trong khuôn viên trường học, ánh nắng mùa thu ấm áp chiếu lên trên người, rất là thoải mái. Dường như trong nháy mắt, Cố Ninh cảm thấy thời gian qua thật mau, giống như ngày hôm qua cô vừa mới bước vào cánh cửa đại học, nhưng mà chỉ chớp mắt, cô cũng sắp sửa tốt nghiệp. Năm tháng như trôi đưa, đa số người ta trong vô tri vô giác đã đánh mất thanh xuân.

Sau kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh, Cố Ninh trở về nhà, kết thúc công việc dài dòng trong tay, cô cũng muốn hảo nghỉ ngơi trong một khoảng thời gian, hơn nữa Thẩm Lan vẫn luôn thúc giục cô trở về, bây giờ thể trọng của cô trở về thời kỳ chưa được tầm bổ, nhìn gầy teo giống như que củi, quần áo mặc trên người giống như bị mắc lên giá treo đồ. Lăn lộn với đoàn phim hơn nửa năm, thời gian nghỉ ngơi trong cuộc sống hàng ngày của Cố Ninh bắt đầu nghiêm trọng không tuân theo quy luật, áp lực lại lớn, mỗi ngày ngay đến cả cơm hộp cũng không đủ thời gian để ăn cho hết, trường kỳ lâu dài như thế, quả thực đáng người bây giờ của Cố Ninh có thể so với nghệ sĩ, mảnh mai đến mức một trận gió thổi qua chắc cũng có thể thổi bay.

Nhưng tự bản thân Cố Ninh thì lại có cảm giác rất tốt, tuy rằng trọng lượng có phần nhẹ tênh, nhưng tinh thần phần chần rất nhiều, trạng thái vô cùng tốt, nhìn bề ngoài có phần hơi gầy, nhưng tỉ lệ cơ bắp trên người lại theo đó mà săn chắc lên, cô cảm thấy trạng thái về mặt tinh thần của bản thân khá tốt, thể chất hơi kém một chút cũng không sao, nhưng đáng tiếc là Thẩm Lan lại không cảm thấy như vậy.

Sau khi trở về nhà, mỗi ngày Thẩm Lan đều hầm canh bồi bổ cho Cố Ninh, đủ các loại canh bổ, một ngày một loại, trong một tuần có thể không bị trùng lặp, dốc lòng nuôi dưỡng sau một tháng, trọng lượng cơ thể của Cố Ninh rốt cuộc cũng khá lên, khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều. Cố Ninh cảm thấy, cuộc sống của cô triệt để bị Thẩm Lan bức thành con sâu gạo, mỗi ngày đều chỉ có ăn, ăn và ăn, quả thực trở thành một nhiệm vụ bất khả thi.

Năm nay lại mở được thêm hai tòa Hội sở, 5 năm qua đi, ở các thành phố khác nhau đã có 6 chi nhánh, coi như hội sở cũng có chút danh tiếng, kim ngạch buôn bán luôn theo đà tăng lên, ở Bắc Kinh Cố Ninh đã tìm được địa điểm ưng ý để mở thêm chi nhánh, hội sở ở Bắc Kinh sẽ khai trương vào tháng giêng năm sau. Chẳng qua nhắc đến mấy việc làm ăn, kỳ thật phát triển tốt nhất vẫn là công ty chuyển phát nhanh của Thẩm Xán, trong khoảng thời gian hơn 6 năm, công ty chuyển phát nhanh của Thẩm Xán đã áp dụng phương thức gia nhập liên minh để khuếch trương, vừa có thể giảm bớt các loại phí tổn vừa có thêm nhiều chi nhánh mới, hiện tại gần như trong cả nước đều có chi nhánh, nhưng công ty vẫn không ngừng phát triển như cũ.

Đặc biệt là hai năm qua, việc mua hàng qua mạng trực tuyến dần dần tăng mạnh, chuyện làm ăn của công ty nhờ vào đó lại càng tăng thêm không ngừng, công ty chuyển phát nhanh của Thẩm Xán, bởi vì có chính sách phát triển hợp lý, cộng thêm suy nghĩ tiên tiến, trong tất cả các công ty chuyển phát nhanh cùng ngành dần dần trở hết tài năng, càng làm càng lớn. Hiện tại ở thành phố Z, Thẩm Xán đã trở thành một doanh nhân có tiếng, có điều người giữ hơn phân nửa cổ phần của công ty lại là Cố Ninh, tự nhiên tiền tài cuộn cuộn mà đến. Mỗi đầu tháng Cố Ninh nhìn thấy con số trong tài khoản gia tăng, đều cảm thấy có chút huyền huyền, có đôi khi không cần trải qua quá lâu, lập tức có thể nhận được gấp đôi, tiền đến như vậy chân thực có chút quá dễ dàng.

Tâm tư của cô cũng không đặt nặng vấn đề này, đại đa số số tiền mà cô kiếm được trong mấy năm qua cô đều đem đi đầu tư vào mấy loại cổ phiếu của ngành rượu. Cố Ninh nhớ rất rõ, mấy loại cổ phiếu này đều là ngựa đen, tuy rằng trong quá trình phát triển có chút chuyển biến, nhưng sau 10 năm nữa, tốc độ tăng sẽ vượt lên gấp 50 lần, so với tiền lãi ngân hàng không biết cao hơn bao nhiêu lần, phương pháp quản lý tài chính như vậy, coi như cũng là phần lợi nhuận nhàn hạ sau khi cô được trọng sinh. Giống như là đem tiền vùi vào trong cây rưng tiền... Phải biết rằng, chỉ tính đến phần tiền hoa hồng của các loại cổ phiếu này thôi đã là không ít...

Nhưng không phải tất cả mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, vốn dĩ bộ phim điện ảnh sẽ được công chiếu vào cuối năm, nhưng ngoài ý muốn lại bị chậm trễ. Tiêu chuẩn thẩm định của Cục Điện ảnh có chút thay đổi, mà bộ phim của Cố Ninh lại có nội dung đề cập đến quá nhiều chi tiết, thời đại bối cảnh xảy ra quá miễn cưỡng, hơn nữa xét trên tổng thể mà nói, cũng không mang tính tuyên truyền tích cực cho đại chúng — trong vòng 10 năm (đây là khoảng thời gian mà bộ phim đề cập đến), chẳng những các mối quan hệ giữa các nhân vật chính được xây dựng có tính tranh luận, mà cảm tình phức tạp của em trai đối với anh trai cũng rất có tính tranh cãi không kém.

Trần Thạc đã sớm nhắc nhở Cố Ninh, nhưng lúc ấy Cố Ninh kiên quyết không thay đổi kịch bản, cứ như vậy mà quay xong, Trần Thạc cũng chỉ có thể ủng hộ, nếu vì phù hợp với Hội đồng thẩm định mà thay đổi kịch bản phim, nhất định bộ phim này sẽ không còn phần khích giống như kịch bản ban đầu nữa, mục đích của bộ phim cũng sẽ vì vậy mà thay đổi. Từng người làm đạo diễn, đặc biệt là đạo diễn mới vào nghề như Cố Ninh, đều có dự cảm khó mà nói hết, đó là động lực để bước vào nghiệp quay phim lúc ban đầu của mỗi người.

Bởi vì đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cho nên mặc dù hiện tại gặp phải khốn cảnh, Cố Ninh cũng không cảm thấy quá đả kích. Không phải nói cô không thấy khó chịu, nhưng mà lúc này khổ sở thì có tác dụng gì đâu? Thật ra nếu bộ phim được công chiếu, đương nhiên cô mong muốn nhận được sự tán thành của công chúng, trong lòng cô cũng có tâm ham hư vinh, cũng mong muốn có thể bán cháy vé kiếm được một số tiền lớn, nhưng mà nếu không được, cũng chỉ có thể nói là ông trời không chiều lòng người mà thôi.

Chuyện bộ phim của Cố Ninh gặp rắc rối ở khâu kiểm duyệt, lúc bắt đầu bị lan truyền ở trường học rất kinh khủng, mọi người nói chỗ dựa sau lưng của Cố Ninh không đủ mạnh, lúc này bộ phim của cô không vượt qua được khâu kiểm duyệt cho nên không thể công chiếu, tất cả mọi người đều rất giật mình, mọi người nhìn cô với đủ loại tâm tư khác nhau, có người cảm thấy tiếc hận, có người cảm thấy Cố Ninh xui xẻo, đương nhiên, càng có không ít kẻ sung sướng khi người gặp họa.

Tháng 1 sau khi tựu trường, bởi vì học kỳ cuối ở Đại học cần chuẩn bị tác phẩm tốt nghiệp và luận văn tốt nghiệp, sinh viên đi ra ngoài thực tập dần dần đều trở lại trường, áp lực dư luận mà Cố Ninh gặp phải càng ngày càng lớn.

Trần Triển nghe những lời đồn đãi kia thập phần tức giận, nhưng thần sắc của Cố Ninh từ đầu đến cuối vẫn bình ổn nhàn nhạt, giống như không có gì để ở trong lòng.

Hôm nay trời đổ mưa, Cố Ninh trở về phòng ngủ lấy đồ, đúng lúc phòng ngủ bên cạnh có mấy sinh viên học biểu diễn đang la cà, vài người đứng chung một chỗ đang nói chuyện cười đùa, nhìn thấy Cố Ninh đẩy cửa tiến vào, trong nháy mắt tiếng thảo luận của mọi người ngưng bật, đột nhiên không có tiếng động gì nữa, yên tĩnh đến mức có chút quỷ dị.

Cố Ninh lấy được đồ thì chuẩn bị đi, lúc này, Triệu Na ở phòng ngủ bên cạnh đột nhiên mở miệng nói chuyện, ngữ khí âm dương quái khí không nói ra được:

– “Chắc chắc, đạo diễn lớn, đến cả phòng ký túc xá à, cũng đúng, không thể nói là đạo diễn lớn được, chỗ nào có người vừa quay tác phẩm đầu tiên đã không thông qua kiểm duyệt chứ, phỏng chừng còn bị cấm chiếu nữa. Vì một vài cảnh quá hấp dẫn người ta à, lúc này mới không thông qua kiểm duyệt, kiên kiên định định không cắt bỏ mấy cảnh này chứ gì? Đến cùng thì cô bỏ vào đó bao nhiêu chừng mực vậy? Không phải lập chí làm đạo diễn phim cấp 3 đó chứ, học theo tiêu chuẩn của phim nước ngoài à, nếu là như vậy, tôi thấy phim của cô quả thật không hợp quy cách trong nước, cho dù có trả nhiều tiền mời tôi, tôi cũng sẽ không tham gia đâu.”

Lúc Cố Ninh vừa bắt đầu khai máy, sau khi Triệu Na biết Cố Ninh là đạo diễn, khi Cố Ninh trở về trường học xử lý chút thủ tục nghỉ phép, ả từng gặp qua Cố Ninh hai lần, bảo là muốn mời Cố Ninh ăn cơm, nói bóng nói gió hỏi Cố Ninh, trong phim có vai diễn nào thích hợp với ả hay không, thái độ thập phần thân thiết. Nhưng mà hai người trước đó không thân quen lắm, thậm chí còn không biết rõ đối phương, mục đích tiếp cận Cố Ninh của Triệu Na biểu thị rất rõ. Mà vào thời điểm đó, các nhân vật trong phim đã được phân vai cả, Cố Ninh tự nhiên là không đồng ý cho Triệu Na chen ngang vào. Mặc dù cô là đạo diễn, nhưng có rất nhiều thứ bản thân cô không thể làm chủ được, hơn nữa chuyện này, cô cũng không muốn làm chủ. Lúc ấy Triệu Na không hài lòng lắm, cho nên bây giờ bộ phim của Cố Ninh không qua được kiểm duyệt, ả tự nhiên là tiến lên đạp một cước để xả cơn giận trước kia.

Lời nói của Triệu Na quá mức đả kích người ta, vài người khác chung phòng kí túc xá với ả cũng có chút ngoài ý muốn, ở sau lưng nói người khác ra sao là một chuyện. Hiện tại có ai ở sau lưng không đi nói xấu người khác, vốn dĩ học viện điện ảnh chính là nơi để chuyện bát quái lan tràn. Nhưng ngay ở trước mặt đương sự nói này nói nọ, lại là một chuyện khác. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy có chút xấu hổ.

Ngược lại, Cố Ninh không có tức giận, cô quay đầu nhìn người nói chuyện, trong ánh mắt không mang theo một chút độ ấm nào, trong lòng Triệu Na ngẩn ra, Triệu Na nhìn Cố Ninh, đột nhiên trong lòng có chút không thấy đáy, ả nhú nhú mày, cả vú lấp miệng em nói:

– “Cô nhìn tôi như vậy làm gì? Đâu phải tôi không cho bộ phim của cô không thông qua kiểm duyệt đâu, mình làm mình chịu, không trách được người khác.”

Giọng nói của Cố Ninh nghe không ra là cảm xúc gì, chỉ là bình tĩnh tự thuật:

– “Lời của cô, tôi nhớ kỹ, cô yên tâm, tôi không bao giờ hợp tác với cô đâu.” Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Hơn nữa, cho dù tôi có quay phim cấp 3, cô như vậy, cũng không đạt được tiêu chuẩn mà tôi cần, cô lo lắng quá nhiều rồi!”

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Cố Ninh không kiêu ngạo không siểm nịnh đi ra ngoài, giống như từ đầu tới cuối đều không đem Triệu Na để vào mắt, Triệu Na đứng tại chỗ giậm chân kêu gào.

Tới gần khi tốt nghiệp, Cố Ninh đặt mọi tâm tư của mình lên tác phẩm thi tốt nghiệp, cô và Trần Triển cùng nhau quay một bộ phim ngắn, từng trải qua kinh nghiệm làm “Đạo diễn”, chuyện kể tiếp đều trở nên thuận lợi hơn, có thể nói là hài lòng đẹp ý. Phải biết rằng, trước kia mỗi khi quay phim cô đều bị sự phụ Trần Thạc mắng đến cầu huyết lâm đầu, nếu như trong lòng thừa nhận mình thiếu năng lực, thế nào cũng phải bị chửi đến phát khóc, bất quá cô chưa bao giờ cảm thấy buồn khổ, bởi vì da mặt cô vẫn rất dày...

Không khí càng ngày càng ẩm áp, gió xuân thổi tới rồi nha, trong vườn trường một mảnh xuân ý dạt dào, đã có nữ sinh viên đợi không kịp thay đổi trang phục, mặc vào váy ngắn, bên trong thì mặc tất chân mỏng manh làm nền tảng, vừa model lại vừa đẹp mắt, hình thành một phong cảnh mê người. Nếu trời không đổ mưa, mỗi sáng sớm Cố Ninh đều đứng giờ thức dậy chạy bộ buổi sáng, thói quen này, cô đã kiên trì suốt sáu năm qua, cho dù là lúc ở trong đoàn phim, cô cũng không có bỏ quên, mỗi ngày đều đứng giờ thức dậy chạy bộ, trước giờ cô chưa từng bị cảm mạo linh tinh gì đó, rời xa bệnh tật, tố chất thân thể đạt tiêu chuẩn. Mặc kệ đêm trước là thức khuya hay ngủ muộn, 6 giờ sáng hôm sau vừa điểm, đồng hồ sinh học trong thân thể Cố Ninh nhất định sẽ kêu vang, cô cũng sẽ đứng giờ mở to mắt thức dậy.

Sáu giờ, bên ngoài trời đã sáng rồi, bình thường, Cố Ninh thường chạy dọc theo con đường đến trường học 8 vòng, sau đó thì đến cửa hàng ở dưới tiểu khu mua bữa sáng rồi mang lên lầu, gọi Trần Triển vẫn còn đang ngủ mê trên giường thức dậy, hai người cùng nhau ăn sáng xong thì bắt đầu làm việc.

Hôm nay Cố Ninh vừa chạy gần đến trường học, ngoài ý muốn thấy được Triệu Na từ một chiếc BMW màu đen bước xuống, mới sáng sớm, quả thật không khó để người ta suy nghĩ nhiều, chẳng qua tình huống như vậy, Cố Ninh xem như đã nhìn được quá nhiều, mỗi người đều có sự lựa chọn không giống nhau, cho nên cô cũng không cảm thấy kỳ quái. Cố Ninh chỉ dừng lại một lát, rồi đi tiếp về phía trước, không ngờ làm cho cô ngoài ý muốn là, Triệu Na thế nhưng đuổi theo, biểu tình trên mặt rất hân hoan hào phóng...

Triệu Na đi tới bên cạnh Cố Ninh, kiêu căng ngạo mạn nói:

– “Cố Ninh, nói cho cô biết một tin tốt, bạn trai tôi đã giúp tôi tìm được một vai diễn, là vai nữ thứ chính trong một bộ phim truyền hình phát sóng trên kênh vệ tinh của đài truyền hình, nhân vật này có rất nhiều đất diễn nha, cô cảm thấy thế nào?”

Vẫn chưa tốt nghiệp đã có thể nhận được vai diễn như vậy, có thể nói là thập phần không tệ, trong giới giải trí có tiền mặc dù nhanh nổi tiếng, nhưng mà cạnh tranh cũng tương đối lớn, đứng ở trên đỉnh thành công không đến 1%, còn lại rất nhiều người đều dở dờ ương ương, còn có nhiều người, bởi vì không thể nổi tiếng được mà phải lựa chọn con đường khác...

Thế giới này, rốt cuộc chỉ có một phần nhỏ là có thể thực hiện được giấc mộng nổi tiếng, cũng không phải chỉ kiên trì là có thể thành công. Rất nhiều người đã thành công, sau khi công thành danh toại kể lại những gì lúc trước bản thân đã trải qua, người ngoài nghe đều sẽ cảm thấy rất đồng cảm. Nhưng mà kỳ thật thế giới này, hiện thực quả thật rất tàn khốc, so với cố gắng của bọn họ thì mất nhiều hơn được, người ngoài sẽ cảm thấy bọn họ may mắn, là bởi vì bọn họ cuối cùng đã thành công, mà những người không thành công còn lại, không ai biết đến những người đã thất bại. Rất nhiều người ôm ấp mộng tưởng này, một thân một mình phiêu dạt giữa thành thị phồn hoa, cố gắng để bản thân có thể đứng vững trong thành phố, nhưng mà cuối cùng đều sẽ bởi vì đủ loại nguyên nhân, không thể không rời đi.

Cố Ninh giật mình, tình hình này quả thật cô không biết nên nói gì mới phải, dừng vài giây, biểu tình của Cố Ninh nhàn nhạt, gật gật đầu:

– “Rất tốt.”

Triệu Na cười đắc ý:

– “Rồi có ngày tôi cũng sẽ nổi tiếng, tôi sẽ được diễn vai nữ chính.”

Cố Ninh cảm thấy giờ phút này lượng từ ngữ của bản thân thập phần nghèo nàn, nửa ngày, cô mới nặn ra được một chữ, tỏ vẻ bản thân đã nghe hiểu rồi:

– “À.”

Vốn dĩ Triệu Na còn muốn nói cái gì đó, lúc này, chiếc BMW mới vừa đi khỏi đột nhiên quay lại, hơn nửa từ bên trong xe thò ra một cánh tay:

– “Nana, em bỏ quên túi xách trên xe anh.” Người nọ nói xong, giọng điệu ngả ngớn nói tiếp: “Còn một thứ, em cũng quên không mang theo.”

Cố Ninh từ cửa kính xe mở ra nhìn thứ gì đó trên tay người nọ, sau đó lại nhìn ngực Triệu Na, mới sáng sớm, xấu hổ ở đâu a...

Cô cảm thấy ở tình huống hiện tại, bản thân vẫn nên lách người đi sớm một chút mới tốt, nhưng đến khi cô nhìn rõ người đàn ông ngồi trong xe, thì giật mình tại chỗ. Gương mặt này hết sức quen thuộc nha, tuy rằng hiện giờ đã dữ tợn hơn nhiều so với ấn tượng ban đầu, cũng già dặn hơn rất nhiều, nhưng mà ngũ quan đại khái không có thay đổi.

– “Thôi Tùng, thì ra là anh.” (Cát: Mọi người còn nhớ ai đây hok???)

Thôi Tùng nghe người trước mắt kêu lên tên của mình thì thập phần ngoài ý muốn, lúc này gã mới dừng lại nhìn kỹ người đứng bên cạnh Triệu Na. Sau khi nhận ra người nọ là Cố Ninh, trong nháy mắt Thôi Tùng sững sờ ngay ở trong xe, biểu tình trên mặt thập phần là... xấu hổ.

6 năm trước hai người quả thật đã từng chạm mặt, khi đó Thôi Tùng vẫn là một mầm non xanh mướt, vừa tốt nghiệp đại học vài năm, đang bị Dương Mộng Đình bao nuôi, mở một công ty vận chuyển với tiền vốn cuộn cuộn, sống một cuộc sống tiểu bạch kiểm tiêu chuẩn, nhưng sau này, có một ngày Cố Ninh và Thẩm Xán tìm tới cửa, phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của gã, giống như một con ác quỷ, hoặc nói cho đúng hơn là bọn thổ phỉ, thái độ cường ngạnh đưa cho gã 10 vạn và bảo gã rút đi càng xa càng tốt. Lúc ấy, tư thái của gã nói một cách chính xác là hèn hạ đến mức không thể nào hèn hạ hơn. Nhớ lại tình hình lúc đó, hiện tại Thôi Tùng vẫn có chút run sợ, ấn tượng mà Cố Ninh cho gã, quả thật không thể xóa nhòa, thế cho nên bây giờ gã nhìn thấy Cố Ninh bỗng nhiên có chút chột dạ...

Chuyện năm đó là vết nhơ trong cuộc đời gã, chung quy bị một người phụ nữ đã kết hôn bao nuôi, không phải là chuyện vinh quang gì, sẽ bị người ta khinh bỉ đến chết, lúc trước gã cầm lấy 10 vạn của Cố Ninh đưa, sợ Dương Mộng Đình tìm gã gây phiền toái, cho nên rời khỏi thành phố Z, cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người, gã chuyển đến Bắc Kinh sinh sống, sau này bởi vì vận khí không tệ, cũng phát tài nhỏ, cuộc sống trôi qua không có gì trở ngại. Năm trước, còn quen được một cô bạn gái xinh đẹp nũng nịu, tuy rằng hơi hám của một chút, nhưng từ khuôn mặt đến dáng người đều là loại thượng đẳng. Tuần trước, vì làm bạn gái vui vẻ, Thôi Tùng nhờ vào quan hệ, tìm bạn bè đang làm việc trong đoàn phim nhờ giành một vai diễn nhỏ cho Triệu Na. Vai diễn này khiến Triệu Na tâm hoa nộ phóng, ngày hôm qua hai người triền miên cả đêm, Triệu Na hảo hảo đáp tạ gã một phen, lúc này Thôi Tùng ở trong xe nhìn thấy thứ đồ mà ngày hôm qua gã đã kéo từ trên người Triệu Na xuống, cảm thấy máu nóng lại dồn xuống thân dưới, nhưng bây giờ nhìn thấy Cố Ninh đứng đó, trong lòng gã bỗng nhiên sinh ra lạnh lẽo, tâm tư gì cũng đều biến mất không còn một mảnh.

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt, nhưng rơi vào trong lỗ tai Thôi Tùng, lại giống như nghe được tiếng nói của ma quỷ, phẳng phát giống như gã đang đi vào địa ngục.

– “Đôi khi, thế giới này thật sự rất nhỏ.”

– “Ha hã, đúng a, sao cô lại ở chỗ này?” Thôi Tùng cười đến thập phần miễn cưỡng.

Cố Ninh cười cười:

– “Tôi học Đại học ở đây.” Dừng một chút, cô nhìn tới nhìn lui Triệu Na ở bên cạnh, nói tiếp: “Bọn tôi học chung một trường học, hơn nữa phòng kí túc xá còn sát cạnh nhau, đây mới thật là duyên phận.”

– “Duyên phận, duyên phận.” Giọng nói Thôi Tùng khô khốc nói hòa theo, trong lòng bàn tay gã toàn bộ đều là mồ hôi, quả thực giống như kiến bò trên chảo nóng.

Lúc này, Triệu Na cũng nhận thấy được thái độ của Thôi Tùng có chút không đúng lắm, ả nhú nhú mày hỏi:

– “Các người biết nhau sao?”

– “Ừ, trước kia chúng tôi có quen biết, còn cùng nhau ăn cơm nữa đấy, Thôi tiên sinh, không biết anh còn nhớ rõ không?” Tầm mắt của Cố Ninh như có như không đảo qua cái trán đã bắt đầu lấm chấm mồ hôi

của Thôi Tùng, giọng điệu có chút thân mật.

– “Đương nhiên là nhớ rồi.”

Trong lòng Triệu Na có chút không thoải mái, ngữ khí bất thiện hỏi tiếp:

– “Sao các người lại quen biết nhau, quen biết như thế nào?”

Vấn đề như vậy, chỉ khiến cho trong lòng Thôi Tùng càng thêm không thấy đáy, ánh mắt gã lóe lóe đánh giá Cố Ninh, biểu tình của cô bé này, giống như đúc sáu năm trước, đậm mặc mà lại tự tin, phảng phất đem hết thấy mọi chuyện đều nắm giữ ở trong tay, từng gặp qua thủ đoạn của Cố Ninh, Thôi Tùng cảm thấy cả người đều không xong, gã cảm thấy dường như cuộc sống của gã sắp rơi vào ác mộng! Người trước mắt, quả thực chính là một con quỷ dạ xoa! Vượt qua mọi phạm trù bình thường, cả đời gã cũng đều không muốn phải nhìn thấy người này nữa.

Thôi Tùng đem thứ gì đó trong tay nhét vào ngực Triệu Na, lắp bắp nói:

– “Anh... Tôi còn có việc, đi trước nhé.” Dứt lời, cũng không đợi hai người kịp phản ứng, lái xe đi thẳng.

Nếu giới hạn là 60km/giờ, thì hiện tại gã dùng tốc độ 120km/giờ, lập tức biến mất ở chỗ rẽ.

Triệu Na cảm thấy vô cùng kỳ quái, ả nhìn thoáng qua Cố Ninh, hừ một tiếng rồi tự mình đi vào trường học, ả cảm thấy biểu hiện hôm nay của Thôi Tùng làm ả vô cùng mất mặt, quay đầu ả phải bàn bạc lại với gã một chút.

Chẳng qua khiến Triệu Na vô cùng ngoài ý muốn là, sau hôm nay, ả không thể liên lạc được với Thôi Tùng nữa, đột nhiên Thôi Tùng thay đổi tất cả các phương thức liên lạc, giống như là đang cố tình trốn tránh ả, mà vai diễn của bộ phim truyền hình nào đó, tự nhiên cũng biến mất không thấy bóng dáng, bất quá đây đều là chuyện sau này.

Cố Ninh chuyên tâm với tác phẩm tốt nghiệp của mình, còn những chuyện rối rắm khác ví dụ như mấy lời đồn đãi trong trường học, cũng dần dần bình thường trở lại, chung quy đương sự đã không đáp lại, đồn đãi có ích lợi gì, trong trường học rồi lại có những chuyện khác hấp dẫn sự chú ý của người ta hơn, chuyện của Cố Ninh rất nhanh bị chìm vào quên lãng.

Một ngày cuối cùng của tháng 3, ngoài dự liệu Cố Ninh nhận được một cú điện thoại.

Triệu Giám hoạt động khắp nơi, tác động bên trên phía dưới, sau khi kéo dài mấy tháng, trong lúc Cố Ninh và một đám người đầu tư, diễn viên đã cảm thấy vô vọng, thế nhưng ngoài ý muốn bộ phim của cô vượt qua kiểm duyệt, một lần nữa được xác định công chiếu vào trung tuần tháng tư. Hi vọng lại được rộng mở, Cố Ninh nhìn cơn mưa nhỏ tí tách ngoài cửa sổ, ở trong lòng thở dài, đôi khi, kỳ ngộ trong cuộc sống thật sự là không nói rõ được, được rồi, mặc kệ trải qua bao nhiêu khúc mắc quanh co, xét trên tổng thể mà nói, tiền đồ vẫn rất xán lạn.

Bộ phim bị chôn chân lâu như vậy, vốn dĩ đề tài rất có tính tranh cãi, nội dung phim cũng hợp khẩu vị của đại chúng, mọi người đều muốn đi xem bộ phim này. Sức bán vé đã nằm trong dự đoán, thành tích khá vô cùng, Cố Ninh ở trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng có thể đem sự khó chịu của mấy tháng này, tất cả đều biểu đạt ra ngoài. Cuối cùng cô cũng không đến mức khiến cho Triệu Dân không thể hoàn được vốn gốc. Đây là một bộ phim giải trí vô cùng hoàn chỉnh, danh tiếng rất tốt, sức bán vé tăng mạnh, nhưng điều khiến cho Cố Ninh cảm thấy ngoài ý muốn và xấu hổ là, bộ phim này của cô, thế nhưng lại bị đánh bại bởi một bộ phim khác với đề tài tình cảm hài hước công chiếu cùng thời điểm, không phải do cô để ý đến danh tiếng của bộ phim hài đó, cũng không phải vì cô là đạo diễn mới. Mà là do kịch bản của bộ phim đó, chính là kịch bản mà lúc trước cô thông qua sự trợ giúp của sư phụ Trần Thạc bán ra ngoài cho người khác. Có thể nói là chạy trời không khỏi nắng, tự bẻ đá đập vào chân mình, hơn nữa khiến cho Cố Ninh vô cùng bất đắc dĩ là, bộ phim hài kia càng ngày càng nổi danh, thật là ngoài dự liệu của cô, xem ra xã hội bây giờ có áp lực rất lớn, mọi người vẫn tương đối thích tiếp thu thể loại phim hài thoải mái hơn.

Cố Ninh vừa mới làm đạo diễn một lần đã nổi tiếng, các loại khích lệ, động viên đến từ nhiều người đúng hạn rơi trên người cô, rất ít khi có thể đưa than giữa trời tuyết rơi, dẹt hoa trên gấm thì nhiều, đập thập nịnh cao là thái độ bình thường trong giới giải trí, nếu so sánh với tình cảnh của nửa năm trước, tương phản không phải lớn bình thường. Những ủy khuất và phần uất của quá khứ trong nháy mắt tan biến không còn

một mảnh. Lần này bộ phim công chiếu đạt được thành công lớn, lần sau nếu Cố Ninh lại tiếp tục khởi quay, tự nhiên là bị rất nhiều nhà đầu tư và diễn viên nhìn chăm chăm vào, có thể nói tiền đồ là một mảnh tốt đẹp.

Cố Ninh từ chối tất cả thăm hỏi cùng với phỏng vấn của giới truyền thông, cô chỉ muốn được yên tĩnh quay phim, đối với ánh đèn flash đột nhiên xuất hiện trước mặt, cô không có một chút hứng thú nào, ngay cả khi truyền thông tràn ngập tiệc tùng ăn mừng chiêu đãi, Cố Ninh vẫn chưa từng xuất hiện như cũ.

Sức bán vé của bộ phim này tốt như vậy, mỗi người đều hoan hỉ vô cùng, túi tiền của Cố Ninh và Triệu Dân ngày càng phồng lên, tuy rằng trước đó, túi tiền của hai người cũng đã đầy ắp rồi. Các diễn viên tham gia bộ phim và đội kỹ thuật của đoàn phim cũng trở nên nổi tiếng hơn, trở thành một đề tài vô cùng hot. Tháng 6, Cố Ninh đúng hạn tốt nghiệp, hôm chụp ảnh tốt nghiệp, ánh sáng mặt trời thập phần xán lạn, mỗi người mặc màu đồng phục tốt nghiệp màu đen, ảnh tốt nghiệp chụp lấy khuôn mặt, trên mặt mỗi người đều là thanh xuân dào dạt, tràn đầy khát khao hy vọng đối với tương lai.

Cố Ninh cầm tiền quay phim, mua một căn hộ riêng, hoàn hảo, lúc này giá nhà còn chưa có tăng tới mức trên trời giống như kiếp trước, làm cho người ta chỉ dám nhìn mà không dám mua, tuy chính phủ chưa đưa ra được nhiều chính sách hỗ trợ việc mua nhà, nhưng ít nhất vẫn có rất nhiều sự lựa chọn khác, phải thừa dịp các chính sách mới hỗ trợ trong cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu chưa được ban hành, nghĩ cách mua nhà mua xe ngay mới được...

Chỉ chớp mắt đã bốn năm qua đi, lúc Cố Ninh xách hành lý ra khỏi cổng trường, cuối cùng đưa mắt nhìn lại, cổng trường vẫn náo nhiệt trước sau như một, từ đầu đến cuối không có gì khác lạ, người ta ra ra vào vào nói nói cười cười. Mà cô... chẳng qua chỉ là vị khách qua đường vội vã, đi qua nơi này, dừng lại trong thoáng chốc, sau đó một giây một phút cũng không ngừng mà tiếp tục đi về phía trước.

Đi hết đoạn đường, điểm cuối cũng là khởi điểm.

Cố Ninh tốt nghiệp, vừa vặn thời gian ước định với Bạch Thần Dục cũng tới, một năm nay, Bạch Thần Dục từng xuất hiện xen kẽ trong mọi sinh hoạt của cô, tuy rằng thái độ hòa hoãn hơn rất nhiều, nhưng mà Cố Ninh vẫn trở như gỗ đá. Mà Hà Cảnh, giống như đã biến mất sạch sẽ, sau cuộc điện thoại ngắn ngủi đêm hôm đó, không chỉ bóng dáng như đá chìm đáy biển, mà còn không tin không tức, giống như trước giờ chưa từng tồn tại vậy.

Ánh mắt của Bạch Thần Dục ngày càng chuyên chú, khiến Cố Ninh cảm thấy kinh hãi. Chấp niệm của Bạch Thần Dục càng ngày càng sâu, tuy rằng một năm nay hai người nói chuyện không đến 10 câu, không khác gì so với người xa lạ, không có một chỗ nào tốt nhưng mà tâm đã bị vây khốn, rất khó cởi bỏ tâm tư trong lòng.

Mỗi ngày Cố Ninh đều ru rú trong nhà, một bên chuẩn bị khởi quay một bộ phim, một bên vừa tự nạp năng lượng cho bản thân, cô còn suy xét, có cần ra nước ngoài học nghiên cứu sinh vài năm hay không, cô cân nhắc phỏng chừng tự mình ra nước ngoài học tập, còn có thể kéo dài thêm thời gian, Bạch Thần Dục giống như một quả bom nổ chậm, không biết lúc nào thì sẽ phát nổ, mà lại không thể loại trừ hẳn.

Hôm này Cố Ninh từ trên lầu đi xuống, ngoài ý muốn nhìn thấy Bạch Thắm đứng ở dưới lầu, so với vẻ chói lọi của ngày trước, Bạch Thắm bây giờ tiêu tụy đi không ít, cả người bày ra một loại trạng thái không khỏe mạnh, đồng tử có chút không bình thường. Lúc Bạch Thắm nhìn thấy Cố Ninh, vội vàng tiến lên nghênh đón, bắt lấy tay Cố Ninh:

– “Cố Ninh, cô giúp tôi đi, đã một tháng tôi không có nhìn thấy Bạch Thần Dục, cô giúp tôi gọi điện thoại cho cậu ấy đi, nếu như cô gọi điện thoại, cậu ấy nhất định sẽ bắt máy!”

Trong ánh mắt của ả hán những tơ máu, nói chuyện cũng có chút cuồng loạn.

Cố Ninh sửng sốt, rút tay mình về:

– “Thật ngại quá Bạch tiểu thư, tôi đoán cô nghĩ sai rồi, nếu cô không tìm thấy anh ta, thì tôi có biện pháp gì chứ.”

Bạch Thắm hung tợn nhìn Cố Ninh, quát:

– “Tiện nhân, nhất định là cô cố ý, giả trang làm người tốt lành làm gì! Cô chính là cố ý đẩy đưa với cậu ấy, làm cho tầm mắt của cậu ấy đều đặt ở trên người cô, bụng dạ cô thật khó lường, là cô hủy hoại cuộc sống của tôi! Tôi nhất định không để cho cô toại nguyện đâu!”

Cố Ninh lui về phía sau một bước, chính cô đã ám chỉ cho Bạch Thấm, dẫn đường để Bạch Thấm đem tất cả tâm tư đều đặt ở trên người Bạch Thần Dục, Bạch Thấm chính là sự không cam lòng của Bạch Thần Dục, nhưng nếu có thể tiếp xúc lâu ngày, Bạch Thần Dục phát hiện Bạch Thấm không còn giống như trong suy nghĩ của hắn nữa, kết cục có thể hiểu.

Nói đến cùng, nếu không phải Bạch Thấm có lòng tham, cho dù cô có dẫn đường thì có tác dụng gì? Đây hết thảy đều là do Bạch Thấm mua dây buộc mình. Cố Ninh không thèm nhìn Bạch Thấm, kế hoạch trả thù của cô vừa mới bắt đầu thôi, chết có cái gì đáng sợ, cô hi vọng Bạch Thấm vẫn sống sót, kéo dài thống khổ không thôi, tốt nhất có thể trường mệnh trăm tuổi. Cố Ninh lập tức lách người leo lên xe của mình, cô có hẹn đi uống trà với Triệu Dân, ô tô nhẹ nhàng chạy trên đường cái, lúc này, kính chiếu hậu đột nhiên xuất hiện bóng dáng của một chiếc xe màu trắng, thập phần quen mắt, cách với xe Cố Ninh rất gần.

Trong lòng Cố Ninh trầm xuống, đây chính là xe của Bạch Thấm, kiếp trước Bạch Thấm đã dùng chính chiếc xe này đuổi theo cô, khiến cô lái xe lao xuống vách núi, bây giờ còn là giữa ban ngày ban mặt, cũng không phải ở cạnh vách núi. Cố Ninh cảm thấy căng thẳng, chẳng lẽ Bạch Thấm vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn hại chết cô thêm một lần nữa sao?

97. Chương 97

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh nhấc chân ga chạy về phía trước, hướng ra ngoại ô. Cố Ninh bấm điện thoại gọi Triệu Dân:

– “Hiện tại mình có chút việc, chắc không tới kịp, lần sau gặp nhé.”

Triệu Dân có chút ngoài ý muốn, vừa định hỏi thì đầu dây bên kia đã cúp điện thoại. Triệu Dân nhìn di động trong tay nhú nhú mây, xảy ra chuyện gì rồi sao? Trong ấn tượng của hắn, Cố Ninh là người luôn có khái niệm thời gian rất mạnh, sẽ không vô duyên vô cớ lơ hện...

Trên đường càng ngày càng ít xe, mặt khác chiếc xe màu trắng kia vẫn bám theo phía sau, khoảng cách giữa hai xe rất gần, Cố Ninh dùng sức nắm chặt tay lái, khớp xương của ngón tay bởi vì dùng sức mạnh đột ngột mà trắng bệch, xe Cố Ninh từ từ tăng tốc, đột nhiên không hề báo trước cô đạp phanh thắng gấp. Một giây sau, không ngoài ý muốn, chiếc xe màu trắng ở phía sau phanh lại không kịp, khoảng cách giữa hai xe quá gần cho nên trực tiếp tông vào đuôi xe của Cố Ninh. Cũng may vận tốc của hai chiếc xe cũng xem như không quá nhanh, hơn nữa cả hai người đều có thắt dây an toàn, cho nên không gây ra thương vong gì.

Bạch Thấm dường như chưa tỉnh hồn, mất nửa ngày mới lấy lại tinh thần, chân ả có chút run run, xuống xe, dùng sức gõ cửa kính xe phía trước, hung tợn nhìn Cố Ninh:

– “Mẹ nó, cô bị bệnh à, sao đột nhiên thắng gấp vậy!”

Va chạm vừa rồi, dọa ả sợ đến mức hoa dung thất sắc.

Cố Ninh mở cửa xe đi xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Bạch Thấm:

– “Cô đuổi theo tôi, không phải muốn đụng vào tôi sao? Nếu cô không dám, như vậy tôi sẽ giúp cho cô! Cảm giác thế nào? Cô không phải muốn giết tôi sao? Không dám động thủ có phải hay không, không bằng để tôi giúp cô một phen nhé!”

Ánh mắt của Cố Ninh vô cùng lạnh lẽo, giống hệt như một con rắn độc, Bạch Thấm cảm thấy thập phần không thoải mái, che giấu chột dạ phản bác:

– “Cô... cô nói hưu nói vượn gì vậy?”

– “Bạch Thắm, cô yên tâm, cho dù tôi có chết, thì vẫn có người khác xuất hiện, Bạch Thần Dục anh ta vĩnh viễn cũng không thể thích cô, cô cũng vĩnh viễn không thể vươn tới địa vị Bạch phu nhân đâu, kính hoa thủy nguyệt, anh ta đã sớm thấy rõ khuôn mặt thực của cô rồi, cho nên, những chờ đợi hy vọng của cô đối với anh ta, bất quá chỉ là do một mình cô si tâm vọng tưởng mà thôi.”

Nói xong, Cố Ninh lại tiến đến phía trước vài bước, ép cả người Bạch Thắm dán chặt vào thân xe. Không biết vì sao, từ đáy lòng Bạch Thắm sinh ra một loại sợ hãi, giờ này phút này Cố Ninh giống như đã thay đổi thành một người khác, làm cho ả cảm thấy vừa rất xa lạ mà cũng rất đáng sợ, phảng phất bị Cố Ninh nhìn như vậy, ngay cả hô hấp cũng trở nên rất khó khăn. Bạch Thắm dán vào thân xe, loại cảm giác lạnh lẽo này làm cho ả có thể bảo trì thanh tĩnh, bởi vì quá khẩn trương, ả há miệng thở từng ngụm một, bị Cố Ninh dùng ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm, thế nhưng ả muốn cử động cũng không dám cử động một chút nào.

Cố Ninh cười đến có chút vặn vẹo:

– “Sao đây, sao cô không mở miệng nói chuyện?” Dừng một lát, Cố Ninh vươn tay nắm chặt cằm của Bạch Thắm, bàn tay dùng sức đến mức mấy ngón tay trở nên trắng bệch: “Có phải cô cảm thấy vẻ ngoài của bản thân rất xinh đẹp, cho nên thế giới này luôn phải chuyển động quanh cô hay không? Bạch Thắm, nếu như tôi phá hủy gương mặt cô thì thế nào nhỉ? Không có gương mặt này, cô còn có thể vênh váo tự đắc như vậy nữa không?”

Sức mạnh của hai người chênh lệch rất lớn, hơn nữa giờ phút này trên người Cố Ninh tản mát ra hơi thở lạnh như băng, khiến Bạch Thắm giống như bị đông cứng lại, nửa điểm cũng không thể phản kháng. Cố Ninh vừa dùng lực trên tay một chút, gương mặt của Bạch Thắm đã dán vào trên cửa xe lạnh lẽo, rốt cuộc ả cũng không chịu nổi, vỡ òa cảm xúc kêu to:

– “A! Không cần! Cô là kẻ điên!”

Cố Ninh buông tay ra, Bạch Thắm từ trên thân xe, dần dần trượt xuống trên mặt đất, cả người ả đều hơi hơi run run, giống như là có một bàn tay vô hình nào đó đột nhiên bóp chặt trái tim của ả, người trước mắt, giống như ác quỷ tới từ địa ngục, khắc sâu hận ý như vậy đến ăn mòn ả, loại hàn khí kia, phảng phất có thể thấm thấu vào tận trong xương cốt.

Cố Ninh đánh giá Bạch Thắm từ trên xuống dưới, tóc tai Bạch Thắm hỗn loạn, cả người ngã ngổ dưới đất, vùi đầu xuống thật thấp, Cố Ninh cười lạnh một tiếng, không có đỡ người đang ngồi dưới đất dậy, lập tức ngồi trở vào trong xe, điều chỉnh hô hấp lại một chút, lúc này mới khởi động xe chạy trở về.

Sau khi Cố Ninh rời đi, nửa ngày Bạch Thắm mới đứng lên, tay ả run rẩy xoa xoa bắp chân có chút run run, vừa rồi trong nháy mắt, ả thậm chí cảm thấy Cố Ninh thật sự sẽ giết chết ả, ánh mắt của người kia thật sự là quá kinh khủng...

Hận ý và sát ý không thềm che giấu trong mắt, cộng với hàn khí lạnh lẽo quanh thân thật khiến người ta phải rùng mình.

Bạch Thắm ngồi trở vào trong xe, run rẩy mở giỏ xách của ả ra, lục tìm di động, bởi vì mấy ngón tay không ngừng phát run, ả bấm đi bấm lại 5 – 6 lần, mới có thể tìm đúng dây số cần tìm. Cảm ơn trời đất, dây số này nửa tháng đều không thể gọi được, thế nhưng hiện tại “Tích” một tiếng, đường dây lập tức được nối rồi.

Giọng nói lạnh lùng của Bạch Thần Dục từ trong ống nghe truyền đến:

– “Chị đi tìm cô ấy? Hiện tại chị đang ở đâu? Chị muốn làm gì?”

Bạch Thắm nghe thấy giọng nói của Bạch Thần Dục, trong nháy mắt cảm thấy bản thân đã được cứu, ả hoàn toàn không có để ý đến giọng điệu nói chuyện không kiên nhẫn và thái độ đè nén cơn giận của Bạch Thần Dục, một giây sau, “Oa” một tiếng khóc lớn lên, giọng nói trở nên đứt quãng nghẹn ngào:

– “Thần Dục...vừa rồi...vừa rồi... Cố Ninh muốn giết tôi! Cậu mau tới cứu tôi với!”

Trong lòng Bạch Thần Dục trầm xuống, không vui nhú nhú mày.

Cố Ninh trực tiếp chạy xe đến xưởng sửa chữa, sau khi đè ép phần lệ khí quanh thân vừa rồi xuống, rốt cuộc cô cũng khôi phục lý trí, cô không muốn bởi vì người phụ nữ kia mà hủy hoại cuộc sống tốt đẹp của mình, cô là một công dân tốt luôn chấp hành theo luật pháp. Từ xưởng sửa chữa xe đi ra, di động của cô vang lên. Người gọi tới là Triệu Dân.

– “Cố Ninh, bên kia cậu xảy ra chuyện gì sao? Sao lại vô duyên vô cớ ình leo cây vậy?”

Triệu Dân vẫn cảm thấy có chút không yên lòng, cho nên bây giờ mới gọi điện thoại tới hỏi thăm xem sao.

Cố Ninh nhàn nhạt đáp:

– “Không có việc gì đâu, chẳng qua xe của mình xảy ra một ít vấn đề, mình phải mang đi sửa chữa, mới làm xong thủ tục giấy tờ đó.”

– “Cậu thật là lái xe sát thủ quá đi, xe của cậu mới mua được bao lâu hả? Cho dù cậu không chịu trách nhiệm với bản thân, cũng không nên liên lụy bắt người ta phải chịu trách nhiệm với cậu a.” Dừng một chút, Triệu Dân nói tiếp: “Cậu đang ở đâu vậy? Không phải mang xe đi sửa rồi sao? Mình có lòng từ bi tới đón cậu đây.”

Rõ ràng là chủ động muốn giúp người, nhưng vẫn làm ra vẻ cao cao tại thượng, chẳng qua, Cố Ninh rất quen thuộc với điều này. Bốn mươi phút sau, một chiếc xe sang trọng dừng lại trước mặt Cố Ninh, Triệu Dân mở cửa kính xe ra:

– “Lên đi, đạo diễn lớn của tôi.”

Cố Ninh mở cửa xe ngồi xuống, lúc này trời đã hoàn toàn tối rồi, đèn đường đã mở, toàn bộ đèn đóm trong thành phố rực rỡ sắc màu. Cố Ninh dựa vào thành ghế trước:

– “Đưa mình về đi, mình hơi mệt một chút.”

– “Ừ, mình thấy trạng thái hôm nay của cậu quả thật không được tốt, giống như lúc nào cũng có thể ăn thịt người ta vậy, đến cùng là ai mạnh mẽ đến thế a? Có thể biến cậu thành ra như vậy?”

Cố Ninh nghiêng mặt nhìn Triệu Dân liếc mắt một cái, trên người tản ra khí tức người muốn sống chó lại gần:

– “Sao?”

– “Coi như mình chưa hỏi gì.” Thừa dịp trước khi bị ngộ thương, Triệu Dân vội vàng nói, hần không muốn đứng trước họng súng ăn thiệt thòi, đặc biệt là họng súng của Cố Ninh.

Xe nhẹ nhàng chạy ở trên đường, an tĩnh hồi lâu, Triệu Dân mới mở miệng hỏi:

– “Đúng rồi, cậu ình leo cây, vậy bản thân cậu đã ăn cơm tối chưa đó?”

Hai người hôm nay có hẹn cùng nhau dùng trà chiều sau đó đi ăn uống gì đó.

– “Còn chưa ăn gì.” Cô hoàn toàn quên mất chuyện phải ăn cơm.

– “Như vậy đi, mình đưa cậu đi ăn thứ gì đó, ăn xong rồi mình sẽ đưa cậu về nhà.”

Cố Ninh ngẩn ra:

– “Không cần, mình không đói bụng, cậu trực tiếp đưa mình...”

Lời của cô vẫn còn chưa nói hết, liền bị Triệu Dân dùng thái độ cường ngạnh cắt đứt,

– “Không đói bụng cũng phải ăn chút gì đó, ba bữa đều phải đúng giờ, như vậy mới tốt cho dạ dày, mình đưa cậu đi ăn gì đó trước đã.”

Cố Ninh không có phản bác lại, tuy rằng chuyện xảy ra vào xế chiều hôm nay, đúng là ảnh hưởng hết sức xấu đến tâm tình và khẩu vị của cô. Hai người ăn cơm xong, Triệu Dân lại đưa Cố Ninh về nhà, đã sắp mười giờ, Cố Ninh xuống xe, tạm biệt với Triệu Dân, còn chưa đi được mấy bước, thì nhìn thấy dưới lầu của tiểu khu có một chiếc xe đậu sẵn. Cô biết người lái chiếc xe này.

Bạch Thần Dục cũng nhìn thấy Cố Ninh, từ trên xe bước xuống, hần đi tới trước mặt Cố Ninh, quan sát từ đầu đến chân một phen:

– “Em vẫn ổn chứ, anh nghe nói xe em và xe của Bạch Thâm xảy ra va chạm, em có bị thương ở đâu không?”

Cố Ninh bất động thanh sắc hất tay của Bạch Thần Dục ra, cất giọng lãnh đạm nói:

– “Tôi không sao, hơn nữa, anh không cần nói với tôi những lời này, hần là anh nên đi quan tâm đến Bạch Thâm. Có lẽ chị ta tương đối cần hơn tôi.”

Bạch Thần Dục ngẩn ra:

– “Chuyện này là do chị ấy không tốt, anh đã nói với chị ấy rồi, sẽ không có lần sau.”

– “Vậy thì cảm ơn anh, Bạch tiên sinh, thời gian không còn sớm nữa, tôi lên lầu trước.” Cố Ninh nói xong, cũng không muốn đứng lại, lập tức đi về phía trước.

– “Ninh Ninh.”

Nghe thấy có người gọi mình, Cố Ninh dừng chân đứng lại, một giây sau, thì cô nghe thấy giọng nói ở phía sau của Bạch Thần Dục truyền đến:

– “Lần đó, em đã nói với anh... em từng bối vì anh mà...” Nói tới đoạn này, Bạch Thần Dục dừng lại rất lâu, mới có thể tiếp tục nói tiếp: “Gần đây anh đã nằm mơ rất nhiều, loại cảm giác này, phảng phất như giấc mơ quả thật đã từng tồn tại, mọi chuyện chân thật đã xảy ra, người trong giấc mơ đó, chính là em và anh, bằng không sao có thể có cảm nhận chân thật như vậy? Anh mơ thấy chúng ta kết hôn với nhau, anh còn mơ thấy em gặp tai nạn xe qua đời, mấy chuyện này, có phải thật như vậy hay không?”

Rốt cuộc, hần vẫn đem câu hỏi phức tạp nhất trong suy nghĩ của hần nói thẳng ra, tuy rằng, hần cũng không biết đến cùng bản thân hần đang trông chờ đáp án gì từ phía Cố Ninh, là khẳng định hay là phủ định?

Cố Ninh quay đầu lại, nhìn ánh mắt phức tạp của người đàn ông phía sau, giọng nói nhàn nhạt:

– “Như anh nói, đây chẳng qua là giấc mơ mà thôi, Bạch tiên sinh, giấc mơ và hiện thực làm sao có thể nhập làm một?”

Bạch Thần Dục nghe Cố Ninh nói xong, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, có chút lung lay sắp đổ, hần tiến lên bắt được cánh tay Cố Ninh:

– “Anh không tin, em gạt anh, anh biết những việc kia không phải chỉ là giấc mơ, vì sao em không chịu thừa nhận?”

Vì sao Cố Ninh lại muốn phủ nhận quá khứ của bọn họ, tuy rằng những việc trong quá khứ từng không tốt đẹp.

– “Nếu như trong lòng anh đã xác định được đáp án, cần gì phải tới hỏi tôi? Dù sao câu trả lời của tôi đều không quan trọng.” Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Có phải là mơ hay không, thì có quan hệ gì, chung quy đó đã là chuyện rất lâu trước kia, con người sống ở đời phải luôn nhìn về phía trước, không có khả năng ở cùng một chỗ té ngã đến 2 lần, Bạch tiên sinh, chẳng lẽ anh không hiểu đạo lý này sao?”

Ánh mắt của Bạch Thần Dục bình tĩnh nhìn Cố Ninh, nói:

– “Chúng ta có thể kết hôn như trong giấc mơ của anh, anh sẽ đối xử với em thật tốt, anh sẽ đối tốt với em cả đời này.”

Cố Ninh rút tay mình về, không liếc nhìn vẻ bi thương thoáng qua trong mắt Bạch Thần Dục, lạnh lùng đáp:

– “Bất kể là thật hay giả, là mộng hay là hiện thực, tôi đều không muốn quay đầu lại nữa, một kiếp này 3 lần chết, tôi không thể thừa nhận nổi, ai có thể hứa hẹn cho ai cả một đời được đâu?”

Trong lòng Bạch Thần Dục thập phần thê lương, giọng điệu hạ thấp rất nhiều:

– “Em muốn thế nào mới có thể tha thứ cho anh?”

– “Tôi không bao giờ muốn có bất kỳ liên quan gì với anh, tha thứ hay không tha thứ, nhắc đến có ích gì.”
Dừng một chút, Cố Ninh lạnh lùng bật cười thành tiếng: “Anh cứ thúc ép từng bước như vậy, thì ra là muốn ép tôi tha thứ cho anh, đối với anh mà nói việc này có khác biệt gì? Nếu nói như vậy, vĩnh viễn tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh.”

Bạch Thần Dục bước lùi một bước, thân thể có chút lung lay sắp đổ, hắn giương mắt lên nhìn, lại phát hiện khóe mắt Cố Ninh ẩn nhẫn một dòng lệ, đè nén một giây, Cố Ninh đem lệ nơi khóe mắt nhất nhất đè ép trở về, sau đó vẻ mặt khôi phục lạnh lùng. Hắn nghĩ, ngay cả bi thương Cố Ninh cũng không chịu để cho hắn nhìn thấy, thật sự là hận hắn rất sâu.

– “Bạch Thần Dục, anh buông tha tôi đi, cũng là buông tha cho chính mình, tôi van xin anh đấy, những gì xảy ra trong quá khứ tôi đã không còn muốn truy cứu nữa, cũng không muốn tiếp tục hồi tưởng lại làm gì, nếu như anh từng cảm thấy có lỗi với tôi, dù chỉ một giây thôi, tôi xin anh, hiện tại buông tay đi.”

Bạch Thần Dục nhìn Cố Ninh, trong lòng tràn ngập một loại bi thương khó diễn tả bằng lời, cỡ nào châm chọc, Cố Ninh chẳng những không cho hắn nhìn thấy bi thương, bây giờ còn van xin hắn, van xin hắn hãy buông tay...

Giờ phút này, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ, có lẽ Cố Ninh đã không bao giờ nguyện ý quay đầu lại nhìn hắn một chút, tình yêu của hai người đã sớm chết héo trong trứng nước từ rất lâu phía trước, khi còn chưa nảy sinh cũng đã bị bóp chết.

– “Anh biết.”

Hắn không cam lòng như vậy, rõ ràng người làm sai cũng là người trong giấc mơ kia mà thôi, vì sao hậu quả lại kéo đến trên đầu hắn, bắt hắn phải thừa nhận, nhưng ngoại trừ không cam lòng, hắn còn có thể làm thế nào? Bất luận ra sao, Cố Ninh đều không chịu cho hắn một cơ hội. Mãi cho đến khi người đã đi rồi, Bạch Thần Dục mới lấy lại tinh thần. Hắn từ từ trở về nhà, từng bước một, tâm cũng từng chút một héo tàn, giống như có một con dao bén nhọn cắm phập vào ngực, vốn dĩ bởi vì đau chết lặng, có chút không có cảm giác gì, nhưng mà hiện tại, dao lại bị một lực lớn từ từ nhấn sâu, máu theo miệng vết thương ồ ạt chảy ra, miệng vết thương cũng đau đến không chịu được. Giờ phút này hắn nghĩ, hắn đã làm mất thứ trân quý nhất rồi, rốt cuộc không tìm về được nữa. Nhưng mà, kỳ thật như vậy cũng tốt, mất thì mất đi. Từ nay về sau, hắn không còn yêu cũng không còn hận, những cảm xúc kia, đã đi theo người nọ quay đầu rồi khỏi hắn, vĩnh viễn sẽ biến mất, hắn không bao giờ còn bị ảnh hưởng bởi những nhân tố không thể xác định nữa...

Nhưng mà vì sao, ngực hắn lại trầm mặc như vậy, Bạch Thần Dục sờ sờ chất lỏng nơi khóe mắt mình, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là trời mưa...

Cố Ninh từ công ty trở về, mệt mỏi dựa vào thành sofa, ngồi chưa được 2 giây, cô lại chuẩn bị tinh thần, nhắc đồ ăn để trên bàn, đi về hướng nhà bếp. Gần đây công việc ở công ty rất bận rộn, cô không thể không chuẩn bị tinh thần ứng phó, hơn nữa, gần đây Bạch Thần Dục càng ngày càng chăm chỉ về nhà ăn cơm, từ ngẫu nhiên không thấy mặt mũi dần dần biến thành trước nay không vắng mặt, được rồi, điểm này làm cho cô quả thực thụ sủng nhược kinh. Trong lòng Cố Ninh tính toán, chẳng lẽ gần đây tài nấu nướng của mình tăng cấp rồi sao, đã có thể so sánh với đầu bếp nhà hàng 5 sao rồi ư?

Được rồi, cô cảm thấy bản thân đã nghĩ quá nhiều... Bạch Thần Dục đã ăn chán những món ăn ngon tinh xảo bên ngoài, ngẫu nhiên muốn thay đổi khẩu vị, ăn món ăn gia đình, cách lý giải như vậy hình như không sai biệt lắm. Vì vậy, cho dù Cố Ninh có bận rộn công việc ở công ty đi chăng nữa, vẫn sẽ đứng giờ trở về, tâm tình khoái trá làm tốt đồ ăn, sau đó đợi Bạch Thần Dục trở về. Lúc ở công ty bận rộn đến mức chân không chạm đất, cô còn có thể thừa dịp thời gian đóng dấu tài liệu, suy nghĩ một chút xem buổi tối nên nấu món gì cho ngon...

Được rồi, cô cảm thấy bản thân mình có chút bất trị ...

Lúc Cố Ninh vừa đem món ăn cuối cùng bưng lên bàn, cửa liền vang lên một tiếng, Bạch Thần Dục trở về. Bốn mẹt một canh, kỳ thật hai người ăn có chút nhiều, nhưng nếu làm quá ít, Cố Ninh sợ Bạch Thần Dục cảm thấy không đủ màu sắc, còn nữa, đặt ở trên bàn cũng không được dễ nhìn cho lắm. Bạch Thần Dục vẫn trầm mặc ăn cơm như cũ, hắn giương mắt, nhìn thấy Cố Ninh đang chăm chú nhìn mình, hắn sửng sốt, cất giọng trầm lạnh hỏi:

– “Sao vậy?”

– “Không... Không có gì.” Cố Ninh vội vàng cúi mặt xuống chén cơm, tiểu tử này, cho dù đã ngồi cùng bàn ăn cơm chung rất nhiều lần, cô vẫn sẽ bị gương mặt này làm cho ngây dại, ngay cả ăn cơm cũng có thể đẹp như một bức họa.

Khóe môi Bạch Thần Dục cong cong:

– “Trên mặt em dính cơm kìa.”

– “A?” Mặt Cố Ninh trong nháy mắt hồng rực lên, quá mất mặt mà! Cô sờ trái sờ phải, cũng không có đụng đến hạt cơm nào, lúc này, ánh sáng trước mắt không biết sao lại tối xuống, Cố Ninh ngẩng đầu, thì nhìn thấy Bạch Thần Dục không biết vào lúc nào đã đứng trước mặt mình.

Bạch Thần Dục vươn tay, bỏ đi hạt cơm dính trên mặt Cố Ninh rồi nói:

– “Tốt rồi.”

Hơi lạnh từ ngón tay hần truyền đến, khiến ặt của Cố Ninh càng thêm đỏ bừng, ngay cả hai bên tai đều lộ ra hồng nhạt, đột nhiên cô đứng lên, không tim không phổi trốn ra phía sau người đàn ông chuẩn bị hôn lên giữa làn tóc mình.

– “Cái đó... em ăn no rồi... em đi rửa chén!” Sau đó chạy trốn chết.

Bạch Thần Dục nhìn cảnh trong phòng bếp, lại nhìn lại chiếc hộp tinh xảo trong tay, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt hộp, đây là buổi chiều hần cố ý chọn lựa, không biết vì sao thì hần đã mua trở về. Hôm nay trợ lý của hần xin phép nghỉ sớm, nói là lễ tình nhân, muốn tan tâm sớm một chút. Từ công ty lái xe đi ra, lúc hần đi ngang qua một cửa hàng bán đồ trang sức, nhìn bằng rôn treo phía ngoài chúc mừng ngày Lễ tình nhân, không biết hần đang mang tâm tư gì trong lòng, đột nhiên ngừng xe lại, sau đó mặc danh kỳ diệu mua lễ vật cho Cố Ninh.

Bạch Thần Dục đi vào phòng bếp, đúng lúc này di động của hần đột nhiên vang lên, Bạch Thần Dục dừng chân đứng lại, nhìn cuộc điện thoại đến không đúng lúc này, nhú nhú mày, dừng lại 2 giây sau đó ấn nút nghe.

Cố Ninh từ phòng bếp đi ra, nhìn người vừa cúp điện thoại hỏi:

– “Sao vậy?”

– “Bạch... Trong công ty có chút việc, tôi phải đi ra ngoài một lát.”

Không biết vì sao, hần lại nói dối, bởi vì hần biết, Cố Ninh sẽ không vui khi nhìn thấy hần bởi vì nhận một cuộc điện thoại của Bạch Thần Dục mà đi ra ngoài.

Cố Ninh nhìn nhìn ngoài cửa sổ, lúc này sắc trời đã tối hần, cô nghĩ, người này, quả nhiên là cuồng công việc. Cố Ninh chạy lên lầu cầm một cái áo khoác, vội vàng chạy xuống đưa cho Bạch Thần Dục, nói:

– “Em xem dự báo thời tiết, tối hôm nay chắc sẽ đổ mưa, anh mặc theo áo khoác đi, còn nữa, nhớ lái xe cẩn thận, sớm trở về một chút.”

Bạch Thần Dục kinh ngạc nhìn Cố Ninh, Cố Ninh thấy có chút không được tự nhiên, trong lòng tràn đầy thấp thỏm hỏi:

– “Trên mặt em có phải có gì lạ hay không?”

Chắc không phải dính hạt cơm hay gì đó chứ...

– “Không có.” Bạch Thần Dục nhận lấy áo khoác trong tay Cố Ninh, hạ giọng nói:

– “Em chờ tôi, tôi lập tức sẽ trở về.”

– “Hả? À, được.”

Chờ đến khi Bạch Thần Dục lái xe đi ra ngoài, Cố Ninh ngồi một mình trên sofa, trên bàn trà là đĩa trái cây đã cắt gọt tinh xảo, vì để đẹp mắt, cô đã phải mất rất nhiều công sức để bày biện trang trí, sớm biết Bạch Thần Dục phải đi ra ngoài, cô chỉ cần cắt gọt qua loa là được rồi.

Cố Ninh thở dài, hôm nay mặc dù là lễ tình nhân a, nhưng mà đối với người phụ nữ đã kết hôn như cô mà nói thì có quan hệ gì đâu, sao Bạch Thần Dục có thể có cảm tình với cô được chứ, là do cô đã suy nghĩ quá nhiều, có lẽ cô có thói quen chờ đợi Bạch Thần Dục trở về, sau đó làm cho bản thân sản sinh ảo giác...

Cố Ninh không yên lòng xem TV một lát, lúc này, di động đột nhiên vang lên, người gọi tới là Bạch Thắm. Cố Ninh ấn phím nghe:

- “Bạch tiểu thư, chị có chuyện gì không?”
- “Cố Ninh, hôm nay Thần Dục có nói gì với cô không?”
- “Nói gì là nói gì?” Cố Ninh có chút không hiểu rõ.
- “Vậy cậu ấy có đưa gì cho cô hay không?”
- “Không có.” Dừng một chút, Cố Ninh lại hỏi: “Bạch tiểu thư, chị có chuyện gì không?”

Tuy rằng cô và Bạch Thần Dục là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng bản thân cô vẫn tự mình hiểu lấy, đối với Bạch Thắm vừa lễ phép vừa khách khí.

- “Cô ra ngoài một chuyến đi.” Người đầu dây bên kia nói như vậy.

Cố Ninh đứng lên đi bên cạnh cửa sổ, hiện tại bên ngoài trời đã bắt đầu mưa, lúc này kêu cô đi ra ngoài là có chuyện gì chứ?

- “Cô ra ngoài đi, tôi có vật muốn đưa cho cô.” Bạch Thắm cất giọng lạnh lùng nói tiếp.
- “Vậy được rồi, Bạch tiểu thư đang ở đâu?”

Bạch Thắm báo một địa điểm, đó là một nơi ở ngoại ô rất xa nơi đây, mưa lớn như vậy, bên ngoài trời lại tối đen như mực, chẳng lẽ quả thật xảy ra chuyện gì rồi sao?

Cố Ninh lái xe ra ngoài, vốn dĩ cô muốn gọi điện báo cho Bạch Thần Dục biết một tiếng, nhưng cô nghĩ có lẽ Bạch Thần Dục hiện tại đang nói chuyện điện thoại, cho nên không cô đẹp đi phần tâm tư này.

Dù sao cũng sẽ trở về rất nhanh thôi.

Đến nơi hẹn, Cố Ninh ngừng xe lại, rút điện thoại gọi cho Bạch Thắm, nơi này ngay cả bóng quỷ cũng không thấy đâu, Bạch Thắm ở trong này làm chi? Cố Ninh mơ hồ cảm thấy có chút không đúng lắm. Cố Ninh gọi 5 lần, điện thoại đều không kết nối được, lúc cô chuẩn bị gọi đến cuộc thứ 6, điện thoại của Bạch Thắm gọi lại cho cô.

- “Alô, Bạch tiểu thư, tôi đến nơi rồi, chị đang ở đâu vậy?”

Bạch Thắm không đáp lại, ngược lại đổi chủ đề hỏi:

- “Cố Ninh, gần đây Bạch Thần Dục có phải đặc biệt thường xuyên về nhà hay không? Hôm nay có phải cậu ấy cũng về nhà ăn cơm hay không?”

Tuy rằng Cố Ninh cảm thấy đối phương có chút mạo danh kỳ diệu, nhưng vẫn thành thật trả lời:

- “Ừ, anh ấy ăn cơm ở nhà, sau đó thì nhận điện thoại, nói là công ty có việc sau đó đi ra ngoài rồi.”
- “Công ty có việc?” Sắc mặt Bạch Thắm ảm đạm thêm vài phần: “Tháng này có phải cậu ấy đều trở về nhà ăn cơm không?”
- “Ừ, có thể anh ấy cảm thấy chán thức ăn ở bên ngoài rồi.” Dừng một chút, Cố Ninh lại hỏi: “Bạch tiểu thư, chị đang ở đâu vậy? Tôi còn phải trở về, Thần Dục kêu tôi đợi anh ấy...”

Cố Ninh còn chưa nói dứt câu, bên kia đã cúp điện thoại.

Bạch Thắm đậu xe ngay ở một khúc cua gần đó, bởi vì mưa rất lớn, đối phương lại không mở đèn xe, cho nên Cổ Ninh không nhìn thấy.

Bạch Thắm nhìn chiếc xe ở phía trước, tay gắt gao nắm chặt tay lái, gần đây ả hẹn Bạch Thần Dục ra ngoài, thái độ của Bạch Thần Dục đều khác thường từ chối, thậm chí trong khoảng thời gian này, đối phương không hề chủ động gọi điện thoại cho ả. Thái độ của Bạch Thần Dục càng ngày càng trở nên lãnh đạm, xa cách, ả có thể dễ dàng nhận thấy, bên cạnh Bạch Thần Dục không xuất hiện đàn bà lạ, ả suy nghĩ rất lâu, người duy nhất có thể hoài nghi chính là Cổ Ninh, mãi cho đến hôm nay ả tỏ thái độ cường ngạnh kêu Bạch Thần Dục ra ngoài, rốt cuộc mới có thể xác định phần nghi ngờ này.

Lúc hai người gặp mặt, Bạch Thắm sử dụng một thủ đoạn nho nhỏ, Bạch Thần Dục đi toilet xử lý vết cà phê ả không cẩn thận làm đổ lên người hắn, Bạch Thắm từ trong túi áo khoác của Bạch Thần Dục tìm được một cái hộp quà, lúc nhìn thấy chiếc hộp này, ả mới nhẹ nhàng thở ra. Bạch Thắm vội vàng mở hộp quà, bên trong là một chiếc lắc tay rất tinh xảo, ả lấy ra đeo thử, làm cho ả ngoài ý muốn là, bản thân thể nhưng không thể mang vừa, nói cách khác, đây không phải là thứ mà Bạch Thần Dục chuẩn bị cho ả, Bạch Thần Dục không có khả năng nhớ sai độ to nhỏ của tay ả!

Ánh mắt của Bạch Thắm tối sầm lại, bất động thanh sắc bỏ chiếc hộp về vị trí cũ. Bạch Thần Dục từ phòng vệ sinh đi ra, quả nhiên tâm thần không yên, sốt ruột cũng rời đi. Sau khi Bạch Thắm mất lạnh nhìn người bỏ đi, cầm lấy di động bấm số gọi cho Cổ Ninh. Cổ Ninh... ả nhớ lại cuộc hôn nhân giữa Cổ Ninh và Bạch Thần Dục, đó chính là một trò cười, ả chưa từng để ở trong lòng.

Trước khi Bạch Thần Dục kết hôn với Cổ Ninh, luôn luôn ám chỉ với ả, ả đều giả vờ không biết, có lẽ là Bạch Thần Dục đã quá phiền chán phải dây dưa với ả, cho nên mới tùy tiện kết hôn với một người phụ nữ xa lạ. Vốn dĩ Bạch Thắm rất khiếp sợ, cho đến khi Cổ Ninh nói cho ả biết, hôn nhân của hai người bất quá chỉ là một bản hiệp nghị.

Cổ Ninh không biết vì sao Bạch Thần Dục lại kết hôn với mình, nhưng mà ả thì biết, sau khi biết sự thật đằng sau cuộc hôn nhân của Cổ Ninh, ả lập tức buông xuống lo lắng, cho dù Bạch Thần Dục có kết hôn với phụ nữ khác thì thế nào? Chỉ cần ả đồng ý, người kia vẫn thuộc về ả.

Nhưng hiện tại hết thảy đều trở nên bất đồng.

Trong mắt Bạch Thắm đều là không cam lòng, ả nhìn trước xe phía trước, nhấn mạnh chân ga. ả không thể để cho người đàn bà bụng dạ khó lường kia cướp đi hết thảy những thứ vốn thuộc về ả.

Cổ Ninh nhìn điện thoại bị cúp ngang, cũng cảm thấy có chút không thích hợp, khi cô chuẩn bị lái xe trở về, lúc này, đột nhiên từ chỗ rẽ phía sau xông ra một chiếc xe, nhắm thẳng về hướng xe cô! Cổ Ninh còn chưa kịp phản ứng thì phía sau xe đã bị đẩy mạnh một cái, cô nắm chặt tay lái, đạp chân ga, chiếc xe phía sau vẫn đuổi theo sát không chịu buông tha, ý định quá rõ ràng! Chiếc xe kia, muốn ép xe cô đến vách núi gần đó! Trước lúc xe lao khỏi vách núi, Cổ Ninh từ kính chiếu hậu nhìn thấy được biểu tình dữ tợn trên mặt của Bạch Thắm.

Cổ Ninh lấy lại tinh thần, từ bên cửa sổ đi tới trên sô pha ngồi xuống, bên ngoài không biết từ lúc nào đã bắt đầu đổ mưa, giống như đêm hôm đó, dưới lầu Bạch Thần Dục đã lái xe đi mất... Cô nghĩ, sau cơn mưa nhất định bầu trời sẽ sáng trong hơn.

98. Chương 98

Edit: Cửu Trùng Cát

Lúc Cổ Ninh nhìn thấy Bạch Thắm một lần nữa, là trên một thông tin do tạp chí lá cải đưa ra, Bạch Thắm bị người ta chụp được cảnh vui chơi thâu đêm ở quán bar, vẻ mặt trang điểm rất đậm, biểu tình trống rỗng. Ngôi sao cũng có sinh hoạt cá nhân, chuyện này vốn dĩ cũng không có gì, nhưng ngay lúc đó hạnh kiểm cá nhân của Bạch Thắm lại xảy ra vấn đề, nói cách khác, lúc trước ả có sử dụng chất cấm, đây cũng là nguyên

nhân vì sao lần này ả lại bị chú ý như vậy; áp lực của một đồng chuyện xấu dồn lại, đăng lên trang nhất của các loại báo chí, tạp chí, trở thành đề tài hot trên khắp các diễn đàn trang web.

Có thể nói chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, giới giải trí vốn là một nơi tương đối loạn lạc, nhưng nếu có thể may mắn trèo lên mặt bàn, đứng vững trong giới giải trí, thì lại là một chuyện khác, tuy rằng Bạch Thắm đã hơn 1 năm chưa từng xuất hiện trở lại, nhưng ả vẫn có một lượng fan rất hùng hậu, chuyện này xảy ra gây một trận xao động rất lớn. Đại đa số dân chúng vẫn rất tỉnh táo, đối với scandal xấu của các ngôi sao luôn có thái độ hết sức nghiêm khắc, nhân vật của công chúng vốn dĩ chính là cuộc sống bị soi trên kính lúp, cho dù có đứng vững ở giới giải trí cũng chẳng có tác dụng gì.

Công ty quản lý của Bạch Thắm trước tiên ban bố thông báo giải thích với giới truyền thông, vào thời điểm đó, Bạch Thắm vẫn còn bị tạm giam trong cục cảnh sát. Giống như lấy một cục đá, ném vào mặt nước bình tĩnh im lặng, gợn sóng dần dần lan xa ra, Bạch Thắm lấy phương thức “Đặc thù” như vậy xuất hiện, oang động vang dội trước mắt đại chúng, xem như hoàn toàn tô đen sự nghiệp của mình, thậm chí chuyện năm trước, ả từng ở trong đoàn phim kiêu căng ngạo mạn, khi dễ người mới... đủ các loại thông tin bị công ty quản lý và Bạch Thắm Dục ém nhem đi, cũng nhất nhất bị đào bới ra, náo loạn lớn nhất chính là thông tin, lúc ả mới vừa nổi tiếng, từng đánh nhau với nữ diễn viên mới cùng công ty, ngay lúc đó vừa khéo bị người hữu tâm quay lại cảnh này, nhiều năm như vậy đều chưa từng tiết lộ, mà ngay lúc đang dầu sôi lửa bỏng, lại bị tung ra ngoài. Nữ diễn viên bị ả đánh nhất thời trở thành tiêu điểm, xem như tương đối có tính toán, dưới ánh đèn flash của giới truyền thông, không hề chỉ trích Bạch Thắm, cũng không có mượn cơ hội khóc lóc kể lể lấy lòng công chúng, mà chỉ nhắc tới chuyện vài năm gần đây bản thân đã tự trải qua, thành tựu ngày hôm nay xứng đáng với những gì mà nữ diễn viên này từng bị ủy khuất, cho nên quả thật cảm ơn sự tôi luyện của Bạch Thắm ngày trước, xem như đã chấp nhận chuyện này.

Họa vô đơn chí vốn chính là thái độ bình thường trong giới, Bạch Thắm không có chỗ dựa nữa, những ai từng chịu tức giận ở chỗ của ả, tự nhiên đều nhất nhất nghĩ đến việc tiến lên giảm một cước. Tính tình của Bạch Thắm lại cao ngạo, ở trong giới nhiều năm như vậy, thế nhưng không có được một người đồng nghiệp nào thật lòng làm bạn bè, thời kỳ nhay cảm như vậy, không có một người nghệ sĩ nào chịu giúp ả nói vài câu, ngay cả người đại diện của Bạch Thắm, lúc tiếp nhận phỏng vấn, thái độ cũng hết sức kỳ lạ.

Tất cả sai lầm đều bị phóng đại lên vô số lần, cục diện dần dần không thể khống chế, dù sao lực lượng dư luận cũng không thể khinh thường, trải qua lần này, sự nghiệp của Bạch Thắm xem như bị hủy hoại hoàn toàn.

Cố Ninh ôm lấy thẩm lông, buông tạp chí trong tay, gần đây thời tiết dần dần trở lạnh, đã là cuối mùa thu, cô đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn về phương xa, tầm nhìn của căn hộ này cực kỳ trống trải, tuy rằng tầng nhà có hơi ột chút, nhưng cũng cách xa ồn ào náo động. Di động không hợp thời vang lên, cắt đứt Cố Ninh đang ngẩn người, người gọi tới là Triệu Dân.

Ngược lại bây giờ quan hệ giữa hai người càng ngày càng tốt, thường xuyên cùng nhau hẹn ra ngoài ăn cơm, uống nước linh tinh gì đó, tính cách tuy rằng bất đồng, nhưng xét trên tổng thể coi như cũng phù hợp, cứ như vậy không mặn không nhạt qua lại, lần trước Thẩm Lan đến Bắc Kinh, còn hoài nghi Cố Ninh và Triệu Dân có quan hệ trên mức tình bạn. Trên thực tế, hai người ở trong mắt người ngoài thoát nhìn, đúng là rất giống một đôi tình nhân, Cố Ninh không muốn giải thích, Triệu Dân cũng chỉ mang thái độ nhàn nhạt, người ở bên ngoài nhìn vào, xem như chấp nhận mối quan hệ mập mờ này.

Giọng điệu của Triệu Dân có chút lười nhác:

– “Cố Ninh, mấy ngày nữa mình ra nước ngoài rồi, cậu có đến tiễn mình không? Chúng ta ra ngoài gặp mặt một lần đi.”

– “Ừ.”

– “Như vậy đi, dù sao hiện tại mình cũng đang ở ngoài đường, mình tới nhà cậu nhé.”

– “Cũng tốt.”

Cố Ninh cúp điện thoại, cô nam quả nữ, hai người ngược lại một chút cũng không biết tránh tị hiềm.

Nghe thấy ngoài cửa có tiếng vang, Cố Ninh đứng dậy đi mở cửa, Triệu Dân thay đổi giày ra vào, trong nhà

Cố Ninh có dép của hần, điểm này Triệu Dân vẫn rất tự hào. Triệu Dân tùy tiện ngồi trên sô pha, Cố Ninh pha một ấm trà từ phòng bếp đi ra, thì nhìn thấy Triệu Dân đang ngồi đọc tờ tạp chí trên bàn của mình.

Triệu Dân buông tạp chí, cười cười nói:

– “Hôm Bạch Thắm đi quán bar, là cậu gọi điện thoại báo cảnh sát phải không, cũng do cậu thông báo với giới truyền thông chứ gì?”

Cố Ninh ngồi xuống, giơ tay từ từ châm trà, mí mắt động cũng không động một cái, cất tiếng đồng ý:

– “Ừ.”

Thái độ hào phóng thừa nhận.

Triệu Dân uống một hớp trà nóng, hơi nước lượn lơ trong không trung, làm cho hàng mi dài rợp của hần thoát nhìn có chút ướt át, Triệu Dân hướng về phía Cố Ninh chớp chớp mắt:

– “Kỳ thật mình thật sự rất tò mò, cô ta đã làm chuyện gì đắc tội với cậu, khiến cho cậu phải đối xử với cô ta như vậy?”

– “Mình đối xử với chị ta thế nào? Cũng không phải do mình đào bẫy cho chị ta chui vào, tình cảnh hôm nay của chị ta, đều là do chính chị ta tự lựa chọn, chẳng oán được ai.” Dừng một chút, khoe môi của Cố Ninh mang theo ý cười nhàn nhạt: “Mình là một công dân tốt, thấy người phạm pháp sống ngoài vòng pháp luật, đương nhiên phải báo cảnh sát. Chị ta vốn là người của công chúng, sống dưới ánh đèn flash của giới giải trí, mình thông báo cho phóng viên cũng không tính là chuyện gì quá phận, ừ, mình còn nhận được 5000 đồng tiền đã thông báo tin tức đó.”

Triệu Dân nhìn Cố Ninh, khoe miệng co rút mãnh liệt, cô gái này chinh người ta, còn làm như đúng lý hợp tình lắm ấy, hần nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Tin tức lớn như vậy mà chỉ có 5000 đồng tiền thông báo tin tức thôi sao, có phải hơi ít một chút hay không? Tuy rằng Bạch Thắm không tính là nổi tiếng lắm, nhưng tin tức quan trọng như vậy, thế nào cũng không thể chỉ có chút tiền công được.”

Cố Ninh uống một hớp trà, cất giọng nhàn nhạt nói tiếp:

– “Với mình mà nói, giá trị của chị ta cũng chỉ bao nhiêu đó, ừ, còn có chút không đáng.”

“...”

Trong lòng Triệu Dân yên lặng trầm nghĩ, quả thật người xưa nói không sai a, “Chỉ có tiểu nhân và phụ nữ là khó dạy” đúng là chân lý a, hần phải cẩn thận một chút mới tốt, ngàn vạn lần không nên đắc tội với Mẫu Dạ Xoa trước mắt này.

Tình tình của Cố Ninh như thế, mà cũng có đàn ông trực tiếp theo đuổi, những kẻ đó đều là những dũng sĩ anh hùng... Ví dụ như người tên là Bạch Thần Dục kia...

Nghĩ tới Bạch Thần Dục, Triệu Dân nói tiếp:

– “Dù sao mình cũng sắp đi rồi, nói cho cậu biết cũng không sao, lần trước bộ phim điện ảnh của cậu qua được khâu kiểm duyệt, kỳ thật là do Bạch Thần Dục hỗ trợ, bắt quá anh ta không muốn để cho cậu biết, cho nên đẩy hết công lao sang cho Triệu Giám, sau đó Triệu Giám cũng da mặt dày, nhận hết công lao về phía mình.”

Cố Ninh ngẩn ra, nửa ngày không nói chuyện.

Triệu Dân thấy Cố Ninh không nói chuyện, cười cười, nói tiếp:

– “Kỳ thật mình cũng không thích Bạch Thần Dục, hạng người như anh ta, có thói quen được người lấy lòng, rất khó nói chuyện thẳng thắn với người khác, cũng quen thói hay ra lệnh, như vậy tình yêu sẽ giống như gông xiềng trói buộc, không thích hợp với cậu. Còn không bằng tên côn đồ nhà cậu, ít nhất anh ta cũng toàn tâm toàn ý đối với cậu.”

Biểu tình trên mặt Cố Ninh vẫn nhàn nhạt, nhìn Triệu Dân:

– “Không ngờ nha, ngược lại cậu có thể nhìn thấu hết như vậy, lần này ra nước ngoài, khi nào thì trở về?”

Trong nháy mắt sắc mặt Triệu Dân trở nên ảm đạm:

– “Việc này không thể nói chính xác được, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại, đây là chuyện không còn cách nào khác, nếu có thể lựa chọn, ai lại muốn phải xa xứ, cả đời đều không trở lại chứ, chẳng qua nhắc tới mới nói, nơi này quả thật không có gì để mình lưu luyến cả, không bằng ra đi cho thống khoái.”

– “Triệu Giám biết suy nghĩ của cậu không?” Giọng nói của Cố Ninh nghe vào tai không gọn sóng không sợ hãi, giống như đang hỏi một vấn đề rất bình thường.

Triệu Dân sợ run, thân thể cứng ngắc, trong mắt hình như có đau xót, nhưng một giây sau lại khôi phục bình tĩnh như cũ, khóe môi hằn gợn lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn Cố Ninh:

– “Quả nhiên cái gì cậu cũng đều biết hết, cũng đúng, cậu thông minh như vậy, làm sao có thể không biết, trong khoảng thời gian này cảm ơn cậu đã ở bên cạnh mình, khiến mình không đến mức quá nhàm chán, cũng có chỗ để có thể tránh đi một chút.”

Cố Ninh lại rót đầy một chén trà, trong phòng an tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy róc rách, cô cất giọng bình thản nói:

– “Mình biết một người, anh ta có thể giúp được cậu, sau khi cậu ra nước ngoài, nghĩ cách đến Aentina, anh ta sẽ tiếp ứng cậu, anh ta sẽ chuẩn bị cho cậu một thân phận giả, sau khi cậu đến đó, sẽ cắt đứt quan hệ với hết thảy mọi thứ bây giờ, như vậy ai cũng đều không tìm thấy cậu, chẳng qua cậu phải suy nghĩ cho thật kỹ càng, cậu có thể vứt bỏ hết mọi thứ hay không?”

Thái độ của Cố Ninh quá mức bình tĩnh, giống như nói đến một chuyện không hề quan trọng vậy, bình tĩnh như vậy, ngược lại khiến cho Triệu Dân có chút không biết làm sao, hoàn toàn sửng sốt tại chỗ. Nửa ngày, Triệu Dân mới lấy lại tinh thần, đáp:

– “Có gì là vứt bỏ không được chứ, mình chẳng vướng bận thứ gì, nếu nói có gì không thể vứt bỏ được, thì chính là có chút luyến tiếc cậu nha.” Triệu Dân tựa vào trên sô pha, toàn bộ lưng đều dán vào thành sô pha, giống hệt như đứa trẻ mới sinh còn chưa cứng cáp: “Mình không phải con trai của nhà họ Triệu, Triệu Giám biết mình không phải em trai ruột của anh ta, cư nhiên vẫn chấp nhận thừa nhận thân phận mình, còn giúp mình bao che, đưa cổ phần công ty ỉnh, thật là hào phóng a, không biết nếu cha anh ta biết được, có thể tức đến mức sống lại hay không. Ủ, 20 năm trước, là người đàn bà kia quan hệ lung tung với đàn ông nên mới sinh ra mình, ngay cả bản thân bà ta cũng không biết cha ruột mình là ai, bất quá khi đó trong đám đàn ông mà bà ta quan hệ, chỉ có lão già họ Triệu ngu ngốc ấy là có nhiều tiền mà thôi, cho nên tự nhiên vui vẻ nhận làm cha mình.”

Giọng nói của Triệu Dân nghe không ra vui buồn, dừng một chút, Triệu Dân nói tiếp:

– “Lão già họ Triệu kia đúng là kẻ ngu xuẩn, nếu người đàn bà kia thực sự mang thai con của ông ta, sao lại im hơi lặng tiếng suốt mười mấy năm chứ, mãi cho đến khi ông ta gần chết mới tìm tới nhận thân.”

Ánh mắt của Triệu Dân rơi vào khoảng không, qua hồi lâu mới tổng kết lại:

– “Người đàn bà kia biết lão già họ Triệu sắp chết, về sau sẽ không ai chu cấp tiền cho bà ta tiêu xài nữa, cho nên bà ta cần răng, đem mình ra bán tổng bán tháo.”

Từ lúc hần hiểu chuyện về sau thì không bao giờ gọi “Mẹ” nữa, cũng không gọi trực tiếp tên họ mà thường dùng danh xưng “người đàn bà kia” hoặc là một danh từ đại khái nào đó để nhắc đến.

Cố Ninh từ trên sô pha đứng lên, vỗ vỗ bả vai Triệu Dân:

– “Mình sẽ giúp cậu chuẩn bị thân phận mới, còn có một khoản tiền, đây là phần lợi nhuận của Hội sở trong 5 năm qua, xem như mình bán đứt một lần đi, nhưng xét cho cùng, kỳ thật cậu vẫn phải chịu thiệt thòi. Chẳng qua có số tiền đó rồi, chỉ cần cậu không hút chích cờ bạc, mới có thể có cuộc sống tốt.”

Triệu Dân nhìn Cố Ninh, chớp chớp mắt, cười khổ nói:

– “Đây phải gọi là chuyện gì vậy a, mình nói lâu như vậy, hết sức thành thật với cậu, ngay cả một câu phát biểu cảm tưởng cậu cũng không có... Ít nhất cậu cũng nên an ủi mình một chút, nói với mình rằng hết thấy mọi thứ rồi cũng sẽ qua hay điều gì đó đại loại...”

– “Mỗi người đều có cuộc sống hoàn toàn bất đồng, cậu đã có thể nói ra như vậy, ít nhất cũng chứng minh bản thân cậu đã thấy thoải mái, mình không phải cậu, cho nên không thể đồng cảm với cậu, nói lời an ủi thì có lợi ích gì không?”

Triệu Dân kinh ngạc nhìn Cố Ninh, rồi cuộc bật cười, cười đến cả vai có chút run run:

– “Cậu quả nhiên không giống như những người khác, nói thật, được quen biết với cậu mình cảm thấy rất may mắn.”

– “Không, quen biết với cậu là mình may mắn.” Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt phản bác.

Triệu Dân ngưng cười, cả người tựa vào trên sofa, nhắm mắt lại không nói gì thêm nữa, tựa như đang ngủ, khóe mắt mơ hồ có lệ, lông mi dài rậm dưới ánh mắt, mặt nghiêng tựa như một bức tranh hoàn mỹ.

99. Chương 99

Edit: Cửu Trùng Cát

Triệu Dân nhớ lại những chuyện rất lâu trước kia, đã lâu lắm rồi hồi ức ngày trước chưa từng hiện về, giờ lại nhất nhất hiện rõ mồn một trong đầu, giống như một bộ phim chiếu chậm vậy, có thể lần này hẳn thật sự phải tạm biệt người đó, về sau cũng sẽ không còn nhớ tới nữa, cho nên lúc này hình ảnh trong đầu mới có thể phá lệ rõ ràng đến thế.

Lúc hắn 3 tuổi, vì sợ Triệu phu nhân phát hiện ra sự tồn tại của hắn, cho nên hắn không được đi học mẫu giáo, người đàn bà kia mời gia sư và giáo viên đến tận nhà dạy dỗ hắn, dù sao nhà họ Triệu mỗi tháng cũng cho người đàn bà kia một số tiền lớn, chút phí tổn ấy quả thực không tính là gì, đúng rồi, trước khi hắn được 15 tuổi, thậm chí còn không được nhập hộ khẩu. Bởi vì người đàn bà kia, quả thực không cam lòng đem hắn nhập vào hộ khẩu gia đình khác, bà ta muốn hắn được chính thức bước vào hộ khẩu nhà họ Triệu, nhưng lại có chút không được thực tế, mãi cho đến khi lão già nhà họ Triệu chết, hắn mới được nhà họ Triệu “THỪA NHẬN”.

Trước khi hắn 15 tuổi, chưa từng được đến trường học, toàn bộ đều là mời giáo viên về nhà dạy dỗ, ngay cả chương trình học tiểu học, hắn cũng học ở nhà với gia sư, người đàn bà kia cầm một số tiền lớn của nhà họ Triệu, ngược lại dám bỏ ra đầu tư trên người hắn, bởi vì phần đầu tư này, là nguyên nhân khiến cho bà ta có được nhiều tiền của nhà họ Triệu hơn, là sinh lời bằng cách bán hắn. Hắn cũng không biết mình như vậy có tính là tốt hay không? Chắc là cũng không quá kém, hắn từng xem một bộ phim trên TV, giới thiệu về viện phúc lợi, chính là nơi nuôi dưỡng những đứa trẻ không có cha mẹ hoặc là bị vứt bỏ khi vừa sinh ra, sau đó bị tập trung lại một chỗ mà nuôi dưỡng, nơi đó, sẽ thường xuyên có các đoàn thể, hội nhóm hoặc là lãnh đạo chính phủ xuống thị sát, thăm hỏi. Bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ đoạn phim ngắn trên TV lúc ấy. Cũng giống như lứa tuổi bé xíu của hắn, chính tề xếp thành ba hàng, mặc quần áo sạch sẽ chỉnh tề, hát bài , tiếng nói non nớt, phía dưới là một đám người lớn vây quanh, cười đến vui mừng, ánh đèn flash của giới truyền thông lóng lánh.

Giống như là một màn biểu diễn hoa lệ.

Những đứa trẻ bị vứt bỏ ấy còn chưa bắt đầu đọc sách biết chữ, thứ đầu tiên mà bọn chúng học chính là hai tiếng “cảm ơn”, nghe có chút tàn nhẫn, giống như xã hội đang không ngừng nhắc nhở thân thể của bọn chúng, nhắc nhở một sự thật là bọn chúng đã bị người vứt bỏ, nhắc nhở rằng bọn chúng có ngày hôm nay là vì nhận được sự thương hại của xã hội, vì vậy bọn chúng mới có cơm ăn, mới có chỗ ở.

Tuy rằng, sự thật quả thực đúng là như thế.

Hắn nghĩ, nếu lúc trước người đàn bà kia vứt bỏ hắn, hiện tại chắc hắn cũng sống cuộc đời giống như những đứa trẻ trên TV, có sự đối lập, Triệu Dân cảm thấy cuộc sống hiện tại của bản thân không quá kém, thậm chí là rất tốt. Ít nhất hắn có cơm ăn, có áo mặc, ngay cả chơi cờ bơi lội chuyện giải trí thư giãn như vậy, đều có giáo viên đặc biệt chỉ dạy, hết như một tiểu vương tử tự phụ kiêu ngạo, tuy rằng việc này, không biến hắn trở thành một kẻ tự phụ.

Kính hoa thủy nguyệt, chung quy những thứ kia chỉ là giả tạo.

Từ khi có ký ức tới nay, đoạn thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời của hắn chính là khi hắn đến học tại thành phố Z, chỉ tiếc, khoảng thời gian đó quá ngắn, cho nên mỗi khi nhớ lại, hắn sẽ cảm thấy có chút xót xa. Con người luôn là động vật có lòng tham không đáy, trước kia hắn vẫn luôn muốn đến trường học, trải nghiệm cuộc sống của tập thể, chỉ muốn đi ném thử một phen, xem rốt cuộc cuộc sống bình thường là cái tư vị gì, nhưng khi hắn đã thật sự trải nghiệm rồi, thì lại không muốn buông tay, hắn cảm thấy không cam lòng, cảm thấy phần hận, thậm chí còn điên cuồng ghen tị với những học sinh bình thường trong lớp. Nhưng thứ đó, cuối cùng chỉ là vọng tưởng.

Ngày tiễn Triệu Dân đi, trời đổ cơn mưa phùn, trong sân bay người đến người đi, lúc nào cũng trình diễn tiết mục tương phùng và tạm biệt, người qua đường vội vã qua lại, mỗi người đều có câu chuyện của riêng mình. Triệu Dân kéo theo một túi hành lý nhỏ, biểu hiện trên mặt vô cùng thản nhiên. Sau khi làm thủ tục giấy tờ xuất cảnh, Triệu Dân quay người lại, ôm vai Cố Ninh:

– “Tạm biệt, đạo diễn lớn của tôi, hi vọng về sau có thể xem được những bộ phim của cậu ở rạp phim nước ngoài.”

– “Mình sẽ cố gắng.” Cố Ninh vỗ vỗ bả vai Triệu Dân: “Tự chăm sóc tốt ỳnh nhé, tiếng Anh của cậu rất tốt, bắt đầu một cuộc sống mới sẽ có chút khó khăn, nhưng mà chắc là vấn đề sẽ không lớn lắm, chung quy con người vẫn là loại động vật có tính thích nghi rất mạnh, sức khỏe của cậu vốn dĩ rất tốt, nhớ ăn cơm đúng giờ, nếu như có vấn đề gì, thì gửi mail ỳnh biết nhé!”

Triệu Dân cười cười:

– “Thật là khó có khi nghe thấy cậu dong dài, cậu yên tâm, mình sẽ hảo hảo sống tốt.” Dừng một chút, Triệu Dân nói tiếp: “Cậu cũng đừng liều mạng quá, sau này nhớ phải dịu dàng ôn nhu một chút, bằng không đến lúc đó không ai thèm lấy, thích một người thì cứ chủ động đến tìm người ta, cậu là một cô gái mạnh mẽ, cũng không có gì phải xấu hổ ngượng ngùng, mình thấy Hà Cảnh rất tốt, đừng để người ta bỏ chạy mất đấy.”

Cố Ninh ngẩn ra, nói:

– “Cậu yên tâm, anh ấy trốn không thoát đâu.”

– “Cậu tự tin như vậy thì cứ như vậy đi, mình đi đây, hẹn gặp lại.”

Tuy rằng nói hẹn gặp lại, nhưng trong lòng mỗi người đều biết, lần này từ biệt, không biết đến lúc nào mới có thể gặp lại, thậm chí có thể sẽ không bao giờ còn gặp lại được nữa, chỉ chớp mắt, hai người đã quen biết nhau nhiều năm như vậy.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đối với người đàn ông trước mắt, Cố Ninh rốt cuộc tìm không được nửa điểm bóng dáng người thanh niên năm đó tùy tiện bò vào cửa sổ nhà mình, thời gian phẳng phất trở về ngày hôm đó, nhưng mà cả hai người đều không còn giống như lúc trước.

Máy bay cất cánh bay lên không trung, để lại một làn khói trắng trên bầu trời, Cố Ninh thu hồi tầm mắt, cúi đầu trở về nhà. Ra khỏi sân bay, cô bấm điện thoại gọi cho Trịnh Lục:

– “Tôi nhờ anh chuẩn bị thân phận đó, hiện tại đã sắp xếp ổn thỏa chưa?”

– “Cô cứ yên tâm, việc này ổn thỏa cả rồi, không có một chút vấn đề nào đâu.”

– “Cám ơn anh.” Dừng một chút, Cố Ninh nói tiếp: “Nhờ anh nói với Hà Cảnh, nếu anh ta tiếp tục cư xử khác người, trong vòng 3 ngày không lần đến trước mắt tôi, về sau kêu anh ta không cần xuất hiện nữa, người trong nhà đã cân nhắc giúp tôi đi xem mắt rồi, tôi cảm thấy việc này có thể suy nghĩ, nói không chừng thật sự có thể gặp được người thích hợp, đến lúc đó, nhất định sẽ mời anh ta đến uống rượu mừng.”

Di động của Trịnh Lục thiếu chút nữa tiếp xúc thân mật với mặt đất, người phụ nữ ở đầu dây bên kia khí phách mạnh mẽ như vậy, cũng chỉ có Cảnh ca mới thích nổi, gã cười gượng một tiếng:

- “Không thể đi a, đại tỷ của tôi ơi, điều kiện của cô tốt như vậy, cô vẫn còn trẻ thế kia, vì sao lại muốn đi xem mắt a.”
- “Anh chuyển lời của tôi đến anh ta là được rồi, anh nói cho anh ta biết, tôi biết anh ta đã trở về.”

Trịnh Lục sững sốt:

- “Vậy được, tôi nhất định sẽ đem nguyên văn lời của cô chuyển cho Cảnh ca, ngài còn có chỉ thị gì nữa không?”
- “Tạm thời không có, nếu có sẽ báo cho anh biết.”
- “Vậy được a, em xin phép được cúp máy trước.”
- “Ừ.” Cố Ninh đáp ứng.

Trịnh Lục nhìn nhìn di động trong tay, thật hết biết, thế giới này, cũng chỉ có cô gái ở đầu dây bên kia mới dám nói chuyện với Cảnh ca như vậy: “Đừng cư xử khác người nghe chưa, mau lần đến trước mặt của tôi ngay.”

Đây mới đúng là nữ trung hào kiệt a, thật sự gặp quý rồi!

Mà điều khiến gã cảm thấy bất khả tư nghị hơn là, cô gái này vừa buông lời như vậy, Cảnh ca của gã quả thật điên điên khùng khùng lập tức lần đến... Mẹ, thế giới này đôi khi quả thật rất điên cuồng, Trịnh Lục cảm thấy bản thân gã lại con mẹ nó tin tưởng vào tình yêu rồi!

Cố Ninh lái xe trở về, lúc xế chiều, Hà Cảnh lập tức gọi điện thoại đến!

Ở đầu dây bên kia, Hà Cảnh vẫn luôn trầm mặc kiêu ngạo, vẫn là do Cố Ninh chủ động nói chuyện:

- “Đã đến Bắc Kinh chưa? Nếu đã đến rồi thì xuất hiện đi, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, tối mai sáu giờ, em đặt bàn rồi, anh xem có thể không? Không được thì đổi bữa khác.”

Quả thực là giọng điệu nữ vương bùng nổ, hai ba câu lập tức quyết định xong xuôi. Hà Cảnh còn muốn nói điều gì đó, cuối cùng chỉ thốt ra được một chữ “Tốt”, khí chất tiểu tức phụ mười phần nha. Trước kia đều là hấn ở ngoài khí phách, da mặt dày đi đùa giỡn Cố Ninh, lúc này đột nhiên mọi chuyện đều bị đảo ngược cả.

Đến 6 giờ tối, không sớm không muộn, vừa vặn đến lúc đó, cửa phòng ăn bật mở, Cố Ninh đã sớm ngồi ở bên trong, cô đưa tay nhìn nhìn đồng hồ, giọng điệu nhàn nhạt nói:

- “Vừa vặn đúng giờ, không muộn không trễ, em thích người đúng giờ.”

Lúc Hà Cảnh nghe Cố Ninh nói đến chữ “Thích”, chân mày mắt tự nhiên mà nâng lên. Chờ Hà Cảnh ngồi xuống, Cố Ninh vừa châm trà vừa nói:

- “Hiện tại hẹn gặp anh thật khó, xem ra công việc của Hà tiên sinh anh rất bận rộn a.”
- “Ninh Ninh, không phải như thế, anh chỉ là... anh chỉ là...”

Ngược lại Cố Ninh đẩy tách trà đã được cô rót sẵn đến trước mặt Hà Cảnh, vân đạm phong khinh hỏi tiếp:

- “Em nhớ rõ tháng sau là sinh nhật 24 tuổi của anh.”

Hà Cảnh sững sốt, không hiểu vì sao đột nhiên Cố Ninh lại thay đổi đề tài nói chuyện, nhưng mà anh vẫn “ừ” một tiếng.

Không khí giữa hai người có loại quái dị không nói ra được, có loại cảm giác giống như đại lão gia và tiểu tức phụ, đương nhiên, Cố Ninh chính là đại lão gia. Cố Ninh nhìn hơi nước lượn lơ trước mặt Hà Cảnh hỏi:

- “Không uống trà à?”

Hà Cảnh bưng tách trà lên, đưa mắt quan sát biểu tình trên mặt Cố Ninh, trong lòng có chút thấp thỏm. Cố Ninh đang tức giận ư? Thật sự này giờ anh đã uống đủ một bình...

Tháng trước anh đã trở về, Tiêu lão Đại nằm trên giường bệnh đột nhiên tỉnh lại, tự nhiên, mọi chuyện cũng đảo ngược tình thế, Tiêu lão Đại đã lẫn lộn nhiều năm như vậy, nhân mạch trong tay rất rộng, Hà Cảnh đi tìm người giúp đỡ, rất nhiều người đều do dự, không dám hỗ trợ cho anh, nhưng đối với Tiêu lão Đại tự nhiên là bất đồng, cho dù ông ta đã lui về phía sau chiến tuyến, nhưng lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại rất lớn, rất nhiều người đều muốn bán cho ông ta mặt mũi và ân tình. Tất cả mọi chuyện đều được sắp xếp ổn thỏa, cộng thêm lúc trước Hà Cảnh cũng đã bố trí sẵn, tuy có chút thấp thỏm, nhưng mà hết thấy rồi cuộc đều nhanh chóng trôi qua, vượt qua trời đông giá rét, nghênh đón mùa xuân. Công ty trải qua nguy cơ lần này, hoàn toàn bỏ qua những chuyện làm ăn mập mờ bất chính, chuyên tâm đặc biệt làm ăn chân chính hợp quy cách, Tiêu lão Đạo ở trước mặt tất cả đàn em, chính thức nhận Hà Cảnh làm con nuôi, đem mọi chuyện làm ăn của công ty đều giao cho Hà Cảnh quản lý. Về phần tội trạng của Hà Cảnh ở cục cảnh sát, không biết bởi vì nguyên nhân gì, thế nhưng người bị bắt và gánh chịu mọi việc lại là hai đứa con trai của Tiêu lão Đại, trải qua chuyện này Tiêu lão Đại già đi rất nhiều, trong một đêm tóc đã bạc trắng, hoàn toàn về hưu.

Rất nhiều người đối với việc Tiêu lão Đại vứt bỏ con trai của mình, chuyển sang nâng đỡ người ngoài thật sự rất kinh ngạc, nhưng nếu mọi chuyện đã trở thành kết cục đã định, thì có nói gì cũng chỉ vô dụng, còn nữa, nói cho chính xác hơn Hà Cảnh quả thật có bản lĩnh này. Vất vả gầy dựng giang sơn lại bị con trai mình phá hoại, vẫn nên giao cho người ngoài phát triển lớn mạnh thì tốt hơn, đây đúng là sự so sánh và lựa chọn khó khăn, giống như lựa chọn bên nào, đều sẽ có một bên không chịu cam tâm.

Hà Cảnh ở trong lòng thở dài, vừa định nói chuyện, Cố Ninh lại đẩy một chiếc hộp đến trước mặt anh, Hà Cảnh sửng sốt. Trên mặt Cố Ninh vẫn như cũ không có biểu cảm gì:

– “Đây là quà sinh nhật của anh, anh đã tặng em vài lần rồi, em cũng phải đáp lễ chứ, em không muốn chiếm tiện nghi của anh đâu.”

Hà Cảnh có chút chưa kịp hồi thần, anh cầm chiếc hộp tinh xảo lên, thật cẩn thận mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn bằng bạch kim khá tinh xảo, trông không có vẻ đắt tiền, hoa văn trên mặt nhẫn cũng vô cùng mộc mạc.

100. Chương 100

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt, biểu tình trên mặt không gợn sóng không sợ hãi:

– “Em tặng nhẫn cho anh đó.”

Hà Cảnh sửng sốt, nói thật, phản ứng của Cố Ninh như vậy làm cho anh cảm thấy bản thân hẳn là nên bình tĩnh tiếp thu, không nên ngoài ý muốn...

Dù sao, anh cũng là đàn ông nhà, quan hệ giữa hai người, anh vẫn nên là người chủ động mới phải. Bây giờ cảm giác của Hà Cảnh có chút chẳng hiểu ra sao, nói đến việc Cố Ninh tặng nhẫn cho anh, hẳn là anh nên cao hứng đến mức bay tận lên trời ấy chứ, trên thực tế, quả thật anh cũng vô cùng cao hứng, có chút lâng lâng trên mây. Nhưng mà chuyện tặng nhẫn như vậy, không phải đều là do đàn ông chủ động hay sao? Được rồi, tuy rằng quá trình có chút ngoài ý muốn, nhưng tóm lại là trăm sông đổ về một biển, trong lòng Hà Cảnh tự an ủi mình như vậy, quá trình ra sao không quan trọng. Hà Cảnh lấy chiếc nhẫn ra, đeo vào trên ngón áp út... Sau đó ngoài ý muốn phát hiện hơi chật một chút, anh đành phải luống cuống tay chân tháo ra, sau đó... Đeo vào ngón tay út, vừa vặn thích hợp.

Hà Cảnh nhìn Cố Ninh cười nói:

– “Anh rất thích.”

– “Anh thích thì tốt rồi.”

Sau khi bùng thức ăn lên, nhân viên phục vụ lui ra ngoài, trong phòng ăn chỉ còn lại hai người, vốn dĩ Hà Cảnh còn muốn nói thêm gì đó, nhưng khóe môi giật giật mãi vẫn không có lên tiếng. Anh nghĩ, hay là cứ ăn cơm trước đã, anh cảm thấy vào giây phút máu chốt thể này, bản thân cần phải đặc biệt bảo trì đầu óc thanh tỉnh, ngàn vạn lần không thể phá nát mọi chuyện được.

Hai người an tĩnh ăn cơm, Hà Cảnh bùng chén cơm trong tay, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào ngón tay của Cố Ninh, rõ ràng cô cũng đeo một chiếc nhẫn kiểu dáng giống y chang chiếc nhẫn của anh, một giây sau anh lại dời ánh mắt đi nơi khác, xấu hổ ghê gớm, cả khuôn mặt đều nóng ran lên. Về phương diện này, thật sự anh không hề có chút kinh nghiệm gì, đặc biệt là khi Cố Ninh đột nhiên trở nên chủ động, anh cảm thấy cả trái tim mình đều đập loạn xạ, không theo sự điều khiển của bản thân nữa, nhìn về mặt trấn định của Cố Ninh, quả thực anh không biết làm thế nào cho phải.

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt, mang theo ba phần ý cười trêu cợt nói:

– “Em chỉ phụ trách trả tiền cơm, về phần nếu anh bóp nát cái chén, em không đền đâu đấy!”

Hà Cảnh ho khan mấy tiếng, buông cái chén đang nắm chặt trong tay, trợn trắng mắt nói:

– “Ninh Ninh, chiếc nhẫn này...”

– “Anh không thích chiếc nhẫn này sao?” Cố Ninh nâng tay lên, nhìn tới nhìn lui chiếc nhẫn cùng kiểu dáng trên ngón tay mình: “Lần trước lúc em đi dạo phố đã nhìn thấy cặp nhẫn này, nhìn thấy thích thì mua, em không thể đeo nhẫn nam, cho nên dứt khoát tặng cho anh thì tốt hơn.”

Quả thực là quá bình tĩnh đi!

Hà Cảnh nghe Cố Ninh nói xong, trong lòng trầm xuống, có vài phần thất vọng. Thì ra mọi chuyện là như thế a, là cô ấy thuận tay đưa ỉnh...

Cố Ninh nhìn thấy mất mát trong mắt Hà Cảnh, thu hồi ánh mắt đang nhìn nhẫn của mình, nói: “Đây là cặp nhẫn tình nhân, em cũng không có ai khác để đưa đâu, nếu như anh thấy không thích... Vậy thì trả cho...”

– “Anh thích, không trả.” Hà Cảnh cắt đứt lời nói của Cố Ninh, cười cười nói tiếp: “Đã đem tặng cho người ta rồi, sao có thể lấy lại chứ, hơn nữa em cũng nói là nhẫn cặp tình nhân, đương nhiên phải để cho người yêu đeo chứ.”

Hà Cảnh vui vẻ giống hệt như một đứa trẻ, cả người anh giống như ngồi xe qua đèo, tâm tình pháp phùng thoải mái, nhưng chuyện ngồi xe qua đèo này, chính là một chuyện khiến cho người ta vô cùng hưng phấn và kích thích nha.

– “Ninh Ninh, anh xem phim do em quay rồi, em quay rất tốt.” Trên mặt Hà Cảnh tràn đầy ý cười, ánh mắt anh nhìn Cố Ninh chăm chú và tỏa ra ánh sáng ôn nhu, dịu dàng: “Em rất lợi hại.”

– “Làm sao, trước đó không phải anh không chịu gặp em còn gì?”

– “Anh... anh... đó là.” Dừng một chút, Hà Cảnh mới nói: “Thôi, không đề cập tới nữa, tóm lại hết thấy đều qua rồi, trước kia anh luôn ảo não, không có tư cách đứng bên cạnh em, không thể bảo hộ em, chẳng qua về sau sẽ không như thế nữa.”

Ánh mắt Hà Cảnh nhìn Cố Ninh chăm chú, quả quyết nói:

– “Anh sẽ chăm sóc em cả đời.”

– “Cái này còn phải xem lại à nha, còn phải kiểm tra, khảo nghiệm thử xem sao, chúng ta cũng không vội, hơn nữa bản thân em có thể tự chăm sóc ỉnh.” Cố Ninh đứng lên, sửa sang lại quần áo một chút, lập tức đi ra bên ngoài.

Hà Cảnh vội vàng đứng lên đi theo, trong giọng nói mang theo khẩn trương và lấy lòng:

– “Haiz..., Ninh Ninh, sao em có thể làm như vậy a, em phải chịu trách nhiệm với anh chứ, em xem, em tặng nhẫn cho anh đây này, không phải là để khẳng định sao, kiểm tra nhiều quá sẽ thấy không thích hợp...”

Cố Ninh đứng lại:

– “Để xem sao đã.”

Khóe miệng của cô từ từ giương lên, đi tiếp về phía trước, Hà Cảnh đi theo một bên cứ thao thao bất tuyệt nói đủ các thứ trên trời dưới biển, muốn Cố Ninh thay đổi ý định, kiểm tra cái gì chứ? Quá chán ghét, trực tiếp phê chuẩn đủ tư cách luôn không được sao?

Sau khi bộ phim của Cố Ninh công chiếu, nhận được sự trầm trồ khen ngợi của đại chúng, cuối năm tổ chức ngày hội Điện ảnh, bộ phim của cô đạt rất nhiều giải thưởng, nữ diễn viên diễn vai chính trong phim, được phong làm ảnh hậu, còn những nhân vật còn lại trong phim, đi theo sức bán vé tăng vọt của bộ phim mà danh tiếng cũng lên như điều gặp gió, sự nghiệp thăng tiến thêm một bậc. Bộ phim điện ảnh này, từ khi khởi quay đã không thiếu đề tài bàn tán, các nhân vật lớn lớn nhỏ nhỏ trong phim nội đấu ngoại đấu lộn xộn, quay xong thiếu chút nữa còn bị cấm chiếu, các loại tuyên truyền đường như cổ ý cũng đường như vô ý phân tán ra ngoài, cuối cùng cả bộ phim đại thắng.

Trong khi mọi người hy vọng, chờ đợi vị đạo diễn trẻ tài năng tiếp tục cho ra đời tác phẩm thứ hai, Cố Ninh lại rút lui nhanh chóng khi có cơ hội thối lui ra khỏi vòng luẩn quẩn, cô quyết định ra nước ngoài đi học nghiên cứu sinh, loại quyết định như vậy, khiến ột đám người cảm thấy tiếc hận và kinh ngạc.

Loại quyết định như vậy, ngay cả Hà Cảnh cũng không thể hiểu được.

Hà Cảnh nhìn người ngồi đối diện, ai oán nói:

– “Ninh Ninh, em thật sự muốn ra nước ngoài học nghiên cứu sinh hả? Trình độ học hành của em lợi hại lắm rồi, cho dù em muốn học tiếp, anh cũng có thể ủng hộ, làm chi mà phải ra tận nước ngoài, học trong nước chúng ta không tốt hơn sao?”

Chuyện này sẽ gây ra nhiều hậu quả không thuận tiện lắm nha, vậy về sau mình sẽ không thể nói chuyện với cô ấy, không thể thường xuyên gặp mặt cô ấy để vun đắp tình cảm, đương nhiên, chuyện cuối cùng mới là nguyên nhân quan trọng nhất, nhưng Hà Cảnh châm chọc một phen, vẫn không nói ra khỏi miệng.

Cố Ninh cười cười, giọng nói nhàn nhạt an ủi:

– “Em vẫn muốn tiếp tục học lên cao, không phải học ở trong nước không tốt, mà do em muốn thay đổi hoàn cảnh mới một chút!”

Kỳ thật xét về phương diện cá nhân mà nói, tuy rằng cô thích quay phim, nhưng lại không thích cái vòng giải trí lẩn quẩn phức tạp như vậy, hơn nữa sau khi Triệu Dân mất tích, Triệu Giám đã tìm gặp cô mấy lần, nói bóng nói gió, hỏi han rất nhiều, có chuyện như vậy, kỳ thật tiền đồ trong tương lai của cô cũng không khả quan cho lắm, dù sao Triệu Giám tồn tại trong giới giải trí này, cũng có thể xem như sắp một tay che trời rồi!

Triệu Giám đối với cô hiển nhiên không có ấn tượng tốt.

Không phải do cô sợ hãi, hơn nữa sự tình đột nhiên trở nên phức tạp. Chẳng qua cô muốn mọi chuyện trở nên đơn giản hơn thôi. Cô đã sống qua một kiếp, hiện tại, Cố Ninh cô muốn suy nghĩ cho thật thoải mái một chút, càng đơn giản càng tốt, cho nên lần này, cô dứt khoát hoàn toàn rút lui khỏi giới giải trí, đi làm những chuyện mà bản thân cô muốn làm. Hiện tại, rốt cuộc cô không còn liên quan, không còn bất kỳ vướng bận nào với những chuyện trong kiếp trước nữa, bây giờ cô chỉ làm chính mình thôi.

Cố Ninh muốn ra nước ngoài học nghiên cứu sinh, tiếp tục hưởng thụ khoảng thời gian học Đại học, học hành xong thì sẽ trở về, làm giáo sư đại học cũng không sai, vừa tự do lại vừa vui vẻ, ở chung một chỗ với các em sinh viên còn có thể bảo trì tuổi trẻ, không có gì không tốt.

Nguyện vọng và mong đợi của mỗi người đều có chỗ khác biệt, không phân cao thấp, nguyện vọng sẽ thay đổi theo thời gian, mấu chốt là phải nhìn vào những thứ mình muốn, con đường đi đến hạnh phúc chưa từng có một quy định cụ thể nào.

Hà Cảnh có chút hậm hực:

– “Vậy anh có thể đến thăm em không? Bên kia đều là những kẻ lỏng lẻo, anh không biết tiếng Anh, còn phải mang theo thông dịch viên nữa.”

Cố Ninh giương mắt, dời tầm mắt từ quyển sách trên tay sang người đang ca thán:

– “Đương nhiên, nếu như anh có thời gian.”

Vì dự thi, cô vẫn luôn chuẩn bị, hiện tại nộp tài liệu, nếu được thông qua phỏng vấn thì sang năm sẽ bắt đầu việc học. Đi học tiếp tục là do cô đột nhiên ra quyết định, nhưng mà cũng không đột ngột, cô chỉ muốn làm những việc mà bản thân cảm thấy hứng thú.

Hà Cảnh đứng lên, nói:

– “Vậy được rồi, anh sẽ thường xuyên đến thăm em.” Dừng một chút, anh nói tiếp: “Đúng rồi, Ninh Ninh, anh làm đồ ăn rồi, để ở trong tủ lạnh, nếu em muốn ăn thì mang bỏ vào lò vi sóng hâm lại cho nóng nhé. Anh có việc phải rời đi một khoảng thời gian, đại khái chắc mất khoảng một tuần, em nhớ ăn uống đúng giờ đây! Anh sẽ mau chóng xử lý xong mọi chuyện, sau đó sớm trở về.”

Cố Ninh cũng không thích các loại xã giao, bình thường vẫn ở nhà đọc sách, ngẫu nhiên sẽ cùng bạn bè hẹn ra ngoài đi xem phim, ăn uống, hứng thú đi dạo phố của cô cũng không lớn, từ lúc Hà Cảnh nhận chiếc nhẫn của cô về sau, sẽ thường xuyên ở lại căn hộ của cô. Địa điểm hẹn hò của hai người cũng phần lớn là ở trong căn hộ của cô. Nếu như những việc đó có thể xem như... hẹn hò...

Mỗi ngày Hà Cảnh đều đến, nấu cơm cho Cố Ninh, khi không làm việc, cùng Cố Ninh ở nhà, Cố Ninh đọc sách, còn anh thì xem bản kế hoạch hay đọc tài liệu gì đó. Vì muốn ở cùng Cố Ninh, anh đem toàn bộ công việc, đều chuyển đến đây, mở một công ty nhỏ gần tiểu khu nhà Cố Ninh, rồi bản thân tự mình tọa trấn, cũng không tính là mê muội mất cả ý chí.

Mỗi ngày Hà Cảnh đều đến nương nhờ nhà Cố Ninh, một chút đều không cảm thấy xấu hổ, lúc anh mang theo nguyên liệu nấu ăn đi tới nhà Cố Ninh, trên mặt còn mang theo tràn đầy chờ mong. Nấu cơm cho Cố Ninh ăn, với anh mà nói, là một chuyện rất hạnh phúc, nói như thế nào đây, phương thức ở chung như thế, tuy rằng có chút chênh lệch so với những gì mà anh tưởng tượng, nhưng cũng không sai, rất thoải mái, nhìn Cố Ninh ăn đồ ăn do chính tay anh làm, anh sẽ có cảm giác vô cùng thỏa mãn, hạnh phúc dâng tràn.

Hà Cảnh từng tưởng tượng, viễn cảnh mỗi ngày Cố Ninh đều ở nhà chờ anh đi làm về, sau đó hai người cùng nhau ăn cơm, anh vẫn luôn khát vọng có một gia đình, khát vọng có một người có thể ở trong căn hộ chỉ thuộc về hai người chờ đợi anh trở về. Mà bây giờ, lại hoàn toàn ngược lại, anh mới là người mỗi ngày mua tốt nguyên liệu nấu ăn đến đây, làm xong đồ ăn, sau đó thu dọn nhà bếp sạch sẽ xong sẽ rời đi, bất quá coi như trăm sông đổ về một biển, làm cho anh có loại cảm giác có người cần anh làm cho thỏa mãn, còn có loại cảm giác thành tựu khi nuôi sủng vật béo béo tròn tròn quá đi.

Hà Cảnh còn chưa bước chân vào phần mộ hôn nhân, nhưng đã diên diên khuâng khuâng biến thành thê nô, quả thực là khiến người ta phải mù mắt, Trịnh Lục – người vô tình bị liên can, ở trong lòng âm thầm lắc đầu, chẳng qua hiện tại bọn họ đã thành thói quen, xem như có thể bình tĩnh đi, nhìn thấy nhưng không thể trách. Dù sao ở trước mặt người ngoài, Cảnh ca uy phong凛凛 bao nhiêu, thì ở trước mặt Cố Ninh, vẫn là bộ dạng thê nô vấy vấy đuôi mới là điểm mấu chốt, không thể dùng lễ thường để giải thích rõ ràng.

Nếu ngày nào đó khi Hà Cảnh nhìn thấy Cố Ninh, không phải dùng ánh mắt lóng lánh dán lên trên người cô, thì đó mới là mặt trời mọc từ hướng tây. Được rồi, ngoại trừ việc có chút không bình thường này, ở những phương diện khác, lão đại của bọn họ vẫn rất anh tuấn tiêu sái, rung động lòng người. Sử dụng một câu khác giống như những gì mà người ta thường hay nói để giải thích những thứ lẽ thường không thể giải thích: đó chính là sức mạnh của tình yêu.

Hà Cảnh cười nhìn Cố Ninh:

– “Nếu em nhớ anh, thì gọi điện thoại cho anh nhé!”

– “Ừ.”

Hà Cảnh lại dài dòng thêm vài câu, căn dặn đủ tất cả mọi chuyện, cuối cùng chỉ chỉ mặt mình, có chút tính khí trẻ con nói:

– “Đến đây, hôn anh một cái rồi anh mới đi.”

Cố Ninh không còn lời gì để nói, cô nhìn người trước mắt, cười cười, thập phần không ặt mũi nói:

– “Vậy anh đừng đi, em không quan trọng đâu.”

101. Chương 101

Edit: Cửu Trùng Cát

Hà Cảnh cũng không tức giận, nếu Cố Ninh không đến hôn anh, thì anh sẽ chủ động đánh sát lên người Cố Ninh:

– “Em thẹn thùng à, không có việc gì, anh đến là được.”

Cố Ninh đứng lên tránh đi:

– “Đừng làm rộn.” Dừng một chút, cô nhớ tới việc gì đó, nói tiếp: “Anh đứng yên đừng nhúc nhích a, em có chính sự muốn làm.”

Hà Cảnh da mặt dày đáp:

– “Hiện tại chúng ta không phải đang làm chính sự sao? Anh rất nghiêm chỉnh hôn em mà.”

Chung sống một khoảng thời gian, bằng hiệu dày da mặt của Hà Cảnh lại có cơ hội phát huy.

Cố Ninh không để ý đến anh, ngồi chồm hồm xuống, cúi đầu từ trong ngăn kéo dưới tủ TV cầm ra một cuộn thước dây:

– “Dang tay ra nào, đứng yên không được nhúc nhích nhé, em đo một chút.”

Hà Cảnh có chút ngoài ý muốn:

– “Để làm gì vậy?”

– “Gần đây em ở nhà nhàn rồi không có việc gì, cho nên học đan áo len.”

Mắt Hà Cảnh sáng lên:

– “Em muốn đan áo len cho anh à?”

Trời ạ, cũng quá hiền lành đi, hạnh phúc thật sự đến quá nhanh.

Cố Ninh có chút do dự nói:

– “Ừ, tuy rằng em không biết mình có thể đan xong hay không.”

Quả nhiên Hà Cảnh đứng im bất động, ngây ngô cười ha hả:

– “Em đối với anh thật tốt, vợ à em yên tâm, cho dù em có đan xấu đi chăng nữa, anh cũng sẽ xem như bảo bối, nhất định sẽ mặc lên người mà!”

Cố Ninh dừng lại, nhượng nhượng mày:

– “Nói hươu nói vượn, làm sao anh biết áo len em đan sẽ xấu chứ.”

Hà Cảnh vội sửa miệng:

– “Là anh nói vậy, áo len do em đan nhất định sẽ tốt nhất, đẹp nhất.”

Cố Ninh cười, cô cảm thấy kích lệ của Hà Cảnh có chút diễn hơi quá rồi!

Cô nhanh chóng đo cho xong số đo của Hà Cảnh, nào là tay, vai, thân mình Hà Cảnh, tay cô chạm qua chạm lại như bay, trong lúc Hà Cảnh còn chưa kịp phản ứng thì cô đã lên tiếng đuổi người:

– “Xong rồi, anh nhanh đi đi.”

– “Hả.”

Hà Cảnh vẫn còn có chút mơ màng.

Sự thật chứng minh, Hà Cảnh đoán rất đúng.

Mãi cho đến khi mùa đông kết thúc, Cố Ninh cũng chưa thể đan xong áo len, nửa đường cô đã thay đổi ý định, cảm thấy đan áo len quá phiền toái rồi, đương nhiên, chủ yếu là khó khăn quá lớn, cô cũng không phải người không gì là không làm được. Hiển nhiên, trong vấn đề đan lát gì đó, cô cũng chẳng có được thiên phú gì. Cho nên sau khi Cố Ninh vừa mới đan xong một bên tay áo, đã sửa rồi lại sửa, đan cho Hà Cảnh một chiếc khăn quàng cổ. Tuy rằng chiếc khăn quàng cổ này được đan tương đối hỗn độn, cũng không có đẹp gì cho lắm, thậm chí là có chút xấu xí, sau khi Cố Ninh hoàn thành tác phẩm, bản thân đã tự đeo thử, cũng khá hợp với cổ, nhưng vì sự an toàn ỉnh, cho nên ý nghĩa đẹp mắt bị dẹp qua một bên, tác dụng chính vẫn dùng để giữ ấm cổ.

Đương nhiên, mấy chuyện này cũng không có gây trở ngại việc Hà Cảnh vui sướng mỗi ngày anh đều mang theo, hơn nữa khen không dứt miệng, Cố Ninh thấy vẻ mặt chân thành khích lệ của Hà Cảnh, bắt đầu cảm thấy không đáng tin, nhưng mà sau này, thế nhưng cô dần dần cũng bị Hà Cảnh tẩy não thành công, cho rằng tay nghề của mình làm được không sai.

Một ngày nào đó, Trần Triển hẹn Cố Ninh đi dạo phố, lúc Hà Cảnh tới đón người, Trần Triển nhìn thấy chiếc khăn quàng cổ trên người Hà Cảnh, lúc ấy đã không khách khí nói:

– “Cố Ninh, cái đồng trên cổ bạn trai cậu là thứ gì vậy? Đây mà là khăn quàng cổ à, có loại khăn quàng cổ xấu như vậy sao?”

– “Xấu hả? Mình cảm thấy cũng tạm tạm mà?” Bị Trần Triển nói như vậy, Cố Ninh cảm thấy thứ gì đó vốn rất thuận mắt, đột nhiên lại trở nên không vừa mắt nữa.

Trần Triển xem xét cẩn thận rồi nói:

– “Nhìn thế này chắc không phải là đi mua, tạo hình thế kia tuyệt đối không bán được, Cố Ninh, đây không phải là cậu đan cho anh ta đó chứ, cậu cũng thật tài tình a! Ha ha, đan được như vậy, còn không lãng phí dám để cho anh ta mang ra ngoài, Hà Cảnh đối với cậu tuyệt đối là yêu chết a, thế nhưng nửa điểm cũng không ghét bỏ, ác tâm như vậy đập hư anh ta. Ha ha...”

Lúc ấy sắc mặt của Cố Ninh đen thui như đất nồi, nhìn thứ gì đó hỗn độn thành một đoàn trên cổ Hà Cảnh, sắc mặt cô rất khó coi. Hai người vừa trở về, Cố Ninh lập tức vươn tay kéo khăn quàng cổ trên người Hà Cảnh xuống.

Hà Cảnh gắt gao che chở vật yêu quý:

– “Người này, sao lại thô bạo như vậy a, đã tặng thứ gì đó rồi, sao còn có thể lấy lại hả?”

– “Anh đưa đây!”

Hà Cảnh nghĩ đi nghĩ lại, vẻ mặt chân thành nói:

– “Anh thật sự cảm thấy rất dễ nhìn, không phải nói dối đâu.”

– “Ha hả.”

Sau này dưới sự quấy nhiễu mạnh mẽ của Cố Ninh, ngược lại Hà Cảnh không tiếp tục mang chiếc khăn quàng cổ kia ra ngoài nữa, mà chiếc khăn quàng cổ đó bị Cố Ninh dùng thái độ cường ngạnh đòi trở về, cũng may khăn quàng cổ khá lớn, rất tiện lợi, vào mùa đông lúc Cố Ninh ngồi trên sofa đọc sách, có thể thường xuyên dùng để che đầu gối, nó không phải là đồ vô dụng, cuối cùng cũng không lãng phí.

Sau này, dưới con mắt u sầu của Hà Cảnh nhìn chiếc khăn quàng cổ nọ, Cố Ninh cảm thấy áy náy, nghĩ đi nghĩ lại, quyết định may cho Hà Cảnh một cái ví tiền. Khi đó trên dưới cả nước, đột nhiên lưu hành một loại “Thêu chữ thập” gì đó, mọi người đều xắn tay áo lên bắt đầu việc may vá, dựa theo những ô vuông trong mẫu thêu ra thì sẽ có thể hoàn thành, nhìn rất hù người. Rất nhiều người không có bàn tay vàng đều sẽ sinh ra ảo giác “sao mình lại có tài như vậy”, trong đó cũng bao gồm... Cố Ninh. Cố Ninh đem ví tiền đã làm tốt đưa cho Hà Cảnh, lúc nào Hà Cảnh cũng ôm theo bên mình, sau rất nhiều năm cũng không chịu thay thế, ví tiền cứ như vậy bị bào mòn nhan sắc, chung quanh cũng sút chỉ, nhưng công năng sử dụng vẫn

không biến mất. Rất nhiều người nhìn thấy ví tiền của Hà Cảnh đều sẽ cảm thấy kinh ngạc. Chung quy cái ví tiền cũ nát như vậy, so sánh với thân phận và địa vị của Hà Cảnh ngay lúc đó quả thật không hề tương xứng, thứ gì đó có tình trạng thê thảm như vậy, nếu như không có ý nghĩa gì đặc biệt, sao lại luôn mang theo bên mình? Mà mỗi lần có ai hỏi đến, Hà Cảnh đều sẽ nói, đây là lúc bà xã nhà anh nói lời yêu anh nên đã tặng cho anh, tự tay may vài tháng đó, nếu anh không cần, bà xã nhà anh sẽ không được vui. Lúc nói chuyện về mặt ra chiều bất đắc dĩ, kỳ thật trong lòng sớm đã vui vẻ đến nở hoa, nhếch lên khóe miệng để lộ ngụ ý: ông đây rất cao hứng khoe khoang.

Bất quá những chuyện này đều là những chuyện xảy ra rất lâu về sau.

Cố Ninh ra nước ngoài học hành vài năm, Hà Cảnh mỗi tháng đều sang ở với cô, lúc nhàn rỗi, một tháng có 3 – 4 lần đến, khi bận rộn, một tháng một lần chưa bao giờ bỏ qua.

Hôm Cố Ninh hoàn thành xong việc học trở về nước, Hà Cảnh ra sân bay đón người, ôm chầm lấy Cố Ninh cảm khái nói:

– “Em còn không chịu gả cho anh, em xem, vài năm nay lộ trình ngồi máy bay của anh, đều có thể đi vòng quanh thế giới vài vòng rồi đó, so với đường đi thỉnh kinh của Đường tăng còn nhiều hơn gấp mấy lần, quả thực anh thấy mình còn không bằng được một hòa thượng a.”

Cố Ninh đỏ khốc đỏ cười:

– “Anh không có tiền đồ gì cả, so với hòa thượng anh còn chưa có trải qua chín chín tám mươi mốt cửa ải, nếu không chúng ta lại rèn luyện thêm nhé?”

– “Anh kiên quyết không đồng ý, anh không thể đợi được nữa, thật vất vả mới đợi đến khi em học xong đây.” Hà Cảnh khản trương nói.

Dừng một chút, anh nhìn Cố Ninh nói tiếp:

– “Em xem, nếu không chúng ta kết hôn trước đi, như vậy trong lòng anh cũng thấy kiên định, em muốn làm cái gì nữa, anh đều có thể bất kể.”

Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Ngày mai chúng ta cùng nhau về nhà nhé, anh cũng nên đến gặp mặt chào hỏi mẹ em.”

Hà Cảnh cười nói:

– “Được a, quả thật nên đi gặp mẹ chúng ta, em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ dốc lòng để mẹ được vui vẻ, sau khi chúng ta kết hôn, mẹ em cũng chính là mẹ anh, anh sẽ hảo hảo hiếu thuận bà, cảm ơn bà đã thay anh nuôi vợ anh tốt như vậy.”

Thẩm Lan vẫn có cảm giác, Cố Ninh đã quen bạn trai từ rất lâu rồi, chẳng qua Cố Ninh không nói, bà cũng không tiện hỏi. Đứa con gái này của bà, vẫn thành thực hơn so với bạn bè cùng trang lứa, là một đứa nhỏ có chủ kiến, điểm ấy bà chưa bao giờ lo lắng. Sao bà lại không hiểu con gái của mình chứ? Có lẽ bởi vì cuộc hôn nhân thất bại của bà, cho nên về phương diện này Cố Ninh có tâm đề phòng rất nặng. Người có thể khiến cho trái tim của Cố Ninh buông xuống lo lắng, nhất định sẽ không kém. Sẽ là người ra sao đây? Thẩm Lan cũng cảm thấy rất tò mò. Thẩm Lan có chút chờ mong, đồng thời lại có chút kháng cự, có thể nói là tâm tình phức tạp.

Đầu tiên, đương nhiên bà hi vọng con gái của mình có thể tìm được người hài lòng đẹp ý, Cố Ninh hoàn thành xong việc học, bà cũng đang cân nhắc, xem làm sao cùng Cố Ninh nói chuyện này, không ngờ bà còn chưa có mở miệng, bên kia Cố Ninh đã chủ động gọi điện thoại về, nói lần này muốn dẫn bạn trai về ra mắt bà. Nếu dựa vào tình cảnh trong nhà bây giờ, cũng nên tính đến chuyện vui, hơn nữa tuổi tác của Cố Ninh cũng đã đến lúc chờ gả.

Con gái phải lập gia đình, chung quy người làm mẹ nào cũng thấy luyện tiếc.

Hôm nay hai người trở về, Hà Cảnh hảo hảo chuẩn bị một phen, anh mặc một bộ đồ tây cắt may rất hợp thời trang, áo sơ mi trắng bên trong, mày mắt tuấn lãng, nhìn có chút nhả nhả, ngược lại giống như thật sự chuyện là như vậy. Ngay cả Cố Ninh cũng không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần.

Hà Cảnh mang theo bao lớn bao nhỏ đựng gì đó, anh không biết mẹ vợ của anh thích gì, cho nên đơn giản nhìn thấy cái gì thì mua cái đó, mỗi thứ mua một chút, tất lưỡng rộng, chắc chắn sẽ có thứ mà mẹ vợ anh thích, và như vậy cũng có vẻ long trọng hơn một chút.

Lúc hai người về đến nhà, Thẩm Lan đang ở trong phòng bếp nấu nướng, lúc ra mở cửa trên người bà vẫn còn đeo tạp dề. Thẩm Lan vừa mở cửa, Hà Cảnh liền lộ ra một gương mặt với nụ cười to hết cỡ:

– “Cháu chào bác, thường xuyên nghe Ninh Ninh nhắc tới bác, cháu đã sớm muốn đến chào hỏi bác.”

Thẩm Lan bất động thanh sắc quan sát liếc mắt nhìn Hà Cảnh, thân thể cao to, bộ dáng cũng không tệ, nhìn gương mặt này xem, bà cho Hà Cảnh đạt 80 điểm ấn tượng, xem như cũng là một số điểm cao nha.

Thẩm Lan cười nói:

– “Mau vào đi, trong phòng bếp đang hầm canh, lập tức có thể ăn cơm, các con đói bụng chưa?”

– “Cám ơn bác, vốn dĩ không đói bụng, nhưng mà đồ ăn do bác nấu thơm quá, cháu vừa vào cửa thì đã cảm thấy có chút đói bụng rồi.”

Thẩm Lan cười càng vui vẻ hơn:

– “Chờ bác hầm canh ra thì lập tức có thể ăn cơm.”

Ánh mắt của con gái nhà mình quả thực không sai, cách nói chuyện của người này, rất lễ phép, là một đứa nhỏ hiểu chuyện, giỏi giao tiếp.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, dù sao cũng là bạn trai của con gái, Thẩm Lan nói bóng nói gió hỏi rất nhiều, rốt cuộc Hà Cảnh cũng trải qua cho phép, kỳ thật bà không quá để ý đến gia cảnh của đối phương là như thế nào, thứ mà bà coi trọng chính là nhân phẩm. Lúc Hà Cảnh ăn cơm, ánh mắt vẫn không rời khỏi Cố Ninh, có thể thấy được người này đối với con gái nhà mình là thật lòng, bà đã sống đến từng tuổi này, lại từng trải qua việc li hôn, điểm ấy bà vẫn luôn nhìn thật chuẩn, Thẩm Lan nghĩ, đứa nhỏ này đối với Cố Ninh dùng tình cảm rất sâu đậm, chỉ điểm ấy thôi, có thể làm cho bà thấy yên tâm.

Ăn xong cơm, Hà Cảnh chủ động đi theo vào phòng bếp, nắm chặt cơ hội biểu hiện mình:

– “Bác, để cháu rửa chén cho.”

Thẩm Lan ngăn ra:

– “Cháu là một người đàn ông, vẫn nên đi ra ngoài đi, hơn nữa cháu là khách, sao bác có thể để cháu rửa chén chứ.”

– “Bác, không sao đâu, bác cứ để cháu.”

Thẩm Lan nhìn Hà Cảnh, cười hỏi tiếp:

– “Cháu biết rửa chén à?”

– “Vâng, đương nhiên phải biết ạ, hiện tại đàn ông cũng phải làm việc nhà.”

Dưới sự kiên trì của Hà Cảnh, Thẩm Lan bị đuổi ra khỏi phòng bếp, bà đi tới bên cạnh Cố Ninh, thắc mắc:

– “Ninh Ninh, lúc hai người các con ở chung một chỗ, tiểu Hà có làm việc nhà hay không?”

Bà muốn hỏi cho rõ ràng, có phải vừa rồi Hà Cảnh bởi vì muốn ở trước mặt mình biểu hiện mới có thể chủ động rửa bát hay không, tuy rằng chỉ riêng điểm này thôi cũng đã là rất hiếm thấy.

– “Có ạ, nhưng sao vậy mẹ?” Cố Ninh dời tầm mắt từ TV sang Thẩm Lan.

– “Vậy thằng bé thường làm những việc gì?”

Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Nấu cơm, quét dọn, giặt quần áo.”

Thẩm Lan có chút ngoài ý muốn, hỏi tiếp:

– “Vậy còn con? Con làm được những việc gì hả?”

Cố Ninh cất giọng đậm mạc trả lời:

– “Ngẫu nhiên con cũng sẽ quét dọn, giặt quần áo.”

Thẩm Lan thập phần ngoài ý muốn:

– “Hà Cảnh không có đi làm sao?”

– “Có ạ, anh ấy tan tầm trở về mới nấu cơm, không chậm trễ thời gian đâu, anh ấy là ông chủ của công ty mà, đi làm về sớm cũng không ai dám nói anh ấy cả.”

Suy tư nửa ngày, Thẩm Lan mới chậm rãi nói:

– “Ninh Ninh, mẹ thấy Hà Cảnh là đứa bé tốt, mặc dù hiện tại nam nữ bình đẳng, đàn ông cũng phải chia sẻ việc nhà với phụ nữ, nhưng mà con không thể cái gì cũng đều để cho thằng bé làm...”

– “Con không có thời gian, con còn bận rộn thi tốt nghiệp, còn phải đi tìm việc làm a, còn anh ấy tương đối nhiều thời gian nhàn rỗi mà.”

“...”

Cố Ninh nhìn vẻ mặt cổ quái của Thẩm Lan, nghĩ tới nghĩ lui rồi nói:

– “Kỳ thật con cũng nấu cơm, chẳng qua anh ấy nói con nấu cơm không ngon, cho nên con không làm nữa.”

Thẩm Lan ở trong lòng thầm nghĩ, cho dù là người ta thích con, con cũng không thể khi dễ người ta như vậy a. Hiện tại bà không lo lắng Hà Cảnh đối với Cố Ninh không tốt, thậm chí bà còn cảm thấy Hà Cảnh thật sự là quá nuông chiều Cố Ninh.

– “Mẹ thấy thằng bé rất tốt, các con nhất định phải hảo hảo ở chung.”

Hà Cảnh từ phòng bếp đi ra, Thẩm Lan lôi kéo anh và Cố Ninh ra bên ngoài đi tản bộ, nghênh diện có người chào hỏi, Thẩm Lan đều cười giới thiệu Hà Cảnh với người ta:

– “Bạn trai của con gái tôi.”

Sau đó là một bài giới thiệu oanh oanh liệt liệt, toàn bộ hành trình Hà Cảnh đều là vẻ mặt tươi cười, ngược lại không có sinh ra một tia không kiên nhẫn nào.

Cửa ải này, xem như qua được dễ dàng.

Cố Ninh không biết có phải là ảo giác của mình hay không, sau khi mẫu thân đại nhân nhà mình biết Hà Cảnh là cô nhi, lại hỏi thăm hình thức chung đụng của hai người, “Triều mến” đối với Hà Cảnh hình như còn vượt qua bản thân cô...

Hà Cảnh ở lại nhà mấy ngày nay, mẫu thân đại nhân nhà mình đều là các loại tri kỷ, quả thực xem Hà Cảnh như con trai ruột. Lúc Thẩm Lan thương lượng với hai người về việc đính hôn, Cố Ninh mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng:

– “Hà Cảnh, hình như anh chưa cầu hôn em mà!”

Hà Cảnh cười cười:

– “Đúng a, anh còn chưa có cầu hôn em, vậy em có nguyện ý gả cho anh không?”

– “Chỗ nào có người như anh vậy chứ, anh như thế là quá tùy tiện.” Dừng một lát, Cố Ninh nhú nhú mày: “Được lắm, anh đã tràn đầy tự tin như vậy, ngay cả mẹ em cũng bị anh mua chuộc.”

– “Đúng a, hiện tại hết thấy đều muộn rồi, em không gả cho anh, em còn có thể gả được cho ai?”

Cố Ninh khê đảo mắt, cười nhìn Hà Cảnh:

– “Dựa vào cái gì muốn em gả cho anh chứ, Hà Cảnh, bây giờ em hỏi anh, anh có nguyện ý gả cho em không? Anh yên tâm, em sẽ đối với anh thật tốt.”

Cố Ninh nhìn Hà Cảnh, trêu cợt nói tiếp:

– “Sao đây, anh không nguyện ý?”

Hà Cảnh cười cười:

– “Đương nhiên nguyện ý.” Dừng một lát, anh cúi xuống áp sát lại gần Cố Ninh, nhỏ giọng nói vào bên tai cô: “Cho dù em muốn ngay hôm nay cưới anh, anh cũng nguyện ý, Cục dân chính còn chưa tan tằm đâu, hay là chúng ta đi ngay bây giờ ra đó nhé! Tối hôm nay thì có thể chính thức động phòng, em cảm thấy thế nào? Anh cũng không cần sinh lễ gì đâu, có phải anh rất hiền lành dễ bảo hay không a?”

Cố Ninh ho khan mấy tiếng, chỗ nào có cô dâu tích cực như vậy hả trời?

– “Gần đây em tương đối rất bận rộn, vẫn nên đính hôn trước đã, đợi đến khi ổn định tất cả, lại cân nhắc kết hôn sau nhé.”

Hà Cảnh ngồi ở chỗ kia, ý cười nhàn nhạt nhìn Cố Ninh, mặt Cố Ninh từ từ đỏ lên.

Cuối cùng hai người quyết định cuối năm sẽ mở tiệc đính hôn ở thành phố Z, bạn học cấp 2, cấp 3 của Cố Ninh, quan hệ từ trước đến nay vẫn đậm bạc, nhiều năm như vậy cũng chưa có phát triển được bao nhiêu, chẳng qua trước kia đã từng chung đụng một khoảng thời gian, cũng không thể nói là khoái trá, cho nên Cố Ninh không thông báo cho bọn họ biết, chỉ là thông tri cho bạn bè cùng lớp vẫn còn giữ liên lạc, và những đối tác làm ăn có quen biết.

Cố Ninh muốn đơn giản mọi thứ, đối với những lễ nghi phiền phức cô vốn không quan tâm, tiệc đính hôn đối với cô mà nói chỉ là một màn hợp thức hóa cho hai bên gia đình xem mà thôi. Nhưng Hà Cảnh lại quyết định chọn khách sạn tốt nhất, còn có một loạt phục vụ, anh muốn đem bữa tiệc đính hôn biến thành một buổi lễ vô cùng náo nhiệt. Hà Cảnh cười nói:

– “Anh còn hận không thể để cho cả thế giới đều biết chúng ta ở cùng một chỗ, anh muốn cưới em, đương nhiên không thể tùy tiện tiện muốn cưới thì cưới, anh muốn càng long trọng càng tốt.”

Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi đáp:

– “Vậy được rồi.”

Không cần thiết nổi lên tranh chấp vì chuyện nhỏ nhặt này, không cần thiết phải làm như vậy. Thái độ của Hà Cảnh như vậy, lộ ra vài phần tính tình trẻ con, ánh mắt của anh dành cho cô lại kiên định như vậy, khiến cho cô thật sự là không tức giận được, náo nhiệt thì náo nhiệt đi, náo nhiệt cũng tốt.

Hôm nay đính hôn, Cố Ninh sớm đã rời giường, thay quần áo rồi trang điểm, hôm nay trang phục cô mặc là một chiếc sườn xám truyền thống màu đỏ rực, đường cong lả lướt, mái tóc của cô được búi cao, vài lọn tóc thả rơi tự do, vừa cao quý mà lại đoan trang.

Người đến dự tiệc đính hôn còn nhiều hơn so với tưởng tượng của cô, rất nhiều người tiến đến chào hỏi với cô, nhưng cô quả thật không nhớ là ai, chỉ có thể trưng ra một gương mặt cười, lễ phép đáp lại, nam tuấn nữ mỹ, quả là một bữa tiệc long trọng.

Tin tức hai người đính hôn, khiến cho bạn bè thời cấp 2 biết, nhất thời vô cùng kích động, ngàn tầng cuộn sóng. Mọi người ai cũng biết, thời còn học cấp 2, chuyện tỏ tình chấn động mà Hà Cảnh đã làm ra, đảo mắt hơn 10 năm trôi qua, ai cũng không ngờ, hai nhân vật chính của chuyện tỏ tình ngày đó, cuối cùng lại ở cùng một chỗ.

Bạn bè năm đó, bây giờ ai cũng có công việc riêng, đặt chân vào đủ các loại ngành nghề. Nghe nói hai người tổ chức đính hôn long trọng như vậy, cũng có người cảm thấy ghen tỵ, chung quy từng cùng một dạng khởi điểm, hiện tại tự nhiên lại trở nên chênh lệch lớn như vậy, tự nhiên sẽ có người cảm thấy không cam tâm. Rất nhiều bạn bè hồi cấp 2, đều nói Cố Ninh coi trọng Hà Cảnh chỉ vì tiền, cho nên mới có kết quả như hôm nay, bằng không lúc trước khi Hà Cảnh thổ lộ, vì sao Cố Ninh lại không có một chút phản ứng nào? Còn có người nói, hai người không ngang hàng, nhất định sẽ không lâu bền, đàn ông vừa có tiền thì sẽ trở thành đôi bại, Hà Cảnh cũng như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ có một đám tiểu Tam tiểu Tứ đến vây quanh, Cố Ninh bất quá chỉ huy hoàng trong một lúc nào đó thôi. Nghĩ như vậy, tâm lý của rất nhiều người đều dễ chịu hơn rất nhiều, chẳng qua Cố Ninh lớn lên cũng chỉ có một gương mặt dễ nhìn mà thôi.

Làm cho bọn họ có ý kiến lớn nhất là việc, Cố Ninh không mời bất luận một người bạn cấp hai nào, bữa tiệc đính hôn long trọng như vậy, rất nhiều có mặt mũi người đều đến tham dự, nếu như bọn họ đi, tự nhiên cũng có thể tích lũy một số nhân mạch. Xã hội là hiện thực, bọn họ tự nhiên muốn nắm giữ cơ hội lần này. Đi đến đó, thế nào cũng sẽ gặp được nhiều người, thế nào cũng tìm được cơ hội để khoác lác tư bản.

Tất cả bất bình như vậy, nói trắng ra, đều xuất phát từ ghen tỵ trong lòng.

Một ngày bận rộn như thế trôi qua, Cố Ninh về đến nhà, cởi bỏ giày cao gót, hoàn toàn không muốn động dậy nữa, lúc này, Thẩm Lan gọi điện thoại tới, nói là có người đưa gì đó đến, bà mở ra, là một bộ trang sức, thoát nhìn giá tiền vô cùng xa xỉ, làm bà rất kinh ngạc. Cố Ninh từ trên giường ngồi dậy, nghĩ đi nghĩ lại rồi hỏi:

– “Người đến tặng quà có nói gì không mẹ?”

– “Không biết, là một cô gái rất xinh đẹp đưa tới, nói là quà mà Bạch tiên sinh đưa cho con, chúc mừng con đính hôn.”

Cố Ninh cúp điện thoại, chuẩn bị thay quần áo, cô vươn tay ra dây kéo phía sau lưng, vừa kéo được một nửa, thì nghe thấy khóa cửa vang lên một tiếng, rồi Hà Cảnh từ bên ngoài đi vào. Địa vị ngày hôm nay của Hà Cảnh, không ai dám chuốc rượu anh, cho nên anh đi đến đỡ rượu cho Thẩm Lan, chỉ uống ba ly, không uống nhiều hơn.

Giờ phút này anh chăm chú nhìn Cố Ninh, một nửa chiếc lưng ong đã lộ ra ngoài, màu đỏ của chiếc sườn xám bó sát lại càng tôn thêm làn da trắng nõn, nửa kín nửa hở, mười phần phong tình, so với việc không mặc gì còn không biết hấp dẫn hơn bao nhiêu lần, làm cho hô hấp của anh cứng lại.

– “Sao anh về sớm vậy?” Cố Ninh quay đầu lại hỏi, hơi hơi há miệng, có chút ngoài ý muốn.

– “Ừ, quay về nhìn em.” Hà Cảnh cất giọng trầm thấp đáp lại một câu, đóng cửa lại.

Cố Ninh không biết phải kéo khóa xuống, hay là kéo khóa lên...

Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Em... em muốn cởi quần áo.”

Lời ngẫm, anh có thể tránh đi một chút hay không?

“...”

Hà Cảnh bước lên một bước:

– “Để anh giúp em.”

Anh tóm lấy bàn tay nhỏ đang giữ chặt khóa kéo. Cố Ninh bị anh kéo ngồi trên đùi anh, hơi nóng của anh phả vào cổ cô, anh dùng giọng khàn đục thổi vào tai cô:

– “Em còn nhớ cái đêm ở chúng ta phòng tập múa không? Anh cũng giống như hôm nay, giúp em kéo khóa kéo, lúc ấy anh làm sao cũng không thể kéo lên được, cho nên, hiện tại em giúp anh đi.”

Anh bắt được tay cô, đặt lên trên thắt lưng của anh. Hô hấp của Cố Ninh cứng lại, thân thể trong nháy mắt căng thẳng, cô hơi nhúc nhích muốn lui về phía sau, lại làm cho thân thể hai người càng thêm gần sát lại, áo sơ mi của anh đã buông lỏng, dán vào phần lưng xích lỏa của cô là lồng ngực rắn chắc và cực nóng của anh. Nụ hôn của anh từng chút một dời xuống vùng cổ trắng nõn của cô.

– “Không phải sợ, Ninh Ninh, anh yêu em.”

Cô cảm thấy quả thật rất xấu hổ, mặt hồng rực lên, nửa ngày mới lắp bắp:

– “Em...em còn chưa có tắm rửa, em...”

Hà Cảnh hôn xuống, ngăn chặn lời nói của Cố Ninh, anh dang tay ôm lấy người ngồi trên đùi mình, đi về hướng phòng tắm bên cạnh.

– “Anh giúp em tắm.”

Ngoại truyện ngắn:

Có một buổi tối, Cố Ninh nghe thấy ngoài phòng khách có tiếng động, cô rời giường bật đèn lên thì nhìn thấy Hà Cảnh uống say ngã vào trên sofa. Cô đi qua, hậm hực:

– “Sao bây giờ anh mới về?”

Hà Cảnh mở to mắt, nhìn thấy người trên đỉnh đầu mình thì cười sảng sặc, luôn miệng kêu từng tiếng một:

– “Ninh Ninh...Ninh Ninh...Ninh Ninh...”

Đột nhiên, anh không gọi nữa, nghiêm túc hỏi:

– “Em có yêu anh hay không?”

Cố Ninh cau mày, sẵn giọng đáp:

– “Uống say tới như vậy, còn hỏi em có yêu anh không làm gì?”

Hà Cảnh vẫn cố chấp hỏi:

– “Ninh Ninh, em có yêu anh không?”

– “Không yêu.”

Đột nhiên, Hà Cảnh nhỏ giọng nức nở lên, tựa hồ khóc đến thập phần thương tâm, trong miệng cứ thì thào câu:

– “Ninh Ninh, em không yêu anh.”

“ ... ”

Cố Ninh không còn cách nào khác, đành phải cúi người xuống, vỗ vỗ lưng Hà Cảnh. Hà Cảnh lập tức bổ nhào vào trong ngực Cố Ninh làm nũng, đủ các loại cọ, mãi cho đến khi chiếm được sự cam đoan của Cố Ninh, mới cười vui vẻ ngủ thiếp đi.

102. Chương 102

Edit: Cửu Trùng Cát

Sáng hôm sau lúc Cố Ninh thức dậy đã hơn mười giờ. Phá vỡ đồng hồ sinh học quanh năm suốt tháng của cô. Cố Ninh động dậy thân mình, phát hiện cơ bắp trên người có chút đau nhức, tay của Hà Cảnh đặt ở hông cô, cầm để trên đầu cô, ôm cả người cô vào lồng ngực vững chãi. Hai người dán thật chặt ở cùng một chỗ, ngay cả hô hấp cũng đều giao triền cùng một chỗ, chặt chẽ gắn kết với nhau.

Hơi thở này, vòng tay này, rõ ràng là thuộc về một người khác, nhớ lại chuyện nóng bỏng đêm qua, mặt Cố Ninh đỏ lên, cô vừa định ngồi dậy, người phía sau đột nhiên lại kéo cô trở về lồng ngực nóng ấm, Hà Cảnh hôn lên môi Cố Ninh, trong mắt là dục vọng khó kềm chế mà Cố Ninh đã quen thuộc, Cố Ninh còn chưa kịp phản ứng, những nụ hôn đã tới tấp rơi xuống. Tất cả kháng cự đều trở nên vô nghĩa... ..

...

...

...

Lúc Cố Ninh lại từ trên giường ngồi dậy, đã là hai giờ chiều...

Cô nhìn trần nhà trầm nghĩ, hai người có phải có chút quá hoang đường hay không...

Hà Cảnh ngồi trên sofa ở phòng khách nói chuyện điện thoại với đối tác, cả người thoát nhìn tinh lực dư thừa, tâm tình có chút sung sướng, anh nhìn thấy Cố Ninh từ phòng tắm đi ra, vội vàng nói hai câu rồi cúp

điện thoại. Hà Cảnh từ trên sô pha đứng lên, lập tức đi qua chỗ Cố Ninh, tự nhiên ôm lấy eo Cố Ninh, thổi hơi vào tai cô:

– “Anh đã nấu cơm rồi, chỉ còn hầm canh thôi, lập tức có thể bưng ra, em có đói bụng không a, chờ anh một chút nhé.”

Còn không đợi Cố Ninh kịp phản ứng, anh đã lập tức đi vào phòng bếp, để lại Cố Ninh đứng ngây ngốc một mình. Vốn dĩ Cố Ninh muốn nói cái gì đó, nhưng bây giờ chỉ giật giật môi, rốt cuộc vẫn không nói gì, cô nhìn bóng lưng người đàn ông vừa chạy vào trong phòng bếp, khóe môi không tự chủ nhu hòa hơn rất nhiều. Vốn dĩ Cố Ninh không đói bụng, nhưng dưới cái nhìn soi mói của Hà Cảnh, vẫn ăn hết hai chén cơm, uống một chén canh.

Hà Cảnh sờ sờ cái bụng no căng của Cố Ninh, xác định Cố Ninh thật sự không thể ăn được nữa, lúc này mới lộ ra thần sắc vừa lòng, cao hứng phấn chấn chạy đi rửa chén.

Cố Ninh ngồi trên sô pha, ánh mặt trời ngoài cửa sổ rất tốt, phương hướng phòng bếp, mơ hồ có tiếng nước chảy rào rào. Cô cầm lấy một quyển sách, tựa vào trên sô pha đọc. Hà Cảnh từ phòng bếp đi ra, vào phòng ngủ lấygrap giường bỏ vào máy giặt, làm xong mọi chuyện, anh từ phía sau lưng ôm lấy Cố Ninh, động tác mềm nhẹ giúp Cố Ninh mát xa cơ bắp đau nhức. Cố Ninh tựa đầu vào trên đùi Hà Cảnh, tự giác tìm một góc độ và tư thế thoải mái nhất thư giãn.

Hà Cảnh đè nén dục vọng, hôn một cái lên chóp mũi của Cố Ninh, thì thầm:

– “Anh quả thật thời thời khắc khắc đều muốn ở cùng một chỗ với em, anh muốn chúng ta nhanh già đi, đến lúc đó con cháu đầy cả sảnh đường, mỗi ngày chúng ta đều sẽ ở nhà, làm cái gì cũng đều ở cùng một chỗ.”

Cố Ninh sững sốt, bỏ quyển sách ra nhìn người trên đỉnh đầu mình, ánh mắt của Hà Cảnh cực nóng mà thâm trầm, giống như ánh đèn flash lóe sáng.

– “Em cũng vậy.”

Muốn cùng anh nhanh già đi, chúng ta sẽ cùng nhau trải qua xuân hạ thu đông.

Còn hai tuần nữa thì sẽ hết năm, trong khoảng thời gian này Hà Cảnh tương đối bận bịu, cho nên thời gian có thể ở nhà đối với anh mà nói, vô cùng trân quý, lúc hai người ở cùng một chỗ, cho dù Cố Ninh có đi đến cửa sổ lấy quần áo vào nhà, Hà Cảnh cũng làm cái đuôi đi theo ở phía sau. Thậm chí khoa trương đến nỗi, buổi tối Cố Ninh đứng lên đi WC, Hà Cảnh cũng cùng đi theo... Cố Ninh yên lặng ở trong lòng ngẫm đánh giá, đây là Hà Cảnh sợ cô lọt xuống bồn cầu hay sao a...

Cố Ninh cảm thấy Hà Cảnh có chút quá mức, nhưng cẩn thận ngẫm lại, chuyện này cũng không tính là làm điều gì sai lầm, Hà Cảnh kề cận cô, cũng chỉ khi ở nhà thì mới như vậy, ở những phương diện khác nữa điểm cũng không can thiệp vào, thậm chí có thể nói chuyện trong nhà anh làm rất tốt, tích cực duy trì bảo hộ cô. Xem như tương đối thể hiện dục vọng chiếm hữu, anh chỉ nghĩ đơn giản chính là muốn hai người gần gũi thêm một chút. Hai người ở chung một chỗ, chuẩn bị mùa xuân sang năm sẽ kết hôn, tạm thời định vào trung tuần tháng 3, khi đó hoa nở rất đẹp mắt. Duy nhất khiến Cố Ninh có chút không thích ứng là, thể lực của cô có chút theo không kịp chuyện đó, tuy rằng Hà Cảnh nói rằng anh đã rất tiết chế...

Hôm này Hà Cảnh đặc biệt dành ra một ngày, cùng với Thẩm Lan và Cố Ninh đi siêu thị mua hàng tết, tuy rằng chỉ cần một câu thôi, đã có người đem tất cả những thứ cần thiết tới tận nhà, nhưng mà người một nhà cùng đi như vậy, chủ yếu là vì yêu thích bầu không khí gia đình ấm áp này. Trong siêu thị người đến người đi, các kệ hàng đã treo lên đồ trang trí màu đỏ của Trung Quốc, hết sức vui vẻ.

Hà Cảnh ở phía sau đẩy xe, hai mẹ con Thẩm Lan thì ở phía trước chọn mua, lúc tính tiền, Thẩm Lan nhìn không được nói:

– “Tiểu Hà a, tuy rằng con đối tốt với Ninh Ninh, mẹ rất vui mừng, nhưng mà con cũng không thể quá nuối chiều con bé.”

Hà Cảnh cười cười, đáp:

– “Không có đâu mẹ, Ninh Ninh đối với con cũng rất tốt.”

Thắm Lan lắc lắc đầu, quay đầu sang nhìn Cố Ninh, dặn dò:

– “Con cũng không thể khi dễ tiểu Hà đâu nhé!”

Cố Ninh cười cười:

– “Không đâu mà mẹ.”

Mẹ à mẹ... Con mới là con gái của mẹ đấy...

Hà Cảnh cũng liên thanh phụ họa:

– “Đúng đó mẹ, Ninh Ninh không làm vậy đâu.”

Thắm Lan không phải là người đầu tiên nói như vậy, bạn bè người quen bên cạnh Cố Ninh cũng bắt đầu đều tò mò Cố Ninh phải gả cho tuýp đàn ông như thế nào, sao đột nhiên lại âm thầm muốn gả cho người ta vậy? Sau này tiếp xúc lâu dần, thì ai cũng sửa miệng, mọi người đều cảm thấy Hà Cảnh quá chiều chuộng Cố Ninh, sau đó các nữ đồng chí bày ra đủ các loại thăm hỏi, xem Hà Cảnh có anh em trai linh tinh gì đó hay không? Kết quả làm cho các bà các cô thất vọng rồi, đương nhiên là không có. Chỉ có một nhà này thôi, không có chi nhánh.

Người một nhà ra khỏi siêu thị, Hà Cảnh đưa Thắm Lan về nhà, chuyển đồ đạc vừa mua lên lầu, sau đó mới cùng Cố Ninh về nhà mình.

Description: 112257380

Trước tết một tuần, có một buổi tiệc tất niên do bạn học cấp 2 tổ chức, đến lúc đó các giáo viên cũng sẽ tham gia, đây là buổi họp lớp 10 năm sau khi tốt nghiệp. Cố Ninh và Hà Cảnh đều nhận được thư mời tham gia. Hà Cảnh nhìn Cố Ninh đang ngồi bên cạnh, tự nhiên ôm lấy đôi chân của Cố Ninh vào trong lòng, giúp Cố Ninh giữ ấm.

– “Ninh Ninh, em nói chúng ta có nên đi hay không a?”

Cố Ninh dời tầm mắt ra khỏi laptop, nói:

– “Nếu anh muốn đi thì đi thôi.”

Chung quy đã qua 10 năm rồi, họp lớp như vậy cũng không phải ai cũng có thể tham gia, rất nhiều người đều có chuyện riêng phải làm, Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại, quan hệ giữa cô và bạn thời cấp 2 thật sự không được tốt lắm, cho nên có đi hay không đều không quan trọng, chẳng qua gần đây quả thật cô rảnh rỗi không có chuyện gì để làm, nếu đã nhận được thông báo rồi, mà cô lại đang có mặt ở thành phố Z, vậy thì đi thôi!

Hà Cảnh cười cười, nói:

– “Ninh Ninh, hay là chúng ta đừng đi đâu hết, thật vất vả mới có thời gian rảnh, anh muốn ở chung một chỗ với em, mấy buổi tụ tập họp hành này đi nhiều cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

– “Cái gì gọi là không có ý nghĩa chứ? Chúng ta đi xem xem cũng tốt mà, dù sao cũng là buổi tụ họp 10 năm sau khi tốt nghiệp.”

Hà Cảnh nắm tay Cố Ninh thật chặt:

– “Vậy được rồi, nghe theo em, chúng ta cùng đi.”

Hôm họp lớp, Hà Cảnh sớm nấu xong cơm thì ra ngoài làm việc, Cố Ninh ăn điểm tâm, lúc này mới không vội không chậm thay quần áo đi ra ngoài, dù sao thời gian cũng không gấp gáp, định vào mười một giờ trưa.

Lúc Cố Ninh đến khách sạn nơi hẹn, đã có không ít người, mọi người tập 5 tập 3 đứng chung một chỗ nói chuyện, trao đổi danh thiếp, thập phần thân thiện. Từ trước thì Cố Ninh đã cùng những người này quan hệ bình thường, đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất là do ngay lúc đó tính cách của cô không được thân thiện cho lắm. Lúc ấy ai cũng đều niên thiếu, trước giờ cô lại thích độc lai độc vãng, lúc người ta còn trẻ, yêu thích hay chán ghét đều sẽ không che giấu. Niên thiếu tàn nhẫn, trước giờ đều là đúng lý hợp tình, không có bất kỳ bứt rứt nào. Nhất thời, Cố Ninh không biết nói chuyện với ai, cho nên dứt khoát đứng tại chỗ. Cô phát hiện bản thân không thể thoải mái nhắc lại chuyện ngày trước cùng người khác, cho nên cô nghĩ,

có lẽ Hà Cảnh nói đúng, hôm nay cô quả thật không nên tới đây. Máy người trong lớp cũ rít cuộc cũng chú ý đến Cổ Ninh, vài người nói chuyện với nhau vài câu, sau đó hướng tới chỗ Cổ Ninh vẫy vẫy tay:

– “Cổ Ninh, đến bên này, lớp chúng ta đều ở đây.”

Cổ Ninh nhìn qua rồi đi về phía đó, nơi đó đứng 5 – 6 người, trong đó có hai người cô nhìn thấy quen mắt, còn lại đều không có ấn tượng. 10 năm trôi qua, mọi người đã có biến hóa quá lớn, bao gồm cả chính cô.

Triệu Ngôn chủ động chào hỏi:

– “Cổ Ninh, mình nghe nói cậu đã đính hôn rồi, cùng Hà Cảnh phải không? Không ngờ các cậu lại tu thành chính quả, lúc còn đi học thấy cậu và Ninh Ngật qua lại rất thân thiết. Mình còn tưởng rằng các cậu là một đôi, thật sự chuyện đời khó nói a.” Dừng một chút, Triệu Ngôn nói tiếp: “Đúng rồi, hôm nay Ninh Ngật cũng đến đây, cậu ấy bây giờ là một luật sư lớn rồi, cũng rất bận rộn, khó có khi lần này trở về.”

Vài người cậu một lời mình một tiếng, đề tài phần lớn đều vây quanh Hà Cảnh, Cổ Ninh chỉ mỉm cười gật đầu, ngược lại cô rất ít nói.

Mọi người trong lớp hoặc nhiều hoặc ít sẽ có so bì, nào là công việc, người yêu, địa vị xã hội... đủ các loại đề tài gì đó có thể so bì, chung quy từ rất lâu phía trước, mọi người đều có khởi điểm như nhau, đại đa số người hoặc nhiều hoặc ít đều có tâm ham hư vinh. Càng là người không có tự tin, thì lại càng hi vọng thông qua sự đối lập với người khác tìm thấy tự tin của mình.

– “Đúng rồi, Cổ Ninh, sao không nhìn thấy Hà Cảnh vậy? Nghe nói bây giờ cậu ấy sống rất tốt, công việc cũng ổn định, không phải các cậu ở cùng một chỗ sao? Vì sao cậu xuất hiện rồi mà cậu ấy không đến cùng cậu vậy?”

– “Đúng a? Cậu ta để cho cậu đến một mình sao?”

Không biết là ai bắt đầu đem đề tài câu chuyện dẫn dắt đến chuyện tình cảm của Hà Cảnh và Cổ Ninh, kế tiếp, mọi người đều hữu ý hay vô ý bắt đầu hỏi thăm quan hệ của hai người, đem lực chú ý bỏ vào trên người Cổ Ninh, bắt đầu suy diễn một hai. Bữa tiệc đính hôn oanh động ngày trước, mọi người tuy rằng không có duyên đến dự, nhưng mà cũng nghe được không ít thông tin, tự nhiên ai cũng tò mò. Cổ Ninh cười cười, cũng không để ở trong lòng, vân đạm phong khinh nói:

– “Hà Cảnh có việc riêng phải giải quyết, cho nên mình đến trước, chắc lát nữa anh ấy sẽ đến.”

Đêm qua Hà Cảnh còn nói sẽ đưa cô đi, nhưng cô cảm thấy không tiện đường, đi tới đi lui rất phiền toái, cho nên tự lái xe đến đây. Vốn dĩ Cổ Ninh nghĩ đến đây để giải sầu, cho nên mới xuất hiện ở buổi họp lớp, nhưng bây giờ nhìn lại, giống như có chút không đúng lắm.

– “Làm sao có thể như vậy, các cậu còn chưa kết hôn, cậu ta cứ như vậy mặc kệ cậu, chuyện này là không được, Cổ Ninh, cậu phải giám sát cậu ta chặt chẽ một chút, cho dù cậu có tin tưởng Hà Cảnh đi chăng nữa, nhưng mà bất cứ việc gì cũng luôn có vạn nhất.”

– “Đúng a đúng a, tuy rằng các cậu ở cùng một chỗ đã lâu rồi, nhưng cũng cần phải để ý một chút, bây giờ mấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp vô cùng tự nhiên, cho dù Hà Cảnh có định lực tốt, cũng không thể mạnh mẽ ngăn cản người khác tìm cách dán lên người mình.”

Cổ Ninh ở trong lòng yên lặng chảy mồ hôi. Cô gái xinh đẹp trẻ tuổi ư... Cô cảm thấy bản thân cũng không tính là già mà, được rồi, đúng là không được như cỏ non xanh mướt...

Bị người nhắc nhở tuổi tác, bắt kể vào lúc nào, đều không phải là chuyện gì đáng để cao hứng. Cổ Ninh nghe những người này lo lắng, thoáng suy nghĩ một lát, nếu như có người có thể phân tán đi lực chú ý của Hà Cảnh, người này cũng thật có bản lĩnh. Ủ, những người này đã đem chuyện tình cảm của cô phát triển theo chiều hướng không được tốt, đều tận chức tận trách phân tích qua một lần cho cô biết. Mà trước mắt những người này nói đến mấy điều mà bọn họ lo lắng, cô thật sự cảm thấy, không có gì cần thiết phải lo lắng cả...

Mọi người thấy Cổ Ninh không đáp lời, cho rằng Cổ Ninh đang thầm lo lắng trong lòng, nghe như an ủi kì thực chính là gõ vài cái cho tỉnh, lúc này rốt cuộc bọn họ cũng tìm được chút đồng cảm. Xem đi, môn không đăng hộ không đối, cho dù có gả cho kẻ có tiền, cũng chưa chắc là một chuyện thoải mái khoái trá gì.

Họp lớp, bất luận là nam nam nữ nữ, phần lớn đều tỉ mỉ trang điểm một phen, đem các loại phương thức có thể biểu hiện thân phận hoặc là cấp bậc cuộc sống gì đó đều vác hết lên người, có lẽ trong lúc lơ đãng lộ ra một hai chiếc móc khóa đắt tiền tinh xảo, rơi vào trong mắt người khác, người khác vừa mắt khen một câu rất đẹp, sau đó đương sự lập tức sẽ làm ra vẻ vân đạm phong khinh nói đây là một nhãn hiệu nổi tiếng có số lượng giới hạn gì đó.

Cố Ninh chỉ mặc đơn giản một áo khoác mỏng màu đen, tóc cột hờ hững, cả người toát ra khí chất thông dong thanh khiết, nhưng đáng vẻ bên ngoài của cô mong manh yếu ớt, cho nên vẫn hấp dẫn tầm mắt của không ít người. Bấy nhiêu đó dừng ở trong mắt người khác, tự nhiên cô lại bị đem ra mổ xẻ nghiên cứu một phen.

Sau khi nghiên cứu xong, cho ra kết quả cuối cùng, Cố Ninh có cuộc sống không được tốt lắm, dù sao cũng là du học ở nước ngoài vừa trở về, tuy rằng bằng cấp là có, nhưng về mặt kinh tế chắc cũng không tốt lắm.

Là cô bé lẹm tiêu chuẩn.

Trong lớp có vài cô gái không nhìn được hảo tâm nhắc nhở:

- “Cố Ninh, tuy rằng căn cơ của cậu rất tốt, nhưng hẳn là cũng trang điểm một chút chứ, bằng không rất nhanh sẽ bị người khác lấn át mất, đàn ông rất thích nhìn vẻ bề ngoài mà.”
- “Cậu nhìn cậu xem, cũng quá mộc mạc rồi, mặc dù từ đính hôn đến kết hôn rất nhanh không sai, nhưng mà cũng không thể buông lỏng được a.”

Cố Ninh gật gật đầu, tỏ vẻ đã nghe hiểu. Phụ nữ vẫn nên để tâm đến dung mạo của mình, đạo lý này không sai, khổ nỗi gần đây cô quá lười.

Lúc vài người khuyên bảo Cố Ninh nên ăn mặc trang điểm một phen, kì lạ là trong lòng ai cũng nảy sinh một cảm giác ưu việt không giải thích được, mọi người đều cảm thấy Cố Ninh có vận khí quá tốt. Ngẫm lại cũng đúng, trước kia lúc còn đi học, tính cách đối phương đã không tốt, mà bây giờ, Cố Ninh ngoài trừ thành tích học hành đáng nể ra thì cái gì cũng không có. Lâu như vậy thế nhưng còn có thể khiến cho Hà Cảnh nhớ mãi không quên, sau khi hoàn thành xong việc du học, còn chưa tìm được việc làm, thế nhưng hai người đã đính hôn. Có thể giả cho người đàn ông có tiền như vậy, mọi người đều cảm thấy Cố Ninh quả thực quá may mắn, cho dù đối phương đối với Cố Ninh không để bụng cũng chẳng là gì.

Vài người ở một bên trong lòng phần hận bất bình Cố Ninh có vận khí tốt, một bên lên án con mắt thẩm mỹ của Hà Cảnh, chẳng lẽ dựa vào địa vị ngày hôm nay của Hà Cảnh, bên cạnh không có nổi một người phụ nữ xinh đẹp giàu có nào sao? Không có bộ dạng vừa mắt sao? Bằng không vì sao còn kết hôn với Cố Ninh.

Nếu một người có sự chênh lệch với bạn quá lớn, làm cho bạn chỉ có thể nhìn lên, không thể theo kịp, đương nhiên bạn sẽ không sinh ra cảm xúc ghen tị linh tinh gì đó. Nhưng nếu bạn phát hiện trình độ của người nọ kém hơn bạn, thậm chí là không bằng bạn, nhưng lại sống tốt hơn bạn, được hậu đãi nhiều hơn bạn, tự nhiên bạn sẽ cảm thấy tức giận bất bình.

Cảm thấy dựa vào cái gì người có cuộc sống tốt không phải là bạn?

Mấy người phụ nữ xúm vào nói chuyện, nhìn Cố Ninh thì sẽ ôm tâm tình phức tạp như vậy.

Cố Ninh không biết, gần đây cô bị Hà Cảnh nuôi dưỡng quá tốt, thu liễm tất cả lệ khí quanh thân, cả người đều đạm mạc lên, tính tình cũng ôn hòa không ít, bởi vì ở nhà, Hà Cảnh hoàn toàn chưa bao giờ để xảy ra bất hòa hay cãi vã với cô, cô muốn tìm chuyện để gây sự với Hà Cảnh cũng phải hảo hảo mà suy nghĩ thật kỹ một phen.

Lúc này Cố Ninh không đáp lời, tỉnh tỉnh mê mê có chút tiểu Bạch thỏ.

Mà biểu tình tiểu Bạch thỏ như vậy, quả thực làm cho người ta hận chết... Khiến ột đám người cắn nát môi mình.

103. Chương 103

Edit: Cửu Trùng Cát

Bước chân của Hà Cảnh vội vàng đi vào, sự hiện hữu của anh thật sự là quá mạnh mẽ, trong nháy mắt, người trong đại sảnh đều dõi theo anh.

Mặt Hà Cảnh trầm xuống sẽ cho người ta cảm giác nghiêm túc, không nộ mà uy, mọi người liên tưởng đến những lời đồn đãi bên ngoài về Hà Cảnh, trong lòng lộp bộp rơi xuống.

Những kẻ lúc này còn tồn tại tâm tư lầy lòng, bây giờ cũng không dám tiến lên chào hỏi.

Hà Cảnh đưa mắt nhìn một vòng quanh đại sảnh, tầm mắt dừng lại ở một góc, bước nhanh hơn đi về phía của Cố Ninh, một giây trước khi mở miệng nói chuyện, trên mặt nở một nụ cười ôn nhu dịu dàng, xua tan rét lạnh trước đó:

– “Ninh Ninh, điện thoại của em sao lại không gọi được vậy, anh có việc trì hoãn, cho nên bây giờ mới đến, vừa rồi không liên lạc được với em, anh vội muốn chết, may mắn em không có việc gì.”

Cố Ninh cười cười:

– “Di động của em hết pin, có gì gấp gáp đâu, em đã lớn như vậy, cũng không phải bỏ trốn mà.”
– “Cũng đúng, là anh suy nghĩ nhiều.”

Một đám người nghe mẩu đối thoại của hai người Cố Ninh đều giật mình. Hà Cảnh vô cùng quan tâm tới Cố Ninh, có thể nói là đến tình cảnh khoa trương, nhưng mà hai người đối thoại, lại tự nhiên thân thiết đến vậy, không có nửa phần dấu vết giả dối, phẳng phai quan hệ giữa hai người, đúng là nên như vậy...

Hà Cảnh là một người đàn ông nghiêm túc lạnh lùng, một giây sau ánh mắt lại thay đổi, trở nên ôn nhu dịu dàng...

Thật ra sự tương phản này, thật đúng là làm cho người ta một lời khó nói hết.

Hà Cảnh nói chuyện với Cố Ninh xong, lúc này mới đi chú ý đến người bên cạnh, kỳ thật với anh mà nói, chỉ cần Cố Ninh xuất hiện ở đâu, người khác đều chỉ làm nền cho sự tồn tại của cô, bất quá nếu Cố Ninh ở trong này, tự nhiên anh phải ứng phó một chút. Có người đến chào hỏi anh, Hà Cảnh cũng đều nhất nhất trả lời, ánh mắt lóe sáng từ đầu đến cuối đều không rời khỏi Cố Ninh.

Đoàn người vừa nói vừa đi vào phòng đặt sẵn, Hà Cảnh và Cố Ninh bị tách ra, hai người ở cấp II không học chung lớp, mà hợp lớp đương nhiên phải lấy lớp làm đơn vị tự học, tự nhiên là hai người không thể ở chung trong một phòng. Hà Cảnh và Cố Ninh ai nấy đều trở về lớp cũ của mình, xung quanh là các bạn bè cũ.

Hiện tại mọi người đều đã bước chân ra ngoài xã hội, người trưởng thành tự nhiên sẽ có xu hướng tìm mối quan hệ có lợi cho bản thân mình. Hà Cảnh cho người ta cảm giác quá ớn lạnh, đem ra so sánh, vẫn là Cố Ninh tương đối dễ chịu hơn, cũng có thể dễ dàng tiếp cận hơn một ít, mọi người tự nhiên là đều vây quanh Cố Ninh. Hà Cảnh đối với Cố Ninh để bụng như vậy, mọi người đều nhìn ở trong mắt, cho nên áp dụng kế hoạch đi đường vòng vô cùng có hiệu quả.

Không ngờ thái độ của Cố Ninh vẫn luôn nhàn nhạt, người khác nói chuyện với cô, cô cũng đáp lời cho có lệ, nhưng nếu dính dáng đến “VẤN ĐỀ CHÍNH”, Cố Ninh lập tức đi vòng qua đề tài này. Ăn xong bữa cơm, còn lục tục có các hoạt động sau đó, Hà Cảnh dứt khoát làm chủ, mời một đám người đến khách sạn phòng tắm hơi và chỗ ăn chơi do anh làm ông chủ, xem như bao hết các hoạt động tầng 2 tầng 3 về sau của mọi người.

Phóng khoáng như vậy khiến ọi người phải lú lẫm, chịu ơn người ta, bắt người tay ngắn tự nhiên là cao hứng phần chần nói thêm mấy câu lấy lòng Hà Cảnh, dù sao thì ở những nơi ăn chơi như vậy, nếu tự mình đi đến mấy chỗ xa xỉ đó, phải biết rằng, chi phí ở những nơi đó đều ở trên trời. Tâm tình của mọi người đều thật sung sướng, may mắn lần này tham gia hợp lớp lại kiếm được cơ hội đến khu ăn chơi cao cấp như vậy. Mãi cho đến khi mọi người có mặt ở khách sạn phòng tắm hơi, mọi người mới hậu tri hậu giác phát hiện không thấy Cố Ninh đâu, nói cho chính xác hơn, Hà Cảnh và Cố Ninh đều biến mất không thấy bóng dáng.

Hà Cảnh ôm Cổ Ninh, thì thầm:

– “Thế nào? Anh nói đúng chứ, hợp lớp gì đó rất nhàm chán.”

Cổ Ninh gật đầu tỏ vẻ tán thành:

– “Anh nói rất có lý.”

Hà Cảnh có chút đắc ý, ở bên ngoài bộ dáng của anh luôn nghiêm túc, làm cho người ta cảm thấy hết sức có áp lực, nhưng khi ở chỗ của Cổ Ninh, anh sẽ lộ ra chút tính tình trẻ con:

– “Đúng vậy, còn không bằng chúng ta ở nhà đâu, vừa rồi hẳn là em chưa ăn được bao nhiêu cơm phải không? Như vậy đi, đợi lát nữa anh nấu lẩu cho em ăn nhé!”

– “Cũng tốt.”

Quả thật khi này cô không ăn được bao nhiêu cơm, hợp lớp thế kia càng nhàm chán hơn so với những gì mà cô đã tưởng tượng, quan trọng nhất là, Cổ Ninh phát hiện, thì ra có không ít người quan tâm đến Hà Cảnh.

Tuy rằng cô không cố ý bày ra tư thái nữ chủ nhân, nhưng cũng không thể nói hoàn toàn không có áp lực... Cổ Ninh thăm nghĩ, thì ra bản thân cũng sẽ có dự vọng chiếm hữu.

Cổ Ninh ngẩng đầu, nghĩ tới nghĩ lui rồi hỏi:

– “Mỗi ngày anh ở công ty ăn gì vậy?”

– “Không có em bên cạnh, anh tùy tiện ăn đại thứ gì đó cũng được, sao thế?” Hà Cảnh có chút không rõ vì sao Cổ Ninh lại hỏi như vậy.

– “Ngày mai em sẽ làm cơm trưa cho anh, anh mang đến công ty ăn nhé!” Dừng một chút, Cổ Ninh lại bổ sung: “Dù sao em ở nhà cũng không có việc gì để làm, công ty của anh hẳn là có lò vi sóng chứ? Lúc nào muốn ăn thì hâm nóng lại là được.”

– “Ninh Ninh, em muốn chuẩn bị cơm trưa tình yêu cho anh đấy à?”

“...”

– “Em đối với anh thật là tốt quá.”

Sắc mặt Cổ Ninh có chút mất tự nhiên, cô suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ vỗ vỗ lên bả vai của Hà Cảnh bày tỏ thái độ.

Trước Tết 3 ngày, rốt cuộc Hà Cảnh cũng giải quyết hết tất cả mọi chuyện trong tay, hoàn toàn nhàn rỗi, anh và Cổ Ninh cùng Thẩm Lan đi mua đồ dùng ăn tết, sau đó chuẩn bị cơm tất niên.

Thẩm Lan nhìn Hà Cảnh loay hoay trong phòng bếp, lại một lần nữa bày tỏ sự khẳng định đối với đối phương:

– “Đứa nhỏ Hà Cảnh này ngược lại tay chân cần mẫn, năm nay có thằng bé, mẹ quả thật thoải mái hơn rất nhiều.” Bình thường chuyển mấy vật nặng, cùng với việc băm thịt chặt thịt trong phòng bếp, đều phải dùng rất nhiều sức lực, bây giờ những chuyện này đều do Hà Cảnh bao thầu, không cần Thẩm Lan nhắc nhở, Hà Cảnh đã chủ động đi qua giành làm, ngay cả nhiệm vụ mà bà giao cho Cổ Ninh, Hà Cảnh cũng giành làm hết.

Thẩm Lan nghĩ đi nghĩ lại, đánh giá Cổ Ninh:

– “Ninh Ninh, con không được khi dễ Tiểu Hà đâu nhé, hai đứa nhất định phải hảo hảo ở chung.”

– “Không đâu mà mẹ.”

Đến cùng ai mới là con gái của mẹ vậy a...

Tối đêm 30, Cổ Ninh, Hà Cảnh và Thẩm Lan cùng nhau ở nhà đón giao thừa, chờ sau khi tiếng bắn pháo hoa bên ngoài yên tĩnh trở lại, đã hơn nửa đêm một chút, Thẩm Lan nhìn hai đứa con mình ngồi trên sofa, đứng lên cười nói:

– “Mẹ lớn tuổi rồi, không thể so với người trẻ tuổi như các con, mẹ đi ngủ trước đây, các con cũng nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải dậy sớm đây.”

– “Vâng ạ, mẹ, chúc người ngủ ngon.” Cố Ninh lên tiếng đáp ứng.

Chờ Thẩm Lan đi rồi, Hà Cảnh vốn dĩ đang ngồi quy củ đột nhiên chồm tới hôn lên môi Cố Ninh một cái:

– “Vợ ơi! Năm mới vui vẻ.”

Cố Ninh cười cười, đứng lên:

– “Anh cũng mau ngủ đi.”

Nói xong thì cô đi về hướng phòng mình. Hà Cảnh ngủ ở phòng dành cho khách, bên cạnh phòng Cố Ninh. Cố Ninh cảm thấy hai người đang ở nhà, mà đã ở nhà thì nên che lấp một chút, dù sao bọn họ vẫn chưa có kết hôn, trong nhà lại có người lớn.

Cố Ninh nằm xuống không bao lâu, thì nghe thấy bên ngoài có người nhỏ giọng gọi cửa, cô từ trên giường đứng lên, mở ra một khe hở nhỏ, Hà Cảnh lập tức chui vào, sau đó nhìn Cố Ninh cười cười, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

– “Ninh Ninh, ngày đầu tiên năm mới, anh muốn ngủ cùng với em, như vậy mới có thể cùng nhau ngủ từ đầu năm thẳng đến cuối năm, nhiều vui vẻ a.”

Cố Ninh sửng sốt một lát, cảm thấy đôi khi Hà Cảnh ngẫu nhiên thật sự là quá lộ liễu, nhưng cô lại không có cách nào phản bác. Không đợi Cố Ninh kịp nói chuyện, Hà Cảnh đã nói tiếp:

– “Em yên tâm đi, ngày mai anh định sớm về lại phòng bên cạnh.”

Thật là... ngay cả đường lui cũng đều nghĩ xong.

Ngày hôm sau, Cố Ninh mở to mắt thức dậy, đã là tám giờ rưỡi, Hà Cảnh đã sớm rời khỏi phòng cô, anh đang ngồi trên sofa trong phòng khách nói chuyện với Thẩm Lan. Thẩm Lan thấy Cố Ninh từ phòng ngủ đi ra, cười vẫy vẫy tay:

– “Ninh Ninh, rốt cuộc con cũng rời giường, nhanh chuẩn bị một chút a, lát nữa chúng ta còn phải đến nhà ông bà ngoại con chúc Tết đấy, năm nay là lần đầu tiên Tiểu Hà đến chúc Tết ông bà mà, thời gian không thể quá muộn, các trưởng bối cũng đang chờ.”

– “Vâng ạ.” Cố Ninh lên tiếng đáp ứng, bình thường 6 giờ cô đã thức dậy, nếu không phải...

Cố Ninh trừng mắt nhìn Hà Cảnh, vội vàng chạy vào toilet.

Mãi cho đến sau mùng 5, rốt cuộc hai người mới có thể nhàn rỗi, đi chúc Tết hết tất cả thân thích, nhưng lập tức Hà Cảnh lại phải đi giải quyết chuyện công việc. Hà Cảnh ôm Cố Ninh, có chút cảm khái nói:

– “Anh muốn chúng ta có một ngày yên tĩnh ở nhà cùng nhau, cái gì cũng đều không làm, chỉ có em và anh ở với nhau thôi, quả thật không phải chuyện dễ dàng.”

Cố Ninh cười cười, vỗ vỗ bả vai Hà Cảnh, an ủi:

– “Anh mới chừng này tuổi đã muốn thành ông già rồi sao, hành lý chuẩn bị đầy đủ hết chưa? Đi đường cẩn thận nhé!”

Hà Cảnh phải đi công tác, đại khái chắc mất khoảng 2 tuần, hiện tại hai người đang tình nồng mật ý, tự nhiên là có vài phần luyến tiếc. Mỗi lần Hà Cảnh đi công tác, Cố Ninh khó tránh khỏi phải an ủi một phen, giống hệt như dỗ dành đứa trẻ con.

Hà Cảnh vẫy vẫy tay với Cố Ninh:

– “Anh đi đây, em nhớ phải ăn cơm đúng giờ đấy, ừ, phải nhớ anh, phải nghỉ ngơi đúng giờ đúng giấc nhé! Anh sẽ nhanh chóng trở về.”

– “Vâng, em biết rồi.”

Sau khi Hà Cảnh rời đi, Cố Ninh tiếp tục đọc sách, qua một lúc lâu, cô ngẩng đầu, chung quanh là một mảnh im lặng, ngay cả trong không khí cũng mang theo sự lạnh lẽo, cô đã quen việc bị quấy rầy, hình thành thói quen chung quanh có người quần lầy cô với ý đồ phân tán đi lực chú ý của cô, ngược lại hiện tại cô không quen với sự vắng vẻ, lạnh lẽo này... Cố Ninh đặt sách xuống, nhìn đĩa hoa quả đã được cắt gọt sẵn đặt trên bàn trà, đây là Hà Cảnh gọt sẵn cho cô trước khi anh đi, lớn nhỏ vừa vặn để cắn một miếng, rất thuận tiện khi ăn. Cố Ninh giật mình, khoảnh khắc cô ngồi dậy, di động của cô đột nhiên vang lên. Người gọi là Hà Cảnh.

– “Ninh Ninh, anh đến sân bay rồi.” Giọng nói của đối phương từ trong điện thoại truyền đến.

– “Ừ, đi đường cẩn thận nhé.”

Hà Cảnh không nói gì, an tĩnh ba giây, Cố Ninh đang suy nghĩ, nhất định đối phương sẽ hỏi cô một câu: “Ninh Ninh, em có nhớ anh không?”

Sau đó, ma xui quỷ khiến thế nào, trước khi đối phương mở miệng đặt câu hỏi, Cố Ninh đã nhỏ giọng nói trước, mang theo nhàn nhạt trách móc:

– “Em rất nhớ anh.”

104. Chương 104

Edit: Cửu Trùng Cát

Cố Ninh cúp điện thoại, nhìn điện thoại di động nắm chặt trong tay, cô nghĩ, thì ra vương bận một người là loại cảm giác này. Một người xa lạ, từng bước một đi vào trong tim mình, cuối cùng dừng chân đứng lại, tới một mức độ nào đó, từ nay về sau hai người trở nên gắn kết chặt chẽ. Bởi vì đối phương mà bản thân sẽ nảy sinh nhiều cảm xúc hơn so với trước kia, những bất an đều sẽ biến mất, sau đó trở nên phong phú. Loại cảm giác này, giống như bản thân đã tìm ra nửa kia của mình, khép lại mọi thứ sau lưng, từ nay về sau cả người đều sẽ trở nên viên mãn, hạnh phúc.

Vì đã qua mừng 5 Tết, các cửa hàng ở tiểu khu cũng lục tục mở cửa, Hà Cảnh không có ở nhà, Cố Ninh dứt khoát về nhà Thẩm Lan ở, như vậy cũng thuận tiện hơn rất nhiều. Hôm nay Cố Ninh từ trong nhà đi ra, ngoài ý muốn nhìn thấy một người đứng dưới lầu nhà mình. Người này đã nhiều năm cô chưa từng gặp lại, nhưng nói một cách khoa trương, cho dù người này có hóa thành tro cô cũng nhận ra, đó chính là Cố Xuân Sinh.

Thoạt nhìn, Cố Xuân Sinh lớn tuổi hơn rất nhiều so với thực tế, thái dương đã bạc trắng, mặc một bộ quần áo sẫm màu, bộ dáng khác xa so với vẻ phong độ chí khí lúc trước, xem ra, mấy năm nay cuộc sống của ông ta không được như ý. Cố Ninh dừng chân, đứng im tại chỗ, nhìn người trước mắt, nhưng không có mở miệng nói chuyện. Cố Xuân Sinh cũng nhìn thấy Cố Ninh, ông cất tiếng:

– “Sao vậy? Cố Ninh, ngay cả cha con cũng không nhận ra sao?”

– “Không biết Cố tiên sinh có chuyện gì?” Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt, nghe không ra nửa phần cảm xúc.

Nhìn người trước mắt như vậy, Cố Ninh không khỏi cảm thấy có chút thổn thức, nhưng không sinh ra được nửa điểm đồng tình. Hiện tại, cô đã có cuộc sống riêng của mình, người trước mắt, rõ cuộc không thể ảnh hưởng đến cô nửa phần, cho nên cô cũng có thể đối đãi bình thường, không thể nói là báo ứng, nhưng mà tình cảnh hiện nay của Cố Xuân Sinh, coi như là ông ta tự làm tự chịu.

Cố Xuân Sinh nghĩ đi nghĩ lại rồi hỏi:

– “Cha nghe nói... Con đã đính hôn. Hiện tại con sống có tốt không?”

– “Cuộc sống của tôi rất tốt, chẳng qua, cuộc sống của tôi có tốt hay không, hình như không còn quan hệ gì đến Cố tiên sinh thì phải.”

– “Lúc cha và mẹ con ly hôn, cũng không tính là bạc đãi các người, nếu mẹ con không có số tiền mà lúc trước cha đưa cho, chỗ nào lại có được thành tựu như hôm nay? Đúng rồi, cha nghe nói hiện tại bà ấy rất có tiền. Cha mẹ đã kết hôn nhiều năm như vậy, cha cũng không phát hiện được bà ấy lại có bản lĩnh như vậy.”

Bây giờ Cố Xuân Sinh nói những lời này, không khỏi có chút tính toán riêng. Nhưng chỉ cần ông ta vừa nghĩ đến sự chênh lệch hiện tại giữa hai bên, thì lập tức có chút không thể không chế được.

Cố Ninh nhàn nhạt nhìn người trước mắt, trong giọng nói có chút lạnh lùng:

– “Vậy thì thế nào?”

Cố Xuân Sinh sững sờ, ông đã từng tưởng tượng phản ứng của Cố Ninh khi nhìn thấy mình đến, duy chỉ không ngờ rằng, Cố Ninh sẽ bình tĩnh hỏi lại ông như vậy. Vậy thì thế nào? Vậy thì ông không cam tâm chứ sao. Mấy năm nay nghe người khác nhắc tới Thẩm Lan thế nào, Thẩm Lan ra sao... giống như đâm một cây gai vào đáy lòng ông, theo thời gian, cây gai ấy không thể nhổ bỏ, ngược lại càng ngày càng đâm sâu hơn. Đâm vào đáy lòng, bề ngoài thoát nhìn không có gì, nhưng mỗi khi hít thở thì sẽ nhói đau. Thậm chí ông còn cảm thấy, nếu như lúc trước bản thân không ký giấy ly hôn với Thẩm Lan, như vậy những thành công ở hiện tại cũng sẽ là của ông.

Sau khi Cố Xuân Sinh và Thẩm Lan ly hôn, tình huống càng ngày càng tồi tệ, công ty thanh toán nợ nần về sau, vẫn còn thiếu lại một ít. Trong một đêm, ông ta trắng tay, không còn gì cả. Nhưng Cố Xuân Sinh vẫn còn có chút bản lĩnh, chạy vạy 7 – 8 chỗ mượn được ít tiền, chuẩn bị làm lại từ đầu. Sau hai lần suy sụp, lúc tình huống bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, rốt cuộc nhà họ Cố lại xảy ra chuyện.

Dương Mộng Đình chịu đủ thất vọng, rốt cuộc nhẫn nhịn không nổi nữa, mỗi ngày đều vì cuộc sống thiếu thốn tiền bạc mà bạo phát lửa giận, mỗi ngày ở nhà cãi nhau cùng lão thái thái nhà họ Cố, đủ các loại làm ầm ĩ, truy cứu nguyên nhân, đều sẽ chỉ vì một chữ – TIỀN.

Phu thê nghèo hèn có đủ trăm chuyện bi ai, còn giữa hai người Cố Xuân Sinh – Dương Mộng Đình, việc này càng thêm nặng nề. Có thể nói, Cố Xuân Sinh là trong ngoài đều ưu sầu, dần dần ông ta không còn muốn về nhà nữa, thậm chí ngay cả con trai mình cũng không muốn nhìn thấy. Dương Mộng Đình đem đứa con trai ra làm lợi thế mỗi khi cãi vã, năm lần bảy lượt ông ta cũng cảm thấy mệt mỏi, có đôi khi ông ta còn muốn hai mẹ con Dương Mộng Đình dứt khoát trở về nhà mẹ đẻ luôn đi, đừng bao giờ quay trở lại nữa, như vậy ông ta cũng có thể được thanh tịnh. Nhưng nhiên, lão thái thái nhà họ Cố không nghĩ như vậy, mỗi ngày khắc khẩu vẫn rất gay gắt.

Có đôi khi Cố Xuân Sinh trầm nghĩ, tình trạng hôm nay của bản thân rốt cuộc là vì cái gì? Trong lòng ông âm thầm đem Dương Mộng Đình và Thẩm Lan ra so sánh, muốn nói không hối hận đó là không thể nào, ông từng nghĩ, tại sao bản thân lại đi tới bước đường này? Nhưng mấy chuyện đó, tất cả đều không thể quay lại được nữa, nếu như cẩn thận suy nghĩ kỹ lại, ngay cả hô hấp ông cũng cảm thấy khó khăn.

– “Cố Ninh, cho dù thế nào, cha cũng là cha ruột của con, đây là sự thật không thể thay đổi được.”

– “Tôi biết.”

Cố Xuân Sinh nhìn người trước mắt, đứa con gái này làm ông cảm thấy vô cùng xa lạ, ông sững sờ một lát, chỉ chớp mắt đã nhiều năm trôi qua như vậy, ông phát hiện, từ trước tới nay bản thân ông không thể hiểu được Cố Ninh. Trước khi ly hôn với Thẩm Lan, ông khinh thường tìm hiểu, sau khi ly hôn, ông không có cơ hội để tìm hiểu. Đột nhiên, ông nhớ lại chuyện của rất nhiều năm về trước, vào lúc đó ông vẫn còn đang gian khổ gầy dựng sự nghiệp, nghèo rớt mồng tơi, sau một ngày làm việc mệt nhọc, ông kéo lê thân thể không còn sức lực trở về nhà, không để ý đến bữa cơm nguội lạnh, ông ôm lấy Cố Ninh lúc ấy đang bị bỏ tập nói nâng cao qua đầu...

Ông từng... đã từng thật lòng yêu thương đứa con gái này, rốt cuộc là bởi vì cái gì, biến thành như bây giờ?

Đúng, sau này cuộc sống thay đổi, ông sống tốt hơn, ông có nhiều tiền hơn, những thứ gì đó trên tay trên người cũng nhiều hơn, cho nên dần dần phai nhạt, mãi cho tới bây giờ, lúc ông trở thành hai bàn tay trắng, mới lần nữa nhớ lại những cảm xúc ngày trước. Con người trên thế gian có bao nhiêu thứ tốt đẹp, đều bởi vì dục vọng mà biến mất...

– “Cha chỉ muốn tới thăm con một chút, rất nhanh thôi con phải gả cho người ta rồi, cha cũng không có gì tặng cho con, về sau con hãy hảo hảo mà sống cho tốt.”

Cố Ninh nhìn người đàn ông trước mắt, nửa ngày vẫn không nói gì. Cố Xuân Sinh thấy Cố Ninh không đáp lời của mình, cười khổ một chút nói tiếp:

– “Cha biết con còn hận cha, cha đi đây, cha chỉ muốn tới thăm con một chút mà thôi.”

Ông cũng không biết tại sao bản thân lại đi đến chỗ này, năm trước lúc Cố Ninh đính hôn, tình cảnh quy mô đồ sộ thế nào, được người ta bàn luận say sưa, ngay cả ông cũng cảm thấy lú lẫm. Mấy năm gần đây, Cố Xuân Sinh nảy sinh rất nhiều cảm xúc, lúc đêm khuya vắng người, đều nhớ tới quãng thời gian ám áp khi Cố Ninh vừa mới chào đời, thời gian không thể quay trở lại, rốt cuộc có những chuyện chỉ khi bản thân đã trải qua mới có thể hiểu được. Sau này bị lão thái thái biết, lão thái thái có ý muốn đi tìm Cố Ninh, nói rằng chỗ nào có con gái đính hôn mà không thông báo cho người làm cha này một tiếng. Lúc ấy Cố Xuân Sinh đã ngăn cản lão thái thái, tâm tư của lão thái thái thế nào, sao ông lại không biết? Đơn giản là trong lòng bất bình mà thôi.

Lúc ông và Thẩm Lan ly hôn đã náo loạn khó coi như vậy, chỉ sợ Cố Ninh đã không còn xem ông là cha nữa, ông chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người cha, trong lòng Cố Ninh hận ông, ông cũng biết. Ông không muốn phá hoại hôn lễ của đối phương, nếu nói là bởi vì chút tình cốt nhục mỏng manh, ngay cả bản thân ông cũng cảm thấy buồn cười, chỉ là ông cảm thấy làm như vậy không có một chút ý nghĩa nào, ván đã đóng thuyền, có thể thay đổi được gì đâu?

10 năm trôi qua chỉ trong chớp mắt, cuối cùng ông cũng cảm thấy mệt mỏi, biến thành một người đàn ông phổ biến bình thường, mỗi ngày đều vì kế sinh nhai mà bôn ba mệt nhọc, tuy rằng có va chạm với người vợ thứ 2, nhưng vì đứa con trai tuổi còn nhỏ, vẫn phải nín nhịn để sống tiếp. Có lẽ là không cam lòng, thế nhưng hai người ai cũng không đề cập đến việc ly hôn. Ly hôn có cái gì đáng sợ, đáng sợ là không còn tình cảm gì nữa mà vẫn giằng co lẫn nhau, đối với hiện thực vô năng vô lực rồi lại không cam lòng, đem tất cả bất mãn quy kết đến trên người đối phương.

Không cam lòng cứ như vậy buông tay để đối phương ra đi.

Mãi cho đến khi bóng dáng của Cố Xuân Sinh biến mất, Cố Ninh mới lấy lại tinh thần, bóng lưng gù gù của người đàn ông đó... trước kia giống như mây khói.

Thời tiết dần dần ấm áp lên, giống như sau một đêm thức dậy, đột nhiên mùa xuân đến, ánh mặt trời xán lạn, vốn dĩ người đi đường vô cùng náo nhiệt mặc áo lông thật dày, bây giờ đổi lại quần áo tương đối mỏng nhẹ, ở bên ngoài phơi nắng.

Trương Giai Giai hẹn Cố Ninh cùng đi dạo phố, sau khi Trương Giai Giai tốt nghiệp, mua một căn hộ ở thành phố Z rồi đến công ty xin việc, cô làm ở công ty đó nửa năm thì bị Thẩm Lan gọi về hỗ trợ, bây giờ trở thành giám đốc bộ phận quản lý khách hàng của công ty Thẩm Lan, tóc cô uốn thành lọn lớn quăn rũ chải qua một bên, mỗi ngày đi giày cao gót qua qua lại lại. Lành lợi hay nói, nhanh nhẹn nhanh miệng, so với cô gái nhỏ ngày trước khiếp khiếp sợ sợ quả thật không giống như cùng một người, chỉ có ở trước mặt Cố Ninh, những lúc Trương Giai Giai ngẩn người, mới có thể không tự chủ lộ ra những thần thái của trước kia. Từ lần cuối gặp lại Triệu Dân, Trương Giai Giai liền trở nên bất đồng, giống như đột nhiên đã nhìn thấu rất nhiều việc, cô trở nên thành thực hơn, cũng làm cho người khác nhìn vào không thể lý giải được.

Hai người đi dạo đến giữa trưa, Hứa Liên sẽ tới đón người, Hứa Liên chính là bạn trai hiện tại của Trương Giai Giai, thời đại học đã theo đuổi Trương Giai Giai hai năm, sau khi tốt nghiệp, hai người mới chính thức ở cùng một chỗ, tình cảm rất tốt, hai bên gia đình cũng đã gặp mặt nhau, Hứa Liên vẫn luôn muốn hai người sớm kết hôn một chút, nhưng Trương Giai Giai lại lấy lý do tuổi còn nhỏ để thoái thác nhiều lần, lần này sau khi Cố Ninh đính hôn, Hứa Liên lại tiếp tục thúc giục chặt chẽ hơn.

Sau khi Cố Ninh tạm biệt hai người, thì lái xe trở về nhà mình, tính đi tính lại, cô đã một tuần không gặp Hà Cảnh, cũng không trở về nhà bên kia. Cố Ninh mở cửa, cô đi đến phòng khách kéo màn ra, ánh trời chiều không có độ ẩm nào, chiếu vào sàn nhà phòng khách, chung quanh thật im lặng, lộ ra chút lạnh lẽo. Trong nhà hơn một tuần không có ai, cũng có ít bụi bặm, nhưng thoát nhìn vẫn rất sạch sẽ, trước tiên Cố Ninh quét dọn lại căn hộ một lần. Chờ đến khi cô bận xong hết thấy, lúc ngẩng đầu lên, sắc trời bên ngoài

đã tối đen, các hộ gia đình trong tiểu khu đã lục tục mở đèn, Cổ Ninh dựa vào cửa sổ nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, nhà nhà đều sáng đèn rồi.

Từ khi rời đi đến nay, Hà Cảnh cũng không có gọi điện thoại về, việc này có chút không phù hợp với quy luật thông thường a, chẳng lẽ lại có việc gì bận rộn nữa? Cổ Ninh ở trong lòng yên lặng phỏng đoán. Cổ Ninh đọc sách một lát, lại xem TV một lát, mãi cho đến chín giờ đêm mới tắt đèn đi ngủ. Không biết là mấy giờ, Cổ Ninh đang ngủ mơ mơ màng màng, cảm thấy có thứ gì đó cọ tới cọ lui trên người mình, cô dùng tay đẩy đẩy, không ý thức lắm bầm nói:

– “Tiểu Hà, anh đừng làm rộn nữa, em muốn ngủ.”

Bên cạnh quả nhiên yên tĩnh lại.

Qua hồi lâu, Cổ Ninh mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng, cô vươn tay lục lọi mở đèn ngủ lên, nhìn thấy gương mặt gần trong gang tấc, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

– “Anh về khi nào vậy?”

So với thời gian lúc trước Hà Cảnh nói cho cô biết, thì trước 3 ngày.

Tay Hà Cảnh đặt trên thắt lưng của Cổ Ninh, lúc này anh không sợ làm Cổ Ninh tỉnh giấc nữa, cẩn thận sờ soạng hai vòng, sau đó yên tâm cười cười:

– “May quá, không để phần thịt mà anh vất vả lắm mới nuôi được biến mất.” Dừng một chút, anh nhìn Cổ Ninh rồi nói: “Vừa trở về, thế nào, có phải rất kinh hỉ hay không a?”

Vì để sớm trở về một chút, anh đã đáp chuyến bay sớm nhất, vội vã đến nỗi không có thời gian ăn cơm luôn, chẳng qua có thể trước tiên nhìn thấy cô gái nằm trên giường này, anh cảm thấy hết thấy những gì anh làm đều đáng giá.

Cổ Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Chỉ có kinh, không có hỉ, sao một chút tiếng động cũng không có vậy, đèn cũng không chịu mở, sao lúc nào anh về cũng không có động tĩnh gì hết a?”

Hà Cảnh cười đắc ý:

– “Anh sợ đánh thức em mà, anh dùng phòng tắm bên ngoài. Em cảm thấy kinh, anh cảm thấy hỉ là được rồi, Ninh Ninh, nếu em đã tỉnh dậy, chúng ta làm tiếp chuyện vừa nãy chưa làm xong nhé!”

...

...

– “Anh kể cho em nghe, ở trên máy bay anh gặp một đứa bé, hơn nữa đứa bé kia đặc biệt rất mến anh, lúc nó khóc cả ba mẹ nó cũng dỗ không được, nhưng anh có thể nha, anh dỗ một cái nó lập tức ngừng khóc đấy.”

– “Điều này nói rõ cái gì, anh đặc biệt có duyên với trẻ con, về sau nhất định có thể làm một người cha tốt.”

– “Ninh Ninh, chúng ta sinh một đứa đi.”

– “Tốt nhất sinh con gái, con gái rất đáng yêu, khẳng định nó sẽ đẹp giống như em. Con trai coi như xong, con trai rất nghịch ngợm, nếu nó chọc giận em, anh sẽ đánh nó! Dù sao bé trai chắc nịch, có đánh cũng không sao.”

Cổ Ninh không thể nhịn được nữa:

– “Anh im miệng cho em.”

Người này... sao lại nói nhiều như vậy a?

Hà Cảnh quả nhiên ngậm miệng, anh là người rất thực tế, cẩn thận nghĩ đi nghĩ lại, anh cảm thấy nên quán triệt việc cố gắng tạo đứa nhỏ mới là mấu chốt.

105. Chương 105

Edit: Cửu Trùng Cát

Tuần cuối tháng một, Cổ Ninh chính thức bắt đầu kiếp sống giáo sư, nhậm chức giáo viên giảng dạy tại một trường Đại học ở thành phố Z. Ngược lại cô có rất nhiều sự lựa chọn, nhưng cha mẹ ở đây, con cái không thể đi xa, Cổ Ninh ở bên ngoài đi học nhiều năm như vậy, bản thân cô cũng muốn ở lại thành phố Z, để ở gần Thẩm Lan hơn. Cô đã sống ở thành phố này nhiều năm, đối với nơi này cũng có vài phần cảm tình.

Giáo sư đại học cũng không được thoải mái, tiền lương cũng không coi là nhiều, nhưng ngược lại danh dự thật sự vô cùng tốt. Giáo viên đưa đường dẫn lối âm non tương lai, luôn luôn là ngành nghề khiến người tôn kính. Cổ Ninh mới được nhậm chức, cho nên không có nhiều tiết học lắm, một ngày 4 tiết dạy thường xuyên là vào đầu buổi sáng có hai tiết, cuối buổi chiều có hai tiết. Hơn nữa những lớp mà cô có tiết dạy, trên cơ bản đều là ở tầng 6 hay tầng 7, là những tầng cao nhất của trường, chẳng qua lúc ấy Cổ Ninh đã quen rèn luyện thân thể. Điểm ấy ngược lại có thể tiêu hóa được, dù sao kinh nghiệm giảng dạy của cô vẫn còn thấp, cô cũng không có chủ nhiệm không có trách nhiệm phải giữ liên lạc với phụ huynh học sinh, cho nên nhiệm vụ thoải mái, tay chân cũng lưu loát.

Mỗi ngày, sáng sớm Cổ Ninh từ trong nhà đến trường học, không sai biệt lắm phải mất 50 phút đi xe, đây là dưới tình huống không có kẹt xe, nếu thực sự bị kẹt xe phải mất gấp đôi thời gian, cho nên giờ nghỉ trưa trở về nhà một chuyến quả thật rất tốn thời gian. Sau khi Hà Cảnh biết, anh đến tiểu khu gần trường dạy học của Cổ Ninh mua một căn hộ chung cư, sau đó xách giỏ vào ở, tốc độ hết sức nhanh. Thuận tiện để Cổ Ninh nghỉ giữa trưa, lúc có thời gian, anh còn có thể chạy đến nấu cơm trưa hay làm việc gì đó...

Hôm nay giữa trưa tan học, khi Cổ Ninh ôm sách về đến nhà, Hà Cảnh đã ở trong nhà, nghe được tiếng vang, từ trong phòng bếp lộ ra cái đầu, sau đó đem món ăn cuối cùng bưng lên bàn. Hôm kia trời đổ mưa, vốn tiết trời đã ẩm lại, giờ nhiệt độ trong không khí lại thẳng tắp giảm xuống, nghiễm nhiên vẫn còn tư thái của trời đông giá rét, trong phòng mở điều hòa, Cổ Ninh vừa bước vào nhà, đã cảm thấy cả người đều ấm áp, cô lấy mũ và khăn quàng cổ xuống.

– “Về rồi sao, mau ăn cơm, vừa vặn bắt kịp.” Hà Cảnh cười vẫy vẫy tay với Cổ Ninh, tâm tình thoát nhin thập phần không tệ.

Lúc này đã hơn mười hai giờ, vừa vặn Cổ Ninh tan học hơn hai mươi phút, lúc này, cũng chính là thời gian mà Cổ Ninh từ trường học về đến nhà, anh đã tính toán sẵn, một điểm cũng không sai sót.

– “Vâng.” Cổ Ninh cởi áo khoác, lúc này mới đi vào phòng ăn, trong phòng thật ấm áp, vừa rồi lúc còn ở trên đường cô vẫn đang suy nghĩ xem giữa trưa phải ăn cái gì, gọi thức ăn bên ngoài hay là tự nấu mì ở nhà.

Cô ở một mình cho nên không cần mẫn như vậy, bình thường đối với chuyện ăn uống hết sức qua loa, cho đến khi nhìn thấy Hà Cảnh ở nhà, xem như ngoài ý muốn vui mừng đi. Hà Cảnh không thường xuyên đến đây, bởi vì anh cũng có chuyện phải bận rộn, một tuần chỉ đến đây một hai lần. Hai người ăn cơm xong, Cổ Ninh chủ động thu dọn chén đĩa, trong nhà có máy rửa chén, bỏ vào là được rồi, trong hai người, bình thường Cổ Ninh chia sẻ việc nhà chính là đem quần áo bẩn bỏ vào trong máy giặt, sau đó đem chén đĩa đã dùng bỏ vào máy rửa chén...

Như vậy tới một mức độ nào đó, coi như là phân công hợp tác.

Hà Cảnh ngồi lại một lát, nhìn thời gian trên đồng hồ, rồi mới từ trên sofa đứng lên, vừa phủ thêm áo khoác vừa nói:

– “Anh đi trước nhé, buổi chiều anh sẽ tới đón em đi ăn cơm.”

– “Em có thể tự mình về mà.” Nói tới đây, Cổ Ninh dừng lại một chút, lúc này cô mới kịp phản ứng, hôm nay là lễ tình nhân, buổi sáng khi đi dạy, sinh viên trong lớp còn chúc cô “Lễ tình nhân vui vẻ”.

– “Vây được rồi, khi nào anh đến thì gọi điện thoại cho em.” Cổ Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi nói.

– “Ừ, anh đi đây.”

Buổi chiều, trong văn phòng có không ít nữ giáo viên còn độc thân nhận được hoa, trong không khí phảng phất mùi hoa thơm. Một giáo viên nam đi tới bên cạnh Cố Ninh, biên độ khóe miệng hơi hơi cong lên, thân thiết hỏi:

– “Cô Cố, chiều nay cô có rảnh không? Chúng ta cùng đi xem phim nhé! Gần đây có chiếu một bộ phim mới rất hay, tôi nghe nói cô mới từ nước ngoài trở về, hẳn là sẽ có hứng thú.”

Cố Ninh là giáo viên nữ trẻ tuổi lại xinh đẹp, tính cách cũng rất tốt, mặc dù mới khai giảng không lâu, cùng chung trong văn phòng cũng không tính là thân quen, nhưng mà không gây trở ngại cho những giáo viên nam còn độc thân đơn phương ôm cảm tình đối với cô. Cùng nhau đi xem phim, đúng là một biện pháp để bắt đầu phát triển tình cảm rất tốt, giữa đồng sự với nhau luôn là gần quan được ban lộc.

Cố Ninh từ trên sách dời tầm mắt ra nơi khác, nhợt nhạt cười cười:

– “Cám ơn ý tốt của anh, chẳng qua tôi đã có hẹn, chiều nay vị hôn phu của tôi sẽ đến đón.”

Cố Ninh nói xong, khiến cho tất cả mọi người trong văn phòng đều cảm thấy ngoài ý muốn, một giây trước giữa hai người còn mập mờ, một giây sau không còn sót lại một chút gì. Trong đó, một giáo viên khác ngồi gần chỗ Cố Ninh cười nói:

– “Cô Cố, không phải cô vừa từ nước ngoài trở về sao? Thì ra đã có vị hôn phu. Là bạn học chung lớp ư?”

Cố Ninh còn chưa kịp mở miệng trả lời, thì một người đàn ông đã mang theo bó hoa rất to đi vào:

– “Xin hỏi Cố Ninh tiểu thư có ở đây không?”

Người đưa hoa thấy Cố Ninh lên tiếng, ôm bó hoa đi thẳng tới chỗ cô, nói:

– “Chào Cố tiểu thư, đây là hoa của cô, mời ký nhận.”

Cố Ninh nhìn thấy trên thiệp có ghi chữ “Hà tiên sinh”, cảm thấy sáng tỏ, đem hoa bỏ qua một bên, ký nhận, thẳng đến khi người giao hoa rời đi, lúc này mới đánh giá bó hoa trên bàn. Là một bó hoa hồng rất lớn, đỏ trắng giao thoa, hết sức xinh đẹp, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong văn phòng. Người trong văn phòng sôi nổi vây quanh lại đây, một người giáo viên trẻ tuổi trong đó chặc lưỡi nói:

– “Nhìn màu sắc và kích cỡ của bó hoa này xem, chắc là được vận chuyển từ nước ngoài tới đây, lần trước tôi đã từng thấy qua, một bó hoa như vậy có giá còn cao hơn tiền lương một tháng của chúng ta đó, chẳng qua thật là xinh đẹp a, vị hôn phu của cô đối với cô thật tốt.”

Cố Ninh cười cười, bó hoa của Hà Cảnh đã giải vây giúp cô, hiện tại cô không cần nói gì nữa, nhưng đồng thời cũng thành công làm cho cô trở thành tiêu điểm của tầm mắt mọi người, chỉ sợ sau lần này, đào hoa của cô và những người đồng sự trong văn phòng cũng bị chém hết. Xem như trên người đã bị dán nhãn “HOA ĐÃ CÓ CHỦ”.

Cố Ninh lấy di động ra, bắt đầu soạn tin nhắn, vốn dĩ cô muốn hỏi Hà Cảnh vì sao lại tặng hoa đến văn phòng cho cô, nếu như Hà Cảnh muốn tặng, vừa rồi ở nhà sao lại không trực tiếp tặng cô chứ, không cần thiết ở trường hợp công cộng phô trương như vậy.

Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại, vẫn đổi thành: “Cám ơn anh đã tặng hoa cho em.”

Chút tâm tư trong lòng Hà Cảnh, cô không thể nói mình hiểu rõ như lòng bàn tay, nhưng cũng có thể đoán được tám chín phần mười, như vậy cũng tốt, ít đi rất nhiều chuyện rắc rối về sau. Cô cũng rất thích bó hoa này, câu cám ơn kia là lời thật lòng của cô.

106. Chương 106

Edit: Cửu Trùng Cát

Tan việc, Cố Ninh ra khỏi trường thì nhìn thấy xe của Hà Cảnh, trước cổng trường đã có không ít xe đắt tiền, chiếc xe của Hà Cảnh nhiều lắm cũng chỉ khiến người ta nhìn lâu thêm vài lần, cũng không tính là dễ thấy. Cố Ninh vừa đi ra khỏi tòa nhà trường học, tầm mắt của Hà Cảnh lập tức khóa chặt mục tiêu, buổi chiều bó hoa kia quá rêu rao, Cố Ninh không có mang ra, trực tiếp chưng trong bình để ở văn phòng, bởi vì bó hoa thật sự quá lớn, cho nên cô chia ra một ít cho các giáo viên khác. Một bó hoa hồng lớn như vậy chắc cũng không rẻ, sơ sơ cũng được cả mấy trăm bông, cũng khó tính cho rõ ràng được.

Cố Ninh ngồi vào trong xe, Hà Cảnh thật cẩn thận chỉnh ghế ngã ra phía sau một chút, di chuyển xe thật chậm, vừa tan học, là giờ cao điểm rất đông người, tự nhiên là phải cẩn thận hơn một chút. Hơn nữa mỗi lần chỉ cần Cố Ninh có mặt ở trên xe, Hà Cảnh đều sẽ chạy xe thập phần vững vàng, cho dù là ở trước mặt có đặt thêm một chén nước, cũng sẽ không bị đổ ra ngoài. Chỉ cần là chuyện có liên quan đến Cố Ninh thì Hà Cảnh sẽ đặc biệt để bụng. Vài ngày trời đổ mưa, Hà Cảnh không yên lòng để ột mình Cố Ninh lái xe đến trường học trong ngày mưa, kiên trì đưa đón Cố Ninh rồi mới tới công ty.

Hai người đã chung đụng lâu như vậy, trước kia Hà Cảnh cũng tặng cho Cố Ninh không ít lễ vật, ngược lại chỉ có lần này là lần đầu tiên phô trương lớn như vậy, đưa tới văn phòng cô một bó hoa hồng thật to, mục đích rất rõ ràng, đây là khẳng định, sau khi làm lễ đính hôn thì đây là Lễ tình nhân đầu tiên của hai người, anh khẩn cấp tuyên cáo quyền sở hữu.

– “Ninh Ninh, em muốn đi ăn ở đâu? Chúng ta đi ăn đồ ăn Việt Nam nhé? Hoặc là tự chúng ta ở nhà làm, thế nào?”

Ngược lại Hà Cảnh không chạy theo trào lưu ăn món Tây gì đó, anh biết Cố Ninh đối với cơm Tây không hề cảm thấy hứng thú. Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi đáp, thập phần thẳng thắn thành khẩn nói:

– “Hay là chúng ta về nhà tự nấu ăn đi, em muốn ăn lẩu.”

Nói thật, so với đồ ăn bán bên ngoài, hiển nhiên là những món ăn mà Hà Cảnh làm hợp với khẩu vị của cô hơn, Cố Ninh từng nghĩ, nếu như cứ kéo dài như vậy, không khéo miệng mình sẽ càng ngày càng bị chiều hư, sẽ có tính ỷ lại.

– “Được rồi, vậy chúng ta đến siêu thị mua nguyên liệu, sau đó về nhà.”

Hà Cảnh chạy xe đến một siêu thị gần đó, mới tan tầm, bất kể là ở nơi nào cũng đều là thời gian cao điểm, rất đông đúc, Hà Cảnh đẩy xe đi bên cạnh Cố Ninh, trong đám đông, hai người phẳng phất giống như một cặp vợ chồng mới cưới, hòa lẫn vào trong đám người, Hà Cảnh thật sự rất thích loại cảm giác này, cũng rất hưởng thụ việc người khác xem anh và Cố Ninh như một cặp vợ chồng thực thụ.

Cố Ninh cúi đầu chọn một ít nguyên liệu gì đó, còn Hà Cảnh thì đứng sát bên cạnh nhìn cô, sau đó hai người sẽ mang đồ đi cân. Ngoại trừ việc mua nguyên liệu nấu ăn, Cố Ninh còn mua rất nhiều món ăn vặt, uống rượu với lẩu thật sự là không hòa hợp, cho nên hai người mua một lốc bia, hết sức phù hợp với tình hình.

Lúc tính tiền, bởi vì hôm nay là lễ tình nhân, sau khi tính tiền siêu thị sẽ tặng cho các đôi tình nhân một cặp kẹo que, Hà Cảnh lột giấy gói kẹo của mình ra ăn cũng thôi đi, còn giúp Cố Ninh lột sẵn rồi đưa vào miệng cho cô.

Hà Cảnh cười cười:

– “Hương vị không tệ.”

Hai người đã chững này tuổi, vừa đi vừa ăn kẹo que, thật sự là có chút không hòa hợp, chẳng qua cảm giác cũng không tệ. Suốt cả quãng đường, Hà Cảnh một tay xách một bao đồ, còn Cố Ninh thì hai tay trống trơn đi ở phía trước. Trở về nhà, Hà Cảnh phụ trách nấu nướng, nguyên liệu mua trong siêu thị đều là bán thành phẩm, cho nên chỉ cần nêm nếm lại là được rồi, Cố Ninh ở một bên rửa rau cắt nguyên liệu, sau đó dọn bàn ăn, đặt từng chiếc đĩa lên bàn, mặt trên của rau còn chưa khô nước, thập phần xinh đẹp, vừa nhìn vào là thấy thèm ăn ngay. Hai người vai kề vai ngồi chung một chỗ, nhiệt khí lượn lờ, lễ tình nhân ăn lẩu uống bia, cảm giác phá lệ khác biệt.

Ăn xong, Cố Ninh ngồi trên sofa xem TV, vốn dĩ lúc này cô còn nghĩ, hai người ăn xong lẩu rồi thì có thể cùng đi xem phim, nhưng sau khi ăn no thì cả người đều trở nên lười biếng, cô lập tức nghĩ, giờ mà ra

ngoài thì thật là ngốc, cho nên cô không muốn hoạt động một chút nào.

Đảo mất thì đến Tết thanh minh, thời tiết thanh minh cứ mưa suốt, trường học cho nghỉ ba ngày, Cố Ninh liền an nhàn thoải mái ở trong nhà, lúc nhận được điện thoại của Trần Triển, cô đang tựa vào trên sofa, vừa đọc sách vừa ăn hoa quả. Gần đây ngược lại sự thèm ăn của cô vô cùng tốt, cô không thể nuốt trôi những thứ đầy dầu mỡ, nhưng hoa quả thì ăn mãi mà không biết no, mỗi ngày có thể ăn 4 – 5 loại trái cây, Hà Cảnh đối với việc khẩu vị của Cố Ninh tốt lên hết sức vui mừng, mỗi ngày đều mua đủ các loại hoa quả về nhà, tắm xong thì cắt gọt sẵn bỏ vào tủ lạnh, vui mừng với việc nuôi dưỡng Cố Ninh.

Mỗi ngày 6 giờ sáng Cố Ninh đã rời giường, sau đó bắt đầu giúp Hà Cảnh chuẩn bị cơm trưa, mặc dù bề ngoài trông không được đẹp mắt lắm, nhưng hương vị cũng không đến nỗi tệ, không đến mức không thể ăn. Vốn dĩ Cố Ninh đối với tay nghề nấu nướng của mình hết sức tự tin, nhưng từ khi được Hà Cảnh nuôi nấng về sau, cô càng ngày càng mất đi tự tin đó. Kỳ thật tay nghề nấu nướng của Cố Ninh xem như cũng tạm được, đại bộ phận tình huống, phòng bếp đều là thiên hạ của phụ nữ. Nhưng nếu người đàn ông đã muốn thi triển tay nghề về mặt nấu nướng này, hiển nhiên sẽ làm tốt hơn so với phụ nữ, bằng không đại đa số đầu bếp cũng sẽ không phải đều là đàn ông.

Về mặt nấu nướng, tay nghề của Hà Cảnh lại có thiên phú không tệ, hơn nữa bản thân anh còn triệt để làm theo phương châm: muốn bắt được trái tim của người đàn ông, trước tiên phải nắm được dạ dày của anh ta, hiển nhiên ở đây chân lý này đã bị đảo ngược, Hà Cảnh xem như đã nắm giữ chặt chẽ dạ dày của Cố Ninh.

Cố Ninh vẫn kiên trì làm cơm trưa cho Hà Cảnh mang đến công ty, bởi vì đó là điều mà Hà Cảnh thích, cô thích nghe điều Hà Cảnh vẫn thường an ủi mình: hương vị ra sao không quan trọng, ừ, tâm ý tương đối quan trọng hơn...

Bữa sáng bình thường của hai người thường là bánh mì, sữa hoặc là những thứ đơn giản mau lẹ gì đó, ngẫu nhiên Cố Ninh còn có thể chiên 2 quả trứng gà, buổi sáng ăn đơn giản một chút mới không làm nặng dạ dày, gần đây, dạ dày cô không biết vì sao thường xuyên không thoải mái, cho nên rất chán ghét những món đầy dầu mỡ. Cũng không biết là có phải do thời tiết hay không, Cố Ninh cảm thấy trong khoảng thời gian này bản thân cô càng ngày càng lười, một khi cả người buông lỏng xuống, thì tính lười biếng thật sự lại bộc phát, quả thật không được rồi, không thể tiếp tục như vậy, trước kia mỗi khi cô ngủ trưa, căn bản chỉ ngủ nửa tiếng là tỉnh dậy, mà bây giờ, mỗi ngày đều ngủ hơn một tiếng đồng hồ, ngủ lâu còn đau đầu, cả người khi thức dậy đều mơ mơ màng màng, không được tỉnh táo.

Cúp điện thoại, Cố Ninh từ trên sofa đứng lên, đi tới bên cửa sổ, ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi chưa ngừng nghỉ, cô cảm thấy cần điều chỉnh lại trạng thái sinh hoạt của bản thân, sức ảnh hưởng của Hà Cảnh đối với cô càng lúc càng lớn, tuy rằng loại ảnh hưởng này cũng không phải là không tốt.

Ngày mai Trần Triển sẽ đến thành phố Z, Trần Triển có bộ phim được trình chiếu ở đây nên đến để tuyên truyền, phải ở lại một ngày, cô gọi điện thoại kêu Cố Ninh đến chơi một chút, tính ra, hai người đã có nửa năm không gặp mặt ăn cơm chung. Trần Triển đối với việc Cố Ninh không quay phim nữa cũng có vài phần tiếc hận, hiển nhiên, chuyện làm đạo diễn này, Cố Ninh có thiên phú hơn so với cô, khổ nỗi tâm ý của Cố Ninh đã quyết, sau khi tốt nghiệp Đại học 1 năm, thể nhưng chạy đi tiếp tục học lên cao, bây giờ còn làm giáo viên Đại học, hoàn toàn trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, Cố Ninh vẫn là người luôn có chủ kiến, ván đã đóng thuyền, cô cũng chỉ có thể chúc phúc.

Ngày hôm sau Cố Ninh rời khỏi giường từ sớm, lúc đi đến chỗ hẹn với Trần Triển, trong phòng đã ngồi đầy người, Trần Triển chỉ có một ngày nhàn rỗi, lại bận trước bận sau cho việc tuyên truyền, hoàn toàn không dành ra được thời gian để ăn cơm riêng với một mình Cố Ninh, trong phòng này đều là nhà đầu tư cùng người trong giới giải trí.

Biết Cố Ninh là bạn tốt của đạo diễn, thái độ của mọi người dành cho Cố Ninh cũng rất tốt, trong đó có một diễn viên nhận ra Cố Ninh, chủ động tiến đến chào hỏi, lúc ấy người nọ cũng từng diễn một vai nhỏ trong bộ phim do Cố Ninh quay, chẳng qua vai diễn này rất nhỏ nên không được chú ý lắm, vài năm qua, bây giờ người nọ đã có thể đảm nhận những vai nữ thứ chính, đại loại như vậy. Vài năm trước, bộ phim do Cố Ninh quay tuy rằng không thể nói là phổ biến một thời, nhưng cũng nổi tiếng là đạt kỷ lục phòng vé, còn nhận được không ít giải thưởng, nhiều người đang ngồi ở đây cũng có chút ấn tượng, lúc này nhắc tới, đối với Cố Ninh tự nhiên là phân biệt đối xử. Người có bản lĩnh, bất kể là ở nơi nào đều nhận được sự hoan

ngheh, không khí trong phòng ngược lại thập phần hòa hợp. Rót cuộc nhân viên phục vụ cũng bắt đầu dọn thức ăn lên, đều là những món thật thanh đạm, ngoại trừ một ít món thịt cá, mặt khác đều là những món nước.

Ngược lại Cố Ninh có thể hiểu được việc này, dù sao chỉ có một số ít người là không sợ thức ăn béo, đó là những người bình thường, còn ở trên màn ảnh thì khác, trong cuộc sống đời thường, người thoát nhìn gầy có chút khoa trương, xuất hiện trên màn ảnh mới vừa mắt, có thể dùng từ chuyên môn để biểu đạt là ăn ảnh, nếu như hơi tăng cân một chút, đó là thảm họa, chẳng những sẽ bị người lên án, còn có thể bị truyền thông nghi ngờ mang thai hay đại loại như vậy. Cho nên người nghệ sĩ trong bữa ăn phải hết sức tiết chế, lúc này cần bản không ai động đũa vào món có năng lượng cao như cơm, mọi người chỉ húp một chút súp gì đó. Một bàn đồ ăn trên bàn cần bản vẫn còn nguyên xi, nói là liên hoan, cũng chỉ có một vài người gắp được chút rau xanh, còn lại chỉ uống nước lọc.

Trần Triển tự nhiên không cần cố kỵ, khẩu vị của Cố Ninh cũng rất tốt, cô chén sạch từng đĩa nhỏ đựng đồ chua, những món đồ chua này vừa chua vừa cay, thập phần hợp khẩu vị của cô, hôm nay khó có khi cô ăn được nhiều như vậy. Ngược lại hai người Cố Ninh biến thành chiến tướng chủ lực tiêu diệt thức ăn.

Ăn xong, Trần Triển chưa kịp nói với Cố Ninh vài câu đã phải vội vã rời đi, trước khi đi, cô quan sát đánh giá Cố Ninh, trêu ghẹo nói:

– “Xem ra vị kia nhà cậu đối với cậu thật sự rất tốt, đã lâu không gặp, cậu béo tròn lên không ít, khí sắc cũng khá hơn rất nhiều, quả nhiên là phụ nữ đắm chìm trong bể tình mà.”

Trần Triển quả thật không ngờ, lúc trước khi còn cùng nhau đi học, Cố Ninh mạnh mẽ bao nhiêu thì hiện tại đã ngược lại hết bấy nhiêu, cả người đều trở nên bình hòa, những gai nhọn trong tính cách đều được thu lại, lệ khí quanh thân hoàn toàn biến mất, ánh mắt ôn hòa, giống như cái động không đáy.

Cố Ninh cười cười không nói chuyện.

Trần Triển nghĩ đi nghĩ lại rồi hỏi:

– “Đúng rồi, khi nào thì hai người các cậu kết hôn a? Hẳn là năm nay phải không? Nhớ rõ trước đó phải báo ình biết, bằng không mình không biết, thì sẽ không đưa hồng bao (tiền mừng) đâu nha!”

– “Sửa lại ngày rồi, tạm thời định vào tháng 7.”

– “Tháng 7 ư?” Dừng một lát, Trần Triển nói tiếp:

– “Tháng 7 cũng tốt, vừa vặn trường học chỗ cậu cũng cho nghỉ, có thể đi hưởng tuần trăng mật, các cậu tính toán chu đáo nhỉ, đúng rồi, các cậu muốn đến chỗ nào hưởng tuần trăng mật vậy?”

Trần Triển còn muốn nói điều gì đó, nhưng Cố Ninh đã đẩy đẩy cô, nói:

– “Đạo diễn lớn à, cậu đừng dài dòng nữa, đi nhanh đi, đừng để cho người ta đợi.”

Trần Triển đành phải thu lại tâm tư muốn bắt quai:

– “Vây mình đi đây, lần này thật sự là không nói chuyện nhiều được, lần sau gặp nhé.”

– “Lần sau gặp.”

Chờ đến khi bóng dáng của Trần Triển biến mất, lúc này Cố Ninh mới thu hồi tầm mắt, còn chưa đi được vài bước, cô đã cảm thấy dạ dày không thoải mái, chán ghét hoảng sợ, vừa rồi mới có khẩu vị ăn được nhiều một chút...giờ lại...

Cô cảm thấy mình muốn nôn.

Cố Ninh nhìn mình trong gương, cô không nôn được, chỉ là ngực có chút khó chịu, càng ngày càng khó chịu hơn, trong lòng cô thầm nghĩ, nhất định là lúc này ăn quá nhiều thứ, cho nên dạ dày cô mới kháng nghị. Khoảng thời gian gần đây, buổi tối nếu cô ăn nhiều sẽ cảm thấy dạ dày không thoải mái, cho nên buổi tối trên cơ bản cô chỉ ăn hoa quả.

Cố Ninh thu liễm tâm tư, vừa mới chuẩn bị rời đi, lúc này, một người phụ nữ trẻ tuổi đột nhiên xông tới, đẩy cửa gian WC bên cạnh nôn liên hồi, thoát nhìn thập phần không thoải mái, xuất phát từ ý tốt, Cố Ninh đi qua, đưa một tờ khăn giấy hỏi:

– “Tiểu thư, cô có ổn không? Không có việc gì chứ?”

Người phụ nữ kia ngẩng đầu, nhận lấy khăn giấy từ tay Cố Ninh:

– “Cám ơn cô, tôi không sao, dọa cô sợ rồi, gần đây tôi đều như vậy, ăn xong rồi nôn, chẳng qua đây là chuyện không còn cách nào khác, tôi đã quen rồi.”

Dừng một chút, người phụ nữ kia dùng vẻ mặt ôn nhu, vuốt ve bụng của mình, nói tiếp:

– “Đứa nhỏ này đang làm âm ỉ, lúc trước tôi chỉ nôn khan, còn bây giờ thì ăn cái gì nôn cái đó, thật sự không dễ cho người ta sống yên ổn mà.”

Mặc dù là lời thăm oán trách, nhưng trên mặt của người phụ nữ này đều mang vẻ hạnh phúc vô bờ.

Cố Ninh đứng sững tại chỗ, trong đầu thoáng hiện ra ánh sáng, cô cảm thấy đây là ông trời đang nhắc nhở cô, cô không phải người chậm hiểu, cho nên lập tức có một loại dự cảm kỳ lạ.

– “Mạo muội hỏi một chút, trước kia ngoại trừ nôn, cô có biểu hiện gì khác không? Có thấy không thoải mái không?”

– “Mang thai đều là như vậy, đương nhiên cũng phải xem thể chất của từng người, bảo bảo của tôi hiện tại đã được năm tháng, lúc đầu phải hơn hai tháng tôi mới có cảm giác, cảm thấy đặc biệt không thoải mái, cả người đều không có sức lực, ăn cái gì cũng nuốt không trôi, sau này đi bệnh viện kiểm tra, mới biết là trong bụng có bảo bảo, cho dù có phải chịu cực khổ hơn nữa, vì đứa nhỏ này tôi cũng sẽ kiên trì.”

Nói tới đứa nhỏ trong bụng, cả người người phụ nữ này đều chìm đắm trong loại hạnh phúc mầu tử, ánh mắt ôn nhu như nước, tỏa ra ánh sáng của người làm mẹ. Cố Ninh nhìn người trước mắt, bụng của người phụ nữ này hơi hơi lộ ra, cô cảm thấy có loại cảm giác bị sét đánh trúng. Đúng, chính là loại cảm giác bị sét đánh trúng đó...

Cô giật mình tại chỗ.

Qua một lúc lâu sau, Cố Ninh bình tĩnh lại, vẻ mặt thông dong đi xuống hiệu thuốc dưới lầu mua que thử thai. Hai mươi phút sau, ở trong WC, Cố Ninh nhìn thấy trên que thử thai hiện ra 2 vạch hồng tiêu chuẩn, ngược lại vẫn bình tĩnh dị thường, có lẽ trước đó cô đã có dự cảm, khiếp sợ qua đi, trong lòng cô đã có quyết định.

Cô nhìn hộp đựng que thử thai, dưới tình huống bình thường, kiểm tra đo lường chính xác hơn 95%, cô nghĩ, hẳn là bản thân cô không may mắn đến mức nằm trong tỉ lệ nhỏ 5% không có còn lại rồi! Cố Ninh từ từ hồi tưởng lại, ngoại trừ lần đầu tiên... Còn những lần khác đều có sử dụng biện pháp an toàn, phải biết rằng, cô vừa nhận công tác, đứa trẻ này đến thật sự là không đúng lúc, làm rối loạn mọi tính toán hoạch định trong tương lai của cô. Những an bài gọn gàng ngăn nắp của cô, bởi vì sinh mạng mới này đến, toàn bộ đều biến thành hỗn loạn, ví dụ như trước đây, cô chưa bao giờ nghĩ tới việc bản thân sẽ cưới chạy bầu, nhưng suy tính thời gian mang thai, nếu như kết hôn vào tháng 7, bụng cô nhất định sẽ lộ ra.

Trời ạ!

Được rồi, chuyện này cũng không thể trách Hà Cảnh, hơn nữa, kỳ thật cũng không có gì, nhưng mà...

Hiện tại, trong lòng Cố Ninh rối rắm thành một đoàn, cô sờ sờ bụng mình, thì ra không phải là cô lên cân, cô cần thận suy tính một lát, tiểu gia hỏa này hẳn là được chín tuần rồi.

Cuộc sống, thì ra không thể an bài được a, thật là khắp nơi đều có kinh hỉ.

Đầu tiên, Cố Ninh nghĩ tới việc gọi điện thoại cho Hà Cảnh, nhưng nhìn xem thời gian, hiện tại Hà Cảnh hẳn là tương đối bận rộn, cho nên cô quyết định chờ đến buổi tối khi anh về nhà rồi sẽ nói.

Cố Ninh lên xe, nhắm hai mắt lại, cô chỉ do dự ba giây, lập tức quyết định giữ lại đứa nhỏ này, tuy rằng tên gia hỏa này đến rất không đúng lúc, quá biết chọn thời gian đi, nhưng mà cô vẫn không nỡ bỏ nó, hơn nữa Hà Cảnh cũng sẽ không đồng ý.

Đây là đứa con đầu tiên của bọn họ, xem như đây là gánh nặng ngọt ngào đi, tuy rằng lúc trước, cô không biết làm thế nào để mình có đủ tư cách trở thành một người mẹ, nếu là lúc trước, suy nghĩ này với cô mà nói tựa hồ có chút xa xôi, nhưng bây giờ chắc phải từ từ học rồi. Nghĩ như vậy, biên độ khỏe môi của Cố Ninh trở nên nhu hòa hơn. Đây là con của cô, là một tờ giấy trắng, có thể để cho cô mặc sức vẽ vời lên đó, cô sẽ đem những điều mà bản thân còn thiếu sót, đều bù đắp gấp hai lần cho đứa nhỏ này.

Cố Ninh lái xe trở về nhà, lái xe vào bãi đỗ xe của tiểu khu, lúc đi ngang qua cửa kiếng phòng bảo vệ, cô không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần, sau khi nhìn, cô cảm thấy khiếp sợ, loại vui sướng khi được làm mẹ tràn đầy trong mắt cô.

Lúc Hà Cảnh trở về, Cố Ninh đang đọc sách, Hà Cảnh thay đổi giày, lập tức đi đến bên cạnh Cố Ninh:

– “Buổi tối em không ăn cơm khẳng định là không được đâu, vợ à vợ, đáng người của em rất tốt, không cần thiết ăn uống điều độ đâu nha! Hơn nữa, béo lên một chút nữa cũng được, lát nữa anh sẽ hầm canh cho em, dù sao em cũng phải nể tình anh mà uống một chút nhé!”

Cố Ninh giương mắt, buông sách trong tay, nghiêm mặt nói,

– “Hà Cảnh, em có chuyện muốn nói với anh.”

– “Nói chuyện gì?”

– “Anh phải giữ vững tinh thần nhé, không thể thay đổi quá nhanh đâu đấy.”

Hà Cảnh ngẩn ra, đã rất lâu rồi anh chưa nhìn thấy Cố Ninh nghiêm chỉnh như vậy, đột nhiên anh cảm thấy rất kỳ lạ, sắc mặt của anh trở nên nghiêm túc:

– “Em muốn nói với anh chuyện gì?”

107. Chương 107

Edit: Cửu Trùng Cát

– “Tuy rằng còn chưa có đi bệnh viện xác định, nhưng em nghĩ là, em có khả năng... Ừ, về sau anh phải nuôi dưỡng không chỉ một người đâu.”

Hà Cảnh chớp chớp mắt, từng câu từng chữ mà Cố Ninh nói anh đều nghe hiểu được, nhưng mà sau khi nghe trọn câu thì anh lại trở nên mơ mơ hồ hồ, anh không hiểu rõ lắm nha!

Hà Cảnh nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Vợ à, ý của em là mẹ Thẩm Lan sao? Sau khi chúng ta kết hôn, bà cũng là mẹ của anh, anh sẽ hiếu thuận với bà, nhất định sẽ cùng em tận hiếu với bà cả đời.”

– “Không phải mẹ đâu mà.” Dừng một chút, Cố Ninh mới nói: “Là một người khác.”

– “Ai cơ?” Lúc này, Hà Cảnh càng như lọt vào trong sương mù.

Cố Ninh có chút buồn cười, lời ít mà ý nhiều nói ra:

– “Chính là lần đầu tiên... em còn nhớ, hôm đó anh đứng ngoài cửa hiệu thuốc, cam đoan với em rằng tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, nhưng mà hiện tại có chuyện rồi, là chuyện liên quan đến mạng người đấy, em có khả năng đang mang thai, cho nên...”

Lần đó hai người không có sử dụng biện pháp an toàn, ngày hôm sau Hà Cảnh và Cố Ninh ra hiệu thuốc mua một vỉ thuốc tránh thai khẩn cấp, lúc trả tiền, Hà Cảnh hỏi một câu:

– “Uống thứ này có ảnh hưởng gì đến cơ thể không? Thật sự dùng được ư?”

Anh hoàn toàn cảm thấy quá thần kỳ, thế giới này cư nhiên có một loại thuốc, nội trong 72 giờ đồng hồ sau khi quan hệ, phụ nữ uống vào có thể tránh được việc mang thai ngoài ý muốn, thứ thuốc này quả thực có năng lực quá mạnh mẽ đi! Anh là lần đầu tiên mới nghe nói trên đời có loại thuốc thần kỳ như vậy!

Lúc ấy vị dược sĩ ở hiệu thuốc dùng ánh mắt bất thiện nhìn Hà Cảnh, một nam một nữ đến mua loại thuốc này, quan hệ giữa hai người vừa nhìn là hiểu ngay, nữ dược sĩ cất giọng lạnh lùng:

– “Đương nhiên là dùng được, mà đương nhiên cũng có ảnh hưởng, chẳng qua đối với đàn ông các người thì không có ảnh hưởng gì, được tính của thuốc tránh thai khẩn cấp này rất lớn, một năm không thể uống quá 3 lần.”

Lúc ấy Hà Cảnh thực sự bị dọa sợ, hai người ra khỏi hiệu thuốc, anh áy náy nhìn Cố Ninh, yên lặng nhìn Cố Ninh tay cầm chai nước rồi nói:

– “Ninh Ninh, không bằng em đừng uống thứ thuốc này, dược sĩ cũng đã nói thứ thuốc này không tốt, một lần thôi làm sao mà có thai được, tuyệt đối không có việc gì đâu. Hơn nữa, chúng ta đã đính hôn rồi, nếu vạn nhất có việc gì, nhất định anh sẽ có trách nhiệm với em và đứa nhỏ.”

Hà Cảnh thật cẩn thận nhìn Cố Ninh, nói tiếp:

– “Em đừng uống, anh sợ em không thoải mái, hơn nữa nhìn em uống loại thuốc này, trong lòng anh cũng không thoải mái.”

Cố Ninh kinh ngạc nhìn vẻ mặt lo lắng của người đàn ông trước mắt, giống như một đứa trẻ phạm phải sai lầm, trong lòng cô thấy ấm áp, đáp:

– “Được.”

Hà Cảnh thấy Cố Ninh gạt đầu, vội vàng lấy vỉ thuốc trong tay Cố Ninh, động tác nhanh chóng ném vào thùng rác gần đó.

Đây cũng chính là lý do vì sao đứa nhỏ ngoài ý muốn lại xuất hiện ở hiện tại.

An tĩnh ba giây, Hà Cảnh rốt cuộc cũng tiêu hóa được lời mà Cố Ninh nói, anh thì thầm:

– “Ý của em là... em có thai?”

“ ... ”

Hà Cảnh nhìn Cố Ninh, mộng đẹp trở thành sự thật rồi, tuy rằng đây là điều mà anh hằng chờ đợi, nhưng bây giờ được xác định như vậy, làm sao cũng thấy có chút không giống sự thật, anh cẩn thận đưa mắt gần sát bụng Cố Ninh, thật tốt, anh có con rồi, là con của anh và Cố Ninh, anh rất muốn làm cha nha!

Không lâu sau, anh sẽ có một đứa con trai hoặc là một đứa con gái.

Cố Ninh đẩy Hà Cảnh ra.

Hà Cảnh cười ngây ngô:

– “Anh muốn nghe tiếng tim đập của đứa nhỏ, nó ở bên trong, có nghe lời hay không a?”

Cố Ninh cười cười:

– “Thật ngại quá Hà tiên sinh, con của anh theo lý mà nói, hiện tại mới chỉ là một viên đậu Hà Lan lớn như vậy, trái tim khả năng còn chưa bắt đầu phát dục, cho nên anh không thể nghe được tiếng tim đập đâu.”

“ ... ”

Hà Cảnh vẫn ngồi tại chỗ cười ngây ngô, Cố Ninh thật sự có chút chịu không nổi, lại một lần nữa đẩy kể đang dán sát vào bụng mình ra, nói:

– “Anh còn muốn làm bầm lẫu bầu tới khi nào? Không phải anh nói muốn nấu cơm cho em ăn sao?”

– “Hả?” Rốt cuộc Hà Cảnh cũng thanh tỉnh trở lại, từ sô pha đứng lên, vui mừng nói:

– “Anh... anh sẽ đi nấu cơm ngay bây giờ! Em chờ anh!”

Lúc ăn cơm, ánh mắt của Hà Cảnh vẫn dán chặt vào vùng bụng vẫn còn thập phần bằng phẳng của Cố Ninh, ngẫu nhiên anh sẽ bật cười, sau đó ngắc ra tại chỗ cười ngây ngô. Cố Ninh vỗ vỗ vai anh:

– “Sáng ngày mai sau khi tan lớp, em sẽ đến bệnh viện kiểm tra.”

– “Anh đi với em.”

Toàn bộ buổi tối, Hà Cảnh đều bị vây trong một loại trạng thái thập phần phần khởi, mãi cho đến khi đi ngủ, cả người mới hơi bình thường lại một chút, ừ, cũng không phải bình thường, chỉ là yên tĩnh hơn mà thôi!

Anh nghĩ, anh sắp làm cha người ta, về sau phải trở nên chín chắn hơn, dù sao cũng là nhà gia chi chủ, có vợ có con, gánh nặng trên vai anh chính là trách nhiệm bảo vệ gia đình. Hà Cảnh chỉ mới nghĩ như vậy thôi, cả trái tim đã cảm thấy tràn đầy hạnh phúc.

108. Chương 108

Edit: Cửu Trùng Cát

Bởi vì Cố Ninh mang thai, hôn kỳ không thể không đẩy nhanh hơn, định vào tháng 6, bằng không khi thai lớn, hôn lễ bận trước bận sau, Hà Cảnh và Thẩm Lan lo lắng thể lực của Cố Ninh ăn không tiêu.

Kết hôn đều là như vậy, chỉ cần mặc quần áo đẹp lên người là được, mẩu chốt là chụp ảnh cưới, nếu như để lộ bụng thì sẽ rất khó coi.

Ngược lại Cố Ninh không quan trọng chuyện này, cô nói đợi sau khi sinh con rồi chụp ảnh cưới cũng được. Nhưng Thẩm Lan không đồng ý, kết hôn mà không có ảnh cưới thì làm sao mà được, không phải hồ nháo sao?

Còn Hà Cảnh thì lại là một bộ dáng thê nô, có vợ vạn sự đủ, tự nhiên là cái gì cũng đều theo Cố Ninh, Cố Ninh nói thế nào thì là thế đó.

Nguyên văn của anh là:

– “Chỉ cần Ninh Ninh vui vẻ, con sao cũng không quan trọng, những thứ khác cũng không quan trọng.”

Hà Cảnh đem nhân vật thê nô này, thuyết minh vô cùng nhuần nhuyễn, mọi người thấy như vậy, chỉ biết âm thầm lắc đầu, Trịnh Lục quả thực không còn gì để nói, gã cảm thấy nếu như bộ dáng vầy vầy đuôi của Hà Cảnh khi anh ở trước mặt Cố Ninh mà để cho bọn đàn em nhìn thấy. Uy tín của Cảnh ca xây dựng bao lâu nay thực sự sẽ sụp đổ tan tành.

Thật là... tương phản không cần quá lớn như vậy chứ?

Hôm nay ánh nắng tươi sáng, là ngày hoàng đạo mà Thẩm Lan đã chọn lựa, hai người sẽ đi đăng ký kết hôn, làm cái việc quan trọng nhất của đời người, từ đó về sau thì bọn họ sẽ trở thành vợ chồng hợp pháp, sướng khổ cùng chia.

Sản nghiệp của Cố Ninh và Hà Cảnh đều không thấp, Thẩm Lan suy xét, có cần trước khi hai người kết hôn làm một bản cam kết chứng thực tài sản hay không, dù sao bà cũng là người từng trải, tuy rằng bà rất tin tưởng Hà Cảnh, nhưng cuộc sống mà... chưa đi đến bước cuối cùng, ai biết cuối cùng sẽ ra sao? Mỗi một cặp vợ chồng sẽ ly hôn, khi kết hôn đều không hề nghĩ rồi sẽ có một ngày phải tách ra như vậy...

Nhưng khiến Thẩm Lan vô cùng ngoài ý muốn là, Hà Cảnh lại chủ động đem bất động sản và cổ phiếu của anh đều chuyển sang cho Cố Ninh, còn vui tươi hơn hử nói:

– “Ninh Ninh, em không thể không cần anh nha, nếu em không cần anh nữa, vậy anh chỉ còn hai bàn tay trắng mà thôi.”

Thẩm Lan thập phần giật mình, bà không ngờ rằng Hà Cảnh lại có quyết tâm lớn như thế, đồng thời cũng có chút cảm động, loại trình độ này, trên đời có mấy người có thể làm được a? Đem tất cả những gì mình tốn công gây dựng hiển danh hết cho đối phương, không giữ lại một đường lui nào cho bản thân, bà đưa tay gạt dòng lệ trên khóe mắt, hấp tấp nói:

– “Con yên tâm, không có ngày đó đâu, mẹ vĩnh viễn cũng đứng về phía con, về sau các con nhất định sẽ hảo hảo chung sống, nếu Ninh Ninh khi dễ con, thì con phải đến nói ẹ biết nhé! Mẹ sẽ mắng con bé!”

Thẩm Lan từng lo lắng, vì cuộc hôn nhân thất bại của mình, sẽ làm ảnh hưởng đến tâm lý của Cố Ninh, bà lo lắng bởi vì hôn nhân của bà thất bại, sẽ khiến Cố Ninh kháng cự đối với việc hôn nhân. Hiện tại rốt cuộc bà cũng có thể yên tâm, có một người kiên định như vậy, lại toàn tâm toàn ý đối đãi với Cố Ninh, đó chính là phúc khí của Cố Ninh. Không có ai có thể thích hợp với con gái của bà hơn Hà Cảnh.

Cố Ninh nhìn Hà Cảnh, nhúu nhúu mày, không vừa ý nói:

– “Ai kêu anh làm như vậy hả?”

Không phải ở trước mặt mẹ em tuyên bố từ bỏ tất cả để lấy hảo cảm à? Vốn dĩ mẹ em xem anh như con trai ruột đó!

Khóe môi Hà Cảnh mang theo ý cười nhàn nhạt:

– “Giao cho em anh rất yên tâm.”

Thẩm Lan nhìn về phía hai người, nói:

– “Đi thôi, hôm nay chúng ta sẽ đến nhà ông bà ngoại Cố Ninh ăn cơm, thân thích đều đang ở đó, chờ ba người chúng ta thôi đấy.”

Hôn lễ của hai người chính thức được định vào ngày 5 tháng 6, cũng chính là năm ngày sau, có rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị trước, Hà Cảnh không cha không mẹ, cho nên mấy chuyện này đều giao cho thân thích bên nhà mẹ để Cố Ninh giải quyết.

Hôn lễ không phải là một chuyện đơn giản.

109. Chương 109

Edit: Cửu Trùng Cát

Bạch Thắm đạp lên sàn catwalk, từ quán bar đi ra, nửa ngày mới tới được bãi đỗ xe tìm được xe của mình, mở cửa xe ngồi xuống, ả đau đầu vô cùng. Bạch Thắm tựa vào ghế lái, nhắm mắt lại thể nhưng vô tri giác ngủ mất, qua hồi lâu sau ả mới tỉnh lại, thoáng trở lại bình thường.

Chung quanh là một mảnh im lặng, có loại ảo giác phù hoa xa dần. Bạch Thắm cầm di động lên nhìn tới nhìn lui, lúc này đã là 3 giờ sáng, hiện tại, quán bar cũng đóng cửa, ả vực dậy tinh thần, khởi động xe. May mắn là, giữa đêm khuya đường cái hết sức thông thoáng, cho nên dù là Bạch Thắm lái xe xiêu xiêu vẹo vẹo, cũng không gây ra chuyện gì lớn. Cuối cùng ả cũng bình an về đến nhà.

Bạch Thắm bật đèn lên, tùy ý ném giày cao gót ra sàn nhà, sau đó đi nhanh vài bước, ngã xuống trên sofa, ả dùng mu bàn tay che đi ánh sáng, cũng không có rửa mặt tháo trang sức, mà mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi, mãi cho đến hai giờ chiều ngày hôm sau mới thức dậy.

Ả bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Say rượu qua đi, đau đầu lợi hại, Bạch Thắm tựa vào trên sofa trầm nghĩ, những ngày tệ hại như vậy đến tột cùng đã trôi qua bao lâu? Ả... Vì sao lại biến thành như vậy? Bây giờ bản thân ả, hai bàn tay trắng. Thật sự là không còn gì cả...

Được rồi, lúc con người ta yếu ớt hoặc là thả lỏng tinh thần, luôn dễ dàng nghĩ đến nhiều thứ, tự hỏi nhiều điều...

Bạch Thắm bắt đầu nghiện rượu, một ngày thanh tỉnh chưa được vài tiếng đồng hồ, dấu vết của kẻ say rượu cũng khắc rõ lên trên người ả, phía dưới mắt là quầng thâm màu xanh đen, khí sắc cả người đều không tốt, lúc đi đường, bước chân xiêu xiêu vẹo vẹo, nhắc chân không nổi, thế nào cũng phải trang điểm thật đậm, đánh phấn thật dày mới có thể che lấp được những dấu vết kia.

So với hình thượng nữ minh tinh Ngọc Nữ Bạch Thắm trước kia, hiện tại ả đã khác xa rồi, có đôi khi, Bạch Thắm sẽ xem lại những tấm áp phích, hình chụp quảng cáo của ả nhiều năm về trước, rồi trong nháy mắt thất thần ngồi ngẩn người, tại sao bản thân ả lại rơi vào tình cảnh như hôm nay?

Vài năm trước, từ lúc sự kiện Bạch Thắm hít thuốc phiện bị giới truyền thông phanh phui, nhất thời làm cho sự nghiệp và cuộc sống của ả nổi lên tầng tầng cuộn sóng, từ đó về sau Bạch Thắm không còn nhận được bất kỳ một công việc nào, sự nghiệp chính thức bị đóng băng vô thời hạn.

Giới giải trí thay đổi rất nhanh, vài năm không có tin tức và ra mắt tác phẩm mới, sẽ bị đại chúng lãng quên, huống chi là một nữ minh tinh có thanh danh không được tốt, cảnh ngộ có thể hiểu. Lúc trước Bạch Thắm cố ý muốn đem hộ khẩu chuyển ra khỏi nhà họ Bạch, chỉ vì ả nghĩ, làm vậy có thể quang minh chính đại cùng Bạch Thần Dục ở chung một chỗ. Mà khi đã làm ra phần quyết sách đó, khiến cho ả từ nay về sau đều hối hận không thôi.

Vốn dĩ ả muốn đánh cược một lần, không phải nói thập phần nắm chắc, nhưng cũng có thể nắm chắc bảy tám phần mười, cuối cùng sau khi đánh cược thì lại mất tất cả. Hộ khẩu đã chuyển ra ngoài, thì cũng đại biểu cho việc, từ nay về sau ả và nhà họ Bạch một đao cắt đứt, sau khi giải trừ mối quan hệ con nuôi, trên luật pháp mà nói, ả và nhà họ Bạch không còn liên quan, ả và Bạch Thần Dục trở thành người xa lạ.

Mà những anh chị em của cha ruột Bạch Thắm, là những người có quan hệ huyết thống thực sự với ả, thái độ của những người này đối với ả không thể gọi là tình thân. Nếu không phải như vậy, ngày trước lúc cha mẹ Bạch Thắm gặp tai nạn qua đời, sao lại không có bất kỳ một người nào đồng ý nuôi dưỡng chăm sóc ả? Nếu như bọn họ đối với ả có nửa điểm tình thân, cũng sẽ không dễ dàng để cho ả được hai vợ chồng nhà họ Bạch nhận nuôi, khiến ả trở thành nghĩa nữ của nhà họ Bạch.

Mà bây giờ, ánh mắt của bọn họ nhìn ả, là sự khinh thường không thêm che giấu, bọn họ cảm thấy tin tức lúc trước về cuộc sống cá nhân của ả, khiến cho gia tộc phải chịu hổ thẹn, những tin tức phản đối kia thiếu chút nữa đã liên lụy đến bọn họ, làm cho bọn họ che mặt xấu hổ không dám đi ra ngoài, bọn họ cũng mất rất nhiều công sức mới đè ép được những thông tin ấy xuống. Lúc Bạch Thắm đem hộ khẩu chuyển về nhà, thì đã ký vào giấy tự nguyện buông tha quyền thừa kế tài sản và cổ phần của gia đình, bằng không bọn họ cũng sẽ không để cho ả trở về, nhưng cứ việc như vậy, một đám người trong lòng vẫn có chút bất mãn với Bạch Thắm, bọn họ lo lắng ả và Bạch Thần Dục về sau xảy ra náo loạn, ả sẽ trở về đòi chia tài sản với bọn họ.

Nếu Bạch Thắm và Bạch Thần Dục cứ rần náo loạn lên, đối với bọn họ mà nói quả thực rất tệ, cứ như vậy, Bạch Thắm chẳng những không có một điểm giá trị lợi dụng, còn có khả năng liên lụy đến bọn họ, có khả năng bởi vì Bạch Thần Dục không thích Bạch Thắm nữa, đối với bọn họ – những kẻ thân thích có liên quan cũng sẽ không thích.

Kỳ thật bọn họ suy nghĩ như vậy hoàn toàn là không cần thiết, vì từ ban đầu Bạch Thần Dục đã không thích bọn họ rồi.

Bạch Thắm tắm rửa xong, chân trần từ phòng tắm đi ra, hơi nước trong phòng tắm làm cho gương mặt ả thoát nhìn có một chút huyết sắc, ả ngồi xuống, bắt đầu trang điểm. Tối hôm nay còn có một buổi party ả phải tham gia.

Tuy rằng danh tiếng của Bạch Thắm trong giới thượng lưu và giới giải trí hỗn loạn không chịu nổi, nhưng vẫn là thị trường của ả, vì vẻ bề ngoài của ả quả thật rất xinh đẹp, mặc dù tuổi tác không còn trẻ, nhưng sau khi trang điểm thì vẫn diễm lệ như cũ, hấp dẫn ánh mắt của người ta, giống như một loài hoa có độc, khiến người ta nghiện.

Bạch Thắm từng là một ngôi sao lớn, là nhân vật của công chúng, có độ nổi tiếng nhất định, đàn bà như vậy, chắc chắn đã từng có rất nhiều công tử, thiếu gia lắm của nhiều tiền theo đuổi. Nếu bên cạnh mang theo đàn bà như vậy đi chơi, sẽ khiến cho bọn họ cảm thấy kích thích và có mặt mũi, Bạch Thắm so với đàn bà bình thường bên ngoài hoặc là tiểu minh tinh gì đó, cấp bậc vẫn là cao hơn rất nhiều.

Dù sao ả cũng từng là người của nhà họ Bạch, đã từng xảy ra một ít quan hệ với Bạch Thần Dục.

Mỗi ngày, Bạch Thắm đều thay đổi một người bạn trai khác nhau, hàng ngày người đi dạo đi chơi cùng ả đều không giống nhau, nhưng chưa từng có một người đàn ông nào dám mang ả về nhà ra mắt gia đình hoặc là chính thức ngỏ lời với ả.

Tình cảm cũng giống như sương sớm, ả làm bạn với bọn họ một đêm, bọn họ cho ả tiền, xem như đã trao đổi ý nghĩa của việc mua – bán, nhưng nếu muốn nhiều hơn nữa thì không bao giờ có.

Bạch Thắm vừa chải tóc, vừa quan sát bóng mình trong gương, ở trong lòng thở dài một hơi, giống như nhớ tới điều gì, ả lại lộ ra biểu tình phiền chán. Trong hai năm qua, rốt cuộc Bạch Thần Dục cũng buông tay rời đi, kỳ thật nguyên nhân lớn nhất ả cũng biết, là vì Cố Ninh.

Trước kia, quả thật ả đã xem thường Cố Ninh, thế nhưng tin vào những lời mà Cố Ninh nói, thật sự chuyển hộ khẩu ra khỏi nhà họ Bạch, đoạn tuyệt sạch sẽ với người nhà họ Bạch, nếu không phải như vậy, hiện tại bản thân ả ít nhất vẫn còn ăn ngon mặc ấm, áo cơm không lo, không cần đi lấy lòng người khác như bây giờ.

Chẳng qua khiến Bạch Thắm không hiểu là, thế nhưng Cố Ninh không có cùng Bạch Thần Dục ở chung một chỗ. ả không rõ, nếu Cố Ninh đã không thích Bạch Thần Dục, cần gì phải nhằm vào ả chứ? Nếu Cố Ninh đã không cần, cần gì phải đặt bẫy ả như vậy, những thứ mà Cố Ninh không cần, ả lại dùng hết toàn lực để đoạt lấy, cuối cùng vẫn trắng tay.

Thế giới này là không công bằng như thế đó, ả rơi vào tình cảnh như hiện tại, làm sao có thể cam tâm? Cho dù Cố Ninh đã rời đi nhưng vẫn là tai họa như cũ, tim của Bạch Thần Dục vẫn đặt ở trên người Cố Ninh! Con tiện nhân kia!

Bạch Thắm nhớ rất rõ, chính là từ sau khi Cố Ninh bắt đầu xuất hiện, thái độ của Bạch Thần Dục mới dần dần thay đổi. Nếu như không có Cố Ninh... ả từng vô số lần nghĩ, nếu như không có Cố Ninh, có phải ả đã trở thành Bạch phu nhân người người ngưỡng mộ hay không? Chỗ nào cần phải chịu khinh bỉ khắp nơi như bây giờ?

Vốn dĩ Bạch Thắm đang tô son môi, nghĩ đến đây bàn tay ả siết chặt một cái, son môi quệt một đường đỏ tươi ở trên mặt ả sau đó bị bẻ gãy, Bạch Thắm nhìn biểu tình dữ tợn của mình trong gương, đột nhiên ả vươn tay xô toàn bộ đồ trên bàn xuống đất, trong mắt tất cả đều là lệ khí ngoan độc.

Vòng luẩn quẩn của cuộc sống cứ nhỏ như vậy, chỉ cần bạn chịu đi hỏi thăm, căn bản không có gì là bí mật. Bạch Thắm biết Cố Ninh dính hôn với một người đàn ông, nghe nói người đàn ông này có gia thế vô cùng giàu có; “Đối với Cố Ninh nói gì nghe nấy, ánh mắt nhìn Cố Ninh tràn đầy yêu thương và sủng ái, tình nồng mật ý, hai người đứng chung một chỗ giống hệt như đôi tình nhân trong phim thần tượng vậy.” ả vẫn nhớ rõ, người khác cố ý ở trước mặt ả nói hai câu này, mấy câu nói đó giống như cây gai trong ngực ả, mỗi lần nhớ tới, thì ỉn ỉn nhói đau, giống như ngày càng đâm sâu vào lòng ả hơn.

ả không cam lòng, ả hao hết tâm tư cũng không nhận được thứ gì, dựa vào cái gì Cố Ninh lại có thể dễ dàng có được tất cả, ả có điểm nào kém hơn so với Cố Ninh chứ?

Ngày hôm qua Bạch Thắm nghe người ta thảo luận, nói rằng hôn lễ của Cố Ninh vừa sửa lại ngày, là cuối tuần đãi tiệc cưới ở một khách sạn lớn trong thành phố Z.

Cố Ninh từng là đạo diễn, từng quay một bộ phim, lại là đệ tử cuối cùng của đạo diễn nổi tiếng Trần Thạc, trong giới giải trí đương nhiên sẽ có người nhận ra, một nữ diễn viên từ trước đến nay vốn không ưa Bạch Thắm đã cố ý đem mấy chuyện này nói cho Bạch Thắm nghe, cười nhìn mặt Bạch Thắm từ từ trắng bệch.

Đạp thấp nịnh cao, vốn chính là thái độ bình thường trong giới giải trí.

Bạch Thắm đứng lên, đi tới bên cửa sổ. Nói thật, ả cảm thấy Bạch Thần Dục quả là người đàn ông nhu nhược, chỉ bởi vì Cố Ninh sắp sửa kết hôn, Bạch Thần Dục mới chịu rời đi, không đánh mà chạy, quả thực quá buồn cười. Trong nháy mắt, Bạch Thắm cảm thấy Cố Ninh chính là cố ý đem ả và Bạch Thần Dục ra đùa bỡn trong lòng bàn tay, hai người bọn họ ở trước mặt Cố Ninh đều thua, thua thật thảm hại.

Bạch Thần Dục vừa đi chính là hai năm, ngày về chưa định, nói là đi công tác, kì thực chính là đang trốn tránh, đem mình đi sung quân, nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Thắm có chút chua xót, không phải ả đối với Bạch Thần Dục không có cảm tình. Chẳng qua bây giờ nhắc đến mấy chuyện này, ngay cả chính ả đều cảm thấy hết sức buồn cười. Ván đã đóng thuyền, Bạch Thần Dục ngay cả nói cũng không muốn nói với ả một câu, thái độ muốn phân rõ quan hệ, hai năm qua ả sống một cuộc sống vô cùng hoang đường, ngay cả thanh danh của Bạch Thần Dục cũng bị ả làm cho tổn thương, kỳ thật Bạch Thắm làm như vậy, là cố ý thăm dò thái độ của Bạch Thần Dục, ả muốn xem xem bản thân làm như vậy, Bạch Thần Dục sẽ có phản ứng gì, có thể lớn tiếng chỉ trích ả hay không?

Nhưng mà mặc kệ ả làm quá phận như thế nào, Bạch Thần Dục đều không có phản ứng gì, cũng không có một tia đáp lại, giống như chưa từng phát hiện. Việc làm cho người ta vô cùng tuyệt vọng không phải là khi một người nói chán ghét bạn, chán ghét bạn, là khi người nọ hoàn toàn loại bỏ sự tồn tại của bạn ra khỏi cuộc sống của người đó, từ nay về sau bạn sẽ biến thành người không liên quan, mặc kệ bạn gây ra việc gì, cũng không thể làm cho đối phương có một tia cảm xúc dao động nào cả.

Bạch Thắm buông di động xuống, ánh mắt không có tiêu điểm nhìn phong cảnh phía ngoài, ngay cả chính ả cũng không rõ ràng, vì sao ả lại mua vé máy bay đi đến thành phố Z? Là vì muốn chứng kiến Cố Ninh hạnh phúc ư? Bạch Thắm cười lạnh một tiếng, đương nhiên là không phải...

Ả từng vô số lần nghĩ, sớm biết trước ngày hôm nay sẽ đi tới bước đường này, không bằng lúc trước ả quyết tâm nhấn chân ga một cái, nhấn tâm đụng vào, xấu nhất cũng chính là hai người đồng quy vu tận mà thôi, so với hiện tại tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Hiện tại, cơ hồ mỗi ngày Bạch Thắm đều hút heroin, dựa vào chất còn mà sống qua ngày, đêm đêm điên đảo trong cuộc sống thác loạn. Chỉ có dùng ma túy ả mới có thể cảm thấy mình dễ chịu, ả không biết lúc trước rốt cuộc là đi sai nước cờ nào, mà hiện tại ả lại rơi vào tình trạng thê thảm này. Nhưng ả có thể xác định, hết thảy tất cả, tuyệt đối không thoát được can hệ với Cố Ninh... Cố Ninh đối với ả mà nói quả thực là một tai họa.

Cố Ninh... Đúng vậy, ả làm sao có thể để cho Cố Ninh đạp lên đầu ả mà bò lên cao...

Nếu cuộc sống ả trôi qua không được hạnh phúc, như vậy, thì cùng nhau xuống địa ngục đi...

Ả nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, Bạch Thắm nắm chặt nắm tay, móng tay ả đâm thật sâu vào lòng bàn tay, thế nhưng ả không hề cảm thấy đau, ngược lại có loại cảm giác khát máu sáng khoái.

Cố Ninh đã giằng co cả một buổi sáng, hôn lễ hết sức náo nhiệt, tất cả bạn bè Trung học, Đại học của bạn cùng khóa khi cô du học nước ngoài, cùng với các đồng nghiệp bây giờ cũng đều đến tham gia, những bạn bè này cô đều cần phải đi chào hỏi, cho dù cô có tinh lực tốt, nhưng cứ đi tới đi lui như vậy, cũng không còn tinh thần gì nữa. Hơn nữa không chỉ có bạn bè, bạn làm ăn chung của Thắm Lan, thân thích bên nhà họ Thắm là được vài bàn, mà đối tác làm ăn và đàn em của Hà Cảnh cũng không ít, nói tóm lại, tiệc cưới thập phần đồ sộ.

Hà Cảnh cũng có ý đem tiệc cưới biến thành vô cùng náo nhiệt, cùng người khác chia sẻ hạnh phúc với anh, anh hận không thể bố cáo với cả thiên hạ mới tốt.

Hôm nay, Hà Cảnh mặc một bộ tây trang màu trắng được cắt may rất khéo léo, sắc mặt thời thời khắc khắc đều treo nụ cười, hình tượng như vậy, ít nhất cũng không giống với ngày thường, ngày thường anh chỉ đứng yên ở một nơi sẽ cho người ta cảm giác hết sức áp lực.

Hình thể của Cố Ninh vốn gầy yếu, lại thêm có áo cưới che đi, một chút cũng đều không nhìn ra bụng, thoát nhìn không khác gì lúc bình thường, chẳng qua bởi vì cô đang mang thai, tất cả rượu mời đều bị Hà Cảnh ngăn cản, Hà Cảnh nói nói cười cười, giải thích rằng dạ dày của Cố Ninh không thoải mái, cho nên anh sẽ uống thay. Tân khách đều trêu ghẹo Hà Cảnh đau lòng vợ mới cưới, nhưng không ai dám đùa cợt quá đáng,

dù sao dựa vào thân phận và địa vị bây giờ của Hà Cảnh, căn bản không có ai dám đem anh ra trêu ghẹo đùa giỡn.

Hình tượng uy vũ mà trước kia anh xây dựng, mặc dù hôm nay tươi cười xán lạn, cũng không ai dám làm càn, náo loạn hôn lễ gì đó, chuyện này là không có khả năng!

Hà lão Đại cứ như vậy một đường uống luôn cả hai phần rượu mời! Độ cong nơi khoe miệng quả thực muốn khuếch trương đến tận ót!

Hà Cảnh kéo Cố Ninh, như vậy một đường đi xuống, thế nhưng cảm thấy cả người cũng có chút lằng lằng, nói sao đây, giống như cả người đột nhiên trở thành viên mãn, cả trái tim đều kiên định, có cả vợ lẫn đứa nhỏ ở đầu giường, đời này rốt cuộc không cần thêm gì nữa! Thật sự là đáng giá.

110. Chương 110: Kết Thúc

Edit: Cửu Trùng Cát

– “Các vị quan khách, các vị bằng hữu, cảm ơn mọi người hôm nay đã đến tham gia hôn lễ của con gái tôi. Chứng kiến một đôi tân nhân nắm tay nhau, từ nay về sau, bất luận là gió là mưa, hai người bọn họ đều phải cùng nhau vượt qua, cuộc sống của hai người bọn họ sẽ tương trợ nhau lúc hoạn nạn, ân ái cả đời, dắt tay nhau đến răng long đầu bạc.”

Dừng một chút, Thẩm Lan lại nói tiếp:

– “Ninh Ninh xuất giá, tôi vừa cao hứng lại vừa khổ sở, khổ sở là vì, nuôi con gái lớn như vậy rốt cuộc giờ con bé cũng trưởng thành, có cuộc sống của riêng nó, không cần dựa vào người làm mẹ này nữa, tôi nói như vậy cũng không sợ bị mọi người chê cười, hôm nay Ninh Ninh gả cho người ta, tim của tôi gần như trống rỗng, giống như là... Đột nhiên không tìm thấy người đáng tin cậy nữa, tôi tin rằng đại đa số người làm mẹ đều sẽ có loại cảm giác này. Tôi cao hứng là vì, có một người đã thay tôi chăm sóc con bé, sẽ đối tốt với nó, tôi biết con gái tôi sẽ hạnh phúc.”

Giọng nói của Thẩm Lan đứt quãng, ánh mắt mơ hồ có hơi nước, nức nở nghẹn ngào, phía dưới một đám thân bằng quyến thuộc cũng thập phần xúc động, bà vừa nói xong, nhất mọi người ở dưới vỗ tay như sấm dậy.

Thẩm Lan nói xong, từ khán đài đi xuống, cầm lấy tay Cố Ninh, Cố Ninh hoảng hốt gọi:

– “Mẹ...”

Thẩm Lan đưa tay lau dòng lệ trên khoe mắt, đánh gãy lời nói của Cố Ninh:

– “Con đừng nói gì cả, mẹ đều biết, cái gì mẹ cũng hiểu, về sau con vẫn là con gái của mẹ, mẹ còn có thêm một đứa con trai, đây là chuyện tốt, hôm nay là việc vui, nhưng không biết vì sao, mẹ cũng có chút khó chịu. Mẹ sẽ lập tức tốt thôi, con không cần an ủi mẹ.”

Cố Ninh không nói chuyện, cô và Hà Cảnh hai người mỗi người nắm một bàn tay của Thẩm Lan.

Sau khi lễ cưới kết thúc, buổi tối còn có náo động phòng. Cái gọi là náo động phòng, chính là một ít thân bằng quyến thuộc ra một số đề tài làm khó dễ tân lang, để cho tân lang biết muốn cưới vợ không phải dễ dàng, về sau phải hảo hảo mà đối đãi.

Bạn bè thân hữu của Cố Ninh không hề nương tay, mọi người đều sà sà tuổi nhau, một đám phụ nữ căn bản không hề châm chọc cho Hà Cảnh, trong đó mạnh mẽ nhất là Trần Triển và Trương Giai Giai, hai vị phù dâu.

Hà Cảnh qua 5 cửa ải, trải 6 tướng, thật vất vả mới nhìn thấy được vợ của mình, mọi người cười thành một đoàn. Cố Ninh nhìn một đám người vui đến bất diệc nhạc hồ, nhướng nhướng mày, khoe miệng lại không nhin được ý cười, nói:

– “Các cậu có chùng mực một chút ỉnh, không được làm quá phận.”

Một đám con gái bắt đầu hòa nhau ồn ào:

– “Cố Ninh, cậu như vậy là không được a, đây là cậu chứa tư tâm, đau lòng Hà Cảnh phải không?”

Cố Ninh lắc đầu cười, giọng điệu tràn ngập khí phách nói:

– “Đây không phải là tư tâm, mình là quang minh chính đại đau lòng anh ấy, sao đây? Có ý kiến à!”

Mắt Hà Cảnh sáng rực lên, cười nói:

– “Có nghe thấy không, các cậu có muốn phá hư cũng đều vô dụng a!”

– “Mù mắt mình rồi!”

– “Hai cậu còn muốn ân ái ái ái nữa hả... thật sự đủ rồi nha!”

Chờ người đều đi khỏi, Hà Cảnh tiễn chân khách nhân rồi vòng trở lại ngồi trên sô pha, cười hỏi Cố Ninh:

– “Em mệt không? Có đói bụng không a?”

Cố Ninh lắc đầu, Hà Cảnh theo thói quen ôm lấy hai chân Cố Ninh vào trong ngực mình, cẩn thận xoa bóp. Sau khi thai lớn dần lên, Cố Ninh đã có hơn 2 lần bị chuột rút, Hà Cảnh biết được, lúc không có chuyện gì làm thì sẽ giúp Cố Ninh mát xa chân. Ngược lại anh thập phần săn sóc vợ yêu của mình, đau lòng khi Cố Ninh mang thai phải chịu khổ, mỗi ngày đều đổi rất nhiều phương pháp nấu món ngon bồi bổ cho Cố Ninh, trở thành một ông chồng cực kỳ Nhị Thập Tứ Hiếu, quả thực là khiến người ta phải mù mắt. Hai người rửa mặt xong thì lên giường ngủ, bận rộn cả một ngày, sau khi tắm rửa xong rất nhanh sẽ trở nên lười biếng, Cố Ninh vừa nhắm mắt thì đã ngủ mất.

Ngày hôm sau lúc Cố Ninh rời giường, Hà Cảnh đã nấu xong thức ăn, cháo trắng để lót dạ. Hai người ăn xong điểm tâm sáng, Hà Cảnh lái xe đưa Cố Ninh đến trường học. Mãi cho đến khi bóng dáng của Cố Ninh biến mất ở chỗ rẽ, lúc này Hà Cảnh mới đuổi đi nụ cười trên mặt, anh xoay người đi trở về, lộ ra vẻ mặt ngưng tụ hàn băng, khiến cho người ta lạnh gáy.

Hà Cảnh vừa đi vừa lấy di động ra, ấn một dãy số, lời ít mà ý nhiều nói:

– “Tôi lập tức tới ngay.”

Giọng điệu lạnh lẽo, phẳng phất giống như Tu la chốn địa ngục âm ty.

Lúc Bạch Thắm nhìn thấy Hà Cảnh bước vào, trong nháy mắt không tin được mở to hai mắt, ả bước lùi nửa bước, lắp bắp hỏi:

– “Anh... anh muốn gì?”

Ả không biết vì sao lại bị đưa đến đây, nhưng bây giờ nhìn thấy Hà Cảnh, thì ả biết nguyên nhân rồi.

Trên mặt Hà Cảnh vẫn giữ biểu tình lạnh lẽo:

– “Không phải tôi muốn gì, mà là cô muốn thế nào?”

Ngày hôm qua ở gần khách sạn chỗ cử hành tiệc cưới, có người nhìn thấy Bạch Thắm, Bạch Thắm còn chưa có xuất hiện ở trước mặt Cố Ninh thì đã không tiếng động bị xử lý. Hà Cảnh không cho phép hôn lễ của anh và Cố Ninh xảy ra nửa điểm ngoài ý muốn, tự nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Tim Bạch Thắm đập rớt một nhịp, không cần nói cũng biết, người đàn ông trước mắt này làm cho ả cảm thấy có cảm giác hết sức áp bách, ả cảm thấy đối phương quả thực chính là tên thổ phỉ.

Hà Cảnh tiếp nhận túi xách do đàn em ở một bên đưa qua, từ bên trong lấy ra một chiếc lọ gì đó, ánh mắt anh nhìn Bạch Thắm không mang theo chút độ ấm nào, giống như đang nhìn một người chết:

– “Đây là lễ vật cô chuẩn bị cho tôi sao?”

Túi xách trên tay anh, chính là túi xách mà ngày hôm qua Bạch Thắm mang tới, trong đó có một chiếc lọ đựng thứ chất lỏng màu trắng...

Bạch Thắm cúi đầu không nói tiếng nào, huyết sắc trên mặt đều mất hết.

Hà Cảnh cười lạnh một tiếng:

– “Thứ này tôi không lấy đâu, cô tự mình cầm đi.” Khi nói chuyện, anh dùng sức ném chiếc lọ vào ngay bên chân Bạch Thắm.

Chiếc lọ rơi xuống đất, trong nháy mắt bể nát tan tành, phát ra tiếng vang thanh thúy, sau đó dưới mặt đất bốc lên khói trắng. Bạch Thắm hét lên một tiếng, liền tiếp lui về phía sau. Thứ chất lỏng trong chiếc lọ chính là axit đậm đặc, nếu như dính vào không phải là chuyện đùa, Bạch Thắm còn nhớ rõ, lúc ả đi mua, ông chủ cửa hàng đã dặn đi dặn lại ả phải hết sức cẩn thận khi sử dụng.

Hà Cảnh nhìn Bạch Thắm, lạnh lùng nói:

– “Tôi không đánh đàn bà, nhưng đối với kẻ có tâm địa rắn rết như cô, tôi vô cùng vui vẻ ngoại lệ, nhà họ Bạch các người không có một người nào tốt, một đám đều là tâm ngoan thủ lạt, tâm can đều đen ngòm.”

Dừng một chút, Hà Cảnh không dao động không sợ hãi nói tiếp:

– “Thứ này là do cô mang đến, cho nên, vốn dĩ tôi muốn cô phải uống cạn nó, nhưng bây giờ, tôi thay đổi ý định rồi, tôi cảm thấy nếu làm như vậy, chẳng định hết sức khó coi.”

Bạch Thắm sợ tới mức cả người đổ mồ hôi lạnh, một câu cũng không mở miệng nói ra được, lỗ tai ả ong ong tiếng vang, ả làm sao cũng không ngờ, thế nhưng Cố Ninh lại gả ột người đàn ông xã hội đen như vậy, sắc mặt Bạch Thắm tái mét, nửa ngày, mới cắn môi, cố gắng lấy dũng khí hỏi:

– “Anh... anh không thể làm như vậy, đây là phạm pháp, anh không thể động vào tôi, anh có biết tôi là ai không?”

Hà Cảnh giống như nghe được chuyện gì buồn cười lắm, anh cười nhạo một tiếng:

– “Động vào cô? Tôi còn sợ làm dơ tay mình.” Dừng một chút, Hà Cảnh đưa điện thoại cho Bạch Thắm, lạnh lùng nói: “Gọi điện thoại cho Bạch Thần Dục đi, kêu em trai cô đến đây đón cô, đây là chuyện nhà của các người, tôi cũng lười xử lý, ân oán giữa chị em các người, tự mình giải quyết đi.”

Bạch Thắm vô cùng hoang mang lo sợ, nhưng ả vẫn phản xạ có điều kiện lắc lắc đầu:

– “Tôi... Tôi không thể gọi điện thoại cho cậu ấy.”

Chuyện này tuyệt đối không thể để cho Bạch Thần Dục biết.

– “Cô không gọi điện thoại, cũng được, vậy tôi cũng không có cách nào khác, xem ra tinh thần của cô không tốt lắm, cô yên tâm, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện tâm thần. Tôi nghĩ, quả thật cô cần phải hảo hảo trị liệu, phải trị liệu cả một đời, tôi sẽ yêu cầu bác sĩ mỗi ngày đều chích thuốc trị liệu cho cô.”

Hà Cảnh nói chuyện với giọng điệu thừa thớt bình thường, nửa điểm cũng không giống uy hiếp, chỉ đang trêu trợt ý nghĩ của mình và một nửa tính toán trong đó, nhưng mà lại làm cho Bạch Thắm cảm thấy sờn cả tóc gáy.

Bạch Thắm biết, người đàn ông trước mắt này không phải đang nói đùa, anh ta sẽ thật sự đưa ả đến bệnh viện tâm thần, nếu bị đưa đến đó, cho dù ả không điên cuối cùng cũng sẽ phát điên, quả thực là sống không bằng chết.

– “Cho dù tôi có gọi điện thoại cho Bạch Thần Dục, cậu ấy cũng không chịu bắt máy.” Bạch Thắm giãy giụa nói, chân thực vô cùng, ả cảm thấy Hà Cảnh quả thực chính là ác ma tới từ địa ngục, ả ở trước mặt anh, đã sắp không thể bình tĩnh được nữa rồi.

Hà Cảnh không trả lời, sau khi trầm mặc ba giây, phòng tuyến trong lòng Bạch Thắm rốt cuộc hoàn toàn sụp đổ, ả run rẩy vươn tay, cầm di động đến trước mặt mình. Tay Bạch Thắm run rẩy lợi hại, nửa ngày mới tìm được dây số của Bạch Thần Dục, ở trong lòng không ngừng cầu nguyện Bạch Thần Dục có thể mau chóng bắt máy. Sau ba bốn tiếng chuông đổ dồn, đường dây điện thoại cũng thông.

Bạch Thắm như trút được gánh nặng, hoàn toàn quên mất thái độ lúc trước Bạch Thần Dục đối với mình, giống như cuối cùng cũng bắt được cọng rơm cứu mạng, còn chưa bắt đầu nói chuyện, thì đã “Oa” một tiếng khóc lớn, bộ dáng hết sức khó coi.

– “Thần Dục, cậu đến cứu tôi đi, cậu nhất định phải giúp tôi, người này là kẻ điên, Thần Dục.”

Người ở đầu dây bên kia nửa ngày cũng không trả lời. Bạch Thắm nắm chặt điện thoại, vẫn thao thao bất tuyệt nói xong, có chút nói năng lộn xộn, tư duy hỗn loạn.

Hà Cảnh cầm lấy điện thoại trong tay Bạch Thắm, lạnh lùng nói:

– “Họ Bạch kia, tốt nhất anh nên hảo hảo quản tốt chị của anh đi, đừng để cho cô ta giống như chó điên chạy loạn khắp nơi cắn người.”

Bạch Thần Dục sững sốt, cất giọng trầm thấp nghe không ra cảm xúc gì:

– “Tôi biết rồi.”

Hắn không đợi Hà Cảnh nói gì nữa thì đã ngắt điện thoại.

Một tiếng sau, lập tức có người đến đón Bạch Thắm.

Thẳng cho đến khi người rời đi rồi, Hà Cảnh mới thu hồi tầm mắt, đi ra ngoài. Anh đương nhiên biết, lần này người tới quấy rối không chỉ có một mình Bạch Thắm, mà còn có Bạch Thần Dục núp trong bóng tối, nói thật, anh cũng rất hiếu kỳ, Bạch Thần Dục nhìn anh và Cố Ninh kết hôn sẽ ôm tâm tình gì.

Đương nhiên, hắn là không tốt, nghĩ tới vẻ mặt tối tăm, bộ dáng căm giận của Bạch Thần Dục, Hà Cảnh đã cảm thấy thật vui sướng, lúc trước nếu không phải kẻ lòng dạ hiểm độc này ở sau lưng hãm hại, làm sao anh và Cố Ninh lại phải tách ra lâu như vậy? Lúc trước, mạng của anh thiếu chút phải mất trên tay tên Bạch Thần Dục kia...

Từ trước đến giờ anh là người có thù tất báo, ân oán rõ ràng, vốn dĩ không chuẩn bị tính toán như vậy, nhưng tên họ Bạch này đã âm thầm tính kế anh, anh làm sao cũng muốn để cho đối phương ăn chút đau khổ, chẳng qua anh nhớ tới những điều mà Cố Ninh đã nói, anh cảm thấy cũng có chút đạo lý. Cố Ninh kêu anh không cần đi tìm Bạch Thần Dục, như vậy anh sẽ không thoải mái, cô cũng thấy không vui, tự bản thân Bạch Thần Dục đã không thoải mái rồi, vợ chồng họ không cần tiếp tục dây dưa với hạng người như vậy.

Hà Cảnh càng ngày càng để ý đối với những gì mà Cố Ninh nói, anh cảm thấy chị em hai người nhà họ Bạch này ngược lại thật sự kỳ lạ, quả thực là hai kẻ bệnh thần kinh, chẳng qua, từ phương diện nào đó mà nói, cũng phải cảm ơn bọn họ không biết mệt mà tác động không ngừng như thế, bằng không tình cảm của anh và Cố Ninh sao có thể tiến triển nhanh như vậy, việc này có thể gọi là hai mặt của một sự việc.

Chẳng qua, anh cũng không có cảm kích bọn họ, mà bây giờ, mặc kệ là hai người này ôm mục đích gì, ý tốt hoặc là ác ý, anh đều sẽ không nương tay, anh sẽ không để cho bất kỳ một nhân tố không ổn định nào được phép tiếp cận Cố Ninh. Anh cũng tin rằng, Cố Ninh nhất định cũng không muốn nhìn thấy hai kẻ tự kỷ này. Anh thân là một người chồng danh chính ngôn thuận, tự nhiên phải có trách nhiệm bảo vệ vợ yêu nhà mình.

Từ nay về sau trong một khoảng thời gian rất dài, Bạch Thắm đều không có xuất hiện trở lại, chẳng qua cũng không ai để ý, có người đồn đãi rằng, thân thể ả không tốt nên đã đi an dưỡng, có người thì đồn đãi rằng ả đã ra nước ngoài...

Mãi cho đến nhiều năm sau, Cố Ninh mới lại một lần nữa nhìn thấy Bạch Thắm, khi đó Bạch Thắm, bởi vì quanh năm suốt tháng hít thuốc phiện, thân hình vô cùng tàn tạ, trên mặt tất cả đều là nếp nhăn, thoạt nhìn còn lớn hai mươi tuổi so với tuổi tác thực tế, không còn chói lọi như dĩ vãng, hai người gặp thoáng qua nhau, Bạch Thắm cũng không nhận ra Cố Ninh, mà Cố Ninh nhìn cặp mắt giống như đã từng quen biết kia, lại nhận ra người ngày đó... Chẳng qua, đây là chuyện rất lâu về sau.

Đầu tháng 6, thời tiết đã bắt đầu khô nóng lên, tất cả sinh viên trong trường đều đổi lại trang phục hè, chẳng qua vào buổi sáng, không khí vẫn mát lạnh, Cố Ninh ngược lại vẫn như cũ mỗi ngày đến trường học lên lớp giảng dạy, cô là giáo viên mới, xin nghỉ phép thì không tốt, hơn nữa hiện tại thai kỳ của cô vẫn còn

nhỏ, không cần thiết phải xin nghỉ phép, cô không muốn trở thành đề tài bị bàn tán, cùng văn phòng có một giáo viên nữ, mang thai tám tháng vẫn còn kiên trì lên lớp.

Quần áo Cố Ninh mặc đều rộng rãi thoáng mát, nhìn không ra đâu mỗi gì. Hiện tại các lớp dạy của cô được chuyển xuống ở lầu một hoặc lầu hai, không phải đi cầu thang quá nhiều, cho nên cô vẫn hết sức nhàn nhã.

Cố Ninh và Hà Cảnh nhìn những sinh viên nói nói cười đi ngang qua, mang theo tinh thần phấn chấn bông bột, tâm tình bọn họ cũng theo đó mà khá hơn, giáo viên Đại học quả nhiên là một lựa chọn sáng suốt, thường xuyên tiếp xúc cùng những sinh viên với tinh thần phấn chấn bông bột đó, giống như bản thân không bao giờ bị già đi. Cố Ninh nghĩ, qua một tháng nữa là đến kỳ nghỉ hè, chờ đến tháng 9 khai giảng, cô sẽ đến trường xin nghỉ dạy để ở nhà dưỡng thai.

Sau tân hôn, tuần trăng mật trong mơ đương nhiên phải chậm trễ, hơn nữa còn là loại dời lại vô thời hạn. Buổi sáng sau khi Cố Ninh hết tiết dạy, an vị ở trong văn phòng nghỉ ngơi, mỗi ngày đồ ăn do Hà Cảnh làm tốt rồi sẽ sai người đưa đến cho cô, giữa trưa bên ngoài quá nóng, Hà Cảnh không muốn Cố Ninh tới tới lui lui, người trong văn phòng cũng tỏ vẻ có thể hiểu được, dù sao cô cũng đang mang thai, cần phải được bồi bổ tốt một chút, tân hôn vốn dĩ nên như thế, ông xã đau bà xã nhà mình, thiên kinh địa nghĩa.

Buổi chiều sau khi dạy tiết cuối cùng, Cố Ninh mới vừa ra khỏi trường học, lập tức nhìn thấy xe của Hà Cảnh, hiện tại mỗi ngày Hà Cảnh đều đưa đón cô đi làm, anh nói rằng không yên tâm để cô chạy xe một mình qua đèn xanh đèn đỏ...

Cố Ninh từng kháng nghị qua, nhưng mà kháng nghị không có hiệu quả, kỳ thật Hà Cảnh đã lui một bước, lúc mới bắt đầu, Hà Cảnh còn muốn đưa Cố Ninh đến tận phòng học, anh muốn thời thời khắc khắc nhìn thấy cô, anh nói trong trường học xe ra xe vào thường xuyên, nhiều nguy hiểm...

Đương nhiên, đề nghị của Hà Cảnh bị Cố Ninh dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, chuyện gì đây, chỗ nào có thể suốt ngày vây quanh một thai phụ như vậy chứ?

Sau khi làm xong kiểm tra sức khỏe, Cố Ninh lại đến trường học, lớp dạy của cô chuyển từ tầng 7 xuống tầng 2, là do trường học chủ động điều động, điều động xong mới thông báo cho cô, Cố Ninh đương nhiên biết đây là Hà Cảnh ở bên trong nhúng tay vào, bất quá nếu ôm theo cái bụng bầu leo lên tầng 7, quả thật không phải chuyện dễ dàng đâu nha!

Hà Cảnh giúp Cố Ninh thắt dây an toàn, rồi hỏi:

– “Hôm nay em cảm thấy thế nào?”

– “Rất tốt ạ.”

Sau khi ăn cơm xong, Hà Cảnh nhận được điện thoại thì đi ra ngoài, Cố Ninh ngồi ở trong nhà nhàm chán, gọi Trương Giai Giai tới chơi, hai người cùng nhau đi dạo loanh quanh gần tiểu khu.

Trương Giai Giai nhìn bụng Cố Ninh, cười nói:

– “Hà Cảnh đối với cậu thật tốt a, khăng khăng một mực, cậu không biết đấy thôi, có bao nhiêu nữ đồng chí hâm mộ cậu lắm đấy.”

– “Chẳng lẽ mình đối với anh ấy không tốt sao?” Cố Ninh cười hỏi lại.

Trương Giai Giai sững sốt một lát:

– “Các cậu rất xứng đôi.”

Xứng đôi, đây là câu mà gần đây Cố Ninh nghe thấy nhiều nhất, là câu nói hình dung hai người.

Cố Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

– “Kỳ thật thế gian này chỗ nào không có người xứng lứa vừa đôi? Vì muốn cùng đối phương ở chung một chỗ mà dần dần thay đổi bản thân, từ từ gắn kết thì sẽ càng ngày càng xứng, nếu như mỗi ngày khắc khổ, chỉ nghĩ tới bản thân, thì sẽ càng ngày càng không xứng. Không có một loại tình cảm nào là vĩnh viễn không thay đổi, còn phải xem đương sự cho đi như thế nào, khiến cho cảm giác càng ngày càng sâu đậm, hay là càng ngày càng tan rã.”

Trương Giai Giai nở nụ cười:

– “Cậu vẫn là người thông minh nhất, chuyện gì cũng có thể phá lệ thông suốt.”

Cố Ninh nhìn Trương Giai Giai, như có như không nói:

– “Nếu như cậu nguyện ý, cũng có thể nhìn thấu mà, không cần phải vì mình vẽ một vòng tròn như vậy.”

Trương Giai Giai giật mình, nửa ngày mới nói:

– “Mình biết.”

Nhưng biết thì có thể thế nào? Không chiếm được, không quên được, không bỏ xuống được. Người biết đạo lý thì rất nhiều, nhưng người chân chính có thể làm được theo đạo lý đó thì có mấy ai? Trên thế giới này, quá nhiều si nam oán nữ, xét đến cùng bất quá chỉ vì 3 chữ: KHÔNG CAM LÒNG.

Cố Ninh cất giọng nhàn nhạt:

– “Mình đã chuẩn bị tâm lý sống cùng anh ấy cả đời, cũng chuẩn bị xong tâm lý buông tay anh ấy, sau đó mình sẽ xoay người rời đi. Đời người, chưa đi đến cuối cùng, sao có thể khẳng định...”

– “Em vừa nói gì đó? Cái gì mà xoay người buông tay?” Một giọng nói suy sụp cắt đứt lời nói của Cố Ninh.

Hai người xoay người quay lại thì nhìn thấy ở phía sau là vẻ mặt oán giận của Hà Cảnh, không biết là người này đến đây từ lúc nào.

Thấy tình huống không ổn, Trương Giai Giai hạ quyết tâm bôi dầu vào lòng bàn chân:

– “Ninh Ninh, mình còn có việc, để Hà Cảnh cùng cậu tản bộ nhé! Mình về trước đây! Lần sau gặp!”

Sau khi Trương Giai Giai bỏ chạy mất dạng, Hà Cảnh nhìn Cố Ninh, vẻ mặt bi thương:

– “Vừa rồi em nói vậy là có ý gì?”

– “Em...”

– “Cái gì buông tay, anh cho em biết, em đừng nghĩ đến việc buông tay anh, mặc kệ thế nào, anh cũng sẽ không buông tay, em vẫn nên thừa dịp còn sớm, mau chết cái tâm này đi...!!! Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Cố Ninh sửng sốt, biểu tình giờ phút này của Hà Cảnh, làm cho cô cảm thấy như là bản thân đã phạm phải sai lầm gì lớn lắm, quả thực là nghiệp chướng nặng nề:

– “Không có, em chỉ là...” Dừng một lát, Cố Ninh đưa tay sờ sờ đầu Hà Cảnh, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói: “Em sẽ không buông tay trước đâu mà, em chỉ là... Nói như vậy mà thôi...”

Cố Ninh cảm thấy cảnh tượng này, sao mà giống như cô đang an ủi một sủng vật cao lớn quá vậy... Được rồi, thuận tay vuốt lông luôn cũng không tệ.

– “Như vậy còn nghe được.”

Hà Cảnh cũng không nhớ lâu, khoác lên tay Cố Ninh:

– “Lần sau không thể nói như vậy, bất kể là ngay trước mặt anh, hay là sau lưng anh, cho dù là vì an ủi người khác... Cũng không thể nói như vậy.”

– ” Được rồi, em biết rồi mà.”

Rốt cuộc Hà Cảnh cũng bật cười.

Hai người đi dọc theo tiểu khu hướng về phía trước, hoàng hôn buông xuống, giống như bao bọc bóng hình hai người đang đi song song trong một tầng ánh sáng hạnh phúc.

Đột nhiên, Hà Cảnh dừng lại, giống như vừa nhớ ra được điều gì đó, anh nói:

– “Ninh Ninh, kỳ thật có lẽ là trước đây rất lâu rồi, anh đã từng gặp em.”

Cố Ninh ngẩn ra, nghe Hà Cảnh tiếp tục nói:

– “Khi đó em còn đang học tiểu học, trường học tổ chức đến viện phúc lợi, anh nhìn thấy một mình em đứng ở nơi đó, sau đó anh đi qua nhìn bảng tên của em, trên đó viết Cố Ninh lớp 32, anh liền nhớ kỹ em, anh nhớ rõ giày thể thao em mang đặc biệt trắng, làn da em cũng rất trắng, tiếp đó lên cấp II, anh lại nhìn thấy em, em thường xuyên ở lại trường vào thứ 6, ngồi bên cửa sổ đọc sách hoặc làm bài tập, giày thể thao em mang trên chân vẫn đặc biệt trắng, trở nên càng đẹp mắt. Anh quan sát em thật lâu, cảm thấy cô gái nhỏ này sao lại làm cho người ta thích đến thế, sau đó, rốt cuộc anh cũng nhận không được mà thổ lộ, vụn vụn thật không ngờ, hôm đó em hoàn toàn không có tới! Nhưng kỳ thật khi đó anh cũng không phải rất thất vọng. Lúc ấy anh chỉ muốn, đem chuyện mà anh thích em, nói cho em biết, bởi vì anh tin rằng, cuối cùng rồi chúng ta cùng sẽ ở bên nhau, cho nên nhất thời không nóng vội.”

Dừng một chút, Hà Cảnh tổng kết lại mọi chuyện, anh nói:

– “Nhìn xem, không phải anh đoán rất đúng sao?” Về mặt kiêu ngạo, nhưng một điểm cũng không khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Cố Ninh dừng bước, lúc còn học tiểu học, trường học của cô quả thật có tổ chức đi đến viện phúc lợi hai lần, chẳng qua thời gian đã trôi qua lâu như vậy, cô không còn nhớ nổi chi tiết nữa.

Cố Ninh nhướn nhướn mày:

– “Được a, thì ra anh đã sớm có mưu đồ.”

Hà Cảnh nhìn Cố Ninh, cất giọng ôn nhu nói:

– “Cám ơn em, Hà thái thái, có thể gặp được em thật tốt.”

Cố Ninh nhìn Hà Cảnh, thì thầm:

– “Em cũng vậy, em cảm thấy gặp được anh, em thật sự rất may mắn.”

Cái nhìn này, phảng phất đã trải qua rất nhiều năm. Mà giờ khắc này, cầm sắt hòa minh, năm tháng lặng trôi.

111. Chương 111: Phiên Ngoại Hà Cảnh (1)

Edit: Cửu Trùng Cát

Hà Cảnh nhìn người bên cạnh từng người, từng người một được đưa đi nhận nuôi, một chút nó cũng đều không hâm mộ, đi đến một nơi xa lạ có gì tốt. Nó biết, nhân viên công tác ở viện phúc lợi luôn ở sau lưng nói nó không biết cách thân mật với người ta, bởi vì nó không thích cười, cho nên bình thường nếu có cặp vợ chồng nào đó đến chọn lựa, đều sẽ bỏ qua nó, dần dần, tuổi của Hà Cảnh ngày một lớn, càng ít có người tới hỏi thăm, ít cơ hội được nhận nuôi. Những đứa trẻ đã lớn, thường có trí nhớ của mình, không dễ dàng gần gũi với cha mẹ mới.

Hôm nay, lại có người đến viện phúc lợi, là một đám học sinh. Hàng năm, viện phúc lợi đều sẽ có rất nhiều cá nhân và đoàn thể tới thăm hỏi, Hà Cảnh cũng đã quen với việc này, bình thường người tới lúc đi đều sẽ để lại lễ vật hoặc là nước mắt, nó cũng không lạ gì, nó luôn cảm thấy, nó và những người đó không phải cùng một thế giới, hơn nữa nó cũng không muốn nhìn thấy người khác thương hại nó.

Một đám người ở trên sân khấu hát ca, Hà Cảnh đứng ở đằng xa nhìn. Đèn huỳnh quang lóng lánh, khách chủ đều vui mừng, cực kỳ giống một màn biểu diễn, nó nhìn những đứa trẻ mồ côi mặc quần áo sạch sẽ, cổ tay áo bản tỏa sáng, cũng không đùa giỡn, yên yên tĩnh tĩnh đứng ở chỗ đó nói lời cảm ơn, thật sự là có chút quý dị. Nói thật, kỳ thật Hà Cảnh không thể nào thích trường hợp như vậy, luôn cảm thấy có chút không chân thật. Đột nhiên, Hà Cảnh nhìn thấy ở góc khuất có một cô bé đang đứng, trên mặt cô bé kia không có biểu cảm gì, cũng giống như những đứa trẻ mặc đồng phục học sinh khác, cô bé ngồi một mình ở góc khuất, thật rõ rệt, không phải người ở viện phúc lợi. Hà Cảnh đi qua, nó nhìn thấy cô bé đi đôi giày thể thao trắng bóng, nhìn lại đôi giày trên chân mình đã không thể phân biệt màu sắc nữa, đột nhiên trong

lòng nó nảy sinh thứ cảm xúc e lệ, nó cảm thấy hẫng là bản thân nên biến thành sạch sẽ một chút thì tốt hơn.

Đây là lần đầu tiên nó có cảm giác như thế.

– “Sao bạn lại không ở cùng những người bạn cùng trường khác của bạn vậy?” Hà Cảnh nghĩ đi nghĩ lại rồi hỏi.

Cô bé ngẩng đầu, đáp:

– “Sao mình phải ở cùng với bọn họ chứ?”

Câu hỏi ngược này khiến Hà Cảnh sững sốt nửa ngày, nó gãi đầu một cái, ngồi xuống đối diện trước mặt cô bé, hai người an tĩnh một lát, Hà Cảnh lại hỏi:

– “Sao các bạn lại muốn đến đây?”

Cô bé nhìn nó một cái, lời ít mà ý nhiều đáp:

– “Giáo viên yêu cầu.”

Hà Cảnh lại sững sốt một chút, không biết thế nào, nó cảm thấy cô bé này không giống như những người khác, về phần không giống ở chỗ nào, nhất thời nó không nghĩ ra, nó cười cười nói tiếp:

– “Giáo viên bảo các bạn đến đây, là vì bồi dưỡng tình cảm cho các bạn, hàng năm đều có rất nhiều học sinh tới đây, nói rằng muốn để bọn họ học được cách cảm ơn.”

Trường hợp như vậy nó đã thấy nhiều lần, không riêng gì học sinh, còn có các nhóm đoàn thể xã hội, hàng năm đến khoảng thời gian đặc biệt, thì việc phúc lợi sẽ trở nên vô cùng náo nhiệt.

Cô bé không có biểu cảm gì nhìn Hà Cảnh:

– “Vì sao cần phải cảm ơn, viện phúc lợi cảm tiền mà người dân nộp thuế, phải thu dưỡng những người không nhà để về, đó không phải là việc nên làm sao?”

Hà Cảnh kinh ngạc nhìn cô bé, nó là lần đầu tiên nghe thấy được mấy chữ “Người dân nộp thuế”, cũng là lần đầu tiên nghe thấy người khác nói nó là người không nhà để về, nhưng trong lòng nó lại không nảy sinh một chút tức giận nào. Không biết vì sao, nó cảm thấy cô bé này nói chuyện rất có đạo lý...

Hà Cảnh ngẩng đầu nhìn bảng tên trên ngực cô bé, trên đó viết: Cố Ninh lớp 32, nó lập tức ghi tạc mấy chữ này vào trong đáy lòng. Cho đến rất lâu về sau, cái tên này dần dần trở nên mơ hồ, mãi cho đến một ngày đột nhiên nó lại nhìn thấy được người nọ, mới hoàn toàn nhớ tới những ký ức lúc trước. Lúc trước bản thân giống hệt như đầu đất, hoàn toàn bị hạ gục bởi khí chất của một cô bé con...

Hà Cảnh gặp lại Cố Ninh, là lúc học cấp II, Cố Ninh vẫn giống như trước, luôn thích một mình đọc lai độc vãng, chiều thứ 6 hàng tuần, thường một mình ngồi ở trong lớp đọc sách. Cô vẫn giống như trước, thoát nhìn không thể nào rời mắt được, làn da trắng như vậy, nhưng so với trước đây thì xinh đẹp hơn rất nhiều.

Hà Cảnh dần dần bắt đầu chú ý đến đối phương, mỗi ngày đều vô tình hay cố ý đi ngang qua phòng học của Cố Ninh, hắn đều sẽ đưa mắt liếc nhìn vào bên trong, quan sát lâu như vậy, hắn cũng biết rất nhiều chi tiết về Cố Ninh.

Thứ 6 hàng tuần, sau khi tan học, trường học vắng vẻ, cô sẽ một mình ngồi ở trong phòng học đọc sách hoặc làm bài tập. Thành tích của Cố Ninh rất tốt, đặc biệt là về toán học, có thể thường xuyên đạt điểm cao.

Ly nước mà Cố Ninh thường dùng, bình thường sẽ được đặt ở góc bên phải của bàn học, cô thích uống hồng trà. Cố Ninh thường xuyên đến trường một mình, tan học cũng một mình đi về, cô có thói quen bắt chuyến xe ở trạm cuối, như vậy khi lên xe sẽ không quá chen chúc, có thể có chỗ ngồi. Cố Ninh thích ngồi ở hàng ghế cuối cùng, nói như vậy, trên xe có nhiều người hơn nữa cũng không thể chen chân đến chỗ cô.

Sau khi tan học, Hà Cảnh đã hai lần theo chân Cố Ninh, thậm chí có lần, còn đi theo Cố Ninh lên xe bus, ngồi ở bên cạnh Cố Ninh, chẳng qua lúc ấy Cố Ninh đeo tai nghe mp3, cho nên toàn bộ hành trình đều không có chú ý đến hắn, chỉ có một mình hắn là đổ mồ hôi đầy lòng bàn tay.

Sau khi theo đuôi Cố Ninh như vậy vài lần, Hà Cảnh liền buông tha cho, hẳn cảm thấy phương thức này có chút quá biến thái...

Thích một người là cảm giác gì, Hà Cảnh cũng không rõ lắm, ở trong lòng hẳn, chữ “thích” này chẳng khác nào khắc vào tim hai chữ “Cố Ninh”, tương đương với tên của cô bé ngày đó. Hẳn cũng từng nghĩ tới, tại sao mình lại thích Cố Ninh, sau này cẩn thận cân nhắc mới hiểu, bản thân hẳn không có lý do gì không thích Cố Ninh, thành tích học tập của đối phương rất tốt, bộ dạng xinh đẹp, tính cách cũng tốt, nhưng lại cô đơn. Tóm lại, mỗi một điểm trên người Cố Ninh hẳn đều thấy không tệ, hẳn thậm chí phân không rõ, là bởi vì hẳn thích loại hình nữ sinh như Cố Ninh, hay là chỉ vì thích Cố Ninh, cho nên hẳn mới thích loại hình này...?

Lúc sắp thi tốt nghiệp, đột nhiên đầu óc hẳn nóng lên, làm ra một quyết định to gan, hẳn muốn thổ lộ với Cố Ninh! Kết quả không phải thất bại, mà là đương sự căn bản không có xuất hiện, hẳn bị hiệu trưởng mắng một trận, vẫn là một người chị lúc trước xuất thân từ viện phúc lợi biết chuyện nên đến nói đỡ cho hẳn. Kỳ thật Hà Cảnh biết trường học sẽ không khai trừ hẳn, hẳn là tinh anh của bộ môn thể dục thể thao, cho nên mới đặc biệt trúng tuyển vào trường cấp II, chủ nhiệm lớp đã nói qua với hẳn, chỉ cần hàng năm hẳn đại diện cho trường học tham gia đại hội thể dục thể thao của thành phố, trước tiên có thể cử hẳn đi học chuyên ngành đào tạo thể dục thể thao.

Hà Cảnh biết điểm trúng tuyển vào trường chuyên thể dục thể thao, so với trường văn hóa thì thấp hơn rất nhiều, hơn nữa thể lực hẳn tốt, cũng rất có thể được cử đi học đại học. Ngược lại hẳn không lo lắng mình không thể học đại học, chỉ là hẳn không muốn học mà thôi. Trời sinh hẳn không có tư chất học hành, cũng không muốn sau khi tốt nghiệp đại học trở thành giáo viên dạy thể dục gì đó.

Mãi cho đến sau khi thi tốt nghiệp cấp II, xảy ra một sự kiện, hoàn toàn thay đổi cuộc sống của hẳn. Một người bạn lúc trước của cha hẳn tìm được hẳn, nói là muốn dẫn hẳn đi, người kia chính là người cả hai giới hắc bạch đều phải kính nể – Tiêu lão Đại, lúc ấy Hà Cảnh đặc tội với một số người, không đi không được, hơn nữa hẳn không muốn lại chật vật như vậy xuất hiện ở trước mặt Cố Ninh.

Tuy rằng hẳn chưa từng gặp qua cha hẳn, càng không biết cha hẳn lại có một người bạn như Tiêu lão Đại, tiền đồ chưa biết ra sao, giống như là nhắm mắt đánh cược một lần.

Sau khi Tiêu lão đại mang hẳn về, cũng không nói gì, gọi vài người đến dạy dỗ hẳn, quảng cho hẳn một địa bàn vô cùng phức tạp để hẳn quản lý, mấy tháng đó, Hà Cảnh thật sự rất gian khổ, những gì mà những người đó dạy hẳn không giống như kiến thức trong trường học, có người trên người thậm chí đã giết người, cả người đầy sát khí, hẳn chỉ có thể buộc bản thân phải thích ứng. Thực tế chứng minh, sự thích ứng của hẳn rất mạnh mẽ, ngay cả Tiêu lão Đại cũng rất bất ngờ, dần dần bắt đầu nể trọng hẳn. Người ngoài đều nói Tiêu lão Đại không xem trọng con trai mình, ngược lại đi trọng dụng một người ngoài, cho dù con trai ông ta là bao cỗ, cũng là cốt nhục của ông ta, điểm này, Hà Cảnh cũng cảm thấy kỳ quái, sau này rốt cuộc hẳn cũng biết được nguyên nhân thực sự.

Thì ra, hẳn chính là con riêng của Tiêu lão Đại, Tiêu lão đại làm lớn bụng một người vợ của đàn em ông ta, và hẳn chính là kết quả của việc đó, cứ như vậy, tất cả mọi chuyện đã có thể giải thích rõ ràng.

Hà Cảnh cảm thấy, hẳn là con của ai cũng đều không quan trọng, ân oán đời trước đối với hẳn mà nói cũng không quan trọng, hẳn lớn lên từ viện phúc lợi, cho nên, hoàn toàn không cần phải rối rắm mấy chuyện đó, nếu không phải mấy đứa con trai của lão già họ Tiêu kia đều là bao cỗ, sao ông ta lại đi tìm hẳn trở về? Khi hẳn vừa tới đây, lão già họ Tiêu đem địa bàn phức tạp nhất giao cho hẳn cũng không phải ý tốt gì, Hà Cảnh biết, đối phương chính là muốn kiểm tra năng lực của hẳn, khảo nghiệm xem hẳn có đủ tư cách để làm con trai của nhà họ Tiêu hay không.

Tình cha con giữa hai người hết sức đơn bạc. Tiêu lão đại cần một người kế thừa sự nghiệp của ông ta, còn Hà Cảnh cần một chỗ dựa, lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Từ đầu tới cuối, hẳn vẫn là chính hẳn. Có lẽ thật sự là quan hệ huyết mạch quấy phá, Hà Cảnh phát hiện bản thân hẳn rất thích hợp với cuộc sống này.

Nhưng leo cao quá nhanh, tự nhiên sẽ chọc mọi người đổ mắt, khiến một đám người tâm ngoan thủ lạt tâm phúc khẩu phúc là không thể nào, chỉ có thể càng thêm tâm ngoan thủ lạt so với bọn họ, mới có thể có lực uy hiếp, đã bước vào thế giới này, trước giờ đều là ăn cứng mà không ăn mềm.

Hà Cảnh đã lặn lội trong thế giới này bao lâu, thế nhưng cũng dần trở nên chết lặng. Bất quá, mỗi lần Hà Cảnh nghĩ tới lời khuyên trước kia của Cố Ninh, trong nháy mắt hắn đều sẽ thanh tỉnh một chút, lời của người khác hắn có thể không nghe, nhưng mà những gì mà Cố Ninh nói, từng chữ một hắn đều ghi nhớ rất rõ ràng.

Dù hắn đã bước chân vào con đường này, Cố Ninh lại muốn hắn bất cứ việc gì cũng phải chừa lại một đường lui, giúp mọi người làm điều tốt, có đôi khi nhớ tới, Hà Cảnh sẽ cảm thấy có chút buồn cười, nhưng lúc hắn cười, trong nháy mắt tâm cũng sẽ trở nên mềm mại hơn.

Sau này, chính nhờ những lời mà Cố Ninh nói đã cứu hắn một lần, hai đứa con trai bao cổ của Tiêu lão đại, giăng một cái bẫy dụ hắn chui vào, cố ý khiêu khích, lúc đàn em dưới tay hắn đều tức giận phần nộ đầy chính nghĩa, trong nháy mắt Hà Cảnh lại nhớ tới những gì mà Cố Ninh đã nói, hắn bình tĩnh trở lại, cho nên không mắc mưu, xem như tránh được một kiếp. Cũng bởi vì chuyện lần đó, khiến cho Tiêu lão Đại hoàn toàn thất vọng đối với hai đứa con trai bao cổ của ông ta, và càng thêm nể trọng Hà Cảnh, Hà Cảnh có thể nói là lên như điều gặp gió.

Thế giới này, giữa TRẮNG & ĐEN là vô số MÀU XÁM, cho dù không phải màu trắng, Hà Cảnh cũng không muốn khiến bản thân hoàn toàn biến thành màu đen, bởi vì hắn biết, nhất định Cố Ninh sẽ không thích, hắn cố ý giảm bớt việc tiếp xúc với những chuyện phạm pháp. Trên thực tế, hắn cảm thấy Cố Ninh rất thông minh, hắn là cô mơ hồ đã biết hắn đang làm cái gì, cho nên trong lòng mới có kiêng kị, thế giới này, ai thất vọng với hắn, hắn đều không thềm để ý, duy chỉ có Cố Ninh là không được.

Có đôi khi Hà Cảnh sẽ nghĩ, nếu như không có sợi dây mang tên Cố Ninh lôi kéo hắn, không chừng bản thân đã không còn kiêng nể gì mà làm loạn, rồi hắn sẽ biến thành bộ dáng gì? Có lẽ sẽ triệt để trở thành Đại ca xã hội đen xấu xa nào đó cũng không chừng.

Chẳng qua, may mắn là hắn gặp được Cố Ninh, đây là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời hắn, làm cho hắn cảm thấy, kỳ thật ông trời đối với hắn cũng không tệ.

Thấy Cố Ninh bị đẩy vào phòng sinh, tay Hà Cảnh đều run rẩy lợi hại, anh cứ đi tới đi lui trên hành lang, cuộc đời anh chưa từng có giờ phút nào lại cảm thấy khẩn trương như hiện tại, thậm chí anh còn muốn thay thế Cố Ninh đi chịu phần khổ cực này...

Quá trình sinh cũng không được thuận lợi, lúc Cố Ninh được đẩy ra khỏi phòng sinh, tinh thần anh đã vô cùng hoảng hốt, cô đưa tay xoa xoa nước mắt trên mặt Hà Cảnh, há miệng thở dốc thì thào nói:

– “Đừng khóc.”

112. Chương 112: Phiên Ngoại Hà Cảnh (2)

Edit: Cửu Trùng Cát

Hà Cảnh mơ thấy mình đứng trước bia mộ của một người, vẻ mặt thê lương, trong không khí đều chất chứa tang tóc ưu thương.

Anh thấy mình khóc.

Trên bia mộ kia là tấm ảnh trắng đen chụp gương mặt của một người... là Cố Ninh...

Tim Hà Cảnh đột nhiên thất lại, giống như trong nháy mắt không khí trong phổi bị rút cạn, loại cảm giác đau đớn chân thực như vậy, làm cho anh sau khi mở mắt tỉnh dậy phải há to miệng để hít thở.

Thì ra... chỉ là một giấc mơ, anh sờ sờ mặt mình, vừa rồi giấc mơ mặc danh kỳ diệu kia thế nhưng lại mang đến cho anh cảm giác chân thực như vậy, thế cho nên bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ loại cảm giác đau thấu tim khi thấy mình đứng trước mộ bia của người con gái anh yêu nhất đời này.

Thật giống như là, trong nháy mắt cái gì cũng không sao cả, cái gì cũng trở nên không còn quan trọng nữa...

Hà Cảnh từ trên sô pha đứng lên, hiểu được vừa rồi anh đã nằm ngủ trên sô pha, anh tiêu sái bước nhanh đến chỗ cái nôi bên cạnh, Niệm Niệm đã tỉnh, con bé đang vươn tay vung vẩy trong không trung, muốn có người ôm bé dậy.

Hà Cảnh bế con gái lên, lúc cánh tay rắn chắc tiếp xúc với da thịt non mềm ấm áp của bé con, giá lạnh trong lòng anh trong nháy mắt bị xua đi.

Anh cất giọng thật là dịu dàng:

– “Niệm Niệm, đói bụng không con? Cha pha sữa cho con uống nhé!”

Hà Niệm không trả lời, con bé còn chưa biết nói chuyện, chỉ vô thức “Bi bô” một tiếng, đưa tay bắt lấy lỗ tai của Hà Cảnh, vui vẻ bóp nhẹ, cánh tay nho nhỏ ngược lại không biết phân biệt độ mạnh yếu.

Giữa trưa, Cố Ninh về đến nhà, Hà Niệm đã ngủ, Cố Ninh nhú nhú mày, bế bé con từ trong nôi ra:

– “Không phải em đã nói rồi sao? Ban ngày cố gắng đừng để cho con bé ngủ nhiều, bằng không buổi tối nó lại làm ầm ĩ, phải tập cho con bé thời gian nghỉ ngơi cố định chứ.”

– “Niệm Niệm vẫn còn nhỏ, muốn ngủ thì cứ cho con nó ngủ, buổi tối anh thức với con bé là được mà.” Hà Cảnh đối với bé con nhà mình sủng nịch vô đối, yêu thương không hề có giới hạn.

Cố Ninh lắc lắc trống bỏi để đánh thức Niệm Niệm, sau khi cô ra tháng thì bắt đầu đi làm trở lại, trong nhà vốn có thuê bảo mẫu, nhưng kiểu gì cũng bị Hà Cảnh cho nghỉ việc.

Gần đây Hà Cảnh đọc được tin tức, bảo mẫu không có trách nhiệm trong công việc, ngược đãi bọn nhỏ, còn liên tục xảy ra 2 – 3 vụ như vậy, anh trái lo phải nghĩ, cảm thấy không thể nào đem con gái bảo bối nhà mình giao vào tay người ngoài, quá không an toàn rồi, hay là để tự anh chăm sóc cho con gái mới yên tâm.

Cố Ninh vô cùng khinh bỉ suy nghĩ buồn nôn đó của Hà Cảnh, lúc bắt đầu thuê bảo mẫu, Hà Cảnh đã nghiêm khắc căn dặn đủ thứ một phen, còn thực hành đủ các loại soi mói, vốn dĩ người khác cảm thấy ông chủ vô cùng khó chịu, muốn từ chức, nhưng lại e sợ, vì bộ dáng Hà Cảnh rất hung thần ác sát, cho nên không ai dám chủ động xin nghỉ, lúc bị ông chủ Hà lão Đại sa thải, người ta còn thở phào nhẹ nhõm một hơi được không!!!

Ai muốn đến làm bảo mẫu cho nhà anh a! Còn không phải sống trong sợ hãi sao?

Mỗi ngày Hà Cảnh cũng phải đi làm, nhất gia chi chủ phải nuôi sống cả nhà mà, anh cố gắng hạn chế đi làm buổi sáng để ở nhà chăm con gái, buổi chiều thì giao cho Cố Ninh, ngẫu nhiên Thẩm Lan cũng có thể đến chăm sóc cho cháu gái.

Niệm Niệm vươn cánh tay nhỏ muốn bắt lấy trống bỏi trong tay Cố Ninh, cười ha ha nắc nẻ, chăm sóc cho em bé quả thật là vấn đề rất lớn, mấy tháng nay, hai vợ chồng cô cũng dần dần phối hợp với nhau được một chút.

Hà Niệm không ngủ nhiều vào buổi sáng, đến buổi tối đương nhiên bé sẽ ngủ sớm, tiểu tổ tông sớm nghỉ ngơi, Cố Ninh và Hà Cảnh cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hà Cảnh ôm Cố Ninh, nhớ đến giấc mơ lúc trưa, tim anh đột nhiên loạn nhịp, tay anh nắm thật chặt, đầu dựa vào bả vai Cố Ninh, tựa hồ như thế mới có thể làm cho tim của anh bình tĩnh trở lại.

– “Ninh Ninh, lúc trưa anh có một giấc mơ.”

Cố Ninh đưa mắt nhìn Hà Cảnh.

– “Là một giấc mơ không may mắn, anh mơ thấy... anh mơ thấy mình đi tảo mộ, trên bia mộ là ảnh chụp của em, lúc ấy anh khóc thật sự rất thương tâm.” Tuy rằng Hà Cảnh biết, nói ra một giấc mơ không có căn cứ như vậy là thập phần không lý trí, nhưng quả thật anh muốn nói hết, tựa hồ chỉ có nói ra thì sợ hãi trong lòng anh mới có thể biến mất.

Anh muốn nhận được sự an ủi từ chỗ Cố Ninh.

Cố Ninh giật mình, thập phần ngoài ý muốn, qua vài giây sau, Cố Ninh cũng kịp phản ứng, cô giang tay ôm lấy bả vai của Hà Cảnh, nói:

– “Em ở đây, đây chẳng qua chỉ là một giấc mơ mà thôi, em vẫn rất tốt mà.”

– “Em biết không. Giấc mơ kia rất chân thật, hiện tại anh nhớ lại vẫn thấy sợ hãi, anh mơ thấy em gả cho tên hôn đản họ Bạch kia, rồi lại thấy em qua đời vì tai nạn xe, sau đó anh rất thương tâm.”

Cố Ninh trừng mắt kinh ngạc, hoàn toàn giật mình sững sờ ngay tại chỗ.

Hà Cảnh thấy Cố Ninh có phản ứng với giấc mơ ngoài ý muốn của anh, cho nên anh nói tiếp:

– “Anh mơ thấy anh làm ra những chuyện rất không tốt, chúng ta không thể ở bên nhau, con đường mà anh đi cũng không giống như bây giờ.”

Dừng một chút, Hà Cảnh thấy trong lòng sợ hãi, nói tiếp:

– “Thật may, chỉ là một giấc mơ kỳ quái chứ không phải sự thật.”

Cố Ninh cũng kịp phản ứng:

– “Ngủ đi, đã trễ rồi.”

– “Ừ.”

Trong bóng đêm, trên một cái giường, Cố Ninh và Hà Cảnh đều không ngủ được, từng chi tiết nhỏ nhất trong giấc mơ đó, Hà Cảnh đều nhớ rõ rành rành, giống như bản thân anh đã từng trải qua.

Lúc đầu, Cố Ninh không có kéo anh vào trường học lẫn trốn người ta truy sát, anh bị đám người đánh một trận thừa sống thiếu chết, trong lòng mang oán hận, cũng không có ai bên cạnh nhắc nhở anh: “Làm điều tốt giúp mọi người.” Tuổi trẻ đương nhiên đắc tội với không ít người, sau đó anh bị người ta gài bẫy đưa vào vòng lao lý, bị phán vài năm tù, mà kẻ đặt bẫy anh, còn sai người trong tù hảo hảo “Chiếu cố” anh.

3 năm sống trong lao ngục, dù sao anh vẫn còn sống để ra khỏi ngục giam, mang theo một thân lệ khí, nhưng anh cũng học được cách ẩn nhẫn, chỉ là tim anh trở nên độc ác hơn, lạnh lùng hơn, có thù nhất định sẽ báo, cũng thận trọng hơn, anh dùng đủ mọi cách đem những người đã từng hãm hại anh đều dẫm nát dưới lòng bàn chân, địa vị mà anh đạt được càng ngày càng cao.

Nhưng dù sao anh cũng không thể buông tay Cố Ninh, về sau ngoài ý muốn anh biết được, mấy năm qua Cố Ninh cũng sống không được tốt, trong lúc vô tình, anh cũng hủy đi cuộc sống yên ả của cô.

Sau khi anh ra tù, bạn bè lúc trước thấy anh trở về huy hoàng, đều đến bám dính lấy anh, bầu vịu quan hệ, nói rằng khi anh vào tù, bọn họ cũng làm cho Cố Ninh không qua được ngày lạnh.

Kỳ thật anh làm sao không hiểu, nếu đám người kia thật sự xem anh là bạn, vì sao lúc anh còn đang ở tù, bọn họ chưa một lần đến thăm anh? Ngược lại đeo bám lấy kẻ ghét anh, hãm hại anh mà a dua, nịnh nọt?

Anh vẫn chưa cắt đứt quan hệ với mấy người kia, bọn họ làm như vậy, để cho anh không còn mặt mũi đường đường chính chính đứng trước mặt cô, chỉ cần vừa nghĩ tới bản thân từng để cho cô vô cùng thất vọng, anh đành phải làm như vô tình đi lướt qua cô, khí lực cả người giống như đều bị rút hết.

Trong lòng anh luôn nghĩ, nhất định cô rất hận anh, toàn bộ thế giới thất vọng đối với anh, anh đều thấy không sao cả, duy nhất làm anh không chịu nổi là ánh mắt khinh thường mỉa mai của cô.

Sau đó anh biết cô sắp kết hôn, ngày đó, anh cũng có mặt tham gia hôn lễ của cô, không lâu sau đó, anh nhận được tin... cô chết.

Anh có thể chịu được việc cô gả cho người khác, nếu đối phương có thể khiến cho cô hạnh phúc, nhưng làm sao anh chịu nổi sinh ly tử biệt với cô, cô vẫn còn trẻ như vậy, một người đang sống yên lành như thế, làm sao mà chết? Còn không tìm thấy xác nữa...

Rốt cuộc anh cũng điều tra ra, cái chết của cô không phải ngoài ý muốn, cô kết hôn với tên họ Bạch kia chỉ là một trò đùa, một bản hợp đồng hôn nhân chết tiệt, người đàn ông kia không hề có tình cảm gì với cô, 3 năm chung sống đối với cô vô cùng thờ ơ lạnh nhạt. Anh hận bản thân không thể bảo vệ tốt cho cô, tuy rằng anh đã sớm không có tư cách để bảo hộ cô nữa...

Anh đứng trước bia mộ lạnh như băng của cô khóc đến tâm tê liệt phé, rồi lại tìm đến người chồng hữu danh vô thực của cô mà đánh nhau một trận thừa sống thiếu chết, anh giống hệt như chó điên, chạy loạn khắp nơi cắn người...

Vốn dĩ anh chỉ có 2 bàn tay trắng, anh có gì phải sợ. Anh hậu tri hậu giác hiểu được, thì ra anh chỉ nói anh thích cô mà chưa bao giờ vì cô làm được điều gì cả, ngược lại bởi vì sự tồn tại của anh, khiến cho cô bị người nhục nhã, làm cho cuộc sống của cô trở nên tối tăm...

Là anh nợ cô, anh luôn muốn trả cho cô, cho dù có đền mạng cũng chẳng có gì quan trọng.

Trong bóng tối, Cố Ninh cảm giác được tâm tình của Hà Cảnh dao động khác lạ, cô vuốt ve gương mặt Hà Cảnh, cảm giác ươn ướt cho cô biết rằng chồng mình đang khóc.

Cố Ninh thu tay về, vội vàng hỏi:

– “Làm sao vậy?”

Hà Cảnh nghiêng mặt, suy đi nghĩ lại rồi nói:

– “May mắn đã gặp em, may mắn là em gả cho anh.”

May mắn, đấy chẳng qua chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Hai người trong bóng đêm nhìn đối phương tha thiết:

– “Em cũng vậy, may mắn rằng chúng ta đã gặp nhau.”

Cảm tạ vì đã gặp được nhau, bởi vì gặp gỡ đối phương mà bản thân mới trở nên tốt hơn, cuộc sống vừa đầy đủ lại mãn nguyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-than-nhien-cua-co-ninh>